

Я ДОРОГА І ПРАВДА

Я ЖИТТЯ (ІСОНА 14:6)

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. II

Листопад

1936

СЬОГОДНІ...

(Жид. 3:13)

*Ще доки „сьогодні“ зоветься
І можна „сьогодні“ сказати,
І серце у грудях ще б'ється —
Спасіння Христос хоче дати.*

*Як ти Його приймеш сьогодні
Щасливо життя перейдеши,
І над гробом тебе Він потішить,
І в небі з Ним радість знайдеши,*

*Не гай же, мій друже, й хвилини,
Сьогодні Ісуса прийми,
І Він ще сьогодні прилине
І визволить душу з тюрми.*

*Бо завтра либонь буде пізно:
Як в землю заринуть тебе,
Тоді зазвучить голос грізно:
„Не знаю вас... геть від Мене!“*

I. T.

Хто вже скористав?

II.

Подаємо дальший спис осіб, що вичили напам'ять 6 біблійних аркушків в українській мові, сказали їх перед загальним зібранням, отримали від зборів посвідчення й надіслали їх до Редакції П. II. і одержали за те українські Біблії.

19. Ганна Луцик, Кам'янка Мілява. 20. Гр. Черняк, Вільки Маз. 21. Мих. Бабій, Вільки Маз. 22. Дм. Кочан, Вільки Маз. 23. Ганна Левочко, Вільки Маз. 24. Мар. Гмарніцька, Вільки Маз. 25. Ганна Кравчук, Залізниця. 26. Євгенія Степчин, Залізниця. 27. Дан. Сидорук, Залізниця. 28. Ганна Шуст, Залізниця. 29. Вас. Коток, Залізниця. 30. Іван Більський, Ганусівці. 31. Дмитро Чорний, Грибовичі. 32. Гр. Чорний, Грибовичі. 33. Вас. Романишин, Озерянка. 34. Ол. Куцько, Колонія Баптистів. 35. Марія Скобник, Дашава. 36. Параня Мончак, Комарів. 37. Гавр. Влонський, Журавці. 38. Ганя Климко, Журавці. 39. Іван Трохимчук, Ворончин. 40. Андр. Корнійчук, Береско. 41. Мих. Павлюк, Божкевичі. 42. Гр. Лук'ячук, Рожище. 43. Марія Церковник, Квасенина. 44. Марія Мацей, Квасенина. 45. Ганна Вербицька, Коршилів. 46. Ганна Дудка, Коршилів. 47. Гр. Коцюбка, Гійче. 48. Єва Дука, Гійче. 49. Марія Маланчук, Гійче. 50. Парас. Сцібало, Гійче. 51. Кат. Маланчук, Гійче. 52. Дорка Бубняк, Вапенне. 53. Дем. Лепак, Вапенне. 54. Олена Бодак, Вапенне. 55. Богдан Бубняк, Вапенне. 56. Іванна Кренжель, Вапенне. 57. Іван Поліщук, Мнятин. 58. Іван Пальчевський, Мнятин. 59. Дм. Сало, Замок. 60. Павло Заблоцький, Кам'янка. 61. Агафя Михалишин. 62. Андр. Петрук, Шайно. 63. Параска Рижко, Сикунь. 64. Іван Гордашко, Підвисока. 65. Ан. Ткачук, Баранівка. 66. Титяна Філюк, Плосьька. 67. Олена Цюх, Плосьька. 68. Марія Петрук, Плосьька. 69. Марія Періг, Забір'я. 70. Ярослав Чап, Рожище. 71. Петро Дубинецький, Івашуки.

Усім вислано або видано українські Біблії, пожертвовані сестрою Оленою Шепард (Helen Gould Shepard).

Хто далі побажає вивчити 6 біблійних аркушків напам'ять і дістати безплатно українську Біблію? Дивіться про умови цього — в ч. 2-3 Післанця Правди за цей рік.

Детройт (Америка).

По милості Божій чотири дні, від 4 — 7 вересня, відбувся в нас духовно-біблійний окружний з'їзд українських і російських баптистів. Як дощ на висохлі та спалені поля, так злилася Божа благодать на наші серця, на наші душі. Так добре було нам у радості разом зустрічати наших гостей, немов на тій святій горі учням разом з Христом. Ми вже не тільки віримо, а знаємо, бо на свої очі виділи й на свої уші чули, що ця конференція принесла бажані овочі єдності й любови. Хай буде Отцеві Небесному слава й хвала за Його ласку! З'їхалися гості з чотирьох штатів, а також і бр. І. Кмега-Єфимович з Саскатуну за 2000 миль. Його проповідь, це була мова Божа його устами. Усіх нас вона дуже збудувала. Хоч вона тривала більше як годину, то всім видалася дуже короткою. Лагідні теплі слова западали глибоко в серце, неначе слова Христа. Усі казали й питали: чому бр. так коротко говорив? Раді би довго-довго слухати милозвучних рідних слів! Багато ми скористали від бр. Наркевича, учителя духовної семінарії, як тіжко за промов бр. Сибірякова і Фрайнака. На зібраннях співав місцевий хор та збільшував велич урочистости. Місцеві сестри сердешно потрудилися, щоб гостей підкріпити доброю їжею тілесною. Бр. Й. Шкула лишив гарну та наслідування гідну пам'ятку: віднайшов в Детройті свого односельчана безбожника та зачас заперенумерував йому „Післанця Правди“. У свій проміж бр. Шкула взивав та розбуджував байдужих братів щоб давали наділо Боже пожертви. Багатьох обіцли дувати на жертви для ширення діла Божого серед свого рідного народу. Одне важне, що брат Шкула міг сміло й переконуюче говорити про жертвування, бо він сам, як ми відчуваємо, не десятину, а половину може свого зарібку дає на діло Боже! Хай Господь благословить його, та його родину й його працю для Господа, а ми наслідуймо його ділами. Жаль нам було розлучатися з братами. Стільки радості, вітхи та бесіди, але надіємося, що як зійдемося у ніг Христа, то там буде найбільша радість; і розлучатися не буде треба. Просимо молитися за українську працю в Детройті, в Америці, в Канаді, а передовсім у ріднім краю.

В. С. Бойко.

„Я ДОРОГА І ПРАВДА И ЖИТТЯ“ (Йоана 14:6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ виносить :

Річно — 3 зол. На півроку — 1.50 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 11

Листопад 1936 року

Рік 10

Заклик Учителя.

Стаття проф. В. Ф. Марцінковського.
(Докінчення).

„Учитель прийшов і кличе тебе“.
Івана 11:28.

Оці слова сказала Марта до своєї сестри Марії, що була занурена в глибокий смуток, бо їхній брат Лазар помер був. Якже відповіла Марія на цей поклик? „Вона ж, як почула, встає хутко та й іде до Нього“... А далі чигавмо: „... Марія ж, як прийшла, де був Ісус, і побачила Його, то впала в ноги Йому“. Христос піддержав її віру та підбадьорив надією сумуюче серце. І потім там, біля гробу сталося велике чудо: Христос воскресив Лазаря; Він змінив журбу обох сестер на невимовну радість.

Друже! Який би тягар лежав на душі твоїй, як би далеко ти ні був від Бога, до тебе звернений добродійний заклик Спаси. Вдумайся в ці слова Євангелії, вічної Євангелії любові: Він **прийшов**, Він тут уже, недалеко від кожного з нас, хоч би ми й були далеко від Нього. Він прийшов на землю, Він шукає гинучих душ, шукає тебе... Спогадай, хто кличе тебе? Чи партійний агітатор? Чи агент еміграційного товариства? Чи красномовний оратор? Їхній заклик ти мав би право від-

кинути. Бож, усі вони, навіть самі щирі з них — тільки грішні люди, здібні зблудитися та й інших зблудити.

Але тут кличе тебе звершений Учитель, одинокий, що має право так зватися в щирому, дійсному, духовному значенні цього слова, — Той, що міг сказати апостолам: „Ви не звіться вчителями, один бо ваш Учитель — Христос; усі ж ви брати“ (Матв. 23:8). Тільки Він може навчити, спрямувати на путь правди, спокою, ясного, радісного життя. Тільки Він знає й до кінця може врозуміти тебе, твою душу, бо згідно з Його образом вона створена. Він є „світло правдиве, що освічує кожную людину, що приходить на світ“. Він хоче просвітити твою душу неземною мудрістю, бож Він з'явився, аби „сліпі прозрівали“. „Я — світло світу. Хто йде слідом за Мною, не ходитиме в темряві, а матиме світло життя“.

Як радісно нам, що блукаємо в темному лісі життя, що вгинаємось під тягарем нерозв'язаних питань і сумнівів, — як радісно знати цю добру вістку про Світло! І всі твої найкращі поривання, прагнення краси, добра, журба по бать-

ківщині, по кращому, вищому житті, — це все тільки відблиск і відсвітлювання цього спокоєного Світла, це тільки іскри завжди існуючого огню, що притягають до Нього душу, але без Нього гаснуть у темряві.

Куди, пощо кличе тебе Христос? Він закликає тебе бути Його учнем — не тієї чи іншої людської школи, або групи. Яка висока, виключна перевага! Подумай, якщо ти хотів би стати художником, і геніяльний Рафаель або Репін згодився би стати твоїм учителем; або ти шукав би духовного проводу, і ось праведник, людина святого життя, — закликав би тебе бути Його особистим учнем у дільниці морального звершування — чи ти знехтував би таке запрошення?

А тут кличе тебе Вчитель, що міг сказати про Себе: „Я дорога, і правда, і життя“. Він може не тільки спрямувати тебе на путь добру, але й дати сил для переможного життя. Він знає гірку правду життя людини: „Всякий, хто робить гріх, — невільник гріха“. Але Він же приніс і радісну вістку звільнення: „Коли Син визволить вас, справді вільними будете“. І Він напавду визволяв і звільняв. Як майже дві тисячі років тому, так і тепер Він у стані й митника й повію перетворити на праведників. „Він їх навчав, яко маючий власть, а не як письменники“.

О, такий Учитель кличе тебе. Тому то не дивись на те, що ти, бути може, глибоко всякнув у мул гріха, сумніву, туги. Він полюбив тебе і заради тебе поклав життя Своє.

Стародавній мисленник поганської Індії, що жив за шість віків перед Христом, — Будда відмовлявся приймати в число своїх учнів таких людей, що в минулому чинили такі тяжкі переступи, як п'янство, душогубство, перелюб. У Христа ж нема безнадійних учнів. Він „при-

йшов шукати і спасати погибше“. Прийди ж, відгукнися!...

Він кличе власне тебе. Не чекай, аж поки інші прийдуть до Христа. Вони не можуть прийти до тебе. Одна віруюча жінка кликала свого чоловіка на зібрання, де проповідувалась Євангелія. Але він відмовився й сказав: „Іди вже ти сама... ходи й за себе й за мене“. І ось якось він побачив сон. Стоїть він під дверима раю, хоче ввійти туди, але ангол не впускає його. А дружина його вже ніби була в раю. „Чому ж моя жінка могла ввійти, а я не можу?“ питає він. Ангол відповідає: „твоя дружина ввійшла й за себе й за тебе“. Він прокинувся з великим тремтінням, і від того часу став пильним слухачем, а потім і послідовником Євангелії.

Можливо, ти скажеш: „це був поклик до Марії в Віфанії, а не до мене“. Тоді згадай слова Христа: „Прийдіть до Мене всі знеможені та обтяжені“... Тут вказано прикмету, за якою ти можеш бути особисто залучений до числа покликаних: ця прикмета — страждання. Чи в тебе нема ні нужди, ні тягару? Тягару турбот, ярма сумління? Той, Хто знає таємниці серця нашого, Він бачить тебе, твою душу, знає твою тяжку долю в ці роки блукання, великої мандрівки.

Дивись, Він кличе тебе не по те, аби докоряти, щоб рани тривожити або вередити, але щоб уздоровити, пролляти в утомлене серце ідеальний спокій. Він може воскресити мертву душу. Він напавду воскресив із мертвих Лазаря. До всіх, що вгинаються під тяжким ярмом, Христос каже: „Прийдіть до Мене... Я упокою вас“. Він заспокоює не рожевими несбутніми надіями — Він дарує звершений спокій тут на землі, серед боротьби, спокус і злиднів, дарує в той самий мент, коли ми звертаємося до Нього. „Всякий, хто

привове ім'я Господнє, спасеться", хто покличе не устами, а серцем, з повною готовністю признати панування Христа, Його вчительство та провід.

Поклич же Його... Невже ж відвернешся від заклику звершеної Любови або повстанеш проти поклика Христа й підеш по-старому „розсипати“ без Нього? Бож Він сказав: „Хто не зо Мною, той проти Мене, і хто не збирає зо Мною, той розсипає“.

Друзі! Колись це все життя виявиться, яко минулий сон, і настане правдива, вічна дійсність. Якже ми тоді оцінимо наше знехтування поклика Христа, Того, Хто „помер за нас, як були ми ще в гріхах“? Перше, ніж ти покликав до Нього, Він кличе Тебе, простягає до тебе руки Свої, пробиті за тебе на Голгофі. Чи ти відгукнешся на Його заклик? Чи закамениш своє серце?

О, хто б ти ні був, той, що читаєш ці рядки, ти, втомлений боротьбою та безцільним блуканням, може бути — всіма забугній, відкинутий! Ти кликав до людей, і ніхто не відповів на твій поклик пропоміч, на гукання розпуки. А Христос,

добрий Спас, Він Сам кличе тебе. Слухай же радісний заклик: „Учитель прийшов і кличе тебе“. Зроби ж так, як Марія: піди спішачи до Нього, упади в ноги Його, і ти побачиш чудо твого воскресіння.

*В. Марцінковський.
(Дермань, Воллнь).*

Блажен...

(Псальма 112).

*Блажен, мов ангол! Сто разів блажен
Той чоловік, що ключ до тайни має.*

*До тайни вічної, що більше не вмирає,
Що радість міряє засмученням — ковшем.*

*Блажен той чоловік і в пахонцях вєсь рід
Його потужний та зелений буде.*

*В руках несе він сонце; не заблудить,
Достатки переможуть недорід.*

*Блажен, бо розсипає бідним щастя,
Бо любить — і солодкий час той!*

Найкращий пам'ятник в серцях цвіте.

А грішник чорним гнівом запалає

Останні зуби сердито поламає,

І ніччю крикне: Щастя! Де ти, де?!..

*Ів. Кмета-Єфимович
(Канада).*

Зідхання спасеної.

Сестра Марія, що про неї говорить наше оповідання, була релігійною жінкою. Від дитинства була вона навчена побожності, і намагалася жити свято та прикладно.

Вона регулярно ходила до недільної школи, навчилася катехізму, як це було звичаєм в ті часи, а також вивчилася напам'ять десяти заповідей Божих. Їй казали, що мусить того всього дотримувати, аби ввійти до Царства Божого. Чоловік її був також того самого переконання та погля-

дів, Тому їхнє духовне життя пливло спокійно та без перешкод. Коли вони одружились, жили на фермі; рішили мати домашнє Богослуження, до котрого були призвичаєні від дитинства; отже вони читали якусь частину з св. Письма кожного ранку й вечора. Щоденне читання Біблії й наука християнських друзів згодом привели сестру Марію до думки, що не всякий той спасений, хто тільки виконує закон, хоч би якнайкраще його виконує.

Якось вона вичитала в одному місці

такі слова Ісуса: „Не думайте, що Я прийшов знівечити Закон або Пророків; не прийшов Я знівечити, а словнити“ (Матв. 5:17), а в другому місці: „Кінець бо Закону — Христос, на праведність кожному віруючому“ (Римл. 10:4). Читаючи це, вона впала в великий сумнів.

Знову ж вона читала Луки 10:25-28; там Христос говорить одному законникові, що думав одержати життя вічне через добрі діла: „Це чини, то й житимеш“. Цього сестра Марія не могла розуміти. А коли перечитав в Римл. 3:20: „Тим, що ділами Закону не оправдяться всяке тіло перед Ним, через Закон бо познання гріха“, то впала в ще більший сумнів. Справа ставала щораз то більше заплутаною, а сестра Марія бажала конечно збутися цієї непевності. Однією надією для сестри Марії була Біблія. В ній вона шукала відповіді. Кожен раз, чи то чекала, доки вогонь не розгориться на вариво, чи на праску, або тоді, як хліб сидів у печі, вона завжди пильно шукала заспокоєння в Біблії. Вона ввесь час трималася першого переконання, хоч не могла ніяк розуміти, чому **додержування Закону** є одиноким засобом до спасіння.

Читала вона в Римл. 3:24: „Оправдуються ж дармо благодаттю Його, викупленням, що в Христі Ісусі“, і вірш 28-й: „Дякуємо оце, що чоловік оправдується вірою без учинків по закону“; і з цього вона бачила ясно, що ті слова стоять у великій суперечності до її теорії щодо спасіння. І з її серця виривалися щораз то глибші зідхання.

Врешті одного дня сказала собі сестра Марія: „Ця справа мусить бути вже раз залагоджена“. Чоловік був в полі, а діти бавилися на подвір'ї. Вона взяла Біблію, сіла коло стола в кухні і взялася до читання. Вона знала, що послання до Галат містить в собі багато вказівок, що

відносяться до Закону,⁴ тому зачала його читати. Уважно перечитувала вірш за віршем і, о, диво, вони привели її до пізнання! „Та знаючи, що не оправдуються чоловік ділами Закону, а тільки вірою в Христа Ісуса, і ми увірували в Ісуса Христа, щоб оправдатись вірою в Христа, а не ділами Закону, бо не оправдається ділами Закону ніяке тіло“ (Галат 2:16). А далі: „Продне це хочу довідатись від вас: Чи ділами Закону прийняли ви Духа, чи слухаючи, проповіддю віри? Чи такі ви незмісли, що почавши духом, звершуєте тепер тілом?“ (Галат. 3:2 і 3)

Відкрилися її очі, коли перечитала вірш: „Котрі ж від діл Закону, ті під клятьбою, писано бо: **Проклят, хто не встоїть у всьому написаному в книзі Закону, щоб робити те** (Галат. 3:10).

Сестра застановилася на цьому, а другі місця приходили їй теж на пам'ять. „Законом пізнається гріх“ (Римл. 3:10). „Гріх є беззаконня“ (Іван 3:4). „Котра душа провинить, то та умре“ (Єзек. 18 4). Тоді вона голосно сказала до себе: **„Все, що Закон може мені зробити, то це — покласти під прокляття“.**

Зідхнула глибоко й поклала Біблію на стіл, а знявши руки до гори сказала: „Тоді, Господи, я погібша!“ Але що робити далі? Знов бере до рук Біблію й читає в Галат. 3:13: „Христос викупив нас від клятьби Закону, ставшись за нас клятьбою, писано бо: Проклят всяк, хто висить на дереві“. І знов прийшли їй на думку слова з Галат 2:20 „...живу вірою в Сина Божого, що полюбив мене і віддав Себе за мене“. Так, Закон об'явив прокляття, але Христос „пішов на хрест і поніс на собі прокляття Закону — смерть — і так визволив нас від прокляття Закону, всіх, що вірують у Нього (Іван. 3:18). Ця правда просвітила її серце, і сестра Марія глибоко зідхнула, положила

Біблію на стіл і сказала: „Тоді, Господи, я спасена!“

О, яка радість і спокій наповняють душу, коли людина зрозуміє безсилля своїх старань та прийме благословенну правду, що „**Кінець Закону — Христос, на праведність кожному віруючому**“ (Римл. 10:4).

Біблія стала для неї тепер новою книгою. Вона читає її тепер нез обов'язку, як раніш, але з радості. Коли вона стала дитиною в Христі, Біблія став їй „словесним молоком“, через яке одержує зріст у Христі (1 Петра 2:2) Вона розуміє значення слів: „Не під Законом ви, а під благодаттю“ (Римл. 6:14).

Тоді якраз євангелісти Муді й Санкей видали співаника. Знайшла вона в ньому пісню під заголовком: „Раз назавжди“, а в першому вірші такі слова:

Зняв з нас Закону ярмо, недолю;
В крові Христовій дав Бог нам волю!
Вбитий Законом, вмер Він за гріх.
Христос купив нас від смерти всіх.

Назавжди! О, грішник, прийми!
Назавжди! О, грішник, хвали!
Поглянь на хрест: там Чоловік
Ісус Спаситель є твій повік!..

Сестра Марія завважила цю пісню та навчилася її. Відтоді ця пісня стала найлюбішою піснею для неї, бо вона говорила про переживання її власної душі.

Сестра Марія прожила ще тридцять і п'ять літ після цього. Багато-багато ще разів зідхала сестра Марія, але вже в полегшінням, коли перечитувала Івана 1:17; 7:19, Діяння Апостолів 15:1-10, 24, Римл. 3:28; 7:4, Галат 5:1, бо кожне місце potwierджувало правду, що „Не під Законом бо ви, а під благодаттю“ (Римл. 6:14).

Не було для неї більшої радості, як допомогти для шукаючої душі знайти „життя“ (Іван 20:31), „впокій“ (Матв. 11:28) і „мир“ (Римл. 5:1), бо осягнення цих бла-

гословень обіщувалося не через вивчення Закону, що було неможливим, але через віру, котрою беремо із рук нашого Спасителя це все.

Любий читачу! коли читаєш ці рядки, відкрий своє серце, і „Бог вповання хай наповнить усякими радіщами й упокоєм у віру, щоб ти збагатився упованням, силою Святого Духа“ (Римл. 15:13).

*З англійського Н. Шельпук.
(С. Ш. П. Америки).*

Люблю...

*Люблю я ввечері порою
Дивитись, як зірки блищать,
І духом в небо підіймаєсь,
Де тиха Божжа благодать.*

*Люблю в той час я говорити
І сестрам і моїм братам
Про рай блаженний, де у щасті
Жили — і Єва і Адам.*

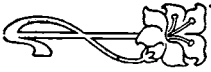
*Люблю я Біблію читати,
Що все освітлює буття;
Що вказує вузьку доріжку
Нам всім до вічного життя.*

*О, там відкривється для вірних
Чудовий Божий тихий край,
Зійде з небес на бідну землю
Колись утрачений наш рай.*

*Ідіть же скорше, всі, хто чує,
Від серця кличу всіх я втс;
Там всі співати Алілуя
Будемо ми в щасливий час.*

*За тебе, бідний, ти мій брате,
Христос кров на хресті пролив,
Аби ти міг той рай знов мати,
Аби ти в тім раю вік жив...*

*Дмитро Королюк
(Княгининюк, Волинь)*

Два вороги й Біблія.

Від Ф. Липи.

Двадцять років тому купив я собі ферму в Пенсільванії. Господарство мені велось і жилося добре. Одне тільки, що не мав я сусіда. Не було з ким порозмовляти та повеселитись. Між чужинцями забракло своєї душі, душі з рідного народу. Затужила душа за приятелем. Сусідська ферма була на продаж. Намовив я свого колишнього друга Гладика, щоб купив цю ферму. Будемо жити близько від себе, буде нам весело. Гладик подумав трохи і зробив так, як я радив. Замешкав і загосподарював. Думаєте, що тепер нам зажилося, як у раю? Ні, скажу вам, як у пеклі. Доки мало себе знали, доки були здалека, то були приятелями, але як заглянули зблизька один одному в серце, як побачили, що один дбає про себе, що хотів би сам майже все проковтнути, ми з-за дрібниць посперечалися, а далі таки добре погиркалися та стали запеклими ворогами. Наші жінки теж посварилися: я обстав за своєю, а він за своєю, і сварня, крик, лайка та ворожнеча запалилася ще більше. Сором, неприємність та гнів, а далі суд. Пішли мої кури або гуси на його поле, він біжить, гонить, кричить та лає. Пішли його на мов, лечу я, жену, лаю господаря, господиню; аж гидко! Сусід каже, що всьому я винен, що я простий, самолюб, захланний, що якби я міг, то вліз би на його ферму, а я знов кажу, що цьому він винен: він простий, самолюб і якби міг, то з'їв би мене разом з фермою. Життя стало невиносимим. Я продавав свою ферму, а він знов свою, та на нещастя (чи на щастя може?) ніхто не хотів купувати. Така ворожнеча тривала кілька років. Кожен може уявити собі це життя, коли воюють з собою два сусіди!

Одного разу прийшов до мене якийсь студент і запропонував мені якісь книги. Хотів бідака дещо заробити, але не в мене. О, я не такий скорий! Кажу показати ті книги. Показує, витягає одну за однією... дивлюся, а то самі Біблії та інші побожні книжки. Мною аж затрясло: „Матінко“, кажу я: „що ви гадаєте, що тут Еспанія, що самі побожні книжки продаєте? Ми в Америці, ми маємо тут повну свободу і не віримо нікому і в ніщо. Досить навірувалися й намолилися в Європі, де ми мусіли те робити; а тут дайте нам спокій! Там, до гною киньте ці книги, а коли вам не хочеться робити, то красти йдіть!“

Так гарненько відправив я того студента. Він спокійно відійшов і пішов дорогою просто до мого сусіда. „Там ти хлопче, нічого не вдієш“, гадаю я собі. О, сусід — то тверда штука, скорше дався би врзати два рази, як один раз кому повірити. За хвилину вийшов молодик спокійно від сусіда й далі пішов.

Минають дні, минають тижні, а мій сусід приятель Гладик щось злагіднів. Думаю собі, щось сталося. Змінився. Якось мене ніби минає, якось спокійно ненахмурено дивиться. Що то могло статися? нерав собі гадаю.

Аж однієї суботи ввечері стукає хтось до дверей. „Прощу!“ двері відчиняються, а до хати входить мій сусід Гладик. Чи міг я того сподіватися? Він взяв мене за руку й каже: „Прости мені, Липо, як чим тебе я скривдив. Багато було в нас спільної взаємної ворожнечі — а непотрібної“. „То правда, Гладіку“, відповів я: „але, щоб я тобі відпустив, то й мови нема! Подумай тільки, скільки ти шкоди мені наробив, скільки ти мені коштував?

І. Ігнатів, Гаєс — Іда Зубко, Вінніпег — Ганна Недогін, І. Шакоцько з Детройту; Петровськ — К. Борисенко; Б. Ключків з Торонта.

Вибрано Комітет: предсідатель — Сергій Борисенко, помічник Іван Ігнатів, секретар — Іван Василенко, помічник секретаря — А. Білоус, касир — Гр. Онищенко. Члени комітету: А. Недогін, В. Петриченко, П. Кіндрат, М. Шакоцько.

Вечір суботи завсіди присвячений для молоді, для її духовної програми.

Радісно глянути на молодь, що немов квіти в пору цвітучу, яких всі здібності були проявлені в декламаціях, музиці, діалогах і вокальних номерах, що були поставлені того вечора. Був спеціально найнятий на два дні намет (цельта), що був переповнений по береги. Намет мав би вмщати 700 душ сидячих, а того вечора можна було бачити по краях багато стоячих людей. Бр. Ключків закінчив вечір коротким словом і молитвою.

Неділя, ранок 9.30. Вже зранку народ заповнив намета. Бр. І. Шакоцько відкрив зібрання пісню „Ти поміч, Боже мій“, і молитвою. Бр. Ключків говорив проповідь. П. Кіндрат говорив перед Господньою Вечерю про значення того акту для віруючих. Бр. І. Шакоцько при допомозі бр. Кіндрата й Кмети довершив акту Господньої Вечері. Сотні братів та сестер з цілої Західньої Канади чули себе в той час, як одна сім'я. Ця урочистість нагадувала всім небесну Вечерю Агнця, де велика всесвітня сім'я стоятиме біля престолу, а між ними велике число мучеників за віру Агнця Спасителя. У той час заряджено збірку для нужд святих у цілому світі, поділяючи все з усіма страждучими по цілому світу.

Около 12 год. полудня почалось урочисте служення, на котрому бр. Наркевич і бр. Шакоцько служили словом. Бр. М. Тодорук передав привіт від братів генрібурзьких і заспівав пісню з дружиною. Бр. Рабуха з Ігел Крік сказав коротке слово побажання та привіту від братів менонітів. Для місцевих братів та сестер було великим трудом дати поживу на велике число гостей, яких було около тисячі, але зробили дуже вміло та щедро.

Хай Господь їх нагородить за їхне так велике служення!

Пообіднє зібрання почалось біля третьої години. Як звичайно, воно було прощального характеру. Бр. С. Мовченко відкрив зібрання молитвою і прощальним словом до Конференції і місцевих братів. Бр. Шакоцько говорив прощальну та закликаючу мову до неспасених; декілька душ відозвалось, даючи знак рукою, що бажають служити Богові. Потім наступили дво й трихвилинні прощальні промови; говорили: П. Василенко, Ф. Романюк, М. Цілуйко, Казанівський, Ф. Лесків, Коваленко, Воробець, Дялюк, Шельпук, Приходько, Кіндрат, Іл. Шакоцько та Кмета; так закінчено молитвами рік праці для Господа і почато новий рік старання, кликання душ до Господа. Біля п'ятої години ті, що прибули автами, понеслись по домах у всі сторони канадійських степів. Новіші авта летять на добрій дорозі до 70-80 миль на годину а старші менше, але не досить скоро в порівнянні до биків і коней, які колись служили для транспорції: тепер для цієї цілі вони не здатні, бо найбідніший фермер може набути старе уживане авто за дуже низьку ціну. Гостей проповідників розділено на три частині на слідуочу п'ятицю, суботу й неділю, до трьох місць, де назначені окружні духовні з'їзди: у Петровському, в Гаєсі й Блейн-Лейку, де звичайно бувають великі благословення на таких з'їздах у присутності великого числа гостей.

28 Конференція висловлює щиросердечну подяку місцевій церкві, і поодиноким братам і сестрам за християнську гостинність підчас Конференції, а особно сестрам, що були зайняті в кухні, котрі відмовили собі привілеگی Марійних і стались Мартами задля служення Конференції без найменшого нарікання за якінебудь прикрості.

Конференція виражає щирю подяку братам гостям-проповідникам і їхнім церквам, що відпустили їх на служення Кон-

Ти з цілою твоєю фермою того не варт“. „Як бачите, Липо“, каже далі Гладик: „рад би я з вами погодитися, але коли ви не хочете, то я не можу вас змушувати. Буду старатися, щоб вас більше не кривдити й не робити вам прикрости. Вірю, що Господь мені простив. Мусимо оба перестати ганьбитися, бо незабаром треба нам стати на суд перед престолом Божим. Дивіться, вже нам обом волосся процвітає“.

Коли сусід Гладик відійшов, я був дуже схвилюваний. „Хто б то був сподівався“, сказала моя жінка: „рада би я знати, чому то він так змінився?“ А мені з гадки не сходять слова його: „Але Бог мені відпустив“. Думаю над тим: „Так, Бог йому відпустив... Що ж, як він повірив, і так відчуває його совість, то так воно й є“. І я засоромився, почув якийсь неспокій і докір в серці, чого я ніколи перед тим не відчував. Мені було дуже прикро. Так і я сусідові також заподіяв стільки кривди, як і він мені; а може я йому ще більше допік, як він мені? А він прийшов до мене і подав мені руку і просить в мене в свого ворога: „простіть мене“. А я таке мав холодне, ледяне серце і відвертався від нього“... Я почув у серці, що я винен, що я роблю велике зло, найбільше зло в моєму житті. Що ж мені тепер робити? А щось шепоче мені: „Аджеж тобі так само далеко до сусіда, як сусідові до тебе. Прийшов він до тебе, піди ти до нього“...

Пшов я до сусіда. Прийняв мене з великою радістю. Я й не сподівався. Подали собі обидва руки, кинулися один одному на шию, поцілувалися й заплакали. Обидва ми були винними один одному, обидва собі і простили. Кажу: „прости мені, Гладіку, я багато більше кривди тобі заподіяв, як ти мені“. „Я вже давно тобі відпустив“, сказав сусід: „та завжди

просив Бога, щоб ти мені простив“. „Що тебе, Гладіку, так змінило?“ питаю. „Біблія“, відповів: „Ми собі з Біблії кепкували, насміхалися, а я постановив собі раз перечитати цілу Біблію, щоб знати, що там у ній є, і чому ми так собі з неї насміхавмося. Зачав я її читати. Багато з неї навчився. Коли читав про апостолів, то дуже мені припало до серця оповідання про Степана. Його каменували, а він молився за них і просив Бога, щоб їм відпустив. Я над тим довго думав і це мене привело до Бога, на дорогу життя в Христі. Мені стало жаль тебе та твоєї жінки. Я постановив з тобою помиритися і пішов до тебе“.

Усе, що Гладик говорив мені, ще більше привело мене до Господа...

Тепер ми з сусідом читаємо ту Біблію, що він її купив від студента, якого я в злості прогнав. Ми пізнали, що ми тепер добрі християни, зроджені Словом Божим. Біблія нас обох змінила. Є в ній непереможна сила, що притягає до себе, і щастя та радість дає. Недармо ап. Павло каже: „Бо не соромлюсь благовіствування Христового, сила бо Божя воно на спасіння всякому віруючому“...

Ю. Шула
(С. Ш. П. Америки)

Вставайте...

*О, молодь! до праці чимскорш постішай
Про Бога всім людям вістити;
Літа молоді та життя віддавай,
Щоб щиро для Нього трудитись.*

*О, браття та сестри! я кличу вас знов:
Ви літ молодих не марнуйте,
Поширюйте віру, надію й любов
І тим всіх погибших рятуйте.*

*Нехай перед вами ота ціль свята
Повстане й покличе до чину,*

*Нехай ми усі за завіти Христа
Боротись будем до загибну.*

*Вже темрява гине, вже сонце встає,
Вже колос жовтіє на ниві;
А де ж ті жєнці, що життя все своє
У праці не будуть лїнївї?*

*Вставайте до праці, ви, світла сини,
Щоб діло Господнє звершати;*

*З гріха та з неволї із рук сатани
Всіх грішників бідних спасати!*

*Надходить гарячий і радісний час,
Бо нива вже попововїла.
Ходїмте ж, Христос закликає всіх нас
До Свого спасєнного діла.*

*Ів. Мосїйчук
(Волинь)*

У Старім Краю.

(Вражїння з подорожїв)

Я у Львовї, Скінчилася довга подорож, що змучила мене. Ну, думаю, буду тепер відпочивати. Та де там... відпочивав аж один день. А вже на другий кажуть їти до праці. Похорон. Дивний похорон, зовсім не такий, як у Америці. Треба за труною їти пішки майже двї годинї через усе місто. Ввесь час у дорозї співаємо псалми, мїноровї, сумні. А католики стають юрбами, дивляться на нас, як на яєсь чудо ї питають: „щото ва люди, що ховають без хрєств і хоругв?“ Ідуть товпами за нами на цвинтар, що лежить поза містом. Люди бїжать з усіх сторїн. На цвинтарї повно; сотки, а може ї тисячі людей. Брат Л. Жабко-Потапович розпочинає величавє зібрання. Напружена увага. Всї слухають. В очах цікавїсть і здивовання. Коли кінчаємо, католики намагаються зробити демонстрацію; заспївали свою церковну пієню. Терплячє чекаємо, а потїм таки на додаток співаємо ще. Потїм розходимося. Людей, як мурах. Дебатують, хвилюються. Одні похваляють слово Боже, інші клянуть, лаються. Ми їдемо радієні, щасливї, що Господь був із нами.

Вдома швидко їмо, швидко збираємося в подорож. Їде нас п'ятеро: я, брат Л. Жабко-Потапович з дружиною і двє їхнїх дїтей. По обох боках залїзницї бїжать розлогї жовтї ниви. Яке повїтря, яке сонце, яка розкїш. Де-не-де по полях ростуть полукїпки: жнива розпочалися. Відпочиваємо. Особливо бр. Ж.-П. Відперевтомлення він хворїє на серце. Відпо-

чивав ї він (у вагонї тїльки ї відпочинку його). Вночі приїжджаємо до столицї Волинї Луцького. На другий день, тїльки встаємо — уже брати і з ними бр. Стюарт з Англії. Приїшли кликати на вечїрнє зібрання. А тим часом відпочиваємо: прогулюємося, сидимо над рїчкою Стиром. Над рїчкою море сонця, крики купальщїкїв, човни, пароплави... Увечерї зібрання на Красному, Тихє, радієне, пїднесєне. А на другий день величавє зібрання в мїському театрі.

Провадить В. Гусарук із Варшави. Працьовитий, дїяльний, живий християнин. Говоримо ми з бр. Ж.-Потаповичем, потїм бр. Стюарт — перекладає бр. Бура. У театрі повно; людей, певно, з тисяча. Бр. С. Нищик подає пієні. Все зібрання провадиться тїльки українською мовою. Просять нас лишитися на пополудне. Обступили бр. Ж.-Потаповича — він приїмає прєнумєрату на „Пїсланця Правди“. Пїсланця на Волинї дуже люблять, кажуть нїжно „наш Пїсланець“. Але нам треба відпочивати. Тому по полуднї сїдаємо на пароплав і пливємо на півнїч. Ах, яка розкїш. Вода, як дзеркало. Тиша їдеальна. А повїтря, а пахоцї! На зелєних берегах сїдять уквітчанї дївчата та співають Там парубкїв купа; теж співають. З нами їдуть брати: проповїдник з Рожища С. Нищик, бр. Гр. Лук'янчук (мїй одноїменник) і бр. Д. Корольок. У Княгинїнку бр. Корольок виходить, а сестра, його дружина, подає нам на пароплав цїлий кїш спїлих великих вишень (дай Боже здоров'ячка бра-

тові й сестрі!). Їдемо далі. Надходить тихий темний вечір. Пахочі квітів, сіна, лісу — п'януть голову. Боже, яка розкіш! А люди стогнуть. Чого? Певно їм сміється совітський „рай“, де наші українці з голоду пухнули би... Ніколи не забуду цієї чарівної плавби по Стиру. Бр. Ж.-Потапович тільки охає, ахає та каже, що якби так хоч з тиждень відпочити. Приїздимо до Рожища. Приходимо на помешкання бр. Нищика. Дружина брата приготує їжу, а малесенький синок Віктор розважає нас співом пісень на п'ятьох мовах. Спимо, як побиті. А на другий день знову на річці. Та швидко летить час. Бр. Ж.-П. мусить повертатися до Львова. А там його чекає „Післанець Правди“, а мене нова подорож.

— Їду в район бр. М. Лютого. Перше зібрання в Ганусівцях. Їдемо фурую з Єзуполя. Темна ніч. Дощ. Бр. Лютий ласкаво (він зовсім не такий лютий, як можна було би думати) оповідає про світову війну, показує в темряві окопи з часів війни. В простенькій але чистій хаті ганусівські віруючі чекали нас. Зібрання було дуже благословенне. Пізніше, за якийсь час у цьому селі робили ми св. хрищення. П'ять душ прийняло завіт з Господом. Народу було повно, Господь благословив Своє слово для них.

Звідти з бр. Лютим їдемо на Гуцульщину. Здалека вже бачу сині Карпати. Яка краса, яке повітря. Зелені стрункі ялини, сосни, смереки. Гори, гори, високі, від яких пахне старовиною.

Їдемо пішки по горах. Там у горах мусимо знайти родину сестри Старко, яка просила мене відшукати їх. Веде нас брат О. Гарасимів, гуцул, що тут і виріс, і тут і слово Боже сіє. Знайшли рідню с. Старко, і під рясною яблунею оповідаємо їй про велику любов Христову. Іде молодичка й ідучи пряде вовну. Зупинилася й вона слухає Слова Божого. Потім пішли далі аж до Білих Остав. Ніч, темна ніч. Тихо, тихо, тільки чути, як на полонинах гуцули на сопілках грають. Сил уже нам бракує, але їдемо. Ліземо кудись угору та вгору. Нарешті, опинилися в хаті бр. Гарасимова. Сплю, здається, п'ять хвилин тільки, а вже ранок. Виходжу надвір. Гора від хати спа-

дає в долину крутою кручею. Подивився вділ і злякався: невже ж то я вночі на цю гору видряпався?..

Зібрання,.. о, яка радість, яке благословення! Віруючі — дійсно діти Божі. Проповідь. Плачуть діти Божі, згадуючи смерть Господню. А надворі плаче дощик. А в душах чиста, свята радість і тихе благословення...

Їдемо до Слобідки Лісної. Зустрічає нас брат, якого навіть я здалека пізнаю, хоч ніколи в житті не бачив. А знаєте, чому пізнав? Є тут у Галичині чудовий спосіб пізнавання віруючих, який від усього серця раджу запропатити й у Америці. Ось він: коли їдете кудись, візьміть з собою один примірник „Післанця Правди“. А там, де вас мають зустрічати, добре дивіться, чи не побачите часом у когось у руках знайомої жовтої сорочки П. П. Так було й у Слобідці. Той брат, що нас зустрічав, вже здалека розгорнув „Післанця Правди“ та й дивився. Ми просто до нього. І відразу „пізнали“. Знову зібрання. А потім розмова. Вже давно ніч, але розходитися не хочуть. Сидимо аж до другої години ночі. Велике благословення переживали ми там...

Запросили нас брати на хрищення до Завалля. Поїхали ми фурую. Приїздимо на подвір'я. Під деревом сидить купка сестер. Щось роблять. Підходжу й бачу ночви (нецьки), повні кукурудзяної замішки, а поруч посудина з буряковим листям. Питаю, що то має бути? „Голубці приготують на завтра“, каже брат: „сподіваємося багато гостей“. І дійсно, на другий день гостей було повно. Добре зробили дорогі наші сестри, що приготували їжі, бо було кому їсти. І як нам смакувало! Зате Господь благословив усіх нас і їжею духовною. Диявол нам хотів пошкодити, але це йому не вдалося. Ішли досить далеко до річки Прут. Там уже було багато людей. Брат Лютий охристив шість душ. А народу навколо стояло певно з сім соток. Був там і один начальник кордонної охорони, що слухав побожно без шапки. Господь був із нами.

Подорожі по Карпатах, благословенні зібрання, чудові гори, а найбільше — щирі, сердешні, любі діти Божі залишили

В моїй душі найглибші благословенні спомини... Міг би про них багато, багато писати та треба пам'ятати і про те, що місце в Післанці Правди є дуже дороге. За кожен рядок паперу та за фарбу та за роботу, за все мусить платити бр. Л. Жабко-Потапович у друкарні. О, якби діти Божі всюди, а найбільше за океаном більше згадували про „Післанця“ та до-

помагали йому. А тоді й я зможу більше оповідаги вам усім про Старий Край у „Післанці“. Як Господь дозволить, у слідуєчому числі оповідатиму далі про Равщину, Лемківщину й Бойківщину.

(Далі буде)

Н. Лук'яничук.
(Львів).

До ближнього.

О, змучений горем — гріхами,
Прийди до Ісуса скорій;

Тебе Він вже кличе роками:

В крові Його гріх свій обмий.

Поглянь на Христа: Він в страж-
даннях

Вмирає безвинний за нас.

О, доки нам жити в наріканнях?

До Спаси прийти всім нам час.

Христос полюбив нас всіх вірно,

За нас Він життя положив,

І в Царство Небесне незмінний

Шлях правди та щастя відкрив.

Тож, друже, вже годі блукати,

Ми всі за Ісусом підем.

Не треба нам довго шукати:

Ми щастя в Ісусі знайдем.

І наші літа молоденькі

Безжурно у світі минуть,

І ми всі і легко й скоренько

Земну перейдемо цю путь. І. Тарасюк.
(Волинь)

Осіннього вечора.

Нераз сиджу я пізно під горою,
А над селом пливе легенький дим;
Усюди тихо, тільки між травною
Цвіркне десь пташка голосом сумним.

А вітерець шепоче щось у полі,
Летить у гай та з листям розмовля;
І довга тінь струнких сумних тополів
Впаде туди, де зорана земля.

Минуло літо, вся краса минула.
Не чути в лісі пташних голосів,
Природа вся міцним вже сном заснула,
Затих її чудово-гарний спів.

Сиджу один під темною горою,
А над селом розвіявся вже дим.
На руки я схилився головою
Та й заспіваю голосом сумним...

Про те, що дні веселі проминули,
І як природа зажурився я;
У серці мрії всі давно поснули,
Навік пропала молодість моя...

Та прийде час, і гай зазеленіє,
Над ним розстелиться під вечір дим.
Моя душа тоді повеселіє.
Я знову стану вічно молодим.

Я буду Богові й братам служити,
Я буду завжди лиш з Христом моїм.
Я буду для Христа і церкви жити,
І моя журба розвіється як дим...

М. Подворняк.
(Волинь)

При цьому числі Післанця Правди розсилається „Недільна Шкілка“ за листопад і грудень.

НЕДІЛЬНА ШКІЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ
ДОДАТОК ДО ЖУРНАЛА „ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ“

Ч. 11-12

ЛИСТОПАД — ГРУДЕНЬ 1936 РОКУ

РІК 3

Зразкові лекції на місяць листопад 1936 р.

Неділя 1 листопада (1 November) 1936

Тема лекції: Закон, Любов і тверезість.

Текст для лекції: Римл. 13:1-14.

Золотий вірш: Римл. 14:21.

Поділ лекції на частини.

I. Відношення віруючих до влади: Римл. 13:1-7. Вірний повинен бути підданий владі: 1-5. Влада поставлена від Бога. Вона є для порядку і добра всієї суспільності. Хто протриває владі, той є противником порядку. Спротив владі не згідний зі Словом Божим. Християнин повинен піддержувати владу плаченням податків.

II. Життя в любові є сповненням всього Закону. Римл. 13:8-10.

III. Життя християнське повинно бути готове до приходу Христа: Римл. 13:11-14. Воно повинно бути живим і активним. Християнин повинен одягнутися в зброю світла. Християнин повинен жити чесно. Повинен вистерігатися гріха, обжерства, п'янства, зажерливості, нечистоти, зависті та сварні.

Замітка.

Християнин повинен відноситися до влади тільки так, як навчає наука Христова.

Питання:

Хто настановив владу? Чому християнин повинен бути слухняний владі? Проти кого виступає противник влади? В якій цілі Господь установив владу? Які обов'язки має християнин щодо влади? Чи кінечне сповнення любові ближнього? Яке повинно бути життя християнина в наші дні? Чого вимагає Слово Боже від християнина щодо влади? Чим є влада перед Богом? Яку належність повинен християнин всім віддавати? Чого не робить любов? По чому можна пізнавати християнина?

Неділя 8 листопада (8 November) 1936.

Тема лекції: Боротьба християнина.
Текст для лекції: Діян. 19:8-12; 18-20; Ефес. 6:13-20.

Для інформації: Діян. 19 гол.

Золотий вірш: Ефес. 6:10.

Поділ лекції на частини.

I. Учні Івана в Ефесі. Їхня віра в Ісуса Христа. Учні одержують дар Духа Святого: Діян. 19:1-7.

II. Павлова праця в Ефесі: Діян. 19:8-12. Проповідування Царства Божого. Закаменість деяких. Павло вчить в школі Тирана. Павло робив чуда.

III. Сила проповіді Євангелії в Ефесі: Діян. 19:13-22. Ворогів Євангелії розігнано. Робота синів Скєви. Визнання лукавого духа. Його вчинок. Страх в Ефесі. Сила Слова Божого. Довший побут Павла в Ефесі. Палення книг чародійських. Постанова ап. Павла.

IV. Змова проти науки Євангелії: Діян. 19:23-41. Золотар Дмитро. Зарібки людей в нього. Збунтування ремісників. Ремісники слухають бунтаря. Павло заявляє всім, що нема богів рукотворених. Страх перед втратою праці. Містові мешканці проти Павла. Зловлення торговців Павла. Заспокоювання писаря.

V. Духовна війна віруючих християн: Ефес. 6:10-20. Обов'язок християнина бути сильним у Господі. Сила — прикмета християнина. Повинність християнина стояти твердо в день бою. Зброя християнина. Християнин молиться в кожному випадкові.

Замітка.

Ап. Павло перебував в Ефесі майже три роки, від 53-56 по Хресті. Послання до Ефесян написав в Риму.

ференції; бр. І. Шакоцькові і його церкві бр. В. Наркевичові та його церкві і бр. Ключкові та його церкві.

Реєстр показує, що було присутніх

делегатів повноправних 38. Також зареєстровано під час ділових засідань 41 гостей.

П. Кіндрат
(Секретар. Канада)

Із праці на ниві Божій.

Підвисока (Галичина).

Похорон.

„Брате проповіднику, як я умру, то будьте такі добрі і прийдіть та похороніть мене“, просив мене так 20 VII. 1935 р. бр. Дмитро Романюк, найстарший віком віруючий у станиславівській окрузі. Коли цього року 21 VIII. я відвідав старенького брата, то він знов просив: „Я вже скоро відйду у вічність, тому коли дістанете телеграму, прийдіть на мій похорон“. І дійсно в короткім часі дістав від його сина бр. І. Романюка телеграму, що батько помер. Жаль стиснув моє серце, бо з покійним в'язало мене багато особистої приязні й любови; хоч не був він ще членом церкви формально, але дуже любив Слово Боже. Коли 1928 р. прийшов я з Євангелією, то він перший дав місце в своєму домі для проповіді її, не звертаючи уваги на громові погрози місцевого попа та на ненависть людей. Від того часу він зірвав лучбу з греко-католицькою церквою цілковито і то з власної волі. Зараз я від'їхав на похорон. 13. IX. ц. р. о 9 год. розпочалося похоронне зібрання на подвір'ї небіжчика. Людей зібралось багато: усі віруючі з Підвисокої, Стечеви, Завалля, Микулинців, Задубрівців та Топорівців. До зібраних промовляв бр. Д. Паюк, О. Гарасимів та й я. Заки зайшли ми на поблиський цвинтар, то до похоронного походу прилучилося кількасот людей, що з повагою слухали Слова Божого. Обряд похоронний тривав 4 і пів години. Хай би Господь благословив слухаючі душі, щоб з них багато навернулося. Похорон відбувся дуже величаво; такого ані діти померлого, ані віруючі тутешнього збору не сподівалися.

М. Лютий.

Валенне (Лемківщина).

У неділю дня 13. 9. ц.р. відбулося і в нас св. хрещення, яке прийняло 6 душ. По смутко-

ві, який переніс наш збір в минулому році, знов проявляється велике духовне життя. Хрещення довершив бр. Іл. Кубрин. У той час не було погоди, але цієї неділі Господь дав гарну погоду. Над водою знайшлися теж і католики, що спокійно й поважно усьому прислуховувалися й приглядалися. Потім в залі зібрань відбулася Вечера Господня й прийняття нових членів.

Десять днів пізніше відвідав нас бр. Лук'янчук, що справив нам багато радості. Перебув він в нас чотири дні й улаштував евангелізацію. Радісні та благословенні хвили пережили ми з правдивим слугою Божим.

На цьому місці складаємо подяку львівській церкві за матеріальну поміч на будову нашого молитовного дому.

Просимо усі збори в краю й закордоном молитися за діло Боже на Лемківщині й підтримувати матеріально, щоб скорше могли викінчити молитовний дім. Просимо братів і сестер за кордоном, що походять з Лемківщини і знайшли в широкому світі ліпшу долю: допоможіть нам, а Отець Небесний віддасть вам стокрот.

М. Бублик.

Гуцульщина.

Запросив мене і цілий наш збір бр. І. Романюк на хрещення до Підвисокої. Обіцяв, що там буде бр. Н. Лук'янчук з бр. М. Лютим. Ми всі врадувалися запрошенням, але що то далека дорога, то пішов я сам. Товаришував мені бр. Іван Мочарний з Тарновиці Лісної, що, певний любови Божої, хотів відвідати Снягинщину. Вступили по дорозі до бр. Мих. Дябелка в Сопові коло Коломні. Тут зробили зібрання й заночували. На другий день уранці пішли ми, а з нами дружина бр. Дябелка і ще одна сестра, щоб там прийняти св. хрещення, до Коломні. На залізниці ми стрінули дорогих бр. М. Лютого й бр. Н. Лук'янчука. Радість наша була велика. Потягом від'їхали ми до Снятина, а

Питання:

Куди ап. Павло прийшов? Кого знайшов там? Чого тим людям бракувало? Що порадив їм робити? Як довго ап. Павло там проповідував? Хто пробував наслідувати ап. Павла? Як виганяли лукавих духів? Чи розуміли їх духи? Яку дали їм відповідь? Що робили вірні, коли на вернулися від тьми до світла? Якими мають бути християни? З ким віруючий ноює? Як здобути сили до встояння і витривалости?

Неділя 15 листопада (15 November) 1936.

Тема лекції: Геройство християнської віри.

Текст для лекції: Діян. 21:15 до 23:30;
Римл. 9:1-5.

Золотий вірш: Іван. 46:14.

Поділ лекції на частини.

I. Здержування ап. Павла від подорожі до Єрусалиму, але даремне: Діян. 21:12-26. Постанова ап. Павла. Дорога з Кесарії до Єрусалиму. Його звіт в Єрусалимі про ширення Євангелії серед поган. Рада старшини церковної. Послух ап. Павла.

II. Жидівські наймити ловлять ап. Павла: Діян. 21:27-39. Схоплення ап. Павла. Його урятовання. Його просьба, щоб дозволено йому промовляти.

III. Оборона ап. Павла перед товпою в святині: Діян. 21:40 до 22:30. Промова ап. Павла. Постава слухачів. Зміст промови. Молодий вік ап. Павла в жидівстві. Його переслідування християн. Навернення ап. Павла. Остерження Господне. Ув'язнення ап. Павла.

IV. Ап. Павло змушений покинути Єрусалим: Діян. 23:1-30. Суперечка між ап. Павлом, а первосвящениками. Замішання в синагозі тому, що ап. Павло оголосив своє походження фарисейське. Об'явлення Господне для ап. Павла вночі. Змова убити ап. Павла. Ап. Павла відставлено під ескортою до Кесарії.

V. Незмінна любов ап. Павла до жидів: Римл. 9:1-5. Щирість його любови. Його готовність до пожертвування за Ізраїля. Привілей Ізраїля.

Питання:

Який замір мав ап. Павло? Хто його здержував від цього? Чи ап. Павло піддався намові? Хто з ним прощався? Хто остеріг, щоб він не йшов в Єрусалим? Що робили віруючі? Чи пустили ап. Павла? Що їм відповів ап. Павло? Хто стрінув перше ап. Павла? Де відбулося засідання старшини церкви? Ради старшини для Павла? Чи Павло услухав ради?

Чи вона йому допомогла? Хто тепер був проти нього? Чому? Що приключилося ап. Павлові? Як він боронив себе перед товпою? Що сталося з Павлом? Як і де скінчилася його подорож?

Неділя 22 листопада (22 November) 1936.

Тема лекції: Посол у кайданах.

Текст для лекції: Діян. 28:16-24, 30, 31;
Римл. 5:6-11.

Для інформації: Діян. 25:1-12; 28:16-31;
Римл. 5:1-4. Филип. 1:12-14; 4:22.

Золотий вірш: Филип. 4:13.

Поділ лекції на частини.

I. Ап. Павло перед Фестом: Діян. 25:1-12. Ап. Павло відкликається на суд перед кесарем. Первосвященик дає пропозицію Фестові, щоб вернути Павла на суд до Єрусалиму. Павло відкидає всі обвинувачення. До жодної вини не почувается. Фест відсилав ап. Павла до Риму.

II. Місія ап. Павла у Римі: Діян. 28:16-31. Його положення таке, як в'язня дальше. Він проповідує жидам в Римі. Ув'язнення. Тяжкі переживання. Відкриває жидам Слово Боже. Об'яснює пророцтво Ісаї. Суперечка між жидами. Наука про Ісуса Христа в Римі.

III. Християнин хвалиться Ісусом Христом; Наслідки оправдання: Римл. 5:1-11. Мир з Богом. Доступ до благодаті тільки вірок. Надія й її наслідки. Божа любов в наших серцях. Оправдання кров'ю Ісуса Христа. Спасіння від гніву Господнього. Примирення.

IV. Ап. Павло проповідує Ісуса Христа в Римі, в темниці, в кайданах. Филип. 1:12-14. 4:22. Проповідування ап. Павла в кайданах додало сміливости братам до праці. Проповідь знайшла слухачів і на дворі кесаря.

Питання:

Куди прибув арештований ап. Павло? Чого ждали архиєреї? Де відбувався суд? Хто судив, а хто обвинувачував? Чи могли доказати йому вину? Чи він прийняв суд Феста? Якого жадав ап. Павло суду? Куди його відставлено? Де приміщено? Свідчення в Римі, для кого були? Що повстало між жидами? З якого пророка взяв ап. Павло слова? Як схарактеризував своїх неприхильних слухачів? Чи є в нас також такі слухачі? До кого писав ап. Павло з Риму? Який характер мав цей мент? Чи закуття в кайдани ап. Господнього було корисне для віруючих?

Неділя 29 листопада (29 November) 1936**Тема лекції: Християнське братерство.**

Текст для лекції: Филимона 4-20.

Золотий вірш: Галат. 3:28.**Поділ лекції на частини.**

I. Вступне слово. Автор. Ці, до кого писано. Благословення.

II. Ап. Павло вдячний за Филимона. Филимонова любов і віра в Господа. Любов до віруючих; Филимон звершив підкріплення й обновилення віруючих в Господа.

III. Благословення ап. Павла й благання для Онисима. Онисим — син по вірі ап. Павла. Пожиточний робітник. Брат Павла. Віра ап. Павла, що Филимон вводить його волю.

IV. Закінчення листа до Филимона. Просьба, поздоровлення і благословення.

Замітки.

Онисим означає „пожиточний“. Онисим був слугою в Колосах. Служив в проповідника Филимона. Він щось вкрав і зо страху втік до Риму. Під впливом проповідей Павлових покаявся і став служити Богові й ап. Павлові. Павло пізніше відіслав його до Филимона та просить, щоб він його прийняв і все подарував та прости.

Питання:

З чого радів ап. Павло? Хто то був Онисим? Чим був слугою? До кого втік? Коли покаявся? Кому тепер служив? Як називає його ап. Павло? Чому? Чому колись „непотрібний“ Онисим, став тепер „потрібний“? Як має його тепер прийняти Филимон? Слугою? Чи братом? Про що ап. Павло просить Филимона з вірою? Як закінчує лист? Яким і чим поздоровленням?

Зразкові лекції на місяць грудень 1936 р.**Неділя 6 грудня (6 December) 1936.****Тема лекції: Павлова порада для проповідників.**

Текст для лекції: 1 Тим. 6:6-16; 2 Тим. 4:16-18.

Для інформації: 1 Тим. 2 гол.; 2 Тим. 4 голова; Тит. 2 голова.

Золотий вірш: 2 Тим. 4:7.**Поділ лекції на частини.**

I. Останні напаминання загальні: 1 Тим. 6:1-10. Упіймання й наука для слуг і панів: 1-2. Остеререження перед зіпсуттям правдивої науки. Заклик до вірності правді. Треба відступати від тих, що науку псують: 3:5. Корінська. Остеререження перед багатинням нерозважним. Треба вдовольнитися тим, що маємо: 6-10.

II. Останні слова до Тимофія, як до сина по вірі: 2 Тим. 4:15; 1 Тим. 6:11-21. Вказана мета. Боротьба веде до мети. Життя в надії приходу Христового. 13-14. Характер прикмет Божих. 15-16. Наука для багатих. 17-19. Припоручення Тимофієві. 20-21. Проповідування слова. Життя повинно відповідати покликіві: 2 Тим. 4:1-5.

III. Ап. Павло наставляє Тита: 2:1-15. Як має він навчати 1-6. Як він має сам жити. 7-8. Яке напійнення для слуг. 9-10. Сила для повного життя християнського, 11-14. Авторитет Тимофія: 15.

IV. Останні слова ап. Павла про себе самого: 2 Тим. 4:6-22. Готовність вмерти: 6. Перегляд життя: 7. Велика віра в нагороду від Господа: 8. Остання просьба: 9-13. Скарга. Остеререження. Жаль і туга: 14-16. Віра в Господа: 17-18. Останнє прощання: 19-21. Останнє благословення: 22.

Питання:

Звідки писав ап. Павло до Тимофія? В якому положенні був ап. Павло? Для кого він дав науку? Яка була вона для кожного? Які мають бути слуги? Які пани? Який повинен бути проповідник: Яке його життя? Яку науку треба відкидати?

Неділя 13 грудня (13 December) 1936.**Тема лекції: Іванове видіння на острові Патмос.**

Текст для лекції: Відкриття 1:4-18.

Для інформації: Відкриття 1 гол. до 3:22.

Золотий вірш: Відкриття 1:17.**Поділ лекції на частини.**

I. Поучення. Відкр. 1:1-3.

II. Поздоровлення: 1:4-8. Значення книги. Благословення. Обіцянка другого приходу Ісусового. Люди побачать його. Їхній жах.

III. Видіння ап. Івана. Об'явлення Сина Чоловічого: Відкр. 1:9-20. Положення Іванове

і його життя, коли він мав це видіння. Голос. Пізнання Того, що говорив. Повеління записати. Свчичники. Звізди. Видіння Сина Чоловічого. Наслідки видіння.

IV. Христове послання до семи церков в Азії. Відкриття 2:1 до 2:22. Послання до церкви в Ефесі, що залишила свою першу любов. До церкви в Смирні, що переживала великі переслідування. Послання до церкви в Пергамі, що жила в великій приязні зо світом. Послання до церкви в Тиятирі, що була в великому зіпсутті. Послання зо церкви в Сардах, що знаходилася в дремаючому стані. Послання до церкви в Філадельфії, що осталася вірною. Послання до церкви в Лаодикії, що була в байдужності й заводила фалшиві науки.

Питання:

Хто то був Іван? Чому він знаходився на острові Патмос? Хто відкрив Іванові видіння? Кому приписано блаженство? За що? Що Іван мав зробити з цим видінням? Що передавав Іван церквам? Про що їх запевнював? Від кого одержав ці послання? Що приписано Христові? А що нам? Як Іван описує другий вряхід Христа? Хто його любачить? Що будуть тоді робити люди? Як називає Ісуса Христа в 8 вірші? Котрого дня було Іванове видіння? (Неділя, день Господень). До яких церков були послання? Чому для кожної було інше, а не таке саме? Яке повеління дано всім церквам одне? (Слухати слів Божих).

Неділя 20 грудня (20 December) 1936.

Тема лекції: Найвищий дар любови.

Лекція різдвяна.

Текст для лекції: 1 Іван. 4:7-17.

Для інформації: Ціла голова.

Золотий вірш: Лука 2:14.

Поділ лекції на частини.

I. Бог є любов: 1 Іван. 4:7-11. Наслідки цієї правди. Проголошення, що Бог є любов. Доказ цієї правди. Бог посилає Сина Свого в світ. Наша повинність щодо цієї правди. Любов один до одного.

II. Наше перебування в Бозі: 1 Іван. 4:12-16. Дійсність такого перебування. Ті, ко-

трі пробувають в Бозі. Ті, що одні других люблять. Ті, що визнають Христа. Ті, що пробувають в любові.

III. Наслідки прийняття Божої любови до наших сердець: 1 Іван. 4:17-19. Любов є звершена. В любові відвага на день суду. Вони є правдиві наслідники Христові. У них страх щезає. Любов стає другою натурою людини.

Питання:

Чому остерігано християн, щоб не всім духам вірили? По чому розрізняємо духів правдивих від ложних? Що то є Бог? В чому доказано любов Божу до нас? В чому заключається Божа любов? Чого від нас вимагає Божа любов? Коли любимо ближнього, то кого в той час любимо? Ненависть до ближнього є ненавистю до кого? Чого нема без любови ближнього? В чому є звершена любов? Чого нема в любові? Чому ми повинні любити Бога?

Неділя 27 грудня (27 December) 1936.

Тема лекції: Поширення християнства в полудневій Європі.

Текст для лекції: Жид. 2:1-4; 11:32 до 12:2.

Золотий вірш: Відкриття 11:15.

Поділ лекції на частини.

I. Важність прийняття Христа, як Спасителя: Жид. 2:1-4. Остеререження не відпасти. Величавість закону, що одержали анголи і відплата. Найбільша користь — спасіння проповідане Христом. Потвердження апостолів. Свідчення чудами.

II. Славна компанія героїв віри: Жидів: 11:32; Суддів 11:32. Переможці: 33-35. Мученики: 35-37. Бездомні: 37-38. Звершенність їхня: 39-40.

III. Ісус нашим зразком: Жид. 12:1-2.

Питання:

Про що перестерігають нас початкові вірші нашої лекції? Чи люди можуть втікти від наслідків за переступи й непослух перед Богом? Чому людей з 11 гол. до Жидів називаємо героями? Які чуда бачили й самі пережили ці герої? Як трактував їх світ? Чому світ був недоступний? Чим свідкував Бог про спасіння наше? II, Кіндрат (Канада).

Звіт з 28 конференції

Евангельських Християн Баптистів Західньої Канади, що відбулася при церкві Лизарк-Лейк (Ящірчане Озеро), Саскачеван, 1 — 5 липня 1936 року. — (Докінчення)

П'ятниця ранок; бр. Н. Шельпук відкрив молитовне зібрання молитвою й читанням Слова Божого. Поділ і система роботи на будучий рік. Рішено улаштувати бібл. курси в половині листопада при Церкві в Петровському. Такі курси мали бути виключно для проповідуючих братів та вчителів Нед. Шкіл. та взагалі тих, що інтересуються студіями Св. Письма. Рівно ж евангелізаційні зібрання влаштовувати, уживаючи як найбільше здібностей молоді. Також признано, що й регентські курси є необхідними для хорів.

Справа літератури: багатьох висказували печучу потребу співанників з нотами і без нот для ужитку в церквах. Старі видання повичерпувались, а нові їхні місця не займають. Рішено видавництво „Зорю“ скріпити, поширити її завдання, дістати більше членів. Вибрано сталий Комітет, в котрий увійшли слідуочі: Предс. Ів. Кмета, поміч. Б. Наркевич і І. Шакоцько. Секретар П. Кіндрат, касир. Іл. Шакоцько.

Для редакції та композиції співанника призначено бр. Наркевича й Кмету. Матеріал мав би бути зібраний і представлений на Конференцію слідуочого року.

Тут прибули нові гості: бр. Смолей, генеральний секретар англійського союзу Західньої Канади, а рівно ж бр. Я. Зіньків. Їм дано час висловити привітання. Потім розпущено Конференцію на обід.

Післяобіднє засідання відкрито молитвою. Заслухано звіт призначаючого комітету, поданий братом Т. Борисенком.

Назначено в комітет для прийняття Конференції: Предсідник І. Кмета; помічник Іл. Василенко; секретар П. Кіндрат; помічник секр. Я. Приходько; касиром Іл. Шакоцько; помічник касира Терентій Борисенко. Члени Комітету: І. Качман, Ф. Воркун і С. Мовченко. Конференція при-

йняла звіт одноголосно і потвердила імена, призначені в комітет.

Конференція визначила нагороду бр. Іл. Шакоцькові за його старання і доложення багато часу при веденні касирства в інтересі брацтва (25 дол. річно).

Потім спогадали всіх членів Союзу, що за минулий рік відійшли в вічність. Конференція, заслухавши імена осіб, вставши на ноги, перестояла пару минут в тиші зо схиленими головами.

Бр. Смолей говорив промову до Конференції на тему: „Христос, яко Син Божий, Спаситель, Священик, Пророк і Цар для віруючих в їх житті“.

Відспівано пісню „Я не соромлюсь визнавать розп'ятого Христа“. Іл. Шакоцько зробив доклад на тему: Знаки теперішніх днів у світлі слів пророчих.

Вечірнє зібрання відкрив бр. Ключків читанням Слова Божого й молитвою. Служив співом місцевий хор. Також подвійний квартет, зложений з проповідників, співав знаменито того вечера. Бр. Наркевич проповідував на тему: Іван. 4:14. Християнин має бути джерелом води живої. І. Шакоцько закінчив зібрання молитвою.

Субота, ранок, 9 година.

Конференція Жіночого Союзу. Відспівано пісню „На Христа взирай ти“. Сес. К. Кіндрат провадила засідання. Сес. А. Василенко вела провід в молитві. Сес. Шельпук читала слово Боже з Рим. 12 і говорила на тему: Необхідність дійсної молитви в житті християнина. Конференція перебула в молитві.

Відспівано пісню „Вожд наш вірний“. Потім молитва за діло місії Буковини. Дуєт—сес. Кмета і Кіндрат.

Привіти і доклади з місцевих кружків. Про Оверстон говорила сес. Шельпук. Малай гурток сестер доміг побільши-

ти молитовний дім. Рівно ж сестри помагають місійному ділу та бідним.

Вінніпег. Сестра А. Лисак представляла гурток та його працю, а найбільше згадала про заміри сестер будувати молитовний дім. Велика віра вінніпегських сестер. Хай Бог благословить їх добрий плян.

Гавс. Сес. Приходько представляла працю гуртка. Багато помагають бідним і сиротам. Місцеві сестри прийняли на виховання двоє сиріток. Приклад, гідний наслідування.

Едмонтон. Сес. М. Антонюк представила працю гуртка. Сестри відбувають регулярно свої зібрання. Шиють, перешивають, помагають ділу місійному, рівно ж бідних не забувають у своїх зайняттях. Тиха та маловідома робота едмонтонських сестер видна й замітна перед Богом. Хай Господь їх нагородить за їхню працю для Нього.

Саскатун. Сес. Богдашевська говорила про роботу гуртка. Сестри багато помагають бідним голодуючим в Україні, відвідують хворих у шпиталях, улаштовують час-від-часу концерти і зацікавлюють приближених жінок.

Блейн-Лейк. Сестри могли тільки маленьку поміч зробити для місії, і збираються нерегулярно. Пориваються вперед, щоб більш працювати для Господа.

Петровськ. Сес. Сеньова потішила сестер словами Божими й заохувала сестер до більшого труда. Сестри їхнього гуртка змогли побільшити молитовний дім і поправили та привели його до порядку.

Лизард-Лейк. Сес. П. Шакоцько. Сестри багато помогли в домашній роботі своїми трудами. Не фарбували молитовний дім, послали поміч на місію та послали поміч голодуючим.

Бр. Ключків говорив про роботу торонтських сестер. Конференція прохала торонтський гурток про ближчу конференцію в ділі Божому з Західним Жіночим Союзом.

Сес. І. Шакоцько передала привіт від детройтських сестер. Бр. І. Шакоцько говорив на тему: Важність жіночої роботи в історії Біблії й історії світу. Опирався на 2 Царів 11:3, де жінка переховала в ма-

ленькому хлопчикові рід Давидів, з якого мав прийти наш Спаситель. Сес. Петриченко, олізнівшися в дорозі з Саскатуна на жіночу сесію, висказала свої побажання жіночій Конференції і ще дещо додала про працю саскатунських сестер.

Бр. Наркевич сказав дещо про роботу американських сестер. Бр. М. Цілуйко від імени сестер вайсройських сказав пару слів; при цьому зазначив, що їхній жіночий гурток реорганізований знов та бажає кооперувати з жіночим союзом в несенні доброї вісти спасіння. На другий день отримано офіційного листа від вайсройських сестер; залучена була в ньому і поміч. Звіт з каси жіночого союзу. З огляду на те, що сес. Білоус не могла бути присутньою на Конференції, сестра Кмета перечитала звіт: приходу було за рік конференційний 224.89 доларів, розходу було 203.53, осталося у касі 24.86.

Відспівали дует сестри Шельпук і Приходько. Сестра Кмета говорила про Марію, сестру Марти та її вибір. Перечитано звіт з місійної праці на Буковині. Керівництво працюю на будучий рік залишено комітетові, що складається з таких осіб: сес. К. Кіндрат - презес, сес. Н. Петриченко - помічниця презеса, сес. О. Якименко - секретар, сес. Н. Білоус - касир, сес. Зубко - помічниця. Члени Комітету: сес. О. Кмета, К. Борисенко і Н. Шельпук.

Сес. Шакоцько з Детройту закінчила засідання молитвою. Після обіду влаштовано розпродаж ручних виробів на користь жіночої роботи.

Суботу після обіду присвячено для Конференції молоді.

Предсідником був Гр. Онищенко, котрий відкрив засідання читанням Слова Божого та молитвою. Вибрано секретарем І. Василенка. Перечитано протокола з минулого засідання. Касир здав сировоздання: приходу було за рік 77.22 доларів, розходу було 46, осталося у касі 31.22 дол. Прийнято звіт касира з довір'ям. Молоді люди помогли в закупленні машинки дописання для генерального Союзу; вона останеться на довгу пам'ять в братстві.

Потім послідували привіти і доклади від гуртків: Лизард Лейк — Павло Задко, Блейн Лейк — І. Василенко, Саскатун —

звідси фурую до Підвисокої. Хрищення відбулося дуже величаво. Проповіді бр. Н. Лук'янчука всіх дуже зацікавлювали, а особливо коли розповідав про працю баптистів в Америці. По радісних урочистостях та зібраннях відправився бр. Н. Лук'янчук зо мною до Березова Вишнього, щоб відвідаги родину с. Рузі Старко з Дегройту. Брат цієї сестри Іван Урбанович та її сестри дуже гостинно прийняли бр. Н. Лук'янчука. Він оповідав їм про їхню сестру Рузю в Детройті, про її чисте християнське життя та що вона молиться за них до Господа, щоб і вони прийшли до Нього і стали Йому служити. Ми попросились з цією родиною й пішли до Білих Ослав. На другий день улаштували велике та дуже збудовуюче зібрання. Людей було багато, тому зібрання відбулося на подвір'ї під старою яблунею. Господь нас благословив щедро в часі Вечері Господньої під голим небом не тільки словом, але також зросив наші схилені до стіп Його голови, коли ми стали навколійши до молитви. Нашим гуцулам жаль було знищити білі барвисто мережані кошушки, то вони їх вивернули вогню догори, але з місця не відійшли, Слова Божого не лишили, бо рідко до них заїздять проповідники. Дороге в них Слово Боже. Прибула й родина с. Старко, що вперше була на Богослуженні в баптистів. З слівми в очас слухали Слова Божого. Хай їх Господь благословить! Радісні хвилини проминули, а всі віруючі розійшлися підбадьорені й підсилені на душі.

Олуфрій Гарасимів.

Париж (Франція).

Вчора був на евангельському російському зібранні. Там був один англійський проповідник Сгюарг, що вертався з мисійної подорожі по Польщі. Він проповідував по-англійському, а проповідь перекладено на російське. Оповідав про евангельську працю серед українців у Польщі. По зібранні мав я нагоду по-розмовляти з цим проповідником. Він з'ясував мені по-французькому, що він був на Волині в Острозі, в Луцькому та інших містах Там, не дивлячись на великі перешкоди з різних сторін, які мають наші брати, праця науки Христової дуже поширилася і щораз більше шириться. Я сердешно подякував йому, як чужинцеві, що відвідав мій народ, і що я від нього багато довідався. Він сказав, що дуже вдоволений зо знайомства з українською працею баптиською і розмовою зо мною,

Тут у Парижі аустринув я багато українців знайомих і інших, котрим мав нагоду свідчити про Христа. Між присутніми одна панночка тримала в руці книжку. Спитав я її, що вона читає? Показала мені цю книжку і це був „Новий Завіт“ в українській мові. Я зараз запропонував їй пренумерувати „Післанця Правди“ зо Львова. Тут один з присутніх, що вже мене знав, зачав говорити, що то не така віра, що відділюємося. А я зараз таки з Ногого Завіту тієї панночки на тему віршів з 1 Коринт. 1:12-13 з'ясував йому, що треба перш усього бути християнином, а Христос Син Божий на спасіння кожному віруючому в Нього, і Він є неподільний, а Єдиний. Вкінці ця панночка Маруся Ступак просила мене, щоб я подав їй адресу до редакції „Післанця Правди“, і передала 7 франків передплати, до кінця року, а один мій побратим, уже брат в Господі, Тома Козлов теж став передплатником „Післанця Правди“. Ми багато говорили про великі діла Божі, про Його жертву, що люди відкинули про любов Божу до чоловіка та великий дар благодати. Вечір зближався, треба було прощатися й розходитися. Просимо всіх братів і сестер молитися за нас.

О. Сомко.

Рава Руська (Галичина).

Наш збір святкував „Свято живн“ 9 серпня, тому що в Равщині праці в полі скоро покінчено. Віруючі мали за що дякувати Господеві, бо врожай був дуже гарний, а погода була гарна. Було зібрано все в порядку та й зведено до стоділ. Зібрання вдячності було дуже велике. Гостей багато. Проповідували бр. Ів. Підгорецький, М. Цьох. і М. Глива. Люди слухали з захопленням та дякували в молитвах за цю ласку Господню. Що ж мають робити ті, що їм може цього року земля не вродила? Чи вони мають плакати та нарікати? Пророк Аввакум відповідає їм: „Та хоч би не цвіла фіговина, не родив виноградник, і оливина завела, хоч би нива не дала хліба, не стало овець в кошарі, а товару в стаїнах. — То я й тоді буду веселий в Господі, й радуватись буду Богом спасення мого“ (Аввак. 3:17). Дехто думає, що подяка за жнива їх не торкається, бо вони не мають землі, не орудь, не сіють, не збирають — то не треба дякувати Господеві. Чи так? Ні, не так! Не всі збирають с поля, але хліб то всі їдять. Всі повинні дякувати Господеві за жнива. Віруючі, що мали гарні жнива, по-

винні вважати, щоб не було з ними так, як з багачем, про котрого каже Єван. Матвія 9:37. Він не хотів розуміти, що Господеві треба подякувати. Волів бавитися. І нині багатьох так як він роблять. Справляють обжинки — толоку. А яка вдяка Богові? Поп'ються, посварять-

Домашовець з Кам'янки Струмилової, Іван Підгорецький, та на другий день бр. Н. Лук'ячук, як місіонер. Цей останній віддав нам привіт й поздоровлення від братів „з-за моря берегів“. Хай Господь благословить наших братів за океаном, що про нас пам'ятають. *М. Глива.*

Хрищення в Бориславі 16 серпня б. р. Збоку пропов. бр. І. Підгорецький.

ся, поріжуться та постріляються, а наостанок повибивають вікна самому господареві, що їх частував. Не хочуть вони розуміти, щоб за жнива в подяку Господеві треба дати на діло Боже. Вони на це скупі, але до Мошка то охочо несуть. Замість того щоб на тютюн, горілку та музику, даймо тепер на діло Боже.

23 серпня святкували ми другі жнива, на ниві Божій. Відбулося величаве хрищення 9-ти душ. Людей було дуже багато і над водою і в залі на Вечері Господній. Один молодик прийшов над воду та насміхався з хрищення. По хрищенні пішов до міста, а там його товариші порізали ножами, що до лічниці його забрали. Господь кликав його, непокірного, й завів на врочистість духовну: хотів його спасти, але він сам не хотів ласки Божої прийняти. Кожного попереджує слово Боже перед нещастям та кличе: „Зверніте, зверніте з вашого ледачого шляху!“ (Єзек. 33: 11):

26 серпня заїхав до нас на наради над ділом Божим комітет галицького об'єднання, а то бр. Л. Жабко-Потапович во Львова, М. Дітий в Євуполя, Іл. Кубрин з Войткової, Гр.

Львів.

„Бога взивай, а рук прикладай!“ Такий, глибокої думки, заповіт лишили нам наші прадіди. Приложити нам треба рук до праці, а Господь нам допоможе. Львівська молодь баптистів дуже добре розуміє, що праця „єдина за поміччю Божою з кожної недолі нас вирве“. Вона хоче помагати працювати для Євангелії серед нашого народу. В тій цілі влаштувала 11. Х. ц. р. врочисте зібрання духовно-літературне. Прибули гості з Зимної Води, Вороцева, Ямельної, Рскитної, Вальддорфу та з Грибовичів. Було також і трьох молодців в уніформі що віддають „кесареві кесареве“. Заля була гістьми набита, аж переповнена. Люди заповнили коридор і всі переходи в залі. Молодь відчувала особливе благословення св. Духа. Проповідували молоді брати й сестри та старші; діти деклямували. Розпочав це врочисте зібрання бр. превес гуртка Ам. Ширий. Співав дуже мило хор під проводом бр. В. Могиляка, а наша недавно зорганізована струнна оркестра відограла захоплюче та дуже чудово декілька пісень. Увесь збір дуже радів тією музикою, бо в ній грало двох синів покійного нашого брата диякона Миколи Яремка. На місце

батька покликав Господь обох синів на свою працю, Проповідував коротко, але дуже гарно-добрим змістом і гарною вимовою молодий брат Павловський на вступі, а бр. Лук'янчук на закінченні. Дуже милу несподіванку зробили нам гості в Грибович. Гарно декламували нам дві сестрички Скарачинські, бр. Дроботій, а особливо втішив всіх своєю деклямацією „Адам і Ева“ бр. Юрко Махницький. Увесь вечір проминув весело та щасливо у ніг Христа. Закінчив зібрання пресвітер Л. Жабко-Потапович закликком і запитанням, хто з молоді хотів би йти за Христом. Кільканадцять нових душ піднесли руки. Зібрана колекта в сумі 11 зл. передана до головної каси Об'єднання гуртків молоді в Галичині, бо на з'їзді молоді в Гійчів

ухвалено, що кожен гурток молоді повинен два рази на рік улаштувати духовно-літературні зібрання, а зібрану колекту висилати до каси Об'єднання, на піддержання праці євангельської серед нашої молоді.

Молоді браття й сестри в краю й заграницею! ми, львівська молодь, просимо вас улаштувати подібні зібрання й надбані гроші висилати до каси Праця вимагає коштів, а хто нам на це дасть? Самі приложім руки до праці, а Господь поблагословить і ми зможемо хоч в частині допомогти безталаному своєму народові. Працюйте й Бога просіть, а Він нас висвободить з неволі ярма гріховного.

С. Петрина.

Свято в зборі Монреал (Канада).

Монреал (Канада).

Наша громадка церкви християн-баптистів складається з 10 осіб. Найбільша їх частина — наші земляки з Великої України, а є крім того й з Галичини та Чехословаччини. Працює в нас найбільше бр. Іван Савчук, що вчився в школі разом із бр. В. Перетятком. Не мав можливости він ту школу скінчити, а тому працює, заробляючи для своєї родини. Та не занедбує він і духовної праці, годуючи нас їжею зо Слова Божого. 9 липня прибули до нас брати Д. Костарьов і І. Зіневич з своїми родинами. Велику

радість переживали ми разом із ними в днях 9—13 липня. Велике благословення Господь злив на всіх нас, Своїх Дітей. Та швидко пролинули ті дні, й наші гості від'їхали від нас, сфотографувавшись разом з нами на прощання (дивись світ-в цьому числі на цій стороні). Дуже нам тяжко тут у цьому місті, де трудно людей приводити до Христа. Моліться за діло Боже в Монреалі, аби діти Божі могли встояти в правді та привести ще многих до Господа.

Андрій Маяк,

Грибовичі (Галичина),

19/IX. ц р. церква в Грибовичах святкувала св. хрищення. В суботу ввечері відбулося коротке зібрання та іспит під проводом бр. Н. Лук'ячука. В неділю раненько відбулося коротке зібрання, а по тім тім пішли співаючи до річки. По промові бр. Н. Лук'ячука, котрої слухали всі в захопленні, відбулося хрищення. Бр. Лук'ячук ввійшов до води й охристів шість душ. Приспівував хор з Батятич. Від води всі удалися до дому бр. Дмитра Василича. Тут відбулася Вечеря Господня і прийняття нових членів до церкви. Радість була велика, бо гостей було багато, а то з Батятич, Жовтянець, в Вальддорфу, з Рави та з Гійча. Бракувало тільки гост. й зо Львова. а то тому, що в той час церква львівська окрилася жалобою. Відійшов у вічність дякон бр. Микола Яремко. З ним не тільки львівська церква понесла велику втрату, але й наша затужила. Покійний був нашим дуже частим гостем довгі роки. По Вечері Господній і по спільнім обіді ми, наші гості і батиятицький хор удалися до Львова на цей сумний обряд, щоб віддати покійному останню прислугу. Не один згадає тепер, що був між нами щирий брат і нема його. У Господа він, куди й ми підемо. Будьмо ж готові завжди до тієї хвилі, коли Господь покличе нас до Себе.

Йосип Ленько.

Борівці (Буковина).

Слава Господеві, праця Господня на Буковині постійно йде вперед. Маємо тепер свободу голосити Слово Боже, але тільки в молитовних домах. У домах звичайних (мешкальних) проповідувати Євангелію не вільно. Заборонено „власть імущими“. Трудніше збиратися, але за те Господня благодать більша. Коли діти Божі рідше збираються, то радість в них більша та любов сердешніша. Такої радісної любови в Христі дізнавали віруючі на Буковині, що зібралися на врочистість св. хрищення. На це торжество прибули брати й сестри з Черногуз, Виженки, Давидова, Комарівців, Ставчан, Кисілева, Борівців, Черновець та з самої столиці румунської — з Букарешту. Гості зібралися вже в суботу 18. 8. ц р. в Погорілівці, а в неділю 19. 9. всі разом з зборами погорілівським та віконським пішли до Чорного Потоку, де недавно вбудовано дім молитви. Просторій дім не міг помістити всіх, так багато було дітей Божих! Тут відбулося молитовне зібрання, щоб упро-

сити благословення для переведення св. хрищення. В часі Богослуження співали два хори на переміну, а то з Погорілівки та з Вікна. По зібранні пішли всі походом до води. Над водою заспівали один та другий хор, а за цей час перебиралися кандидати в урищальну білу одужу. Коли вони стали над водою, то всі ми в раділі: вони виглядали на біленьке стадо гусей над водою. Одначе яка радість була в небі, коли Господь благословив це своє стадо, стадо мале Своїх дітей. Брат В. Андрусак, проповідник з Чернівців, розпочав зібрання читанням Слова Божого та молитвою. Потім промовляв бр. Л. Сізанів, професор з Букарешту, а його мову перекладав з румунського на українське бр. Іл. Чорний з Комарівців. Брат професор Л. Сізанів виголосив палку промову до зібраного народу, пояснюючи значення та доказуючи конечність біблійного хрищення, яке практикують баптисти. По промові заспівав хор, а бр. Андрусак увійшов до води й охристів сімдесят душ в ім'я св. Трійці. По хрищенні пішли всі до Погорілівки на спільний обід. По обіді пішли знов усі до Вікна, бо тут нема дому молитовного. Тут відбулася дальша урочистість, збагачена декламаціями, хороними співами; приграла струнна оркестра, що складається з 24-рьох музикантів. Так ми провели копоткі хвилини в радості та любові Господній, забувши всі наші земні журби та недостатки, що аж жаль було розходитися. Просимо всіх дітей Божих молитися за діло Боже на зеленій Буковині

С. Лиска.

Колонія Баптистів (Галичина).

Благословенна та радісна та пора Баптистів коли люди збирають плоди праці рук своїх. Радісніша хвиля, коли Господь поблагословить духовну працю людей. Такі жнива відбулися в нас в Колонії. Прибув до нас проповідник нашої округи бр. Ів. Підгорецький, улаштував зібрання та іспит для кандидатів св. хрищення. У неділю 2. VIII. прибули до нас брати й сестри в Христі з Журавець, Вільок Мазовецьких, Кам'янки Міляви, Салашів, Гійча, Рави та Річці. В домі молитовному, хоч ще невикінченому, відбулося ранішнє зібрання, а потім удалися до річки. Тут бр. Ів. Підгорецький охристів 4 души. Словом Божим служили М. Струк і М. Федик та наш проповідник, а співав хор з Вільок. Від річки забрали місцеві браття та сестри гостей до себе на обід. Пополудні відбулося знов бла-

гословенне та дуже збудовуюче зібрання з Вечерею Господньою. По зібранні гості розійшлися по домах, а ми лшшилися самі. Ні, не самі, а з Господом Ісусом. День радості проминув, але в серцях наших залишилася радість надовго, вдячність Господеві й охота до праці духовної.

За жнива і збір піль наших дякували ми дня 16. 8. Прибув до нас довгоочікуваний бр. проп. Іл. Кубрин. Ми використали його гостину в нас, запросили сусідні збори й улаштували „Свято жнив“. Щиро подякували Господеві за Його щедре благословення піль наших та працю рук наших. Пополудні улаштували ми зібрання для молоді. Серце раділо, коли ми глянули, як молоді браття з любов'ю до Христа проповідували, деклямували, співали та молилися. Відчувалося велику радість та присутність Св. Духа. Хай буде слава й честь нашому Творцеві, що нас благословить та наділяє ласкою.

Іл. А. Мазан.

Тарновиця Лісна (Гуцульщина).

Перший раз!.. Перший раз відбулося в нас св. хрищення. 26 липня радість була в нас велика. Приїхав до нас бр. проп. М. Лютий і привіз нам з собою дорогого гостя з-за океану. Перше в нас, а не деінде гостив бр. Н. Лук'янчук. Прибуття братів сподівалися, тому всі з Тарновиці і всі з Переросля зібралися на молитовне зібрання. З залізниці престо прибули наші дорогі проповідники в зібрання та свідчили нам про нашого лютого Ісуса. В нас всіх вступив охочий та бадьорий дух від слів їхніх. Не їхніх, а Господніх, тільки вони нам переказали. По зібранні відбувся іспит, що тривав аж поза північ. У неділю вранці прибули деякі гості. Ми всі тарновичане з гістьми і проповідниками пішли гуртом до Переросля. Прилучилися до нас перерослянци і всі разом удалися на річку зо співами на устах. За співами прийшло багато місцевих людей, бо це було перше хрищення в нашому селі. Вони були дуже цікаві. Всьому придивлялися й прислуховувалися. Охрищено 5 душ. Цілий обряд хрищення й промови всім дуже подобалися. По хрищенні промовляв ще бр. Лук'янчук та бр. О. Гарасимів, а люди слухали й дивувалися й захоплювалися. Перший раз у Галичині сталося, що по хрищенні родина світська, що ніколи не виділа й не чула про нас, запросила всіх до свого дому, бо бажала бачити Вечерю Господню, Перший

раз відбулася Вечеря Господня в домі світських людей, що їм перед тим чуже було слово Боже. Урочисте й дуже духовно збудовуюче зібрання закінчено гарячими молитвами і всі розійшлися по домах, щоб підкріпити сили тілесні. По полудні відбулося величаве зібрання в Тарновиці. Радісні та благословенні хвилі переживали ми, мале стадо Христове. Просимо всіх молитися за нас, щоб Господь тримав нас у Своїй правіці, та щоб ми встояли в Господі до кінця.

Іван Мочарний.

Вальддорф (Галичина).

В Оржичах на Полтавщині узрів світ Гаврило Богай 28 липня 1894 р. Там і зріс. В світовій війні дістався до австрійської неволі. Не вертався вже на Полтавщину, а залишився в нас, хоч між рідним народом, але як на чужині. Тут одружився, тут пізнав Свого Спасителя й охристився від бр. Перетятка. Став вірним, щирим християнином. Працював для Господа і за працю вибрано його в нас руководячим збору. Подобалося Господеві взяти до Себе доброго сина. І 20/IX. ц. р. відпровадив його наш збір з великим жалем на вічний побут до Всевишнього, звідки ніхто вже назад не вертається. На це сумне свято прибули гості зо всіх довколишніх сіл, щоб віддати покійному останню прислугу. З Рави прибув бр. Ів. Підгорецький і проводив цим обрядом. Побожний і духовний настрої панував цілий час. Проповідували бр. Ів. Підгорецький, Ф. Жінчин, М. Задорожний та І. Махницький. Навіть невірючі перейнялися тією духовною хвилюю. Не один глянув глибше в своє серце, а декотрі говорили: „якби ксьонзд там ховав, то казав би собі заплатити зо сто золотих, а вони так гарно проповідують, так гарно йому співають, а як за ним всі жалують, в кожного сльози на очах, хоч не віamentують, от, як вони його люблять та ховають задармо“. Така любов! Не бракувало й зо сторони лихого перешкоди. Одна якась жінка розпатлана, вітер розвіяв їй волосся, обдерта, задихана, запінена - прилетіла та страшно проклинаючи сварилася з католиками: „Ви, дурні, поприходили дивитися на штундів дурних, якдо церкви приїдуть „егомосьць“, то нема нікого?“ Віруючі не звертали на це уваги, і похорон відбувся далше в благословенні Божому. Покійний бр. Гавр. Богай залишив жену і шестеро незабезпечених діточок. Просимо, поможіть сиротам своїми молитвами, а кому поклав би Господь на серце, то й матеріально!

Михайло Задорожний.

Про діло Боже на Кам'янеччині та в Брідщині.

Гадав, що цього року я буду звільнений від обов'язку описувати щось із праці в нашому районі. Але переглянув „Післанця Правди“ від травня до жовтня, нема ані згадки про наш терен. Не писав я ані про одну урочистість. Так само й мої брати співпомічники нашого району мовчали. — Здавалося, що ми нічого не робимо. Однак так не є: Господь і нас благословляв на Його ниві. Цього літа відбулося чотири урочистості св. хрищення в яких прийнято до Церкви Божої 36 душ.

Церкви, але ще наприкінці богослуження, по Вечері Господній віддалося кілька-надцять душ Господеві, прирікаючи служити Йому. Бр. М. Король, проводячий цього збору, не забув теж про всіх гостей, і разом із тамошніми братами та сестрами приготував „вечерю любови“, щоб погостити всіх, що прибули на цю урочистість.

Друга урочистість св. хрищення відбулася дня 19/VII. ц. р. в присілку села Жовтянці Грабовець, Кам'янецького району. В цьому дні прийнято 7 душ через

СВЯТО ЖНИВ У БАТЯТИЧАХ (Кам'янеччина).
Учасники свята перед „Народнім Домом“.

Перша урочистість св. хрищення відбулася в Ясеневі, пов. Броди, де прийнято 12 душ до тамошнього збору. 7/VII День був погідний і гарний, сотки людей зібралися біля малесенької річки, яка пливе крізь сіножаті братів Скагорських, що приготували гарну баптистерію, спеціально для св. хрищення. Цього дня, мало того, що Господь прийняв агадані душі до Його

св. хрищення. Третя урочистість св. хрищення відбулася в селі Стримені, пов. Жовква, що не дуже далеке від села Батятичі й Кам'янки - Стр. В цій новій стаці нашого збору в дні 2. VIII. ц. р. Господь чудово нас благословив. Коло десятої години, як ми зближувалися до річки, виринули сотки людей, щоб бачити в перший раз апостольське хрищення,

дійсно цей день був благословенним днем, бо багато людей мало нагоду чути вперше Христову Євангелію. Цього дня хрищено 8 душ. Від річки вернулись до дому новоприйнятого бр. Василя Бурка, котрий разом із своєю дружиною вступив в заповіт з Господом, а тим самим нагадував нам стражника темничного в Филипах (Діян. 16. : 12 — 40). друге зібрання з причини великого натовпу людей, братів і сестер, що прибули на цю урочистість, мусіло відбутись на подвір'ї. І в цьому зібранні мали ми велике благословення. Перед „Вечорою Господньою“ бр. О. Савяк продеклямував вірш: „Малдий герой“, який спонукав усіх присутніх до сліз. По закінченні зібрання коло 5 год. по полудні всі розійшлися до своїх домівок. Цей день не одній душі буде надовго в пам'яті. Четверта з ряду урочистість св. хрищення відбулася в Жовтянцях дня 23. VIII. ц. р. на яку вичікували бр. Лук'янука, але на великий жаль він не прибув. На місце його прибув бр. Щирий зо Львова, який мав нагоду промовляти до кільканадцятьсотної юрби народу. Для бр. Широкого це зібрання мало велике значення, бо він сам походить із цього села. Цього дня охрищено 9 душ, що сталися членами нашого збору, Кам'янецького району. Крім цих урочистих зібрань св. хрищення були ще інші, як зібрання молоді і т. п.

Остання урочистість нашого району, якою ми закінчили літню працю на ниві Божій, це подяка Господеві за жнива і зібрання молоді, що відбулося 4. X. ц. р. в Батятичах. На цю урочистість накінець прибув наш дорогий і довговичікуваний гість проп. бр. В. Лук'янука. Батятицькі громадяни вдруге відпустили свій Народний Дім, це Господь поміг нам провести благословенне зібрання, Раннє зібрання було цілковито присвячене подяці за жнива, в якому багато підкреслювали про Божу доброту і Його благословення, які посилає на нашу землю. По укінченні зібрання, тільки самі віруючі члени церкви виїшли перед Народній Дім, і фотограф зробив знимку (дивись світлину на стор. 194). По зібранні відбулося друге зібрання — зібрання молоді. Батятицька молодь вже

кільканадцять подібних урочистостей відбула. У цьому зібранні служили Словом Божим пишучий ці рядки і бр. Н. Лук'янука, котрий промовляв на тему: „Як виглядає життя без Ісуса, а з Ісусом“. Господь чудово благословив усіх присутніх, що заповнювали залю; зібрання було переплітуване гарними віршами, продеклямованими молоддю. Послужив нам і хор і смичкова оркестра під проводом бр. М. Рицака.

Ця подвійна урочистість була закінченням жнив духових і земних. Селяни збирали свої снопи до Божої прославляючої Його Церкви. Йому, себто нашому Господеві Ісусу Христові нехай буде вічна слава за Його любов до нашого рідного українського народу, якому Він зо свого милосердя післав свою св. Євангелію.

Гр. Домашовець.

Що нового чувати в світі?

У Спол. Штатах Півн. Америки готуються до виборів нового президента. Газети заповідають вибір кандидата республіканської партії Лендона.

В Еспанії національні війська відбили в червоних замок Альказар, де три місяці боронилися завзято купка націоналістів. Вони були майже всі ранені та виснажені, але не здалися до неволі, бо знали, що там чекають їх муки та страшна смерть. Національні війська оточили з трьох сторін столицю Мадрид, в якому шаліє червоною терор: червоні розстріляли 17 тисяч чоловіків і 2 тисячі жінок. Німеччина й Італія заявили, що не допустять до комуністичної влади в Еспанії.

Бельгія устами свого короля заявила, що на випадок війни сусідів, триматиме нейтралітет. Це ще один удар для Франції, яка мала надію на Бельгію.

Німеччина й Італія зав'язали між собою тісний союз. Німеччина признала короля Італії імператором Абіссинії.

Більшовики за своєї невдачі в світі мстяться над українцями й викидають їх з великих міст виселено українців з Москви 12,000, з Петрограда 20,000, з Харкова 10,000 і з Києва 22,000. Нема українцям життя під червоною владою антихриста.

Польща приготовлюється до великих урочистостей, що мають відбуватися 11 листопада. Того дня мають іменувати генерала Е. Ридз-Сміглого маршалом Польщі.

Поквитовання № 2 за 1936 рік.

Від 1 лютого до 1 квітня) 6 р. внесли залеглість або пердплату такі особи: Р. Бондарець 3 зл., Й. Прутула 3 зл., Ів. Гаврилук 3 зл., Дм. Паук 3 зл., В. Велика 1.50, Й. Фаек 1 зл., Ів. Дмитрів 1935—1 зл., Ів. Магвій (чер. Майкута) 3 зл., Ів. Паук (чер. Майкута) 1 зл., Іл. Майкут 3.40 зл., М. Карпа 34—1 зл. 35—3 зл., С. Савуляк 34—2 зл., М. Федик 35—3 зл., П. Макало 35—3 зл., Мар. Кобрин 35—2 зл., Мик. Сохань 34 35—5 зл., Ів. Тиський 35—0.50 зл., Копровський 35—1 зл., Г. Гайдучок 34 і 35—4 зл., Т. Бабій 35—2 зл., М. Кінас 35—3 зл., В. Хрущ 35—3 зл., О. Гмерницька 2 зл., І. Кочан 3 зл., Арс. Назарук 1 дол., Я. Назарук 1 дол., М. Мудрик 3 зл., Павло Бартків надіслав від Василя Бартиша 5 дол., від Андр. Будника 5 дол., від себе 5 дол., від Гр. Петриці 5 дол. від Мик. Побігушки 5 дол., від К. Стадника 2 дол., від Соляка 2 дол., від Лілі Бартків 2 дол., від Лілі Перожок 1 дол., від М. і Ганни Журиńskiej 2 дол. від П. Будака 1 дол., від Ст. Блохійського 1 дол., від Мик. Тернового 1 дол., від Ант. Гурія 1 дол. від Йос. Комарницького 1 дол., від Вас. Болюха 3 дол.; Ів. Паливода 2 дол., Т. Паливода 1.50 ц., Г. Базавлук 2 дол., А. Богаченко 2 дол. Гр. Федьчишин 2 зл., Р. Бояркевич 1.50 зл., Ф. Третяк 2 зл., М. Шишка 34—35 4 зл., В. Лашук 3 зл. Гнат Коштишин за себе 3 дол., на Фонд П. П. 1 дол. і за Гр. Здепського 1 дол., Ів. Борщ 3 зл., Ф. Михальчук 3 зл., Як. Бурмай (за окремі числа) 1.50 зл., Вас. Батильчук 3 зл., Жон Леошек 2 зл., Ол. Тимків 5 зл., Теод. Тимків 5 зл., Ів. Возняк 1 зл., Мих. Задорожний 35—3 зл., Федь Жінчин 35—3 зл., Мик. Панас 35—1 зл., Кат. Омел'яш 1.50 зл., Вас. Венявський 1.50 Федь Дукан 35—2 зл., Йосиф Шендерук 35—3 зл., Ол. Маркевич 35—3 зл., Іл. Мазан 35—1.50 зл., Мих. Самсонюк 3 зл., С. Костюк 2.50 зл., Ст. Підгорєцький 3 дол., К. Кавуза 2 зл., С. Химин 2 зл., Ник. Вихпень 35-36—2 дол., П. Сардачук 35—2 зл., Ів. Снітко 1.25 дол. Б. Кузмак за себе й за С. Абламського. М. Соронта, А. Скрипеля, З. Каласина, З. Єрмаковича, П. Зина О. Скрута й М. Просятковську по 1 дол. а від Ф. Марчука 2 дол., (1-на фонд П. П.);

від збору Станькова через Ст. Барну 6 зл. Мих. Мельник 2 зл. Гурток мол. Єванг. християн у Малові 1.50 зл., Корицький 2 зл., Йосиф Вовк 2 зл.; Н. Шельпук 2 дол., Ів. Качман за себе 1 дол., на Н. Ф. Лозову 1 дол., І. Охримчук 1 дол., М. Кравчук 1 дол., П. Скраба 1 дол. Д. Ткачук 1 дол., М. Олиферчук 5.57, М. Євтухович 4 зл., Я. Лаврук 1.50 зл.; від церкви в Філядельфії через І. Филипчука 20 дол., Н. Лисак 1 дол., Іл. Мирончук 3 зл., С. Бондарук 35 і 36 4 зл., С. Сенник 1 зл., Д. Шевчук 6 зл., через І. Филипчука, за А. Ткачук 1 дол., за Рузю Гуняк 2 дол., за І. Ковальчука 1 дол., за Антонину Доргун 1 дол., І. Филипчука за себе 2 дол., Вас. Заець 3 зл., Ів. Журило 3 зл., Григорій Гвоздовський, 1.30 зл., Олек. Бохонко 1.50 зл. Плат. Момчак 6.96 зл., Ан. Голембійовська 6 зл., Мик. Бийк (Пібоди) 10 дол., Ів. Фрайнак 1 дол., А. Воробей 1.50 зл., А. Журавецький 0.50 зл., Кат. Костур 35-36—5.50 зл., П. Вачинюк 35-3 зл., А. Фурманюк 5 зл., від Українського збору в Детройті через М. Холевку 30 дол., через Йос. Шукула за Ст. Шельпука 1 дол., за Гр. Андроса 1 дол. Пет. Пудл. 1 дол. Я. Зіньків 1.50 дол. Й. Борисів 3 зл., М. Фісс 2 дол., П. Піска 3 зл. церква в Нью-Йорку через Бориса Букина й Валь. Єщука 15 дол., Тер. Назарук 34 і 36 2 дол., через нього за П. Бонюка 1 дол. за Коцьолка 1 дол., за Макс. Андроса 1 дол.

(Далі буде).

Усім цим братам і сестрам висловлюємо гарячу подяку за те, що не забули свого обов'язку. Просимо дуже вивірнити належність за минулий час.

Адмістратія П. П.

До цього часу накладом і заходами журналу „Післанець Правди“ вийшли такі книги та трактати

- № 1. Борці Євангельської віри. 2 наклади
- № 2. Початок неба й землі
- № 3. Що діяти з гріхами
- № 4. Умираючий барабанщик
- № 5. Дванадцять великих фактів
- № 6. Чи ввійдеш ти до неба?
- № 7. Другий прихід Господа Ісуса Христа
- № 8. Вина й відкуплення
- № 9. Дві Милі
- № 10. Неспасений у Церкві
- № 11. Чи є два місця в вічності?

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“, як рівнож і передплату просимо надсилати на адресу: Ł. Żabko-Potapowicz, Lwów, ul. Lwowskich Dzieci 26. Конто чекове: Lwów, Nr. 506.235.

Начальний редактор Д. Жабко-Потанович.

Red. odpowiedz. M. Niywa, Rawa Ruska.

Видає комітет.

Народня Друкарня в Раві Руській.

„Я ДОРОГА І ПРАВДА И ЖИТТЯ“ (Йоана 14:6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 3 зол. На півроку — 1:50 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 11.

Листопад 1937 року

Рік 11

До одности!

Діло Боже в Польщі серед слов'ян, це молоде діло. До світової війни євангельська справа на українських та білоруських землях, що тепер входять у склад Польської Держави, тільки розпочиналась. Зате по світовій війні проповідь Царства Божого знайшла тут широкий і щирий відгомін у серцях тисяч людей, що прагнули спасіння. Євангелія почала ширитися з щораз більшою силою. Ніякі перешкоди, жодні вороги не могли стримати буйного росту великого дерева Христового Царства, що виростало з гірчичного зернятка.

Це поширення Слова Божого відбувалося здебільшого на східних просторах Польщі, головним чином, серед українців і білорусів. Розросталося воно й серед інших народів — серед поляків, чехів і німців, але, правда, не з такою стихійною силою.

Мусимо розуміти, що певного порядку, цілковитої координації та абсолютної систематичності в цій живій великій роботі, так само, як і за перших віків християнства — не могло бути. Діти Божі йшли з Євангелією в руках туди, куди посилав їх Дух Святий, сіяли Слово Боже йшли далі, мало застановлюючися над тим, що потім станеться з тією нивою, яку вони засіяли. Громади віруючих і місійні станиці росли й помножувалися, але організувати, виховувати та керувати ними часто не було кому.

Це мало два наслідки.

Перший. До зборів щирих віруючих, правдивих дітей Божих почали напливати слуги темряви, які руйнували працю Господню, перевертаючи Слово Боже та калічачи його. Такими були, головним чином, так звані дослідники св. Письма („бадачі“), суботники, мурашковці та інші вороги Євангелії, які „працювали“ для того, аби знищити Царство Боже на землі.

Та правдиві, щирі діти Божі, при світлі святого Слова, що як правдивий світильник освітлювало вузьку стежку їхнього життя, розпізнали цих ворогів правди Божої й не допустили їх до знищення Царства Христового.

Другий наслідок неорганізованої праці — був той, що віруючі, які вірували в **одного** Господа, мали перед очима **одну** Євангелію, що приймали **одне** хрищення, свідоме, в дорослому віці; ті віруючі, що мали **одну** віру, **одну** душу, й **одне** серце, **одну** думку що творили **одну** Церкву Божу, словом, вони, що були перед Господом **одним** тілом Христовим, вони перед очима людей розбилися на десятки віровизнань, визнаннячок, деномінацій і т. д. Зараз же познаходилися такі, які призвичаїлися ловити рибку в мутній воді й почали вмовляти віруючим, що вони **не одно**, а різне. Почали навчати дітей Божих, що євангельські християни це — **одне**, а баптисти то — **друге** (або навпаки), що так звані вільні християни, це щось іншого та відрубного від перших, а так звані церкви Христові то вже щось

цілком особливого, і так далі без кінця. І ці агенти духа темряви не тільки розділювали, але й сварили дітей Божих, аби не допустити їх до **одности**, до спільного, правдивого християнського життя.

З протягом часу віруючі в Польщі, маючи в собі інстинктовне, від Духа Святого, почуття одности, почали сполучуватися в союзи, об'єднання, зв'язки, товариства та в інші групи. Ці сполучення часто мали подібні назви, що різнилися між собою тільки **однією** літерою. Сліпі або невідомі люди не бачили того, або й не хотіли бачити, що ці всі об'єднання в **одним** тілом Христовим, творять в дійсності одну Церкву, Церкву віруючих, Церкву дітей Божих.

А вороги правди Божої, користаючи з цієї несвідомости, цькували одних віруючих на других, одного союзу пхали на другого, а один зв'язок на другий; і все вмовляли в віруючих, що вони різні, що вони належать до інших „вір“, що баптисти це одне, а євангельські християни то друге, а інші то інша віра, а вільні брати християни то — ще інакші і т. д. і т. п.

А світ тішився та кивав головою; а католики та православні показували на віруючих пальцями та казали з злорадством: „бачите, яка в них одність! бачите, як вони гризуться! дивіться, яка між ними ненависть!“ І хоч між віруючими, не вважаючи на їхні розбіжності, ніколи не було таких бійок та кривавої боротьби, як то буває у православних або в католиків, все такі світ мав деяку підставу насміхатися над віруючими, бо діти Божі, що по духові були **одне**, здавалося не поривалися до одности.

А по далеких, закинутих серед болот Полісся, селах, по тихих хуторах Волині, в бідних „хижах“ карпатських, усюди-всюди, де тільки гаряче билися серця віруючих, під час довгих осінніх і зимових вечорів збиралися діти Божі в своїх бідних, темних хатках на зібрання, ставали на коліна й благали Господа, аби Він з'єднав усіх дітей Своїх у Польщі в одну велику, радісну, міцну родину; благали

Христа, аби Він Своєю любов'ю й пречистою кров'ю сполучив усіх віруючих в одну Церкву. І молилися, і плакали, і вірили, що Господь вислухає їхні благання, і сполучить усіх християн-віруючих в **одну** Божу отару, явої пастирем буде тільки Христос.

І Господь побачив їхні сльози, Господь почув їхні благання...

У Польщі починає творитися **одна** велика Церква **Євангельсько-Баптистська Церква**. Не церква тільки одних євангельських християн, або тільки баптисська церква, як деякі, фальшуючи, кажуть, ні, то твориться Церква для **всіх правдивих віруючих**; в неї можуть увійти всі ті деномінації, зв'язки, об'єднання, товариства та унії, усі збори та особи, що стоять на такому ґрунті: віра в Бога Отця, Сина та Святого Духа; віра в Ісуса Христа, як особистого Спасителя; віра в Євангелію Старого й Нового Заповіту, як в підставу; прийняття хрищення тільки свідомого, відродженою дорослою людиною.

Для того, щоб сполучити дві головні засади наших віровизнань — Євангелізм і Баптизм (свідоме хрищення через занурення), **та Церква приймає назву з двох слів, взяту від євангельських християн і від баптистів — Євангельсько-Баптистська Церква.**

Ми знаємо, що то нелегка річ — з'єднати роз'єднаних дітей Божих; але ми віremo, що „прийде час, і вже в, що правдиві поклонники поклянуться Отцеві духом і правдою“ (Іван. 4:23). Ми знаємо, що знайдеться багато ворогів, свідомих або несвідомих, що будуть гальмувати цю велику справу; знаємо, що багато бруду ненависти та брехні зіл'єт'ься на тих, що пориваються до одности. Але ми віremo, що та одність надійде. Вона ближче, ніж ми того сподівалися.

Тільки ми хочемо, щоб та одність була від Бога. Бо в Рядянському Союзі до тієї одности віруючих, як ми знаємо, привели... безбожники комуністи. В царській Росії різні Діотрефи (З Іван. 1:9), що „побивалися за старшинуванням“, не допускали дітей Божих до одности і цькували одних на других. І так було аж до приходу комуністів, які „з'єднали“ й еван-

гельських християн, і баптистів, і навіть православних, усіх „обєднали” в... через-вичайках, у в'язницях, у копальнях сибірських, в олонецьких лісах, у соловецьких льохах під „отенкою”... Там усі віруючі погодились і сталися братами.

Ми ж хочемо згоди від Духа Святого.

Хто від Бога, той буде єднати всіх

віруючих, хто від злого, той їх розділюватиме.

Нехай же всі віруючі, всі збори, всі проповідники, всі члени, всі союзи, об'єднання, товариства, унії та зв'язки, нехай всі з'єднуються в Євангельсько-Баптистській Церкві.

Так хоче Сам Бог!

Духовна самооборона.

Життя — це боротьба за існування — своє й інших. Життя віруючого — це боротьба за духовне існування, боротьба за Христа, за Його панування в нас самих і навколо нас.

Ця боротьба або духовна війна буває двох родів: наступова, коли ми йдемо в світ, несучи добру новину спасіння, намагаючись видерти з під влади темряви гинучих, й при цьому не зважаємо на рани душі й тіла; і оборонна, коли ми буваємо примушені захищати свій духовний спокій, свою духовну волю.

Майже безперестанку на нас нападає в цьому світі дух темряви з своїми слугами. Він намагається влучити в нас, знесилити нашу віру. Особливо небезпечний він, коли нападає на нашого духа, вливаючи в серце отруту сумніву, приймаючи вигляд ангела світла. З цією метою він стає перед нами іноді навіть із Біблією в руках. Так він зробив у пустелі, спокушаючи Христа. І тоді нам треба провадити війну оборонну, змагатися настирливо та по-містєцькому, за всіма вказівками військової техніки, за певними законами духовного воювання.

І чи не до наших днів особливо прикладаються слова, що їх колись сказав Господь до учнів: „а хто не має, нехай продасть одєжу, та купить меч”? так само, як ті слова, що їх Христос сказав до ворогів правди: „Це ваша година і власть темряви”.

Самозрозуміло, що в даному випадкові він не говорив про зовнішню зброю, про меч з заліза або криці. Коли Петро, кинувшись захищати Христа в Гевсимані,

ударив мечем слугу первосвященикового й відрубав йому праве вухо, Ісус сказав: „Оставьте, доволі...” (Це саме слово „доволі” стоїть у вірші 38 Луки 22 і означає припинення розмови).

Християнинові заповів Христос не меча, а хреста, а як і меча, то не залізного, а духовного, вогняного: Христос доручив Свого непереможного меча духа — Слово Боже.

Війна, як оборонна, так і наступова, має свої устави, свою техніку, тактику і стратегію. Біблія, а особливо Старий Заповіт — повний науки про цю духовну війну, про причини поразок і умови перемоги, про таємницю непереможности. Там повно фактів і прикладів того, як ці факти пристосовувалися в історії. Ми повинні пильно досліджувати цю високу науку духа. Бож ми всі змобілізовані до великої армії, для участі в великій боротьбі.

„І ось, кінч білий, а що сидів на ньому, того зовуть Вірним і Правдивим, а судить Він і воєю поправді. Очі ж у Нього, як огняне полум'я, а на голові Його много корон; а мав Він ім'я написане... а війська, що на небі, ішли слідом за Ним на білих конях, зодягнені в вісон білий і чистий... А на одєжі в Нього, і на поясниці в Нього ім'я написане: Цар царів і Пан панів...” Усі ми, що прийняли Христа, всі відкуплені Його пречистою Кров'ю, покликані до чинної служби, до рядів армії Христової, Церкви воюючої. Яке щастя бути вояком Христа, вояком вічної правди. Доки ти молодий, і доки живе в тобі спрага прекрасного чину, справа труду — поспіши стати в ряди спільників правди, ли-

дарів духа. А якщо вже вступив, то „терпи лихо, яко добрий вояк Ісуса Христа“. Пригадай собі слова, що їх колись сказав Гедеон: „Хто почувався боязним і трусливим, нехай собі вертається від гори Галааду“.

* * *

Послухаймо, що каже Слово Боже про оборонну війну. Але послухаймо не для того, аби збільшити знання нашої голови. Послухаймо на те, аби раду Божу востосувати в нашій щоденній боротьбі за Христову правду, за нові досягнення на шляху до звершення, що про нього каже ап. Павло: „Майте святість, без якої ніхто не догодить Господеві“. Пророк Наум, що жив у 8 віці до Нар. Хр., пише так: „Ось, наступає руїник на тебе; хорони твої замки, стережи шляхи, узброюй поясницю, збирай до купи по-тугу“ (2 : 1).

Наступав на тебе руїник.

Він іде, аби випробувати всіх живучих на землі. Не тільки поганську Ніненю, що про неї тут мова, але й усіх вірних. Тебе чекають іспити. Лихий день чигає на тебе, можливо, вже й сьогодні. Але небезпечними є не іспити й бої, але поразки. Самі ж іспити, труднощі Бог допускає на те, аби „випробовувати... чи будемо... уважати на Господню путь... та щоб навчилися воювати...“ (Суд. 2:20-23; 3:1-4). Руїник знищить усе, що дається знищити, спалить усе, що палиться — сіно, солому, очерет, дерево... Бог попереджує про іспит, що надходить. І Він відкриває таємницю перемоги, умови для неї. Ось перша з них:

Хорони твої замки.

Нема на землі непереможної фортеці. Бо з розвиненням мистецтва будови фортець, удосконалилась і зброя нападу, 16-цальові гармати, газові стрільна й т. і. Відомо, що тяжкий газ левізит знижується навіть до лисячих дірок у шанцях, до підземних склепінь фортець — він здібний просякнути до всіх кутків і закомарків сучасної твердині. Правда, що задля захисту від газового атак винайдено газмаски, але їхня праця обмежена: вона залежить від якості та кількості протидіючих га-

зів, що їх ворог випускає для боротьби проти отруйливих газів.

Оце тепер, коли я пишу ці рядочки (15. VII. 37), край берега Гаїфи (Палестина), стоїть величезний англійський військовий кружляк — панцерник, що містить 32 тисячі тонн. Він має літаки, а також і протилетунські гармати, що збивають ворожі літаки. Його гармати (їх 91) звернені на всі боки. Є серед них і така одна, що кидає стрільно вагою одну тонну на віддаль 42 кілометрів. Цей кружляк під назвою „Reru'se“ (Відсіч) надісланий англійським урядом у зв'язку з офіційним проголошенням англійського проекту про розділ Палестини на дві самостійні держави: жидівську й арабську. Яка сучасна фортеця здібна втриматися проти таких руїників? Минули часи нездобуваних твердинь.

Свого часу я бачив багато стародавніх твердинь — на Кавказі, в горах Чехії, на берегах Райну: масивні, могутні вежі збудовані на високих скелях; вони оточені глибокими ровами, через які спускали підоймні мости, причеплені на ланцюгах. Руїни цих „вірлячих гнізд“ свідкують про те, що нема на землі нездобуваних твердинь!

Найкращі сучасні фортеці здібні тільки на якийсь час стримати напад, але абсолютно на їхній захист не можна сполягати.

А куди ж нам сховатися від духовних атак, від нападу „духів злоби, що в повітрі“, від сили духовних, невидимих впливів, що сильніші та грізніші всіх газових атак? Де та твердиня, що забезпечила би нам надійний захист від усіх закусів лукавого?

У Женеві, столиці Швейцарії, я бачив дивне видовище: на блакитних хвилях величного озера, над самим берегом при місті — плавають сотки диких качок, гусей, лебедів... і ніхто не стріляє їх. Навпаки, діти й дорослі кидають їм з берега хліб, і вони хапають його, як приручені, домашні птахи. Отож, влада оголосила відому частину озера під охороною закону; і на тім просторі забороняється полювати на диких птахів. Дивно, що ті птахи знають про це. Очевидячки, вони якимсь не-

відомим засобом передають цю „добру новину“ один одному, яко переказ правди.

А людина не знає місця своєї втечі. Або й знає, та не хоче звернутися туди, бо „полюбила більше темряву, як світло“; бож там треба ненавидіти не тільки кару за гріх, але й самий гріх. Ця твердиня нездобутна, ця скеля, що недосяжна для

всіх закусів зла — це Голгофа. Там у тіні хреста, під вірною, могутньою охороною Божою — надійне сховище. Одвірки цієї твердині помазані пречистою кров'ю — і „ангол-нищитель“ переходить поруч, не торкаючих „помазанних Його“.

(Далі буде).

В. Ф. Марцінковський.

Упокій вам!

„Каже їм Ісус знов: Упокій вам“ (Іван. 20 : 21).

Так Господь привітав Своїх учнів, коли об'явився їм по воскресінні з мертвих. Застав Він їх у смутку, в страхі й плачу; злоба світу тривожила їх і непокоїла, та все це обернулося в радість з хвилию Його воскресення. Ісус, великий і славний Переможець гріха, смерті й диавола, об'явився апостолам, як Божественний Спаситель і вродисто привітав їх: „Упокій вам“. Ці слова Христові мають і для нас глибоке значення. Це не тільки сухий привіт, і не сам звичай або форма. Це велика життєва правда, довершений факт, це безконечна Божя любов і ласка, яку Христос приносить Своїм улюбленим учням.

Слова „Упокій вам“ означають перш усього таку думку: хоч ви були грішниками, однак Бог полюбив вас і простив вам усі ваші провини. Так, це правда, ми були грішниками, що не знали й не шанували Бога, нашого доброго Творця і Батька, жили безбожно, як вороги, в ненависті, злобі та проклятті; ми були нещасними рабами диавола, що забрав нас у свою неволю через гріх наш, а однак ми не загинули, а врятувались, бо „так Бог полюбив світ, що Сина Свого Єдинородного дав, щоб кожен віруючий у Нього не погіб, а мав жиггя вічне“. Ми жили тільки тілесним життям, догоджали грішним нашим пожадливістям, любили зло, а не добро, темряву, а не світло, поклонялись мертвим ідолам, а не живому Богові, думали про земне тільки, а не про небесне; неправда була нашим законом, а гріх був

паном над нами; ми були тоді поганями і грішниками в світі. Переступи наші закривали перед нами лице Боже, бо були великі немов хмари. На нас лежала велика вина, за яку чекала нас вічна смерть і погибель. Та Бог полюбив нас таких, які ми були, і видав за нас Сина Свого Ісуса, який за нас прийняв добровільно муки і смерть, узяв наші гріхи на Себе, заступив наше місце на голгофському хресті, щоб урятувати грішників усього світу від гріха й загину. Він терпів, умер і знов воскрес, а тепер Він в нашим одиноким Заступником перед Отцем небесним. Прощення усіх наших гріхів ми мавмо в Христі Ісусі, яке сам Бог дарує нам через заслуги Його. Ось що говорить нам про це Слово Боже: „Як далеко схід від заходу, так віддалив від нас переступи наші“. І з цього факту великого й завершенного, з факту прощення людських гріхів через заслуги Сина Божого, Ісуса Христа, впливає цей душевний упокій, котрим привітав Господь Ісус Христос Своїх учнів.

Однак ж саме прощення гріхів не може дати людині звершеного спокою. Бог вимагає від нас: „Будьте святі, бо Я свят“. Нам треба оправдання. Бог простив нам минуле, але ж ми і тепер ще часто впадаємо в деякі спокуси та прогрішення. Апостол Яків каже: „Багато бо грішимо всі“. Що ж буде з нашими гріхами теперішніми? До неба можемо ввійти тільки тоді, коли ми в чисті від усякого гріха. „І не ввійде там нічого нечистого“ — каже Слово Боже. Отже, „Христос був переданий за прогрішення наші і в оскрес на оправдання наші“. Він

воскрес і ввійшов до неба, щоб бути посередником Нового Заповіту, приносячи перед Отця небесного вблагання за гріхи наші; не за наші ж тільки, а також цілого світу. Люди, що не вірують у чисте Слово Боже, заблудили в цьому відношенні, бо повидумували собі різні служби божі, молебни, сповіді ушні, паломництва, відпусти й т. ін., щоб оправдувати себе перед Богом своїми „добрими ділами“. Вони понастановлювали собі різних „святих“, (з яких деякі були великими грішниками), щоб були їхніми заступниками перед Богом. Але все це є марнотою тільки, яка нікому нічого не допоможе. Ті, що вірують у Сина Божого, так як каже Писання, мають єдиного Заступника перед Богом — Ісуса Христа. Про жодних інших заступників Слово Боже нічого не говорить. Тому Ісус Христос є для нас вистачаючим і, щодо наших теперішніх провин, ми можемо бути цілком спокійними, якщо тільки ми визнаємо їх перед Богом, бо Він вірний і праведний, щоб простити нам гріхи і очистити нас від усякої неправди. Слава Богу, що „Кров Ісуса Христа, Сина Божого, очищає нас від усякого гріха“ (1 Івана 1:7). І тепер, якщо диявол смутить вас теперішніми вашими гріхами, то Ісус каже: Упокій вам.

Та ще й тепер не можемо мати повного спокою, коли згадаємо про смерть тіла нашого. Ой, як тяжко людині вмирати. Здається, що нема на світі нічого страшнішого від смерті. Вона тривожить нас і страшить дуже. Залишити навіть прекрасний цей світ, родину, приятелів, майно, або славу — не є легко. Чоловік до самої смерти має свої сумніви щодо вічності, і тому сграшно йому вмирати. Однак це нещасливе положення чоловіка не може відвернути факту смерті від нього. Від смерті нема рятунку для нікого. І що ж робити? чи плач і тривога, або навіть розпука перед смертю зможуть дати спокій людині? Ні. Це все власне прояви неспокою. Тільки жива й міцна віра в Слово Боже може дати людині спокій та відвагу прийняти факт смерті, як річ цілком природну і навіть конечно потрібну. Христос же переміг смерть. Він спокійно прийняв чащу мук і смерті, бо певним був щодо

Своєї перемоги над нею. О, яким радісним тріумфом було Христове воскресіння з мертвих! По воскресінні Він прийняв вічну славу й звершенність. Смерть уже не має над Ним жодної сили. Тільки по воскресінні Він міг піднятися від землі до престолу Божого. Це ж є й наша дорога. Нам здається, що в смерті ми тратимо все, що маємо. Ні, ми тратимо в смерті тільки незвершенність, щоб звершенність досягнути. Великий апостол Павло каже, що смерть християнина є його надбанням. І це правда. Бо тільки смерть дає нам можливість залишити долину горя і сліз, щоб увійти в розкіш життя вічного та в радість і в славу Господню. Христос каже: "Поправді, поправді говорю вам, що хто вірує в Мене, має життя вічне" (Ів. 4:47). Тому „Упокій Вам“.

Кому ж Христос дає Свій упокій? Тільки Своім вірним послідовцям. „Чинителі“ закону, формалісти, відступники, безбожники і всі ті, що відкидають ласку Божу, всі вони не мають божественного упокою у своїх серцях. „Нема миру безбожним, говорить Бог мій“ — свідкує пророк Ісаїя. Тільки „оправдившись ж вірою, маємо мир з Богом через Господа нашого Ісуса Христа“. Тільки віруючі діти Божі мають божественний упокій у своїх серцях. Але щоб мати цей упокій непорушним, потрібно також любити Слово Боже. Бо написано в ньому, що великим спокоєм радуються ті, що люблять Закон Божий (Іс. 119:165). А любов до Слова Божого об'являється у слуханні його, в читанні, у виповнюванні його приказів і в голошенні його заблудженим людям. Тоді, коли ми так робимо, Слово Боже є світільником на дорозі нашого життя і воно хоронить нас від заблуджень та упадків. І тоді ми маємо спокій у наших серцях, родинах та церквах, а спокій цей не лишається сам, бо з нього випливає й велика та свята радість наша в Господі. Світ упокою не має, бо не має віри й любови до Слова Божого. Чуємо, що море та хвилі світу цього вже починають ревіти звідусюди. А це є для віруючих важною прикметою близького приходу Сина Божого, що забере Своїх до Себе. Однак, діти Божі не повинні тим хвилю-

ватися, не треба нам боятися ні гонень, ні горя, а треба краще молитися та звершено вповати на ласку Божу, що приноситься нам у відкритті Ісуса Христа (1 Петра 1:13). На світі часто маємо горе, та Ісус усякого часу говорить до нашого серця: „Упокій вам“. Приймаємо ж Його з радістю і будьмо Йому вірні та вдячні.

Якщо ми маємо цей упокій в наших серцях від Господа, то ми необхідно повинні бути тими „миротворцями“, про яких говорить Ісус, що Синами Божими зватимуться. Світ таких миротворців потребує, бо всюди повно роздорів, боротьби, заколоту. Ми, будучи Христовими учнями, маємо нести всюди спокій. Хай весь світ переконається з нашого життя, що наш Господь Ісус Христос є Князем спокою для всіх. Але як ми зможемо нести спо-

кій другим, якщо ми самі його не мали би? Перше, ми самі мусимо мати цей спокій у наших серцях, а тоді буде спокій у наших родинах, у церквах і в усьому громадянстві нашому. Ми можемо творити впокій, або незгоду, залежно від того, під впливом якого пана ми знаходимося; під впливом Христа, чи світу. Спокій або незгоду ми можемо сіяти нашими словами, нашим голосом, поведінкою, виглядом, нашими очима, а навіть маленькими рухами нашого тіла. Тому вважаймо, що сіємо серед нашого оточення у щоденному житті. Бо хто сіє вітер, той пожне бурю, а хто сіє спокій, цей сином Божим зватиметься. Господь Ісус Христос є спокоєм нашим, і Він вітає нас: „Упокій вам“.

Іл. Кубрин.

Наш Бог і Його всесвіт.

Коли приглядаємося до якогось предмету або речі й оцінюємо їх, тоді наш розум погоджується з тим та потверджує те, що кожна річ, що її бачимо нашими очима, мусіла мати свій початок. Коли дивимося на якийсь величезний будинок, то уявляємо собі, що заки цей дім був побудований, мусів хтось у своїй думці його уявити, а тоді згідно з уявою нарисувати плана, з якого робітники потім побудували дім. Отже ж план такого великого дому не міг сам із себе нарисуватися, ані дім будуватися. Ясно, що план повстав в думках розумної людини, а дім будували робітники, знайомі з будівництвом.

Ідучи далі, бачимо, що це саме відноситься до всіх предметів, які тільки людина могла створити, як то: потяг, пароплав, літаки, годинник, взагалі все від найбільшої машини до найменшої голки. Знаємо, що все те, що сьогодні бачимо на власні очі, мусіло мати свій початок, перш ніж повстало; ні один механічний предмет не повстав сам без людської думки і праці. Коли ми дивимося на нашу землю, на місяць, на сонце та на велике число ясныхоючих зір на небосхилі, то мимоволі

приходимо до тієї самої основи: що все те мусіла упланувати і створити якась всемогутня і всезнаюча Істота. І власне, ота Істота називається Богом. Про діяльність Бога, як Творця, читаємо на першій сторінці Св. Письма наступні слова: „У початку створив Бог небо та землю“ (Мойс. 1:1).

Коли слідкуємо за історією людського життя, то приходить нам на думку великий китайський мур; бачимо як багато мусів мислити той старовинний філософ Міг-Хуанг, щоб забратися до такої величезної праці. Або, коли читаємо твори Конфуція — то думаємо, який то був інтелігентний розум старовинного світу, що міг дати такі великі початки релігійного життя й науки! Праця людини, чи то фізична, чи духовна, вона завжди говорить нам про великість його розуму. Так само, коли дивимося на широке море, на високі гори та ріки й долини, то мимоволі схиляємо наші голови перед Всемогутнім Творцем, бачачи Його великість, а нашу низькість; тоді тільки розуміємо Його силу і віддаємо Йому честь, як Богові. Крім того, коли піднесемо вище наш зір і ди-

вимосся в блакитне ясносяюче і зоряне небо, то наш людський розум п'янів; ми не в силах всього зрозуміти; ми тільки можемо дивуватися ділові сили Божої.

Від найдавніших часів люди давали ймення небесним світилам такі, як Оріон, Плеяди, Віз і т. п., як також старалися розв'язати 12 сузір'їв „Зодіаку“. Коли звернемо пильну увагу на книгу Іова, то бачимо, що цей старинний мудрець, приглядаючися до зоряного неба, говорить про величність Божу так: „Він серцем премудрий і великий силою. — Він самий напинає небеса і ходить по валах морських. Він і Ведмеда создав, Оріона, і Плеяди, й зорі, скриті на полудні“ (Іов. 9:4,8-9). По певному часі, коли Іов ще більше заглибився в Божу премудрість, тоді Бог йому говорить про Свою велич і запитує його: „Чи розв'язав би ти вузол у Плеяди, чи розв'язав би Оріона? Чи повиводив би ти громаду зірниць у свій час. Ас — зірницю із дітьми її?“ (Іов. 38:31-32).

Ізраїльський цар Давид, коли мислив про діла Господні, то з великим захопленням сказав отаке: „Господи, Боже наш! Як славне ім'я Твоє по всій землі! Слава Твоя вознеслась вище небес! Коли споглянем на небеса Твої, діло рук Твоїх, на місяць і зорі, що ти створив: то що таке людина, що ти дбавш про неї?“ (Псал. 8:1,3-4).

Слово, що його сказав цар Давид — „спогляну“ має велике значення. Коли б люди пильно споглядали на діла Господні, як це робив Давид, і в твориві великих діл Божих пізнали самого Творця, думаючи про Нього, хто Він є, то безумовно багато б лихих діл, які тяготять на цілій суспільності, змінилось б на добре. Тоді б замість самолюбства люди дбали би про добро для ближніх. Потреби і страждання убогих полекшились би або цілковито змінились би. Держави перестали б видавати мільйонові суми на вироблювання зброї та утримування військ; ці гроші повернули би на кращі справи. Будували би школи, лічниці, захоронки для сиріт, старців та калік і т. п. Тоді б ніхто не шукав спосібності шкодити другому. Всі були би зазнайомлені з мудрістю і любов'ю Божою;

намагались би жити чесно і служити своєму Творцеві, як батькові.

Людина, що мало мислить про гирні речі, про небесні творища та про Божу силу, не має душевної насолоди й надії на краще життя. Тому всі великі люди як Іов, Давид та інші, а особливо астрономи — всякого часу шукали душевної потіхи, підіймаючи свої очі в просторч небесні і там бачили Божу хвалу і віддавали належну подяку Богові за Його поміч в відкритті Божої мудрости.

Усі наші спостереження та обсервації діл Божих відбуваються на нашій землі не тому, що вона є матір'ю нашою, але тому, що до цієї пори з неї ми можемо обсервувати інші плянети, облічувати їхнє віддалення, швидкість, теплість та інше в порівнянні з нашою землею. Позатим усі таємниці Божої мудрости ще поки закриті. Тому найбільше нам знана наша земля та її історія.

Наша земля має в перекрою біля 12 000 кілометрів а 40.000 кілометрів в обводі. Вона є величезною кулею в наших очах, а людина живе на ній вже скоро сім тисяч літ. А скільки ж то ще є місць в небі, яких ще людське око не оглядало й де нога не була. Наша земля велика, але одначе в порівнянні з іншими плянетами в великому всесвіті є дуже маленька.

Коли в гарну і погідну ніч подивимося в просторе та зоряне небо, то в перший мент дивимося на місяць, і бачимо, що він є найбільший від усіх інших ясносяючих зір. А це тільки тому, що він є найближче від нашої землі, бо віддалений на якихсь 385.000 кілом. і обігає нашу землю раз на місяць. Виглядає він більший від інших зір тому, що не є дуже далеко від нашої землі.

Наша земля є одна з великих небесних плянет, що кружляють докола сонця. Імена тих плянет: Меркур, Венера, наша земля, Марс, Юпітер, Сатурн, Уран і Нептун. Юпітер є 1000 раз більший від нашої землі і має 8 своїх „місяців“, що кружляють докола нього. Сатурн 1,200 рази більший від нашої землі і має великий перстінь докола себе і десять „місяців“. Поміж Меркурієм і Юпітером знаходиться

„ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ”

надзвичайний додаток до N. 11 за листопад 1937 року

ВІД РЕДАКЦІЇ П. П. Колом ч. 11 за листопад 1937 р. було надруковано, до Редакції прийшов лист від Президії Головної Ради Союзу Слов'янських Зборів Баптистів у Польщі. У ньому знаходиться відповідь Президії на статтю інж. Л. Шендеровського „Вражіння по з'їздах“ (Refleksje pozjazdowe), що була вміщена в часописі „Ewangeliczny Chrześcijań” ч. 2-3 ц. р. З огляду на важливість цілої справи, подаємо лист Президії в цьому надзвичайному додатку.

„Refleksje pozjazdowe“ інж. Л. Шендеровського.

Ми ніколи не були прихильниками публічної полеміки поміж братніми християнськими організаціями, гадаючи, що всілякі непорозуміння повинні вияснюватися в родинному оточенні та в духові „евангельсько-християнськiм“, а зокрема, коли підіймаються справи, що торкаються баптистів і євангельських християн, які визнають однакові біблійні підвалини. „Refleksje pozjazdowe“ інж. Л. Шендеровського в ч. 2-3 — 1937 р. „Ewangelicznego Chrześcijań” з'являються, однак, такого роду публічним виступленням, яке вимагає теж публічного спростовання. Цим спростованням ми бажали би досягнути того, щоб той молодий презес зробився обережніший щодо своїх співбратів, з якими він „задирається“, хоч вони здебільшого поважно старші від нього. Ми вже раз не відповіли публічно на писанину в „Ewang.

Chrześć.” проти редактора Л. Ж.-П. року 1935, хоч та писанина намагалася підірвати повагу нашого Союзу; знаємо ми також аж занадто блазнючу полеміку інж. Л. Шендеровського з пастором В. Фетлером року 1936 го. Тепер він знову вибрав як мету своєї напасти баптистів і дихає тим самим духом, з яким кореспонденти Пресового Католицького Агенства (КАР) розписують про „сектантів“. Цей сумний факт примушує нас вияснити та відповісти цієї дорогою.

Причиною гніву інж. Л. Шендеровського є роля баптистів у відношенні до „Унії євангельських християн“ на з'їзді „Товариства взаємної допомоги євангельських християн“ в Бересті в днях 10 - 13. VI. ц. р. і на з'їзді „Союзу зборів слов'янських баптистів“ у Варшаві в днях 29. VII. — 1. VIII. ц. р., коли то власне мало виявитися нібито нельояльне відношення братів баптистів до „Союзу слов'янських єванг. християн“. Витягнуті при цьому буцім то підстави вимагають докладного розгляду.

1. Насамперед стверджуємо, що ми нічого не знали про довершення факту утворення „Унії євангельських християн“. Аджеж така „Унія“, яко акт двобічний, повинна була бути затвердженою на з'їздах обома сторонами. З'їзд „Товариства взаємн. допомоги єванг. християн“ в Луцькому році 1936 питання щодо „Унії“ не міг розв'язати й ухвалив у тій справі звернутися до „Союзу слов. зборів єванг. християн“ а також і до баптистів. Зараз

же потім в липні 1936 року до Пісковиць прибули брати Ф. Майлс, Ч. Филипс, пастор В. Фетлер і Л. Єсаков і запропонували утворити спільну „Унію“. Баптисти дали їм відповідь, що вони (баптисти) виставлять контрпропозицію утворити спільну Євангельсько-Баптистську Церкву. Згідно з цієї пропозицією брати баптисти дня 13 травня 1937 року написали офіційного листа до з'їзду в Бересті, пропонуючи прихильним до баптистів зборам „Товариства взаємної допом. еван. христ.“ прилучитися до Єванг. Бапт. Церкви на умовах збереження автономії під управою „Тов. вз. доп. еван. християн“, збереження маєтку й т. п. Допіру на з'їзді (в Бересті) вишло наверх, що „Унія“ вже була утворена, і це викликало велике порушення. Отже ми не винні, що нас було запроваджено в блуд. Ухвалу з'їзду в Берестю ми прийняли до відома й не вимагали жодного зриву з „Союзом слов. збор. еван. християн“.

Цікавою є інтерпретація тієї „Унії“: нібито то було тільки сполучення двох комітетів; то значить, що тільки тих 6 або 14 членів обох організацій без зборів, які цих членів вибрали на їхнє становище, творять ту „Унію“.

Параграф 1-й статуту тієї „Унії“ звучить цілком виразно: „Релігійні організації євангельських християн в Польщі, що називаються: а) „Союз слов'янських зборів євангельських християн в Польщі“ і б) „Товариство взаємної допомоги євангельських християн“, зрозумівши потребу взаємного нав'язання контакту та співпраці, творять спільно „Унію євангельських християн у Польщі“.

Читаючи це, кожна безстороння людина зрозуміє, що тут мова йде не про кількох самостійних осіб; що не вони творять нову організацію, але справа тут у тім, що дві „релігійні організації в Польщі“, які складаються з зборів, влучують

ся в одну „Унію“. Отже, збори вибирають комітет, яко своїх представників, які від їхнього імені працюють. Комітет без зборів не мав би жодного смислу, як голова без тіла. Така „Унія“ виглядала би дуже смішно, якщо вона складалась би тільки з шости або з чотирнадцяти чоловіків або жінок, що не мають ніякого впливу та уповажнення широкого загалу. Цього факту жодні дальші параграфи та пояснення не можуть змінити. — Так пощо ж напружуватися та перекрученим поясненням змінити дійсність? І коли б так не було, то навіщо б інж. Л. Шендеровський, котрого особу й організацію Євангельсько-Баптистська Церква цілком не цікавила, пощо би він так підхоплювався якимсь вигаданим страхом перед „зривом“ тієї „Унії“? Пощо би він тоді так довго розписувався би про ті три збори з Волині? Той гарячковий виступ в обороні нібито зборів „Товариства взаєм. допомоги еванг. християн“ показує також на тісний зв'язок з цілою організацією; а не тільки з її трьома членами.

2. Інж. Л. Шендеровський гнівається на нас, коли по тих подіях ми прийняли ті три збори до Євангельсько-Баптистської Церкви, що тепер організується, і приписує нам зажерчі заміри щодо євангельських християн; але, коли баптистські збори без відома зборів влучуються до „Унії еванг. християн“, то інж. Л. Ш. уважав, що все в порядку. Отже на його думку, є добре, якщо баптистів прилучають до євангельських християн, а зле в, якщо баптисти зголошуються до баптистів.

До „Товариства взаємної допомоги еванг. християн“ ми могли би виставити пропозицію цілком прилучитися їхнім зборам до Єванг.-Баптистської Церкви, але ми того не зробили, не бажаючи прилучати до нас зборів, котрі чуються більше євангельськими християнами. Якщо в „Піс-

ланці Правди" автор звертається до євангельських християн, то ми висловлюємо свій жаль з цього приводу; цей невідповідний крок був зроблений без контакту з Президією Комітету). Ми ласкаво препрошуємо з приводу цієї нотатки, яка впроваджує в блуд.

3. Вражаючим є також факт змішування пльоток з правдою при обговоренні свого й нашого відношення до євангеліків лютеран, або реформованих. Запимчування, вигадування та оголошення пльоток не відповідає євангельському та християнському духові. Тому нічого спільного не хочемо мати з цим. Якщо вже згадується лютеран і реформованих, то нехай нам інж. Шендеровський з'ясує, чому він значно краще себе почуває в різних „конфірмаційних залах“ євангельсько-лютеранської церкви, аніж на з'їздах і зібраннях братів баптистів, з котрими євангельських християн злучують спільні підвалини святого Писання, спільна історія в Польщі, в Україні та в Росії, хоч би вже тому, що сам І. С. Проханов навернувся серед баптистів і від них прийняв св. хрищення. Списуючи історію євангельських християн, інж. Л. Шендеровський про цей факт не любить згадувати! Інж. Шендеровський прикривається тим, що наше урочисте Богослуження відбулося в реформованій церкві (а це тому, що в нас не вистачило нам місця), і що напочатку промовляв реформований пастор, а також втягає до цієї всієї справи загально шановану особу пастора В. Л. Жака. Але це все інж. Л. Ш. нічого не допоможе! Тільки сліпий не бачить, що цілий напрям провадження євангельських християн є прихильний не до баптистів, а до лютеран. Що можуть сказати неутральні люди про баптистський рух (як звичайно так взагалі називають євангельських християн), який не любить співпрацювати з баптистами, а замість того співпрацює з євангели-

ками? І під такий євангелицький провід віддають несвідомі того баптистські збори, а ми маємо мовчати?

Ту справу хочемо ствердити публічно, бо почувасмо відповідальність за цілість баптистського руху в Польщі, бо в цьому двосторонньому відношенні бачимо небезпеку навіть для євангельських християн! Про це можемо говорити й будемо говорити, але без пльоткарства. Л. Шендеровський чується добре за одним столом з євангелицькими пасторами, які не хочуть сидіти разом із баптистами. Бо баптисти, мовляв, для євангеліків „нельояльні“, бо відважуються проповідувати навернення, біблійне хрищення та євангельський порядок зборовий усім, не виключаючи й євангеліків. Для євангелицьких пасторів то нечувана річ, якої вони не можуть стерпіти! І тому вони лічать баптистів за „сектантів“, з якими не можна мати справ і за одним столом сидіти! Але з Союзом інж. Л. Шендеровського все є гаразд, бо між ними мусить бути мовчазна згода, що (євангельські християни) між євангеліками не будуть працювати. Але якби почали ту працю, то приятелювання між ними розлетілось би, як дим.

А наше положення є цілком ясне: ми наших біблійних засад не залишимо без руху (nie pozostawimy „rod kołsem“, так в оригіналі. Прим. П. П.) ні задля ніяких міркувань. Ми шануємо й любимо при цьому щирих християн інших визнань, що з нами співпрацюють без застережень. До них зачисляємо пастора Жака й інших, що з нами мають християнську спільність.

Увесь невідповідний, небратній і нехристиянський тон інж. Шендеровського, а особливо його кінцеве виставлення самого себе в ролі побитого по обличчі Павла, а нас в ролі б'ючого його Ананії (Дії Апост. 23, прим. П. П.), як також

обинувачення нас в нещирості, а прикривання власної — це все прощаємо йому згідно з християнським обов'язком. Бажаємо, аби в майбутньому він свої „refleksje“ висловлював в оточенні братів, до яких почуває жаль, а не на сторінках часопису. Цього вимагає християнський такт і євангельсько-християнський дух.

Л. Мікса, В. Гутшиє, А. Кужава

ПРИМІТКА РЕДАКЦІЇ. *Давши місце листові Високоповажаной Президії Комітету слов'янських баптистів, Редакція „П. П.“ залишає за собою право ще й від себе дати в майбутньому на статтю інж. Л. Шенд-го, якщо знайдемо це потрібним, свою відповідь.*

Передплачуйте на 1938 рік

найбільше поширений серед наших віруючих духовно-літерат. журнал

„ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ“

що повинен бути в кожній християнській віруючій українській родині.

Дванадцять число „Післанця Правди“ за грудень місяць цього року, як Господь дозволить, вийде в збільшеному розмірі й міститиме багатий різдвяний матеріал, а в тому числі матеріал для гуртків молоді на різдвяні свята.

Хто своєчасно надішле передплату на 1938 рік, той також дістане й N 12 за грудень 1937.

Хто не вирівняє залеглисти за минулий час, той не дістане вже різдвяного числа.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“, як рівнож і передплату просимо надсилати на адресу: **L. Zabko-Potapowicz, Lwów, ul. Lwowskich Dzieci 26.** У краю гроші можна складати на Конто чекове: **Lwów, Nr. 506.235. właściciel konta L. Zabko-Potapowicz.**

Начальний редактор **Л. Жабко-Потапович.**

Видає комітет.

Відривний стінний КАЛЕНДАР

„Приятель Родини“

на 1938 рік

в українській мові, вийшов заходами місійного товариства „Світло на Сході“, з гарною художньою стінкою.

Щодня цікаве духовне читання для всіх християн, незалежно від їхнього напрямку та віровизнаньової приналежності. Гарна літературна мова, чудові духовні приклади з життя та з історії. „Приятель Родини“ повинен знайтись у кожній християнській українській родині, чи то євангелицькій, чи православній, чи католицькій.

Ціна одного примірника в Польщі та в усій Європі 1 злотий + пересилка (отже — около 1 злот. 15 сотиків); ціна в Америці, Азії та Африці — 50 центів, а з пересилкою — 70 центів.

Для тих, що виписують 5 примірників і більше, значна знижка.

Виписуйте вже тепер. Поспішайте!

Адреса:

„KOMPAS“ — Łódź,
Gdańska 130 (Poland)

Виписуйте Календар

„ПРИЯТЕЛЬ РОДИНИ“

на 1938 рік!

Red. odpowiedz. J. Podgórecki-Rawa Ruska,

Народня Друкарня в Раві Руській

біля сімсот малих плянет, що звуться астероїдами. Декотрі із них мають заледве 15 кілометрів в перекрою. І все як такі кожна з цих плянет має окрему орбіту біля сонця. Господь Ісус, щоб впевнити Своїх уч-

нів у їхній вірі, сказав: „В домі Отця Мого осель багато“ (Іван. 14:2).
(Далі буде).

*В. С. Блекстон.
Перекл. Гр. Домашовець.*

Звіт з 29 Конференції

Евангельських Християн-Баптистів західньої Канади, що відбулась при Церкві „Голгофа“ в Петровському, в Саскачевані, від 30 червня до 4 липня 1937 року.

В середу ввечері около год. 8 вже частина делегатів була на горбі коло молитовного дому. І справді той горб пригадує Голгофу, коли спогадати самопожертву місцевих братів та сестер, що вони виявили при будові того дому і взагалі в ділі Божому в тій околиці. Для багатьох їх це було Голгофою саможертви, праці, терпіння, а труднощів без кінця краю. Коли ж полічити ті всі благословення та радощі, що ми маємо при наверненні багатьох грішників, то що значить тоді те все наше горе і вся праця в порівнянні до того, що наш Господь зробив для нас?

Тут на тому горбку лежать останки того брата, котрий роками болів за цю справу, молився й мріяв, що колись повстане домівка, громада віруючих, хор, оркестра. Він, це все дуже любив і часто завидував, коли бачив це в других громадах; і часто під час Конференцій приговорював: коли б то в нас вже була Конференція, і більше всіх клопотався за цю справу, не давав іншим спокою, будив і примушував до діла. Немов відчував, що час його вже дуже коротенький для праці для Господа. Він успокоївся минулою осени, а місцеві брати, щоб сповнити волю його твердої постанови, запросили Конференцію в свою домівку, котру гарненько причепурили, покрасили і зробили привітливою у всіх відношеннях.

Першого дня Конференції в тій же околиці сталася сумна подія в одній родині, що недавно прибула з Волині в Канаду: їх найстарший, дванадцятилітній синок хотів переплисти через велике озеро і потонув. Його тіло знайшли пару годин потім. Хоч та сім'я була невіруюча, але місцеві брати вважали за християнський

обов'язок допомогти їй у похороні. І другого дня відбувся величавий похорон на тій же площі, де відбувалася Конференція. Всі висловили велике співчуття до прибитої горем сім'ї, що опинилася в смутковій чужині, на початку заснування нового життя. Найсумніше під час похорону було голосіння матері, що побивалася над загинулим сином, та через це мала таку журбу тут, на чужині.

Знову радісна зустріч віруючих, котрі були розкинені долею по степах, горах, лісах і рівнинах Західньої Канади. Знову радісні поклики, миле побачення своїх по вірі, рідних у Христі Ісусі. Знову милі привітання, розмови. Здається вже й цього було б досить в нагороду за ці довгі і коштовні подорожі — що рідко коли бувають без пригод. Але цей раз стріча була відмінною від минулих: цей раз можна було читати з багатьох облич журбу, смуток та інші сліди трудних переживань. Більша й найурожайніша частина Саскачевану обернулася в пустиню; урожай зовсім знищений; згорів без огню й диму, від страшної соняшної спеки та браку дощу. Не осталося майже нічого ні для людини, ні для скотини. Це було великим ударом для фермерів, бо там завжди надія тільки на урожай, бо доходу з нічого другого нема. Тут появились браття й сестри з Вайсрой, з далекого полудня. Вони в слезах розказують, що вже майже дев'ятий рік їхня околиця без урожаю, і що вони й товар живуть на допомозі державної влади. І сама околиця Ігел Крік, в котрій відбувалася цього року Конференція, дуже так, як ніколи, потерпіла від посухи і спеки. Делегати і гості переживали рівно ж неприємну і несприятливу погоду. Земля,

перепалена на спеці, несена вітром, немов узимі снігом, засипає очі, наповняє всі кутки в молитовнім домі. Гаряче над міру; потіють люди, а порох так і наліплюється на людей і на одіжу. Засідання вдень ще зміщають сяк-так всіх присутніх у молитовнім домі. Але вечорами і третьої частини людей не зміщається в домі. Просять, щоб улаштувати зібрання на дворі, в захисті, що збудований з зелених дерев, але вітер і порох не дозволяють та й неможливо вдержати світла, бо вітер задуває.

В суботу ввечері зібрання молоді. Людей зібралось около тисячі. Духовна програма випала досить гарно; і погода співпрацювала з молоддю під той час. Бр. Сергій Борисенко, предсідник м.слоді Західньої Канади, успішно провадить ділове засідання. Виришено кілька важних справ відносно роботи молоді в Зах. Канаді. Багато посипалось похвал для молоді за успішні передачі по радіо минулої зими і весни. Були просьби, щоб і на будуче було більше передач по радіо, бо евангельська вість знаходить багато сердець, що залюбки вітають цю вість і знаходять в ній задоволення.

В середу ввечері бр. Сенів, руководячий місцевої громади, перечитав з Ісаї 55; запросив всіх до молитви і привітав від імени громади 29 Конференцію Єв. Хр. Бап. Зах. Канади. Відповів на привіт бр. С. Мовченко. Служили словом Божим того вечора бр. Н. Шельпук і бр. П. Кіндрат. Після гарячих молитов відпочинку учасників Конференції на відпочинок.

Четвер рано. Бр. І. Кмета, предсідник Союзу, покликав бр. П. Дивнича, котрий відкрив засідання Конференції читанням Псал. 53 і покликав усіх до молитви. Приступлено до ділової частини: вибрано дописувачів до преси: Н. Шельпука, П. Кіндрата, А. Білоуса, Г. Онищенко і І. Ігнатового. Таким вступом введено Конференцію в повний хід праці. Потім передані були яскраві звіти та поздоровлення від церков і груп із трьох провінцій Зах. Канади. Манітобські та альбертійські делегати з напруженням прислухувались до промов делегатів центрального Саскачевану, котрі в сльозах говорили про жахливі пережи-

вання з причини посухи та спеки; як всі ниви і огородини згоріли без вогню й диму, і як в полудневім Самкачевані вже дев'ятий рік отака посуха. Найбільше жалю було щодо скотини, котра реве виснажена злиднями і голодом. Бачили делегати й своїми очима багато дечого, бо місце, де Конференція відбувалась, теж було прибите страшною посухою.

В цей мент прибуває брат і сестра Гуменюки з далекого полуднево-західнього кутка Канади. Прибуває також місіонер бр. Дядюк з Альберти. Їх усі радісно вітають. З усіх місць Зах. Канади передові браття та делегати давали звіти з діяльності річної: отож говорили місіонери Заходу: Бр. Дядюк, Я. Приходько, П. Кіндрат, Н. Шельпук та бр. І. Кмета. Передові браття рівно ж представляли громади і діло Боже, звершене за рік минулий. Говорили С. Мовченко з Арділь, П. Дивнич в Вайсрой, В. Ільчук з Шіпман. Перечитано листа від групи з Генрибурґ. Сес. Тодорук проспівала пісню, яко привіт з Генрибурґ. Бр. К. Аврамів з Лізард Лейк. Бр. І. Сенів за місцеву громаду. Н. Петриченко за громаду Саскатун, А. Білоус за Гас, бр. Гуменюк з Колдейл, Ф. Хрусталь і Романюк за Робіт-Лейк, П. Василенко за Блейн-Лейк, бр. Казановський за групу Бітгер. Особисті привіти були висказані слідуєчими: бр. Ю. Калютичем, Пердю, І. Щаленко і др. були зачитані листи від бр. Л. Жабко-Потаповича із Польщі, представника Східного Союзу Г. Тхора, від презеса Американського Руск.Українського Союзу бр. Давидюка, від Української громади з Детройт та від бр. Шакоцька та бр. Осьмачка з Торонто. Всі листи були заслухані з великою увагою і прийняті з вдячністю.

Потім Конференція з радістю вітала проповідуючих: бр. Я. Я. Тіссена, бр. Ніксона — настоятеля Біб. Колегії з Саскатуну, бр. Смолого — секретаря Союзу англійських баптистів Зах. Канади, та представника Біб. Закордонного Товариства Снела. Всі ті гості спричинились багато до благословення та радощів всіх присутніх. У неділю служив словом теж бр. Л. Кравченко, який говорив до великого числа людей, вказуючи їм на нагоду

для спасіння, доки ще не пізно. Того дня (в неділю) природа особливо не сприяла закінченню Конференції. З ранку була страшна буря з порохом. Ця буря примусила Конференцію покинути молитовну домівку та захист з зелених осик і шукати приміщення в кітліні на дні високого озера, котра поросла зеленою травою а наоколо заросла лозами. Тут від бурі було знайдено захист. Алеж сонце стало вже над міру гріти, бо температура досягла була аж 114стопнів (по Фаренгейту). В такому положенні переведено два зібрання в присутності около дванадцяти соток людей. Місцеві браття й сестри мали велику задачу перед собою того дня, щоб напоїти всіх прагнучих.

Слід згадати засідання Жіночого Союзу, на котрому були представлені звіти з жіночих кружків. Навіть кружки східньої Канади були представлені в звіті про діяльність. Жіночий Союз підтримує свого місіонера в Європі, а також бере жваву участь у всесвітній місії та добродійній праці в Канаді та в Європі. Рішено з більшим старанням та енергією працювати на будучий рік і нести добру вістку спасіння всім, що в темряві погибають.

В неділю над вечір, після особого прощального зібрання було закрито Конференцію. І знову слова прощання, а з словами і сльози, і спів пісні: Бог з тобою, до побачення... І так з великими вражіннями і твердими постановами в серцях працювати — вирушили ми у всі сторони

в напрямку своїх кутків в західній Канаді; вирушили для свідчення і праці для Господа між нашим народом і для ліпшого служення. Бо ми побували на Конференції, де всі потреби й недостатки в праці дітей Божих були представлені. Не минуло й цілої півгодини, як ті сотні людей розсіялись поміж горбками в степах і тільки хмари пороху по дорогах здійнялися від автів та возів.

Від імени Конференції велике „спасибі“ всім місцевим браттям і сестрам, за їх надзвичайне старання і гостинність, котра з християнською любов'ю була доказана під час Конференції.

П. Кіндрат, секретар.

Від редакції „Післання Правди.“

Цей допис про Конференцію в Канаді одержано перед самим друком П. П. Дякуємо бр. П. Кіндратові за цікавий допис, а всій Конференції за привітання. Тисячі читачів П. П., перечитавши цей звіт, почувють себе неначе серед канадійських братів і сестер, учасників Конференції. Просимо всіх читачів молитися за велику Божу працю в Канаді, де діти Божі серед горя та злиднів, спричинених великою посухою, все таки не опускають рук, а радісно працюють на ниві Божій. Нехай Господь благословить вас, канадійські брати й сестри! Коли Господь дозволить вам і нам дочекатися майбутнього року, не забудьте разом зо звітом прислати для вміщення в П. П. пару фотографій з Конференції.

Христос у гостині.

Коли родина, повернувшись із зібрання, сіла за стіл, всі мовчки забрались до їжі. Сам господар дому — Степан, його жінка Наталя й троє дітей — Маруся, Текля й Івасик — усі були голодні, бо зібрання затяглося довше як звичайно. Але коли заспокоїли голод, поточилася за столом радісна, спокійна розмова християнської родини. Усі згадували зібрання, братів і сестер, що їх зустрічали в домі молитви, зустрічі, розмови і... нарешті

й найбільше сьогоднішню гарну проповідь брата-пресвітера. А говорив він про те, як Христос був у гостині Марії й Марти. В теплих словах і виразах він змалював образ тієї чудової гостини. Усі слухачі в зібранні сиділи як зачаровані й бачили перед собою тихенький утульний домик в затишному холодочку під кипарисами; бачили траву й квіти в садочку перед домом, чули даярчання водограю, воркотання голубів, стогін горлиць, що пили

воду з водограю. Бачили ганок, оброслий виноградом, Христа біля столу, а коло Нього біля ніг Марію, що з жадовою пила з чудового джерела вічної правди...

Усім так подобався той образ, що коли проповідник закликав усіх, аби пам'ятали про Христа та ніколи не відпи-хали Його від дверей свого серця й від своїх домів, то всі неначе збудилися з чарівного сну й уже не чули останніх слів та закликів проповіді.

„Так, чудова була проповідь“, сказа-ла господиня Наталя й подала на стіл со-лодке.

„А я власне не розумію, що хотів сказати цією проповіддю брат — пропо-відник?“ сказала вісімнадцятилітня Ма-руся.

„Як не розумієш?“ обурилася чотир-надцятилітня Текля: „та це ж так просто... ну, якби, наприклад... ну, скажім — Хри-стос прийшов би до нас“...

„А що, діти“, запитав батько: „якби Христос дійсно оце завітав до нас; як ви Його прийняли би?“

Тоді всі, перебиваючи одно одного, почали говорити. Здійнявся гамір, крик. Кожен хотів перший висловити свою лю-бов до Христа.

„Ну, ну, заспокойтеся; так не можна“, сказав батько. А мати додала: „нехай по порядку: одія нехай говорить, а за ним другі“...

„Ну, то нехай тато починають“, зго-дилися діти; і батько почав говорити по-волі.

За вікнами домику вмирав осінній день. Надворі потроху темніло. Дув хо-лодний вітер... накрапав дощик. А в чис-теньких комнатах віяло теплом, затишком, добробутом. Мати засвітила й поставила на столі лампу, і від цього всім стало ще затишніше й утульніше... Розмірний та схвильований увагою дітей батько прочу-лено говорив...

„а потім я відхилив би двері й ска-зав би: Господи, прошу увійти в мій дім. Поміг би Йому скинути плаща, здійняв би сандалі з Його ніжок святих, посадив би на оцьому м'якому кріслі“...

„А я принесла би води й умила би

Йому ноги“, не витримала й перервала господиня: „а тоді спитала би: Господи, що хочеш — все подам Тобі до їжі“. „А поки він їв би, приготвила би чисту постіль, дала би Йому під плечі м'яку по-душку своєї роботи“, перебила Маруся: „а потім сіла би й заграла би й заспіва-ла би Йому нашу улюблену пісню: „Давно вже, давно Я все ждучи стою, і стукаю в двері твої“...“

„Я принесла би під ноги Йому ла-вочку“, гаряче перебила їй Текля: „підсу-вала би Йому тарілки та все просила би їсти“...

Повстав знову гармидер і гамір. Кож-не хотіло висказати якнайбільшу любов до Христа й готове було все віддати для Ісуса. Одно одного перебивало, одно одно-му перешкоджало. І в цьому заколоті всі забули про семилітнього Івасика. А він бідолашка, поривався щось сказати й не міг, бо старші недопускали його до слова, І він мало не плакав від кривди. Та мати це зауважила:

„Чекайте но, Івасик хоче щось ска-зати. Ну, Івасю, що ти бажав, ну скажи, синочку“...

„А я... я, а я...“ поривався Івась і від хвильовання не міг сказати... „а я... взяв би і подарував би... я підійшов би до Христа і подав би Йому того медведи-ка, що мама й тато подарували мені на уродини...“

Дівчата вибухнули сміхом. А мати з сльозми радості в очах підійшла й по-цілувала Івасика: вона відчула матірнім серцем, що її синок готовий на найбільшу жертву для Ісуса: він так любив ту за-бавку, що не розлучався з нею ані вдень, ані вночі...

„Отаке“, скривила губи Текля: „ду-же потрібний Христові твій медведик. Ти думаєш, що Він бавився би ним“.

„А от і взяв би, а от і потрібний“, сперечався Івасик, а сам мало не плакав: „бо Христос знає, що я його найбільше люблю“...

В цей мент забрежали собаки. „Хтось їде до нас“, сказала мати, і всі звернули очі до дверей. І раптом у всіх пронеслася в серцях думка: а що, як це Сам... Дум-

ка не докінчилась. Двері відкрилися, і на порозі став бідний, обдертий, змоклий чоловік, звичайний подорожній.

„Слава Господеві Христу“, несміливо сказав він і вклонився низенько. Батько насупився.

„Ну, що скажете?“ незадоволено спитав господар, не відповідаючи на привітання.

„Та я того... подорожній, безробітний; перейшов ціле місто, ніхто на ніч не приймає... то казали мені люди, щоб я йшов сюди, бо тут мешкають побожні, значить добрі люди. То я той...“

Наступила хвилинка ніякової мовчанки. Діти звернули очі на батька.

„Ну, чоловіче“, почав ніякого батько: „якби я почав приймати всіх безробітних, що тут переходять, то... мусів би сам з дому виноситись“...

„Тепер багато тих безробітних переходить“, незадоволено почала мати: „а в нас не гостинця“...

„А чому ви ноги не витерли?“ розсердилась Маруся: „дивіться, яка калюжа коло вас“.

„О, лишечко!“ плеснула руками Текля: „а я так учора мучилась коло тієї підлоги, а він своїми чоботиськами“...

Подорожній ніяково озиравсь навколо, мнучи в руках шапку. Знову стало тихо в кімнаті.

Батько щось подумав, подивився на дітей, знов щось подумав і відвернувся.

„Так то, чоловіче“, сказав він поволі: „нема в нас місця. Підіть но до влади, вона повинна вам дати місце“...

Подорожній зідхнув і ще нижче спустив голову. Знову стало тихо в кімнаті... Всі повідвертались набік і чекали, коли нарешті, подорожній вийде. І він врозумів усе, ще раз зідхнув і почав одягати поволі шапку на голову. І раптом сталось несподіване. Івась підбіг до бідного й почав щось сунути йому до рук.

„Візьміть, візьміть оце, пане“, говорив він схвильовано: „візьміть, може ви маєте діти... візьміть, дайте їм, нехай бавляться“... і Івась раптом закрив лице рученятами й вибіг із кімнати.

Подорожній підніс руки і побачив в них... медведика... Мимоволі він усміх-

нувся. Текля засміялася. Батько неспокійно заворушився на стільці. Всім стало ще більше ніяково...

„Ну, то той, як його... залишайтеся вже в нас... га, що скажеш, старий?“ почала мати.

„Ну, то нехай уже... може місця вистачить“... згодився батько і усміхнувся. Всім відразу стало легше.

„Сідайте“, сказала мати. Подорожній здійняв шапку, підійшов до крісла й сів.

„Та ви хоч би ноги витерли“, буркнула знову Текля.

„І не кладіть своєї одежі на чисті меблі“, додала Маруся. Подорожній винувато всміхнувся.

Мати вийшла з кімнати і раптом почувла плач. В спальні на ліжку лежав Івасик і заходився від ридань.

„Івасику, сонцю, чого ти?“.

„Так, так... обіцяли Христу все віддати, а тепер... а проповідник казав... що й тепер... Христос приходить... яко бідний... а я... ведмедика не пожалував... угу-у-у!“

Мати почувла, що щось кольнуло її в серце.

„Заспокойся, Івасю, все буде добре“...

Мати вернулась до їдальні й рішуче сказала подорожньому:

„Прошу роздягатися й чути себе, як удома. Ідіть, я дам вам умитися. А ти Марусю, поможи дати гостеві вечерю. Ми віруючі, і приймаємо не вас, а Христа в своїй родині“...

Це був радісний вечір у тій родині. Довго говорили гостеві про Христа. Почастували, переночували... Тепер той колишній подорожній живе разом з своєю родиною недалеко від них. Він і вся родина його увірували.

А Івась мав аж три ведмедики від них...
Л. Ж.-Потанович.

Просьба про молитву.

Перед самим виходом цього числа ми довідалися про те, що брат П. І. Давидюк, презес Українсько-Російського Союзу християн баптистів Північної Америки та редактор журналу „Сятець Істини“ знову захворів і пішов на операцію. Просимо всіх дітей Божих у Старім Краю та закордоном молитися за здоров'я цього вірного та саможертвеного робітника Божого.

Редакція.

Важливе завдання

(З приводу „Дня Післанця Правди“).

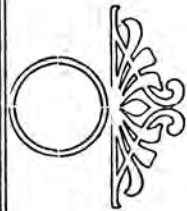
Надійшла осінь, наближується зима. Це найвдповідніший час для духовних засівів. Праця Господня серед багатьох мільйонів українців, розсіяних по всьому світі — це обов'язок усіх віруючих. Кожен може й повинен працювати. Кожен повинен дати засоби для цієї роботи. За допомогою літератури кожен може спричинитися до поширення Царства Божого

сла; особливо, коли розсилає числа тим незможним, які не можуть заплатити за нього.

Тому всі збори, за прикладом минулих років, повинен цієї осені й зими влаштувати „День Післанця Правди“; поширити в той день відомості про той журнал, зібрати поміч на фонд П. П. і зібрану поміч вислати до Адміністрації П. П.

Бр. Дмитро Королук під яблунею, що її подарував для „Післанця Правди“.

на землі. Кожен, давши щось на фонд „Післанця Правди“, може щось зробити для цього поширення. Бо „Післанець Правди“ може зайти в такі, навіть найдавніші закутки світу, куди ми з вами досягнути не можемо. Кожен знає, що той „Післанець Правди“, який приймає участь у цій великій роботі, найбільше працює в тих далеких закутках, куди ми всі не можемо дійти. І кожен знає, що „П. П.“ працює безкорисно, бо його Адміністрація не тільки нічого не фарабляє, але ще й докладдає до кожного чи-

Для заохоти всіх дітей Божих подаємо такий приклад: член Луцького збору, що мешкає в Княгининку, бр. Дмитро Королук під час „Дня П. П.“ в Луцькому пожертвував для П. П. яблуню, щорічний збір з якої він обіцяє завжди присилати для П. П. Цього року брат зібрав яблука з дерева, продав їх і надіслав до П. П. 20 зл. 60 с.

Нехай буде це прикладом для всіх нас! Улаштуймо й цьому року в кожному зборі „День Післанця Правди“.

Лист з-за океану.

Як відомо нашим зборам у Старім Краю й у Америці, двох братів із Галичини [В. Могиляк зо збору Львів і Ів. Думич зо збору Рава Руська — Погарсько] і один брат з Холмищини (В. Ковалик зо збору Телятин) виїхали до Міжнародної Баптистської Семінарії в Іст-Орендж, аби приготувитися там до майбутньої місійної праці серед нашого народу в Польщі. Містимо уривок листа, одержаного від одного з них.

„Із Ідині ми виїхали щасливо. Тільки великий смуток чомусь лежав на моїм серці, коли довелося прощатися з рідною землею, де родився, де жив, і де народився вдруге, коли пізнав свого Спаси-Христа. Широке море, неначе це земне життя, відкрилося перед нами, коли ми відчалили від пристані. Цілий перший день бачили ми над обрієм якісь гори та міста. Над вечір доплили до Коненгаги, де стояли зо три години. А потім вирушили в дальшу дорогу. Протягом 8 днів стелилося перед нами безмежне море-океан. Тільки глибоке небо та глибокий синій океан — були цей час перед нашими очима. По небу пливли білі хмари, а по океану — сині хвилі. Спочатку я добре переносив подорож, але потім мусів таки два дні відлежати на морську хворобу. Нарешті дов-

га дорога проминула як сон, і ми опинилися біля берегів Америки.

Там треба було нам аж 5 днів сидіти в еміграційнім домі, аж поки бр. Наркевич залагодив усі формальності з нашими документами. 24 серпня ми опинилися в Нью-Йорку з його височезними „хмародерами“ та з несамовитим рухом на вулицях. Дивувалися ми не мало, коли бачили безліч авт, що в декілька рядів пливуть вулицями цього світового міста... Звідци повіз нас бр. Наркевич автом до Іст-Орендж. Багато є тут цікавого, чого відразу не можна описати. Увесь час смуток лежить на моєму серці, тому що ви всі стоїте перед моїми очима. Вас, брате, я часто бачу перед собою, і неначе чую ваші проповіді, що я їх так любив слухати.

Але я маю й радість з того, що буду тут учитися. Благаю Господа, аби Він допоміг нам вивчитися, й аби ми, повернувшись до рідного краю, могли би працювати для слави Божої.

Василь Могиляк.

Віруючі в Галичині вітають всіх наших синів, які бажають, як і ми, бути з Богом, і працювати в Галичині, аби знову міли у Галичині численні робітники на цих наших молодих полях Христових.

Куток для молоді.

Бог є любов.

„Бог є любов“, а я не знав,
Мене так полюбив,
Що Сина Він на смерть віддав,
Гріхи мої простив.

Приспів:

Простив... Простив...
Гріхи мої простив;
Він кров пролив
Аби я жив...

Він гріх мій на хресті
Простив... Простив...

„Бог є любов“ чи чуєш ти?

Чому в гріхах живеш?

Христос бажає всіх спасти,

То Нього чом не ідеши?

„Бог є любов“, чи знаєш ти?

Страждав Він на хресті,

Тобі Він хоче допомогти,

Спочинок дасть душі...

Чи кинеш гріх, чи поспішиши
Ти Богові служити?

„Бог є любов“. Він на хресті.

П'ять раз ранений був;

Чи ще життя є у тобі,

Чи Бога ти забув?

„Бог є любов“. О, друже мій!

До Спаса ти прийди;

Скажи „СПАСИ“, я буду Твій,

„Тягар гріха здійми...“

Н. Лук'янчук.

Молюся.

Молюся... Господи!

Вірою й силою,

Ранком осяляним!

Вечером зоряним...

Молюся!...

Богу єдиному: —

Духом і правдою,

Спасу Воскреслому!

Вічно живушому!

Корнел. — П. П.

Юнаки!

Юнаки — брати і сестри!

Кого Божя ласка гріє —

Ідуть до бідних і нещасних,

Хто весь вік свій тут боліє.

Ідуть до тих, кого недоля

Змучила і хто страждає;

Хто вмивається сльозами

Ї від вас помочи благає.

Ідуть до всіх ви позабутих,

Про Христа їм повідайте;

В'язнів всіх, гріхами скутих,

Визвольте, часу не гайте.

О, мерщій, послі Христові!

Вас чекають — помагайте;

Будьте для добра готові;

Сулним радіснь, спокій дайте.

Лариса Тарасюк

Вранці.

Вранці квітка процвітала,

Над вечір зів'яла;

Зранку Господа благала,

Потім перестала.

Мене Сонце освітило,

До життя збудило,

А над вечір недовірсняво

Мене обхопило.

Коли сонечко ховалось

У свої кімнати,

Мене промінням просило

Навік не заспати.

Пам'ятай, що сонце знову

Снозаранку встане,

Що ж буде, коли при праці

Тебе не застане?

Сонце просить всіх живучих

Жити, а не спати,

І для Господа Ісуса

Весь вік працювати.

П. Базилевич.

Дитина.

Найбільше щаслива у світі дитина,

Бо тільки серденько її заболить,

Або як настане якась зла година, —

Вона зараз скорше до мами спішисть.

А мати, звичайно, її приголубить,

Дитина голівку прихилить свою,

І горенько все біля мами забуде,

І спане весела, як пташка в гаю.

Тут весь її скарб, — то матуся рідненька:

Всі мамці турботи довірять свої;

Бо доня ж безсила, безрадна, маленька, —

То хто ж зрозуміє серденько її?

Але, як нещасна стає та дитина,

Як тяжко стає їй у цім світі жити,

Коли стратить маму свою сиротина

Ї не має кому вже серденька відкрити.

Вартована, бідна — по світі блукає,

Важку в людях їй вже не знайти,

Нікого сирітка тоді вже не має,
 Хто їй би поміг тягарі всі нести.
 О, Боже мій любий, Тебе я благаю,
 Мене Ти рятуй, я до Тебе іду;
 Я, мов сиротина без мами, — вмливаю
 І в'яну, мов скошена квітка в саду.
 До Тебе схиляюсь, о Спасе мій Христе,
 Як мати дитину — мене пригортай,
 Мене Ти візьмеш в Своє небо пречисте,
 І там я забуду і горе, й одчай.

М. Подворняк
 Волинь.

Дещо про „П. П.“

Раз надумавсь я післати
 У Львів передплату,
 Й запросив „Післанця Правди”
 В мою бідну хату.

Зараз же почав журнал той
 До мене вчащати
 І почав я в слові й ділі
 Більше підростати.

Післанець, це той часотис,
 Що по світі ходить
 І людей з гріха й неправди
 До Бога приводить.

І як тільки він надійде
 До якої хати,

Зараз же почне він жваво
 Правду повідати:

Про Ісусове спасіння,
 Що є і що буде;
 Й що повинні тут робити,
 Щоб спастися — люди.

А який він є дешевий,
 Дешевше капусти:
 Ми колись багато більше
 Дали для розпусти,

Як курили, або пили,
 Або в карти грали,
 Та на розкоші життєві
 Гроші видавали.

Тож не жалуйте ви, любі,
 На рік передплати
 Й запросіть „Післанця Правди”
 До своєї хати.

А до кого він приходить,
 Ви не залягайте
 З післяплатою й чим скорше
 У Львів посилайте.

„Післанець” оце всіх просить
 Його не забути
 І негайно всю залеглість
 Йому повернути.

І. Забудський
 Канада.

Із праці на ниві Божій.

Хрищення в Куляві.

Дня 5. IX. ц. р. відбулося св. хрищення в Куляві, пов. Жовква. Збір у Куляві рівно ж належить до району Кам'янки Струмилової. Кулява знаходиться на захід від Батятич і віддалена на 20 кіл., а все ж по можливості, як ми із Батятич, так і наш проп. бр. Гр. Домашовець, відвідуємо цей збір, щоб радуватись і потішати одні одних, прослазляючи Того, котрий дав нам цю радість у Дусі Святому.

У повищезгаданому дні по ранньому Богослуженні, яке відбулось у домі бр. І. Свирида, проводячого Збору в Куляві, вийшли ми з піснями до ставу біля млина, в якому місцевий дідич дозволив виконати св. хрищення Над водою промовляли бр.

М. Залізко з Рави Руської і бр. Б. Підгорецький з Жовкви. Опісля бр. Гр. Домашовець по проповіді і молитві ввійшов у воду і охрестив 7 душ (3 з Куляви, 3 з Жовтянець і 1 зо Стримені). Хрищення відбулося надзвичайно гарно, при більшому здвизі людей; погода була дуже чудова. Поміж проповідями і в часі хрищення співали хори з Батятич під орудою бр. А. Теслюка і з Вільок Мазовецьких під орудою бр. Хруща.

По скінчених зібраннях місцевий збір а особливо бр. І. Свирид прийняли всіх гостей при довгих столах, розставлених на подвір'ї. Все це дійсно пригадувало апостольську вечерю любови. Хай Господь благословить кулявських братів і pomoже їм рости в ласці Господній. М. Теслюк.

Нікого сирітка тоді вже не має,
Хто їй би поміг тягарі всі нести.

О, Боже мій любий, Тебе я благаю,
Мене Ти рятуй, я до Тебе іду;
Я, мов сиротина без мами, — вміваю
І в'яну, мов скошена квітка в саду.

До Тебе схиляюсь, о Спасе мій Христе,
Як мати дитину — мене пригортай,
Мене Ти візьмеш в Своє небо пречисте,
І там я забуду і горе, й одчай.

М. Подворняк
Волинь.

Дещо про „П. П.“

Раз надумавсь я писати
У Львів передплату,
Й запросив „Післанця Правди”
В мою бідну хату.

Зараз же почав журнал той
До мене вчашати
І почав я в слові й ділі
Більше підростати.

Післанець, це той часопис,
Що по світі ходить
І людей з гріха й неправди
До Бога приводить.

І як тільки він надійде
До якої хати,

Зараз же почне він жваво
Правду повідати:

Про Ісусове спасіння,
Що є і що буде;
Й що повинні тут робити,
Щоб спастися — люди.

А який він є дешевий,
Дешевше капусти:
Ми колись багато більше
Дали для рознусти,

Як курили, або пили,
Або в карти грали,
Та на розкоші життєві
Гроші видавали.

Тож не жалуйте ви, любі,
На рік передплати
Й запросіть „Післанця Правди”
До своєї хати.

А до кого він приходить,
Ви не залягайте
З післяплатою й чим скорше
У Львів посилойте.

„Післанець” оце всіх просить
Його не забути
І негайно всю залеглість
Йому повернути.

І. Забудський
Канада.

Із праці на ниві Божій.

Хрищення в Куляві.

Дня 5. IX. ц. р. відбулося св. хрищення в Куляві, пов. Жовква. Збір у Куляві рівно ж належить до району Кам'янки Струмилової. Кулява знаходиться на захід від Батятич і віддалена на 20 кіл., а все ж по можливості, як ми із Батятич, так і наш проп. бр. Гр. Домашовець, відвідуємо цей збір, щоб радуватись і потішати одні одних, прослазляючи Того, котрий дав нам цю радість у Дусі Святому.

У повищезгаданому дні по ранньому Богослуженні, яке відбулось у домі бр. І. Свирида, проводячого Збору в Куляві, вийшли ми з піснями до ставу біля млина, в якому місцевий дідич дозволив виконати св. хрищення Над водою промовляли бр.

М. Залізко з Рави Руської і бр. Б. Підгорецький з Жовкви. Опісля бр. Гр. Домашовець по проповіді і молитві ввійшов у воду і охрестив 7 душ (3 з Куляви, 3 з Жовтянець і 1 зо Стримені). Хрищення відбулося надзвичайно гарно, при більшому здвизі людей; погода була дуже чудова. Поміж проповідями і в часі хрищення співали хори з Батятич під орудою бр. А. Теслюка і з Вільок Мазовецьких під орудою бр. Хруща.

По скінченні зібраних місцевий збір а особливо бр. І. Свирид прийняли всіх гостей при довгих столах, розставлених на подвір'ї. Все це дійсно пригадувало апостольську вечерю любови. Хай Господь благословить кулявських братів і pomoже їм рости в ласці Господній. М. Теслюк.

...Я ДОРІГА І ПРАВАА

Я ЖИТТЯ І СОАНА 14-6)

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 3

Березень

1938

Хто ми ?

*Ми світло заборіжжя,
Впали перед ним Цар і кат.
Мирослав Гиняньський.*

Хто ви? — нас часто так питають —
Що Богу молитесь і вірите в Христа?
А ваші всі Святе Письмо читають,
Яка у вас на думці є мета? —

Ми — світове заборіжжя,
Христос — це наш Отаман кошовий.
Ми маєм певний шлях — не роздоріжжя!
У край небес веде цей шлях новий.

Для боротьби з гріхами — Господь дає нам силу,
Перед якого падає: і цар, і князь, і кат.
Його премудрість нам, цей напрямок відкрила,
Й прстеє помаленьку тим щляхом наш брат;

Коли бажає хто іти разом із нами,
Той мусить перш за все до Господа прийти.
Тоді в н зможе йти правдивими шляхами
У край святих небес до певної мети.

Ол. Сомко

Париж, Франція 1938 р.

Із праці на ниві Божій.

Музично-диригентські курси на Волині в Старій Човниці.

Як Господь дозволить, від 1 до 31 травня ц. р. відбудуться музичні й диригентські курси для зборів Волині. Напочатку врочисте зібрання в неділю 1 травня.

На курси прийматимуться брати виділені зборами, що матимуть від зборів спеціальні посвідки. Просить посылати переважно тих братів, що вже були на попередніх музичних і диригентських курсах у Старій Човниці восени минулого року й які працюють практично, але бажають ще більше навчитися співати, грати та керувати хорами та оркестрами.

Усі курсанти, що мають якісь музичні інструменти, нехай привезуть їх з собою. Курс складатиметься з двох частин: 1) для тих, що вже мають свідомства з попередніх курсів і 2) що таких свідомств не мають.

Кожен курсант повинен мати при собі харчі на чотири тижні: картоплі 3^ю кіло, пшеничної муки 10 к., житньої муки 20 к., крупи 5 к., жирів (масла або смальцю) 3 к., соли 2 к., цукру 3 к. а також 5 злотих на додатки. Замість харчів може мати відповідну кількість грошей, щоби біля 25 злот.

Крім того кожен курсант повинен мати при собі особисті документи а також подушку й коца.

Бажаючі прибути на курси повинні не пізніше як 17 квітня надіслати писане зголошення (лист або листівку) на адресу пресвітера збору Ф. Каплуна по адресі: Kiwerce, skrz. pocz. N. 5.

Просимо молитися, аби Господь благословив ці курси.

Комітет Району.

Вечера любови в Раві Руській.

Дня 18 I. 1938 р. наша молодь переживала велику радість та багато Божого благословення. Молоді сестри і брати улаштували спільну Вечерю Любови, сполучену зо співами, деклямаціями, читанням Слова Божого та молитвами. Господь по своїй милості допоміг сестрам господиням усе влаштувати на год. 7. Сестри посадовили гостей за білесенький стіл до експедиції П. П. Зачинається вечеря. Порядок програми віддає молодь на руки бр. Цьоха, а порядок їжі на руки сес. Перетяткової. Розпочинаємо піснею „Про Різдво Христове“, опісля бр. Цьох прочитав Слово Боже з Матвія 2 гол. вказуючи на велике посвячення трьох мудреців котрі з далеких країн їхали, щоб поклонитися і віддати дари Народженому Цареві — Христу. Далі молодь заспівала пісню, — сестри господині подали потраву, по котрій сказана деклямація про свята в старім житті, а опісля, як виглядають свята в новім житті. Потім мо лодь співала пісні, сестри говорили деклямації, співали діти та равський хор. Оліся дав проект бр. Цьох, щоб один з братів та одна з сестер оповіли про своє навернення. З братів вибрали бр. Андрія Гливу, експедитора П. П. Оповідання було дуже цікаве. Декотрі з присутніх мали сльози в очах. З сестер оповідала сестра Катря Сало зо Замку. В кінці ще бр. Цьох попросив щоб хтось з дітей оповів свої переживання в школі. Молодь вибрала бр. Влоха, першого віруючого хлопця зо шкілки, котрий тепер вже є членом церкви. Він оповів слухачам про переслідування, які він переніс від священника. В кінці знов бр. Цьох прочитав Слово Боже, покликуючи всіх до молитви. По молитві заспівали пісню, підчас котрої зібрали жертву, котру призначили для сес. Перетяткової. Радісні й задоволені в Господі, гості розійшлися по домах.

Слава нашому Господеві, що посилає Своім вірним дітям тут на землі багато Свогого благословення і що помагає проживати ці свята в чистоті та святості з Божим благословенням. Хвала Йому за це!!

Ф. Влох.

„Я ДОРОГА І ПРАВДА И ЖИТТЯ“ (Йоана 14 : 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 3 зол. На півроку — 1'50 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 3.

Березень 1938 року

Рік 12

Серце й уста.

Стаття проф. І. В. Непраша.

„Чому в мені нема того, що було раніш?“ так часто питають віруючі, стривожені тим, що вони щось згубили.

„А що в вас було?“ питаєш у такого, хоч і наперед знаєш, що власне він згубив.

„Раніш відчувалась така повнота, просто через край переливалась. Свідкувати про Христа — це було радістю, і слово мало вплив. А тепер мені треба примушувати себе, аби сказати хоч декілька слів. У середині там у мене десь щось неначе висохло. А чому це?“

Деякі в такому стані починають навіть думати, що, можливо, Господь їх уже не так любить, як раніш. І замість того, аби в самих собі знайти причину такої зміни, вони засмучують Господа своїми сумнівами щодо Його ласки. Правда, іноді трапляється, що там криється якийсь гріх, що засмутив Святого Духа, але в більшості випадків серце спорожніло, бо його не наповнювали. Часом людина забула закони духовного життя, перестала читати Боже Слово, й душа її спорожніла. Направити це можна тільки одним способом: дати тій душі їжу. У житті тілесному це ж так зрозуміло: якщо тіло ослабло, треба збільшити відживлення. Це той же закон, що й для духовного життя.

Коли таке знесилення відбувається в житті звичайного члена церкви, то це сумно, але коли воно об'явиться у служителя Церкви, тоді це небезпечно. Так багато чекається від проповідника й так ба-

гато залежить від того, що він дає Церкві, що якщо він знесиліє, це значить — пошкодити іншим. А це не маленький гріх.

Під час моїх багатьох подорожей мені доводилось бачити проповідників, що відкривають свої серця. Отже, головніша їхня скарга — це внутрішня порожнеча. Нема чого говорити до людей. А говорити треба. Що говорити? це питання, що мучить. А говорити треба, бо в зібранні люди чекають тієї мови.

Відповідь на це питання, як взагалі на всі питання життя, уже дано в Слові Божому. Це проста відповідь: „Бо з переповні серця промовляють уста“. Є зв'язок поміж серцем і язиком. І якщо серце порожнє, то тоді й нема чого з уст випустити.

Наповни серце — ось така відповідь усім запитуючим.

Є й інші місця в Писанні, що говорять про ту саму правду. На жаль сатана часто використовує ці місця й підсуває людям своє толкування цих місць.

Наприклад, в Єванг. Марка 13:11 є слово Господа про те, що й як говорити, і як не треба обмірковувати, бо Св. Дух дасть потрібні слова. І ось часто віруючі це місце прикладають до проповіді. Скільки шкоди ділу Божому нанесено таким толкуванням! У деяких місцях зібрання завармо й діло Боже розвалилось тільки через один цей вірш, що його люди недобре зрозуміли. Один проповідник похвалювався: „Я ніколи не думаю, коло йду про-

повідувати“. Член церкви, що при цьому був присутній, сказав: „Так, ми це знаємо, що ти не думаєш“, І дійсно, в проповідях того брата слів було багато, але вони були порожні, бож серце було порожнє.

Коли Господь казав ці слова (Марк. 13:11), Він прикладав їх тільки до одного випадку: „Якже вестимуть вас, видаючи, не дбайте задалегідь, що казати-мете, ані надумуйтесь, а, що дасться вам тієї години, те й промовляйте: не ви бо промовляєте, а Дух Святий“. Отже, Господь заспокоював віруючих, аби вони не турбувалися, коли їх поведуть перед начальників, суддів, і т. п., бож не знати, про що ті начальники питатимуть віруючого. Тому Господь і казав, що не треба приготувлятися.

Інше місце: „Відчини уста твої й Я наповню їх“ (Іс. 81:10). Правда, ці слова відносяться до проповіді, але їх треба приймати в сполучі з перше вказаними словами про те, що уста промовляють від переповні серця! В Єзек. 2:8 вказано такий порядок: „Ось, отвори рота та й з'їж, що Я дам тобі“. Ці слова говорять, що треба вивчати Слово Боже, треба відживлятися, приймаючи в їжу „книговий звоєць“ (вірш 9). Коли віруючий, а особливо робітник, наповнить серце Божими дарами, тоді Господь обіцяє наповнити уста тією ж повною, що Він нею наповнив серце. Коли ж серце порожнє, тоді порожні й уста, а Господь заборонив пустомельство.

Тілесне життя й здоров'я залежать від того, чим і як ми годуємось. Так само й духовно. Сатана знає, що духовне здоров'я й сила залежать від відживлення здоровою їжею Слова Божого, а тому він усе робить, аби не допустити до нас того відживлення. І він має успіх тільки тому, що ми йому віримо часом більше, як нашомулюбому Спасові, що каже: „Коли пробуватимете в Мені, а слова Мої пробуватимуть в вас, то...“ Івана (15:7) і далі можна послатися не тільки на почуті молитви, але і взагалі на все благословенне життя, а особливо (вірш 8) на силу овочу, що його приносить такий віруючий.

Як це повинно засмучувати Господа, коли Його Слово, це дорогоцінне відкриття про Його безмежну любов, навіть не читається нами як слід. Недбалство щодо

Слова Божого та молитви — це хіба самий найбільше поширений гріх серед віруючих і навіть серед проповідників.

Знав я колись у молодих моїх літах в Україні благословенного Божого робітника. Його проповіді завжди зміцняли та притягали до Бога. Мене цікавило, в чому таємниця такого впливу його. Якось я був у домі, де був і той проповідник. По обіді, під час розмови, він раптом бере Біблію і виходить. Хтось іще хотів з ним поговорити, зупинив його, але він спокійно й рішуче сказав, показуючи на Біблію: „Надійшов час годувати мою душу“. І я зрозумів...

Пізніше в Англії довелось мені чути проповідника, що його на всьому світі лічать за найкращого толкувателя Св. Писання. У Лондоні багато зібрань, але його зала завжди була повна людей і благословення. В чому справа? Де таємниця? Випадково почув я, що той проповідник уже 7 років студіює послання до Ефесян. Все стало зрозумілим: від переповні серця промовляють уста.

У 1-ій псалмі показано чудовий образ дерева, листя якого не в'яне й яке приносить овоч, коли він потрібний. Під листям у Св. Писанні розуміються слова. Навіть вони сочні, повні доброго. А тут же й пояснення: дерево посаджено при потоці. Так само і з людиною, що розважає над Словом Божим „день і ніч“ і через це перебуває в Христі. Таке дерево, що п'є часто й з самого потоку, буде завжди мати свіже листя.

В цьому й в таємниця благословенного життя. Повнота не в нас, а в Нім, і Він переливає її в нас через Своє Слово.

Слава Богові, Він не дає цієї повноти лініюхам, інакше й ми могли би стати такими лініюхами, що не потребуємо Слова Христового.

Від повноти, від Його переповні в нашому серці промовляють наші уста.

*Г. В. Непраш,
Америка*

При цьому числі розсилаємо
НЕДІЛЬНУ ШКІЛКУ N 1-4

яка була стримана через технічні труднощі.
Надалі за допомогою Божою
вона буде виходити своєчасно.

Із збірника „Нові Пісні“.

Ти йдеш через цей світ гріха,
Тебе люди стережуть,
Будь чистим в Божих й їх очах,
Ісусовим другом скрізь будь!

Знай, пишеш ти книгу щодня,
Читають всі книгу ту.
Чи глянути в небо їх благав,
Чи другом Ісусовим був?

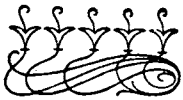
Ой, радість нам колись буде,
Як пройдем з Ісусом путь.

Спасених там своїх найдеш,
Ісусовим другом скрізь будь!

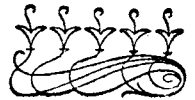
Живи в Христом і ніч, і день,
Будь вірним! Не бійся бур;
Шукай заблудлих в тьмі ночей,
Ісусовим другом скрізь будь!

Приспів: Ісусовим другом скрізь будь 2 р.
Звіщай всім спасіння,
І стій в боротьбі,
Христа хай побачать в тобі!

І. Кмета-Єрфимович.

Новий світ.

Пані Довга захворіла на очі. Декілька років вона мучилась, бо ані бачила ясно перед собою, ані могла милуватися красою природи. Усюди шукала вона лікарської допомоги, але не могла трапити на лікаря, що зрозумів би її недугу. Нарешті вона дізналась з газетного оголошення про одного спеціаліста очних хворіб. Зараз же пані Довга пішла до нього. Лікар докладно її оглянув, а потім сказав: „Вашим очам нічого не бракує; вам потрібні тільки добрі окуляри“.

Пані зараз же пішла й набула собі добрі окуляри. А коли вперше насадила їх на носа, то почала в захопленні вигуквати:

„О, я бачу новий світ!“

Так, вона докладно все бачила навколо: всі предмети, людей, їхні обличчя, фарби, відтіні, все, все! І це все виглядало, ніби відновлене, ніби цілком нове!

Алеж світ новим не був; не були новими й її очі; тільки нові окуляри так різко все змінили!

О, ми всі потребуємо сьогодні нових окулярів!

Людство захоплене довготривалою, затяжною хворобою очей. І тому люди ніде й нічого доброго не бачать. Усі тільки

незадоволені, всі сумують, осуджують, нарікають. І головна причина цього незадоволення лежить не в світі, що завжди в той самий незмінний, а скорше в наших очах, що недобре бачать.

Ось хоч би такий приклад. Робітник нарікає на пана: „О, той пан обдирає мене й обдирає без милосердя. Багатіє з мене, й добре живе, а я нічого з моєї праці не маю“... Пан у свою чергу нарікає на робітника: „Той хлоп не має сумління. Якби я стало не наступав йому на п'яти, то він би за цілий день і за десять сотиків не зробив би...“

Обидва нарікають, скаржаться, обидва вони бідолашні. А це тільки тому, що їхні очі ранені слабстю, недугою, що ми її називаємо нелюдскістю. І ось уявімо собі, що тих двоє людей почали шукати спеціаліста (фахівця), що їм би допоміг. І той оглядає їх і каже: „Та ви обидва цілком і навіть дуже вельми здорові. Не треба вам нічого іншого, як тільки нових, добрих окулярів, що мають прозорі чисті скла людськості“. Пан і робітник зараз же купили собі такі окуляри й насадили на носи. На другий день спіткались вони в воротах двору. Пан подивився на робітника, і сумління в нім відгукнулось: „Ах,

як міверно виглядає той бідолаха“ і пан відхнув із співчуттям: „та що правда — така бідна платня вистачить тільки на те, аби один наївся, а що має робити ціла родина?... Ні, мушу йому додати платні, й то якнайбільше, скільки зможу“... А робітник у цей час дивився на свого пана й також відхнув: „Ах, як мій пан постарівся! Та й то не дрібничка, витримати в таких тяжких економічних обставинах, коли він має тільки одні податки та інші тягарі... так, так... мушу працювати сумлінніше, як найліпше“...

І так сталось. Пан додав робітникові платні, а той почав краще працювати. Обом стало легше. А все тільки тому, що вони обидва двинилися один на одного через нові окуляри. Цілий світ став інакший, новий у їхніх очах.

І для всіх цей світ стане інакший, кращій, гарніший, прийємний, щасливий. Це станеться, як Христос прийде на землю й почне мешкати в людських серцях.

Тоді буде так, як каже пророк Ісаїя: „Тоді буде вовк укупі з ягнятком жити, барс — із козеням лежати; та й телятко, левчук і віл зможуть жити разом, а мала дитина зможе їх пасти. І ведмедиця й корова вкупі пастись будуть, а їх маленькі лежатимуть поруч, ба, й лев соломою харчитись разом з волом буде. І хлоп'ятко гратиметься над горою гаснида, і дитина засуне руку свою в гніздо зміїне. На всій

святій горі Моїй одні одним шкодити не будуть, бо земля так повна буде розумінням Бога, як водою море“... (11:6-9).

Й. Шкула,
Америка.

Розмова на стежці.

Дві зелені жабки спіткались на стежці. „Як тобі поводилося, сестричко? загукала перша: „як тобі жилося, оповідж мені“. — „О, дуже зле“, відповіла друга жабка: „Вчора скакала я попри церкву. Аж тут рапгом хлопчик із хрестиком на грудях вибіг із дверей, побачив мене й так мене копнув ногою, що я вилетіла аж понад дзвінницю. Впала я в долину, вся потовклася... болить усе тільки моє“... — „О, то мені поводилося значно краще“, відповіла перша жабка: „скакала й я біля тієї церкви. Аж нараз з-за паркану виїшов віл, що пасся на цвинтарі. Був би розтоптав мене; але побачив, зупинився й на бік відійшов, аби мені не зашкодити“... — „Так, то ціле твоє щастя, сестричко, що ти спіткалась із худобою, а не з так званою людиною“. — Перша жабка мрійливо заплющила оченята й зіхнувши сказала: „ах, як то буде гарно на землі, коли люди стануться такими добримми, як звірі“...

Й. Ш.

Уздоровлений каліка

(Проповідь по радіо в жовтні 1937 р.).

„Срібла та золота нема в мене; що ж маю, це тобі даю. В ім'я Ісуса Христа Назорея встань і ходи“.

Дії Апост. 3:1-10.

Які дві протилежні речі бачимо в цій картині! Біля Гарних храмових воріг лежала крива нещасна людина. Храм — це небо; наша земля — це гарні ворота в небо. Каліка — це грішник. Гріх приводить людей у страшне положення покалічених. В'язниці й лікарні переповнені людьми. Це все — наслідки гріха.

Кривий був таким від лоня матері

своєї. Людина від малку вже вчиться чинити гріх. Не вчиться ходити в заповітах Божих, не вміє молитися, і тому на все життя залишається калікою, прикутою до воріт ланцюгами гріха. Тоді вже не може простувати до ціли, для якої створена Богом.

Чи ви, мої любі читачі, виконуєте те, для виконання чого створив вас Господь? Подивіться на інші творива Божі: на сонце, місяць, зорі. Вони ніколи не стають неслухняними, але завжди й у всьому виконують Його волю. Чи ви подумали

колись про те, що сталося би, якби сонце почало наслідувати людей, якби воно зробилось таким неслухняним, як люди, й декілька тижнів або місяців не світило би на землю? Що було би з нами, живучими на цій землі? Ми всі напевно загинули би за короткий час. Що сталося би, якби всі зорі та планети забули би про розпорядок Божий та почали би в небі зударюватися одна з другою? Незабаром би наша земля опинилась би між ними й була би розтерощена, як зерно жорнами.

Що було би, якби земля перестала родити, вода не текла, вітер не віяв, рослини не росли, птахи й усе інше живе створіння були мертвими? Що сталося би з нами людьми?

Але бачимо, що в світі все виконує волю Отця Небесного, окрім упертої людини, що зведена злим.

Той нещасний каліка був тягарем для оточення: його мусіли носити, возити. Так усі злі, недобрі, грішні люди з'являються тягарем не тільки для самих себе, але й для своїх ближніх, для суспільства.

Апостол Петро, бажаючи допомогти цьому нещасному, сказав йому: „Подивись на нас“. Слово Боже бажає, аби ти звернув увагу на віруючих людей, а через них на Ісуса, на голгофського хреста, де обливався кров'ю твій Господь. Подивись на страждаючого Спасителя й знай, що ті муки Він переніс для того, аби ти жив. (Івана 3:14-16).

„Срібла та золота нема в мене“. Апостол Петро не міг дати бідному грошей, бо сам їх не мав. Зрештою, гроші, одні тільки гроші ніколи й нікого ще не зробили щасливим. Чи не вмирили люди з голоду та спраги, хоч і мали багато грошей? За гроші не можна купити спасіння. Якби це було можливим, то тоді мільйонери позабирали би й позаймали би найкращі місця в небі; багаті би зайняли решту місць, а для бідних і куточка не залишилось би. Ні, у Господа є справедливість, і Він за гроші не дає спасіння душі. І людина може мати скарби всього світу й навіть якби вона здобула весь усе світ, то це не зробить її щасливою, якщо її душа погібша.

Слава Богові, що ап. Петро мав щось ліпше від срібла та золота. Він мав Христа.

„І взявши його за праву руку, звів угору“. Слово Боже підносить угору кожен людину. Грішника воно підіймає на височини праведності і з болота, з безодні переносить на небо.

„І підскачовши, став і ходив“. І не тільки ходив, але пішов за апостолами до церкви. І хвалить Бога. Із непотрібного та нікчемного, безкорисного жebraка стався він добрим, корисним членом церкви.

А народ дивився на нього та й дивувався, бо бачив у ньому велику зміну.

Ви — віруючі люди — чи бачать в вас інші зміну. Чи велика та зміна? Чи то зміна до кращого? Чи дійсно бачать в вас люди правдивих християн, що хвалять і прославляють Господа? Чи ваші ноги вже цілком прості та здорові, чи може вони ще й досі криві? Чи ходите ви до церкви Божої, й чи заохочуєте, запрошуєте інших туди?

А може ви ще й досі сидите тільки біля Гарних воріт і стогнете, і плачете, але не хочете ввійти до храму Божого.

Багато людей не ходять на зібрання. Є такі, що й ходять, але користи з того ходження нема. Бо ті люди ходять не по те, аби далі виправляти свої криві ноги життя, а тільки для того, аби дивитися на інших людей і шукати в них кривих ніг. Деякі шукають якогось каліцтва в проповідників. Той мудрий зцілений каліка тримався своїх проповідників, що допомогли йому. Він разом з ними хвалив Господа. Зроби й ти так, і будеш щасливий.

*І. Фрайнак.
Америка.*

Український Календар
„ПРИЯТИЛЬ РОДИНИ“
видавництва
„СВІТЛО НА СХОДІ“

видрукуваний у кількості 5000 штук розійшовся ввесь. Просимо всіх віруючих у всьому світі: 1. подякувати Господеві за цей успіх; 2. спеціальними листами подякувати пасторові В. Жаку за видання цього календаря. Писати до нього можна в українській мові по такій адресі: Herrn W. L. Jack, „Licht tm Osten“. Wernigerode a/Harz, Deutschland. Зробіть це обов'язково!

Хто допоможе нам?

Майже кожна людина має нераз добрі бажання і шляхетні поривання та заміри. Хоче вчинити якесь добрее діло, добру прислугу на користь людям, а Богові на славу. Не один хотів би бути, наприклад, професором, або письменником, лікарем, винахідником, організатором, проповідником, учителем, музиком, ремісником, або якимнебудь іншим двигуном котроїсь ділянки життя людського. Такі бажання, мрії й пориви є не тільки у чоловіків, але й у жінок також. Переважно діти і молодь є заклопотані тим питанням: „Чим ми колись будемо?“ І треба признати, що це добре, коли людина думає про свою будучиність, та коли не хоче даремно прожити вік свій, а прагне бути в своєму житті чимсь, щоб служити корисніше Богові й людям. Та що ж з того, коли одна тільки перешкода загороджує перед усіма дорогою, що веде до досягнення цілі; а саме: недостаток потрібної сили. І тому ці всі добрі та шляхетні прояви молодечого життя, а саме заміри, бажання й пориви остачаються не здійсненими, а по якомусь часі зникають. Хто ж допоможе в цій пекучій нужді?

Є й такі, що вже чимнебудь сталися; їхні мрії й бажання до певної міри сповнилися; люди займають відповідні місця та становища, виконують велику й корисну працю, створюють великі для людства діла; однак і такі тимбільше відчувають необхідну потребу допомоги для ретельного виконання своїх тяжких завдань і обов'язків. Вони часто втомляються у своїй великій роботі і чують змучення від трудів... „Та й мужі впадають на силах“... (Іс. 40:30). Засоби сил людських вичерпуються дуже скоро. Хто і цим діячам допоможе?

Такж є багато на світі людей нещасливих, таких, що мучаються, страждають, сумують, плачуть, переносять різні тягари, мають недостатки; на них спадає багато клопотів, тригічних переживань, так, що доля їх є зовсім нещаслива. Життя для таких є страшним тягарем, а світ цей хіба труною. Таке положення дово-

дить не одного до жажливої трагедії, бо до різних переступів, злочинів, а навіть до самогубства. Інші знову в такому положенні нарікають, клянуть, зляться, та багато подібного роблять. Надіються на людей, та люди не помагають їм. Бо „марна надія на людську заштиту“ — каже Слово Боже. Хто допоможе цим нещасним людям?

Є і грішників багато таких, що прагнуть покаятися і вірувати Божому Синові, але не можуть. Ненавидять зло, а однак мусять у ньому жити. Це дуже прикре положення людини. Не один грішник бачить і відчуває гидоту та шкідливість свого гріха, та не може покинути його, бо не має на це відпорної сили. Гріх буває сильніший від людини. Були на світі такі визначні мужі, що могутні держави й великі народи тремтіли перед ними від страху, а однак ці мужі своїх грішних пристрастей у собі не перемогли. Многі боряться зо злом, та в кінці падають і вже не підносяться ніколи. Хто знає силу гріха, той не буде легковажити його. Найкраще не зачіпатися з гріхом і обминати його здалека. У цьому випадкові є пайбільша нужда і пекуча потреба необхідної помочі для кожної людини, щоб гріх перемогти в собі й визволигись від нього зовсім. І хто подасть цю необхідну поміч нам?

О в, дійсно є Помічник для усіх. Він ніколи не слабне й не втомляється. А нашу слабість Він так добре знає, що Сам каже: „Бо без Мене нічого чинити не можете ви“ (Ів. 15:5). Це Господь наш Ісус Христос. Його поміч для нас є необхідна в усіх напрямках нашого життя. Без Нього ми є безсилі і неспосібні робити Божі діла, щобто приносити добрі овочі Богові з нашого дочасного життя. А в Христі Ісусі все є можливим віруючому. „Все здоле у Христі, що мене зміцнює“ — говорить апостол Павло. Тому „спустить на Господа з твоїм оберемком, і Він піддержить тебе; не допустить Він ніколи, щоб праведник захитався“. Бо „щасливий той, кому дає поміч Бог Якоза, в кого надія на Господа Бога його“ (Іс.

55:22; 146:1-10). Повір у Сина Божого і ти, дорогий читачу, поклич Його на поміч собі, а Він допоможе, і ти прославиш Його. Це Божа порада і для тебе: „Від-

крий Господеві дорогу твою, і вловай на Нього, і Він допоможе“ (Іс. 37:5).

Л. Кубрик.

Спомин мандрівника про дороги.

„І мусиш пам'ятати всі дороги, що ними водив тебе Господь, Бог твій“. 5 Мойс. 8:2.

Двадцять років незабаром мине, як Господь відкрив і дав Своє спасіння мені й моїй дружині. Це сталося при кінці грудня 1918 року. І сталося те не на рідній землі в Старім Краю, а на чужині, в Америці, куди Господь призвів нас Своїми дорогами. Ось і згадуються мені тепер ті Його святі дороги, що ними Він провадив нас після нашого увірування.

Коли ми пізнали Слово Боже, то нашим гарячим бажанням сталося — звіщати Його іншим людям, не тільки в найближчих від нас околицях — у Менвілі, Нью-Йорку та в Фриголді, але й у тому краю, у Галичині, з якого ми вийшли. Христос колись сказав до уздоровленого: „вернись до дому твого та розкажи, скільки зробив тобі Господь“ (Луки 8:39). Тому й ми бажали засвідчити про Христа в селі Пальчинці, збараського повіту. Засвідчити про нашого Спасителя нашій родині та односельчанам.

Господь дозволив нам це зробити. 20 лютого 1928 року, отже по десятьох роках нашого увірування, прибули ми до Галичини, до нашого села Пальчинці.

Від самого початку наші односельчани залюбки прийняли й нас і наше свідчення про Христа, і весь час нашого перебування охоче та радісно нас слухали. І деякі з них прийняли Слово Боже в свої серця та й увірували в Господа й одержали від Нього спасіння. Ми дякуємо нашому Спасові, що недармо ми працювали там для Нього: біля 15 душ віддалися Христові, створили там маленьку Церкву Божу та й прославляють Ісуса й досі. Ве-

ликі переслідування та тоєння вони перенесли за Слово Боже, але залишилися вірні Отцеві Небесному й досі.

Дясять років проминуло від того часу, і багато дечого з того, що тоді довелося нам пережити, вже забулося. Але ніколи не забуду й сумного й забавного випадку з моїми маленькими дітьми, що їм довелося пережити в Пальчинцях.

Мали ми двох синків. Виростали вони та виховувались вони в Америці. А в Америці, як відомо, баптистів можна спіткати усюди. Не один раз сам президент держави є баптист. Для наших же пальчинських українців баптисти були дивовижною. Для наших же хлопців такою дивовижною був греко-католицький ксьондз, що ходив у жіночій одежі. Його діти боялись страшенно, бо начулися від дітей про те, як той чоловік у жіночій „душці“ кричить на школярів.

Прийшов якось той ксьондз до школи та й застав там і моїх хлопців. Сказав всім дітям, що стояли в класі, аби молилися. Моляться школярі та хрестяться руками. А мої діти стоять, склавши рученята, як то вони звикли робити в Америці. Побачив їх ксьондз і почав на них кричати. Злякались бідні хлопці, побігли з переляку. Зиркнули на двері, але ксьондз стояв біля них і закривав вихід. Побачили мої хлопці, що вікно відкрите, розігнались і вийшли через вікно на вулицю. З плачем як в пожежі прибігли до хати діти... Заспокоїли ми їх вдома; потишили, кажучи, що не всі люди такі недобрі та злі, як той піп... Погиростали вже мої хлопці; старший до університету ходить; але не забули й досі, як вони через вікно від католицького ксьондза втікали...

Не забути мені також однієї зустрічі. Вийшов я з української кооперації,

а назустріч мені старенький д'як Максим. Привітались ми. Каже до мене: „Якове, хочу до тебе зайти поговорити... знаю я всю уставу греко-католицької церкви, але Апокаліпсису не знаю. Може пояснив би мені“...

Приходив потім до мене старенький д'як Максим пару разів. І ми провадили тихі бесіди з Відкриття. Я читав йому та за допомогою Святого Духа з'ясовував. Незабаром потім помер старенький. Але й досі в моїх ушах звучать його слова: „всю уставу греко-католицьку знаю, але Апокаліпсису не знаю“... Так, ніби сама тая католицька церква його устами признавалась, що вона й не читає, й не знає, й не розуміє святої Біблії, та й не виконує її наказів. Але зате всі людські

уста виговорила та й виконує їх. І за те не знають і того великого благословення, що його дає тільки Слово Боже: „Блаженний, хто читає, і хто слухає слова пророцтва, і хоронить, що написано в ньому; бо час близький“. Відкр. 1:3.

Минає ось двадцять років нашого ходження по дорогах Божих. Але ми тішимося, що наші ноги не втомилися та не підбилися; що ми й досі залюбки йдемо дорогами Христовими. І як дозволить нам Господь іти йще за двадцять років, то маємо надію, що й тоді будемо радісно верстати дорогу та що наші ноги й за сорок років не попухнуть, як не попухли Ізраїлеві за сорок років його мандрівки по пустині (5 Мойс. 8:4).

*Яків Сокол.
Америка.*

КУТОК ДЛЯ ЖІНОК.

По Галичині.

(Продовження статті с. А. Прокопюк „Подорож за Учителем“.

11 листопада минулого року Господь допоміг мені виїхати з дому. Прибула в Галичину гаразд. Перший збір, до якого приїхала, був у селі Гійче. Широко розкинулось село. Посередині великий мурований дім молитви. Вступаю туди. Уперше з життя почувла я загальний спів українською мовою. Моє серце затрепотіло й переповнилось такою радістю, якої я вже давно не переживала. Відразу відчула, що й ці віруючі, й їхнє життя, й їхні пісні, все — таке близьке, рідне моєму серцеві. А я ж про це ще ніколи й не думала...

У Гійчу головну увагу, натурально, звернула я на сестер. Удень їх відвідувала, а ввечері влаштувала жіноче зібрання. О п'ятій годині пополудні сестри вже наповнили молитовний дім. Аж очам своїм не вірю: ніколи не думала, що сестер так багато. З яким захопленням вони слухають! Як легко до них промовляти! І кожен раз під час цих благословенних зібрань я в душі дякувала Господеві за

те, що Він мене прислав до українських сестер. Під час зібрань сестри заохочувались та запалювались до праці для Господа та в гарячих молитвах благали Його допомогти їм.

Отож у Гійчу зорганізувався гурток жінок, до якого вступило 70 сестер. Яка широка нива для праці відкрита там! Поле цілком приготовлене, тільки треба працювати.

Тяжко було мені розлучитися з сестрами в Гійчу, але треба було виїздити. Отже звідти я виїхала до Забір'я, Салашів, Брукенталю (німецька колонія), до Колонії Баптистів, Вільок Мазовецьких, Кам'янки Миляви, Рави й до Журавців.

Усюди на зібраннях було повно жінок. Щовечора їх приходило щораз більше. Яку велику радість я переживала бачачи, як сестри, як та самарянинка, спішили від хати до хати, скликаючи жінок на зібрання. А коли зібрання наповнювалось, наші любі сестри уступали свої місця світським жінкам, а самі слухали стоячи. Я ніколи не бачила сонних сестер, хоч часом зібрання затягалось до 11 години ночі, при чому деякі жінки прихо-

дли на зібрання пішки за 5 і 6 кілометрів. На таку пильність і посвяту здібна хіба тільки українська жінка. Ці жінки живуть у матеріальних недостахах, не до-дають, не досипляють, тяжко й безперестанку працюють, але я переконалась, що вони більше дякують Господеві як ті, що часто живуть у розкошах. А які вони щирі, які вони любі, сердечні та лагідні... У багатьох зборах Господь допоміг мені zorganizувати жіночі гуртки, і сестри обіцяли, що будуть працювати для Господа. Тільки ж треба їм допомагати, навчити, наставити...

Із Рави прибула я до Львова. З глибокою вдячністю привітала я сестру Жабко-Потапович, що чекала мене на двірці. Ця сестра винна тому, що я прибула в Галичину й тут можу переживати таку велику радість. З великою втіхою познайомилась я із членами львівського збору. Тут звернула я увагу на добре вихованих членів, на те, як дружно та жваво працює весь збір. Вітко, що багато праці в зборі поклали брат і сестра Жабко-Истаповичі!

Отут, у львівському зборі я багато дечого доброго навчилась від членів...

Із Львова поїхала я на полудне. Відвідала Борислав, Тисів, Дашаву, Київцевь... Під самим Львовом відвідала Грибовичі. Усюди багато було радості між сестрами й дітьми. Усюди слухали так, що ніби пили те Слово Господне. Із слізьми просили приїхати йще.

Цікаво було з діточками. Тільки прийдуть із школи, зараз же біжать від хати до хати та скликають дітей „до шкільки“. А як їм подобалося в шкільці! Усе, що чули там, потім докладно розповідали вдома. А ввечері, дивись, іде дитина та до зібрання за собою матір свою тягне. А мати слухав Слово Боже і приймає його в своє серце.

В одному зборі діти, що їх я вчила в шкільці, пішли по селу колядувати у віруючих. Назбирали трохи грошей, принесли мені й кажуть, що то мені на подарок... І просять, аби я частіш до них приїздила.

Ах, яка ж тут радісна та вдячна праця!..

Приїхала я знову до Львова. Тут

ціле море праці. Усюди просять прийти. Відкриваються нові станиці, які треба відвідувати... Встаючи вранці та лягаючи ввечері, я дякую Господеві, що Він мене знайшов і покликав до Своєї праці.

Люба дорога сестро! Господь кличе й тебе до цієї святої, великої, радісної праці!..

Сестри, нині вас Учитель
Кличе до роботи всіх,
Щоб з сусідок та знайомих
Помогли здійснити гріх.

Хоч ви кволі, та ідіте,
Треба Богові й таких,
Радість всім сумним несіте
Й потіпайте всіх слабих.

Молоденькі сестри, швидко
Старшим сестрам допоможіть
Жати жито та пшеницю;
Не лінуйтесь і не спіть!

Сестри молоді, дівчата,
Ви покиньте в світі все;
Праці є для вас багато,
Що всім радість принесе.

Сестри, що з гріхів обмиті,
Йдіть до вашого села,
В ваших зборах брак Тавити,
Що в Іонії жила...

Всім, що трудяться, заплату
Щиро обіцяв Отець...
Він готувив дуже славний
Золотий для них вінець...

*Анна Прокопюк.
Львів.*

Від Редакції. Як Господь дозволить, у наступних числах П. П. будемо далі містити радісні, будуючі дописи сестри Анни Прокопюк. Жіночі гуртки та окремих сестер у Європі та за океаном просимо: 1) молитися за нову, молодшу жіночу працю в Галичині, що розпочалась серед тяжких умов і 2) поширювати серед сестер „Післанець Правди“ й у той спосіб хоч трохи допомогти молодій жіночій праці серед сестер у Галичині та на Волині.

День молитви сестер у Львові.

На день четвертого лютого призначено зібрання сестер для спільної з сестрами цілого світу молитви. Ціль цього так великого єднання

мала благословенний вплив. Заля була напереді наповнена жінками. А на задніх місцях зайняли брати, які гості. Зібрання розпочав брат Жабко-Потапович, виясняючи присутнім потребу молитви в цей особливий день. Сестри запитали багато свіжих жінок, а також і чоловіків, вірячи, що в цей вечір Господь не обмине їх Своїм благословенням. Першою промовляла сестра Потапович, як організаторка цього гуртка. В коротких але переповнених любови словах сестра говорила про ту радість, яка мусить переповняти всіх, бо в цей день і сестри львівської церкви можуть разом з жінками цілого світу брати уділ у спільній молитві. Просила, щоб сестри в дальшій праці підтримувала одна одну, та щоб помагали нести тягарі щоденні. А особливе враження мали слова, котрі були звернені до тих сестер, що мають невірних мужів і переносять гонення. Зворушує пригадала, як колись і вона молилась за свого мужа, і як Господь відповів на її молитву і дав їй по вірі. Просила всіх сестер, щоб і вони молились з вірою і вміли чекати, а Господь відповість. Не одна сльоза була в той день записана у Господа. Далі сестра Яремкова, як прееска місцевого гуртка викликала зголошених сестер до деклямації і свідчень, що зробив для них Господь, і слово кожної сестри було молотом, розбивачим камінь серця. Великою радістю було для сестер, що на цей день вернулась з подорожі сестра Прокопюк, котра теж говорила про працю на селі. Спів її про сирітку змусив до плачу не одне серце. Зібрання закінчила словом с. Яремко, котра розповіла, як вона одинадцять літ молилась за своїх дітей, і як Господь покликав тих дітей. Вона сказала: „Я вірю, що коли я встала тут сказати вам пару слів, то мій син в цій хвилині там на задній лавці молиться за мене“. О, дав би Господь, щоб всі матері дістали від Господа цей дар. Радість велику пережили всі присутні в той вечір. Благаймо про одне: піддержи, Господи, працю свою всюди, а особливо „через слабу посудину“, через котру ти, наш Господи, прийшов у цей світ, щоб слабе і непотрібне в очах людських, стало потрібним в Твоїх очах.

Присутня.

Перша жіноча праця в Карпатах.

Довідавшись з листа брата Потаповича до мене, що в Тарновиці Лісній має бути с. Про-

копюк, а пішов теж туди. Хоч Тарновиця Лісна від мене знаходиться у віддалі 39 кіл., я пішов пішки. Прийшовши в Тарновцю, я пізнав сестру відразу, хоч її прізвища не знав. А пригадав сестру тому, що під час мого побуту у Варшаві на конференції сестра щиро нам всім usługувала. Застав сестру я в Тарновиці в оточенні дітей, котрі горнулись до неї зо всіх боків. Того ж таки дня відбулося ввечері зібрання сестер, котре було вельми радісне. Лігши на спочинок, я рано не швидко міг стати на мою ногу, котрі боліли від вчорашньої подорожі, а переважно від боротьби зо снігами. Але й це мені було на збудову, бо лежачі рано, я почув, як сестра Мочарна оповідала про ті благословення, які вони пережили в попередні вечори на жіночих зібраннях, котрі вперше улаштувала у них с. Прокопюк. На другий день відбулося зібрання в с. Перерісль. Людей насходилося повнісінька хата. Зібрання розпочав бр. Гальчак. Пізніше на мою просьбу с. Прокопюк оповідала про життя віруючих там, де вона бувала. Усі свідкування сестри і деклямація, а також і спів зворушили серця аж до плачу. Людей щораз прибувало більше і люди не хотіли розходитися. На закінчення проповідував я з Тита 2:11-14. По закінченні запросив я сестру до Білих Ослав, де ми теж пережили благословенні часи у ніг нашого Господа. Сестра зорганізувала жіночий гурток у нас. Всі наші сестри обіцяли працювати для Царства Божого. Дякуємо Господеві за цю сестру і всіх тих, хто спричинився до того, що ту сестру нам прислали. Дав би Господь ще більше нам таких сестер, щоб могли попрацювати коло нашого бідного народу.

О. Гарасимів, Гуцльщина.

Переклад Нового Заповіту

проф. І. Огієнка вже доведений до кінця. Незабаром Брит. і Закорд. Біблійне Товариство розпічне друкування цього нового видання, причім у ньому будуть так звані рівнобійні нотатки (відносники). — Молім Господа, аби Він допоміг великому українському вченому докінчити цю велику епохальну працю, переклад усїєї Біблії, що може спричинитися до спасіння п'ятидесятимільйонного українського народу.

**КУТОК
ДЛЯ МОЛОДІ.**

Паломник я...

Паломник я... Тобі хваління,
Всесильний Боже, Творче мій.

Иду... але терня й каміння
Вкривають шлях отой тяжкий.

Хоч шлях крутий, хоч шлях яристий,
Хоч звідусюди буревій,
Але Ти, Господи пречистий,
Будь провідник і пастир мій.

До мене злом палають люди,
Навколо тільки сум, відчай,
Та знаю я: у Тебе буде
Мій відпочинок і мій рай...

Тут плачу я, терплю й сумую,
Несу тягар життя тяжкий,
А там у радість пресвятую
Мене введе Спаситель мій.

Щасливий я, бо в Тобі, Христе,
Знайшов спасіння я моє;
Ти дав життя святе та чисте
Усім, хто лиш в Тобі жив.

Л. Кубрин.

Христова школа.

Скажи, де та школа, щоб могла навчити,
Як ми маєм ближніх всім серцем любити?
Словами так часто ми любим багато,
А в серці не маєм любови до брата:

Скажи, чи в школа, що вона навчає,
Яке поміж людьми життя бути має?
Як себе зробити тихим і маленьким,
А другого вищим, замість багька — неньки?

Як могли б багато ми любови мати
До далеких, близьких, до сестри, до брата?
Як могли б ненависть знищити й забути,
І не доторкатись до гріха, отрути?

Тая школа близько, в ній можна навчитись,
Як любити брата й самому смиритись:
Вона є в Ісуса, у Господа Бога,
До неї ж провадить вузенька дорога.

Він Сам закликає: до Мене прийдіте,
Та з Мене самого ви приклад візьміте:
Я тихий, лагідний, добре серце маю,
До Мене хто прийде, тих не виганяю.

Прийдіте до Мене, живіте зо Мною,
Я змучених, бідних усіх заспокою.
Візьміте на себе ярмо Мов любе,
А Я вас врятую від смерти, від згуби.

Брате й сестро любі! ідіте до школи
До Христа Ісуса, а Він вас ніколи
Наукою в школі святою не змучить,
І з Собою міцно, навіки сполучить.

*Василь Колодій
Америка, 1937.*

Пісня перед молитвою.

Ми сьогодні, Боже любий,
Гімн хвали Тобі заносим,
І в молитві всі потреби,
Боже, ми Тобі приносим.

Освяти нас, Боже милий,
І подай Твої сили,
Щоб Твоїми тільки всюди
Були в Тебе Твої люди.

Дай науку Слова Твого,
Щоб Тебе лише одного
Ми могли в житті хвалити
І за Словом Твоїм жиги.

М. Суда:

Під дверима.

*„Ось, стою під дверима
і стукаю"... Відкр. 3:20.*

Відчиніте, відчиніте,
В двері стукає сам Спас;

Двері серця відомкніте,
 Хоче бути Він у вас.
 Ви впустіть Христа до дому,
 Дайте місце ви Йому
 Не давайте місця злому
 Ви у серці своєму.
 Спас по всьому світі ходить,
 Він до кожного стучить,
 Тільки ж місця не знаходить,
 Де б Він міг спокійно жить.
 Мало хто Його приймав,
 Місце мало хто дав,
 Кожен злого лиш бажає
 І для злого лиш жие.

Досить місця люди мають,
 Для лихого, для гріхів,
 Для них серце відкривають
 Без вагання та без слів.

Хоч в гріхах їм гяжко жити,
 Хоч їх гріх усіх гнітить,
 Краще гріх вони носити
 І з гріхом воліють жить.

Брате, сестро і ти друже,
 Ти покинь гріхи нести,
 Для Христа не будь байдужий
 В серце ти Його впусти.

І. Іллюшук.

Із праці на ниві Божій

Волинська округа.

Від 16 до 23 листопада 1937 р. наш район відвідав давгожданний гість з Лод-

їх, а переважно тому, що не дивлячись на свої великі обов'язки, брат Гутше знайшов можливість не відмовити нашій просьбі і прибути до нас. За час свого побуту на

*Члени й гості під час великого зібрання перед шол. домом в Колках на Волині 13.ІІ.1938
 Угорі стрілкою — означений пресвітер в Колках Ф. Каплун.*

ві брат В. Гутше. Наші брати та сестри переживали велику радість у серцях сво-

Волині брат Гутше відвідав такі збори й станиці: Півірск, Подрижж, Брюховичі, Ро-

жище, Колки, Лище, Озеро, Човниця, й Свози. Всюди відбулися благословенні зібрання і Господь вельми щедро благословляв служення брата в нашому районі. Всі віруючі були духовно збагачені, діставали їжі більш, як сподівалися. Всі наші брати й сестри в цілої округи сердечно дякують дорогому братові Гутше за це велике духовне підкріплення.

У січні місяці відвідав нас бр. Жабко-Потапович із Львова. Всі наші брати та сестри знають добре цього брата, як по Післанці так і зо з'їздів на Волині, де бр. Потапович, не забуваючи наших прохань, нас частенько відвідував і виступав на великих конференціях. Тому ми з великою радістю очікували його приїзду. В часі його відвідин відбувались великі зібрання; особливо благословенні зібрання відбулись у Свозах і Рожищу.

Відвидини нашої Волині цими двома братами залишили по собі велике враження. Ми з цілого серця дякуємо Господеві за Його поміч і благословення в Його великому і святому ділі. Дякуєм за це щиро Господеві. А також дякуємо нашим дорогим братам за ці відвидини. Хай Господь милосердний дасть їм ще багато сил для потішення і підкріплення ще інших дітей Божих.

Ваші в Господі брати :

Ф. Каплун і С. Нищик.

Грибовичі (Галичина).

Дня 19 І. 1938 р. при нагоді відвідин проп. бр. Гр. Домашовця нашого збору в Грибовичах ми зранку і по полудні мали духовно-будуючі зібрання, а також і Вечерю Господню, під час якої пригадували страждання і смерть нашого Господа Ісуса Христа, що визволив нас із наших гріхів і обмив їх Своєю святою кров'ю.

При тій нагоді по одному й другому зібранні мали ми ще третє зібрання, а саме зібрання молоді. При нашому зборі є чимало молоді, але до цього часу ми не були організовані в гуртках молоді. Бр. Домашовиць, будучи в нас, зараз на це звернув увагу. І запитав нас, чи наша грибовицька молодь не побажала б зорганізувати в себе гурток молоді. Нам цього як раз треба, й ми залюбки на це відгукнулись.

Отже зараз таки цього вечора по короткому інформаційному зібранні ми приступили

до організації гуртка молоді, яку провів нам згаданий гість. До гуртка зголосилося зараз 26 членів, з котрих ми вибрали братерську раду гуртка молоді, а саме: бр. І. Махніцкий — провідячий бр. М. Дроботій — секретар сес. Г. Скарачинська — касирка, бр. А. Ленько — бібліотекар і сес. М. Василина, член ради.

По закінченні організаційного зібрання ми щиро дякували нашому Небесному Отцеві й благали, щоб Він благословив усі наші молодечі змаїри в праці на Його святій нині, як у своєму зборі, так і скрізь, де Господь побачає, щоб ми наші молодечі сили могли присвятити для Його слави.

Учасник.

Радісні дні Львівського збору.

На Різдво Христове по старому стілю відбулося врочисте зібрання недільної шкільки, котру провадить брат і сестра Потаповичі. На цю урочистість прибули також діти філії недільної шкільки з передмістя Львова Скилівка. Цю філію провадить бр. і сестра Ширі. Обидві залі були переповнені вщерть. Діти починаючи від чотирьох років чудово деклямували, співали, говорили розмови; всі видко старались. А хор цих найменших то зворушував до сліз своєю дисципліною, а ще більше своїми мелодійними голосами. Працю як дітей, так ще більше учителів було видко. Багато сліз радості Господь бачив у той вечір. Особливо коли полились молитви з цих маленьких сердець. За всі тільки Йому Великому слава.

Також не можна не згадати і молодь місцевого гуртка. Кожен раз, коли мали відбуватись зібрання гуртка молоді, то залі заздалегідь переповнювались слухачами. Львівська молодь під проводом руководячого бр. Широга і під доглядом місцевого проповідника брата Жабко-Потаповича щиро трудиться для Слави свого Господа. Не дивлячись на те, що молодь зайнята в праці, під час своїх зібрань говорить до гарні розмови, деклямації, співи, а навіть говорять цілі голови з Євангелій. Це будує і підбадьорує до дальшої праці. Слава тобі, молоде, що з Господом перебуваєш!

Але було би недобре, коли б місцевий гурток жінок був забутий. Хоч він молодечий і недавно повстав, але мерovingий.

гарно підбраною президією на чолі з сестрою Яремковою та Шмідовою а також користуючись досвідченими вказівками сестри Жабко, що доглядає за працею жінок взагалі в Галичині, іде добрими кроками вперед, маючи на меті гарні завдання. Зібрання сестер підносять духа молитви, заохочують до активного життя в зборі. Відвідини й номіч для недужих, пам'ять про сиріток, то все щаблі наших сестер, по котрих вони прямиують до вічного і радісного нового міста. Але великим підкріпленням для наших сестер, а также для всієї Галичини був приїзд с. Прокопюк, це велике благословення і радість у Господі. З усіх сторін маємо великі подяки за відвідини сестри. О, дав би Господь нам ще більше таких сестер, котрі б як ця сестра були віддані Господеві. Нехай благословить вас Бог, сестри, в вашій молодій але енергійній праці.

6-го лютого 1938 року весь львівський збір мав велику урочистість. Після вибору на членський зібранні 1-го лютого братерської ради, були також вибрані два брати бр. Амвросій Ширий як дякон, і бр. Ів. Мартиняк як заступник. А 6-го лютого відбулася урочиста молитва і зібрання спеціально присвячене на цю ціль. На цю урочистість був запрошений з Тарнополя тамошній проповідник бр. С. Бричук. Чудові слова науки лялись з його уст. Зворушуючу проповідь проголосив і наш бр. пресвітер Жабко-Потапович. А потім відбулась гаряча молитва над дяконами. Після цього відбулася Вечеря Господня. Чудесно Господь благословляв цей вечір: на запрошення бр. Жабко, хто бажає молитись вперше, почали виходити душі до катедри, і дванадцять душ віддалось Господеві. Особливе враження зробило на всіх присутніх, коли муж, жена і маленька донечка з ними приклонили коліна перед Господом коло катедри. Всі присутні в залі плакали. О, дійсно пам'ятим буде на-

завжди цей вечір для львівської церкви. Вірю, що й на небі він є записаний в книзі Господній. Великі старання і працю покладає місцевий збір разом зо своїм проповідником і його дружиною для поширення Царства Божого на землі, а Господь, ба чачи їх віру, щире серце і труд, не залишає без оwoчів. Зряду вже декілька тижнів душі щонеділі віддаються Господеві. Благослови вас Боже, браття й сестри. Молюсь до Господа, щоб віра ваша і труд не зменьшився. А Господь готує вам нагороду на небесах.

Віруючий.

Смерть і похорон бр. Ф. Короваєва.

Смутний день був для збору в Лищу 30 січня 1938 р. В той день збір востанне прощався з своїм пресвітером бр. Короваєвим. Всі, хто тільки знав того дорогого брата, був засмучений його смертю. Брат Короваїв був на заїданні в м. Луцькому й вертаючись додому занедужав. Підійшов поліціант і візником відвіз брата до шпиталю. Там брат за декілька хвилин відійшов в вічність. Він хворів на серце. Це великий смуток, що наші брати проповідники дуже часто хворіють на серце. Тіло брата відвезли до Лища, де брат і був похований. На похороні було багато людей, котрі з цікавістю приглядались похороні. Словом служили: бр. Лук'янчук з Рожища, бр. Гібелінда з Луцького, бр. Куц з Ковля. На цвинтарі промовляли брати: Т. Каплун з Чсвниці, бр. Войтович з Варшави, і бр. Ничипорук із Здолбунова. Брат Короваїв попрацював для свого Господа 15 років. Всі свідкування про нього говорили, що він гаряче й вірно любив свого Спаса. Навіть світські люди говорили про нього лиш одне добре. Любий брате і сестро! коли читаєш ці рядочки, подумай, чи живеш ти так, що коли покличе тебе Господь, то люди про тебе зможуть сказати лиш добре? Хай Господь допоможе тобі і мені в нашому щоденному житті.

Г. Лук'янчук.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“, як рівнож і передплату просимо надсилати на адресу: L. Żabko-Potapowicz, Lwów, ul. Lwowskich Dzieci 26. У краю гроші можна складати на Konto чекове: Lwów, Nr. 566.235. właściciel konta L. Żabko-Potapowicz.

Начальний редактор Л. Жабко-Потапович.

Red. odpowiedz. J. Podgórecki Rawa Ruska.

Влада комітет.

Народня Друкарня в Раві Руській.

„Я ДОРОГА І ПРАВДА И ЖИТТЯ“ (Йоана 14 : 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ виносить :

Річно — 3 зол. На півроку — 1'50 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 4.

Квітень 1938 року

Рік 12

Спокій і війна.

„Тоді знову сказав їм Ісус:
„Спокій вам!“

„Я не спокій принести прийшов, а меч“.

„Спокій вам!“ Ці слова сказав Христос по воскресінні Своїм. Ці ж слова повторяв Він не один раз і пізніш. І ті самі слова вимовляли потім учні Його й апостоли. І в ці радісні, святі дні, коли мільйони християн будуть вимовляти радісні слова „Христос Воскрес“, віруючі в Його Воскресіння чутимуть всією істотою Його святе привітання: „Спокій вам!“

Коли по всій землі лунають тривожні вісті, заклики до озброєння й боротьби; коли на Далекому Сході та в близькій Іспанії летиться кров братніх один одному народів; коли в усьому світі збільшується, росте нервове напруження, взаємна ненависть, що може кожної хвилини вибухнути в нову жахливу світову війну, діти Божі оточують свого воскреслого Спаса, що з любов'ю промовляє до людей усього світу: „Спокій вам!“

Коли в Радянському Союзі вже двадцять років проливається кров мучеників за віру Христову й майже сорок мільйонів українців разом з соткою мільйонів інших народів стогнуть у безбожній неволі антихриста, Христос простягає й до них свої руки й кличе до Себе та обіцяючи їм: „Спокій вам“.

Ми, віруючі, мусимо бути апостолами, пророками та проповідниками цього Христового спокою, Його любови й радости.

Коли поміж нами повстають тертя, непорозуміння та неспокій, кожен із нас повинен почути в душі своїй голос Ісуса Спаса: „Спокій вам“.

І хто з нас є правдива дитина Божа, той буде пориватися до спокою, до тиші, до ладу, до одности, до любови. І той, хто вносить сварки, колотнечу, неспокій, ворожнечу, гнів, війну, той не пізнав іще Ісуса Христа; такому Господь, хоч і воскрес, але ще не з'явився й не показав йому Своїх ран. Така людина ще ніколи не пережила глибокої зворушуючої радості від зустрічі, особистого спіткання з Учителем; така людина ще ніколи не йшла з Єрусалиму в Емаус з таємничим Подорожнім, і Подорожній не відкрив їй іще очей на Писання та не дав їх зрозуміти.

Хто дитина Божа, той буде дбати „про спокій з усіма та про святість, без якої ніхто не побачить Господа“.

І ми всі, скільки нас є, до чиїх рук потрапить скромний „Післанець Правди“, ми всі дбаймо про цей спокій, про згоду, про з'єднання, про сполуку дітей Божих в одну велику Господню Церкву; уникаймо всього того, що віруючих ділить, сварить, гнівить, розбиває, роз'єднує.

Та не минути й нам війни. Боротьба, жорстока, запекла, завзята, непримирлива війна чекає кожного, хто йде за Христом. „Не думайте, що-прийшов Я, щоб спокій на землю принести, — Я не спокій принести прийшов, а меч“, каже Господь,

і далі каже, що Він розділює, різнить найближчих людей. Христос приніс у цей світ і війну.

Але ця війна, як пояснює ап. Павло, „не з тілом і кров'ю, а з князівствами, і з властями, і з миродержателями тьми віку цього, з піднебесними духами злоби“ (Ефес. 6:12). І ця війна повинна бути, і ніякій віруючій людині її не обминути. Тільки ж мусимо ми розуміти, в чому вона полягає та як нам заховуватись у тій війні.

Мусимо пам'ятати, що головне в цій боротьбі — не розгублювати наших сил надаремно, не розбиватись нам на дрібниці та не загубити найважнішої мети нашого нападу на ворога. І тут приходять нам на поміч ап. Павло з своєю знаменитою, чисто військовою стратегією. Він радить нам не нападати на окремих ворожих вояків, аби не нищити нам надарма наших сил. У кожній війні головне — нищити не окремих, поодиноких жовнівів противника, а бити по головних силах, по визначних особах, по важливіших центрах, по керівничих пунктах ворога.

Апостол вказує ворога — темряву. Проти темряви наша боротьба. А бити мусимо по середовищах її, по скупченнях,

по центрах. Мусимо бити по силі, що нею послуговується темрява, мусимо розбити осередки її. А тоді її вояки самі піддадуться й підуть врозтіч. Треба знищити проводиря темряви, а його армія сама розбіжиться. Треба знищити саму ідею, а ті, що нею живуть, що її несуть, ті самі згинуть.

Ми воюємо проти темряви — атеїзму. Мусимо знищити ворога — темряву та безбожництво. Тоді слуги її самі зникають.

А щоб боротись проти темряви, треба мати світло, могутнє, всесильне, всепереможне світло.

„Я — світло світові“, каже Христос. Нам треба в душах мати Христа. Господь повинен виповнити все наше існування. Тільки глибока, щира, саможертівна, безмежна віра в Нього, в Його кров, в Його жертву, в Його Воскресіння може дати непереможну, всемогутню зброю.

„Будьте в Мені, а Я в вас“. Тільки тоді переможемо царство темряви й поширимо Царство Світла.

Будьмо готові до спокою й готові до війни. А Христос переможе, бо

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Нове тіло.

Великодня стаття бр. проф. В. Ф. Марцінковського.

Великий німецький композитор Бетховен, як відомо, у розквіті своєї художньо-музичної діяльності оглух. Перед смертю він сказав: **Там** я знов одержу мій слух... З цієї надією він відійшов у вічність.

Недавно я розмовляв з одним проповідником Євангелії серед мохаммедан. Ця людина відома за свою ученість щодо арабської мови й літератури. Цей глибоко віруючий християнин також цілковито глухий. І розмовляти з ним доводиться письменно, за допомогою олівця й паперу. Бажаючи підбадьорити його, я розповів йому про Бетховена та про його передсмертні слова. Проповідник усміхнувся, схо-

пив папірця й написав: Я маю надію ще величнішу: **там** я почую **Його** голос!“

Старець, апостол Іван у своєму листі висловлює славетну надію всіх дітей Божих у такому виразі: „знаємо ж, що коли явиться, подібні Йому будемо, бо побачимо Його, яко ж е. І всякий, що має цю надію на Нього, очищує себе, яко й Він чистий“.

Питання про те, що буде з нами **там**, з'являється для нас питанням життя. І Слово Боже відкриває перед нами цю таємницю, оскільки нам її знати потрібно; не задля порожньої цікавості, а „до науки, до наказу по правді, щоб звершений

був Божий чоловік, до всякого доброго діла готовий“.

Бог мав за мету спасти не тільки нашу душу, але й тіло. Апостол Павло висловлює цю думку в листі до Солунян: „Сам же Бог упокою нехай освятить вас зовсім, і весь ваш дух, і душа, й тіло нехай збережеться непорочно у прихід Господа нашого Ісуса Христа. Вірен, хто покликав вас, Він і зробить це“ (1 Сол. 5:23-24).

Що за радість для нас усіх, що здохнемо під тягарем різних недостатків і незвершення нашого тіла, чекати „Спасителя, Господа нашого Ісуса Христа, котрий переобразить тіло смирення нашого, щоб було подібне тілу слави Його, по дійству, котрим зможе й покорити Собі все“ (Фил. 3:20). Не забуваймо при цьому різниці поміж тілесністю й тілом. Тілесність не може наслідувати Царства Божого (1 Кор. 15:50). Тілесність, діла її, пожадливість її не повинні мати місця в освяченому тілі. Тіло — храм Святого Духа. Це матерія сучасного світу, що промине, світу, що весь лежить у зломі. Тілесність — це матерія земська, що переповнює тіло, пересякає його, що за порядком „переміни матерії“ змінюється в нашому організмі приблизно що сім років.

Тіло, це — те, що сподобиться воскресіння. Воно прийме на себе з наказу Творця нову матерію, нову тілесність.

Які ж питомості цього нового майбутнього тіла? Про це каже ап. Павло в 15-тій голові першого листа до Коринтян. Це буде не наше сучасне тіло, що підлягає недугам, розкладові, трухлявнню; це буде **тіло нетлінне** (вірш 42). Це буде не тіло безцятя, але **тіло слави** (в. 43), що буде освітлене зсередини всепросякаючим світлом, одягнене в шати невимовної краси! Не тіло немичне, обмежене, слабе, але тіло, одягнене в **силу й міць** (в. 43). Не тіло душевне, але **тіло духовне** (в. 44), духом надхненне, не те, в якому тілесність намагається повстати проти духа: в ньому дух царює. Це духовійне тіло спроможе йти по воді й переходити через зачинені двері.

Це буде тіло не земське, а **небесне**, здібне піднятися до неба, коли „Сам Господь з повелінням, з голосом арханголь-

ським і в трубою Божою віде в неба, і мертві в Христі воскреснуть найперше; потім ми, котрі востанемось живі, вкупі з ними будемо підхоплені в хмарах назустріч Господеві на повітря, і там завсіди в Господом будемо“ (1 Сол. 4:16,17). „Ось, тайну вам кажу: всі не впокоїмось, всі ж перемінилось. У хвилину, у миг ока, за останньою трубою — бо затрубить, і мертві повстають нетлінними, і ми попереминімось“ (1 Кор. 15:51,52).

Це тіло буде **безсмертне**. „Треба бо тлінному цьому одягнутись у безсмертя“ (в. 53). Це нове, майбутнє тіло буде гідним храмом Живого Бога, Святого Бога.

А якщо так, якщо це чекає нас, то вже тепер ми повинні відповідно до цього керувати нашим тілесним життям, повинні жити в **світі етики нового тіла**. Аджеж перед судом Христовим нас буде зважено й оцінено відповідно до того, що ми робили, живучи в тілі, добре чи лихе. Наше тіло й в нашій ділом. Життя в тілі — це пристосування науки Христа на ділі.

Дух виявляє своє життя в тілі так, як віра — в учинках (Як. 2:26). Ми їмо, спимо, працюємо — в усіх оцих відмінах тілесної діяльності виявляється або дух Христів, або дух зла й неправди.

Тому то й зрозумілі є слова ап. Павла: „А морю тіло моє й підневолюю, щоб іншим проповідуючи, самому іноді не бути нікчемним“ (1 Кор. 9:27).

Оце та здорова християнська дисципліна тіла (аскеза), щодо котрої Єфрем Сирин (V віку) каже: „Морю морячого мене“, себто — приборкую духом тілесний організм. „А котрі Христові, ті розп'яли тіло з пристрастями й хотінням“ (Гол. 5:24).

„Щодня вмираю“, каже апостол про своє особисте освячене життя (1 Кор. 15:31). І всіх, що вірують у Христа, він закликає: „Оце ж умертвить члени ваші, що на землі: блуд, нечистоту, страсть, похоть лиху, зажерливість, котра є ідолюслуження“ (Кол. 3:5). Матеріялисти, що не вірують у воскресіння тіла, з легковажною недбайливістю кажуть: „Іжмо й пиймо, бо взавтра помремо“. А ми кажемо: „Тому що перед нами ще є тілесне життя в вічності, то ми стримуємося від

п'янства, ненажерства, розпусти". Їймо вемську їжу гідно та розумно. Їймо також хліб небесний і пиймо живу воду, причастімось нової, освяченої природи Його тіла й Його крові.

Шукаймо ж вдання в відкупленими людсьми, що живуть у надії на нову, майбутню тілесність. А, з другого боку, уникаймо спокуси зо світом, „все бо, що в світі — хотіння тіла й хотіння очей, й гордощі світові“.

„Не обманюйте себе: ледачі бесиди псують добрі звичаї“. Спільність з світськими людсьми, що живуть не життям воскресіння, а тільки вірою в смерть і цвинтар, яко кінець усього, така спільність отруює гнилизною трупа, нищить віру, руйнує своїм впливом.

„Протверезітьс я праведно та не грішіть“. Наша підготовка для життя в новому тілі вимагає тверезості, тверезіння, во всьому, — починаючи з того, що як встаючи вранці, провадимо вранішній час. Тверезіння тілесности закликає нас геть від усіх дурманів — від нікотини, алькоголю й ін. Тверезіння духа навчає нас і молитися богобійно, без тілесних подразнень, без істеричних вигуків і нервових екстазів.

„Не грішіть; бо деякі не знають Бога. На сором це вам кажу“ (34). Апостол Іван пише: „Кожен, хто у Ньому пробуває, не грішить; кожен, хто грішить, не бачив Його, ані пізнав Його“ (1 Іван. 3:6). Знати напам'ять цілі сторінки з Біблії, знати з св. Писання про Бога — це ще не значить знати Бога. „Сини ж Іліїні та були ледачі люди, що не дбали про Господа“ (1 Сам. 2:12). Про Господа вони, напевно, знали, бо були синами первосвященника й служили при храмі. Але разом із тим вони провадили тілесне, розпусне життя.

Етика майбутнього тіла каже коротенько, в двох словах, те самісіньке, що колись Христос сказав повії, закликаючи її до нового життя, вільного від пристрастей тілесности: „Іди та більше не гріши“. Бож „жоло смерти — гріх“ (1 Кор. 15:56). Бо „тіло й кров Царства Божого наслідувати не може“ (50). „Бо хто сіє тілу своєму, від тіла жатиме зотління; а хто сіє духові, від духа пожне життя вічне“ (Гал. 6:8). „Така бо воля Божя, освячення ва-

ше, щоб ви вдержувались від блуду“. „Дбайте... про святість, без чого ніхто не побачить Бога“. Бож Його можуть побачити тільки чисті серцем, чисті очима й думками.

А ще... з'явлення Його з неба та поклик до нової тілесности можуть статися кожного дня й кожного менту, зраза... О, коли б ми завжди, і даної хвилини були переповнені священним тремтінням від перестороги, що вкладена в ці слова: „У хвилину, у миг ока“... (1 Кор. 15:52).

Квіти тремтять і стають пильними вдосвіта, почувавши зближення сонця. А наші серця нехай пориваються до Нього й у годинах північних, бож Він прийде, як злодій уночі, коли не сподіваються. „У хвилину, у миг ока“... і настане в усьому сьайві життя воскресіння.

О, яка славетна надія! Тому то так урочисто кінчає ап. Павло своє благовістя про воскресіння Христа та про майбутнє наше воскресіння: „Де ж в тебе, смерте, жоло? Де в тебе, пекло, побіда?“

„Жоло ж смерти — гріх“. Та й проти нього дано нам силу, що перемагає смертю та воскресінням Христа.

„Богові ж дяка, що дав нам побіду через Господа нашого Ісуса Христа“. І тому то він закликає нас, що визнаємо ім'я Христа: „бувайте тверді, стійкі, надто збагачуючись у ділі Господньому завсіди, знаючи, що праця ваша не марна перед Господом“.

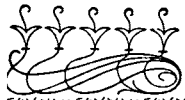
Бо, на правду, якби Христос не воскрес, то даремною була би й проповідь наша, і віра наша.

Алеж тому, що ми стоїмо на непохитній підваліні двох фактів: на камені воскресіння Христа та на камені майбутнього воскресіння та переображення всіх, хто з Христом, то продовжуймо діло Господне, ясно споглядаючи вперед, назустріч майбутньому, бо „воно збудеться певно й не зміниться“ (Аввак. 2:3).

В. Ф. Марцінковський.
Гора Кармель в Галилеї
15 березня 1938 року.

При цьому числі розсилається
„НЕДІЛЬНА ШКІЛКА“ Ч. 5.

Заплатіть ваш довг за Післанця Правди!

Христос у Гефсемані.

Передвеликодні розважання.

Ісус Христос, наш Спас, закінчив Тайну Вечерю словами, що ми їх читаємо в кінці 16 розділу Євангелії св. Івана „Я світ переміг“. Потім наступила Його незабутня молитва, якої останні слова були такі: „Я ж ім'я Твоє їм об'явив, й об'являтиму, щоб любов, що Ти нею Мене полюбив, була в них, і Я в них“. А потім Христос і учні заспівали й повставши, вийшли на вулицю.

Була ніч, але вікна в багатьох домах були освітлені, бо було свято; по вулицях переходили люди, що поспішали до храму. Христос із учнями йшов бічними безлюдними вуличками. Через західню браму вони вийшли з міста, перейшли через Кедронську долину та проминувши маленький потічок, опинилися в саду, що належав до одного з таємних учнів Христа. Туди Спаситель міг заходити, коли тільки бажав, так само, як зайшов Він до гірниць, в якій Йому споряджено було останню Вечерю. Сад, замкнений для інших, завжди був відкритий для Христа. Туди до Нього могли сходитися приятелі та учні, що бажали з Ним поговорити чи порадитись. Ось у тому саду й сталося те, про що я хочу порозмовляти тут.

Як знаємо з св. Письма, учні там надаремно змарнували одну дорогоцінну годину часу. Тільки коли настала друга година, вони мали можливість дещо бачити в цей уночішній час. Любі мої! коли вам доведеться колинебудь змарнувати мимоволі час, намагайтеся завжди потім надолужити його та подбайте, аби ту страту часу вирівняти. Якщо одну годину ви проспите, дбайте, аби потім якнайскорше встати й йти вперед.

Коли уважно розглядаємо все, що тієї пам'ятної ночі сталося в тому саду, то розрізняємо в тих подіях — одні, що доступні розумінню звичайних людей; другі покриті глибокою таємницею, що може бути відкрита тільки духовним серцям, і треті, що можуть бути нам зрозумілі тільки тоді, коли наш розум і серце ма-

ють особливу ласку розуміння від Господа.

Розглядаймо ж ці святі, незабутні події; пиймо з святої чаші Божого відкриття Його волі святої, що подає нам Господь, аби ми мали життя вічне та найвищу духовну насолоду для наших душ...

Огож, розглядаймо події, що зрозумілі кожному, навіть тілесному чоловікові... Кожному зрозуміло, що Христа тягнуло на лоно природи, на свіже повітря. У гірниць, де відбувалась Вечера Господня, була задуха. Не тільки тому, що там під кінець було дванадцятьеро людей, але й тому, що здавалось, саме повітря було переповнено жалем і журбою розлуки перед страшними муками. Тягнуло всіх на повітря, Туди за місто, у затишок столітніх оливних дерев, в утульне безлюдне місце пішов Ісус з Своїми учнями. Природа завжди має в собі щось, що заспокоює. Так і Ілля колись тікав від душливого гніву безбожної Єзавелі в пустелю і там, в бурях, у громах з блискавками, шукав розради своїй скаламученій душі, аж поки знайшов Господній спокій у тихому віянні лагідного вітерця. Так і багатьох із нас часто шукають спокою для розбуреної душі під блакитним небозводом за містом, в сутінку мрійливо шепочучого лісу, над тихою поверхнею річки, серед безмежного простору океану, або серед запаху квітів, трав і безмежних потоків прозорого повітря в степах. Це все ми всі розуміємо; отже, розуміємо, чому й Христос пішов до того саду в ту ніч сумну.

Те, що мало наступити далі, вже не могло бути зрозумілим для всіх людей. Тому й Христос не взяв з Собою всіх учнів. Залишивши вісьмох, Він тільки трьох узяв з Собою до саду, сказавши тим вісьмом: „Посидьте ви тут, поки Я помолюся“. До тих же трьох промовив Він: „Зістаньте тут і попильнуйте“. А далі й їх Він лишив. І відійшовши від них далі, „припав до землі та й благав“... Через тихий шелест листя та як кризь сон тих

трое чули Його смуток, сум, журби смертельної наповнену молитву.

І цю молитву ми всі добре розуміємо. Коли на нас впаде якийсь нещастя, коли журби смертельні пута навколо серця хворого зав'яються, коли ми падаєм в знеможі тіла й духа, тоді й ми молимося. І та молитва нам приносить пільгу. З душі спадає камінь тягару й потіха радісна вступає в серце нам. О, деякі з нас може так гадають, що можуть без молитви обійтися. Дарма! В молитві тільки наша радість й щастя. В молитві наша сила, міць, блаженство.

Ісус молився. І в тій молитві чуємо ми страх смерти. Так Він боявся. Не був би Він людиною по тілу, якби та смерть страшним, жакливим привидом не встала перед Ним. О, хто з нас, хто раз бачив смерть очима власними, хто з нас не чув її холодних уст страшних? Хто не тремтів, блідніючи, коли та смерть підходила до нас?

Господь Ісус, як кожен з нас людей, мав ті самі чуття, що й ми. Так само Він їжі і пиття потребував для тіла; так само Він втомлявся та й журився. І плакав так, як ми; в Ним все було людське, окрім гріха й недуги. Тому то й Він тремтів, коли смерть була близько...

І це став нам зрозумілим, що мучився не тільки дух Його, а й тіло. „Огорнена сумом смертельним душа Моя“... „І піт Його став був, немов каплі крові, що спливають на землю“... І учні бачили, коли до них прийшов Він, що на чолі Його рясніли каплі крові. А ще пізніш, коли вони удень на місце те поприходили тайно, там на траві вони знайшли, можливо, краплини крові з ночі...

Так само й ми нераз, коли в журбі бували, коли наш дух підупадав на силах, коли в нас, в серце жах вступає могильний, наче кров нам на чоло виходить, що наше серце кров'ю нам спливає?..

Коли читаємо ми далі святу книгу, знаходимо ми в ній такі слова таємні: „І взявши Петра й двох синів Зеведеєвих, зачав сумувати й тужити“. Із смутком бачимо ми тут, що наш Христос там підупав на духу. Що й Він, як ми, звичайні люди, впадав в журбу велику. Спокуса то була... Як там колись в пустині, сам са-

тана спокушував аж тричі, так знову він прийшов і смертний страх у душу кинув раптом... А може наш Господь вже не хотів вмирати? Чи може від хреста Він відійти бажав і прагнув не приймати смерти в муках? А може то вже боротьба інакша була? Як зрозуміти нам слова оті таємні: „Отче Мій, коли можна, нехай оmine ця чаша Мене“?

А може Він у передсмертній тузі боявся Сам, що тіло Його змучене та стомлене, охляє, не удержить цієї боротьби і вмере раніш, ще заки хрест прийде? Тому то може Він й молився так: „Отче Мій, як ця чаша не може минути Мене, щоб не пити її, — нехай станеться воля Твоя“? І благав Він: „Авва — Отче, — Тобі все можливе“...

Чого просив Він? Що бажав? Чи прагнув бути живим, чи може прагнув більшого, чого не зрозуміти нам? Чи прагнув мужнім бути, коли вмиратиме у муках на хресті? Чи може прагнув смерги муки? А може Він бажав, аби той страх смертельний, ту смерть перемогти? перемогти другою смертю, нелюдською? Аби з тієї боротьби Він вийти міг, як владний Переможець? Аби за нас померши на хресті, Він міг би нас всіх врятувати від муки?

О, так, напевно так! Він смертю смерть навіки переміг! Він нас звільнив від мук, від кар, від тління! О, слава Тобі, Спасе наш небесний!

„Та проте — не Моя, а Твоя нехай станеться воля!“... Оті всі, що навчились від Нього, свою волю Господній корити, вони зрозуміють й це слово. Усюди та завжди всі ми повинні чинити це з радістю. В цій щастя велике й велика в тім є нагорода. Коли воля Христова для нас всіх великою буде, тоді ми досягнемо блаженства.

Аж тричі Христос наш приходив і тричі Він учнів знаходив у сні. Та Він не картав їх, не гнівався Він. Бож знав Він, що дух тільки сильний, а тіло слабе є. Отак то і ми, як будем Христові веління сповняти, тоді завжди знайдемо в нас силу, щоб винних потішити словом. Не гнів, а лагідність і ласка в нас буде тоді.

Вкінці Він сказав: „Уставайте, ходім“. Все минулось; і сон і тривога, Скінчилась

година одна, настала година вже інша. Настав той час чину та діла, що мусіло в ту ніч сповнитись...

О, браття та сестри! учіться від нашого Спаса Ісуса! Нехай в нас не буде вже горя. Готові ми будьмо до всього: до муки, страждання та смерти. Не біймося в світі нічого! З Христом ми це все подолаем.

А там після смерти за Бога, нас всіх воскресіння чекає. О, смерте, де жоло твое є, де пекло — твоя перемога?

З Христом ми Ісусом померли, з Ним будемо й вічно ми жити...

*Авраам Властук,
Ошава — Канада.*

Любіть один одного.

(Івана 13:34-35).

В пориваннях і змаганнях людини в щоденному житті є хіба найбільше поганого себелюбства та безустанного дбання про особисту користь, а найменше бачимо християнського альтруїзму, самопосягати та щирої зичливості добра своєму ближньому. Вже старовинні люди казали, що людина людині є вовком („Homo homini lupus“). Це саме potwierдив і Христос, коли казав до Своїх учнів: „Оце Я посилаю вас, як овечок між вовки“ (Мат. 10:16). Натура неспасеної людини не ліпша від звірячої, а дуже часто буває навіть гіршою. Так говорить і Слово Боже: „Лукаве над усе в світі серце людське й ледаче; хто його зміркує?“ (Єр. 17:9) Воно є скероване „догори дном“ — як хтось мудро сказав. Не перед Богом воно відкривається, а перед цим світом, не до ближнього горить воно любов'ю, а тільки до свого „я“.

Любити Бога понад усе в світі, а ближнього свого як себе самого — є найголовнішою Богом заповіддю. Це істо-та християнства й підвалина його. Це корінь і золотий вінець усіх християнських чеснот (Кол. 3:14). І тому свідоме та до бровільне переступлення цієї заповіді є найбільшим гріхом у житті людини. Цей гріх наплodжує майже всі інші гріхи. А тим гріхом заблуджені всі люди, і то дуже, дуже! Одначе не треба казати, що „так є, бо так бути мусить; бо то вже така людська натура“. Життя людей, це не гранітна скеля; воно не стоїть на одному місці, а в якомусь напрямку біжить, розвивається. А напрямок його може бути двоякий: злий, або добрий. Нормальний

біг життя людського є тоді, коли воно простує до здійснення Божих плянів, до досконалости. Якщо буває можливість поступу, удосконалення в інших ділянках життя людського, то й в ділянці духовного та нормального життя цей поступ є можливий. Душа кожної людини має свої духовні поривання, бажання, прагнення; вона хоче підноситися „догори“ й звершуватися у Божій красі, правді та любові. А цей поступ духовного життя людини можливий тільки в Господі Ісусі Христі. Бо Христос — це Спаситель світу, це божественний Учитель наш. Він прийшов на цей світ до грішників і для грішників. Його слово, це слово Боже й остаточне. Воно має випровадити людей з темояви та заколоту до Божого світла, ладу й спокою. У Христі є сила, яка може перемогти зло в серці кожної грішної людини. Він дає щиро віруючим та наверненим до Нього грішникам нове, святе й здібне до духовного росту життя. У Христі є сила Божя, яка може дати людині повне відродження, цебто духовну й цілковиту переміну — обнову. Свята Євангелія говорить: „А всім тим, що Його прийняли, дав міць дітьми Божими стати, тим, що вірують у ймення Його“ (Івана 1:12). Господь Ісус Христос привів на цей світ для Своїх учнів такий звершений Закон: „Нову заповідь вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви! Но тому пізнають усі, що ви учні Мої, як любов між собою ви матимете“. Перші християни вірно цю заповідь виповняли і Господь благословляв їх.

Отже, у християн має бути любов.

Господа Ісуса Христа. Це — любов Божа. Вона має наповнювати усе наше життя і наше серце. „Все вам нехай в любові діється“ (1 Кор. 16:14). Бо де не проявилась у людським житті Христова любов, там і християнства ще нема. Зовнішня релігія людини не має перед Богом жодної вартости, якщо душею її не в Христова любов. Навіть і велика віра не повинна гордитися, якщо „не в Христовою любов'ю сильна“ (Гал. 5:6). Вся побожність людини, не випливаюча з любови до Бога й ближнього, є тільки самодурством та марним трудом. Вона не приносить людині жодної користи, а хіба тільки до страти її приводить. Найпекучішим недостатком у житті людей є недовіра до щирої християнської любови. Недостаток цей можна завважити в кожній людині. Дар Божої любови ми можемо отримати тільки від Бога, тільки тоді, коли серця наші Йому цілком віддані (Рим. 5:6)

Як ми повинні любити наших ближніх? Христос у цьому відношенні є для нас прикладом. Він каже: „Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви“. В цих словах Господніх є щось дуже велике й дуже важне. Застановись, дорогий читачу, а переконавсь, що дійсно так є. Христос полюбив нас тоді, коли ми були ще „грішниками... нечестивими“, себто мерзеними й гідкими в очах Божих. Чи ми таких людей любимо? Хоч ми самі часом буваємо кращі, та однак не можемо любити тих людей, що перед нами такими видаються. Він же нас полюбив і полюбив так сильно, що віддав Своє життя за нас. Він за нас умер. Нам таку велику любов мати до Бога й ближніх є вічно майже неможливою. „Ледве бо за праведника хто вмре; хіба за благого може ще хто й одважиться умерти“ (Рим. 5:7). Однак ми маємо обов'язок любити один одного не інакше, а так, як Христос полюбив нас. „У сьому пізнали ми любов, що Він за нас душу Свою положив; і ми повинні за братів душі класти“ (1 Ів. 3:16). Чи маємо ми таку любов? Чи можемо мати її? Так, але тільки тоді, коли ми є правдиві діти Божі. Бож у Бога є все можливим, говорить Біблія. Невідроджена людина такої любови мати не може, бо в ній переважають думки та почування

тілесні, себелюбні. Як тяжко ми грішимо в цьому відношенні, показує той факт, що Бог наказав нам: „Любіть ворогів ваших, благословляйте, хто клене вас, робіть добро, хто ненавидить вас, і моліться за тих, що обижають вас і гонять вас“; а ми не раз ненавидимо наших братів. Гріхом любов загашується, як водою вогонь. Ми часто чекаємо, щоб нас любили люди, а тоді й ми готові їх любити. Є дехто такий, що сам нікого не любить, а хоче, щоб усі любили його. Та Христос учить нас інакше. Він каже: „Оце ж, усе, що бажаєте, щоб робили вам люди, так й ви робіть їм; це бо єсть закон і пророки“ (Мат. 7:12). В любові до ближніх ми маємо бути першими, а не послідніми. Не треба дивитись на те, чи хтось нас любить, чи ні, а самі зачнім любити других. Так і Христос робив. „Ми любимо Його, бо Він перший любив нас“ (1 Ів. 4:19). Бульмо ж і ми першими там, де треба робити добро ближнім, а особливо тим, які ще не знають Христової правди, а тоді й нас так будуть нагороджувати.

Правдива розкіш життя тільки там, де щира братерська любов. Туди смутки, тягарі, невдоволення та всякі інші хвилювання людської душі не доходять. У любові нема темряви, страху, ані згіршення. Ті християни, що сповняють цей приказ: „із чистого серця любіть один одного щиро“, мають найпевніший лік на всі людські болі. Божа любов між віруючими, це чарівний бальзам на всі їхні страждання. Коли тільки споглянеш на того, хто тебе щиро любить, коли навіть подумаєш про нього, то вже відчуєш на серці ласку і радість. Тому ап. Іван учить нас глядіти завсіди на любов Божу: „Глядіть, яку любов дав нам Отець, щоб ми дітьми Божими звалися“. Глядім же духовними очима на розп'ятого Сина Божого на голгофським хресті, а побачимо там найвиразніше ту велику й незрозумілу любов Божу до нас. Там ми бачимо безмірну любов Христову, що „перевищує всякий розум“. Любов Божа в розп'ятім Спасителю так відкрита людям і так виразна, як літньою порою у погідний гарний день сонце на небі, коли воно зійде до найвищої своєї висоти. „Являє ж Своєю любов до нас Бог у тому, що як ще були ми грішниками, Христос

за нас умер“ (Рим. 5:8). Хто бачить відрізно, як Христос полюбив грішників, той не може не любити своїх ближніх. Гріх вигнав людей з раю на прокляту й тернисту землю світу цього, та ми віднаходимо знову той утрачений рай, а це в любові Божій, що в Христі Ісусі, Господі нашім. Коли серця наші наповнює дійсна любов Христова, то з нами Бог і ми з Богом. Шануймо ж і тримаймо цей скарб любови у наших серцях; молимося, щоб Господь захоронив нас, щоб ми першу любов не оставили. Вчимося любити всіх,

не тільки тих, що нас люблять, але й ворогів наших. Якщо наша перша любов погасла, то це зробив якийсь гріх наш. Покиньмо його, а тоді й любов наша до Господа та до ближніх буде знову горіти, немов жертва праведного Авеля. Християнин без любови, це — тіло без душі, це дерево без овочу, це рожа без аромату й дороговказ без напису. Бо „по тому пізнають усі, що ви учні Мої, як любов між собою ви матимете“. Тому „Братня любов нехай пробуває“ (Жид. 13:1).
Іл. Кубрин.

У Гефсемані.

I.

Молитва...

У Гефсемані — тихо, тихо...
У смутку місяць сяяв з неба,
І ясні зорі розмовляли;
Тремтучим голосом ридання...
Дивились крізь журливі пальми,
Де Цар любови, миру й чести,
Мінився піт у кров з благання;
Моливсь, щоб хрест за грішних нести.

У Гефсемані — тихо, тихо...
У тиші пальми розмовляли:
Вітаєм ми Царя і Бога!
Важка Його від нас дорога,
Остання... Хресна! Ми безсилі.
Хоч завжди були всім ми милі...
Приймали в наші тіні сонця,
Приймали в місячні у ночі.

У Гефсемані — тихо, тихо...
Ще тихше вітер ніс прощальну,
Останню пісню Спаса Бога...
Що була співана з учнями;
В обрії зорі мерехтіли...
А гомін нісся поміж пальми,
Дивився місяць... Ой, як важко! —
Молився Спас, а учні спали.

II.

Кого шукаєте?

Горять огні, блищить вже зброя:
Мечі та списи й зрадник Юда...
Мінлива тиша Гефсеманська...
Он гамір, крик і безлік люду...
„Кого шукаєте? Чого ви?
Чого лихому гнете спину?
Я ж був у кожен день із вами:
Й Нову вам голосив Новину!...“

„Кого шукаєте? Не взяли,
Що млою чорною покриті?
Народе мій! Закам'янілий,
Прокляттям, мрякою покритий.
Чого прийшли ви з ліхтарями?
Дивіться, місяць ясний сяє;
Дивіться зорі в мерехтінні;
З них кожна плаче і ридає...“

Кого шукаєте, злослові,
Безмилосерні й тугошії?
Я щастя ніс! Ви, нещасливі,
Чому у вас думки зрадливі?
Ось тільки тиждень, як кричали;
„Осанна Синові Давида!...“
Сьогодні з лютістю прибули
Потомки Каїна прадіда“.

III.

Це Я!

Це Я! Ось Я! Раби, дивіться,
Дивіться ви, сини облуди!
Я день-у-день вчив вас: пізнайте,
Пізнайте правду! — Ой, ви люди“...
Раби німі, глухі й незрячі,
Покриті мрякою й безсили.
Де ж ділись всі слова пророчі?
З подякою прийшли сьогодні?

Це Я! Назад подались злюки
Й з тривогою на землю впали.
„О, Отче Мій, дай нести муки!“

Раби незрячі повставали;
Зблизився Юда з поцілунком:
„Учителю, радій, вітаю!“
„О, зраднику! Яка причина
Сумління в камінь заміняє?
Це Я! — „І що ж, нема в вас сили?
Мечі і списи й сила злого...
Хай учні йдуть, щоб не терпіли,
Щоб не згубив із них нікого“.
Святі Він руки дав: „В'яжіте“,
Це Я! О, роде, люті злюки!...
Метнулись, кинулись на Нього,
І Агнца повели на муки.

Гр. Домашовець.

Чоловік, що боровся з Богом...

Проповідь про радіо з Канади.

...Дорогі, слухачі, що розсіяні по фермах, всі, що чуєте нас у молитовних домах... я прошу вас звернутися до вічної Книги книг, до св. Біблії. Тільки короткий вірш читаємо з 1 Мойсея, з першої книги Біблії, голова 32, вірш 24;

„Остався ж Яків один, і боровся із них хтось, аж покіль обутрило“.

Молодші люди, та і старші, часто не можуть відірватися від книжки, яка розповідає про біографію, життя великих людей. Чи знаєте ви, що найцікавіші біографії ви знайдете в Біблії? Ця Книга тим велика, що розказує нам про великих людей, нічого не заховаючи: вона не тільки відкриває добрі сторони людини, а й недобрі, гріхи, неслухняність, гордість людську і т. д. Тому то Біблія сама доказує що вона Книга від Бога, а не від людей, вона не лицемірить перед людьми, а каже всю правду й цареві й робітникові.

Огже, перед нами встає із віків темряви давніх, старих — ще молодий чоловік. І сказано: „і боровся з ним Хтось“... І він із Кимсь таємним, невідомим... аж до ранку.

Зауважте, це той Яків, що обдурив свого брата Есава, що обдурив батька і взяв благословення від нього хитрістю. Це

той Яків амбітний, рішучий. Яків сказав собі в серці: „я буду добиватись свого за всяку ціну!“ О, ота „всяка ціна!“ Тут Яків іде ще без Бога, без Його волі; йде сам, йде гердий духом і хитрий серцем. Тепер він уже вертається від тестя свого з родиною, з маєтком великим. Він обдурив Лавана, тестя, а Лаван обдурив його: ви чули про те... Що чоловік сіє, те він буде жати... Ось він вертається в рідну землю... Ось, скоро він зустрінеється з Есавом, братом своїм... Хоч минули довгі роки, але Есав має гнів і може забити його. Так Яків думає: Він заб'є мене. Тривожиться, розділяє свою худобу. Посилає послів до брата з дарами... Знову старий тілесний Яків... Він ще не обзивається, не молиться до Бога в цю хвилину. Він сам порядкує собою... Чи не так багато людей роблять? „Я сам... я... нікого не потребую... Який там Бог!“ І вечір тахий Палестини зійшов нечутно на землю, і був Яків один... один... І Хтось боровся з ним всю ніч... На ранок цей післанець Божий торкнувся Якова стегна.. Тільки торкнувся... І Яків почав кульгати і здався... Але почув він дивне слово: віднині ім'я тобі не Яків (Причепи), а Ізраїль — (Богоборець). Ти мавши нове ім'я... Ти боровся з Богом все твоє

життя, і Бог поборов тебе... Ти піддався Йому.

Приятелю! Ти думаєш може: „що я маю спільного з отією боротьбою?“ Слухайте! Ось що — це картина людського життя на всі віки будучі; це дзеркало для вас і мене. Подібно до Якова, — так бореться людина з Христом, бореться з Істиною, з правдою життя.

Казав мені колись мудрий чоловік у Києві: „я маю досить сили в собі... для життя... я.. я...“ Огже нещасливе „я“ наше... А потім — знову я бачив його. Який він полонаний, нещасний був! О, скажіть: Христе, живи в мені! Мовю силою будь! Люди кажуть сьогодні, — ми дужі самі в собі... Нам не треба Бога! Ми не потребуємо комусь молитись... Ми не молимося небові, ми молимося силі рук, волі нашої... Не Бог, а сила — маз взяти місце над небом!

Ще молодий Наполеон Бонапарт, великий войовник на острові св. Олени порозумів всю порожнечу земної сили і слави... Вона, як лист восени, вона як цвіт на траві... Чуєте, не боріться з Богом, як боровся Яків! Не треба. Наше правдиве спасіння приходить тоді до нас. Коли Христос володів нами, коли в нашому серці — Йому життя Духа коли — Він наш друг, і ми з ним!

Нам — не треба Євангелії, нам не треба цієї проповіді! Так кричать інші... О, небо милосливе, прости людям тим! Очі їх відкриті! Христос же каже — перебувайте в Слові Мовму. Воно визволить вас... Слово Твоє — правда... Коли нашим людям не треба Євангелії, не треба Христа, любови, братерства, то жакхливий

черв їсть душу, розум, сім'ю, народ. Черв'як гріха немилосердний... Рак душі...

Нам треба Євангелії! Студійте, любіть те слово! Пийте з того джерела життя... Пийте й живіть! Яків піддався волі Божій... Яків зрікся своєї гордості духовної. Він був релігійний і не знав Бога. Релігійні люди часто не знають Христа, як треба Його знати... Душе невідома, прийді до Ісуса. Розкажи Йому про себе, поклади тягарі свої, журбу свою ніг до Його... І ти почувеш ласкаве слово: Прощаються тобі гріхи твої... Прощаються... Перестаньте боротися з Богом і св. Євангелією... Як перестав один великий християнський євангелист. Він каже так: — нас було поверх десятеро дітей, як народився я, а мама померла. Я ріс сиротою. Здавалося, мій батько був гострий і сердитий, але я не знав його. Ні. Казав він, синку, не лазь на дерева.. Чуєш? А мене кортіло. Одного разу я вилазив на самий верх акації... Хлопці кричали вниз — далі, далі лізь! Ще! Ще трохи.. І я ліз, ліз вище... І — раптом... в моїх очах було темно... Я лежав на землі. Упав... Одне, що пам'ятаю я, це ласкавий голос бідного тата, що вхопив мене на руки й шепотів щось ніжно, і ніс до хати: „Я ж казав тобі: я ж просив, синку... Я ж... — Тоді, каже цей великий чоловік, — я зрозумів, що мій батько був добрий“... Так Господь просить нас, чинім Його волю... Він любить, тому кличе нас до Себе... В цю хвилину — дорогій душі, де ви є, хто ви є, — схиліться для короткої молитви. Скажіть Господеві: я не хочу боротись із правдою Твоєю. Прийми мене... помолімося...

Ів. Кмета-Єфимович.

Вечеря

Останній Заповіт

Господня.

Ісуса Христа.

„Де чинить ви на спомин про Мене“ Луки 22:19.

Одне з найактуальніших і найважливіших питань нашого часу, тобто віку подробленого та розпорошеного християн-

ства це — питання про Вечерю Господню. Дуже мало є християн, що поважно над ним зупиняються; багатьох християн не мислять поважно та глибоко над цією справою, не роздумують над питанням про те

що робити, як робити і куди йти. Нема нічого дивного, що гріх в теперішньому часі має велику силу над безсилами та легковажними християнами й ламає їхнє духовне життя, торощить і кидає у глибину вічної і бездонної темряви, безвір'я та відступництва від Бога живого.

Святий ап. Павло, як вайбільший богослов у історії Церкви, ніколи не підходив без глибшого застановлення до розв'язання чи то вирішування однієї або другої якоїсь проблеми християнського життя. Тому то Його думки майже в усіх його посланнях завжди й усюди короткі, ясні й рішучі. Ніколи він читача, віруючу людину, що шукає спасіння, не ставить на роздорожжі. Віра, за наукою ап. Павла, перемагає. І відповідь рішучої людини му-сить бути конкретна й виразна: так або ні! Усюди він говорить так, як колиш пророк Ілля у Старому Заповіті до захитаного та блукаючого манівцями народу ізраїльського: „Доки ще кульгатимете на два боки? Коли Господь є Богом, так ходіть слідом за Ним, а коли Ваал, тоді ходіть слідом за ним“ (1 Цар. 18:21). Ясність та рішучість віруючої людини му-сить бути становча, але та становчість ніколи не може сполігати тільки на самому розумі, бо розум сам в собі не має великої сили. Тут му-сить бути й серце, таке серце, що любить, серце любови. Бо таке серце мав наш Господь до нас і до цілого світу. Віра наша при допомозі розуму й серця допіру відкриває нам таємницю та причину того, чому ап. Павло був найбільшим богословом у початках нашої ери. Відповідь на це дуже коротка: ап. Павло найбільше любив Господа, як свого Спасителя. Отжеж, хто багато любить, тому й Господь багато відкриває про тайни Божої мудрости.

„Скільки бо раз їсте хліб цей і чашу цю п'єте, смерть Господню звіщаєте...“ Багато в нинішньому християнстві є форм, як саме уділювати Вечерю Господню. Багато буває мови та дискусії про одне, або про друге значення тієї або цієї форми. Майже кожне віровизнання по-своєму згадує цю пам'ятку; по-своєму розуміє, та по-своєму толкує і т. п. І через те багатьох розминаються з тією справжньою метою, яку положив, як шаріжнього каме-

ня, Сам Господь Ісус Христос. Вечеря Господня це не тільки виконання заповідю Господа, що багатьох його виконують бодай раз на рік, а інші щонеділі, як звичай. Ті, що себе віддали цілковито під провід Святого Духа, ті розуміють і відчувають, що Вечеря Божа, це щось більше, глибше та важливіше, як тільки звичай. Тільки глибока віра і любов до Бога відкриває віруючій людині значення великої голгофської жертви й помагає підійти під самісінський хрест — хрест страждань, і оцінити належно ту жертву Єдинородного Сина Божого, що її Бог Отець приніс за наші гріхи. Коли ми, читаючи Слово Боже, зануримо в глибині Божої любови наш розум і серце і тоді підемо до усіх християнських віровизнань, та порівняємо всі обряди, що їх уживають християни під час Вечері Господньої, і до того розглянемо ще й саме їхнє життя, тоді мимоволі насуваються нам слова ап. Павла: „Того то многи між вами недужі та слабі, й заснуло доволі“ (1 Кор. 11:30). Сон і духовна сліпота часто й непомітно покриває чорною мов ніч темрявою убоге духовне життям сучасне християнство.

Чому так є і де причина цього? Звалювати цілу вину на віровизнання, або церкву, яко організацію, було би помилков. Бо кожна церква складається з членів — одиниць. Ап. Павло і цю справу розсудив і робить ясною в Рим. 14:12. Там він вияснює, що перед Богом не буде відповідати організація, але кожен член — особисто. І тому він дає пораду: „Нехай же людина розглядить себе і так нехай хліб їсть і чашу п'є“ (1 Кор. 11:28).

Благословенне суспільне життя багато залежить від одиниць, що провадять те життя в Церкві й у світі. Коли церква складається з членів, не народжених з Духа Святого, вона не може бути церквою Божою, Христовою.

Історія дала декілька назов щодо Вечері Господньої, а то: „Вечеря Господня“, „Переломлення хліба“, „Комунія**“) і „Евхаристія***“).

У Новому Заповіті маємо найяскравіше підкреслені чотири місця про Вечерю Господню: Матв. 28:17-29; Марк. 14:12-25; Лук. 22:7-33 і 1 Кор. 11:23-32 Чита-

ючи всі ці місяця, бачимо бажання нашого Господа Ісуса Христа спільно востаннє у Вечері поділитися з учнями хлібом і вином. На знак Його з учнями нерозривної лучности. „Це чинить ви на спомин про Мене“ (Лук. 22:19). Це чинить — вказує надію неперервану. Ап. Павло додає „Доки Він прийде“ (1 Кор. 11:28). Людський розум не в силі вяснити повного значення Вечері Господньої та значення слів, висказаних самим Господом. Це зробити можуть хіба тільки щирі слюози та глибокі почуття віруючої людини, що приступає до Того, Хто вмирав на хресті добровільно, приймаючи тяжкі муки за наші гріхи. Серце, і тільки щире серце може відчуті і зрозуміти повне значення Вечері Господньої.

Від самих початків розвою діла Божого, як в Галичині так і на Волині, час від часу, повставали були різні питання про Вечерю Господню як у поодиноких членів, так і в церквах. Тому зважаємо на місці порушити хоч деякі думки про так важну справу, як Вечеря Господня. Що правда (як ми вже сказали повище), наш людський розум не є в силі висказати й осягнути того, що власне Господь положив у Своему плані, коли сказав: „Бо кажу вам, що вже споживати не буду її, поки сповниться в Божому Царстві вона“; так само, щодо чаші: „Кажу ж вам, що віднині не питиму Я від цього плода виноградного, доки Боже Царство не прийде“ (Лук. 22:16,18). Ми можемо тільки частинно застановитися над питаннями про саме **значення уділювання і приймання Вечері Господньої у Його святій Церкві.**

I. Значення Вечері Господньої для Церкви.

Слово Церква, повстало з грецького „Екклезія“. Це слово говорить нам про неокреслене число зібраних людей в одно. За Святим Писанням Церква мусить складатися тільки з людей віруючих, спасених і освячених ласкою Духа Святого. Така Церква є світлом для світу, бо вона своїм богобійним життям і чеснотами свідкує сама про себе, що походить від Ісуса Христа. Чисте життя та послух св. Євангелії

це в найбільший і найяскравіший доказ автентичности Церкви, тобто, що вона в дійсно Христова. Поза повище підкресленими словами немає іншого середника, котрий би міг дати певність щодо правдивости Церкви. Про це Сам Господь заповів: „Як в науці Моїй позістанетеся, тоді справді Моїми ви учнями будете“ (Ів. 8:31 і 14:23). Той, хто пробував в науці Ісуса Христа, той розуміє значення Вечері Господньої.

„Скільки бо раз істе хліб цей і чашу цю п'єте, смерть Господню звіщаєте, бо доки Він прийде“ (1 Кор. 11:26). Слова, висказані ап. Павлом в повище згаданому вірші, підкреслюють три думки, а саме: 1. Смерть Ісуса Христа. 2. Його другий прихід. 3. Сполука дітей Божих.

Християни, як діти Божі, що живуть згідно зо св. Євангелією, ніколи не обмежуються тільки сучасністю, виконуючи Вечерю Господню. Вони не дивляться на неї тільки, як на обряд і не думають, що цей обряд очищає людину від гріхів. Господь бажав і бажає від християн чогось більшого: „Це чинить ви на спомин про Мене“. Цебто, пригадайте, що було зо Мною. Віра наша в Ісуса Христа примушує нас вертатися назад, до тієї події, що відбулась колись на Голгофі. Смерть і Воскресіння Ісуса Христа це найбільша подія у цьому світі; це подія всесвітня. Тому то враз із приходом Сина Божого на цей світ, враз з Його смертю і Воскресінням реагує й сама природа, увесь всесвіт (Мат. 2:2; Лук. 2:13-14; Мат. 27:51-53; Лук. 23:44-46).

● Господня Вечеря нагадує як Церкві так і всім членам зосібна про те велике примирення людини з Богом. Пригадує день великої жертви, принесеної Богом за гріхи усіх людей цілого світу. Коли ми під час Вечері Господньої пригадали те все, що було, то опісля звертаємося в теперішнє життя і думаємо про те, як ми живемо, як любимо Господа та Його святу Євангелію і коди ми те зробимо, тоді перед нами відкривається будучність — другий прихід Сина Божого: „Доки Він

прийде“. Отжеж, другий прихід Ісуса Христа це пересторога для Церкви.

„Доки Він прийде“. Ісус Христос вразно заповів Свій другий прихід на землю (Матв. 24:27-30; Лук. 21 : 25 - 27 : Ді Ап. 1:9-11 і Відкр. 1:7). Тому Вечеря Господня має і свій неперерваний тяг, аж до Його приходу. Кожен раз, коли вірні збираються і пригадують смерть Сина Божого, то в той же самий час знають і певні, що Він, друга Особа Божа — одинокий посередник між людьми й Отцем Богом, що заступається за вірних; що Христос є й священник, що освячує Свою Церкву ласкою Духа Святого. Церква Ісуса Христа, що вичікує Його приходу, має виявлювати свою приналежність до Нього не на підставі форми, обряду якоїсь назви, або якогось тільки історичного доказу і т. п., але святим і чистим життям; своєю вірою, пам'ятаючи про те, що Він Своїй Церкві запевнив Свою поміч і Свою присутність духовну (Ів. 14:25-36). Правдиві християни не вимагають від Бога, аби Він посилав їм якісь особисті об'яви чи якісь надприродні чуда, якими так часто сьгодні похваляютьсв католики та інші їм подібні. Апробатою присутности Христової для кожного правдивого-віруючого є те, що допомогло йому народитися звиш, що дало пізнати спасіння душі своєї й отримати повну надію на осягнення Царства Божого. Така Церква й такі християни кожен раз, як тільки приступають до Вечері Господньої, мають на увазі і в сво-

їй уяві: **минулість, сучасність, майбутність** Церкви, цебто вони пам'ятають, що Ісус Христос умер за наші гріхи, воскрес по Писанню, й поверне, щоб взяти Свою Церкву.

● Потрете, значення Вечері Господньої оцінюється спільною лучністю християн. Із слова лучність (натурально грецького) повстало слово — Церква. Ап. Павло вказує на цю лучність словами: „Скільки бо раз їсте хліб цей“ (1 Кор. 11:26, або 11:33); і далі: „Тимже, браття моє, зійшовшись їсти, один одного дожидайте“. Без ясного зрозуміння нашим розумом і нашим серцем науки про Церкву Ісуса Христа, як організму — тіла Його, не можна належним чином згадувати в Вечері Господній тієї великої жертви, що її приніс милосердний Отець Бог нашу Сині Своїм за наші гріхи. Ап. Павло дає нам ясно до зрозуміння; „Бо один хліб, одно тіло ми многі — всі бо від одного хліба причащаємося — (сполучуємося)“ 1 Кор. 10:17). Так звана „Наука XII-ти апостолів“ (Ділахе) підкреслює таку думку про Вечерю Господню: „Як цей хліб, що його переломлюємо, був розсіяний зернами по родючій ріллі, а тепер з'єднаний до купи, так і Церква в Христі Ісусі є одно“.

(Далі буду)

Гр. Домашовець.

*) з латинського — сполука, спільність.

**) з грецького — подяка.

Сад „Післанця Правди“

„Післанець Правди“ має свого власного сада. Це звучить дивно, але це — дійсність.

Правда, цей сад невеличкий: в ньому всього тільки дві деревини, але це вже сад. Дві гарні, чудові яблуні росте в тому саду.

Правда, знов, що ці дві яблуні ростуть не вкупі, не разом. Одна з них на півночі, а друга на далекому півдні: одна росте на Волині, в тихому гарному садку на березі річки Стир, а друга в Галичині, у підніжжя самих Карпат. Але вони слу-

жать одній і тій самій цілі: їхні овочі призначені для „Післанця Правди“.

Минулого року волинський брат Дмитро Королук поклав початок цьому саду: найкращу-яблуню свого саду в селі Княгининку на Волині він призначив для журналу, для одинокого нашого рідного журналу. І як настала осінь, він зібрав овочі з неї, продав їх і надіслав гроші для „Післанця Правди“. І за ті гроші була видрукована ціла сторінка журналу.

Минулого місяця, в селі Дашаві в Галичині вмирав брат Йосип Галій. Умира-

ючи, він склав заповіта про своє майно. Поділив його поміж своїх улюблених дітей. Але при цьому не хотів забути й ще однієї дитини, і найкращу яблуню свого саду заповів для „Післанця Правди“.

І тепер журнал має свого сада. Тільки дві деревини є в тому саду, але ми віримо, що це тільки початок. Ми віримо, що діти Божі в усіх краях і країнах світу, перечитавши цю замітку, застановляться над нею й замисляться. І ми віримо, що

поля з пшеницею або кукурудзою, чи з ватою (бавовною)? Чому ні? у людей це неможливо, але в Бога все можливе.

Оцю думку ми кладемо на серце всім читачам „Післанця Правди“.

Усі духовні журнали, що їх читають по наших зборах, усі вони мають якусь підтримку. „Післанець Правди“ її не має й зданий тільки на ласку Божу та на ревність читачів і передплатників. З місяця на місяць, з року на рік він заледве пе-

10-13 лютого ц. р. збір християн баптистів у Білостоці святкував 35 річницю свого існування. У цій урочистості брала участь Головна Рада Союзу Зборів Слов'янських Баптистів у повному складі. На світліні бачимо Х др. Люїс, представник амер. баптистів на Європу 2. Л. Мікса, презес Союзу 2. В. Гутше, віцепрезес 3. бр. Спалек, керівник Притулку Старців 4. бр. Дзекуць-Малей, пресв. берестейського збору та керівник Сирітського Притулку 5. бр. Волянський, пресвітер у Здолбунові 6. бр. Кужава, пресвітер у Варшаві 7. бр. Кірцун, пресв. у Зельві 8. бр. Болтнев, пресв. у Білостоці 9. Л. Жабко-Потапович.

Господь не одному з них насуне таку думку: „ах, яка це добра ідея! завести великий сад Післанця! чи не міг би й я щонебудь зробити для Післанця Правди? чому би й мені не призначити щось для журналу?“ І один брат призначить грушу, другий — сливу, третій десь у теплих краях — помаранчеве дерево, а там той куц порічок, а та сестра грядочку полуниць і т. д.

Чи не міг би в той спосіб „Післанець Правди“ придбати не тільки сада, але й огорода в огірками та капустаю,

ретьгає своє існування. Він живе вже дванадцятий рік, але кожного року ледве доживав до кінця року.

Господь поклав своїм дітям утворити „сад Післанця“, аби допомогти журналові. Хто з вас, діти Божі, хоче бути робітником у тому саду?

Про всі прибутки до того саду а також про прихід грошей з нього „Післанець Правди“ негайно оголошуватиме на своїх сторінках.

Хто жертвує наступне дерево?

Куток для молоді.

Із циклю „Нові Пісні“.

Сонети, псалмами роджені.

Псалма 121.

До гір підношу погляд мій сумний...
Ой, Гори, сонцем вбрані, сині Гори!
Не сніться їм землі криваві сні,
А мовою краси про мир говорять.

Давно-давно поставлені тут Ним,
Тоді ламалося й ридало море,
Звертаючи Творця віків плани...

З-за Гір до мене поміч прийде впору.

Розрада тиха прийде від Огця,

Його і Гори слухають, і небо.

В надії молодій не захитаюсь я!

Бо збудить у душі хвали пісні,

Бо дасть усе, чого нам треба.

Ой, Сторож наш не задримає, ні!

Ів. Кмета-Єфимович.

Скельні Гори, 1936.

І мертві воскреснуть.

(Вільний переспів Єзек. 37:1-144).

Господня рука на мені як спочила,
Повів мене Бог у широке поле
Й сказав: „Подивися!“ Душа стрепенулась:
Кістя там лежало сухе та голе.
Я глянув: — О, Боже! Чи прийде хвилина?
Чи ті кістяки життєдайними стануть?
Чи прийде для них ще щаслива година?
І може навіки — засохнуть, зав'януть.

Дививсь я тривожно; степи широчезні,
Кістки незлічимі, могили й кургани...
Дививсь, та й не знав я, з якої причини
Лежать тут безбожні, лежать й християни.
Господь вмить промовив: „Не бійся, мій
[сину!“

Тобі розкажу про ці кості, що в полі;
З'ясую про них, про їх гріх і провину;
Про муки й кайдани, про горе в неволі.

Не міг я питати (будилась тривога!)
Про кості, що в полі, про час та події.
Дивився у небо, до Господа Бога;
І сяйво заблисло — закрилися віі.

Господь знов промовив: „Ти скажеш про-
[роцтво

Про ті кістяки, що он мертві й безсилі
Лежать, подивися — старці і юнацтво;
Були і вони у потузі та в силі.

І голосно чув я й слова знов пророчі:
„Чи житимуть кості он ті, що на полі?“
О, Боже, для мене таємні ці речі;
Ти знавш і явні вони Твоїй волі;
Ти знавш, один, о мій Боже великий,
Причину, чому ті кості спочили?
Вони можуть встати, жінки й чоловіки;
Твоє сяйне сонце розбудить в них сили.

* * *

І Бог відказав: „Слухай пильно, мій сину!
Ті кості, що в полі безсилі німують...
Народ безталанний — мав щастя і долю, —
Зневірений став — лишив віру живу.
Я збуджу ще їх, дам святі повеління
І житимуть в щасті у рідній країні!
І з вуст їх поллеться врочисте хваління,
І стане доступне усім їм спасіння.

Ти скажеш пророцтво — почують і визнають
Господнє Слово відвічне сповнилось;
І зорі, і місяць в блакиті засяють,
Бо Боже Царство до всіх наблизилось.
В захопленні був я й чекав із терпінням,
А поле мовчало — безмежне й безкрає.

Сухі кістяки, наче тверде каміння,
Що навіть і крихти життя вже не мав.

Наблизився мент — говорив я пророцтва;
Пророцтва святі від могутнього Бога!
Мов з джерел живих випливали свідоцтва...
І миттю повстали і шум, і тривога!
Вітри повівали від краю до краю;
І шелест в тиші чув від поля сухого.
Я знав, що наказ я Господній сповняю.
Вітри дули тихо з Сіону святого.

З гори віковичної були, з святої.
І раптом повстало велике диво:
Посходились кості одна до одної,
І в форми людські поскладалися живо.
Подули вітри, кістки мертві здіймались,
Й на ноги звелись, почали вмить ходити;
Мов хвилі морські на воді колисались.
Й на волі раділи колись мертві діти.

Що ж то за народ? Я почав вже питати...
І що ж то за кості, що в полі лежали?
За гріх, вони мусіли мертвими стати,
Вони бо Господні слова зневажали.
Народ той — Ізраїль, нащадки Адама,
Що створений був для прославлення Мого,
Але не пішов він слідами Аврама,
Тому був позбавлений раю святого.

* * *

Народе мій рідний, дивися, це — школа,
Дивись, як Ізраїль віками в неволі.
Потураний всюди — душа в нього квола...
Нещасний блукає без щастя і долі.
Ти голоса слухай у рідній країні;
Євангельський голос з Сіону брентить,
Почуй і отримаєш повне спасіння
Прийми Боже Слово, і будеш вік жить.

І більше не будеш кістками сухими
Валятись по полі своїм і чужому,
Не будемо більше усі ми чужими, —
Й служити всі будемо Богу живому.
І сонце стосяйне засяє над нами,
Євангельським радісним, ясним промінням.

І сонце Христове зійде над степами,
І люди радітнуть Божим спасінням.

Ігор Камінський.

Любов на муках.

Дивуюся я дивом довгим в тавмниці,
Те диво виплело мені вінок терновий.
Асерце кров'ю плаче. Сон чорнявий сниться,
І — спутаний орел — крилате слово.

Дивуюся... Защо любов моя розп'ята,
Нащо її у багрянцю ще раз вбрали?
А ж був для них і другом, й світлим
братом;

Вінки плели... А зараз — жалить жаль.
Защо ж, за що вбите Дитя — Любов?
Веселе, мов сонце кучеряве...
Тому, що і Свою — на муки віддав Бог?
Ой, у любові — рана...

Іван Кмета-Єфимович.

Знай...

Не ввійде туди ніколи
Ніхто з усіх тих,
Ким тут завжди та напевно
Володів гріх:

Мусить кожен відректись
Від усього зла,
Мусить кинути дорогу,
Що в пекло вела.

Мусить перше він пізнати
Господа Христа,
Зрозуміти, за що лялась
Кров Його свята.

Він знуцання та страждання
Переніс за нас,
Щоб усякий мав спасіння
В цей блаженний час.

Не відмовивсь Він померти
У муках страцних,
Щоб відкрити двері раю
Для добрих і злих.

Він і нині відкриває
Двері для життя

Усім тим, хто тут провадить
Святеє буття.
Він того не покидав,
Хто в руках Його,
Той ніколи не загине
Для Спаса свого.
Той до неба, в життя вічне,
До Бога піде,
Там він радість, вічне щастя
І спокій знайде.
Вічна пісня щастя й слави
Там вічно брентить.
Тож покиньте гріх-неправду,
До Бога прийдіть.

В. Лукач.

Буштино. Чехословачина.
В березні 1938.

Радість.

Радість — то найкраще в світі,
Всі її шукають,
Всюди, чи в селі, чи в місті
Про радість питають.
Бо без радості недобре
В цьому світі жити,
Кожне серце завжди хоче,
Щоб йому радіти.
Йде людина до театру,
Щоб там побувати,
Подивитись, послухати,
Що будуть казати.
Може скажуть там щось добре,
Може мудре скажуть;
Як то жити в цьому світі —
Може там покажуть.
Побувала у театрі,
Додому вернулась,
Та радості не знайшла там,
Та й знов зажурилась.
Знову думає людина;
Що ж тут починати?
Дежто в цьому світі радість
Собі відшукати?
Подумала, порадилась
Й пішла на музики,
Де збираються нещасні
Безбожні алоріки.
Та й там радості не було;
На завтра у ранці

Ще сумніше в серці стало
Бідній небораці.
Чогось став він такий кволий,
Тяжкий та лінивий,
На людей не хоче глянуть,
І світ став немилий,
Чекай, думає бідака,
Знайду я хвилинку
Повну радості та щастя,
Та й пішов... до шинку.
Там сідає він до столу,
Купує горілки,
А навколо приятелі
Пристають до спілки.
І напився він доп'яна,
Щоб горе забути,
І віддав криваві гроші
За літру отрути.
Цілий вечір пив горілку,
Курив папіроси.
Обібрали його друзі,
Вернувсь в хату босий.

Сидить знову та й журиться:
Де ж ту радість взяти?
Як на цій землі нещасній
Якесь щастя мати?

Отак люди в цьому світі
Радості шукають,
І як вівці без пастиря
По світі блукають.

Браття й сестри молодії!
Бог нас посилає,
Щоб ми радість усім несли,
Хто її не має.

Всіх знеможених, скорботних
Ходім потішати;
Всім, хто радості шукає,
Будем помагати.

Хто з присутніх у цій залі
Радості не має,
Нехай стане на коліна
Й Господа благає.

І тоді у вашім серці,
Де лиш ніч ночує,
Нова, чиста, свята, Божа
Радість запанує.

А Збирун.

Лиш Ти один.

*Як я до Твого божества угору
Крізь порох, мряку рвуся із низин,*

*Ніхто не знає... знаєш в кожну пору
Лиш Ти один.*

*Як я у безвість падаю в безсиллі,
Й останком сил тримаюсь ще вершин,
Ніхто не бачить... бачиш в кожню хвилию
Лиш ти один.*

*Як в'яну я, мов цвіт у літню снеку,
Коли згорає листячко билин,
Ніхто не зглянеться... та недалеко
Лиш Ти один.*

*Як я впаду, як спотикнусь, хитаюсь,
Коли тиняюсь, як той блудний син,
Ніхто не жалує, ніхто не знає,
Лиш Ти один.*

*Коли мене всі люди покидають,
Як тих нещасних бідних сиротин,
То хто ж тоді пригорне й обіймає?
Лиш Ти один.*

*Якщо боротись буду до могили,
І до останніх не впаду хвилини,
Хто в боротьбі підтримає, дасть сили?
Лиш Ти один.*

*О, тільки Ти... і я Тебе благаю:
Ти не забудь, не залиши, не кинь.
А я Тобі служити тут бажаю,
Поки життя мого. Амінь.*

*Дмитро Кащій.
(Підгірці, Галичина).*

Із праці на ниві Божій

*З огляду на велику кількість матеріялу
всі дописи мусять Редакція скоротити.*

Судбури — Америка.

Брати й сестри, замешкалі в Судборах, переживали велику радість під час зібрань, які відбулися 13 березня. На це зібрання прибули брати та сестри зо Сандуски, а також відвідали нас брати та сестри з Красвил-Новакі. Крім згаданих прибули до нас брат та сестра Приймаки. Словом Божим служили бр. Дикий і бр. Захар Приймак з Детройту. Сестра Д. Терещук грала на піяніно. Багато радісних пісень було проспівано на славу Господа. Всі з великою радістю і вдячністю Господу розійшлися по домах. Просим всіх дітей Божих, моліться за нас.

С. Дикий.

Похорон у Дашаві — Галичина.

Дня 15 березня наш збір переживав великий смуток з приводу смерті брата Галія старшого. Брат Йосип Галій прожив 68 років і прожив з Господом 7 років. Перед своєю смертю, коли почув, що Господь Його покличе до себе, запросив братів та сестер, пропращався зо всіма востаннє й висловив свою останню волю. Згідно з нею найкращу яблуню зо свого саду записав для Післанця Правди. На похорон прибув брат І. Кубрин. Переходячи вулицями села, нас проводило багато народу, котрий приглядався, як віруючі в ідеальному порядку переходили, співаючи духовні пісні. Місцеві „добрі християни“ замкнули головну браму цвинтаря ланцю-

гами, бажаючи, щоб ми йшли бічними дверима. На цвинтарі зібралось багато людей. Слово Боже промовляли бр. Кубрин, бр. Борцівський і бр. Брода. Ввечері того дня відбулося зібрання у бр. Капки, другого дня у бр. Павла Галія, і в Підгірцях у бр. Кащія. Слово Боже в ті дні принесло нам багато благословення, за що Йому велика подяка.

Присутній.

Ворончин — Волинь.

Радісні дні переживала наша молодь а також і старші брати та сестри під час диригентських курсів, що відбувалися у нас в листопаді 1937 р. Курси провадив бр. Бичковський і бр. Волосевич. Багато прислужився нам бр. Бичковський, котрий навчив нас чудових пісень в українській мові свого власного твору. Велика йому дяка за це. О, коли б нам більше таких братів, то наша молодь і всі віруючі ще більше славили би Господа піснями в своїй рідній мові. Прибув до нас теж і бр. Лук'янчук з Рожища. Він нас підкріпляв Словом Божим. Так ми провели в радості та єднанні п'ять тижнів. Наприкінці наших курсів відбулося гарне зібрання, на котре прибули інші брати. На закінчення бр. Бичковський, Волосевич і Лук'янчук мали гарні, зворушуючі промови. Також бр. Бичковський уклад гарну пісню про Господню школу, і цієї пісні навчив нас на прощання. Дяка велика вам всім, брати, за ваш труд у нас. Все зроблене вами послужить на славу Господеві, а нам на вбудову.

В. Ярошук.

Рава Руська (Галичина). Від 20. II. до 20. III. в Раві відбулися диригентські курси з уділом 18 учнів — курсантів, під проводом бр. бр. Г. Лук'янчука та І. Бульчука. Господь чудово поблагословив початок тієї праці дня 21 ц. м. з уділом бр. Жабко-Потаповича; також благословив середину і кінець; а кінець у всякому ділі є важний. Підчас науки Господь був з нами. Не тільки брати курсанти навчилися співу, музики, а також навчилися доброго християнського життя, при щоденному

литви, до чого прилучилися і брати курсанчи. Під час ранішньої молитви того дня, один хлопчик 14 років віддав своє серце Ісусові.

В суботу 19 ц. м. прибув до нас бр. Л. Ж.-Потапович, й відбувся іспит. Тоді тільки було видно, що вся праця бр. бр. учителів, а також старання комітету не пропали марно. Знову зможуть в Галичині кілька нових хорів заспівати, а кілька старих зможуть відновитися свіжими силами.

Під час тих курсів кілька душ від-

Диригентські курси в Раві. 1. бр. пресвітер равського збору І. Підгорецький 2 бр. Г. Лук'янчук 3. бр. І. Бульчук 4. Експедитор П. П. А. Глива 5. Л. Жабко-Потапович.

ранішньому читанні Слова Божого з Єванг. св. Івана. Багато взяли курсанти доброго прикладу від своїх братів вчителів, а особливо приклад терпіння і спокою, бож трудно в такій праці мати одне й друге. Добре нам було жити, як на горі з Господом (Мт. 17:4). Наші сестри, Г. Глива і Г. Вишко добре нас доглядали, годували смачними їжами. Бр. І. Підгорецький, як добрий батько, стежив за порядками. Не спогледілись ми, як швидко той час проминув. Наближається благословенний кінець останнього тижня курсів. В п'ятницю, місцевий збір переживає день посту і мо-

далося Господеві. Багатьох поновили свою віддачу. Хто тільки бував на тих зібраннях за тей час, та слухав те вічне слово Боже, в котрім брали уділ брати проводячі курсами і дехто з курсантів, а також бр. Підгорецький, той міг почувати себе відновленим, і набрав нових сил до життя й до праці. За те все хай буде вдячність Господеві. Нашим братам з комітету, через котрих Бог це все зробив, та всім тим, хто помагав матеріально й своїми молитвами, дякуємо щиренько.

Учасник.

Усім добродіям, приятелям, співробітникам, передплатникам і читачам Редакція П. П. засилає найсердечніші поздоровлення й побажання.

Христос Воскрес!

Я ДОРОГА І ПРАВДА

Я ЖИТТЯ (ІСОАНА 14:6)

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 5

Травень

1938

Я Твій...

Я Твій, мій Спасе милосердний,
Твоїм дітям навік я став,
Коли Ти в муках на Голгофі
За мене гірко постраждав.

Я зрозумів Твої страждання:
Вони покликали в ту мить
Лишити все, себе самого,
І лиш для Тебе, Спасе, жить.

Тебе хвалити я бажаю
Життям, душею, серцем всім.
Хотів би жити і вмирати
З Тобою, Господом моїм.

В. Лукач

*Буштино, Закарпаття
Чехословаччина*

Це число присвячено „дню матері“

Із праці на ниві Божій.

Білі Ослави (Гуцульщина).

1 січня 1938 року минув рік, як ми опинилися в смутнім положенні по втраті нашого проп. брата М. Лютого. Не бракувало ворогів, котрі раділи з того нещастя нашого та з задоволенням серцем казали: „Ого, уже його нема“. І правда, дуже довгий час нас на Гуцульщині ніхто не відвідував. Здавалося, що ми уже забуті, позістали осиротівші. Однак нас Господь не опускав без Свогого благословення та ніхто із нас не був опущений; Його Слова нас потішали і додавали нам сили Іс. 43,5. Мат. 28,20. Пізніше Господь почав до нас посилати Своїх слуг, котрі почали нас відвідувати і скріпляти в Слові Божому.

В дні свят 7 січня ц. р. Господь післав до нас свогого слугу а нашого брата з Равщини Івана Підгорецького, з котрим ми переживали в нашім Господі много радости. Однак не обійшлося і без противників. Першого вечора як брат до нас прийшов, поскодилася частина віруючих на молитовне зібрання. На те зібрання прийшли так само і два суботники; люди ці стоять проти нас, бо ми не з тої думки, що вони невідроджені. По зібранні почали вони суперечку про суботу. Дійшло до того, що один з цих двох, Степан Бойко з нашого таки села, роз'юшений духом злости, почав прискакувати до брата Підгорецького: ось-ось що не почав бійки, опираючись на 10 заповідях Божих. з цього видно, що день сьомий-субота не може дати їм адвентистам дня відродження. Зо сторони світських людей тепер перешкод не маємо, а маємо ось від яких. Нехай буде сором тим суботникам, що так виховують кольпортерів. Нам не диво, бо ми знаємо, що сатана собі спосіб знайде, щоб шкودити ділу Божому. Однак нас Господь благословив в ті дні свят Різдва Христового і Нового Року, так, що із католиків нас запрошували, щоб ми і до них ішли робити наші Богослуження і служили їм Словом Божим. Просимо всіх дітей Божих молитися за діло Боже на Гуцульщині.

О. Гарасимів.

Саджавка (Галичина).

Ще 1933 року Господь Своєю сильною рукою видер мене з більшовицького пекла та чу-

довим способом допоміг мені повернутись до рідної землі та до рідного села. Ще багато раніш, а саме ще 1910 року я увірував у мого Спаси й того ж таки року прийняв святе хрищення. Та незабаром вибухла світова війна й я опинився аж у Росії. По довшім блуканні там я знайшов там віруючих: це були євангельські християни з союзу покійного брата І. С. Проханога. Серед них пережив я декілька років у великій радості та в щасті. Але після радости почався й смуток: вибухли там великі переслідування проти дітей Божих. Багато треба би було мати місця на сторінках „Лісланця Правди“, аби докладно списати все те, що я бачив і пережив у Росії під час переслідувань... Коли я повернувся до Галичини з дружиною, то поняття не мав про те, чи є тут віруючі. Почав питати про них у світських, кажуть мені, що всюди по селах є такі віруючі. Почав їх шукати. Вістка про мій приїзд тим часом понеслась по селах. Якось повертаюся з дружиною ввечері з поля й застаю в євоїй хаті за столом якогось чоловіка. Це був брат Онуфрій Гарасимів із Білих Ослав. Він мені докладно розповів про діло Боже в Галичині. Розповів мені про громадку віруючих і в Білих Ославах і запросив мене туди. Незабаром пішов я до Ослав на зібрання й там побачив уперше тепер уже покійного проповідника брата М. Лютого. Дуже щиро та сердечно привітав він мене та розмовляв зо мною. Того ж таки вечора просив я церкву, аби мене з дружиною прийняла до членів. Запросив я віруючих, аби прийшли до мого дому у Саджавці й там розпочали євангельську працю. Тоді почали мене відвідувати брати: М. Лютий, О. Гарасимів, Л. Паюк, І. Капля, М. Дябелко, І. Угрин та інші. Господь благословив цю працю, й минулого року ще дві душі прийняли св. хрищення з нашого села. Хрищення робив бр. Н. Лук'янчук у Слобідці Лісній. Моліться за діло Боже в Саджавці.

Степан Христан.

При цьому числі розсилається „Недільна Шкілка“ за червень.

„Я ДОРОГА І ПРАВДА И ЖИТТЯ“ (Йоана 14 : 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ виносить :

Річно — 3 зол. На півроку — 1'50 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 5.

Травень 1938 року

Рік 12

День матері.

Як тільки надходить друга неділя місяця травня, в усіх родинх усього культурного світу святкується урочисто „день матері“. До якого б народу належали ті родини, яку б релігію визнавали вони, всі вони рахують своїм обов'язком відсвяткувати цей день.

Не може бути двох думок відносно того, на чю долю в сучасній родині припадає найбільше клопот і тягарів. Хто мусить дбати не тільки про матеріальний добробут дому, але й турбуватися про моральне та духовне виховання дітей? Мати в родині в тим осередком, навколо якого скупчуються всі ті турботи та піклування. Мати мусить не тільки породити своїх діточок, але й вигодувати їх та й виховати їх. Ніхто стільки не працює, як власне тая мати.

І чим бідніша матеріально родина, тим більше праці припадає на долю матері. Мати-селянка повинна не тільки ввесь дім і його мешканців допильнувати; вона примушена й худобу доглядати, і огород плекати, та й на полі батькові допомогти.

Все своє життя, свої сили, здоров'я, саме життя вона віддає для своєї родини. Мати не тільки працює для своїх близьких: вона повинна душу свою до тієї праці вкладати.

Мати-міщанка повинна не тільки хату, чоловіка й діточок обмити, обшити, нагодувати, але мусить ще часто й заробити на їжу та на одіж.

Особливо тяжка доля випадає для ма-

тері, якщо вона залишиться вдовицею з маленькими діточками на руках. І не доіть вона, і не доспить вона. Для себе, для свого особистого життя вона часто-густо не має ані хвилинки часу.

Але чи ж цінується ця її тяжка, саможертвенна праця?

Звичайно жіноча праця оцінюється найнижче. Мати часто за свою працю дістає від власних же дітей тільки погорду, зневагу та образи. Мати в тій родині, якій віддала сили й життя, часто з'являється німою рабою, що не має ані голосу, ані права. Вона має тільки одні обов'язки, але жодного привілею, жодної нагороди, жодної радості.

І це не тільки в родинх поганських, але й часто в так званих християнських. Християнські діти часто не знають справжньої ціни своєї мами й дивляться на неї, як на слугу, що повинна їм все зробити, у всьому догодити.

Такі діти забувають, ким була мати — пресвята Діва Марія для свого Сина по тілу — для Ісуса Христа. Він, наш Спас, дав приклад справжньої пошани, належної чести для християнських матерів.

Іти слідами Ісуса Христа, вшанувати належним чином своїх матерів — це повинно бути завданням всіх християнських дітей.

Влаштовуючи „день матері“, всі християни повинні пам'ятати, що, святкуючи його, вони прислужаться до поширення в християнському світі науки Христової,

науки Господньої, що вже зарання наказав усім людям „шанувати батька й матір свою“.

Ті діти, що часто шанують або хоч бояться свого батька, лічать свою матір ні за що. Завданням „дня матері“ є навчити дітей шанувати та любити не тільки батька, але й матір. Метою того дня є

прищепити дітям заповіді Господа, що висловились у словах ап. Павла: „Діти, слухайте своїх родителів у Господі, це бо по правді. Поважай батька твого й матір; це перша заповідь із обітванням, щоб добре тобі було і був ти довголітєн на землі“ (Ефес. 6:1-3).

Влаштовуйте по зборах „день матері“!

Із циклю „Пісні“

Ой мамо-матусю.

1.

Молися за мене, ой, мамо-матусю!
Щоб я на правдиву путь на вернувся.
І ранком, і нічю не забувай, нене,
Про блудного сина, про грішного мене.
Хоч я й на безпуття дорогах блукаю,
Мов зрадник той Юда, без Бога мов Каїн.
Та знаю, я любий тобі ще, матусю,
Мене б не зріклася, якби повернувся,
Для Бога, благаю, ти вимоли, нене,
Молися за блудного-грішного мене...

2.

Мій сине пропащий, ще в тебе є мати,

Вона вмє довго терпіти й прощати.
За тебе я слізно, мій сине, молюся,
Невже переміни в тобі не дїждуся,
Невже домовину поставлять на мари.
А з нею надії посохлі та марні?
Згадай, як кохала малим тебе ніжно,
Защо ж мені в серце встромив оце ніж ти?
Було причешу та сорочку дам білу,
Та й люди радіють тобою в неділю...
Ой, де ж ти, мій рідний та любий мій Каїн,
Вернися додому, в гріхах не блукай більш.

*Ів. Кмета-Єфимович
Канада.*

Вечеря Господня.

(Продовження).

Щодо самого уділювання Вечері Господньої, то між віруючими християнами є різнобіжні думки та погляди. За дві майже тисячі літ було багато мови та дискусій і компетарів. Нарешті, щодо цього повстали два протилежні табори. Перший табір це — римо-католицька церква. Вона уперто стоїть на тому, що тільки вона має право настановлювати і висвячувати людей на священників, щобто на проповідників. Надаючи їм право священства, вважає себе церквою апостольською, при чому опирається на переданні, що ніби ап. Петро був першим єпископом — папою, що мешкав у Римі. Католицька церква приписує собі правовірність і надає тільки своїм

священникам право уділювати Вечерю Господню. Інші віровизнання, хоч би вони мали найсвятіше життя, католицька церква лічить за єретиків; навіть православну церкву, що має більше право до апостольства, Рим вважає за єресь, за „схизму“. Другий табір — це табір найкрайніше радикальний, це дрібничково — „секганський“ рух. Цей рух відкидає всяке проповідничо-місійне підготовлення робітників. Вечері Господній ці люди не надають жодного значення. Тримаючись свого власного погляду, а не євангельського, вони говорять, що Вечерю Господню може уділювати кожен член церкви. Але в практиці допускають тільки членів — мужчин (чому ж

не жінок? вони теж члени). Ясно, що кожен, хто не тримається св. Євангелії, як світильника, що просвітлює дорогу для правди Божої — мусить блудити.

Коли приходимо до самого джерела, до Слова Божого, то бачимо ясно важність цієї справи. Щоб займати якесь становище в Церкві і уділювати Вечерю Господню, треба бути: новонародженим (Ів. 3:3); повним віри і Духа Святого (Дії 6:5); не новоохрищеним (1 Тим. 3:5); проповідник мусить мати розвинене знання (1 Тим. 6:3); добре свідectво від сторонніх людей, тобто від людей світських (1 Тим. 3:7); мусить бути взоровою людиною у своїм домі (1 Тим. 3:4); добрим оборонцем св. Євангелії і Церкви Божої (1 Тим. 1:18-19) і т. п. І коли б це все було, то це ще не все; такий працівник мусить бути рукоположений (2 Тим. 1:6; 1 Тим. 4:14). Св. ап. Павло щодо цієї справи говорить ясно без усяких алгорій та метафор: „Я бо прийняв від Господа, що й передав вам“ (1 Кор. 11:23) і далі: „Тим же, хто їстиме хліб цей і питиме чашу Господню недостойно, винен буде тіла і крові Господньої“ (1 Кор. 11:27). Отжеж, подумаймо: коли так важне є саме приймання Вечері Господньої (підкреслім слова: **винен буде!**) то скільки більше буде винен той, хто береться недостойно до уділювання Вечері Господньої? Тому ап. Яків до нерозважних братів говорить одверто й щиро: „Не буйте многі учителями, браття моє, знаючи, що більший осуд прийме“ (Як. 3:1).

Пишучи цю статтю, маю під руками журнал: „Благодать и мир“. Якраз це журнал такого віровизнання, що виступає проти всякого порядку в Церкві та тримається поглядів анархістичних. Між іншим у цьому журналі вміщена стаття під заголовком: „Хліб, що переломлюємо“. У тій статті автор говорить таке: „у Новому Заповіті ніде нема написано про те, щоб один брат у Церкві уділяв Вечерю Господню; і далі говорить: „Господь цей обов'язок наклав на всіх членів церкви“. Коли далі читаємо, то бачимо, що автор зараз змінює свою думку (бо не має іншого виходу) й покликається на Св. Письмо і каже: „Ісус Христос... взявши ж хліб і вчинивши подяку поламав і дав їм“ (Лук. 22:19). Отжеж в мислях авгора щодо

Вечері Господньої ціла плутанина, бо він говорить, що всі члени церкви мають уділювати Вечерю Господню, а в той же самий час сам підкреслює євангельські слова, що Господь **Сам** узяв хліб і роздав (ніхто інший); ні один з апостолів не поривався ставати за стола, й займати місце свого учителя Ісуса Христа, й переломлювати хліб, й роздавати без усякого порядку, як це в сьогоднішніх часах роблять усякі люди. Той, хто знає глибше св. Письмо — не здивується, бачачи всякі безпорядки й беззляддя в сьогоднішньому роздробленому християнстві. Дух сваволі завжди старався в церкві, що її Господь сам заснував — шкодити. Шкодить він і тепер, і буде шкодити аж до Його приходу. Коли би ми не мали Слова Божого, то певно мусили би блукати по всяких роздорожних стежках, як і інші.

Тепер, щоб нам не грішити свідомо, звернім нашу увагу на Слово Боже, що навчає нас про порядок Вечері Господньої. В першу чергу подивімся, як Сам Господь поступив і який дав приклад на майбутність щодо порядку у Його Церкві. Про це говорять нам такі місця: Мат. 26:26-27; Мар. 14:22-23; Лук. 22:19-20. Усі три євангелисти подають однаково, що Ісус Сам преломлював хліб і Сам передавав, як хліб, так і чашу. Бачимо, що при цьому був найсвятіший порядок, а не гармідер та метушня. Далі перечеитаємо такі місця: Дії 20:7 і 11; 1 Кор. 11:23. Ці місця говорять, що ап. Павло займав перше місце, як проводячий, в Вечері Господній. Маємо ще два місця в Новому Заповіті про Вечерю Господню, а саме: Дії 2:42 і 46. Перший вірш говорить про Богослуження й Вечерю Господню, а другий говорить: „І ламлючи по домах хліб, приймаючи харч в радості і простоті серця“. Як раз зараз із цього місця не можна виводити, що всі разом переломлювали хліб. Мусимо пам'ятати, що в першій церкві завжди відбувалася Вечеря Господня, а по ній так звана „вечеря любови“ (агапе“). Мусимо пам'ятати, що Вечеря Господня і „вечеря любови“, то різні акти: Вечеря Господня це — спомин смерті Господа Ісуса Христа, а „вечеря любови“ це спільне споживання харчів. Часто й тепер наші збори в часі

якоїсь урочистості (як то в часі хрищення, подяки за жнива і т. п.) уряджують „вечері любови“.

Порядок і лад у Церкві мусить бути,

бо Бог наш не Бог безладдя, але Бог ладу і порядку (1 Кор. 14:33).

(Далі буде).

Гр. Домашовець.

На Кармелі.

(Одне з пережитого за останні роки). Допис проф. В. Ф. Марцінковського з Палестини.

Гора Кармель, де колись діяв пророк Ілля, знаходиться в північній частині Палестини, в Галилеї. Вона панує над портовим містом Гаїфою.

Щонеділі на цій горі влаштовуються зібрання під отвертим небом. Зібрання провадить старець, що живе на цій горі й що раніш проповідував Євангелію в Китаї. Зібрання мають піднесений і врочистий характер у супроводі співу гімнів і молитов. Місце, де бувають ці зібрання, знамените своєю красою. Воно розташоване на кам'яній терасі, що її недавно побудувала сестра маршала Алембі на спомин про англійських вояків, які загинули під час завойовання ними Палестини. Ця тераса розташована при дорозі, на краю провалля. Позад підносяться схили гори, що вкриті шпильчастим лісом півній. А в долині розлягається місто Гаїфа, а за ним до самого обрива синіє Середземне море. Там при березі, в новому порті, димують пароплави з усіх кінців світу. Запливають туди й українські кораблі з Одеси.

Праворуч лежить рівнина, а по ній срібною стрічкою в'ється річка Кисон, ота сама, що над нею пророк Ілля наказав позабивати ідоляських жерців, коли вогонь з неба впав на його жертву й тим потвердив справжність віри в Одиного Бога. Над цією рівниною тепер, то тут то там, видно групу кам'яних будов. Це нещодавно побудовані жидівські колонії, красномовне свідцтво справжності Біблії. Ізраїльський народ по двотисячній розсипці на чужині повертається до Обіцяної Землі згідно з пророкуванням Божого Слова.

А далі, за долиною Кисонською голубіють гори Назарету, Заїорданья, Сирцини... Посеред цих гір знаходиться рів-

нина, інша широка рівнина, а на ній славетній Армагедон, місце останнього великого бою, що описаний у Відкритті. Дорога, що провадить до нього від гаїфського порту, вже тепер названа знаменним ім'ям: „Шлях Царів“. Чи не тих „царів землі й усієї вселенної“, що мають бути зібраними „на війну в день той великий Бога Вседержителя“? Направду величчя панорама світу розляглась перед нами!

А проповідь Євангелії та спів, що сливають з цієї тераси, ніби звернені звідци, до Святої Землі, до всього світу...

Старець високого зросту, з цвітучим обличчям, з довгим сивим волоссям і бородою, виразно та просто, грімким голосом звіщає (англійською мовою) підставові правди Божого слова. Він молиться за народи та за уряди. Він каже про правдивість усіх пророцтв Біблії, про те, як вони своєчасно всі доконуються, а одне з цих про поворот Ізраїля до Палестини, — здійснюється ось тут на наших очах. Він закликає приготуватися до скорого приходу Христа: „Ось я вже ніби чую грукіт колесниць, що сходять з неба на землю“. Він часто пожвавлює свою промову ілюстраціями та прикладами. Ось один із них... Невіруюча людина (атеїст) уважно перечитав Євангелію. По цим він сказав до своєї теж невіруючої жінки: „Якщо ця книга каже правду, то ми з тобою помиляємося в своєму невірстві“. По другому перечитанні Євангелії він сказав жінці: „Якщо ця книга правдива, то ми з тобою — загинулі люди“. Нові думки про гріх і про необхідність покаяння почали діяти в його душі. Почав він читати святу книгу втретє. І тепер, уже з великою радістю він оголосив своїй дружині: „Жінко!

Якщо ця книга каже правду, то ми обидвоє спасені!“

Інший приклад. — Юнак за свій пеступ засуджений на кару смерти. І ось він стоїть при катівні. Князь, володар цього краю, підходить до нього й каже: „Яке твоє останнє бажання?“ — „Дайте мені склянку води“, каже юнак. Йому приносять воду. Засуджений бере склянку. Його рука тремтить від схвильовання. „Чому ти так тремтиш? Пий спокійно. Доки ти не вип'єш цієї води, ти не будеш скараний“, сказав князь. Засуджений раптом виливає всю воду на землю. Князь зніяковів. Але він повинен бути вірний своєму слову. І він наказує звільнити засудженого. Йому оголошують помилювання. Що за радість — бути прощеному, спасеному від погібелі! Алеж, що радість дарує всім Христос, що відкупив нас Своєю смертю на хресті. І якщо земний володар додержує свого слова, то якже не додержить Своєї обітвиці Сам Бог?!

Ось іще ілюстрація. — Через вузький гірський тунель переходить потяг. Але там опинились якісь люди. Вони з жахом шукають спасіння. Потяг наближується... „Припадіть усі до скелі!“ кричить один із подорожніх своїм товаришам. І вони в страхі притиснулись до скелі, ніби прилинули до неї. Потяг проминув, не зачепивши жодного з перехожих... „Огож, прилиньте до скелі спасіння, до каменя, що є Христос, міцно тримайтеся за Бога в час спокуси“. „Ось Я закладаю в основу камінь на Сіоні, — камінь певний, наріжний, великоцінний, та міцно заложений; хто в нього вірує, той не засоромиться“ (Ісаї 28:16).

Старець кінчає своє слово співом гімну. По дорозі переходять жиди-прогульковці, араби. Деякі з них зупиняються, приваблені нашим співом. Ось ідуть на товпом арабські парубки. Вони весело вигукують, розмахуючи хустками, а водночас підтанцьовують. Та побачивши зібрання, вони затихають і мовчки звертають за риг. Зібрання кінчається молитвою подяки. Ми молимося про те, щоб Свята Земля стала святою в учинках людей, щоб її всі мешканці славили своїм життям Бога та посланого Ним Ісуса Христа, що колись ходив по цій землі, аби жиди

повернулись не тільки до Палестини, але й до живого Бога й до Месії.

Однієї неділі запропонували й мені промовляти. Говорив я про мое пережиття в московській в'язниці, про страждання віруючих у ССРР, в Україні та в Росії. Цікавість до ССРР та до духовної її боротьби привабила особливо багато слухачів. Я говорив про схвильовання, що щораз зростає в світі, про великий іспит, що йде на всю землю. Хто втримається в цій духовній боротьбі? Із темних в'язниць і з заслання до всього світу промовляє досвід посвідників Христових: „вони побідили його кров'ю Агнця, і словом свідчення свого, і не полюбили життя свого аж до смерті“.*)

Ми молилися за батьківщину нашу, за втіх християн, що мучаться в Україні та в Росії за ім'я Христа. Уже сонце заходило за гори кармельського кряжу. Уже простягались усюди вечірніші тіні. Море, й гори, й усе твориво мовчазно славило Творця. „Світе тихий, святої слави“... .

Ми співаємо гімн Христові, Сонцеві вічному, незаходячому; співаємо Йому хвалу в тій самій країні, де Він жив, умер і воскрес... й куди знову прийде в сьйві слави Своєї.

Гора Кармель.

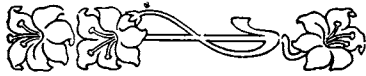
В. Марцінковський.

*) Дивись книгу В. Марцінковського „Записки верующего“ (из истории религиозного движения в Сов. России) — російською мовою. 322 стор. ціна 3 злоті. Звертаємо увагу на інші російські книги Автора, а також українські трактати, що їх можна одержати в нашій Редакції. Недавно вийшла з друку нова книга автора в рос. мові: „Пособие при изучении Евангелия от Иоанна“ 174 стор. з мапою Палестини. Ціна 20 центів (1 зл. 10 сот.) Книга корисна при досліджуванні Евангелії.

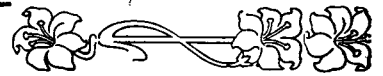
До відомости віруючих у Галичині

доводимо, що через незалежні від Комітету обставини двоохрічна конференція Галицького Об'єднання Баптистів, що звичайно відбувалась у травні, як цього року Господь дозволить, відбудеться наприкінці літа.

Про час і місце її буде оголошено своєчасно.

Травень.

Ах, як гарно, як приємно
 В травні, наче у раю,
 Де поглянеш — скрізь зелено:
 В садку, в полі та в гаю.
 Все радіє, все співає,
 Все відроджується знов
 І Творця все прославляє
 За Його до всіх любов.
 Браття й сестри молоденькі,

Навкруги вас спражній рай;
 Ви здорові — що вам треба?
 Тільки Бога прославляй!
 Будьте ж радісні, веселі,
 Господеві всі служить,
 І тоді у цьому світі
 Як в раю будете жить.

*В. Ярошук
 Березко, Волинь.*

Як улаштувати „день матері“.

Світські родини влаштовують звичайно цей день в родині та в прилюдному зібранні. Люди віруючі розпочинають це свято теж у родині, а кінчають в урочистому зібранні.

Ще з вечора, з суботи приготуються діти до цієї радісної нагоди. Припасують букети з квітів; як хто може, то й подарунки; заздалегідь заучують собі або віршик відповідний, або звичайне поздоровлення.

Як тільки встануть, повмиваються, одягнуться, збираються з квітами та подарунками в хаті, а тоді запрошують до себе маму й усіх домашніх. В їхній присутності вітають маму, виголошують поздоровлення, віршик тощо, й наприкінці дають квіти та подарунки.

За сніданком і за обідом саджають маму на перше місце, прислужують їй та особливо урочисто моляться за її здоров'я Господеві.

У цій домашній урочистості беруть участь не тільки діти, але й, взагалі, всі члени родини. Часто батько тримає провід у всіх цих актах.

У зібранні віруючі влаштовують урочисте Богослуження. Всі матері (члени й наближені церкви) займають у той день перші лавки чи то стільці в зібранні. Проповідник виголошує відповідну промову-проповідь, а потім молоді й навіть старші члени збору, а особливо діти, беруть найдіяль-

нішу участь у зібранні: деклямують вірші, розмови, реферати, співають пісні тощо.

Аби полегшити читачам „Післанця Правди“ вибір матеріалу на цей день, подаємо на вступі цього числа реферат-статтю „День матері“, яку хтось із дітей може вивчити напам'ять і виголосити в зібранні. Крім того подаємо відповідні вірші у цьому числі. Для цієї цілі можуть служити вірші зо старих чисел „Післанця Правди“ а то такі: „Мойй доні“ (1932, N 5), „Я пам'ятаю“ (1932, N 5), „Коліскова пісня“ (1932, N 8), „Маленькі“ (1932, N 12), „Два шляхи“ (1933, N 1), „Життя“ (1934, N 3), „Кропля чорнила“ (1934, N 8), „Сирота“ (1936, N 12), „Вдова“, „В зимову ніч“ (1937, N 1, 2), „Батьки й діти“ (1937, N 8), Дитина“ (1937, N 11); до цієї цілі надаються оповідання: „Рятуймо дітей“ (1932, N 5), „Мама й син“ (1932, N 6), „Черевички“ (Нед. Шк. 1934, N 2), які можна перечитати з „Післанця Правди“.

Натурально, що на першому місці в такому зібранні повинно бути Слово Боже та гарячі молитви діточок за своїх батьків, а особливо за мамів.

Якщо деякі збори не встигнуть приготувати „день матері“ на другу неділю травня, нехай перенесуть на третю або четверту неділю.

Улаштовуйте цього року „День Матері“!

Діти, що чекали мами.

(С п о м и н . с е с т р и).

Тепле сонечко кінчало свою подорож цього весняного дня. Нарешті, воно сховалось за горами. Небо поволі вкрилося зорями. Замовкли пташки, що цілий день виспівували хвалу Господеві. Тиха ніч спливала на гори й долини північної Німеччини.

У сирітському притулкові був певний порядок. Всі приготування до завтрашнього „дня матері“ були вже зроблені. Сирітки спали в чистеньких постельках. Тільки деякі з них, старшенькі, повторювали вірші на завтра. Не одна сирітка дивилась сумно на вкрите зорями небо.

Ми, сестри-доглядачки, дуже поспішалися скінчити нашу працю. Була вже пізня година. Було тихо; тільки в руках наших шелестів папір, в який ми завивали на завтра подарунки для діточок.

Несподівано хтось міцно застукав у двері. Хтось стояв під дверима. Незабаром ввійшов до притулку чоловік, тримаючи за ручки дітей. Їх було троє. Наймолодша дівчинка, видко, вчилась ще ходити. Старшенька її сестричка й середуший братік помагали їй в науці ходження. Маленька дівчина тримала в руках велику торбину. Як ми потім довідалися, то була торбина її небіжки мами.

Чоловік почав просити прийняти його дітей до притулку. Не бажаючи всього говорити при дітях, він на міфках показав нам, у чому справа. Ми зрозуміли: ці троє діточок були... сирітки.

Приходень швидко залагодив усі формальності, сказав дітям ще декілька слів і почав збиратися виходити.

„Тату, татусю“, заплакали раптом діти: „не покидай нас у чужому домі“.

„Не плачте, діти“, почав заспокоювати батько: „почекайте тут, а я піду й приведу вам вашу маму; і тоді разом підемо додому“.

Діти відразу заспокоїлися й усі троє посідали на стільцях, тісно присунувшись одне до одного та тримаючись за ручки. Почали ми їх просити, аби вони лягли в ліжечка. Та де там! не можна було вбля-

гати. Ні, вони сидітимуть отак, аж прийде їхня мама. Видко було, що всі троє діточок дуже помучені; але лягати не хотіли. І так вони довго-довго сиділи, доти, аж сон упав на їхні оченята, й діточки поснули.

У неділю вранці, тільки почало світати, старша дівчинка прокинулася. І раз-раз же запитала: „Чи прийшла вже мама“? Хлопчик почав плакати, чому він спав не в своєму домі. Діти зо всього притулку оточили новоприбулих троїх і радісно щебетали навколо них. Але трьох сиріток ніщо не цікавило. Вони тримались окремо від усіх. Одно одному допомогло одягнутися. Старшенька повмивала молодших, попричісувала, повзувала, а потім і себе впорядкувала.

Тоді всі троє посідали разом і почали говорити про те, як їхня мама колись прийде по те, аби взяти їх додому. Їх абсолютно не цікавило все те, що діялось навколо їх. Ані інші діти, ані забавки, ані забави — ніщо не звертало на себе їхньої уваги. Вони не дивились ні на кого. І жа їх не займала. Все їм було буйдужісіньке. Вони від ранку до вечора тримали одне одного за рученята та весь час мріяли та оповідали про свою любу маму. Їхня мама була них метою, ціллю, єдиною потіхою й самотнім центром їхніх думок, слів, почувань і поривань.

Найсолодшою річчю для них була мамина торбина, що мамця лишила їм на пам'ятку. Вони часто сідали біля торбини, відкривали її, закривали й говорили... про маму.

Іноді вони переставали говорити, а співали. Співали найлюбленішу пісню, що їх колись навчила мама:

Я в небі хочу бути
І гарфу хочу мати;
Там з мамою навкі
Христу хвалу співати.

Цього я так бажаю,
О, Спасе дорогий,
І тут вже починаю
Псалом співати мій.

Я чемна хочу бути,
Щоб Ти мене любив,
І хочу не забути,
Що Ти нас відкупив.

Дивним було для нас усіх, що не тільки двоє старшеньких діточок, але й наймолодша, що ще не вміла говорити, що й вона спвала цю мамину пісню.

Ці діти ніколи не бавилися з іншими дітьми. Та діти все ж мусять бавитися. І ось ці троє сиріток придумали собі забаву. І головною особою тієї забави була їхня незабутня мама. Пам'ятаю, що ми завжди з глибоким зворушенням і з болем у серці дивилися на цю їхню забаву. Вони бавились так: насамперед вони приводили себе до порядку, вмивали рученята й личка, чистились, а потім сідали й тихесенько сиділи. Тоді старша залишала їх, але зараз же верталась як... мама. Вона підходила до менших і віталась із ними. Ті радісно її зустрічали, радісно вітали, кидались до неї, цілували. А та, що була за маму, ніби приходила з міста з торбиною в руках, й починала їх розпитувати: чи вони чемні, чи слухняні, чи їдять добре; потім ніби виймала з торбини подарунки й давала їм. А потім наказувала їм, щоб вони лк билися між собою, щоб жалували одне одного... І потім прощалась із ними.

Яка то була для них радість! Вони справді — нібито були той час з мамою!...

Ці діти жили тільки для своєї мами. Їхня мама була для них радістю, щастям, життям...

Коли якенебудь із них починало плакати, досить було підійти й сказати: „не плач, а то як прийде мама, так побачить тебе з заплаканими очима“, і дитя зараз же переставало плакати. Як яке не хотіло їсти, треба було тільки пригадати йому маму, й воно зараз же їло. Цих дітей можна було примусити робити все, тільки треба було пригадати маму.

По кільканадцять разів на день вони чеплялися до сестер з запитанням, коли, нарешті, прийде їхня мама. І ось настав час, коли сестри постановили відкрити їм страшну правду...

Одного вечора троє сиріток ухвалили там довго не спати, аж поки прийде мама. Вони сіли разом і радісно почали щебетати про те, що їхня мама ось-ось,

прийде до них і поволі, дуже обережно, почала їм відкривати, що на землі вони вже не побачать своєї мами, що їхня мама вже ніколи-ніколи не прийде до них, бо вона вже не живе на цій землі, бо вона... вмерла.

Діти не дали їй скінчити; вони закричали, заголосили жалібно й не дали сестрі докінчити... „Як? як? то наша ма... мама вмерла?“ Хлопчик ухопив старшу сестричку за руку й тремтячи кричав до неї: „Слухай, Фрідхен, то мама вже ніколи не прийде взяти нас?“ і плакав... А сама Фрідхен так страшно плакала, що не могла вимовити до братіка ані одного слова...

Всі троє так гірко та невтішно ридали, що ми їх нічим не могли заспокоїти...

Тоді сестра-вчителька почала цілувати сиріток і говорила їм, що їхня мама не вмерла, бо вірують в Христа — не вмирають, а переходять в життя вічне. Ні, ні, їхня мама не вмерла; заснула... „Вона тепер у небі... вона чекає, коли ви підроснете, станете більшими, будете любити Ісуса („і маму“ — додав хлопчик), ну і маму; тоді Христос скаже вашій мамі, щоб вона покликала вас; і вона прийде така радісна, щаслива й забере вас туди, де вам із нею буде так добре-добре“.

І сирітки крізь сльози та плач почали далі говорити, як їм добре буде в небі з мамою; як добре всім віруючим там. Вони чули від мами, що віруючі в небі завжди радісні, завжди щасливі, завжди з Христям...

Від того часу ці троє сиріток ще краще заховувались, були ще більш слухняними, аби тільки колись їхня мама прийшла та й узяла їх до себе, до Христа.

Діточки, ті, що маєте маму живу: подякуймо Господа за маму, за те, що вона йще живе. На цім світі багато є гарних, чудових речей, добрих осіб, але мама тільки одна... Її ніхто й ніщо й ніколи в світі не замінить...

А ви — дорослі, брати й сестри! Живім тут на цьому світі так, як ті сирітки: чекаймо завжди, що наш Христос прийде й візьме нас з собою. Живімо свято, чисто, а Він прийде...

Ганна Прокопюк
Львів.

Наше сонце.

Поклін тобі, і честь, і слава
В цей день великий, люба ненько,
За ті важкі години ранні,
За золоте твоє серденько,
Що все віддало б в любім зриві,
Що тільки ми були щасливі.

Хвала тобі за скорбні хвилі,
За руки знищені мозолем,
За тії дні, що в сірім пилі
Тягнула серп по житнім полі —
Зносила труд великодушно,
Щоб тільки дати нам хліб насущний,

Поклін тобі, як в школу вела,
На шлях, де ясне сонце світить —
Хоч не була сама весела,
Казала все нам: „тіштесь, діти,
По днях тих трудних у віконце
Засяє вам утішне сонце“.

І ми ідем дороговказом,
Куди веде твоя десниця,
І наче сяйво те алмазу
Твоя любов до нас іскриться.
І нам не трудно це сказати,
Що ти є нашим сонцем, мати!

Дарунків, золота не маєш,
Щоб їх до ніг тобі сложити,
Однак обіцянку складаєм,
Що, доки тільки будем жити,
Любов сердець своїх маленьких
Тобі дамо, кохана ненько!

Дамо любов, дамо пошану,
Мольбу зашлем Христові Богу,
Щоб Він кріпив її кохану
І літ дожили дав їй многих,
Щоб діти всі з цілого світа
Їй все співали: „Многа літа!“

Т. Курпіга.

Решту матеріялу на „день матері“ подаємо в „Недільній Шкілці“.

Куток для сестер.

Жіноча праця на Снятинщині.

Один проповідник на початку своєї праці ходив дуже далеко до одного села проповідувати Слово Боже. З його кожноразового відвідування були дуже радісні усі: мужі, жінки, молодь і діти. І за якийсь час Господь благословив тяжку працю цього брата так, що виріс збір. А як пізніше пару братів рядових почали трошки помагати цьому працівникові, то інші мужі, жінки, молодь і діти почали чогось дуже задумуватись... А ці помічники, також щось дуже думали... а найбільше жінки...

Минуло вже чотири роки, як у сестер збору Підвисока — Стецева появилось трошки радості. Бо в той час приїхала з Чорногузів (Румунія) до повищого збору сес. Павлина Клим

і пояснила, що сестри також можуть помагати братам в ділі Божому. По від'їзді сес. П. Климової наші сестри, по приміру сестер буковинських, працювали як тільки могли. І тим помагали в ділі Божому. Та на жаль, не було такої сестри, щоб могла захочувати й помагати добримй вказівками в цінній праці між жінками.

Аж несподівано я одержав листівку від бр. Жабко-Потаповича, презеса Об'єднання Християн Баятистів у Галичині. В цій листівці було повідомлено, що сес. Анна Прокопюк, котра скінчила студії в місіонерській школі в Німеччині, 16-го лютого ц. р. приїде до німецького збору Снятин-Августдорф, а звідти сестра приїде 21-го того ж місяця до збору Підвисока-Стецева і побуде до 1 березня. І так Господь допоміг.

21-го перед вечером бр. О. Курилюк привів фірою сес. Прокопюк і бр. Готшалка до Стецени до свого дому.

Сестра Прокопюк в часі свого побуту в Снятинщині була у нас на двадцятьох зібраннях: на десятьох загальних, на п'ятьох жіночих на двох членських (сестер), на одному молоді, на одному молодих сестер і на одному дитячому зібранні. Повищі зібрання відбулися в таких місцевостях; в Стецеві, Підвисокій, Топорівцях Микулинцях і в Заваллю. Були вони дуже благословенні. Дуже шкода, що сес. Прокопюк не могла бути у всіх станицях місійних нашого вбору, як у Слобідці-Лісній, Сопові, Турці, Задубрівцях і Залуччю.

Всюди і на кожному зібранню, було слухачів дуже багато; деякі були вперше в своєму житті [були то переважно жінки,] котрі з дуже великою увагою і слізьми радості на очах слухали дуже цінної науки і чудових пісень сес. Прокопюк.

Можна сміло сказати, що з праці сестер-місіонерок користають не тільки жінки, але й мужчини, молодь і діти.

Многі з жінок говорили так: „ми іще ніколи не бачили такої праці“... Можна було читати на сбличчях усіх слухачів, а переважно сестер, задоволення, спокій, щастя і велику радість.

Браття і сестри з цілого Покуття дуже вдячні Господеві, що Він іслав сес. Прокопюк на таке велике „живо“, де вона дуже широко і невтомно працює для Його слави.

Іван Уґрин.

Праця жіночого гуртка в Дашаві.

У дашавському зборі, що складається з трьох місійних станиць, Господь оживив не тільки братів, а й сестер. Ще в той час, як в інших зборах може ще не було й думки про жіночу працю, дашавський збір одночасно з львівським розпочав цю корисну роботу. Рік тому наші сестри вже почали організуватися. 14 березня сестри зійшлися на своє зібрання. Було нас тільки дев'ятеро, але з нами був Христос. Того дня ми зробили великий крок уперед: вибрали сестру Ганну Федорів за руководячу та доручили їй правити гуртком сестер. Господь рясно благословив цей початок. На одному з наступних зібрань ми порадилися й ухвалили запросити до себе сестру Нат. Жабко-Потапович із Львова. Запросили також сестер із Ки-

ївця та з Тернавки. 5 вересня відбулось дуже радісне, благословенне зібрання сестер. Після того зібрання ми зробили ще один великий крок уперед, бо зібрали аж 100 зл. на майбутній дім молитви. За цей час пережили ми не тільки радість, але й смуток, а саме тоді, як наша проводяча сестра Г. Федорів мусіла виїхати від нас за океан. Із слізьми провадили ми її, але не зупинились у праці: зараз же сестри доручили обов'язки проводячої пишучій ці рядки. Незабаром Господь послав нам велику працю, коли приїхала до нас сестра Ганна Прокопюк. П'ять днів перебувала вона в нас і багато дечого навчила нас. Навчила нас не стільки словами, але й прикладом, живим прикладом життя на праці. Тепер ми, підкріплені цими прикладами, продовжуємо далі працю, що її доручив нам Господь. Нехай Господь допоможе не тільки нам, але й усім сестрам в інших зборах організуватися та працювати та славу Богу.

Моліться за нас і працюйте, а Господь допоможе всім сестрам у їхній святій праці.

Ганна Кацій.

Ясенів (Галичина).

Радісні дні.

Наш збір, як і інші збори, мав великі недостачі в праці завдяки тому, що наші сестри не були зорганізовані для помічної праці в зборі. Слава Господеві, ми маємо дуже добрих і працюючих сестер, що вже давно вминалися про працю. Хоч вони й перед тим багато корисного робили, і нам здавалося, що вони роблять досить. Чого йще ми могли вимагати від них? Аж тепер ми пізнали, що наші сестри можуть для Господа зробити значно більше. Я не раз мріяв про те, аби така жвава жіноча праця розпочалась у нашому зборі. Особливо, коли читав про працю сестер закордоном. І ось мої мрії здійснилися. Господь вислухав благання... Минулого літа довелось мені бути на 12 конференції слов'янських баптистів у Варшаві. Багато дечого корисного та доброго я там навчився. Вперше в житті я там бачив президента Всесвітнього Об'єднання Баптистів дра Труета та секретаря того Об'єднання дра Рушбрука. Мушу зазначити, що той президент не має тієї влади, як голови інших деномінацій чи визнань. Що п'ять років він змінюється, аби не міг статися „папою“. Далі — над Церквою, над збором — він не має жодної влади, бо Цер-

ква християн баптистів рядиться Самим Господом Ісусом Христом через святу Біблію. Дуже я радів, коли на Конференції довідувався про ці та про інші будуючі речі та вісті.

Але найбільше я тепер тішуся, що тоді в Варшаві я міг познайомитися з сестрою Ганною Прокопюк, що тількищо прибула з Німеччини, де вчилася в школі, як провадити жіночу працю. Тоді ж я молився в душі, аби вона прибула до нас келить. Господь знає потреби Своїх дітей. І ось настав час, коли вона нарешті приїхала до Ясенева. Це було 30 вересня. Ще вранці того самого дня приїхав автобусом бр. Л. Жабко-Потапович, а за пару годин — і сестра Г. Прокопюк.

Увечері того ж дня відбулось довге, але радісне зібрання. Воно було дуже благословенне, хоч продовжувалось майже до півночі. І здавалось нам, що воно пролетіло так швидко. На тім зібранні брат пікріпив нас духовною їжею. Не один із нас заплакав, слухаючи слово Господнє. Крім того брат пояснив нам ціль, ме-

тоди та значення праці серед сестер, впроважуючи тим самим сестру Прокопюк до її праці в нас.

На жаль бр. Л. Жабко-Потапович, завалений працюю, на другий день уранці мусів відїхати далі. Сестра Прокопюк залишилась у нас і негайно розпочала працю. За час свого перебування вона зорганізувала жіночий гурток, вказала йому на його завдання, працю. Сестри повеселішали та взялися до організації. Гарячими молитвами вони розпочали працю. Коли сестра по декількох днях перебування та праці відїздила від нас, ми всі провозжали її в любов'ю та слізьми. Дуже добрі спомини залишила вона в нас. Головне, що нас усіх підкріпило, це не її наука словесна, але наука практична, наука життя. Перебуваючи в кожній хаті, сестра пограпила прикладом навчити як ходити коло дітей, коло хати, як треба жити правдиво по-християнському. Її ця наука дала в нас дуже добрий приклад.

Мих. Король.

Із праці на ниві Божій

Духовно-будуючий з'їзд на Волині.

Духовно будуючі зібрання на Волині відбудуться, як Господь дозволить, у Рожищу 7 і 8 травня цього року в великій залі молитовного дому німецького збору, там, де брат В. Фетлер улаштував з'їзд 1935 року.

Відкриття тих зібрань розпочнеться в суботу 7 травня о год. 6 вечора. У неділю 8 травня порядок зібрань такий: від 9 до 12 год. будуюче зібрання; від 12 до 2 год. перерва на обід; від 2 до 4 год. пополудні святе хрищення та Вечера Господня. Від 4 до 6 години перерва. Від 6 години вечора знову велике зібрання.

На ці зібрання запрошені гості проповідники з різних сторін Поль-

щі, що будуть служити будуючими проповідями.

Просимо всіх дітей Божих прибути на ці зібрання. Так само просимо прибути цілі хори та оркестри, які по черзі будуть прославляти Господа співами. Бажано, аби прибували всі віруючі, до якої би національності не належали.

Всі гості нехай захоплять з собою харчів на одну добу, бо передбачується великий наплив присутніх, так що місцевому зборові не було би можливо всіх забезпечити їжею. Так само нехай кожен візьме з собою коца для ночлігу.

Просимо всіх дітей Божих молитися, аби Господь благословив ті зібрання та прославив на них Своє ім'я.

Ініціативний Комітет.

Урочистість рукоположення бр. В. Бури.

В неділю 10 квітня до села Ставки, що знаходиться в кількох кілометрах від Луцького на Волині, вже зранку почали прибувати гості з повітів луцького та почасти дубенського. Біля год. 10 ї молитовний дім був виповнений віруючими та гостями. Збір євангельських християн у Ставку зібрався цього дня, аби попросити Господнього благословення на свого пресвітера бр. Василя Буру. Зібралось багато братів проповідуючих слово, а саме: Ф. Каплун, пресвітер колковського збору; Ю. Бондарук, пресв. луцького збору е. христ. С. Нищик, пресвітер рожищенського збору;

провадилось нашою рідною українською мовою, зрозумілою та любою для нас усіх.

Коли надійшов мент самого рукоположення, бр. Л. Жабко-Потапович по зворушуючій промові звернувся до бр. Вас. Бури й почав ставити йому відповідні питання. А потім з питаннями звернувся до дружини бр. Бури. Всі присутні не могли стримати свого глибокого зворушення та плачу. Потім бр. Бура став навколішки, всі присутні повставали, а проводячий усією урочистістю брат Юрко Бондарук, бр. Еміль Волянський та бр. Левко Жабко-

Частина зібраних на урочистості в Ставку і пресвітер В. Бура.

Е. Волянський, пресвітер збору чеш. баптистів з Луцького, бр. Ів. Гердіюк із Млинова, бр. Янковський із Здолбиці і бр. Матвіюк із Колок. Прибув також із Львова бр. Л. Жабко-Потапович, редактор П. П.

Урочисте зібрання розпочав бр. С. Нищик. А потім брати проповідники один за одним почали говорити до нас із Слова Божого. Не одна душа стрепенулась при звуках живого слова. Ставецький хор під проводом декількох диригентів, що весь час змінювались, співав так чудово, що хотілось тільки далі слухати. Мусимо зазначити, що особливе благословення цього дня зросло значно від того, що зібрання

Потапович поклали на бр. Василя Буру руки й почали просити Господа, аби Він Сам поклав на нього Свої руки й поблагословив його. Доволі було плачу в Церкві під час тієї молитви.

Увечері того ж дня відбулось велике радісне зібрання під час якого промовляли гості-проповідники. Господь рясно поблагословив і це чудове зібрання.

Присутній.

Редакція „Післанця Праздн“ вітає бр. Василя Буру та бажає йому, його родині та всій ставецькій церкві великого Божого благословення в їхній праці на славу Господа Ісуса Христа.

Березко (Волинь).

6 лютого ц. р. віруючі ворончицького та холопиченького зборів пережили дуже велике благословення під час зібрання в Холопичах. Перед тим іще ми ухвалили запросити на цю урочистість братів — Федора Каплуна, пресвітера колковського збору, та Степана Нищика — пресвітера рожищенського збору. Ми бажали почути від них деякі пояснення щодо останніх подій у волинських зборах.

День 6 лютого був не дуже погідний, бо перед тим падав дощ і було болото. Та для наших віруючих перешкод не було: позапрягали брати коні, позабирали на вози хористів і музиків і поїхали до Холопич. Правда, через болото трохи спізнилися: зібрання вже розпочалось. Зате грала дмухова оркестра з Горичева; співав хор місцевий і наш. Зібрання було дуже величаве; брати проповідували, хори по черзі співали, оркестра виграла радісно на славу Господеві — дуже було радісно. Серця з грудей поривалися від подяки Богові. Бр. Капун не міг прибути на це зібрання, але ми зате мали бр. С. Нищика. На закінчення цей брат виголосив дуже духовну та збудовуючу проповідь на текст св. Луки 2:42-52. Брат гяряче удоводнив нам, що й у наші часи є такі нібито християни, які думають, що Ісус іде з ними в житті в той час, як Його часто там нема. Так, нам усім треба пильнувати, аби Ісус ішов із нами та частіше перевіряти, чи Він іще з нами?

Це радісне зібрання надовго залишиться в пам'яті всіх, хто був там присутній.

Володимир Ярошук.

Діти Божі й діти сатанинські при праці.

Перед самим друком цього числа Редакція одержала відомості про сумну подію в селі Забір'я на Равшині. На перший день великодніх свят відбулися там урочисті зібрання. Ця радість дітей Божих продовжувалася і на другий день. Під час пополудневого зібрання на вигоні напроти молитовного дому зібралися світські люди на свою „забаву“. Їхній пастир „отець“ Боровик вийшов до своїх „овечок“ та залюбки приглядався, як вони галасують, кричать і стрілами перешкоджають віруючим у їхньому Богослуженні. Цієї ж самої ночі невідкриті на разі „овечки“

залізли до молитовного дому, забрали всі Біблії, Нові Заповіти, співанники та всю духовну літературу зо зборової бібліотеки. На ранок винесли ті книжки за село й там запалили.

Колись оті „вівці“ під впливом своїх пастирів нападали на віруючих і били їх. Тепер не можуть цього зробити, то бодай Біблії та книжки їхні попалили. Оце все овочі тієї славної „католицької акції“, що її започаткували на наших землях римські слуги. Обцяли, що за допомогою тієї акції знищать безбожників і комуністів, а тим часом вийшло навпаки: безбожництво, комунізм і бандитизм пишню розцвітають під опікою „духовних отців“. „Прости їм Господи!“

Було би на місці, якби ми віруючі, що будемо читати ці рядочки, відповіли би в належний спосіб на цей вибрик забірських безбожників: нехай кожен із нас пожертвує, що зможе, на бібліотеку в Забір'ї. Кожен, кому ця думка припаде до серця, нехай пожертвує на одну Біблію, на один Новий Заповіт або на співаника тощо.

У відповідь на акцію безбожників скиньмося на нову бібліотеку забірським віруючим. Зробімо це не тому, що ті віруючі не можуть самі придбати нових Біблій і книжок, а тому, аби показати безбожникам, що вони своїми переслідуваннями не знищать ані Слова Божого, ані духовної сили віруючих.

Пожертви на Біблії та на бібліотеку для Забір'я керуйте по адресі проповідника Равщини: Iwan Pidhoreckuj, Rawa Ruska, Stowackiego 95.

Редакція П. П.

Честер (Америна).

„Радуйтеся завжди в Господі, і знов кажу: радуйтеся“. Фил. 4:4. І справді це велика радість, коли один грішник навернеться до Бога. Сам Ісус Христос сказав, що на небі радуються над одним грішником каючимся (Лук. 15:7). Оскільки більше радости над 12-ма грішниками, котрі заявили, що Христос спас їх від гріха, і що вони хочуть служити Йому, і заключити завіт з Господом через водне хрещення. Вся наша церква з радістю вітала бажуючих служити Господу, і усердно молилась, щоб Він Сам допоміг нам улашту-

вати свято хрищення. Ми назначили день 6-го лютого. Бажанням нашим і молитвою до Отця небесного було, щоб післав погідний день. Так і сталося: погода була дуже гарна, за що слава Йому. Вже в суботу зачали з'їздитись брати й сестри з других міст, і о год. 7:30 вечора ми почали зібрання піснями та молитвою, просячи Господа, щоб благословив всіх зібраних в ім'я Його. Тут же бр. І. Непраш чудово поучав нас із слова Божого, за що ми подякували Господу і розійшлись по домах. В неділю рано ще більше прибуло братів і сестер з других міст. Богослуження відкрито піснями, а потім полялись сердечні прохання до Господа, аби Він був присутній з нами. Приїхавші брати говорили гарячі свідчення про любов Христа, а бр. І. Непраш сказав важну проповідь. Його текст був: Як чудно Ти сотворив мене. Слова проповіді пробивалися в душу.

Знов зібрання о годині 2-гій полонудні. Хрищення було назначене в американській першій баптистській церкві. Великий і гарний дім молитви був переповнений людьми по береги. Зібрання відкрито піснею: О, який же то приятель". Радісний спів поллявся по церкві, а слова утішали нас, що ми маємо такого вірного та щирого Приятеля — Христа Спаса, котрий вислободив нас від гріхів наших. Після відспіваної пісні „О, Спаситель, благодать“, ми всі з'єднались в покорі перед Богом; бр. Я. Велте і бр. В. Белік в щирих молитвах вели нас всіх до престолу благодати Божої. По молитві я перечитав Єв. від Матв. 3. голову, і коротко пояснив ціль нашого згромадження. Честерський хор духовними мелодіями утішав присутніх. Двох америк. проповідників сказали проповіді, а після бр. В. Колодій, бр. Я. Сокіл і бр. В. Белік короткими та гарячими проповідями зворушували серця присутніх. Всі залюбки слухали Слово Боже.

На закінчення брат І. Непраш писав на таблиці, і пояснював історію християн від Адама до Христа. Всі були дуже зацікавлені. Потім я ввійшов до води. Тут же я спогадав, що в тім то місці, де я стою, 1915 року я, моя дружина, моя сестра й покійний брат Д. Перожок, перші в Честері з-між українців ввійшли разом до води, і визнавали Ісуса Христа як нашого особистого Спасителя. На нашім хрищенні тоді, 13 років тому, не було ні одного українця — тільки 3 поляки, а то всі американці. Нині, як-я поглянув на зібраних, серце переповнилось радістю: скільки українських віруючих стояло навколо! За декілька хвилин ще 12 душ було приєднано до Церкви. *П. Бартків.*

Хто читає духовного журналу сам, але не захоочує до читання других, той не дбає про поширення Царства Божого на землі.

Хто читає духовного журналу, а не хоче платити за нього, хоч має до того змогу, той руйнує діло Боже, а не будує його.

Новий спосіб

пересилки „Післанця Правди“.

Усі особи в Польщі, що одержують більш як один примірник нашого журналу (отже, два, три й більше примірників), повинні негайно (не пізніше, як за десять днів по перечитанні цього оголошення) надіслати нам до Редакції ім'я, прізвище та точну адресу (село й пошта) всіх осіб, для яких вони одержують П. П.

Пошта впровадила новий спосіб пересилки журналу, за яким ми повинні кожен примірник П. П. висилати окремо.

Наступне ч. 6 будемо розсилати тим всім особам кожен примірник особно, безпосередньо на їхні адреси, а не через наших представників, як досі.

Представляючи викази, напишіть, хто й скільки й за який час ще винен за П. П.

Чекаємо виказів.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“, як рівнож і передплату просимо надсилати на адресу: **L. Żabko-Potapowicz, Lwów, ul. Lwowskich Dzieci 26.** У краю гроші можна складати на **Контото чекове: Lwów, Nr. 506.235. właściciel konta L. Żabko-Potapowicz.**

Начальний редактор **Л. Жабко-Потапович.**

Red. odpowiedz. **J. Podgórecki Rawa Kuska**

Вадає комітет.

Друкарня Народня в Раві Руській.

Я ДОРОГА І ПРАВДА

Я ЖИТТЯ І СНА (14:6)

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 7-8

Липень-Серпень

1938

Я до кінця...

Я до кінця земну дорогу,
Як Твій слуга хочу пройти.
Каміння гостре ріже ноги,
Але, мій Спасе, бачиш Ти!

Я до кінця спасіння пісню,
Мов щастя, хочу донести.
Буджу мій край, поки не пізно,
Бо так бажаєш, Боже, Ти.

Я до кінця свій хрест терпіння
Без нарікань хочу нести.
Життя, мов море реве й пінить.
Той рев успокоїш, Спасе, Ти.

Та не піду я сам собою...
Христе, Ти-Пастир, проведи!
Через гарячі ночі бою,
Своїх весті бажаєш Ти.

Приспів: Каміння гостре ріже ноги,
Але пройду я всю дорогу!

Слова Ів. Кмети-Єфимовича.

Мелодія народня.

Оголошення.

Липнева колекта.

Ця колекта, що ми її щороку збираємо в Галичині на Холмщині й Волині, йде на місійну працю в цих же сторонах. Надходить осінь, а з нею зима; до Комітету знову посиляться просьби зо зборів і з нових місць — приїхати й допомогти їм у праці Божій. На ці подорожі й призначена липнева колекта. Іно жнивах всяк має можливість віддати Господеві частину того, що Господь йому подав. Тому просимо всі збори та всіх віруючих: зберіть колекту бодай у серпні та й надішліть її негайно до скарбника бр. Гр. Домашовця по адресі: Kamionka Strumiłowa, ul. Strumiły 30.

Комітет.

Духовно-будуючий з'їзд.

У Млиновському Зборі на Волині відбудеться духовно-будуючий з'їзд в такому порядку:

19-го (на Спаса) зібрання духовно-будуючі для молоді;

20-го вдень нарада братів робітників, а ввечері загальне зібрання;

21-го — неділя: вдень загальні зібрання, а ввечері літературне зібрання молоді.

Сердечно проситься всіх бажак чих прибути на ті урочистості. Доїзд автобусами або від ст. Дубно або від Луцького на Волині. Адреса для інформацій: Ів. Гордіук, Млинів (Młynów), Wołyń.

Диригентський поради́к

вийшов із друку заходами Українського Видавничого Інституту у Львові. Книга необхідна для кожного диригента. Певна теорія співу. Історія музики. 240 сторінок. Десятки ілюстрацій. Цю книгу радимо набути кожному диригентові, хоч ціна її й досить висока 10 зл. без оправи, а 12 зл. 50 гр. в гарній оправі. На пересилку одного примірника треба додати 80 гр.

Можна виписувати за посередництвом Редакції П. П. у Львові, але при умові, що гро-

ші вишлете вперед, бо ми на кредит не дістанемо ані одного примірника. Вишліть або 10 зл. 80 гр. на неоправлений або 13 зл. 30 гр. на оправлений примірник і зараз же вам вишлемо.

При висилці грошей виразно пишть, що то гроші на Диригентський Поради́к.

Для тих, що побажають виписувати безпосередньо з Інституту, подаємо адресу: W-wo „(Krańskýj Wydawnuczuj Instytut“, Lwów ul. Łyczakowska 4.

Повідомлення.

Повідомляю всіх моїх співробітників на ниві Божій, та всіх братів та сестер, що при кінці липня вийде з друку нова книжка під заголовком: „Огні віри“. Книжка писана віршами лірична поезія духовного змісту для всіх доступна змістом, без різниці на деномінаційні погляди. Набувати можна буде від автора як рівно ж від наших кольпортерів та в деяких книгарнях.

Також просив би всіх тих, кому були вислані мої попередні видання, як: „Дві милі“, „Короткий нарис історії баптистів“, щоб ті брати, котрим було свого часу вислано на продаж, були так добрі вислати належність за них, а тим самим причинитися до дальшого поширення останнього видання. Моя нова адреса: Гр. Домашовець, Kamionka Strumiłowa, ul. J. Strumiły 30.

З братнім привітом.

Урочисті Богослуження.

Урочисті Богослуження з нагоди 65-х роковин. Залізницького Збору Християн Баптистів відбудуться в Коловертах 19, 20 і 21 серпня цього року. Всі, що вдаватимуться на це свято, повинні залізницею доїхати до ст. Рівне, а звідти автобусом до села Межирічі (Międzyrzec)

Віруючі та збори, що хотіли би привітати збір листами або телеграмами, мають вислати їх на адресу: Z. Peczun-Pańko, poczta Charońuh, Wołyń.

„Я ДОРОГА І ПРАВДА И ЖИТТЯ“ (Йоана 14 : 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 3 зол. На півроку — 1'50 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 7-8.

Липень-серпень 1938 року

Рік 12

Хрищення Руси-України. 950-ті роковини.

Усюди, по всьому світі, де тільки живуть українці, згадуватимуть вони цього літа велику подію, що сталась 950 років тому й яка відома під назвою „хрищення Русь-України“. Ця подія сталась нібито 15 липня (ст. ст.) або 8 серпня 988 року по Р. Хр. у столичному місті тодішньої Руси — пізнішої України — у Києві. Того дня по наказу князя Володимира Великого всі кияни — старі, дорослі та малі — зійшлися на березі Дніпра, вступили до води й були охрищені грецькими священиками

Залишаючи на боці самий перебіг цієї події, про що пишемо на іншому місці, тут зупинимося тільки на тому величезному значенні, яке ця подія мала для України і українців в їх релігійному житті.

Акт, відомий під назвою „хрищення Руси-України“, як тепер ми вже твердо знаємо, мав характер і підложе чисто політичне. Ані сам Володимир Великий, ані його двір, ані самі кияни, ані взагалі всі мешканці тодішньої України не думали про спасіння своїх душ, коли приймали віру християнську. Візантійська державна влада, що намагалася за всяку ціну втягнути князя Володимира та тодішню Русь-Україну в орбіту своїх політичних плянів, була далека від якихось духовно-релігійних побудок, коли накидала киянам християнську релігію. Візантійська імперія уже майже триста років тріщала під натиском сарацинів, що ввалилися до імперії зо схо-

ду та роздирали її на шматки. Сама найкраща опора імперії — Палестина з святими місцями та Єрусалимом уже давно була в руках сарацинів — мохаммедан.

Ослаблена на сході, візантійська імперія приготовлена була вже й до другого удару, до розриву з західною римською церквою, з якою в X. віці творила ще формальну єдність.

При цих обставинах хрищення Руси та притягнення її під свій політичний вплив давало для Візантії-Царгороду надію бодай тимчасової, але все таки певної допомоги. Роблячи Русь християнською, Візантія тим самим робила її союзницею та забезпечувала свої північні кордони та колонії понад берегами Чорного та Озівського моря.

Огже, ще раз підкреслюємо, що для державної візантійської влади хрищення наших прабатьків мало характер акту тільки політичного.

Що торкається духовенства Візантії, то воно, правда, дивилося на хрищення, як на акт чисто релігійний, на акт місійний. Розрив з західною римською церквою уже приготовлявся й року 1054 мав статися актом виконаним. Східня церква, що раз слабша, в акті хрищення України вбачала свого роду компенсацію за попередні поразки на місійному полі. Це хрищення мало бути доводом життєздатности східньо-візантійської церкви та її вярхії. У той час, як римська церква поширюва-

ла свої впливи та владу в полудневій та північній Європі, у той час, як влада римських папів ставала що раз більшою та мала претензії зробитися всесвітньою, царгородські патріархи тратили свою владу та авторитет. Вони сталися фактичними урядовцями візантійських імператорів. Імператори скидали цих патріархів, саджали на їхнє місце нових; духовна влада в візантійській імперії давно вже втратила свій первотний апостольський характер. За-Зайнята безконечними богословськими сварками між собою, вона під натиском світської влади та папів римських впровадила іконопоклонення та сотки ріжних обрядів і поглядів, яких перша християнська церква не знала.

Почуваючи, що вона котяться в безодню, візантійська церква побачила в хрищенні України той гачок, на якому могла бодай тим часом зачепити та підтримати свій авторитет.

При таких обставинах самий акт хрищення України мусів мати характер чисто формальний, без глибшого духовного підлога та без тих добродійних наслідків, які мало би принести в наш край правдиве християнство.

Грецько-візантійські єпископи та священники, що принесли в Україну так зване християнство, вже давно перестали бути християнами. І візантійська й римська церква вже давно були під владою сатинсько-поганського світогляду, що вдерся до них ще в IV віці й занастав першу апостольську церкву. Що ж при таких обставинах могли принести ці єпископи та священники?

Вони принесли мертві форми, поганські обряди, східні шати, розкіш та церемонії, принесли Слово Боже в церковнослов'янській мові, чужій українському народові, принесли візантійську літературу в грецькій незрозумілій мові. Чужі народів, вони не могли ні навчити того народу, ні навернути його до Бога, бож самі були ані навчені, ані навернені, ані відроджені.

Вони охристили українців і пустили їх самопас. І весь парод український формально стався християнським, а в дійсності залишився тм поганським, яким був перед тим.

Тому не диво, що коли напереродні хрищення з наказу князя було вкинуто до Дніпра бога Перуна, нещасливі кияни бігли з плачем по березі річки й з розпукою благали свого бога: „Видибай, видибай, боже!“ Не диво, що охрищені кияни після хрищення зараз же побігли до своїх богів приносити жертви й приносили їм ті жертви майже до XIV віку. Не дивно, що таке християнство не могло потім стояти в боротьбі з своєю римською противницею й витворило „унію“ — цю перехвдovu ступінь до римського католицтва. Нема нічого дивного й у тому, що коли Москва в XVII віці загарбала під себе Україну, темне, ще більш темніше аж українське, тупе московське духовенство при допомозі світської влади захопило українську церкву й зробило з неї шамансько-поганську інституцію, що з правдивим християнством мала тільки назву.

Від того часу українська православна церква, зробившись московською по мові, а погансько-азіягською по духові, остаточно розрвала з українським народом.

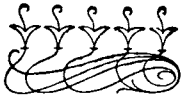
І не диво, що як надійшов 1917 рік і спалахнула революція, український народ відвернувся від церкви й видав її на поталу московським безбожникам, комуністам Інакше не могло й бути. Це була кара за той історичний гріх, що його поповнив князь Володимир Великий, коли думав, що ненавернений народ може статися християнським.

Цей гріх мусить статися пересторогою для всіх інших народів. Православна церква виявилася слабою в боротьбі з антихристом і впала під його ударами. Такою ж слабою є й римсько-латинська та всі ті протестанські церкви, що опираються на людській науці, а не Слові Божому, що шукають опертя в людях, а не в Христі.

До всіх тих так званих церков, до всіх так званих християн Господь звертається сьогодні й говорить, вказуючи на приклад української та російської православних церков: „Чи думаете, що галилейці ці грішніші від усіх галилейців були, що так постраждали? Ні, кажу вам; тільки ж коли не покається, усі так само погинете“ (Луки 13:2, 3).

Сліпа православна Візантія згнула та в пегибель потягла й Україну й Росію. Якщо інші народи не вернуться до першого, правдивого, апостольського христи-

янства, то так само погинуть. Бож написано: „Коли сліпий веде сліпого, обидва впадуть в яму“ Мтв. 15:14).

Про священну мовчанку.

(Докінчення).

Сидячи в пустелі юдейській, серед скель і пісків „безмовного простору“, я відчував цю тишу, немов би чув її. Чи не тому саме Іван Христитель там проповідував каяття, віцідлення, очищення себе від гріха, аби даги місце Тому, що йде. „Блаженні вбогі духом, бо їх є Царство Небесне“, сказав Христос. Одначе Він не мав на мегі зробити нас убогими духовно, або спорожнити наші душі. Його завдання — зробити нас багатими Його духом, переповнити серця величністю Царства Небесного, нагодувати душу тишою та красою небесної блакиті. Зубожіння то тільки умова, що попереджує цю мету: щоб збагатигися Духом Божим, треба зубожіти на духа людського, відсунути своє душевне, тілесне, низьке „я“. Бо в самозадоволеній душі, як у переповненім посуді, не знайдеться місця для Бога.

Речі, що ми їх бачимо в храмі, можуть не тільки відтягати нашу увагу від внутрішнього, вищого, від того, до чого треба кланятися, але ці речі й семі можуть статися предметом поклонення. Отак виникає небезпека ідолопоклонення, бож „якщо воліємо зовнішне понад внутрішнім, то це є ідолопоклоненням“.

Але й незримі речі можуть статися предметом поклонення. І найнебезпечніша з них, це наше „я“. І тому Христос сказав: „Де нас двоє або троє зібрано в ім'я Моє, там Я посеред вас“. А там, де Христос, там на правду — храм. Бож Христос більше храма, навіть більше від храма Господнього в Єрусалимі. Там же, де па-нує наше „я“, там божниця сатани, і тому наше „я“ в храмі не на місці.

За старих часів у Росії в своїм часі я звернув увагу на те, що старшини, входячи до храму, відчіплювали свої шаблі й залишали їх біля порогу. А селяни за-

лишали таки там свої кошики та клуночки. Чи не те саме повинні робити ми зо всіма речами цього світу, коли входимо до священного зібрання, туди, де все присвячене Єдиному. А щож до нашого „я“, то аджеж ми його призначили на вічне вигнання, навіть на смерть, коли переживали навернення, за днів нашої „першої любови“ до Христа. І якщо ми так збираємось на молитву, то нема поміж нами й Богом ніяких перешкод, жодних „речей“, й нема наших зарозоміlostей і самолюбства. Якщо ми дійсно вийшли зо світу, відокремились від нього й не доторкаємось до нічого нечистого, тоді Сам Бог, за Своєю обітницею, мешкатиме з нами (2 Кор. 6:15-18) Згадаймо, як то воно було в єрусалимському храмі! „Якже повиходили священники із пресвятої святині, сповнила хмара храмину Господню. І не могли священники за хмарою стояти там і служити службу, бо храм Господень сповнився славою Господньою“ (1 Цар. 8:10-11).

Усяка земська, тілесна атмосфера, всякий „культ речей“ повинен бути видалений із храма, бо інакше дим і чад наповнить нашу святиню, й тоді в ній не буде місця для „храми слави Господньої“. Не забуваймо цього особливо в недільний ранок, коли ми збираємось для поклонення Богові; не забуваймо цього особливо тоді, коли згадуємо про велику жертву Христа та коли беремо участь у Вечері Господній.

Аби поклонитися Богові, треба усунути, принизити своє „я“, зовсім відсунути його. Аби згадати першорядне, треба забути про другорядне. Чим менше в кімнаті речей, тим більше в ній повітря. Речі відбирають, усувають повітря. Якщо вони займають наше серце, наш внутрішній храм, вони перешкоджають діянню Духа Божого.

Ось чому Христос не давав, щоб „хто носив посуд через церкву“. „Тим оце всякий із вас, хто не відцурається від усякого свого достатку, не може Моїм учнем бути“.

Колись Бог буде все в усьому. Нехай же наші Богослужби будуть вступом до цього великого майбутнього. Пориваймося ж на наших священних зібраннях

до здійснення великої таємниці відділення, свободи від усього зайвого, аби поправді Бог був усе й у всьому. Бож у цьому ціль нашого життя, наше покликання й посвячення. У цьому наше призначення в вічності.

В. Ф. Марцінковський
Гора Кармель у Галилеї.
3. IX. 1937.

Навіщо християнин страждає?

Ось, Я розп'явив тебе, та все ж не так, як срібло, а очищував лиш у печі страждання. Ісаї 48:10.

Один невіруючий чоловік запитав віруючого коваля, чому він, той віруючий християнин мусить переносити стільки смутків і страждань? Коваль відповів йому: „Ви знаєте, що я — коваль. Під час роботи я беру кавалок заліза й кладу його до огню й залишаю його там, аж поки воно запалиться набіло. Потім я кладу його на ковадло й б'ю молотом, кую його. Тоді знов покладу до огню. Якщо його можна загартовувати, то виймаю з огню й опускаю до холодної води. І це повторюю декілька раз. Потім знов кую, пиляю, надаю йому певної форми, а потім роблю з нього певний предмет. Я вірю, що й мій небесний Отець хоче з мене зробити певну річ, хоче вжити для цього слави, а тому дає мені можливість перейти через огонь страждання, а потім загартовує мене в холодній воді смутків і тягарів. Я терпів багату, переніс рани, був скривлений, побитий, кутий, пилований і полірований. Але радію з цього, бо знаю, що Господь приготує з мене Свій предмет, Своєю річ“.

Ми знаємо, що для того, аби з руди одержати золото чи срібло, мусимо ту руду еласти до огню, який спалить, знищить все непотрібне, а тоді залишигься чисте блискуче золото чи срібло. Огак буває й у наших християнськїм житті. Бог хоче мати нас чистими, як золото, а для того дає нам перейти через огонь страждання, аби всяке сміття наших грїхів бу-

ло спалене, а ми щоб вийшли очищені й чисті. Колись довелося мені бачиги, як з фабричної печі випливало розгоплене й чисте, як молоко, біле рідке залізо та впливалось до приготовлених форм, з яких потім виймалися гарні готові залізні речі. Кожен віруючий християнин, якщо він хоче бути вжитий через Бога для Його Царства, мусить перейти через пїч з огнем страждання, з якої вийде з уфрмованим певним християнським характером. Огим то способом випробується наша віра в Бога; Господь нас приводить до більш і віри, призвичаює нас цїнити Його й любиги. Апостол Петро говорить про це так: „Щоб випробувана віра ваша, геть дорожча золота пропадающого, хоч і огнем вибробуваного, знайшлась на похвалу і честь і славу в відкритті Ісуса Христа“.

Яскравий і цїнний приклад страдальця маємо в постаті Іова. Про нього Сам Бог сказав, що рівного йому по чеснотам не було на землі. „Був це чоловік щирий справедливий і богобоязливий, що цурався усього лихого“. Був він вельми багатий. Його родина була знана й шанована в тїй землі. Мав Іов три гарні дочки та сімох чеснотливих синів. Але задля підступу сатани взяв Бог Іова на іспит і д пустин, аби цей муж перейшов через огонь духовного та тілесного страждання та був загартований водою тяжких смутків. Насамперед стратив він маєток, потім слуги й, нарешті, всіх дітей. Жорстока то була проба, тяжкий іспит. Але під час невимовних моральних страждань, Іов не згрішив і не висловив проти Бога навіть краплиць

ни непошани чи зневаги, а тільки сказав: „Господь дав, Господь і взяв; як до впадоби було Господеві, так і сталося; нехай буде ім'я Господнє благословенне!“

Та на цьому не стався кінець страждань Іова. Господь допустив нову пробу й на Іова впала жахлива хвороба та ціле його тіло вкрилось смердючими ранами й боляками. Узяв Іов черепка, сів у попіл за селом і почав шкрябати своє свербляче тіло. У цьому гіркому положенні знаходить його жінка його, що приходить, аби потішити та підкріпити його. І з її уст чує Іов такі слова: „Чи ти ще держимешся твердо в твоїй праведності? Занехай Бога й умри!“ Іов дає їй належну відповідь: „Ти плещеш таке, як яка безумна. Приймачи ми добре від Господа, а лихого б то й не приймати?“ У всьому тому не провинив Іов устами своїми“.

Тяжко, жахливу пробу пережив Іов, але встояв на ногах праведности та вірности Богові. Тому то його приклад завжди був таким будуючим та повчаючим для мільйонів страждаючих у всіх віках і в усіх народів. Цього віра сталася зразком для віруючих усього світу. Цього слова віри — „Я знаю — Відкупитель мій живе!“ — ці слова з'являються віковичним доказом для всіх християн. Колись він бажав, аби ці слова на віки вічні були видовбані на камені, і це сталося: віруючі будуть завжди пам'ятати їх.

О, то не тяжко вірити в Бога, благословляти його, співати про Нього та молитися до Нього, якщо ми маємо від Нього всі вигоди, добро, майно, приятелів, славу. Але це все тяжким стає, коли ми знаходимось у недостачах, в немочі,

в труднощах і в стражданнях, коли руйнуються бажання, коли ми все страчуємо, а наші найкращі приятелі кидають нас у нещасті та в злиднях. У таких обставинах не захитатися, не впасти та не спроневірися — то дуже тяжко. Для цього треба віри, такої віри, яку колись мали Іов, ап. Павло, великі учителі Віклеф, Іван Гус або Іван Коменський, Григорій Сковорода тощо.

Іов вірив, мав живу надію, мав тверде й певне „знаю“, і тому він переміг! І всі ті проби, що про них читаємо в Слові Божому, мають на зразок Іової віри, мають будувати, зміцняти нас. Наша віра наша любов і наша надія мають іще глибше закорінитися в Христі Бозі; наше християнське „знаю“ має статися твердим і непорушним як скеля, аби ми джерело всякої мудрости мали згори від Бога й аби завжди були одягнені в одіж Божу. Тоді з усякого іспиту, з усякої проби ми вийдемо переможцями, а ми самі станемо чистішими, святішими, кращими, міцнішими.

Усе святе Слово Боже, вся християнська історія, дух християнської віри — все нас навчав того, що люд Божий мусить переходити через огонь мук і страждань. І приймати ті муки треба не як кару Божу, але як щось необхідне, потрібне для нашої віри, для нашого християнського життя. Ті страждання дають нам досвід, практику, і ми через них стаємо більш здібними та здатними для Божого Царства та Його святої праці.

„Знаємо ж, що люблячим Бога допомагає до доброго“ (Рим. 8:28).

*Й. Шула.
Америка*

Вечеря Господня.

(IV. Докінчення).

Так як уділювання Вечері Господньої так і приймання її або причастя не може відбуватися тільки за звичаєм або легко-важно. Як у першому так і в другому випадкові будемо відповідальні перед Богом. До цього всього той, хто займав місце проводячого в Вечері Господній, мусить мати більшу свідомість, глибше знання та

більшепе реконання від нас щодо важливости цього акту, бо бореться за провід. Від нього вимагатиме Господь більше (Лук. 12:47-48). Мусимо звернути нашу увагу на трьох питань: поперше, хто може приймати, або приступати до Вечері Господньої? подруге, коли можна приймати? і потретьє, як можна приймати?

• Хто може приступати до Вечері Господньої і приймати хліб і вино, згадуючи смерть Господню? До Вечері Господньої може приступати тільки людина віруюча й охрищена, що живе згідно зі св. Євангелією. Але в сьогоднішніх часах, в часах роздробленого та розпорошеного християнства, як ми вже на початку згадали, не кожен є християнином, хоч часто себе за нього й уважає. В наших часах беззаконня як раз найбільше знаходять місця в людських серцях, як колись сказав Господь, ми бачимо багатьох християн що вважають себе за віруючих, і що „мають образ благочестя, сили ж Божої відцуралися“ (2 Тим. 3:5). Ми бачимо на власні очі, як непомітно творяться різного роду союзи, що прикривають себе ім'ям Христовим. Ті різні союзи — групи легковажили Заповіт Ісуса Христа — Вечерю Господню, що є для віруючої людини великим актом спомину жертви Голгофської й найбільшим висловом співчуття Тому, хто спас її від вічної загибелі. Дуже зле, якщо християни не лічаться з тим, хто саме приймає Вечерю Господню й закликають усіх до співучасті; часто навіть таких, що їх інша Церква вилучила за перелюб або за якісь іншого роду тяжкі гріхи. Але, коли таким шляхом „здобувається“ нещасні душі до своєї отари! Часто такі „провідники“ в великий час Вечері Господньої, насмілюються ще й казати: „Ось, дивіться, яка в нас любов! Вас баптисти чи там інші вилучили; в них нема любови“ і т. п. Сумні ще об'яві. Однак Дух Святий і в тім попередив нас і говорить, що такі речі будуть творитися у цьому світі (1 Тим. 1:4 2:2 Тим. 3:1-4; Тит. 1:10-13).

Звернім увагу ще на одну обставину. Господь востаннє забажав їсти пасху зі своїми учнями. Чому Господь покликав тільки 12-тьох своїх учнів, а не більш? Знаємо зі Слова Божого, що за Господом ходило багато більше... І серед тих дванадцятих, що були за столом, ще знайшовся один нечистий. Господь не поступив так як їд сьогоднішні фальшиві християни, що прикриваються його ім'ям і в часі Вечері Господньої запрошують до неї всіх, щоб то не був... До Вечері Господньої має право приступати людина віруюча. Господь не кликав усіх, а тільки прав-

дивих і щирих учнів. Юду, що був зрадником з нечистим серцем, Господь зараз виявлює: „Поправді кажу вам, що один з поміж вас, Який споживає зі Мною, зрадить Мене“ (Марк 14:18). Ап. Павло каже про те, хто може брати участь в Вечері Господній, а хто ні: „Бо пасха наша Христос заколена за нас. — Тим не с'яткуймо в старому квасі...“ і далі говорить: „Коли хто, звавшись братом, буде або перелюбник, або зажерливий, або ідолослужитель, або злоріка, або п'яниця, або хижак: з таким і не їсти“. (1 Кор. 5:7 11). Подумаймо — не тільки щоб Вечері Господньої не споживати з таким, але, взагалі, не їсти. Чи так поступають ті, що не вимагають здорового членства від кожної віруючої людини? Коли вернемося до Старого Завіту, то переконаємось про те, яка там була важна пересторога відносно того, хто може споживати пасху, а хто ні. Ось що говорить Слово Боже: „Свягкова це ніч Господеві за вивід їх із землі Єгипетської“. (2 Мой. 12:42). І далі — „Ніякий чужинець щоб не їв пасхи!“ або „Заволока і наймит нехай не їсть її!“ або „Всякий необрізаний не їсти її“ (2 Мойс. 12:43-48).

• Коли, в які дні треба приступати до Вечері Господньої? „Скільки бо раз...“ (1 Кор. 11:26). Ці слова дають нам висначаючи відповідь. Вечеря Господня відбувається стільки раз і в такі дні, на які визначить церква.

• На кінець лишилось перед нами питання, як приступати і як приймати Вечерю Господню? Це є важне, бо тут лежить одна з підвалин правдивого християнства. Через те, що багатьох не звертає на те уваги, як приступати до столу Господнього, багато членів втрачають лучність з Богом та з його Церквою. Ап. Павло дає тому пораду: „Нехай же розглядить людина себе і так нехай хліб їсть і чашу п'є“ (1 Кор. 11:28). Тому то віруючі християни не вірять в ушну сповідь, в сповідь перед людиною — священником бо Господь в часі її навернення й покаяння дав власне священство над своєю душею (1 Кор. 2:15:1 Кор. 3:16-17:1 Кор. 6:19 20 1 Пет. 2:1-5 і Одк. 1:6).

Одний ревний і щирий католик просив вяснити йому, чого то в нинішньому

часі творяться такі величезні гріхи особливо серед католиків? Йому відповіли: тому що католики вірять, що Вечеря Господня — причастя уділюється для прощення гріхів. Коли він це почув, то зняковів і налякався й бажав виходу з цього положення (Ді Ап. 16:30).

Минулого року чув я від кількох начних свідків про хрищення у одних людців, що мають сміливість називати свою групку Христовим ім'ям: вони зібрали біля 50-ти осіб; багатьох серед них були такі, що найменшого не мали поінняття про покаяння та відродження. Над річкою над усіма провели іспит, цебто перепровадили прийняття перед хрищенням до церкви, і похристили. Я відповів моїм оповідачам: мене це не дивує бо їхня голозна основа „Хрищення — для прощення гріхів“. Кожне віровизнання, яке визнає що хрищення, або Вечеря Господня очищає, чи про-

бачує гріхи, в мертве для Бога і помалу розкладеться, як труп.

● Як приступати до столу Госиоднього? Пишучи цю статтю, переглянув я між іншим критично „Службу Божу“ Івана Золотоустого. Знайшов там, що перед самим причастям священик звертається до вірних і говорить: „В страхі Божому із вірою приступайте“. Це важні слова, але страх і віра ще не є усім тим, з чим треба приступити до Вечері Господньої. Господь хоче від нас любови. По воскресінні Ісуса Христа — Господь питає тричі ап. Петра не про віру, але про любов (Ів. 21:15-117). Хто більше любить Ісуса, тому більше Він відкриває те, як жити в нинішньому світі і як осягнути життя вічне, та як жити щоб іншим не шкодити, та як бути благословенням для Бога і для Йо-Церкви.

Гр. Домашовсьць.

Мінятури з духовного океану.

1.

Фотокартка з гір.

Володимир любив гори й любив фотографі так, як інші хлопці захоплюються пригодами на полюванні. Любив він фотографувати аж занадто дуже. Коли прощався з родичами, як у Гори Привидів їхав з товаришами на прогулку, говорила мати:

„В тих горах всього є. Глядися!“

Але Володимир був швидкий і молодий, а безтурботний як сонце. І чого, скажіть, тривожився молодим юнакам! А в мігері заховалася ота тривога під серцем твердим камінчиком і тому мати молилася про сина, про товаришів його. Молилася тоді, як ходила ніч шовкова по вулицях горлатого міста, тоді як горло місто, натружене за день, давало собі спокій.

А молитва тая була проста й блискуча, як у чистій криниці свіжа вода.

„Охоронигеле! Мій син такий швидкий та нетерпеливий... Ти знаєш... Володимир... Менший, той не такий ні, Пас-

тире, я бажую, щоб він пізнав ласку Твою, щоб прославити Твоє ім'я величне, достойне. В тих горах всього є... Збережи од нещастя всіх їх і мого Володимира, благаю Тебе, Володаре наш, та дякую за всі ласки, що брали від тебе щодня, мов воду життьову. А що часто-густо забуваєм визнати їх, не постав за провини нам, божми люди, багаті байдужістю та гордощами, а не ласкою та любов'ю. Чогось камінь лежить у мене в грудях, якийсь неспокій тисне серце, неначе перед нещастям великим, розсій тягар цей, мов туман промінням Твого могутнього сонця... Чуєш мене, Господи любови та прощення? Так... так... Знаю, чуєш. В імення Сина Твого дякує мати...“

Потім висока тая жінка з срібляною просіддю й високим чолом ще розгортала сімейну Біблію, торариньку в радості й горі, товаришку вірну. І читала, ні, ковтала слова, що кинулися їй в очі, потім торкнулися таємних струн серця:

„Не задрімає Охоронитель твій“...
Вдивлялася мати раз і вдруге в ті

слова. Видалися їй вони раптом такими новими, незвичайними. Замиготіли букви, золотистим відблиском усміхнулися, наче живі. Бо вони, справді, є живими вічно. Невмурищі вони, як тисячі подібних їм у Святій Книжці.

. Зустрічала в снах метушливих свого Володимира щаслива мати, говорив він їй, що вже їде додому, що з ним і товаришами все гаразд і що вони мали досить пригод у тих Горах Привидів. Лише шкодують дуже, що жодних привидів не бачили.

Так і сталося. Володимир щасливий прибув до рідних своїх, освіжілий та знову енергійний як день соняшний, хоч студентський рік був дуже трудний та, здавалося, безконечний.

Скажете, може молитва тієї поважної матери з просіддою посеред голови була цілком марна або непотрібна. Слухайте! Володимир зфотографував чимало краєвидів в тих Горах Привидів. Він же нестриманий фотограф всюди, як тільки має апарат в руках. Почав він викінчувати ті фотокартки. Ось, одна, яку він зняв раз надвечір у скелях з печерами... Так, це

вона... Але... Але... Що це? Що це бачить він! Із сутінок печери дивиться на нього й скалить зуби — пантера... Одно роздратовання більше. Одна мить — і Володимир лежав би знищеною, розшарпаною жертвою хижої, невмолимої, дужої, безмилосердної пантери! Але він не лежав, ні. Він щасливий, безтурботний, як ранок молодий, пришумів автомобілем додому.

Дивилися й дивувалися всі в хаті та знайомі дивною фотокарткою. А в материній голові гарячі молоточки вистукували й усміхалися золотаві слова Книги:

„Не задрімає Охоронитель твій“...

Вона знову йшла в „зачинену кімнату“ пришишкої, заслужаної ночі й знову розсипала дорогоцінні перли молиги бесіди з реальним їй Охоронителем.

Молоді люди та й всі, що може читатимете рядки оці, слухайте: чули ви Голос в житті своєму, що кличав вас на дорогу віри, пісенну, дзвінку? Пішли ви нею? Підете сьогодні?! Володимир пішов...

Ів. Кмета-Єфимович.

Християнство в Україні.

Історичний начерк.

Втерлося в звичай приймати, що християнство в Русь-Україну прийшло року 988, коли князь Володимир Великий охристів киян у Дніпрі. Та історія каже нам, що християнство прийшло в Україну значно раніш. Розглянемо всі певні та непевні відомості щодо цього.

Літописець Нестор каже, що вже апостол Андрій Первозваний перебував у грецьких колоніях Синопі й Корсуні в Криму. Звідци він поплив по Дніпру вгору¹⁾. На тому місці, де тепер стоїть Київ, він вийшов на берег, а на другий день звернувся до присутніх з такими слова-

ми: „Чи бачите ці гори? На цих горах засяє ласка Божа; велике місто та багато церков має поставити Бог тут“. Потім апостол вийшов на гори, поблагословив їх, поставив хреста, помолвився Богові та й зійшов з гори до Дніпра. Звідци нібито ап. Андрій пішов аж до Новгороду, а потім до Риму, а потім знову до Криму. Історики мають сумнів щодо цього оповідання й уважають його за звичайну легенду. Але ми її подаємо для історичної докладности, відзначаючи тільки самі відомості, не критикуючи їх.

Наступна відомість про християнство знаходиться у того ж літописця Нестора під роком 883. Оповідає він, що вярязький князь, Олег з маленьким сином Рюри-

¹⁾ Переказуємо зміст цієї легенди по так званому Лаврентієвському списку літопису.

ка Ігорем приплив під Київ. Там княжили князі Асколд і Дир. Олег у підступний спосіб забив цих князів, а на їхній могилі поставив церкву святого Миколи. Ця церква й досі стоїть на так званій Асколдовій горі на березі Дніпра в Києві. З цієї вістки виникає, що Асколд і Дир були християни та що християнство вже в IX віці було в Україні.

Це історичне свідoctво рахується за цілком певне. Та ще певніша відомість сягає аж року 860. По війні, що її провадила Київська Русь з Візантією, було підписано між обома сторонами договір, а після цього зараз же було в Україну-Русь вислано грецьку духовну місію на чолі з єпископом. Хоч і з цією відомістю зв'язано деякі неймовірні легенди, та певним є, що тоді від цієї місці увірвало досить киян.

Літописець, оповідаючи про інший договір між Руссю та Візантією 945 року, потверджує, що в Києві була вже тоді церква св. Іллі, та що не тільки багато варягів були християнами, але й досить киян належали до цього віровизнання. Крім того той же літопис подає, що в Києві була тоді й церква „Богородиці“.

Нестор твердить, що 955 року сама княгиня Ольга, жінка Ігоря й бабка Володимира Великого прийняла хрищення в Царгороді, при чому вона названа була йменням Олена „яко же й древня цариця, мати великого Костянтина“ (каже літописець). Тоді ж вона почала намовляти сина свого Святослава прийняти хрищення, але він „не бажав того в уші прийняти; але як хто хотів охриститися, то він не забороняв, тільки його лаяв. Бо для невірних християнська віра то — уродство“ (Нестор). До смерті не переставала Ольга молитися, аби Святослав пізнав християнську віру.

Та першим із роду його, що охристився, був Володимир Великий. Про його „навернення“ та охрищення літописець оповідає таке: року 986 з'явилися до Володимира болгаро-мохаммедани й почали намовляти його прийняти мохаммеданську віру. На запит Володимира про істоту їхньої віри вони вказали на головні її підстави та зазначили, що Мохаммед заборонив їм їсти свищину та пити горілку. Ця заборона обу-

рила князя й він вирік славенню сентенцію: „Руси є весілля пити, не можемо без того бити“.

Потім з'явилися німці, пропонуючи князеві прийняти католицтво від папи римського. Вислухав їх Володимир і відіслав ні з чим. Далі приходили й жиди. Та коли вони сказали князеві, що Бог розсіяв їх по землі за те, що вони розгнівали Бога, Володимир відповів їм: „То як же ви навчаєте інших, а самі відкинуті від Бога та розкидані?“ І відіслав їх. Нарешті прийшли грецькі християни. Один філософ виклав князеві підвалини Христової віри та намовляв його христитися. Князеві все подобалось, але він вирішив ще почекати.

Дуже можливо, що ці всі оповідання вимислені. Але вони відбивають у такому разі настрої того часу та змагання сусідів Руси, які хотіли за всяку ціну прихилити українців на свій бік.

Полуднева Україна того часу була заселена грецькими колоністами — християнами. На сході жили хозари, що визнавали закон Мойсеїв, за що їх і називали хозарськими жидами. На заході були поляки та німці католики. Без сумніву всі вони намагалися повернути українців на свою віру. І більш ніж певно, що вже тоді, коли Володимир вирішив перейти на християнську віру, вже багато християн було в Русі. Тому сміливо можна сказати, що цей перехід був уже підготовлений.

Рoku 987-го Володимир скликав боярську раду й представив їм заходи мохаммедан, католиків, жидів і православних греків щодо повернення українців на їхні віри. Бояри порадили йому вислати спеціальних послів, які на місці справдили би все щодо цих релігій. Десятеро мужів побували в болгарів, німців, жидів і греків і розхвалили православну віру. Послів у Царгороді приймали обидва царі — Костянтин і Василь; сам патріярх і сила духовенства, убраного в розкішні шати, служило для них урочисту службу в соборі св. Софії.

Послів приймали з надзвичайною пишністю та обсипали їх подарунками.

Князь, вислухавши послів, вирішив охриститися, але не зараз. Він чекав.

А наступного року зібрав армію та й пішов до грецького міста Корсуня в Кри-

му. Довго облягав його та, нарешті, перетявши водотяг до міста, забрав його. А зайнявши Корсунь, послав до царів візантійських вимогу віддати за нього їхню сестру Анну. Ті згодились, але під умовою, що він прийме християнську віру. Володимир прийняв цю умову. Гірко плакала царівна, від'їжджаючи в далеку дику країну. Брати намовляли її принести цю жертву задля спокою Візантії, що страждала від українців, та задля „спасіння“ душі Володимира.

Корсунський єпископ охрестив князя, після чого наступив шлюб його з царівною, а потім від'їзд усіх до Києва.

У Києві князь наказав негайно понижити ідолів; Перуна прив'язали до хвоста коня, що затягнув бога з Боричевого Току (на Подолі) аж до Дніпра. Тут Перуна вкинули до води. Він поплив. Тисячі киян з риданнями бігли по березі ріки та кричали до Перуна: „Видибай (впливай), боже!“ Так бігли вони за ним з п'ять кілометрів, аж поки хвилі пригнали дерев'яного бога до берега. Тут кияни витягнули його з плачем і збирались знову молитися до нього. Та надбігли вояки, порубали ідола, спалили його й попіл вкинули до річки. На тому місці пізніше було збудовано так званий Видибецький монастир (від слова „видибай“), що стоїть і досі.

Після того вояки князя оголосили по місту, аби всі кияни збиралися до ріки. Величезна сила народу зійшлася та ввійшла до води. Князь і священники греки

стояли на березі й дивилися, як великі чоловіки та жінки входили по шию до води; інші були в воді по груди; діти стояли ближче берега. Священники відчитали молитви. Молився й князь. Цим образ хрищення й закінчився.

Після цього почалася будова церковів на тих місцях, де раніш стояли ідоли. Такі ж церкви будувалися й по інших містах і селах, куди князь вислав попов христити людей. Були відкриті школи для підготовки попов, і до них брали хлопчиків. Літописець каже, що матері цих хлопців, не будучи утвержені в вірі, плакали по своїх дітях, як по померлих.

Та треба думати, що не тільки ці матері не були утвержені. Всі люди були темні та прийняли віру християнську тільки номінально, формально, не будучи християнами. Фактично всі вони лишилися поганями як у думках, так і в житті. Зберілися всі форми поганські, всі свята, всі обряди, звичаї. Тільки замість поганських імен попи надали тим формам і святам християнські назви, а зміст лишився поганський. Замість бога Волоса почали святкувати святого Власія, замість Івана Купайли встановили свято Івана Христителя, замість зимового свята сонця встановили свято Різдва, замість Перуна кидав громи й блискавки св. Ілля й т. д.

Українці по йменню сталися християнами, але по духові лишилися тими самими поганями, якими були до того.

(Далі буде).

Л. Ж.-П.

По Галичині.

(Враження сестри).

Снятин — це остання залізнична станція в Польщі. Далі вже Румунія. Звідци видко кордон і гори та села зеленої (тепер у зимі — білої) Буковини. Там живуть також українці й серед них чимало віруючих. Раніш переходили кордон вільно й приходили на зібрання. Тепер не пускають. Іду до міста. Там вступаю до віруючої німецької родини, брата й сестри Масірерів. Там зустріла й брата Готшалька,

німецького проповідника, та його дружину. Відпочили та й пішли до **Августдорфу**, піднятинської німецької колонії. Там гарний молиговний дім. Туг щовечора були ми на зібранні.

Удень відвідувала німецькі родини, провадила бесіди з сестрами. Була свідком великої любови та прихильности німецьких братів і сестер. Хай Господь відплатить їм за це.

На дворі була завірюха. Сніг гнало, як хмари, світу Божого не було видно. Та приїхав до нас бр. Кирилюк кінсьми і треба було їхати до **Стецеви**. В тих околицях поміж українцями щиро працює молодий місіонер брат І. Угрин. А перед тим багато, багато працював туг бр. М. Лютий. Оці гори, оці провали, вдень і вночі, восени та взимі схидав він власними ногами. Туг він здоров'я своє поклав... одного зимового вечора, як була завірюха, збився він з дороги й по груди в снігу, кричав в темну ніч, благаючи Господа врятувати його. Почули той крик якісь перехожі, поспішили до нього та й урягували його. Але там у снігу залишив він своє здоров'я. Від того часу й не приходив до здоров'я, аж поки й відійшов до Отця небесного, покинувши туг єдову та трьох маленьких сиріток, що тепер бідують без тата.

Увечері зібрання. Народу так багато, що не вважаючи на зиму, відчиняють двері надвір. Повно й у снігах. Найбільше жінок. Тому й мене примушують промовити. Не рishаюсь говорити, але бачу, що жінок і дівчат найбільше, тому говорю до них. А на другий день і щодня жіночі зібрання. Великої радості зазнала я там.

Ідемо до **Підвисокої**, де мешкає брат Угрин. Тут одержую радісну вістку від бр. й сес. Жабко Потапович. Не встигла перечитати, як дім брата Паюка переповнівся слухачами, здебільшого сестрами та молоддю. Глянула на піч, аж там біля 20 дітей збілися в купочку, босенькі, худенькі, тільки оченята їм виблискують. І пороззявляли вусточка й співають псалму. Не могла я надивитися на них. Удень і ввечері щодня зібрання. Тут у зборі велика праця: гурток сестер, гурток молоді, недільна шкілька. А на працю так мало часу, бо дні такі короткі. А до того треба ще й околиці відвідувати.

На просьбу однієї віруючої родини поїхала я до **Топорівців**. Замовили зібрання. Чекаємо, ніхто не йде. Так і не дочекалися нікого. Люди страшенно бояться баптистів. „О, вони не хрестяться, образів не мають; люди кажуть, що вони, оті баптисти в Бога не вірують“. Що ж тут робити? Треба якось інакше справу по-

провадити. Господь післав добру думку: кличемо жінок із села пір'я дерти. Поприходило багато. Сідаємо й беремося до пір'я. Ядеру разом із ними. Провадимо розмову. Починаю співати псалми. Обличчя робляться поважні. Бачу, що спів подобається. Потім пропоную молитися, як хто вмів. Почали молитися разом. Вийшов такий галас, як у жидівській школі. „Ні, кажу: треба молитися по черзі.“ Одна молилась „Огче наш“, друга „Вірую“, третя „Богородицю“. А тоді починаю молитися я. Слухають, як зачаровані. А тоді просять: „Пані, напишіть нам вашу молитву“. Запрошую їх: „Прийдіть увечері, щось дуже цікаве оповім.“ Ввечері насходилося багато. Бесідую з ними. Ах, у якій темряві живуть люди, поняття про спасіння від Христа не знають. На прощання кажу їм: „Знайте любі, що я баптистка“. Всміхаються лагідно: „Як оце такі баптисти, то то ж рай був би на землі.“ А одна на виправдання: „Та ми в церкві теж слухаємо Євангелію, але нічого не розуміємо, бо то в чужій мові“.

У неділю маю добру нагоду ще раз побувати в **Підвисокій**. Зібрання вже розпочиналось, як ми приїхали. Навколо дому багато жінок в білих козушках чекають. Дім, сінні й подвір'я заповнені слухачами. Всі так слухають уважно, ніби це вже останнє зібрання. По зібранні недільна шкілька. По полудні вся молодь простує до **Стецеви**, де має відбутись зібрання молоді. Зібрання було дуже, дуже радісне.

Але всьому надходить кінець. І радість, і смуток, все минає в цьому світі.

Увечері зібрались тільки самі члени. Помолились, попрощались із слізьми. А на другий день уранці поїхала я ще до **Завалля**. Там мали три зібрання, на яких було повно слухачів. Особливо радісні та вдячні там були віруючі. Ми з сестрами не могли натішитися.

По дорозі звідти відвідали село **Микунці**, де було теж два зібрання. Там іще раз побачила востаннє деяких сестер і братів із **Августдорфу**. Увечері знов прощались. А раненько відїхала до **Льова**.

Сірий передвесняний ранок, Сніг, туман, болото. Гори на обрії змішалися з хмарами й разом з ними розливаються в по-

вітрі. Дивилась на гори та думала про тяжке, сіре життя нашого народу — без радості, без надії, без Бога.

Євангелія для нашого народу не тільки відкриває шлях до неба, а вже тут на землі дає йому радість, життя, Царство Небесне.

Ах, якби побільше тут робітників і робітниць! Яка благословенна тут рілля для Слова Божого! Певно ніде в світі не сі-

ється так легко Слово. І певно ні один народ у світі не в так приготовлений війською, нещастями, долею, темрявою до прийняття Євангелії.

Моліться за український народ. Аби Господь послав робітників, Біблії, засоби.

А насамперед робітників і робітниць, живих, охочих, жвавих, гарячих вірою й любов'ю.
Ганна Прокопюк.

65 роковини збору в Залізниці на Волині

Цього року минає 65 літ від того великого менту, як Господь дозволив закласти перший український збір на території теперішньої Польщі. Тому то подаємо тут коротку історію того славного та дорогого всім віруючим українцям збору,

Діло Боже в бувшій Російській Імперії розпочалось не на Кавказі, як думають декотрі, від бр. Палова, який 1859 р. прийняв перший хрищення з рук баптистського проповідника. Значно раніш воно почалось в Україні. Першим віруючим там

Залізницький збір в „Свято матері“. Молитовний дім згорів, тому віруючі збираються в stodolі,

подану пресвітером його братом Захаром Речун-Паньком.

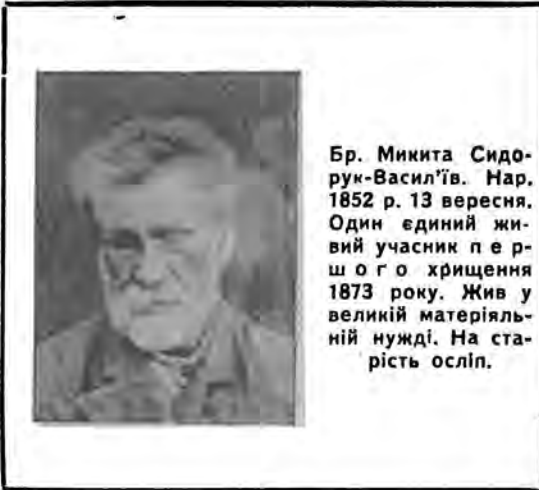
Коротка історія збору.

Говорячи про історію Залізницького збору, не можемо не згадати бодай коротенько про початки євангельського руху поміж нашим народом у другій половині минулого віку.

на Херсонщині був Онищенко, що народився 1817 року, а хрищення прийняв не пізніш 1852 року¹⁾.

Його учнем був Михайло Ратушний, що прийняв хрищення десь 1855 року. Він на вернув Гарасима Балабана-Вітенка та Олександра Капустяна. В п'ятидесятих ро-

¹⁾ Про початки діла в Україні в П. П. буде пізніше та докладніше розповіджено в одному з наступних чисел.

Бр. Микита Сидорук-Васил'їв. Нар. 1852 р. 13 вересня. Один єдиний живий учасник першого хрищення 1873 року. Жив у великій матеріальній нужді. На старість осліп.

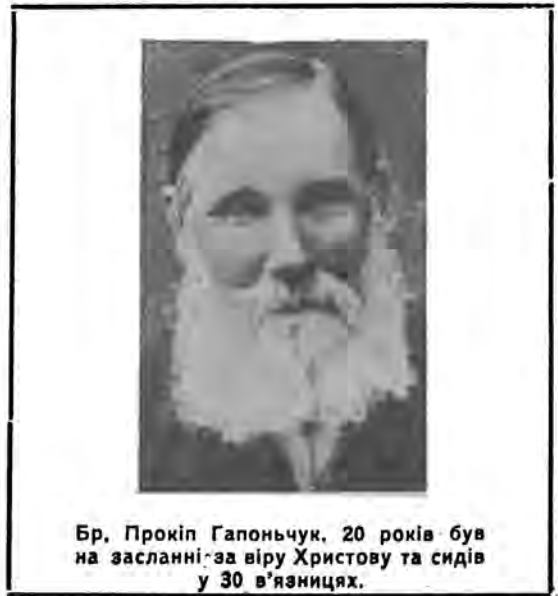
ках минулого війну, коли серед росіян ще не було віруючих, серед українців були вже цілі збори, організовані по зразку першої християнської церкви. 11 червня 1869 р. в річці Сугоклеї прийняв від німецького проповідника Аврама Унера хрищення Юхим Цимбал. Цимбал охрестив Івана Рябошапку, родом з села Любомирівка. Цей брат, довідавшись, що на Волині в селах Тудорів і Синів від німецьких колоністів баптистів увірвало декілька українців, прибув 1873 року на Волинь, відшукав тих віруючих, зміцнив їх у вірі та й охрестив їх тихцем, бо влада російська тоді гостро виступала проти віруючих.

Ог тоді то й було положено початок пізнішого залізницького збору. Проводячим першої громади віруючих волинців був брат Назар (на жаль живі свідки тих початків забули його прізвище). До року десь 1885 було в зборі вже біля 30 членів, охрещених по вірі. Після баптистського з'їзду 1884 року, що відбувся в Ново-Василівці на Таврії, розпочалося царським урядом та православним духовенством велике переслідування віруючих. Це гонення незабаром 1885 р. прийшло й на Волинь. Усіх віруючих одного дня заарештували й з родинами погнали на заслання. На запитання до братів, куди би вони бажали бути висланими, віруючі відповіли, що бажать заслання на Херсонщину, де надіялись спіткатися з бр. Рябошапкою. Вони не знали, що сам Ря-

бошапка вже сидів у в'язниці. Засланців повезли до Херсону й там укинули до в'язниці. Три місяці мучились вони в страшних обставинах серед злодіїв і душоубців. Ці муки були такі великі, що деякі з віруючих не виграли та разом з бр. Назаром заявили, що вертаються до православля. За Назаром подались інші члени, так що з усієї громади залишились вірними Господеві тільки двоє членів. Одним із них був бр. Прокіп Гапоньчук із Синова. Ім'я другого залишилось нам невідомим. Цих двох вірних Богові християн багато років царська влада гноїла по в'язницях і на засланні. Прокіп Гапоньчук все пережив усе і вернувся до Залізниці, аби радуватися ще з братами. Той другий невідомий брат помер на засланні.

Гапоньчук дожив аж до р. 1925, коли відійшов до Господа.

Із тих, що повернулися в Херсоні в православля, не всі зробили це щиро. Серед них був Микита Сидорук-Васил'їв, що народився 1852 р. 13 вересня. Прийняв він хрищення під час першого хрищення 1873 року в Херсоні у в'язниці він про людське око вернувся в православ'є. Як тільки йому дозволили їхати додому, він зараз же прибув на Волинь та приєднався до громади віруючих, що була в Хмільці заславського повіту під проводом бр. Івана Ковальчука.

Бр. Прокіп Гапоньчук, 20 років був на засланні за віру Христову та сидів у 30 в'язницях.

По японській війні 1905 р. вернувся на батьківщину й бр. Прокіп Гапоньчук, що його двадцять років мучила російська православна влада по в'язницях і на заслани. Гапоньчук оселився в Залізниці. Там зазнайомився він з Юхимом Вознюком. Цей почав збирати зібрання, на яких виступав бр. Гапоньчук. Незабаром декілька душ увірувало. На Зелені Свята 1908 р., себто тридцять років тому, Юхим Вознюк і його сестра Олена прийняли святе хрищення. В Залізниці брат Гапоньчук продовжує регулярні зібрання. Всі духовні потреби збори, хрищення, Вечерю Господню та ін. виконував брат Іван Ковальчук, пресвітер Суємецько-Хмільвської громади баптистів. Від того часу й почала поширюватися Божя праця в рівенському та заславському повіті.

1917 року Залізниця опинається в новоствалій Українській Державі. Діло Боже продовжувалось без жодних перешкод і р. 1919 за часів Гетьманщини віруючі приступили до будови молитовного дому. Праця Божя жваво посувалась уперед. Українська державна влада мусіла рахуватися з баптистським рухом і не переслідувала його. 1918 року в столиці Києві відбувся перший всеукраїнський з'їзд християн баптистів та декільких окружних з'їздів. Залізницький збір узяв чинний уділ у всіх отих з'їздах. У самому зборі відбувались великі хрищення. Надходив 1920 рік. Молода Українська Держава впала. Десятки різних армій і повстанчих ватаг переходили по Україні. Але залізницька громада віруючих стояла твердо при Господі й не перервала своїх зібрань а влаштувала їх навіть тоді, коли над молитовним домом літали кулі.

1920 року залізницький збір опинився в молодій Польській Державі. Спільність із братами в Великій Україні перервалась, коли повстав польсько-більшовицький кордон. Але брат Іван Ковальчук не перестав опікуватися своїми овечками в Залізниці. Завдяки тому, що Залізниця своєю недалеко від кордон, бр. Ковальчук по тайки переходив на польську сторону, христин, вінчав, та інші треби виконував, а посім пішки вертався назад.

Та незабаром лучність із сходом перервалась. Тоді захід прийшов на поміч.

Організувався в Польщі Слов'янський Баптистський Союз. Залізницька громада ввійшла до цього союзу.

Приїзд місіонерів брата Фетлера дав початок великої благословенної праці баптистів у Польщі. До Залізниці прибув бр. Самоукин. Його то Господь сподобив на довгі роки стати пресвітером залізницького баптистського збору. І він працював з великим благословенням у Залізниці аж до 1935 р., коли перенісся до Крєм'янця.

Під проводом цього досвідченого та духовного учня бр. Фетлера, яким був брат Є. Самоукин, баптистська праця розрослась і поширилась. Бр. Самоукин вклав до цієї праці всю свою душу та енергію. Його праця була така овочна та поміжна для всіх, що його ім'я сталося прислівниковим: во всіх наших околицях кожного проповідника називають „самоукиним“. За час праці бр. Самоукина повстало п'ять самостійних зборів, в яких брат був пресвітером.

1935 р. по відході з Залізниці бр. Самоукина, брати вибрали за пресвітера молодого брата З. Речун-Панька, що доперва вернувся зо школи.

Довший час залізницький збір знаходився під опікою „Стоважищення“, що його заснував бр. В. Фетлер. По виході брата Фетлера зо „Стоважищення“, вийшов із нього й залізницький збір і 1937 р. вступив до Євангельсько-Баптистської Церкви.

Із інших подій збору треба відзначити признання польською владою збору 1936 року та іншу подію: 1937 з невідомих причин згорів молитовний дім. Збір залишився без своєї домівки на час своїх 65 роковин.

На 19—21 серпня збір призначив урочисте святкування 65-тих роковин свого існування. Маємо надію, що багато віруючих, що ввійшли з залізницького збору й роз'їхались по всьому світі, будуть у ті дні святкувати разом з нами. А ті віруючі, що так чи інакше зв'язані з залізницьким збором і що знаходяться в Польщі, напевно візьмуть особисто активну участь у цьому святі. Всіх дітей Божих просимо молитися за цей збір, перший український баптистський збір у Польщі.

*Захар Речун-Панько,
Залізниця.*

Братній З'їзд Баптистів у Ватербурі, Америка.

*„Нехай прославляють Господа
за милість Його й за чудеса Його
над синами людськими“.*

Псал. 107:15.

Наш річний братній з'їзд завжди був для нас святом. До нього всі пригтовляються й на нього всі збираються. За останній час особливу любов до з'їзду виявляє наша молодь.

Як старі, так і молоді на з'їзді зустрічаються й по-братньому вігаються. Згадують минуле, розповідають про сучасне та пригтовлюються до майбутнього. Скільки радості на очах, скільки щастя в серцях. Наші з'їзди нагадують нам високоурочисті свята, що їх колись справляв народ Божий у Єрусалимі. Тільки та різниця, що на наших з'їздах усе те, що було в Ізраїля матеріальним, все замінено на духовне.

Цьогорічний духовний з'їзд був для нас особливо цінний тому, що нагадав нам про початок самого Союзу Русько-Українських Баптистів північної Америки. Першим, хто подав думку про загальне братнє об'єднання в Америці, був пастор петрградського збору баптистів В. А. Феглер, що прибув до Америки й зайняв місце пресвітера нью-йоркського збору. 1919 р. наші брати скликали свій з'їзд в м. Філадельфії, шт. Пенсильванія. На цей з'їзд сатана надіслав теж і своїх делегатів, що намагались підбурити дітей Божих до непорядку, але незабаром по з'їзді вони були виявлені в своїх беззаконствах і назавжди відійшли від нас.

Наш братній союз цього року святкував у спокої та в радості двадцять років існування. Найдивнішим здаватиметься декому те, що союз за дев'ятнадцять років існування ще не змінив своїх головних провідирів. Ніколи не було виявлено якихбудь недокладностей грошевих або замаху на братню духовну свободу. Тому то й збори чудово розвивались і множились. Тепер у Союзі більш як сорок зборів, при котрих існують жіночі гуртки та гуртки молоді. Мають збори багато

молитовних домів, а деякі збори набули садиби та намагаються вибудувати в себе доми молитви, де б віруючі могли славити Господа. Нехай допоможе Господь і їм у цьому доброму пориванні.

Голівна наша радість — віруюча молодь. Ах, які ж вони в нас молодці! Який спів насолоджує нам слух, яка музика потішає наші серця! Мені здається, що щодо цього то ми перегнали й наших учителів — американців. Бож і вони заздросять нашим братнім з'їздам з таким співом і такими музиками!

Цього року на з'їзді було молоді більше, як старих членів. І тому молодь мала перевагу. Щовечора для них на зібранні виголошувалась одна проповідь по-англійському. Тутешня молодь дуже зле знає мову своїх батьків; хоч нам і соромно признаватися в нашому недбалстві щодо рідної мови, але так у нас в дійсності тут в.

Зібрання відбувалися звичайно в такому порядку: перед восьмою годиною ранку молитва, а від восьмої до дванадцятої врання ділове. Від другої до п'ятої по полудні повчаючі виклади. Увечері закликуючі зібрання зо співом, музикою, свідцтва делегатів і дві гарячі промови. В суботу перед обідом було жіноче ділове зібрантя, а від другої години по полудні зібрання молоді. В неділю вранці ми мали загальне зібрання з нашими господарями, в зібранні яких улаштовували з'їзд. По обіді було закликуюче зібрання з Вечерою Господньою. Цього року на Вечері Господній служили члени Ради Союзу. І як усе було статечно та добре! Дух радів від такого єднання дітей Божих! Увечері відбулось високоурочисте зібрання зо співом, музикою та чудовими промовама благовісників. Сила ласки Христової була така велика, що десять годин у зібранні проминули як десять хвилин. І всім здавалось, що все скінчилось занадто швидко.

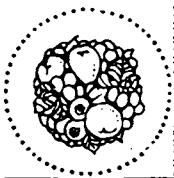
У понеділок багатьох уже відїхали до своїх домів, а ми зібрались у домі мі-

сцевого збору. Дехто говорив про свої враження зо з'їзду, інші деклямували вірші, співали пісні. І вам покірливий слуга перечитав свою останню працю, вірш „Елопея в Едемі“. Усім вона сподобалась, так смію думати.

Слава нашому Господеві за Його любов і за велику радість, що нам послав під час цього з'їзду.

Ваш покірливий слуга

Борис В. Букин.

Враження зо з'їзду.

Допис із Америки.

Ще було зо три місяці до з'їзду нашого русько-українського братства в Америці, а я вже думав про те, як би побувати на ньому. Звірився зо своїх думок бр. І. Шакоцькові, нашому пресвітерові в Детройті. А той запропонував їхати на з'їзд разом з ним. Зібралось нас декілька: брат Ів. Шакоцько, його дружина, син Едуард, сестра Бойко та я, й поїхали. 815 миль дороги зробили гаразд, без перешкод і прибули до Ватербури.

Дуже радісна була наша зустріч з братами та сестрами, що спіткались на першій зібранні ввечері. Як заспівали першу пісню українською мовою, то моя душа немов поплила ни хвилях радості та щастя. Співав хор із Гартфорту. Цей вечір злетів нам так швидко, що й не стямились.

На другий день почали прибувати даліші брати й сестри. Що більше гостей прибувало, то тим більше радості вони з собою приносили.

З'їзд відкрився під проводом брата І. Давидюка, нашого любого презеса Союзу. Поллялися гарячі промови в трьох мовах: українській, російській та англійській (американській). В перервах радісно було здибатися з братами та сестрами. Так і чуєш з усіх сторін: „А ви звідки, а як там у вас? Як ся маєте, дорогий брате?“ При цьому доходило й до забавних відповідей: на запитання „А ви з якої губернії? Брат відповідає: „Та я не губернії, а з Галичини“. А як спіткались де земляки з одного повіту, то тоді вже й не тільки говорять, але й плачуть від радості.

Проповідували по-українському брати

Шакоцько, Бартків і Лук'янчук; по російському бр. Давидюк, Непраш, Букин і Янсен; по-англійському бр. Наркевич і Меншук. Добре говорили всі, дай їм Боже, здоров'ячка! Ах, слава Господеві, що Він допоміг і мені бути на такому великому з'їзді. Цікавили мене вибори. Вибрали до Ради тих самих братів, що й щороку вибирають.

Особливе зацікавлення викликала справа молитовного дому у Львові. Говорили про пекучу потребу, про яку пише ввесь час бр. Л. Потапович. Брати й сестри гаряче підтримали цю справу та вирішили розпочати на сторінках „Святеяла Істини“ це святе діло. Будемо просити Господа, аби Він піддержав його та закріпив серця віруючих, коли розпочнеться збір пожертв на дім у Львові.

Увесь з'їзд дуже був зацікавлений справою перекладу нової Біблії на українську мову, що його перепроводжує професор Іван Огієнко. Було й на з'їзді багато таких, що молились і моляться за нього та просять Господа, або дав перекладчикові сил і здоров'я та допоміг йому докінчити переклад.

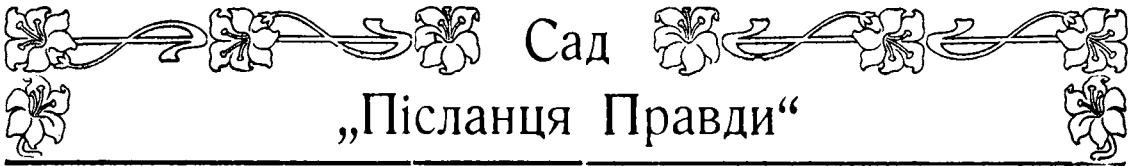
Веселі та радісні роз'їздились ми зо з'їзду, дякуючи Господеві за Його любов і ласку.

Михайло Холевка.

Це число П. П.

з огляду на тяжке матеріальне положення виходить яко подвійне.

Восени подбайте про те, аби підтримати журналу.

Заклик до читачів П. П. в ч. 4 ц р. в справі утворення „саду П. П.“ не залишився, хвалити Господа, без відгуку. Тут уміщуємо два листи в цій справі, надіслані до Редакції:

Лист перший.

У четвертому номері на останній сторінці кинулись мені до очей слова: Перечитайте в цьому числі статтю „Сад Післанця Правди“. Я з своєю родиною живу на фермі, а тому я заінтересувався статтею й перечитав її. А перечитавши, ми побачили, що хоч той сад дуже невеличкий, бо ростуть у ньому тільки дві гарні яблуні, але він потребує огорожі (Ісаї 5: 2). А огорожа потрібна не тільки тому, щоб яблука не гинули, але на те, щоб там росла добра зелена трава. А тоді (подумав я) туди всі американські українці віруючі зможуть посилати на пашу телят, овець, курей, індиків, гусей — хто що може. І так як у мене може бути корова, що вперше матиме теля, то я порадивтя з дружиною та й вирішили ми теє теля послати на випас до „саду П. П.“, то значить: продати теля, а гроші послати Післанцеві Правди. І ось, продали теля, а п'ять доларів за нього зараз посилаєм.

Дорогі брати й сестри, особливо з Америки! Перечитайте ще раз про сад П. П. і допоможіть так, аби не тільки сад був огорожений, але й щоб у ньому були дерева тощо, аби дорогий нам П. П. щомісяця приносив свої овочі, щоб кожен духовно голодуючий міг насититися. Я знаю, що фермерам живеться дуже тяжко, а тому прошу й містових людей: підтримайте дорогий нам усім П. П.

*Семен і Наталя Дикі
Сандуски, Америка.*

Лист другий.

Дорогий брате-редакторе! Перечитав я в П. П. про сад, у котрім є такі чудові дерева. А перечитавши, задумався я над тим; я ж такий бідний матеріально; але

Господь, мій Відкупитель, що Спас мене й оправдав, збагатив мене Своєю любов'ю й тепер я багатий. Я тут у далекім краю землі не маю, а хоч маю хату, та довгів на ній по вуха. І почав я під час праці думати (Филип. 4:8) про те, якби я міг допомогти Післанцеві? Що б я міг йому дати. І раптом Господь відкрив мені, що я маю робити: візьму на я своє волосся, котрим мене Господь нагородив, та й пожертвую журналові. Я щомісяця ходжу до стрижія й за стриження волосся ношу йому 50 центів. І ось я вирішив ці гроші до Післанця послати. А як буде з волоссям? О, я маю машинку; то моя жінка нехай стриже мене тією машинкою. А я посилаю п'ять доларів на П. П. Прийміть тую пожертву й нехай Господь вас благословить і допоможе в тій праці. Дорогі брати й сестри в Христі Ісусі! посилайте й помагайте, доки можна допомогти й послати, бо надійде час, коли не можна буде ні допомогти, ні послати. Трудіться, діти Божі, доки час. Домагайте садові, хто чим може: хто яблуню, хто грушку, хто грядочку цибулі. Поширюйте Царство Боже на землі. Вітаю від себе й від дружини всіх люблячих Господа.

*Ваш немічний брат
Павло Палуцкович
Детройт, Америка.*

ВІД РЕДАКЦІЇ. Повідомляємо, що телятко брата та сестри Диких прийшло вже до саду П. П. Одержали також і волосся брата Палуцковича, що йому його для П. П. обстригла дружина. Нехай Господь Вас, дорогі, благословить за вашу любов і дар для Нього.

Брат Гр. Домашовець подає свою нову адресу: G. Domaszowiec ulica J. Strumińy 30 Kamionka Strumińowa.

Усяке листування на Лемківщину просимо посилати по адресі: Maksym Bubniak w. Wapienne, poczta Kryg, pow. Gorlice.

Куток для молоді.

Христос і ти.

Цього вірша в перекладі присвячую сестрі Марії Чорній із с. Пальчинці в Галичині над самим кордоном совіт. України, що за віру Христову сиділа в в'язниці. Будучи там перестудилась і тепер хворіє. Той вірш приніс багато благословення в Америці. Вірю, що він принесе не менше благословення й в українським перекладі.

Дитино, голодуєш ти?
Я теж голодував;
Я сорок днів без їжі був,
Аж поки Бог післав.
Ти прагнеш? прагнув теж і Я
За тебе на хресті!
Тому тобі готовий Я
Допомогти в біді.

Чи ти ідеш шляхом тяжким
І змучений вже став?
Я до криниці теж колись
Прийшов й відпочивав.
Я на Голгофу хрест важкий
Не в силі був нести,
А нині сил даю всім, хто
За Мною хоче йти.

Чи ворог пхав тебе в гріх,
Коли Ти у журбі?
Надію, віру та любов
Вбиває у тобі?
Я теж спокушуваний був
Та ворог відійшов,
Бо оборону від спокус
Я в Біблії знайшов.

Ти плачеш й гірко сльози ллеш
Над тим життям тяжким?
Я плакав теж, коли дививсь
На той Єрусалим.

Над гробом Лазаря Я знов
Заплакав від жалю,
Бо всі відкинули тоді
Святу любов Мою.

Зрадливі приятелі всі?
О, друже, й це мине:
Найближчий учень ворогам
Сам запродав Мене.
Я всіх любив, але для всіх
Зробився Я чужий.
Та не журися: Я в житті
Є друг найкращий твій.

Ти журишся, що дармо ти
Тут працював і жив;
Але згадай: Я людям всім
З охотою служив;
Вони ж не слухали Мене,
Погорджений Я був...
Але не плач: твій друг святий,
Я, брате, не забуду.

Отож, кріпись, будь вірний ти,
Не падай в боротьбі,
Бо в днях і смутку і журби
Поможу Я тобі.
В Моїй любові ти живи,
Тримай душі красу,
Й Мене в день смутку ти поклич,
А Я тебе спасу.

*Переклав Яків Сокіл
Америка.*

Скеля.

*„Він... поставив ноги мої на
скелю“. Псал. 40: 2.*

*Відвічна то скеля, Божя то твердиня,
Могутня, всесильна та дивна, як чудо.
Вона недосяжна звичайній людині,
Вона завжди була, є та вічно буде,*

*Віковічна Скеля то — Христос Син Божий
В світі неприсутнім Він перебуває;
Святий, непорочний, до згрішних несхожий;
Блаженна людина, котра Його знає.*

*Навіки щасливий, хто в життєвім морі
Спасся на тій Скелі та став вічно вільний,
Звільнився від неправди, нещастя та горя
І стоїть на Скелі непохитний, сильний.*

*Тиха пристань Скеля у кожній годині,
Тихе уповання на всевічні віки,
Втечу у нещасті у кожній хвилині
Вній знаходять завжди жінки й чоловіки.*

*Брат, сестра щасливі, хто на Ній буде
Дім духовний, Божий, храм святий твер-
[дню;*

*Вода не підміє, буря не зруйнує,
Бо сам Бог тримає такую святиню.*

*Підвалина вічна є віра Христова,
Як стоїш на Скелі серед хвиль на морі,
Будеш певний в вірі, надії, любові
І ввік не загинеш в життєвім просторі.*

*А. Бодак
Лемківщина.*

Він прийшов.

Луки 4:18, 19.

Він прийшов благовістити
Вбогим людям на землі,
Щоб ті скарби їм відкрити,
Що на небі, угорі.

Він прийшов, щоб тих зціляти,
Що розбиті в них серця;
Щоб їм спокій дарувати,
Та відкрити їм Отця.

Він прийшов оповістити,
Аби кожен про це знав,
Щоб вже вільні могли бути,
Від гріха, що їх тримав.

Він прийшов відкрити очі
Нещасливим всім сліпим,
Щоб вони могли дивитись,
На все те, що Він створив.

Він прийшов, щоб відпустити
Змучених на волю всіх,
Щоб могли усі спочити,
Кого страшно мучив гріх.

Він прийшов, щоб рік Господній
Проповідувати всім;
Про той день благоприємний,
Щоб могли спастися в нім.

Любий друже, як ще досі
В серці з тягарем живеш,
Поспіши тепер до Спасу,
І в Нім спокій ти знайдеш.

*Г. Лук'янчук
(Волинь).*

Гроші.

Еккл. 6:1; 1 Іван 2:15-17.

Найбільше зло на світі — грші,
Вони від батька сатани,
І що існує зло в цім світі,
Тому причина теж вони.

Без грошей радості немає
З грішми боїться: може вмре?
Ось, може злодій надзирає,
Заб'є та гроші забере.

За гроші небо тут купують,
За них молитися ідуть,
За гроші душами торгують
Й своє сумління продають.

На цьому світі тільки гроші
Звільнити можуть від ярма
Хто має гроші — має славу,
Біда, як грошенят нема!

Чи ви таке чували диво:
Як гроші раз знайшов юнак,
Злякався бідний, скарби кинув
І втік до лісу неборак.

Нещасний той, хто гроші любить,
Хто грошам серце віддає,
Хто тут за них гріхові служить
Хто за них душу продає.

Вони, мов квіт, до себе манять
А потім душать, як удав,

За них і Юда свого Спаса,
Свого Учителя продав.
Коли бажаєш щастя мати,
Як скарб бажаєш мати ти,
То муєш в Біблії шукати,
Там не знайдеш ти марноти.
Той скарб і міль не може з'їсти,
Іржі на ньому не буде;
Той скарб святий, і певний, й чистий:
Його вже злодій не вкраде.
Той скарб нічого не коштує,
Нам Бог його задармо дав,
Коли спаситель наш, Син Божий,
За нас на дереві виирав.
Прийми ж той скарб, мій любий брате,
І вічно в небі будеш жить;
Багатство вічне будеш мати
І буде Бог тебе любить.

Адам Штурма
Холмщина.

Безбожник Гриць.

Раз безбожник у неділю
Коні запрягає,
Бере двох синків з собою,
В поле поганяє.
Мовля, снопи треба звести,
Тепер дні жнивові,
Нехай там Бог Сам святкує,
А в нас снопи в полі.

Гайто, сивий, вішна, гливий!
Все так поганяє,
А проклин все за прокліном,
З губи вилітає.

Десь на щастя, чи на горі
Чоловік стрічає,
Що є в вірі досконалий
І Господа знає.

Став, дивиться і думає:
Ах, ти моя доле!
Таж сьогодні день спокою,
А він іде в поле?!

А куди ти, Грицю, ідеш?
Так його питає:
Таж сьогодні день для Бога,
Хіба ти не знаєш?
Так ліниві тільки кажуть,
Гриць відповідає.
Все для Бога, та для Бога.
В нас цього немає.
Я синків взяв із собою,
Щоб там помагали,
І лінивства не учились,
Щоб його не знали.
Що неділя, то для Бога,
Котрого немає...
А як є Він десь на світі,
Хай мене скарає!

Та й поїхав Гриць у поле,
Став коло півкопи,
Злазьте, хлопці, скоро з воза,
Й гайда до роботи!

Наклав фіру, аж колеса
В землю повстрявали,
Та й зачав тепер журигитись,
Щоб коні хоч взяли.

Іде Гриць вже по дорозі.
Треба закурити.
Шлях чудовий, а їдучи
Що маю робити?

Зачав Гриця сон морити,
Чогось через міру;
Вилетів вогонь із люльки
Та й запалив фіру.

Скочив скоро Гриць із воза,
Думав ще спастися,
Коб де була вода в полі,
Вже б лучче топився.

Та не було води в полі,
Гриць втік під півкопи,
А вогонь все палить, палить,
Підпалив й півкопи.

Коні гнались скільки сили,
До села спішились,
І там в річку повскакали
І в ній потопились.

Вдоля жінка при породі,
Тож вельми терпіла;
Як почувла про пожежу
І життя скінчила.

Зрозумів тепер Гриць добре,
Що то кара Його,
І ніколи вже не каже,
Що немає Бога.

Синки також добре знають,
Що є Бог на світі,
І в зібрання вони ходять,
Як взимі, так вліті.

А Грицько тепер назавжди
Залишив курити,
Обіцявсь служити Богу
І зла не робити.

Богу служить Гриць Святому
Від серця та вірно,
І в неділю не працює,
Знає, що не вільно.

І тепер Гриць вас питає:
Чи вірите в Бога?
Чи широка, чи вузька:
Яка в вас дорога?

Коли грішите, Гриць радить:
Кидайте грішити,
Досить вам уперто жити
І Бога гнівити.

Коли курите, й це радить
Грицько вам лишати,
Щоб випадок ще не стався,
Й біди вам не знати.

Всіх усюди Грицько просить:
Кидайте так жити.
А найкраще до баптистів
В зібрання ідіте!

Ш. Нагорний
Видимир, Волинь

Із праці на ниві Божій.

Ванкувэр.

В нашій зборі Господь післав велику радість в день 8 травня, коли у нас відбулося св. хрищення двох душ. Радість дітей Божих була велика. Легко буває згубити душі, сатана тягне в світ і гріх. Но славлять Господа діти Божі, коли до їх церкви Господь прибавляє спасеників. Тепер внадвзі сподіваємся ще раз тішитися в Господі, коли в нас будуть брати І. Кмета і П. Кіндрат. Молимося, щоб Господь благословив їх подорож до нас. Вітаємо всіх дітей Божих.

М. Карнаух.

тим Господь потішить народ та доведе людям, що молитви вірних вислухані.

Проп. П. К. звіщає нас про радісну новинку, що в північних лісах за містом Принс-Алберт, зорганізована офіційно маленька громадка ЄХБ, числом 15 членів, а живуть деякі в розпорощенні на 30 англ. миль. Та в Канаді милі не мають того значення та перешкод, як у краю. Розсіяні християни шукають злуки за десятки миль. Громадка зватиметься — околиці Генрибург, а проводячий брат-диякон там — бр. Тодорюк, щасливий в Господі християнин.

Радіовісті з Канади.

Довга канадійська зима минула. Поволі йде в гості весела весна, а за нею коротке літо, що завжди пролітає, наче дражнючи вас; пролітає, наче пташка золотокрила. З весною ожив наш широкополий, великий Захід, після посухи, після невдач з урожаєм пішли дощі, багато дощів, і коли вліті не буде нових стихійних неудач, то

Лизард-Лейкска громада при всій „еміграції“ молоді нашої на Схід до Торонта, за 2000 миль, до фабрик, до міста, до теплого підсоння — громада все ще весело стоїть в Господі та поступає вперед. Великодні свята пережили в радості та закінчили величавим духовним концертом молоді. Під проводом молодого І. Шаботка молодь старається працювати для Господа. Учителі публичних шкіл також

помагають. Бр. Ілля Ш. по болівні стоїть енергійно на посту своєму в церкві. Торжество 18 квітня одвідало багато німецьких та англійських гостей, тому проп. І. К.-Є., що загостив туди добиваючись по небувалій цього року „хуртовині пісків“, промовляв частинно й для гостей тих в англ. мові й коротко вітав у німецькій.

* * *

На другій день по тій okazji на Лизард-Лейку молоді і бр. І. Ш. та саскатунці поїхали на подібне торжество на Петровському. Ця громада дуже потерпіла, по причині згаданої „еміграції“ молоді, хор перестав функціонувати, членство поменшилось, але браття мужньо стоять та працюють. Молитовний дім був наповнений народом. Тоді бр. Литовський зробив заклик, щоб подати поміч журн. П. П.; від недостатків народ жертвував і Господь нагородить за те. Послано вже Редакторові 650 дол. від цих щирих людей. Громади інших околиць, ідуть слідами Петровської!

* * *

Околиці Блейн-Лейка та Бігера активно по мірі сил від Господа працювали через зимові місяці. Бр. Іван Василенко прислужився молоді в районі ЛЛ., Петровськ Бигар своїми зайняттями хоровими з молоддю та співробітництвом у співи при спеціальних зібраннях у тих краях. Блейн-Лейк також недавно відвідали саскатунці.

* * *

З провінції Алберти проп. Дідюк доносить про план в одній місцевості будови молитовного дому. Околицю міста Летбридж одвідав проп. І. К.-Є. в березні. Там проживає відома багатьом сім'я Гомінюків. По торжестві — шлюбі старшого сина їхнього, учителя, Андрія, були початі євангелізаційні зібрання в місті. У великій народній залі мад'ярів проповідувалось слово Боже для українців. Наші тільки „большевиствують“, не приступай до народнього дому! Господь прославився в служенні: бр. Д. промовляв в українській мові, а бр. І. К.-Є. в англійській, бо половина великого натовпу були мад'яри. Далі вже знайшли іншу залу, де проповідь була для наших людей.

* * *

Громада в Саскатуні пережила іспити й радощі за останні місяці. Передача по радіо різдвяного Богослуження, старання молодих та хору в спеціальних зібраннях — все те принесило підкріплення в праці. Недавно закінчився

тиждень євангелізаційних зібрань. Гості проповідники були Я. Вичс, та П. Кіндрат. Промовляв раз і ректор Біблійного Інституту, а мова його була перекладена з англ., бо старші люди не можуть всього розуміти. Дім Євангелії був гарно наповнений людьми й між ними було досить нових слухачів правди Божої. Жіночий Кружок недавно вітав у себе гостей з Церкви Емануїла. Великодні зібрання закінчились скромним торжеством св. хрищення.

* * *

З Винніпегу проп. Н. Ш. звіщає про переважитий тиждень євангелізаційних зібрань при допомозі євангеліста К. Мартенса. Господь благословляв працю тую. Там же закінчується друк нового збірника євангельських пісень на нотах — „На струнах арфи“; у збірникові тільки нові пісні для хору та соло, дуети, квартети. Видання має два зошити скремих в українській і російській мовах. Продаватимуться разом по 75 центів.

* * *

Проп. Я. П. з Гасу звіщає про поступ діла Господнього, про молоді, яка під проводом бр. учителя А. Білоуса енергійно працює. А також про план будови нового молитовного дому на Ервуд.

* * *

Громади й групи Вайсероя, Ребит-Лейка, Мінітонаса, Оверстона, де вірно стоїть дякон на Господній службі, бр. І. Качман, — та інші всі не думають віддавати позицій своїх ворогові душі Христовому. Всі виглядають днів великого торжества: річної генеральної конференції, яка відбудеться на першому тижні липня в Саскатуні. Можливою радістю братства буде присутність на ній хоч на короткий час дра Т. Труета, президента Всесвітнього Об'єднання Баптистів.

І. Км. Сфим.

Відпочинок.

Як тільки наблизиться літня пора, зараз у кожної умислово працюючої людини роїться думка про те, аби десь поїхати на відпочинок, щоб хоч трохи десь у спокійному місці віддихнути чистим повітрям від перевтомлення. Світські люди задалегідь пригтовляються і вишукують собі відповідні місця; особливо стараються поїхати десь у гори, щоб надихатися свіжого повітря. Здавалось би, що до подібних ферій мають найбільше сосібности місієнні робітники, бо вони мають нагоду виїжджати не тіль-

ки вліті, але майже у кожній порі цілого року. Тільки ж місієні робітники замість відпочинку мають працю і то не раз аж до перемучення. Коли вертаєш додому, то по дорозі думаєш про домашній відпочинок; а тут приїхав, і треба щось полагодити, там треба відвідати, там ще щось і т. п. Хоч не раз баптистський робітник цілковито перемучений, але ніколи не мислить про втому, і ніколи не опускає зімлілих рук, бо знає, що його жде колись блаженний відпочинок, а цей відпочинок його жде у Господа на небі.

Заки скажу дещо про мою подорож, хотів би підкреслити спостереження про конечність збільшення числа робітників. Коли баптистське братство не подбає про те, щоб у цей час допомогти у Галичині ділу Божому в голошенні Євангелії нашому українському народові, то колись це недбалство буде гостро покаране.

Від дня 28. V. до 7. VI. мав я нагоду відвідати наш полудневий район, а саме Станиславівщину, Покуття й Гуцульщину. За час тієї подорожі вдалося відвідати декілька зборів wraz з їхніми плацвками та деяких і поодиноких членів нашого віровизнання. За той час в чотирьох зборах вдалося уділити вірним Вечерю Господню.

В неділю дня 29 в Ганусівцях бр. Воевода просив, щоб зайти поранше до нього та дещо поговорити про діло Боже та працю в їхньому зборі. Зайшов я до нього, дещо поговорили. Бр. Воевода кличе, щоб ще хоч на хвилинку піти з ним до його саду. Але говорю до нього: брате, я не маю охоти йти до саду, бо там нічого ще нема: ні слив, ані груш. Однак таки послухав його просьби; ми пішли. Він мене приводить до найкращої сливи-венгерки й говорить: „Ось цю сливу я бажаю пожертвувати для П. П.“. Говорю: „Це гарне діло; я готов до кожного саду заходити, аби тільки щось було для нашого рідного журналу“.

У вівторок раненько поїхав я з Єзуполя просто до Снятинщини, де у четвер дня 2 червня на Вознесіння Христове мали ми чудове зібрання. Там як раз був тоді празник. Віруючих зібралося з усіх поблизьких сіл. Рівно ж там мав нагоду вітати в зборі Стецевій бр. Готшалька, проп. німецького збору, котрий служить Словом Божим і в нашій українській мові і тим спричинюється до поширення діла Божого між нашим народом.

В п'ятницю відвідав ще по дорозі Слобідку Лісну, де рівнож відбув зібрання. І тут

бр. Драган водив мене по своєму саді і хотів щось подарувати для П. П., але що в цім році всі дерева пусті, то він відложив на другий рік свій дар для П. П.

В суботу, їдуча до Білих Ослав, мав я нагоду переходити через декотрі села Гуцульщини. Прикре враження мав я в цих горах. В селі Чорному Потоці діточки часто вибігали й просили: „Пане, дайте хліба“. Пригадувало то мені воєнний час; як й тоді це було на денному порядку, так і тепер це саме зустрічаємо. В Білих Ославах відбув раніє зібрання й Вечерю Господню і зараз по обіді поїхав до Терновиці Лісної, де вже мене чекали брати на станції, щоб ще і в них відбути подібні зібрання.

Причина голоду на Гуцульщині, вважаю, лежить не тільки в тім, що мало землі, але у тім, що там брак культури. Селянство під оглядом агрономічним мало виховане. Весна — самий час на яринові поживи, а там про це мало хто що знає. Як нема кукурудзяної муки та картоплі, то наступає голод.

Проповідник баптистський, коли заїжджає в такі сторони, повинен пам'ятати не тільки про Слово Боже, але й про те, що треба теж людям допомогти й під оглядом господарчо-агрономічним. Треба пам'ятати, що Євангелія Христова людям несе не тільки визволення духовне, але теж і господарче і промислове. Не диво, що в нашому євангельському молодому рухові стільки всякої біди; бож люди виринули з католицької темряви, де не мали більшого світла, були ліниві те тільки серцем, але теж і тілом. Часто фалшиво розуміють науку св. Євангелії. Коли хтось вперше читає такі слова: „Не журіться життям вашим, що вам їсти, або що пити“ (Мат. 6: 25), то думає, що дійсно, як стався віруючим, то все буде само творитися і нічого вже тоді людина фізично не буде робити. Багатьох на тому завелось.

Віруючий християнин повинен мати усюди взорове життя чистоти. Коли навіть треба, то повинен здобутися на все; він мусить полишити старий звичай, старий погляд, та все те, що не приносить в господарстві користі — усунути. Віруючий християнин повинен найменший клаптик землі коло своєї хатини засадити якимись пожигочними яринами, щоб мав поживу не тільки на літо, але щоб і на зиму міг щось заспособити. Цей виховавчий обов'язок повинні взяти на себе в першу чергу місієні робітники. Їхнім обов'язком нести не тільки культуру духовну, але теж і фізичну, а тоді певно діло Бо-

же піде вперед і світ побачить, що Євангелія дійно приносить добро не тільки духовне, але і тілесне. Хай допоможе Господь.

Гр. Домашовець.

Човниця (Волинь).

Диригентські курси в Озері відбулися від 13/V—12/VI 1938 р. після невеликої перерви по курсах в Галичині в Раві; Господь знову покликав нас з бр. І. Бульчуком до такої самої праці на Волині. Курси ці відбулися в Озері, під самим лісом, в домі бр. Ф. Каплуна, пресвітера колковського збору і предсідника цілого нашого району. Курсантів було всього 8; 4 братів та 4 сестер. Весело нам було. Спів соловейка та інших пташечок в гущавині ліса додавав охоти нашим курсантам до науки. Дуже часто бр. Бульчук, свою лекцію сольфеджіо, проводив в лісі, посеред співу на зелені. Сестра Каплун варила і подавала нам смачні страви, хоч свою сім'ю має не малу, та ще й погодилась нас доглядати. Бр. Каплун допильновував, щоб нам чогось не забракувало; як рідні батьки нас доглядали. Хай Господь їх віднагородить за велику працю і за всі турботи про нас ради діла Божого. Також кожний ранок ми могли провадити в читанні слова Божого, та в молитвах до нашого Господа і Він нас чудово благословив, помагав і підкріпляв.

Не спогледілись, як швидко прийшов кінець. 11 ц. м. наступив іспит, на котрім були присутні і брали уділ теж бр. бр. Каплун і В. Магвіюк з Колок і бр. Василь Нищик з Камінь-Каширська, котрий також помагав нашим курсантам в гранны на скрипках. Тоді тільки виявилось, що праця була не намарно. 12-го закінчення. Величезний молитовний дім в Ст. Човниці наповнився людьми. Дуже втішло нас, коли цілком несподівано звідкись прибув до нас бр. Бричук з Тернополя своїм мотоцикльом. Бр. сказав чудову промову „Зустріч з Христом“ (на текст Лк. 7). Хор, під проводом проводячих курси і нових диригентів, співав чудові нові пісні, грала струнна оркестра з курсантів, хоч не всіх. Зібрання закінчилось. Хоч сумно нам було розходитись, та що зробити, треба. Кожен знає, що йде до праці з свіжими силами. Хай благословить Господь всю працю з хорами на Волині та в Галичині.

Г. Лук'янчук.

Дві урочистості.

В дні 24. IV. 1938, цебто в день великих свят Воскресіння Христового наша молодь при

зборі в Батятичах зібралась, щоб прославити Того, Хто Своім Воскресінням приніс рішучу перемогу над гріхом та беззаконням цього світу. Чудовий ранок. Великодній ранній ранок... Як тільки зібралися вірні враз із моєюддо, як тільки прогомонила в початку зібрання перша чудова пісня: „Із гробу Він устав!“ В той самий час струни наших сердець були порушені силою Духа Святого. Ми чули: як гарне, як любо бути християнином, віруючим в воскреслого Ісуса.

Опісля зайняв керівництво в зібранні бр. М. Теслюк, бо місцевого проп. бр. Гр. Домашовця не було; він поїхав до міста Жовкви, щоб там послужити Словом Божим та уділити Вечерю Господню. Про те були для нас Господнім благословенням чудові пісні та деклямовані молоддю вірші із П. П. та Слово Боже, що було проповідане братами. Глибоко те все поринало в серця наші і буде довгою пам'яткою як наших мислях так і в мислях усіх слухачів про те, що зробив Своім воскресінням для нас наш Господь Ісус Христос.

Друга урочистість, яку ми мали в дні 14. V. 1938, це урочистість „дня матері“. За час існування нашого молодого збору ми мали нагоду вдруге свягувати подібну урочистість. День матері це дійсно день важний, бо пригадує як діточкам так і молоді про їхніх батьків, та про Боже провидіння над усіма. Молодь без доцільного і доброго виховання щодо шанування своїх родичів не може принести для майбутнього суспільства благословення та добра. Отож день матері це день, що мимоволі пригадує нам про взаємовідношення дітей і батьків.

Зібрання розпочав бр. Гр. Домашовець читанням Слова Божого 1 Тим. 3:14 17. Вказував у початку на те, яку силу має Слово Боже у вихованні християнської молоді; потому, як звичайно, були співані чудові хоральні пісні місцевим гором під орудою А. Теслюка і деклямовання віршів із П. П. Найбільше вплинуло на присутніх слухачів, коли дві молоді сестри (дівчата) заспівали пісню дуєтом: „Коли в душі журливо стане“. Дійсно не одна мати була порушена до сліз.

При кінці зібрання один хлопець і дівчинка гарно вдвох віддеклямували статтю про збірку на Післанець Правди, пригадуючи про те, як декотрі брати почали жертвувати яблуні та груші на П. П., і тоді пішли в часі співаної пісні і зібрали пожертву зараз таки на П. П. 350 ал. Дав би Господь, щоб дійсно наші мо-

лоді брати і сестри навчилися плекати той живий сад для поширення доброї і духовної й рідної української літератури між нашим народом.

М. Рижар.

Гості в Раві Руській.

Дня 5 і 6 червня ц. р. відвідали нас дорогі наші гості з-за кордону, котрих ми радо вітали; були це брат Шкула з Америки і брат Гардер з Німеччини, директор виховавчої школи в Гамбургу.

Брат Шкула прибув до Рави третього червня. Зараз же на вечірнє зібрання фігурою поїхав до поблизького збору Гійча. На другий день відвідав збір вільоцький. А на третій день рано брат повернув назад до Рави і був у нас два дні, неділю і понеділок.

На ранішньому зібранні брат у своїй проповіді свідкував переважно про своє навернення та початки духовної праці серед українського народу в Америці, в Чикаго. Це оповідання було досить цікаве. На полуденнішому зібранні брат пояснював на ведкій полотняній картині, котру привіз зі собою з Америки, плян віків. Цей плян віків був такий цікавий для усіх слухачів, що на другий день забажали, щоб брат ще другий раз пояснював цей плян.

По полуденнішому зібранні, як ще наші брати і сестри не встигли розійтися до своїх домів, одержали ми від брата Л. Жабко-Потаповича депешу, що на завтра, цебто на понеділок приїжджає до Рави брат Гардер з Німеччини, директор виховавчої школи в Гамбурзі. Ця вістка про приїзд брата Гардера до Рави, наповнила нас ще більшою радістю. І ось на другий день на ранішньому зібранні мали ми вже не тільки брата Шкулу, але й брата Гардера, котрі цілий день бдуючо служили нам словом Божим, побуджуючи усіх дітей Божих найбільше до того, щоб тверезилися та приготувалися до святого і скорого приходу Господа нашого Ісуса Христа, котрий наближається з дуже великим успіхом, неначе б цей соняшний промінь виринаючий з-поза хмар.

По скінченні другого зібрання увечері обидва наші гості разом із братом Підгорецьким відїхали до поблизької німецької колонії Брукенталю, де вже є започаткована молоденька духовна праця серед німців.

А. Глива.

Львів. Приїзд бр. Шкули.

Наш збір і взагалі Старий Край відвідав довгожданий брат Й. Шкула. Всі на-

ші брати та сестри добре брата знають по його трактатах і дописах і статтях, так мудро нас наставляючих. Тому особливо радісним нам було бачити брата лицем в лице. Відвідавши своїх родичів в Тернопільщині і тамтешні збори, брат Й. Шкула приїхав до Львова. Тлумно зібрались діти Божі послухати, що скаже нам дорогий брат. Любими словами були для нас привітання з далекої Америки. Мимоволі слізьми набігали очі. Так далеко за океаном, а нам'ягають за нас тут бідних. З великою цікавістю ловили ми кожне слово, виходяче з уст брата. По полудні брат Й. Шкула викладав нам плян Божий. О, дякуємо братові за великий труд для нас. Той плян залишився в наших серцях. І тепер, коли брата з нами нема, ми часто дивлячись на стіну, де висів той плян, переносимся думками до тих слів, що в той вечір сказав нам брат і підносимся в своєму духовному житті для дальшої праці в нашому Львові. Зібрання того дня продовжилось довше як звичайно і брат залишив нас, відїхавши далі. Прощались ми з братом і куну прохань наклали на його серце. А все справи про діло Боже у нас. Тому просимо не забудьте нас, дорогий брате. Згадуйте в своїх молитвах нас. А ми завжди молимся за Вас і за Вашу любу дружину, що пустила вас до Старого Краю і за її поміч в праці духовній і за ввесь ваш дім. Господь вас благослови на вашому кожному кроці. Привіт всім вам там. Розкажіть там дітям Божим, як ми тут живем і як трудимось для слави нашого Господа. Ми завжди Вас пам'ятати будем.

Ваші брати та сестри зо Львова.

Ставок (Волинь).

Дня 2. VI. ц. р. в ставецькому зборі, де є пресвітером бр. В. Бура, відбувся духовно-будуючий зїїзд. На цей зїїзд ставецький збір запросив бр. Гардера з Німеччини, що відвідав наш край й В. Гусарука з Варшави, що подорожував разом з бр. Гардером. Ці брати прибули в супроводі бр. Ф. Каплуна і В. Матвіюка з колковського району, де також могли проводити духовно-будуючі зібрання.

Почали збиратися діти Божі зо всіх сторін: з Млинова, Дорогостаїв, Ворошньова, з Луцького, Небожки, Човниці, Гавчич та з інших ще багато сіл, кругом Луцького. Ставецький моли-

товний дім наповнився прибулими. Зібрання розпочинає бр. Ф. Каплун, пресвітер колковського збору, читанням сл. Божого Ів. 12:1-8, вказуючи на найдорожче, що треба віддати для Ісуса.

По молитві гарно співав місцевий хор, потім коротко промовляв бр. Г. Л. на текст Єф. 17:12 про місце освячення. Далі промовляє брат В. Гусарук з Варшави (на текст Дії 1:11) про те, що „Господь так прийде“. Промова була глибока та зворшуюча, многих застала подумати над приходом Христа, що буде, як Він прийде, як мене застане? По співі промовляє бр. Гардер, робітник Божий з Німеччини; продовжує ту саму тему „Другий прихід Христа“. Вказує на великі події світу. Присутні з захопленням слухають, багато шепчуть, так, прийді

Господи, інші ж знов: „Ой, щоб ще не приходив“. Та це тільки впавші могли так шепотіти. Наступила обідова перерва, а потім знову зібрання, на котрім промовляли бр. І. Гордіук, пресвітер млиновського збору, про будівлю. Потім знову брати наші гості: бр. Гусарук гочорив про домашню церкву; бр. Гардер продовжував ту саму думку, що перед обідом „Прихід Христа“. Всі, хто були на тім зібранні, оживились та підкріпились. Цікаво було, коли бр. Гардер розповів про його працю в Німеччині над упавшими в гріх молодими дівчатами та над дітьми сиротами, та різних бідаків, котрих треба підійняти та привести до Христа. Велика то праця. Хай Господь благословить його „родину“, що складається з біля 600 душ.

Г. Лук'яничук.

Дві перестороги із Аргентини для емігрантів.

Дорогі брати та сестри в Галичині й на Волині!

Пишу до вас через наш часопис кілька слів перестороги. Не віддавайте своїх земель за півдармо і не спішіть Ви, лакомячись на зарібок, до Аргентини. Бо, маючи середню господарку, можна в краю жити. Але продавши її, гірко плачуть, приїхавши сюди. Бо тут теж так само, як всюди: де земля добра і клімат можливий, то земля дорога і людей там повно. А там, де мусимо брати землю яка є, то тут дуже гарячий клімат, часто посуха, гризуть дуже комарі, сарана нищить і тяжко в таким положенні нам привикати і ще тяжче працювати. Нарікають люди, плачуть, мучаться а й годі назад вертати; ліпше сидіти на своєму. Вітаю вас всіх братів та сестер в старім краю. Ваш найменший з дітей Божих брат Т. Тимків (Аргентина).

Дорогі брати та сестри в краю! Переїхав я до Аргентини і вельми був цікавий побачити все щось нове. І побачив я, що зо всього світу сюда їдуть і один другого потішають, що добре тут буде.

Та пожизуть трохи і бачать, що їх подвійна біда тут спиткала. Але й сатана приїхав сюда теж жити, бо його прояв тут найбільше бачиться... Звертаюсь тої му до всіх краян як апостол Павел до Галатійв: чого вам свій край покидати і робитись дядьковими наймитами. Гроші протратити, частину на подорож, частину на документи, а решту треба проісти тут. Мови не знаєш, край чужий, і тяжко нам тут і тужно за своїми. Кожен чоловік нехай знає: коли сонце вдома гріло раз, то тут в чотири рази більше; коли вдома мав біду раз, то тут в чотири рази більше; коли вдома робив раз, то тут треба чотири рази більше; коли вдома хворів раз, то тут чотлри рази більше; коли дома читав св. Євангелію раз, но тут читатимеш чотири рази більше. О, діти Божі! до вас звертаюсь, переважно молоде, котра проживає в моім краю, моліться за нас тут. Сгійте твердо в Господі; я вірю, що зобачимось ще колись у ніг Господа. Привітання засилаю всім моім ставчанам Ваш менший в Господі брат Тимофій Сивий (Аргентина).

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“, як рівнож і передплату просимо надсилати на адресу: **L. Żabko-Potapowicz, Lwów, ul. Lwowskich Dzieci 26.** У краю гроші можна складати на Конто чекове: **Lwów, Nr. 506.235. właściciel konta L. Żabko-Potapowicz.**

Начальний редактор Л. Жабко-Потапович

Red. odpowiedz J. Podgórecki Rawa Kuska.

Видає комітет.

Друкарня Народня в Раві Руській

Я ДОРОГА І ПРАВДА

Я ЖИТТЯ І СНА 14-6)

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 9

Вересень

1938

ОСІНЬ

*Червоним золотом вдягнулись
Ліси, левади та гаї,
І в далечинь, в імлу блакиті
Летять в вирій думки мої.*

*Там деь далеко — чую й бачу:
Вже йде зима, вже йде кінець,
Що на чоло моє похиле
Кладе вже сивий свій вінець.*

*О, Спасе мій, ласкавий Христе!
Ти поможи мені пройти
Останні дні шляху земного
І в Царство вічності увійти.*

С. Гас.

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ.

Острів (Волинь).

„В поті лиця Твого їстимеш хліб Твій, аж покіль вернешся в землю, що з неї й узято Тебе. Земля бо еси і землею візьмешся” (1 Мойсея 3:18).

І повернеться прах до землі, де перед тим був, а дух вернеться до Бога, який його дав. (Прим. Солом. 11:7).

У нас в Острозі сталася дуже сумна подія: захворів брат І. Гаврилук і довго не хворіючи, нагло, трагічно відійшов від нас до вічності. Він був одним із тих братів-евангелістів, які перші увірували у нас в Острозі. Померлий брат полишив по собі дружину і трое малих дітей. Гаврилук був примірним і вірним Божій справі братом. Він завжди говорив що „вже хутко піде додому”. Він кожному голосив і свідчив про Христа знаючи, що мало залишилось часу для праці на цьому світі. Дня 21 серпня 1938 року в годині 3-ій по полудні в саду бл. п. брата Ефстафія Гаврилюка зібралось коло п'ятисот людей, щоб віддати останню прислугу померлому братові, так дорогому для нас. Хор з поблизького села Плоска проспівав жалібну пісню. Після того брат-проповідник Еміль Свобода розпочав жалібну відправу, читаючи Відкриття Івана 21:1-8. Брат Свобода проказав глибоко повчаючи проповідь на тему: „Позагробове життя”. Можна було помітити як у багатьох присутніх виступили сльози від цієї повної глибокого евангельського змісту промови. Після молитви і співу псалмів промовив до присутніх брат-проповідник Г. Сітаж з Миротина на тему: „Вже більше мене не побачите” (Дії Апостольські 20:25-27). Після тієї проповіді, при співанні відповідних релігійних пісень ми відправились слідом за понесеною на руках труною померлого брата — на цвинвар. Поки ми дійшли туди — на могилках вже було повно людей; багато повилазило на дерева, щоб добре бачити й чути, подібно тому, як колись Закхей виліз на дерево, щоб ліпше бачити Христа. Брат Сітаж промовив ще на тему: „Дім вічний на небі”. Брат же Свобода промовив з псалми 90:1-17 на тему: „Бог нашим приближцем”. Після того ми віддали тіло землі. Спо-

чиває наш дорогий брат на могилках на горі звідти далеко видко совітську Україну, бо наше місто стоїть над самим кордоном. Там він чекає воскресіння мертвих. Вігер буде йому часто співати про те, що є Бог, що є правда... Будуть дерева кланятися кожному, хто прийде на могилу відвідати брата. На могилі виростуть квітки... А ми собі будемо споминати ті слова, що чули на проповіді. Земля тобі пером, дорогий брате!

М. Добржанський.

Білі Ослави (Гуцульщина).

3 липня відійшов у вічність один із наших братів — Василь Боднарук. Прожив він 63 роки. 1914 року прийняв святе хрещення. Був добрим членом. Того самого дня, як помер, брат був іще зранку на зібранні. А потім пішов додому, де тихо та спокійно й спочив у Господі. Коли по полудні зійшлись віруючі на зібрання в іншому місці, прийшов післанець від родини покійного та сповістив нас, що брата вже не стало. І для всіх це було такою несподіванкою! Я зараз же після дві телеграми — одну до Львова до брата Л. Жабко-Потаповича, а другу до Паюка до Підвисокої. На жаль, бр. Л. Ж. П. трудно застати вдома — все в праці; так і на цей раз телеграма його не застала. Слава Господу, що брат Паюк прибув. Похорон відбудеться 5 липня. Хоч день був робочий, людей зійшлося доволі. Пісня, молитва, читання Слова Божого. Потім бр. Паюк виголосив зворушуючу промову. Потім пішли в останній похід. Довелось йти через все село. Чуючи пісні, люди виходили на двір і прилучались до походу. Прийшли на новий цвинтар, що його за селом волосний уряд призначив для баптистів. Там знов бр. Паюк говорив Слово Боже з Матв. 25:31-46 і зворошувив серця слухачів своєю промовою. Видно було сльози на багатьох очах. Похорон закінчився співом і молитвою. Нехай пером буєє твоя земля, любий брате!

Оувфрій і арасим.

Поодинокі передплатники з Америки нехай гроші за П. П. посилають або просто до Редакції, або через бр. П. Барткова.

„Я ДОРОГА І ПРАВДА И ЖИТТЯ“ (Йоана 14:6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 3 зол. На півроку — 1'50 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 9.

Вересень 1938 року

Рік 12

Що будемо жати.

Золотая осінь. Білі берези вбрані в кармазин і пурпур. Жовте листя з тихим шелестінням падає на землю, встелюючи її мережаним килимом. Я сиджу в саду біля свого рідного дому на Волині. На горці, напроти мене, стоять у копах золоті снопи. Яблуні вгинаються під тягарем жовтих і червоних овочів. Від часу до часу чується глухий стукіт яблука, що падає на землі.

Земля дав свої овочі. Все в природі поринається так вірно виконати першу всесвітню заповідь: „плодітеся“, давайте плоди.

В Німеччині, в горах Гарцу, я сховався під землю, в глибоку сталактитову печеру. Сталактити, що утворилися з відкладів вапна з води, блискали тисячами діамантових кристалів з рожевим і блакитним відблиском. Це чарівне видовище сталося можливим завдяки електричному освітленню, проведеному під землю. І ось що дивне: біля лампочок, на голій кам'яній скелі, під впливом світляної та теплової енергії електрики росте мох. Направду, в природі всюди живе те, що тільки може жити: живе, росте, дає овочі.

В пустелі, серед некучих хитких пісків ішов караван мандрівників. Раптом вони чуять — звідкись здалека долітає хиמרний звук — неначе стогін, неначе відхання. „Що це таке?“ питають вони незрозуміло проводиря. „Це пустеля стогне тому, що вона неплодна“.

В сучасній Палестині ми переживає-

мо одне з зворушуючих вражень, коли бачимо цвітучі помаранчеві сади, зелені поля там, де на протязі віків простягалась пустеля, пісок і каміння. І згадуються стародавні пророцтва: „Возвеселиться пустиня й суха земля, возрадується країна безлюдна й зацвіте нарциз“ (Ісаї 35:1). „А опустошену землю будуть знов порати, тую землю, що лежала опустілою... Я, Господь, повалене знов буду, а опустошене знов засаджую“ (Єзек. 36:34,36).

„Приносьте плоди“, оце такий підвалний світовий (космічний) закон природи, заповіт життя, даний Творцем усьому що живе. Добрі плоди — це прикмета життя й здоров'я. Дерево пізнаємо по овочах. Плід — то знак благословення. Безовочність — печатка прокляття. Як тяжко відчувати себе зайвим, бути безробітним, бути викинутим із життя, вилученим поза творчий струм буття. Колись в одному великому промисловому місті заходу я бачив натови молодих людей, що стояли на майдані звичайного буднього дня. „Що це таке?“ спитав я свого співподорожнього. „Це безробітні“. Яке безнадійне видовище! Здорові, сильні, молоді люди засуджені на бездіяльність. Безробіття — це кара, прокляття нашого часу.

Як тяжко бути свідомим щодо свого безсилля в житті! Але ще тяжче — мати силу й не мати можливості прикласти її до праці, любові та корисної, до творчості, жити надаремно, нікчемно. Про це про-

кляття свого покоління, що повне сил і здоров'я спить безплідно на цій землі, писав Т. Шевченко :

Тяжко впасти у кайдани,
Умирати в неволі,
А ще тяжче спати, спати,
І спати на волі.

„Плодіться“ — давайте плоди! Це перший заповіт першої книги Буття. Без нього нема ні життя, ні буття. Перша заповідь Нового Заповіту: „Принесіть овоч достойний покаєння... вже ж і сокира коло кореня дерева лежить; тим кожне дерево, що не дає доброго овочу, зрубують та й кидають ув огонь“. Отакий є заклик пророка пустелі Івана Христителя.

Христос каже про те самісіньке. Ізраїль і весь світ — це сад, виноградник. Господар свого часу пішло туди за овочами. „Отець Мій виноградар. Кожну вітку в Мене, що не родить овочу, відтинає її“. Безовочні гілки „зберуть та й кинуть у вогонь, і згорять“. Христос на ділі показує застосування цього суворого закону: смоківниця, що прикрашена рясним листям, стояла без овочів, хоч ще не надійшов час збирати смокви, коли, отже, плоди ще повинні були бути на дереві. Це безовочне дерево, що дарма тільки обтяжує землю, Він вилучає з життя, і цим дає грізну пересторогу Ізраїлеві та всім тим, що обмежуються зовнішнім, видимим убранням, під яким нема нічого, жодних плодів.

Революція з усіма її жахами, це — „соціальний вибух“, що його в значній мірі викликав паразитизм, безовочне, гуляще життя одних за рахунок других, за надмірну їх працю. „Хто не хоче робити, нехай і не їсть“ (2 Сол. 3:10). Недотримання цього закону й привело до революції. Знаменним є, що ці слова стоять у совітській конституції, яко вираз основного закону соціальної справедливості. Шкода, що сучасні будівничі Большеві, користуються овочами християнства, а в той же час антирелігійною агітацією підтинають коріння дерева, на якому ці овочі вирости.

Поправді це жах — бути в стані бездіяльності, неробства, нудьги, безкорисного животіння! А, з другого боку, що за щастя — мати в житті місце, улюблену працю, працю по силах, вільну, що при-

носить овоч, а до того не тимчасовою, але віковичною цінності. Що за радість знати, що ми всі покликані до участі в творчості життя, у співтворчості з Богом, в творенні вічно-цінного, великого! Добра Новина Христа це й є **Євангелія Творчости**. Ти не тільки повинен родити плоди, але й **можеш**. Христос закликає тебе до цього. Він то й дає радість працювати „за покликанням“.

„Не ви Мене вибрали, а Я вибрав вас, та й настановив вас, щоб ви йшли й овоч приносили, і овоч ваш пробував“ (Іван 15:16). 1914 року в Росії, на з'їзді членів християнського студентського руху, що мали високу освіту, ці слова Христа були вибрані за гасло для життя та діяльності цих членів. Що може бути вищого від цієї програми для молоді? Який інший заклик може так надхнути, запалити, задовольнити прагнення юнацтва, його спрагу прекрасного чину? Бути покликаним Самим Христом, йти до темного світу з цим світлом, щоб і інших запалювати, захоплювати — отака то перевага учнів Христа. Він закликає нас приносити овоч **сталій**, не той, що з'являється тільки на час, що спалахне як метеор, а потім гине безслідно. Оповідають, що Мікель Анджелио, славетній італійський різьбар XVI віку, одержав від свого володаря замовлення — зробити на день народження фігуру володаря з... снігу. І ось твір геніального мистця повинен був розтопитися, згинуть першого теплого дня під пекучим промінням сонця! Чи варт було задля цього працювати? Чи не спляться отак і всі діла людські, напруження віків, в огні майбутнього дня?! „Люди працюють на поживу огню“ (Аввак. 2:13). „Земля і діла на ній погорять“ (2 Пет. 3:10). Чи варт було працювати, будувати, творити для полум'я огня, що все пожере? Недавно я провадив розмову з молодими жидами — атеїстами в Палестині. Вони зайняті „будівлею країни“, працюють на риллі на комуністичних засадах. В той же час вони не вірять у Бога, відкидають безмертя душі. „Яка ж остаточна мета вашої праці? Яка ж її майбутність, якщо нема безмертя?“ спитав я. „Ми працюємо для життя“. — „Алеж життя кінчається смертю“. — „Ми працюємо для нащадків“. — „Алеж, і вони

помруть. Отже, ви працюєте для цвинтаря!"...

Які овочі тривалі й мають вічну цінність?

Це, перш за все — овочі духа, в нас самих, у нашому характері. „А овоч духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра“ (Гал. 5:22). Навпаки, овоч жигтя грішного, без Бога, — це той, якого „тепер соромитесь, кінець бо того смерть. Тепер же, визволившись від гріха і ставшись слугами Богу, маєте овоч ваш на освячення, кінець же — життя вічне“ (Римл. 6:21-22).

Подруге — це плоди духа поза нами, через наш вплив, вища мета котрого — придбання душ для Христа. Славетний учений Макс Мюллер каже, що навернення однієї людини забезпечує навернення

безмежної кількості людей у майбутнім. За японським прислів'ям можна перелічити яблука на дереві, але не можна полічити, скільки яблук заховано в одному яблуці.

Сприятти наверненню людей від темряви до світла, від духовної неволі до волі, до любови, сіяти мудре, вічне, добре, поширювати на землі спокій, правду — отаке то найвище призначення людини. І це призначення, на правду, може бути назване творчим. Не кількість зовнішньої праці, зібрань, проповідей, але якість її — повинно бути у нас на першому місці. І ця якість пізнається по овочах. А ці овочі висловлюються, перш за все, в наверненні душ до Христа та в вихованні їх на шляху освячення.

(Докінчення буде.)

В. Ф. Марцінковський.

Вплив Слова Божого.

Коли ми роздали в селі С. Нові Заповіти, живий струм Слова Божого проклав дорогу до сердець мешканців того села. З'явилася можливість вступати туди й говорити про Ісуса. Правда що не всі мешканці того села увірували в Господа Ісуса. Спочатку не було надії, аби хтобудь там увірував. Але Христос часом шукає й однієї заблуканої овечки. Знайшлась така овечка і в селі С...

Брат Семен зайшов до хати старенького селянина Івана Номонюка. Коли брат Семен говорив йому дещо про спасіння, старий вийняв табакерку та за своїм звичаєм почав залюбки нюхати табак. Бр. Семен звернувся до дідуна: „Дідуню! навіщо ви це робите? хіба ж ви не знаєте, що це непотріб? А якщо це непотріб, то й уживання цього є великий гріх. Так нам каже Слово Боже. І хто це робить, той не ввійде до вічного життя. Ось послухайте, що каже свята Біблія: „І не ввійде до нього ніщо погане, ані хто робить гидоту та лож, тільки ті, що написані в книзі життя Агнцев й“ (Відкр. 21:27).

Старий Номонюк поважно та з ува-

гою вислухав Слово Боже. Потім подумав трохи, повертів у руках табакерку, а тоді відкрив піч, в якій палилося, та й шпурнув туди табакерку з словами: „Туди тобі дорога!“

Старий зробив один крок до Господа. Але, натурально, до повного навернення було йому ще дуже далеко. Коли на дубі відтяти одну суху гіллячку, то це ще не означав повного відновлення дерева. Таке відновлення наступає тільки весною, коли під впливом тепла все сухе гілля й листя само відпадає. Але все таки це був крок до кращого.

Від тієї хвилини не тільки Номонюк, але й його старенька дружина відкрила свої серця для слухання Слова Божого. Брат Семен довго говорив про Спаса та про Його за нас муки й смерть; а потім почав співати пісні. Старі зо зворушенням слухали пісень. Видко було, що обоє радіють з того всього, що чули. Потім почали дякувати, що Господь послав їм таку людину, що була подібна до ангола з неба. За першим кроком до Бога мусів з'явитися другий крок.

Колись то, як перша жінка в Європі Лідія (Дії 18:15) увірнула в Христа, вона відкрила для Слова Божого не тільки своє серце, але й двері свого дому. Так само зробили й старі. Вони почастивали брата Семена медом і всім, що мали найкращого в хаті. Для брата з'явилась можливість далі працювати в цьому домі. А це сталося можливим тільки завдяки Слову Божому. Брати й сестри! ніколи не жалуйте засобів для поширення Слова Божого в цьому світі! Тільки Біблія проб'є шлях до Небесного Царства!

Минуло вже двадцять років, як я був студентом у біблійному інституті в Північній Америці. Пам'ятаю, декілька нас студентів одержали право відвідувати в'язницю й улаштовувати там зібрання. Ніколи не забуду того тяжкого враження, яке зробили на мене грубі в'язничні мури. Та серця тих людей, що там сиділи, здавались мені, недосвідченому юнакові, ще грубшими та холоднішими від мурів. Зо страхом і тремтінням приступив я до читання Слова Божого тим людям. І, о диво! Закам'янілі, зачерствілі злочинці, що сиділи в тих похмурних мурах по 10 і навіть 20 років, почали змінятися під впливом спасенного Слова Ісуса Христа. З яким зворушенням побачив я, що деякі з них під час проповіді почали плакати! Я продовжував говорити до них і сам ледве стримувався бачачи, що вони плачуть, як маленькі діти. І я знав, що це діється тільки завдяки Слову Божому. О, нема сили, що встояла би перед цим Словом; нема серця, що його не могло би це Слово розбити!

Ті проповіді в в'язниці не пропали марно. Слово Боже пройшло до глибини душ найтяжчих грішників і навернуло до Христа багатьох із них. Незабаром я й мої товариші студенти одержали від тих навернених їхні зворушуючі листи, в котрих вони самі свідчили про своє нове життя в Христі Ісусі. Яку радість переживали ми, коли читали, що ті бувші злочинці називають нас братами в Господі!

Але, коли Слово Боже має величезний вплив на серце людини, то не забуваймо, що часом не менший вплив на нього має гріх. Найменша дірочка в дні корабля може спричинити загибель його; так часто найменший вплив цього світа з

його гріхами може привести віруючого до загибуні. Димас полюбив „нинішній вік“ і покинув ап. Павла (2 Тим. 4:10), і разом з тим напевно знайшов власну погибель. Але вірмо, що Слово Боже сильніше від світу та гріха!

Проминуло вже 22 роки, як я особисто на собі пережив великий вплив святого Слова. У маленькому зборі, серед щирих дітей Божих я навернувся від темряви до Світла. Під час Господньої Вечері Христос Святим Духом торкнувся мого серця, і я не міг перебороти впливу Його: я впав на коліна та в гарячих сльозах благав Господа, аби Він простив мої провини. Слово Боже зламало мов тверде серце, і я віддався до рук Спаси. Яку радість переживав я, відчуваючи, що Бог простив мене та що голгофська жертва злучила мене з Ним.

Знаю одного провідника, що всі свої сили та й життя віддав для проповіді спеціально в в'язницях. Коли ми його запитали, чому він вибрав таку тяжку та невдячну працю, як проповідь до в'язників, він відповів: „Я сам навернувся до Господа в в'язниці, й сам знаю, що нікому не є так потрібний добродійний вплив Слова Божого, як тим нещасним, що сидять по тюрмах“.

Ах, цей світ подібний до велетенської в'язниці, що в ній сидять мільйони скutih кайданами гріховної неволі. Ходімо до них і несімо їм Слово Боже! Брати й сестри в усьому світі! не жалуйте видатків на Слово Боже, що й у наші дні має свою велику силу для спасіння грішників!

*Теодор Каплун
Волинь*

До саду Післанця Правди.

До Саду Післанця Правди в минулому місяці прибула слива з саду бр. Гр. Воеводи в Ганусівцях коло Станиславова та слива з саду бр. Дм. Якіма з Вслі Коблянської коло Самбора.

Благаймо далі Господа, аби Сам розпростив „Сад Післанця Правди“.

Редакція.

Із циклю „Пісні“.

Чи бачать в тобі, сестро — брате
Люди Христа, як те сонце?
Та й жаждуть з Содому спасатись,
Гріхи ж забувають, мов сон той...

Чи бачать Христа, сестро — брате,
В тобі невідролжені діти?
Ім руку любови подай ти,
І будеш ще ними радіти.

Чи бачить Христа, сестро — брате,
В тобі твоя рідная Церква?

Вона ж все шкодує карати,
Але як радіти їй мертвим?

Чи бачить Себе, сестро — брате,
Тебе, як у дзеркалі, Спас твій?
Ой, будьмо ми всі Ним багаті —
Багатства життя вічні дасть Він!

*Слова Ів. Кмети-Єфимовича
Мелодію підібрати народню.*

У Новім Краю.

День за днем біжить швидко, і все ближче і ближче надходить другого грудня. Ось і останній день. Господь післав гарну погоду. Невелика заля наповнена по береги, і бічна майже повна. Зібралися діти Божі не тільки зо Львова, але і з околиці. Батятицький хор примандрував і не дивлячись на те, що всі були втомлені, але без перестанку слівали чудові пісні, що захоплювали серця слухачів. Розпочали молитись і видно було, що Дух Святий переповнив серця так, що коли б не зупинились, то могли б молитись цілу добу.

Брат Жабко-Потапович читав Слово Боже і знову молитва й сльози. Поляялись розмови, пісні й побажання не тільки від старших братів й сестер, але й від молоді. Пробую удержатись від сліз, але трудно. Вийшов молодий брат з Батятич Михайло Теслюк, почав говорити, і я більше не міг не заплакати.

Кінчаємо прощальне зібрання і знов горячі молитви. Думав я, що працював без овочу, але чую в молитві: один брат дякує Господеві, що Дух Святий пробудив його серце через мое служення Словом Божим. Дякує він, і я дякую мовму Господеві. Прощаємось... Не мало сліз. Знов

при прощанні признаються деякі, що Господь і їх пробудив через служенням Слова Божого. Не тільки брати, але й сестри, а я в моім серці думаю: „Хто я, Господи, що Ти мене немічного так благословив?“

Ось і другого грудня. Ранесенько зібралися на головний двірець. Міжнародній „шнельцуг“ рушає, а брати по сходах біжать, аж спотикаються. Кричать по-американському „гуд бай!“ Брат Жабко-Потапович тримає мене за руку і ніби не хоче пустити. Господь зв'язав нас Своєю любов'ю. Шкода лишати братів й сестер, до котрих привик; але вже не бачу махання біленьких хустинок. Вже й Львова не бачу. Смутно і тяжко стає і я думаю: „Коли вже Ти, Христе, прийдеш, і нам більше не доведеться розлучатись?“

Вже недалеко німецька границя. Наша польська влада ласкаво питає, що я везу з собою. Побажали мені щасливої подорожі. Ось і німецька границя. Трясуть... Гніваються і я сам не знаю, чого. За мед взяли мита більше, як мед варт. Бачу, їм треба американської валюти. Ось і Берлін. Нікого не знаю, але чую голос: „Коли ж ми повернемось до нашої дорогої незабутньої казки-України“. Так, всі ми закордоном плачемо за рідним краєм.

Вже переїхали французьку границю давно, а тепер починають переглядати наші речі. Дивляться, на все дивляться. На вишивки, а найбільше зацікавив їх рубель і качалка, але мита не платив ні за що. Підходить молодий чоловік і питає: „Ви українець?“ „Так“ відповідаю йому охочо. „Я пізнаю по рідному рублеві і качалці“. Розмова зав'язалась про Христа, про спасіння.

Париж. Шукаю моїх братів і ледве знайшов. Відвідую церкву, з котрої колись роздався зловіщий голос, щоб католики брались до різання Іугенотів. Як раз зазвонив дзвін і нагадав нам про Варфоломєву ніч. Дивлюсь на річку, через котру віруючі човнами пливли, а на них католики стріляли. Йду до Тріюмфальної Арки. Написи країв і городів, які був завойював Наполеон. Стою на могилі Невідомого Жовніра. Коло нього горить вічно вогонь і завжди свіжі з найкращих квіток вінки. Направляємось даліше. Ось ми стоїмо на могилі Головного Отамана Симона Петлюри. На чужині спочиває. Могила бідна, але в ній лежать останки великого мужа. Ліворуч його похоронений французський офіцер, а праворуч якась пані. Пізно зложить вінець. Поручив це братам, які охочо пізніше виконали моє бажання.

Шербург. На потязі всі говорять англійщиною. Вже пахне Америкою. Одинадцята година і вже чути гудок велетня „Королеви Марії“. Темна ніч. Лише зорі блищать в небі, а світло міста Шербургу все згасає, і згасає, і зовсім погасло. Море... Широке і сердите море. Не можу привикнути. Два дні довелося „рибі в вічі плювати“. Тринадцятого грудня, коли ще було темно, показалося світло нью-йоркських хмародерів. Ліворуч статуя Вільності знову нас вітає. Знову на землі Вашингтона. Знов шуми, дими нью-йоркських автів та потягів. Зібрання і зустріч з братом Борисом В. Букіним. Велика, щира християнська душа і серце. Горить він любов'ю до Господа, до праці, до грішників, невтомно працює не тільки своїми проповідями, а також гарними деклямаціями і статтями для „Післанця Правди“. Любить він рідний край і молиться за нього. Тут мене Господь благословив,

і я дякував Йому, що ще міг зустріти тих, що люблять мого Господа.

Пасейк. Чуюсь, ніби я на Лемківщині в селі Вапеннім. Тут досить є братів і сестер з нашої дорогої Лемківщини. Горять вони любов'ю до Господа й люблять Слово Боже. Питають про Старий Край, а я їм: „помагайте, помагайте, доки ще в час“. Господь і тут нас благословив своїм благословенням. Добрі наші брати й сестри лемки! Щирі й гостинні, але тут не всі лемки. Є тут і російські брати, які люблять Господа не менше від наших лемків.

Честер, де працює брат Павло Бартків. У власнім домі його зібрались і всі з відкритим серцем і душею готові чути про Старий Край і про працю в Галичині. Тут більшість членів, що походять з Галичини. Знову здається, ніби я десь у Кобилі, чи десь на Поділлі. Щиро відкликнулись і негайно зібрали мені на убрання, бо мені його конечно треба було. Дякую мовму Господеві і Честерській Церкві. Благослови вас Господь за вашу щирість і любов!

Скрентон. Зібралось нас небагато, але щирі серця скрентонських віруючих нагадали мені Равщину, а найбільше Вільки Мазовецькі, відки тут в найбільше віруючих. Доручив дарунок скрентонській Церкві від брата Коростія. Брати й сестри втішились дарунком з рідного села Вільок Мазовецьких. Молились і дякували Господеві, що Він спас многих у Вільках. Найбільше розпитувала про Равщину сестра Антоніна Пуховська, яка коли б могла, то на крилах полетіла би до рідних Вільок і взагалі по Галичині. Тут є брати й сестри російські, які не менш цікаві працею Божою у Старім Краю. Один брат був дуже зворушений і сказав що „ми повинні щиро помагати в росповсюдженні Слова Божого“. Бажаю вам, брате дорогий, великого успіху в цім напрямку. Ви знаєте, хто ви, і про кого я говорю.

Кемден. Тут працює наш поет брат Василь Колодій. Довелось йому багато пережити, але за те Господь його не зоставив і дав йому спасених. Кемденська церква подібна до молодого садку, в котрім

багато молодих щеп з першими овочами. Найбільше тут молоді і щирої молоді. Праця тут не так давно розпочалась, але гарна й овочна. Приїхав я сюди несподівано, але коли пронісся слух, що приїхав брат Лук'янчук, то декотрі сестри лишили недоварений обід і поспішили в зібрання (так мені передали). Будучність в Кемдені можна пророкувати гарну та квітисту, якщо діти Божі не заліняться. Кемденська церква сама могла б утримати робітника

в Галичині, але брак... Поможи, Господи, братам кемденским оцінити більше те, що Господь їм дав. Правда, тут є брати навіть дуже бідні, але вся церква горить любов'ю до ближнього. Бажаю вам, брати й сестри, великого успіху. Пам'ятайте „Післанця“, пам'ятайте рідний край!

(Далі буде)

*Н. Лук'янчук.
Америка*

Листи з Америки.

Ми часто збирались описати нашим братам та сестрам у Старому Краю а особливо у Галичині про наше студентське життя, пережиття та вражіння в Америці. Це напевно багатьох зацікавить. Ми жалуємо, що так довго не давали про себе знати, немов би уже забули наш рідний край та любов Галичину. О, ні, ми не можемо забути ні на одну хвилину і ні в одній молитві нашій перед Господом ми не пропустили вас і рідний край. Вся причина мовчанки була в тому, що у нас на превеликий жаль, було дуже мало часу в протягу шкільного року, бо треба було учитись і учитись і знов учитись. До того ж наш український язик такий твердий, що добре говорити чужою мовою ніяк не хоче. З великими труднощами доводиться ним керувати та крутити по-англійському.

Рік шкільний промайнув, мов хвиля; ось і час вакацій наспів. Ми дякуємо Господеві за увесь рік у школі та за те, що Він про нас так дбав, що ні в чому не знали недостатку. Молимося, аби за Його волею знов нам зійтись в цей тихий, повний братньої любови та відірваний від усього світу куток, що ним є Міжнародня Баптистська Семинарія, та зайняти шкільні лавки для дальшої науки щодо пригволення для праці Божої та поширення Його царства.

Один рік уже минає від часу, коли ми попрощались з нашою Галичиною. Зо смутком у серці згадуємо ті ясні та щасливі хвилини, коли ми були вдома; в нашій уяві встають ті наші низькі та солон'яні але дорогі та любі хатини, мов

вінцем окружені зеленими садочками. Здається, до нас долітає чудовий спів пташок, та солодко ароматний запах квітів. А що вже казати про ту повну щастя спільність з дітьми Божими та про всі урочистості, конференції, з'їзди тощо...

Ми згадуємо той день сьомого серпня, неділю, коли ми може востаннє молились у нашій рідній хатині на колінах. Старенька дорога ненечка, що весь час плекала нас, дбала про нас, та мріяла про нашу долю, тепер може востаннє подавала нам сніданок, котрого не могли ми їсти. А мати в сльозах ледве промовляючи, прохала: „їж, дитино, їж, бо можливо це мій останній сніданок для тебе“. А сама плаче, плаче...

Згадуємо прощання з дорогими братами та сестрами, з котрими доводилось переживати гонення, смуток і радість; востаннє обіймались в сльозах та прощались надовго, надовго.

Рік минув у цій чужині і тільки згадка осгалась. Багато за цей рік доводилось зустрічати та бачити. І те, про що ніколи не мріяв, не бачив, та навіть в що не хотів вірити, нині те все оглядаємо та доторкаємося руками.

Ледве очам своїм віриш, коли дивишся на ті потужні під саме небо висунуті хмародери, на той неописаний рух і мільйони авт, що ними вся американська земля заповнена, мов мурахами в мурашнику. І коли дивишся на все те, то здається, що ця земля від самих найглибших глибин зрита і зужита й усі багатства

природи, використані тими людьми. Ідеш вулицями; кругом тебе рух та різні дива; зійдеш під землю і там те саме; глянеш вгору — над головою також рух, життя, дива... І коли так дивишся, то здається тобі, що це сон або казка.

Найбільше радісним для нас було тут те: ми знайшли більшу часть живучих тут людей, що вони люблять Господа та Його святе Слово. Не вважаючи на те, що мають великі достатки, що живуть розкішно, що культура та знання стоять на найвищому щаблі і займають головне місце у всіх ділянках амер. життя, все таки тут дуже багато віруючих. Тоді з жалем ми згадуємо наших рідних у краю, котрі кажуть, що Америка платить доляри увірвавшим в Євангелію. Перед нами тут повстало питання: „За що ж вірують тутешні віруючі і хто платить цим мільйонам віруючих доляри?“ У Галичині кажуть, що в Євангелію вірують тільки невчені, прості люди. А тут навпаки, усі найбільше значні та освічені люди читають Євангелію і вірять їй, а всякий неосвічений пустоголов не вірує в святу Євангелію та клепче своїм язиком усякі нісенітници проти правди й її слуг.

Мали ми нагоду знайти багато наших українських братів і сестер, що походять із Галичини і розсіяні по різних місцях. Вони з радістю та любов'ю нас вітають та часто нам помагають у наших потребах, за що Господь хай щедро їм відплатить. Є тут кілька zorganizованих гарно розвинених українських зборів.

В днях 25 травня — 1 червня ц. р. відбулась загальна конференція русько-українських баптистів в Америці; відбулась вона в місті Вотербурі, Конн. Мені як і другим братам Господь допоміг побувати на тому з'їзді завдяки бр. Патковському з Фриголда, котрий приїхав по нас своїм автомобілем. Ми виїхали ранком 26 травня і пустились у далеку подорож, більше як двісті миль. Але брагова машина кобила ще не в стара, то добре бігла; тільки час від часу мусів брат її напувати, бо то якесь таке сотворіння, що коли захоче пити, то стане серед дороги, і що хоч роби, бо вона ані на крок не поступиться і так зноровиться, що води й не покажуй, не pomoже. Тоді мусово купити бензини; тоді напється конячина й далі

летить мов п'яна. Я тоді згадав, що у нас в краю багато кращі коні, бо слухняніші.

Вкінці ми уже у Вотербурі; тут уже багато людей з різних сторін Америки. Опісля що раз більше і більше почали приїздити своїми карами (автомобіль так називають) і я подумав, що в Америці люди їздять на карі, а в нас в краю кара їздять на людях. Декотрі з них їхали дуже далеко, навіть по 600 миль.

Коли я бачив ту масу народу, мені згадалися дорогі брати та сестри в краю та їхнє бідне життя, повне невідгид; але згадав я при тім багату ревність та велику їхню любов до Господа, і те, як вони також хоч не можуть їхати, то йдуть на подібні з'їзди, не раз по кілька днів б'ючи свої ноги по дорогах, горах і проваллях.

У четвер 26-го розпочались ділові зібрання, котрі тревали чотири дні від години 8 до 12. Брало уділ в них багато делегатів та гостей

Наступили звіти комітету. Було радісно чути, як американські брати та сестри багато жертвують на діло Боже. Раптом шелест, дивлюсь що таке, і о, радість, несподівано показується наш делегат з краю; я відразу пізнаю його по синім однострою: це прибув лист від бр. Ж. Потаповича. Відкривають, починають читати, а всі й духа в собі заперли а я й то забув, що я в Америці на з'їзді і нікого не бачу, ні листа, а тільки бачу бр. Ж.-Потаповича перед мною і слухаю його слова, коли він немов говорить.

Вкінці прочитали цілого листа і стали браги радити, що робити з тим листом і рішилися усе робити гаразд по волі Божій. Між тим не забули й за П. П. подбати. Дяка Богові за братів і сестер в Америці, що стараються піддержати працю Божу в Галичині

Усі зібрання відбулись дуже урочисто і радісно, з чудовими проповідями, співами хоральними, квартетами в українській та в російській мові; служила також гарна дмухова оркестра.

Час конференції скоро пройшов. У понеділок 30 травня всі попрощались і направились кожний у свою сторону, аби надалі служити Господу та славити Його ім'я.

І. Думич

*студент Міжнар. Баптист. Семінарії
Америка.*

Святкування 65 роковин збору в Залізниці.

В п'ятницю 19 серпня на Спаса, молитовний дім німецького збору в Коловертах приймав гостей залізницького збору. Читачам П. П. відомо, що молит дім у Залізниці минулого року згорів; тому свято 65 роковин мусіло відбутися в сусідньому зборі в Коловертах.

Зранку почали сходитись і з'їздитися гості не тільки з Волині але й з Галичини. Хоч територія, на якій мало відбутись свято, зна-

грає велика дмухова оркестра. За 65 років свого існування збір чудово зорганізувався; бракує йому тільки молитовного дому. Виступають з привітаннями: бр. проводячий з Красносілля, бр. проводячий з Гвоздзя Казась, Є. Самоукин з Крем'янця, А. Рудик з Дубна, С. Нищик з Рожища, В. Бура до Ставка, П. Троян з Рівного. Далі бр. Речун-Паньков відчитує привітання від профес. В. Ф. Марцінковського, редакт. Л. Жабко-

Учасники свята перед молит. домом.

ходить над самим більшовицьким кордоном, чому там існують особливо гострі приписи щодо руху людности, однак влада, добре знаючи віруючих, не тільки не перешкоджала їм у святкуванні, але, навпаки, пішла назустріч деякими полегшеннями.

Молитовний дім німецького збору, гарно оздоблений і причепурений, залюбки прийняв усіх гостей. Проповідник місцевого збору брат Зоммерфельд привітав усіх присутніх Словом Божим із Пс. 118:26. Потім передав провід пресвітерові залізницького збору бр. Захару Речун-Панькові. Той розпочинає урочистість загальним співом „Отче небесний“ та короткою промовою з зв'язку з святкуванням. Співає хор,

Потаповоча, М. Гітліна, Б. Гетце, В. Гутше, Я. Слами, В. Гусарука, Гр. Домашовця, І. Барчука, І. Підгорецького, П. Гордієна та від інших. Збір просить дякувати всім тим братам. В цей момент надходить поздоровлення від бр. Ф. Каплуна, В. Тучека, І. Гусарука та від інших. На закінчення виголошує промову презес Об'єднання слов'янських баптистів у Польщі бр. Л. Мікса. Напочатку привітав усіх від себе та передав привітання від братів членів Головної Ради Об'єднання. Далі виголосив будуючу проповідь на підставі Псал. 122:1-9. Господне благословення відчувалось у залі під час промови. Закінчили те зібрання гарячими молитвами.

О год. 4-тій розпочав зібрання бр. Речун-

Зборова Рада та гості на святі. — 1. Зах. Речун-Панько, 2. М. Сидорук-Василів, 3. Є. Самоукин, 4. Зоммерфельд, 5. Л. Мікса, 6. С. Нищик, 7. Л. Жабко-Потапович.

Панько. Промовляли на збудовуючі теми брати — С. Нищик в Ів. 13:33-35 і П. Троян в І Пар. 15:11-15. Господь благословив це Своє Слово. Далі вітала свято сестра Рудик в англійській мові, а бр. Рудик перекладав промову своєї дружини на українську мову. Закінчив це зібрання бр. Л. Мікса будуючою проповіддю.

На другий день зібрання продовжувалися перед полуднем і по полудні. Промовляли брати С. Нищик, П. Троян, А. Рудик, Є. Самоукин, В. Бура. Закінчував збудовуючими проповідями бр. Л. Мікса.

Головна урочистість мала відбутись у неділю 21 серпня. Вночі на неділю прибували брати та сестри з різних сторін. Приїхав зо Львова редактор П. П. бр. Л. Жабко-Потапович. На другий день гості продовжували прибувати. Приїхав бр. С. Бричук із Тернополя. Велика сила дітей Божих оточила з усіх сторін молит. дім, в якому могла зміститися тільки частина учасників. Частина слухала все, що діялось у домі, через розкриті вікна. Погода була чудова! Ясне сонце вставало на сході, над кордоном. Там за кордоном в антихристовій неволі мучаться сорок мільйонів українців, що не мають права ані молитися, ані жити вільно. Мимоволі всі відхали з подякою до Господа, що дає нам у Польщі свободу сумління та життя.

В домі так повно, що ледве дихати можна.

Розпочинає зібрання бр. Речун-Панько. Бр. Є. Самоукин виголошує вступне слово. Молитва, гаряча молитва подяки Господеві за волю, за радість. Відчитуються далі привітальні листи з різних місць і осіб.

В залі помічається рух. Через густий натовп через силу йдуть брати, ведучи під руки одного ветерана діла Божого на українській ниві, брата Микиту Сидорука-Василіва. Він має вже 86 років і від старости осліп. Його саджають перед катедрою

на першому місці. Це живий символ колишньої слави діла Божого, давньої боротьби за віру під царським російським ярмом. Мимоволі всі во зворушенням дивляться на цього єдиного брата з тих, що колись стільки перестраждали за віру Христову.

Співає хор Залізничі, а потім мішаний хор із Красносілля, М'ятина й Колоденки під

Бр. Іван Ковальчук, що довгий час переходив із України та служив Заліз. зборові.

орудою бр. Івана Поліщука співає зворушуючу пісню: Отче наш. Брат Л. Жабко-Потапович у довгій історичній промові дає образ про початки діла Божого в Україні. З натиском згадує про те, що в бувшій Росії розпочали баптистський рух не росіяни, як досі думали, але українці. Бр. Павлов, перший російський баптист, прийняв хрищення 1859 р. а бр. Онищенко, перший український баптист, був охрищений не пізніш як 1852 року. Далі розвернув картину розвинення баптизму серед українського

ЦЯ ОРКЕСТРА ЧУДОВО ГРАЛА ПІД ЧАС СВЯТА.

народу та представив історію гонень на віруючих і мук, що їх віруючі за царів російських прийняли за Христа. Згадав про наших братів що стогнуть під комуністичним ярмом за цим так близьким кордоном і жалував, чому 1920 року польська та українська армія не приєднала до Польщі українські землі бодай до Дніпра — тоді б багато наших братів у цей день тішилися б з нами у ніг Христа при Євангелії. А так вони й досі гинуть за віру християнську по в'язницях, копальнях і холодних тайгах — лісах у Сибіру. Наприкінці закликав вірити, що кров мучеників Господніх переможе, і що настане на землі Царство Христове.

Квартет із Колоденки заспівав пісню про мученика за віру Божу, що він умирає у в'язниці.

Закінчилось зібрання чудовою повчаючо-збудовуючою проповіддю бр. Л. Мікси.

Наступив обід, спільний, радісний. А потім спільна фотографія. На возі під деревами сидів старенький бр. Микита Сидорук і розповідав бр. Л. Ж-Пот. про те, що колись у цих околицях переживали віруючі. Зберуться бувало православні „християни“ до церкви. Приведуть пов'язаних баптистів і прив'яжуть до дерев. Православні в церкві „моляться“, а баптисти покірливо стоять прив'язані. А потім вийдуть православні, посідають за столи, їдять, п'ють горілку й клянуть баптистів. А потім по-

чинають їх бити, або сікти різками. Б'ють до крові, а потім пускають додому. А потім збираються на волосну сходку й ухваляють, кого з баптистів вислати в Сибір. Отакі то були часи...

По полудні знов зібрання в переповненому домі. Бр. В. Бура говорить вступне слово. Далі чудові співи залізницького та мішаного хору. Сестри деклямують вірші з П. П. про жнива. Бр. С. Бричук вітає з'їзд від зборів Тернопільського району, що недавно зголосилися до приєднання до Євангельсько-Баптистської Церкви у Польщі. Грає дмухова оркестра, реве своїми великими сурмами. Бр. Арсен Корнійчук деклямує гарного вірша Гр. Домашовця „Про Рябошапку“, в якому згадується один з перших мучеників-баптистів серед українців.

Далі наступає реферат бр. З. Речуна-Панька про історію залізницького збору. Бр. Є. Самоукин в промові доповнює цю історію, підкреслюючи, що залізницький збір завжди грав роль баптистського розсадника в цьому світі: сотки баптистів із Залізниці розсіялись по всьому світі, не тільки в Польщі, але й закордоном і рознесли живе Христове Слово по всіх усюдах. Бр. Л. Жабко-Потапович, нав'язуючи свою промову до попередніх бесідників, вказує, як у своїм часі й Галичина дістала правду Божу з Залізниці через вальдорфського брата Олексу Підгорецького. Цього брата, що стався „початком Ахаї“ в Галичині, згадали всі брати.

Брат Л. Мікса, як звичайно, закінчив зібрання зворушуючою проповіддю в польській мові.

Надійшов кінець урочистостей. Старенький ветеран М. Сидорук-Васил'їв з глибоким зворушенням і з слізьми дякував Господеві за ту радість, що дав йому Христос по довгих 65 роках вірного життя в Спасі.

Почали виходити надвір. Стали на горбку лицем до совітського кордону. Там на сході було тихо-тихо, як у могилі. Заграла оркестра. Раптом ясний метеор блиснув над совітським кордоном. Із глибини сердець виривалась молитва за наших поневолених братів. Як той метеор блискала надія на те, що кров мучеників не залишиться без овочу й що там в Україні колись зійде сонце правди Христової. Над самим кордоном ясно горіла велика небесна вірка, яка ніби потішала й казала, що та надія не марна, що Христос переможе...

Почали прощатись з тихою журбою, що так швидко скінчились радісні три дні.

С. Нишик..

Подяка.

Пресвітер, зборова рада та всі члени Заліницького збору дякують сердечно всім тим братам і сестрам, що особисто або листовно взяли участь у Святі 65-х роковин.

Так само дякують бр. Зоммерфельдові та членам Коловертівського збору за те, що в день свята прийняли заліницький збір і його гостей у своєму молитовному зборі.

Дякуємо й Редакції Післанця Правди за те, що статтями та ін. спричинилась у значній мірі до піднесення святочного настрою.

Пам'ять про всіх тих, що підтримали це свято, надовго залишиться в серцях заліницьких членів.

Захар Речун-Панько..

Сестра Катерина Кузьмак.

(Посмертна згадка).

Сестра Катерина Кузьмак народилась у Старому Селі Любачівського повіту в Галичині 1893 року. Прожила на цьому світі 45 років і 9 липня ц. р. о 3-ій год.

Сестра К. Кузьмак.

по полудні відійшла в вічність у м. Гартфорд (Швн. Америка).

Увірувала сестра в Ісуса Христа як свого особистого Спаса 3 вересня 1918 р., прийняла хрищення й була вірною Господеві аж до самої смерті. Похорон відбувся 11 липня о 2-ій годині. Зійшлося багатьох людей, не тільки віруючих, але й невіруючих. Усі мали нагоду почути спасенне Слово Боже. Промовляли — бр. І. Давидюк по-російському і бр. Roberts по-англійському.

Покійна залишила мужа і чотирьох синів; старший має 26 р., наймолодший 20 р.

Чие серце прихильне до молитви, прошу тих не забувати й мене, мужа покійної, та й одного сина, що вже також віддав своє серце Христові. А трьох інших синів прошу особливо згадувати в молитвах і просити зо мною Господа, аби й їм відкрив дорогу спасіння.

*Василь Кузьмак
Гартфорд, СШ. П. А.*

Смерть сестри Марії Чорної.

У минулому ч. 7—8 „Післанця Правди“ було вміщено вірша Якова Сокола (в перекладі) під назвою „Христос і ти“. Той вірш був присвячений сестрі Марії Чорній із с. Пальчинці в Галичині, з-над самого совітського кордону. В передмові до того вірша було згадано, що сестра М. Чорна сиділа в в'язниці за Христа, перестудилась там і тепер хворіє. Коли брат Яків Сокія писав того вірша й ту передмову, він певно й не думав, що та сестра, якій він при-

чула тихий дзвін. Поза нею, у віддалі яких — ось 30 метрів ішов католицький піп до хворого з причастям. Сестра оглянулась і пішла до свого дому. Піп подав до поліції скаргу, виставляючи сестру як безбожницю та комуністку за те, що вона по католицькому звичаю не впала на коліна перед попом. Покликали сестру до громадського уряду, де поліція списала про-

1. Д. Шевчук 2. В. Скоцень 3. Сес. Марія Чорна (цифра 3 на лівій руці)
4. В. Химій 5. Провод. збору Ф. Биць.

святит свого вірша, вже догорає. Між тим надійшов до Редакції лист, що вже сповіщав про її кінець. Подаємо цей допис у цілості:

Сестра Марія Чорна народилась у Пальчинцях 1910 року. Пізнала Господа 1935 року, а святе хрищення прийняла 23 серпня 1936 року. Все своє життя вона щиро віддала на службу Господеві. Не було це в смак сатані, і він зараз же виступив з усією лютістю проти сестри, бажаючи її знищити. Було багато випадків його напасти, але сестра твердо стояла на Христовій дорозі. Аж восени 1938 року він знайшов таки спосіб на сестру. Сестра йшла до вулиці в Пальчинцях. Позад себе по-

токола. Одначе поліція була мудра й звільнила сестру від відповідальности.

Це ксьондза не заспокоїло, й він подав справу далі. Ще два рази кликали сестру на допити. Під час допитів сестра пояснила, чому вона не ставала на коліна перед священиком, бож вона — баптистка. Та вся справа опинилася в окружному суді у Тернополі, який на виїзній сесії в Підволочиському 18 грудня 36 року засудив сестру на 3 місяці в'язниці. 21 січня 36 р. відіслали сестру до новеселецької тюрми, де вона сиділа тільки до 13 березня. Того дня випустили її з в'язниці, бо вона там перестудилась і захворіла на запалення

легенів, а від того дістала сухоти. Повернувшись, вона розбита тілесно й поволі згасала. 13 липня ц. р. тихо відійшла до Того, кому вірно служила аж до смерті (Відкр. 2: 10).

Похороном зайнялись віруючі, що були для неї весь час справжніми братами, сестрами й батьками. 15 липня біля 8 год. вранці віруючі зійшлися, аби востаннє відправити Болослуження в при-

сутності нашої сестри, що вже брала в ньому пасивну участь. Пишучий ці рядки перечитав Івана 6 і сказав коротке слово. Потім молитва і... останній похід. По дорозі до цвинтаря співали. Спустили труну в могилу; після молитва, в якій усі разом подякували Господеві за Його святу опіку й ласку, що нею нас охороняв. Слава нашому Спасові за все.

*В. Скоцень
Пальчинці, Галичина.*

Куток для молоді.

П і д у.

(Оповідання).

Розщедрилось червене сонце красою свого сяйва й кидало цілими снопами золотосяйне проміння кожному збентеженому та розбитому серцем мешканцеві нашої убогої землі. Однак велике й радіюче сонце не мало сил стільки, щоб усіх й усюди задоволити та розвеселити. Багатьох з нього було невдоволених, що нарікали на його тепло, яке дошкулювало їм, подібно як взимі холод дошкулює їм же.

Старий Прохір, мешканець повітового містечка не дуже радів з веселого та теплого червеного сонця. Мало що могло воно допомогти йому. Цілісіньке його життя, то була невпинна фільваркова служба та праця, що вичерпала усі його соки та сили здобуванням кусника хліба для себе та для своєї сім'ї. Заледве що за цілий час своїй праці міг набути невеличку хатину на одному із передмість. Не раз він мріяв про щастя, вганявся за ним, але воно наче б зачароване все відбігало від нього, а думки глумливі та зловіщі все сміялися і в його старечій голові невпинно шепотіли: „де тобі до щастя? занадто пізно“...

Одного недільного гарного ранку хтось гукнув його, щоб він пішов у зібрання віруючих, — там ушасливлюють — чув він такі слова заохоти. Зніяковів він

на голос кличучого, бо перед якимось часом чув він у церкві, як „пан отець“ немилосердно кляли всіх тих, що читають Євангелію, або симпатизують віруючим. Але Прохір не всьому вірив, що говорили „пан отець“ у церкві. Послухав він доброго голоса, набрав сміливості й пішов у зібрання віруючих. Саме в тому зібранні були чудові проповіді, співи; що найбільше подобалося його душі, то був чудовий вірш „Чаша щастя“, якого деклямував один хлопець у зібранні. Сильного вплива мав хлопець на старого Прохора своїм віршом. Думав він, де в його в такого малого хлопчини береться такий запал віри та певності? — кликав усіх до щастя. Ще кілька раз пішов він на подібні зібрання, але ще не було догідного часу, щоб отримати щастя та лік на зболілу та розбиту старечу душу.

Пробігали дні по дню; йому все якось було ніяково. Здавалося, що цілий світ вальється, та все виступав на боротьбу проти нього... ніхто його не любить, ніхто йому не зичливий: ні домашні, ні сусіди — хоч під землю ховайся. Притьмарений і нечистий голос невпинно шепотів йому до вух: „чого мучить тебе життя?... Йди, куди тебе очі несуть... йди хоч би в безодню, там заховайся від усіх і вся“...

Доньки, що були вже зазнайомлені зо словом Божим, відносились до батька як тільки могли найкраще, заховуючи спокій, аби нічим не роздратувати старого,

От і сніданок; кличуть старого, але де йому... Все йому на заваді; тим кине, он там знов чимось шпурне; то знов на когось налає... Ось і обід; і знов те саме. Знеохочення до життя пхається просто таки у самісіньку душу.

Піду, піду!.. щоб не бачити нікого та навіть цієї клятущої хати. Ой! остогидла вона мені... Піду, де найбільша безодня... кинусь так, щоб аж загуло, зашуміло й заклекокіло... щоб за мною і слід пропав.

Сонечко гай, гай — так і сяє у безмежному просторі; зробило перший крок з 12-тої, звертаючи свої ясні очі до заходу та мріючи про нічну прогульку по безконечному сіротьм'яному океані неба.

Старий Прохір, збираючися в дорогу, забрав своєю нерозривну люльку, та паличку, щоб підпирати свою стару та похилу постать. Вийшовши на вулицю, озирнув ще свою хатину — не прощаючися з ніким, бо де ж йому прощатися, як йому цілий світ не милий; він сам — здається йому — усім остогид. „Піду, піду, куди очі несуть“...

Помандрував старий, шкутильгаючи по вулиці, опісля звернув на майдан, що зелений барвінковим килимом із чудовими зеленими, мов парасольками, кленами та каштанами, яких вабливі тіні в часі полудневого просто силоміць тьгнули під свої розлогі тіні. Вбік від майдану бігла і хлопотіла тихесенькими хвилями річка, в якій купалося золоте сонце.

Іде Прохір, утираючи пота з поораного старенького чола, а тіні вабливих кленів та каштанів мов би запрошували кожен особисто під свою тінь, щоб присісти та відпочити й наковтатися свіжого повітря. Сонце невгасиме дивилося й гріло його захолоділе і розчароване життям і перевтомлене серце. А крім того все промовляло: „Де ж тобі, Прохоре? Куди тобі втікти від мене? де ти сховавсья від життя? Дивися, яка ваблива тінь зелених каштанів — сядь, спочинь“.

Упертий він; іде, далі іде... але миттю дивиться: сидить якийсь хлопчина, повний радості, з розгорнутою книжкою, й читає.

Хлопчик, бачачи збентеженого дідуня, підскочив, підстрибнув і запросив його присісти біля нього на лавочці.

Зблизився старий Прохір, вдивився в ангольські оценьга хлопчини і зараз пізнав його: це був той самий, що не дуже давно деклямував чудового вірша в зібранні віруючих: „Чаша щастя“.

„Сідайте, дідусю, ви видко дуже перевтомлені; дивіться, яка чудова тінь!..

— Ой! перевтомлений та ще й як...

Послухав старий Прохір і присів коло цікавого хлопця.

„А що ж ти за книжечку читаєш?“

„Ця книжечка це — чудова книга — вона наче б той покажчик, що показує і подає усілякі ліки для зболілих сердець... Крім цього цю книгу написав найбільший лікар, який тільки був у цьому світі“.

„А по чім ти знаєш, що ця книга написана найбільшим лікарем?“

— По тім, що в моєму юначому серці запалала огонь любови до Того найбільшого Лікаря; Ним є Сам Ісус Христос“.

„Щасливий ти, синку, що можеш читати! А я, ой, я, ані одної букви; ані одного словечка... Змарнував мої молодечі літа а тепер, — тепер — запізно“.

„Дідусю, не горюйте, не турбуйтеся, тутечки ось у цій книзі є написано так: „Щасливі ті, що читають цю книгу, але ще щасливіші ті, що слухають“.

„Коли ти кажеш, що це покажчик на лікарства, то, будь ласка, пошукай мені у ній таке лікарство, щоб розігнало і розтьмарило мою нудьгу та заспокоїло й залікувало моє розбите серце“.

Хлопчина, повний енергії, схопився на свої швидкі юначі ноги й зажадав від старого дідуса Прохора повного послууху та приречення.

„Перше пообіцяйте мені, що ви не відкинете ні однієї з них рецепт, які я вам подам до прийняття“.

„Ой, прийму, прийму, мій голубчику, бо аж надто мучить мене якийсь душевний неспокій“.

Прийшов до повної притомности старий Прохір, очунав трохи від ранішніх думок, почав шарити по кишенях, шукаючи за люлькою, витягнув і тютюн й почав набивати в люльку. Але хлопець вбачив, що старенький дідуньо набиває люльку, і його наче б огнем упекло.

„Дідусю, я просив вас, щоб ви були покірні і готові приймати Божі рецепти

і ви мусите це додержати. І цілий час як буду вам читати цю св. Книгу, щоб ви люльки не курили та навіть про неї не мислили.

„А чому, мій голубчику?“...

„Тому, що це буде вам великою перешкодою. Ось я зараз вам перечитаю про цю причину щодо перешкоди. Послухайте: „Блаженні чистого серця, бо вони будуть бачити Бога“. Отже, коли ви будете курити люльку, тоді не будете мислити про Слово Боже, а не про люльку, бо вона занечищує ваш людський організм“.

— Коли б вона мала мені робити такі великі перешкоди та через неї я мав би не досягнути Божого щастя, то геть з нею... Стиснув старий Прохір своїм старечим кулаком люльку враз із тютюном й махнув просто до річки, аж заляскотіло. Тоді відсапнувши сказав: „Дай мені, Боже, віднині мати чисте серце“.

„Тепер читай, читай чим скорше... Читай ці святі Божі слова“.

Відкрив хлопець Євангелію й почав читати: „Прийдіть до Мене всі працею зморені та перетяжені — і Я дам вам спочинок“. От це перше Ісус запрошує усіх зморених та перетяжених — і вас! А далі каже Слово Боже вірити й досягнути спасіння: „Віруй в Господа Ісуса Христа, то спасешся ти й дім твій“. На кінець й ще одна речення: „Хто слухає слова Мого і вірує в Того, що послав Він Мене, — життя вічне той має й на суд не приходять, але перейшов від смерті в життя“. Отже ж цей Ісус великий Лікар. Він хоче, щоб ви усі свої тягарі віддали Йому, а Він допоможе вам і вирятую вас із усякого лиха“.

Глибоко замислився старий Прохір — позирнув у блакитне небо, опустив голову в долину, а сльози невпинно котилися по зморщеному обличчі і падали на протоптану землю біля лавки. Вийнявши хусточку, обтер заплакані очі, звернувся до хлопчика, поцілував його в русяву голову й сказав:

„Дитино! ти не хлопчик, а ангол!.. Тепер вертаюсь й піду додому... О, який я щасливий!..“

„І я піду, бо вже сонечко схилилося з полудня... Дідусю, чи будемо бачитися в неділю на зібранні?“

„Будемо!“..

Хлопчик вклонився чемненно старому дідусеві, стиснув його стареньку руку, і вони розійшлися.

Прохір, вертаючись до свого тільки-що опущеного і зненавидженого дому, — вертався знов, наче б до раю.

Прийшов додому; показалося йому усе нове, все якесь миле й любе. Доньки, що ввесь час турбувалися про свого батька та журились, що він пішов із дому такий невдоволений, — здумілися, бачачи таку велику перемену. Метнулися скоренько, дали старенькому батькові їсти й самі собі не вірять, що сталося, що батько такий вдоволений, веселий, та всьому радий. Але скоро переконалися, що все гаразд. Були певні, що Бог вислухав їхні молитви, які вони часто заносили до Всевишнього про навернення свого батька до св. Євангелії. І це сталося.

От і сонце над заходом і непомітно схвалося ген десь за величезну стіну і враз з заходом сонця майже ціла природа почала шукати нічного відпочинку; незабаром дійсно наче б все заснуло сном тихого і милого спокою. У Прохора довго, довго не могли зліпитися до сну перетомлені очі; довго дивилися у нічну темряву. Марєво думок водило майже по всіх закутинах цілої минулості і все зупинялося біля того хлопчини з книжкою в руках. Згадував слова рішучі: „Чи ви приймете ті рецепти, які я подам вам із св. книги Євангелії?“

„Ох, слова, слова радості й потіхи, вони сталися для мене лікуючим бальзамом; і не тільки слова, але і Самий Лікар, Великий Лікар Ісус Христос вилікував мою зболілу душу та розбите серце“. Із тими думками заснув солодким сном, ждучи знову благословенного нового ранку.

Гр. Домашовець

У ніг Христових.

Ой нема ніде так добре,

Як у ніг Христових;

Стільки радості та тастя

І думок здорових.

Там сховаюсь, коли сунуть
Бурі та тумани,
Там спочине моє серце
Й загоються рани.

Перед Ним я вилию жалі
Й сердечні бажання;
А Він виликує швидко
Муки та страждання.

Коли буря-непогода
До мене вчащає,
То могутня сила Божя
Мені помагає.

Спас тоді мене становить
На шлях віри й правди,
І мене по ній провадить
Усюди та завжди.

В. Лукач

Бвжчино, Чехословаччина.

Поклик.

Поси́наймо, браття, на ниву Христову,
Щоб сіяти зерно чисте та святе;
Хай воно зростає у людському серці
Хай на славу Божу те зерно росте,

Ходім разом, браття, не будьмо ліниві,
До Божої праці всі разом спішім,
Сміливо й відважно в цю темряву світу
Світло всім далеким, близьким понесім.

Ходім і збудімо всіх сплячих душею,
Хай встануть та вийдуть на Божі поля,
Хай працюють пильно зранку і до ночі,
Аби цвітом праці вкрилася земля.

Та й ви, любі сестри, не будьте байдужі,
Помагайте в праці духовній братам,
Так як в полі часто на праці тілесній
Ваші чоловіки помагають вам.

Ось, вже жнива близько, вже кінець роботи,
Незабаром прийде наш Христос до нас,
І тоді про працю, про снопи здобуті
Кожного питає наші Господар — Спас.

Тож на ниву Божу всі ми поси́наймо:
І старі, і діти, й молодь золота!

Розум, серце, сили, все життя віддаймо
В праці та для слави нашого Христа.

Михайло Суда
Коршівів, Галичина.

Наші приятелі.

Євангельсько-Баптистська Церква в Польщі має, хвалиги Бога, дуже багато приятелів, які з усіх сил дбають, про те, аби та Церква ввесь час зростала та зміцнялась. Господь навіг наших ворогів обертає в наших приятелів, так само як Він з Білеама зробив найбільшого приятеля Ізраїля (4 Мѳс. 23 і 24). Цар Балак найняв Білеама, аби він прокляв ізраїльський народ. Але Господь перевернув все по-своєму й зробив так, що Білеам, замість прокляття, скликав на Ізраїля Боже благословення. Отака самісінька історія повторилась і в тими, що дуже не люблять баптистів і хотіли би їм дуже пошкодити.

Послухайте всю історію спочатку...

Є в Детройті (Півн. Америка) якийсь там часопис, що зветься „Фундаменталіст“. Його

кореспондент почув десь щось про те, що в Північно-Американському Баптистському Об'єднанні якісь там дев'ятдесят один збір винесли якусь ухвалу щодо Об'єднання. Кореспондент не розкумекав усього як слід і подав у журналі відомість, що, здається, у баптистів щось там не гаразд. Перечитав цю відомість: один писака аж у Китаї та в своєму журналі надрукував цю вістку. Але цей китаець ще менше розумів у чому справа; але щось там додав, щось відкинув і так цю покалічену вістку подав у „Китайському Фундаменталісті“.

Прийшла та китайська газета до Америки. Дописувач вже третього журналу „Сондей Скул Таймс“ перечитав ту китайську галабурду та за приповідкою „чув дзвін, але не знає, де він“ бухнув згаряча відомість про те, що

дев'ятдесят один збір в шт. Мічіген втік цілком із Півн. Бапт. Об'єднання при чому цей писака натурально, у'дливо підкреслив, що отакі то, мовляв, наслідки баптистської неправовірної теології.

Перечитав цю вістку один баптистський „приятель“ (теж бувший баптист — всі там були!) і втішився: давай на сторінках російсько-го журналу „Вернасть“ бити баптистів! Б'є та й промовляє: оце вам за те, що ви ще й досі баптисти! Не хоче г боротися за „веру, царя і атечество“, не хоче вірити в царя батюшку та в „древнее православіє“? ах, ви модерністи!

Трапила тая „Вернасть“ аж до Варшави, в Польщу. Перечитав її знов один бувший баптист (всі там були!) і аж руки потер, бідака, від задоволення, що, нарешті, може дошкулити баптистам. Сів і давай замість баптистської крові проливати свою жовч та атрамент. І ось у російському часописі „Гость“ з'явилась стаття! „А ба в сьом і атавсюду. Двіженія і перемена в недрах Севернава Баптисткава Саюза в Америке“.

І чого тільки той дивак не зібрав „атавсюду“! І 91 збір кинув баптистів, і вже грошей баптисти не мають (певно цей пан сам має таку звичку — як де мало грошей, то звідти зараз треба тікати! заувага складача), і в Польщі, мовляв, баптисти вже будують Церкву (бачите, який злочин відкрив! певно втішався би, якби баптисти не будували, а руйнували Церкву!).

І так „зарапортовався“ цей писака, що аж свою національність почав виявляги, бо замість російського слова „Церковь“ весь час, бідолага, вживає слова „Костел“. Нагатив, сіромаха, „сім кип гречаної вовни“ та при цьому натурально, дав до зрозуміння, що, мовляв, баптисти то — нещирі, невіруючі руйніки та модерністи.

Отака то гамалія зробилася!

А тим часом, поки це все писалось, у журналі „Сондей Скул Таймс“ від 30 квітня ц р. з'явилось таке приблизно спростовання:

„Щодо 91 баптистського збору, що вони нібито вийшли з Півн. Амер. Бапт. Об'єднання... завдяки.. модернізмові.. жалуємо та спростовуємо цей факт... Справа представляється цілком інакше... ці 91 збір не виходили з Півн. Бапт. Об'єднання, але ухвалили.. допомагати (фінансово) тим незалежним правовірним (orthodox) місіям... місіонерським організаціям, що до цього

часу ще не входили в склад Північного Бапт. Об'єднання“.

А далі „Сондей Скул“, жалуючи, що він кинув баптистам тяжке обвинувачення в модернізмові, подає загально відомі та шановані прізвища баптистських проповідників фундаменталістів, що стоять, або стояли в перших рядах Півн. Бапт. Об'єднання, а між ними таких, як президент того Об'єднання Др. І. В. Пірс; Др. Д. В. Бредбурі, редактор „Вартівника“; Др. Г. Саведч і т. д.

Отже, як бачите, любі брати й сестри, справа виглядає якраз навпаки: цей дев'ятдесят один збір не тільки що не вийшов з Північного Баптистського Об'єднання в Америці, але йще притягнув до того Об'єднання багато місій (а з ними, натурально, і зборів) чистого християнського напрямку, що досі з тим Об'єднанням не співпрацювали. Отож, баптистська Церква в Америці не руйнується, а росте і, доки з нею Христос, доти нічого їй злого не станеться.

Одначе, цей виступ „Вернасті“ та „Гостя“ проти баптистів нехай відкриє очі деяким віруючим у Польщі та за океаном, що досі щиро підтримували ці журнали та ті організації, що стоять за ними.

Ми зо своєї сторони можемо за ці напади на баптистів тільки дякувати: баптистам вони не приносять жодної шкоди, а тільки користь, бо зміцнюють їх. Ці люди роблять добру рекламу Євангельсько-Баптистській Церкві.

І тому цих всіх напасників мусімо залічити до наших приятелів.

„Знаємо ж, що люблячим Бога все допомагає до доброго“ (Римл. 8 :28).

С. Гасанівський.

Заява.

Ми нижчепідписані, подаємо до загального відома всім євангельським християнам і баптистам, що збори Тернопільського Району в Гадичині — Пальчинці, Гніздичне, Кобиля та Озерянка з їхніми 16 станицями та з працівниками І. Семениною, С. Бричуком і Д. Переймибідю — офіційально й добровільно виступили із „Стоважишеня Взаемней Помощи Євангелічних Хщесціян“, а зголосилися до Єван-

гельсько-Баптистської Церкви в Польщі, про що й повідомили в червні ц. р. як Стоважишене так і Єв.-Бапт. Церкву.

Збори, про які тут іде мова, є оwoчeм невтомної праці проповідника Івана Семенини а з ним і братів — Ів. Підгорецького, В. Перетятка (небіжчика) та інших братів баптистів, що були духовними батьками цих зборів.

Тому то й не диво, що ці збори

давно вже хотіли бути не тільки в контакті з баптистами, але й спільно з ними працювати. Бажання їх сповнилось. Вони злучилися в Господі та для Господа в одну євангельсько-баптистську родину.

Нехай Господь благословить цей святе діло.

*Ваші в Христі брати:
Іван Семенина
С. Бричук.*

Із праці на ниві Божій.

Тернопільський район в Галичині.

В другій половині місяця травня в цілім нашій тернопільським районі всі брати й сестри переживали велику радість і Божі благословення. Мали можливість вітати бажаного гостя, приїхавшого з Америки з міста Чикаго, брата Йосипа Шкулу, котрий прибув до Тернополя 13 травня на короткий час відвідати своїх родичів, братів і сестер і рівно ж відвідати братів і сестер в Христі Ісусі.

Рано 15 го травня бр. Шкула, моя дружина й я виїхали залізницею до Озерянки. А бр. Бричук виїхав своїм мотогорним ровером ще в суботу, щоб завчасу повідомити околиничних братів і сестер про приїзд далекого гостя. Браги, коли вчули, що приїхав бр. Шкула, зійшлись з цілої околиці. Ранне зібрання почалось хорoвим співом і молитвою. Всі присутні радіючи очікували, коли прийде черга для бр. Шкули. Свідчення бр. Шкули так зацікавило присутніх, що многі з радости, плакали. По закінченні раннього зібрання було виголошено, що бр. Шкула привіз з Америки великий „Плян віків Божих“ та під час пополуднішнього зібрання буде його показувати. По полудні на означену пору прибуло ще більше слухачів, так що для браку місця в хаті, „Плян віків Божих“ був вивішений в stodолі бр. Бартка Сидія і бр. Шкула тримаючи в руці тонкого прута, яким указував на рисунок, пояснював всі віки Божі. Всі присутні мали нагоду зрозуміти, яка велика могутність Божа, де взявся диявол, гріх раси, та язика народів та все що вже сталося і що ще має статись.

20 травня прибув до Тернополя ще один

довго очікуваний гість бр. Ів. Підгорецький з Рави Руської. А 21 травня наші гості і ми з бр. Бричуком виїхали до Кобилі і Гніздичного. Тих два збори також належать до нашого Тернопільського району. Ідучи туди фірєю зо станції Збараж, ми роздали багато брошур виданих братом Й Шкулою і Євангелій. Тут у Кобилі бр Шкула ще більш зрадів як побачив новий великий і гарний молитовний дім і в нім повно людей. Під час вечірнього зібрання всі присутні з увагою і сльозами слухали дорогих гостей,

В неділю рано брати Бричук, Підгорецький і Шкула пішли за 4 км. на Волинь до села Гніздичного, а я і брати озеряньського збору Переймибіда і Суда лишились в Кобилі. Тут і там були многолюдні і благословенні зібрання.

На пополуднішнє зібрання всі проповідуючі і віруючі з обох зборів зійшлись до Кобилі. Прийшло багато і католиків. Після молитви, співу і проповідей бр. Шкула пояснював „Плян віків Божих“. Цікаво було бачити як всі віруючі раділи, коли бр. Шкула показав на пляні місце, де всі віруючі будуть жити і радуватись з Христом по вічні віки. Після зібрання невіруючі пішли додому задумані. В понеділок рано ми вернулись до Тернополя, а бр. Підгорецький відїхав в Равщину.

29 травня у Тернополі мали велике зібрання, в котрім бр. Шкула дояснював знов „Плян віків Божих“.

Хочу зазначити, що ми всі здавна читаємо брошури видані братом Шкулою і чудові статті його в „Післанці Правди“ і не раз думали:

Хто такий той Шкула? Тепер по волі Божій ми його бачимо і чуємо особисто.

Будемо, дорогі брати і сестри, підтримувати брата Шкулу в своїх щоденних молитвах, щоб Господь йому дав ще більш сили для духовної і літературної праці.

*І. Семенина
Тернопіль*

Гавчиці (Волинь).

Дня 31. VII. 1938 р. в Гавчицях молодь влаштувала дуже гарне літературне зібрання. Зранку вже почали збиратись молоді та старші. Прибув хор із Звірова та багато молоді із Ставка, Рожищ, Свонів, Човниці. Зібрання розпочав бр. Ф. Каплун загальним співом, читанням Слова Божого (Луки 1:1-4) та молитвою. Потім розпочалась програма молоді під проводом бр. Каплуна. Молоді брати та сестри виступали по черзі, та свідчили про свого Спасу в деклямаціях, розмовах та співах. Духовна оркестра німецька з Луцького прикрашувала нашу програму, Людьми була наповнена, величезна клуня бр. З. Терпелюка. Всі вони дуже уважно прислуховувались, як то християнська молодь може радуватись та прославляти Христа. Також промовляли Слово Боже бр. В. Матвіюк з Колок та бр. Г. Лук'янчук з Рожища, закликаючи молодь до могутнього полету, та до праці. Після зібрання, місцеві віруючі подбали й про те, щоб підкріпити й тіла наші. Хай їм Господь за це відплатить. Всі розходились радісні та задоволені.

За все вдячність Господеві.

Г. Лук'янчук.

Дашава (Галичина).

29 травня відбулось у нас зібрання, присвячене спеціально доростаючому поколінню. Хоч нема у нас таких визначних братів, щоб могли нам допомогти в такій тяжкій праці, як виховання дітей, однак серед нас був наш Учитель-Христос, і Він

нам у цей день служив Своєю наукою Ми віримо, що Його Слово торкнулось у цей день багатьох дитячих сердець, і що вони зрозуміли, як вони повинні бути вдячними своїм батькам за їхню любов і науку для дітей. Також і батьки зрозуміли, яку велику відповідальність несуть вони за дітей і що вони за прикладом Йосипа й Марії повинні брати своїх дітей туди, де голосять Слово Боже, аби при звичаювати дітей до життя в Бозі. В цей день пригадали ми собі тих, що колись були дітьми, а тепер є старі та живуть у домі старців у Нареваці і зібрали на їх утримання 5 золотих. Хай все буде на славу Господеві.

Іван Качій.

По Полісся.

Господь допоміг мені відбути подорож по Полісся в Камінь-Каширському районі. Цей район довго вже існує і є досить великий, бо сягає аж в Ковельський повіт і в Кобринський. В останні часи цей збір не мав сталого працівника на місці і тому там розвій праці дуже кволий; часом відвідував те поле бр. Дзекуц-Малей з Берестя, та й то тільки по дуже важних справах. Тепер там обняв працю бр. С. Нищик з Рожища, котрий частіше може відвідати, хоч це не є так близенько, бо аж 100 км. Подорож треба відбуватити туди потягом або автом.

Дня 6 липня ц. р. бр. С. Нищик відіслав мене туди, аби хоч дещо допомогти нашим братам в їх духовному розвитку. Перше місце, куди я прибув, це Ратно, ковельського повіту, невеличке містечко. Віруючих там мало, та скільки могли зібрались увечері 6-го. Той час ми й провели на славу Божу. 7-го відправився до Якушів за 7 км. Там також увечері могли мати гарну бесіду з віруючими, та невеличке зібрання, бо там люди не цікавляться словом Божим, а віруючих мало. Але Господь є з ними. В суботу 9-го подався я з бр. С. до Вижичного, кобринського повіту, за 25 км. Подорож ця була дуже тяжка: зверху пече сонце, а знизу розпечений пісок; страшна спрага мучить і трудно її вгасити водою, бо вона мутна і солодкава, в багна, та й такої трудно пошукати; та ми радувались, що можемо хоч так терпіти ради Господа. В неділю 10-го мали гарне, будуюче

зібрання; прибув дехто і з Кортилис. По полудні знову зібрання; тут сторонні люди не приходять, та коли довідались, що є хтось „чужий“, то прибули дехто, побачити його й почути. Майже ніколи ніхто не відвідує те далеко закинута в ліси та багна село, тому там праця йде дуже непомітно. Дуже були раді та вдячні віруючі за ці відвідини та просили їх не забувати, та молитися за них. На другий день ми відправились до Річиці в повіті К. Каширському за 20 км. Там ввечері мали гарну бесіду з віруючими та молитву. Другого дня 12-го свята Петра відбулося гарне, жваве зібрання; по полудні друге; праця слабенька. 13-го в середу знову відвідав Ратно. 14-го відправились з бр. Завадським до Поступля, на вечір. Там віруючих дуже мало, і зібрання дуже давно було. Я пішов по селу запрошувати на зібрання; багато обіцяли прийти. Ввечері хата бр. С. почала наповнятися початку сдіточками, а потім молоддю та старшими. Всі уважно і з захопленням слухали слово Боже. Жаль що там нема кому частіш провести зібрань. На 17-го в неділю спільне зібрання в Якушах. Прибули віруючі з Ратна, Річиці, Видраниці, Поступля та Котишова. Зібрання відбулося в клуні. Прибуло багато і сторонніх людей. Відбулося також ламання хліба, потім іспит; прийняли дві душі. На вечері відвідав Видраницю; там тільки віруючі зійшлися та могли спільно радуватись. Із В. подався вже в район Човницькій через Ковель. 17-го відвідав Гривятки. З Гривяток пішов до Повірська. Через працю на зібрання прибуло дуже мало віруючих. Та Христос буває

й там, де в ім'я його є зібрані два, або три (Мт. 18:20). Через Подриже та Сельце, де тільки так відвідав де кого, прибув в Боровиці. На 24-го там відбулося гарне зібрання і хрищення п'яти душ, з котрих двох було з Рожищ.

Над Стиром зібралось багато людей. Бр. С. Нищик охрестив тих 5 душ, що забажали вийти з цього світа та піти за Господом. Потім прибули всі до клуні, де відбулося гарне зібрання. Словом Божим служили я, бр. Матвійок, бр. Нищик та бр. Каплун. По зібранні відбулося урочисте прийняття членів до церкви, а потім бр. К. звершив Вечерю Господню. Радісно було всюди пробувати з Господом. Праця Божа на Поліссю розвивається але слабо, за недостатком робітників. Молімося, аби вислав Господь робітників на поле своє.

*Гр. Лук'янчук
Рожище.*

Млинів (Волинь).

Духовно-будуючий З'їзд у Млинові відбувся 19, 20 і 21 серпня. Молитовний дїм був всі три дні переповнений. З'їхалось чимало проповідників: проф. В. Ф. Марцінковський, редактор П. П. Л. Жабко-Потапович, бр. С. Бричук із Тернополя, бр. Руцький із Здолбунова, бр. Лебідь із Дубна та інші. Ми пережили благословенні години, зміцнювані Словом Божим і духовними промовами наших братів. Дуже благословенними також були зібрання для молоді в п'ятницю, а також відчит бр. Марцінковського про Святу Землю. Три дні пролетіли як радісний щасливий сон.

Учасник.

ОГОЛОШЕННЯ.

Конференція Галицького Об'єднання.

Конференція Галицького Об'єднання відбудеться, як Господь дозволить, в днях 16, 17 і 18 вересня ц. р. (п'ятниця, субота, неділя). Початок урочистим Богослуженням у четвер 15 вересня ввечері.

Місце конференції: збір Гійче, равського повіту. Доїзд потягами до ст. Рава Руська, а звідти гостинцем 12 кіл. до Гійча.

Всі збори Об'єднання надсилають делегатів по розрахунку: від 25 членів —

один, від 50 — два, від 75 — три, від 100 — 4 і т. д. Всі делегати повинні мати мандати (посвідки) від зборів, особисті документи та гроші на подорож в обидва кінці.

Під час загальної Конференції відбудеться так само Конференція молоді. Делегат від збору може бути водночас делегатом від гуртка молоді, що дасть йому окрему посвідку.

Благаймо Господа, аби Він благословив Своєю ласкою ту Конференцію, її наради та урочисті зібрання. **КОМІТЕТ.**

...Я ДОРОГА І ПРАВДА

Я ЖИТТЯ І СНА 14:6)

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 10

Жовтень

1938

ЛЮБОВЕ!..

*Могутня й вічна, величе велична!
Незмінна, Ти, красо голубо синя,
По всій землі і ген аж неботична!
Безкрая Ти і Твій всесвіт — святиня.*

*О, ти, Любове, мила й всепробачна...
З-під крил Твоїх добро і милість дише!
Як Ти ввійдеш до серця... Ой, як вдячна!...
Душе, — бо там тоді — все тихо - тихше.*

*Хочби у Каїновім — повна зміна;
Хочби у Юдовому — зараз скруха;
Хочби були оглухлі — камінь — вуха;*

*Де Ти, Любове — повна переміна.
Хоч бурний буревій, хоч завірюха!..
Де Ти народишся — там тихість духа.*

1. 8. 1938. — Гр. Домашовець.

„Я ДОРОГА І ПРАВДА И ЖИТТЯ“ (Йоана 14 : 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 3 зол. На півроку — 1.50 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 10.

Жовтень 1938 року

Рік 12

Що будемо жати.

(Стаття бр. професора В. Ф. Марцінковського — Продовження).

Які ж то умови плідного життя?

Перша умова. Щоб приносити жи-ві, добрі овочі, треба самому бути духовно живим. „Чи збирають виноград із тернини, або фіги з будяків? Так деяке добре дерево родить овоч добрий, а пусте дерево родить овоч лихий“, каже Христос у своїй нагірній проповіді. Амос Коменський, великий чеський педагог 17 віку, виклав у своїх книгах підвалини християнського виховання. Деякі люди (каже він) щодо свого виховання подібні до різдвяних ялинок: є на них і червоні яблука, і золоті горіхи, але вони тільки висять на ялинці. Ці люди мають зовнішні манери чемности, але в їхньому серці, в їхньому характері нема жодної любови. Людина, що на правду вихована, подібна до яблуні, що на ній ростуть овочі цілком натурально.

Словом, аби родити овочі, треба бути живою рослиною, мати життя. Тому то Христос і каже: „**Мусите ви народитися звиш**“. Щоб родити овочі Духа, треба народитися від Духа. І в цьому радість Євангелії: не ми повинні себе „родити“, але ми повинні народитися від Бога через покаяння та віру в посланого Ним Ісуса Христа та стати дітьми Божими. Поза народженням звиш, шляхом виховання або самовиховання можна досягнути зовнішньої техніки добра, треніровки волі, манір та формів християнського заховання („християнізація“), але при цьому не буде натуральних (органічних) овочів, що виростають з коріння духа.

Друга умова — віддати себе Богові. Зерно, аби дати місце новому життю, повинно впасти до землі та там зникнутись. Христос щодо цього — сказав так: „Коли зерно пшеничне, впавши на землю, не вмере, то одне зостається; коли ж умре, то багато овочу приносить. Хто любить душу свою, погубить її, а хто ненавидить душу свою в світі цьому, на вічне життя збереже її“ (Іван. 12:24,25). Егоїстичне життя, життя для себе — це безовочне та нерадівне животіння.

Третя умова — послух. І правдиві овочі зроджуються в нас Духом; а Його має тільки той, хто підлягає Богові (Дії 5:32). Не Він наше знаряддя, але ми — Його.

Четверта умова — перебування в Христі, в глибині природи животворчого Духа. Це досягається шляхом молитви, читання Слова Божого „Я виноградина, ви — віття. Хто пробує в Мені, а Я в йому, той приносить багато овочу; бо без Мене не можете робити нічого“ (Іван. 15:5). Слова „без Мене“ в грецькому оригіналі („хоріс ему“) найкраще перекладаються словами „поза Мною“. Найкраще зерно, що лежить не в землі, а тільки на землі, на її поверхні, залишиться безплідним.

П'ята умова — єднання з живими відродженими християнами, членами Церкви як одного тіла. Бож там, у їхньому середовищу, ґрунт та атмосфера, що сприяють нашому зростові. У нас на Кармелі (в Палестині) іноді сажають рослини

не просто в землю, а в бляшаний, наповнений землею, горнець, що його потім закопують до ґрунту. Це робиться на те, аби коріння великих дерев, що ростуть поруч, не могли відбирати від слабенької рослини поживні мінерали. Без такої залізної огорожі слабенькій рослині загрожує смерть. Душі, що живуть у цьому світі, але не відгороджені від нього духовним муром Церкви, незабаром сохнуть, бо світ витягає з них усі живі духовні соки.

Якщо душа перебуває в Церкві, то хоч вона й знаходиться в світі, та все ж вона поза світом, її духовне коріння захищене від руйнуючого впливу світу. Апостол намовляє: „Назираймо один одного, ваохочучи до любови й добрих діл, не покидаючи громади своєї“ (Жид. 10:24). Але в той же час остерегаймося „сектангською“ вузкістю ставити Духові перешкоди. Цей дух розділення, що „гірку зависть та сварку“ народжує мудрість „земна, душевна, бісовська“. „А та премудрість, що звиш, найперше чиста, погім мирна, лагідна, покірлива, повна милости й добрих овочів, безстороння та нелицемірна. Овоч же праведности сіється в упокої тим, хто творить упокій“, каже апостол Яків. Ідімо ж слідом за Христом по вузькому шляху без потурання гріхові, але з широким серцем, шукаючи супокою зо всіма. „що призивають Господа чистим серцем“ (2 Гим. 2:22). Без цього супокою з усіма дітьми Божими ми будемо почувати себе, як у теплиці рослин, де тіснота й задуха й де нема повітря для нової людини, що народилася звиш. Шляхом віруючого мусить

бути тільки такий: відокремлення, роз'єднання з царством світу цього, а сполука, об'єднання з усіма правдивими дітьми Божими.

Шоста умова — рух, діяльність, служення. Христос покликав нас не на те, аби ми сидьма сиділи склавши руки, але на те, аби ми йшли вперед, у гинучий світ. „Я вибрав вас... щоб ви йшли й овоч приносили“. Сіяч не стоїть на місці, але йде по широкому полю, сіючи чисте зерно. В живій християнській громаді (зборі), що збудований на євангельських підвалинах, в правдивій Церкві Христа кожен член „робить зріст тіла на збудовання“ (Ефес. 4:16).

Сьома умова — терпеливість. „Засіяний же на добрій землі... це ті, що вислухавши слово, в серці щирому й доброму держать, і дають овоч у терпінні“. Грецьке слово „хюпомено“ (терпіння) означає „витримка“. Спогадаймо, з якою настирливістю, усердям, ревністю, не покладаючи рук, працює селянин у полі. Апостол Яків ставить це як приклад: „Ось ратай жде доброго овочу з землі, доки даючись терпеливо його, доки прийме дощ ранній і пізній... Терпїть же й ви; утвердіте серця ваші, бо прихід Господень наближується“.

І якщо рука Небесного Виноградаря обтинаючи сухе гілля, часом нанесе нам біль, будьмо терплячі, знаючи, що Він це робить на те, аби наших овочів було більше, та аби вони були кращі.

(Кінець буде).

В. Ф. Марцінковський.

Урочиста вимога.

Промова пресвіт. нью-йоркської церкви Б. В. Букина на річній конференції в Вотербури.

„...приготовись заздалегідь стрічати Бога твого“ (Амоса 4:12).

Багатьох люблять зустріч і не люблять розлуки. Правда, що розлука здебільшого — сумна та тяжка. Чоловік їде в далеку подорож; жінка в журбі дль слюви, бо не знати, якою буде їхня зустріч? Це ж залежатиме від того, як вони

збудуватимуть свій час в розлуці. Часом та зустріч буває тяжчою від розлуки. Коли кохаюча наречена виглядає молодого свого, час тягнеться страшенно поволі, години здаються днями. І, навпаки, якщо зрадлива жінка сподівається повороту свого чоловіка, то чи не видається їй, що час пролітає як буревій. А чому? бо близька

розплага. Доведеться дати відповідь. Отож, так само й щодо зустрічі з Богом.

В Біблії є таке місце: „Сказав я в серці моєму про дітей людських, що Бог випробовує їх, нехай знають, що й вони звір'я. Доля бо людська й доля звіряча однака“ (Еклез. 3:18-19). Коли почнеш міркувати над цими словами, то мимоволі стане шкода людей, що не знають доріг Господніх. Велика й розумна істота — людина, але без Бога вона — звір'я. Отож, людина, що без Бога, що не має страху Божого, то — дурень, що подібний до всякої безмовної тварини. Його високий розум не може бачити ані Бога, ані суду Його, він живе та діє без Бога. Така людина — то надзвичайний дурень, верховина божевілья, жертва страшних наслідків своєї безбожності. Він з гордістю похваляється тим, що він — тварина та що походить від нижчої худобини. Він часом навіть намагається наслідувати їх. В кому нема страху Божого — чи буде в нім свідомість його Божественного походження? Обміркуймо з молитвою наш золотий вірш: „приготовись заздалегідь стрічати Бога твого“.

I

Кожен повинен знати, що зустріч людини з Богом є незапобіжна. Коли й де — але необмінно вона матиме своє місце. Був час розлуки, надійде й час спіткання. Зауважте перше: Бог часто зустрічає людину в той спосіб, якого вона й не сподівається. Дивні бувають ці зустрічі! Спогадайте Гіезія, слугу пророка Елісея. Муж Божій пророк спитав слугу: „звідки, Гіезію?“ І ось у відповідь чується нахабна брехня. А пророк продовжує свій допит: „Хіба дух мій не був при тому, як вернувся назустріч тобі той чоловік із своєї колесниці?“ (2 Цар. 5:26). Ах, як неприємно було Гіезієві від цього допиту та з якою радістю він був би втік від цієї зустрічі зо своїм паном. Але що робити? Ця зустріч була незапобіжною...

Бог не раз промовляв до Навуходонозора, попереджуючи його через Своїх пророків про майбутню біду. Як видно, Навуходонозорові ці зустрічі з пророками не подобались. Він намагався вхилитися від виконання волі Божої. Але надійшла й його черга. І його спіткав Господь і ска-

зав: „До тебе, царю Навуходонозоре, мовиться: царство відійшло від тебе“ (Дан. 4:28). І яке страшне нещастя впало на царя від цієї зустрічі: сім років він, як вил, годувався травою й був відкинутий від людей на увесь час цієї страшної карі. І щоб усунути наслідки цієї зустрічі з Богом, треба було йому покаятися та покликати Всемогутнього Господа собі на поміч. Ах, є багато таких людей, що вони спротивляються волі Божій; але надійде час їхньої зустрічі з Господом...

З певністю тверджу, що Господь неодмінно зустріне кожного з нас біля брами смерті. Смерть — це ніщо інше, як перехід до „канцелярії“ Божої, де переховуються документи нашого життя в тілі. Пророк Малахія так каже про ці документи: „Вважає Господь і чує все, та й перед лицем Його списується пам'ятовка книга про тих, що бояться Господа й почитають ім'я Його“ (Малах. 3:16). І цю „канцелярію“, де переховується та книга з документами нашого життя, не можна обминуги; там у ній зустрічав Господь усіх людей усіх часів. У ній перейшли колись і спіткались із Ним: і фараон з колесницями на березі Червоного моря, і Валтасар з усіма тими, що піячили на його бенкеті... Господь там зустріне й нас з тобою, мій брате й моя сестро!..

Я певний, що Він зустріне й тебе, мій друже — чи бажав ти цієї зустрічі, чи не бажав. Ця зустріч буде обов'язково. „Ось, іде з хмарами, і побачить Його всяке око, і ті, що Його прокололи“ (Відкр. 1:7). „І зберуться перед Нього всі народи“ (Матв. 25:32). Ні для кого не буде виключення. Всі будуть суджені кожен по ділах його.

Ах, яка це урочиста буде зустріч! Як поважно та побожно відбуватиметься все під час цієї зустрічі.

Тому ще раз — „приготовись заздалегідь стрічати Бога твого“.

(Докінчення буде)

Б. В. Букін
Нью-Йорк.

Рік незабаром скінчиться. Але є багато читачів „Післанця Правди“, що ще й досі не заплатили за нього.

Із циклю „Нові пісні“.

Ревуть і пінять дні, як море,
 Розгніванеє море вкрай.
 Ненавистю брат брата морить,
 Прокинутись, брати, пора!
 Наш корабель б'є люта буря,
 Як можеш, Церкво, тепер спать?
 Диявол світ безвірний дурить,
 І хоче Церкву потоптати.
 Брати, прокиньтесь! Встаньте, сестри!
 Від сну зрадливого в цей день!

Година вже не п'ята — сьома,
 А вже дванадцята іде.

Ревуть і пінять дні, як море,
 Таких ще в світі не було.
 Та з Господом ми гріх поборем,
 Не хочем пити, як воду, зло.

Слова Ів. Кмети-Єфимовича
 Мелодія „О, Боже мій, дай мені сили“.

Християнство в Україні.

(Історичний начерк).

2. Візантійські виливи.

Історія каже, що з прийняттям християнства в Русі-Україні все змінилось: князі стали побожними володарями, дбали про своїх підданих і почали поводитися з ними по-людському. Коли єпископи звернули увагу Володимирові Великому на поширення розбишачтва та казали, що в Греції розбійників карають смертю, князь відповів: „боюсь гріха“ і не забивав нікого. Володимир зробився добрим сім'янином, розігнав свій гарем з жінок і почав дбати про поширення християнства та освіти. Він і його наступники будували церкви, а при них закладали школи.

Та дух цих князів і їхніх підданих залишився старий, поганський. Цей дух виявився перш усього при поширенні християнства. Подібно Карлові Великому, що поширюючи католицьке християнство серед прусів, винищував їх тисячами, Володимир Великий, розповсюджуючи православне християнство, ширив його так само силоміць. Довго ще в Україні існувала приповідка про його двох воевод, що силоміць поширювали віру Христову: „Путята хрестить мечем, а Добриня огнем“. Тим мечем і вогнем „хрестили“ не тільки Новгородську Русь, але й великі финські племена чудь, мерю, весь і ін., з яких по-

тім, коли вони ослав'янились, повстав народ московський чи то російський. Це насильство при „наверненні“ потім фатально відбилось на майбутнім московським православ'ю; воно пізніше різко відзначилось, відділилось від полудневого українського православ'я.

Найголовнішими причинами, що перешкождали поширенню в українському народі правдивого християнства були ті, на яких ми нижче зупинимось.

Перш за все — Україна прийняла „християнство“ з Греції-Візантії. А що то було за „християнство“, каже про це історія. В Візантії церква давно вже злилась з державою й була тільки звичайною експозитурою політичної влади. А візантійська влада була азійська, темна, деспотична, страшна.

І такою деспотичною та дикунською сталась візантійська церква. Від того часу, як Костянтин Великий „охрестився“, будучи в душі поганином, та це поганство почав виводжувати до церкви, вона втратила свою першу чистість та стала „вавилонською блудницею“, що підпала під владу сатани. Для характеристики тієї церкви наведемо декілька історичних ілюстрацій...

Вже під час першого вселенського

собору в Нікеї (325 р.) цар Костянтин, поганин, примушений був мирити та годити між собою єпископів. Є відомість, що св. Микола, єпископ мирлікійський, не переборовши на цьому соборі єпископа Арія словами, примусив його до цього палицею. 336 року в Царгороді було одно-разово вибрано двох єпископів-патріархів — Павла та Македонія. Християни розбилися на дві партії; почали битися між собою. Загинуло більше трьох тисяч народу. А патріархи підбивали народ до війни. Під час вселенського собору в Ефесі (449 р.) єпископи, священники та ченці сварились і кричали один на одного: „розібрати, роздерти, спалити його живцем! вигнати, спалити його, порубати, забити! Єпископи Діоскор і Варсума збили з ніг царгородського єпископа Флявіяна та били його ногами так, що той за декілька днів помер. Цей собор стався відомий під назвою „розбійничого“. 457 року в Олександрії виникли розрухи, викликані єпископами, що ворогували поміж собою. Юрба під проводом священників напала на собор і в баптистерії (хрищальні) забила єпископа Протерія. „Християни“ повісили свого єпископа, потім тягнули його по вулицях, а потім потяли трупа на кавалки (історія каже, що дехто з християн навіть „куштував“ м'ясо трупа) і рештки спалили вогнем. А все виникло через догматичні сварки та суперечки поміж єпископами.

Для характеристики „християнства“ Візантії варт згадати про одну „святую“ пісню та її історію. Під час одного землетрусу в Царгороді буря нібито підхопила одного хлопчика аж до неба, де він чув спів анголів. Коли хлопчик „вернувся“ на землю, він розповів, що анголи співали таку пісню: „святий Боже, святий кріпкий, святий безсмертний!“ Темна юрба вперше почала співати цю пісню. Єпископ Петро додав до пісні слова „розп'ятий за нас“. Патріарх Коляндіон додав іще слова „Господь наш Ісус Христос“. А в Царгороді тоді були сварки поміж прихильниками св. Трійці та тими, що признавали одну особу в Бозі. Одні єпископи казали, що треба співати тільки так: „святий Боже, святий Кріпкий, святий Безсмертний, помилуй нас“, бо тут згадується вся св. Трійця. А інші

єпископи вимагали додавати слова: „Господь Ісус Христос“, або „розп'ятий за нас“, бо, мовляв, цю пісню анголи склали тільки про Ісуса Христа. Одні стояли за „одну голову“, другі за „три голови“. 512 року ці суперечки єпископів викликали розрухи. „Одноголовці“ почали співати на вулицях „трисвяте“ з додатком „розп'ятий за нас“, а „трьохголовці“ без додатку. Почалась бійка, різня. Вмішалось війська. Юрба вхопила одного ченця „одноголовця“, відтяла йому голову й так ходила з тією головою по місті, співаючи „святий Боже, святий Кріпкий, святий Безсмертний, помилуй нас“. Під час цих розрух згинули тисячі людей.

Як відомо, в першій християнській Церкві не було ані ікон, ані поклонення їм. Малоазійські темні ченці потреху від V віку почали впроваджувати іконопоклонство. Цар Лев III в VIII віці почав боротися проти „святих образів“. Його підтримували освічені єпископи. Але темні ченці підбили дику візантійську юрбу й вона виступила в „обороні“ ікон. 730 року через образи виникли в Візантії розрухи поміж іконопоклонниками й їх противниками. Було забито тисячі людей. Під час цих розрух патріарха Анастасія схопили, викололи йому очі та, посадивши на осла, лицем назад, водили по місту.

Тому, що майже всі єпископи й духовенство були проти образів (ікон), які були заборонені вселенським собором (754 р.), цариця Ордина ошуканством скликала до Нікеї собор (786 р.), що під голубанням світської людини Тараса, „ви-свяченого“ послішно на єпископа, впровадив іконопоклонство. Що то була за „свята“ цариця, видно з її життя. Аби царська влада не перейшла до рук її сина Костянтина, вона „потурала йому в жорстокостях і розпутстві“. А потім наказала цього дорослого сина схопити й виколоти йому очі в своїй присутності. Син під час цієї „операції“ помер. А патріарх Тарас своїм авторитетом прикривав це злодійство.

Боротьба проти ікон не прийнялась і тягнулась аж до 842 року, коли поклонники образів перемогли й впровадили знов ікони. А впровадила їх цариця Теодора, що прославилась жорстоким пересліду-

ванням „еретиків“ — павликіян. Не менш як сто тисяч павликіян було забито, втоплено, спалено та посаджено на палі з розказу цієї „християнської“ цариці.

Взагалі, церква візантійська того часу підпливала кров'ю. Не було жорстокости або злодійства, що не практикувалось у цій „церкві“.

Правда, та церква мала в собі й таких правдиво святих мужів, як Іван Золотовустий, Григорій Богослов, Василь Великий та багато інших, але то були одинокі, самотні світильники серед моря темряви, й їхній голос був „голосом, що покликував у пустині“. Вся візантійська церква, як і держава, була пересякнута духом ненависти, зла, гріха й була цілковито в руках сатани.

В той мент, як віра християнська прийшла в Україну, візантійська (східня) церква була готова до розриву з римською (західньою) і 1054 р. в рік смерти Ярослава Мудрого цей факт став докнаним.

Візантійська релігія, прийшовши в Україну, розпочала на її території своє темне та криваве життя. Там же вона розпочала свою боротьбу з римською церквою, з якою не в силі була боротися на своїй власній території.

Та про те життя й про ту боротьбу як також про інші (крім візантизму) причини низького рівня християнства в Україні поговоримо наступним разом.

(Далі буде).

Л. Ж.-П.

У Новім Краю.

(Враження з подорожі по Америці).

Менвіл. — У домі брата Костишина. Цей брат як рідний тато. Сиджу в домі його і, здається хвилі, в повітрі несуть до моїх ушей звуки пісень і молитви з Ясенова. Дивлюсь на брата й сестру Костишинів й бачу перед собою віруючих не тільки в Ясенові, але й у цілій околиці. Зібрання у власнім молитовнім домі переповненім по береги. Не тільки старші, але й молоді, а навіть дорослі і діти. Тут також мешкають тато й мама нашої місіонерки сестри Марусі Селоді, що щиро працює в Карпатській Україні. Менвільська церква послужила великим благословенням не тільки на місці, але й у Європі. Передали мені, що першим віруючим є брат Семьонов. Щира душа. Взагалі, віруючі в Менвілі горять місійним вогнем. Поможі їм, Господи! Сестра Любанецька питає свого Івася, чи розумів він брата Лукянчука і в відповідь почула „так“. А мама каже: „так, сину, мамина мова зрозуміла“. Тут я віджив.

Фріголд. — Тут брати фермери. Працюють тяжко, але праця їхня не стримала їх від зібрання. Збір тут мішаний

з українців і росіян. Їм національність зовсім не є наперешкоді. Вони люблять Господа й один одного. Тут мешкає брат Яків Сокіл, який заніс Слово Боже до села Пальчинці, а також щирий брат Іван П'ятковський.

Савт Ривер. — В цім містечку діло Боже давно вже розпочалось та йшло досить успішно, але ворог-диявол позазиривав і старався пошкодити. Але Господь післав брата проповідника В. Наркевича і в цім містечку знову праця пішла вперед. Брат Наркевич не тільки працює в цім містечку, але і в Менвілі, в Ньюварку і в Фріголді. Савт Риверська церква складається більше з білорусів. Брат і сестра Драган мене прийняли і я чувся як вдома. Цю церкву я відвідав вже два рази, і Господь нас благословив. Людей було чимало. Тут наші брати переживають велику матеріальну депресію, але живуть вірою в Господа, що їм помагає.

Ньюварк. — Тут я маю старих знайомих. Несподівано завітав я до дому бр. Арсена Назарука і зараз ми думками перелинули на Волинь, до села Плоскої, бо

брати Арсен і Юхим родом з Пюски. Було зібрання молитви. Провадив брат Іван Сильвестер із Скрентона. Цей брат віддав майже весь час мені, і я оповідав йому про благословенні часи мого духовного пережиття в Галлчїні і на Волині. Поились щїрї молитви вдячності Господевї за те, що й між нашим народом Слово Його має місце, і що грїшники спасаються.

Пїбодї. — Це мїстечко мале, але церква майже найбільша щодо росту членів в цілому нашому баптистськїм об'єднаннї. Розпочинається зібрання. Хор входить бїчними дверима, співаючи пісню: „Христа нехай величать всї, і анголи в краєсі“. Знов я чую себе нїби я єдесь на Волині в Луцькому чи в Яневичах, бож пїподська церква складається майже з самих волинцїв. Є тут віруючі також і з Галлчїни і з других мїсцевостей. Власний молитовний дїм просторий, Я все дивлюсь і думаю: якби хоч такий дїм мати у Льовї! Де б я не був, все мене тягне до Старого Краю, і я все перед собою бачу моїх дорогих віруючих в Польщі; і моє серце не може про них забути. Молюсь про те, аби якнайшвидче туди вернутись. Брат Микола Бїйк все розпитує, чи я був коло Ясла, і чи там проповідується Слово Боже. Родичї цього брата походили з цієї околицї, а він уроджений в Америцї; але все ж його серце рветься щось зробити, аби Свята Євангелїя досягнула його рїдних по кровї. Тут обїзвались і тї, що походять зо Снягїнщини, зо Стецєви та Пїдвисокої. Мусїв кидати Пїдоби, бо моя дорога вела до Детройту. Потяг з Бостону спїшить до Нью Йорку, а тут вже мене очїкує та сама „Червона Стрїла“ потяг, що не раз я ним їхав, і який мене востаннє вивїз з Детройту від моїх милих і дорогих братів і сестер.

Вже їду „Червоною Стрїлою“. Пенсїлванські гори праворуч й лїворуч лише мїгають, а чорний кїнь „Червоної Стрїли“ тїльки чмїхає і все летить уперед. Коло дев'ятої години в недїлю рано я був в Детройтї. Брат Старко вже мене очїкував. Спїшимо до дому, аби умитись і зараз же на зібрання. Як з мїсяця я звалився. Здивованка, бо я навмисне не повїдомив братів української баптистської церкви, аби зробити несподїванку. Так і сталось. Бр.

Іван Шакоцько, проповідник, гаряче й ласкаво привїтав мене, і я служив словом. Знову передо мною тї, з котрими разом працював, з якими разом несли ми тягарї. Знов радїсть. Знов молитви вдячності Отцевї Небесному; що зберїг наше життя. На другий день до дому брата й сестри Старко приїжджають брат й сестра Новитко й питають ласкаво, чи я маю на життя. Нехай Господь благословить їхню щирїсть і заплатить всотеро. Дїм брата й сестри для мене знову широко відчинився і я дякую мовму Господевї за них. Не тїльки мене в Детройтї прийняли брати українцї, але і брати з руських баптистів з протягнутими руками прийняли мене. В росїйськїм зборї я вже служив словом не раз від того часу, як повернувся зо Старого Краю. В цїм зборї нема проповідника, і менї брати сказали, що дверї для мене завжди відчиненї, коли тїльки я маю вільний час. Детройтська Баптистська Церква є одною з найбільших церков у Америцї. Гарний молитовний дїм, що його брати стараються за всяку цїну виплатити. Поможї їм, Господи, в цїм добрїм дїлї!

Саїнав. — Тут працюють брат і сестра Юзви. Праця тяжка, бо наші люди не мешкають вкупї. Все ж на зібрання зїїшлось чимало людей. Менї передали, що на цїм зібраннї були навіть і цигани. Господь благословляє брата і сестру Юзвїв, бо вони щїро Йому служать. Брат з дружиною не тїльки працюють у зборї, але один раз на тиждень євангельська проповідь та піснї з їхнїх уст розсилаються по радїо в штатї Мічїген.

Флїнт. — Тут працює брат і сестра Фрайнак. Щирї українцї й робїтники для Христа. Вони розпочали працю з нічого, але Господь їх не лишив без благословення і дав їм спасеникїв. Брат Фрайнак голосить Слово Боже в українськїй мовї через радїо. Господь і його благословляє в працї. Слава нашому Господевї.

Чїкаго. — Тут працюють брати Йосип Шкула і Петляк. Обидва щирї брати що люблять Господа та Його працю. З

братом Шкулою наші брати знайомі скрізь через його брошури, але й брат Василь Нетляк щиро працює. Він витрачає майже увесь свій зарібок, аби Словом Божим досягнути грішників. Господь йому допомагає. Він здобув дозволення голосити Слово Боже в українській мові через одну велику радіостанцію Біблійної Школи

ім. Муди. Тисячі його чують через радіо, і ми молилися за це святе діло. В Чикаго сотки тисяч нашого народу і братам Шкулі й Нетлякові Господь дав велике місійне поле. Будемо вірити, що Господь здобуде в цім великім Чикаго Свою могутню церкву через цих братів.

П. Лук'яничук.

Звіт з 30-тої Конференції

Евангельських Християн Баптистів Зах Канади, що відбулась у Саскатуні, Саск. 1—3 VII. 1938

У четвер увечері о 8 год. вже частина делегатів була на місці. Розпочато Конференцію співом пісень, у скромньому молитовному домикові саскатунських братів, де вони регулярно відбувають свої Богослуження.

Бр. Н. Петриченко, старший диякон місцевої церкви, привітав Конф. читанням Пс. 100 і палкими словами, повними щирости, висловив радість, якою місцева громада зустрічала Конференцію. Потім послідували гарячі молитви вдячності та благання про благословення Конференції.

Бр. Іл. Шако́тко відповів на привітання місцевої церкви. Бр. П. Кіндрат і Н. Шевчук служили короткими промова́ми. Також бр. Е. Дядюк з Алберти промовив коротко а бр. С. Мовченко закінчив вечер коротким словом привіту, побажання та радості. За 9 літ вперше той брат з полудневого Саскачевану сказав, що Господь наділяє їх щедро дощами, та що є гарні вигляди на добрі урожаї. Тая степова частина Канади була перемінилася в пустиню й сила людей покинули добрі фарми і першорядні будинки та великі машини для управи великих обшарів землі і подалися кочовничим шляхом у північну часть Саскачевану, де почали між лісами здобувати гіркий кусок хліба і то за допомогою уряду. Всі браття на конференції раділи такою вістою бр. Мовченка.

Об'явлено, що бр. І. Шако́тко з Детройту, найдальший гість, вже прибув після 2000 миль дороги автом, але чуючи себе змученим, не прибув на зібрання того вечора.

У п'ятницю рано, 9:30 перенесено Конференцію до Злученої Церкви св. Хоми, де бр. Е. Дядюк відкрив ділову часть Конф. читанням Слова Божого і призвав всіх присутніх до мо-

литви. Предсідник Союзу бр. І. Кмета відкрив Конф. і представив настоятеля місій в Зах. Канаді бр. І. Мекрея, котрий недавно обняв цю посаду, прибувши зо Зл. Держав. Той передав щирі привіти від англійського Союзу і сказав дуже повчачоу промову про те, якою повинна бути Церква, щоб оправдати своє завдання.

Він сказав, що тепер треба не числити членів церкви, а важити їх, щоб знати не їх кількість, а якість. Диявола не можна ошукати числом, статистикою. Якість має вартість. Він підкреслив такі прикмети Церкви: слухача Церкви, даюча Церква, навчаюча Церква, Церква спасаюча душі і духовна Церква.

Одногосно прийнято, щоб бр. І. Шако́тко зайняв місце помічника предсідника, як також гонорового предсідника Конференції.

Організація Конференції. У Резолюційний Комітет увійшли слідуочі: П. Кіндрат, С. Войтух, Іл. Шако́тко, помічник секр. бр. Н. Шельпук, секретарі дописувачі до журналів В розширений Комітет в добавку до Егзекутивного Ком. Союзу увійшли слідуочі: Н. Петриченко, Д. Якименко, І Сенів, М. Тодорук, П. Василенко, В. Ільчук. В номінаційний Комітет увійшли слідуочі: М. Шако́тко, М. Тодорук, П. Василенко, І. Сенів, Н. Петриченко.

В Контрольну Комісію слідуочі: Гр. Онищенко, М. Шако́тко.

Бр. І. Шако́тко передав щирі привіти від Конф. Русько-Української у Злучених Державах. від Церкви Української в Детройті та від Конф. Норт-Дакоти.

Промова Предсідника Союзу бр. І. Кмети, 1 Мойс. 28:12, видіння Якова. Зачитано листи від груп і Секретаря Союзу Єв. Хр. Баптистів Східньої Канади, Гр. Тхора, та від громад та

осіб Зах. Канади: Ребит-Лейк — Ф. Хрусталь, Вайсрой — П. Дивняч, Оверстон — І Качман, Беніто — С. Ляшкевич, Гаєс А. — Білоус і Я. Приходько, Торонто — Гр. Тхори, Б. Ключков, Вотербурі — М. Мулькевич — Ервуд Г. Богуцкій, М. Боднарчук і П. Федорів.

Звіти з Церков і груп подали: бр. Н. Петриченко про місцеву громаду, про Лизард-Лейк бр. Д. Якименко, про Блейн-Лейк бр. П. Василенко.

Бр. С. Мовченко, говорив про маленьку групу віруючих в Ардир та про відвідини Вайсрою та про активність їх; про Петровськ — бр. і. Сенів. Звіт Союзного Секретаря: написано 185 листів в справі Союзу. Перечитано два протоколи з засідання Комітету.

Звіт Касира: приходу для домашньої місії за рік було 1,188.18 розходу 1,125.42. Приходу для Європи було 139.04, розходу для Європи 88.45. Приходу для Видавництва „Зорі“ 60.09, розходу 68.00. Фонд молитовних домів 40.00. Закінчено до-обіднє засідання молигвою. Пятниця, після-обіднє засідання. Бр. І. Сенів відкрив засідання молитвою і читанням Слова Божого. А так послідував звіт місіонерів Зах. Канади. Бр. Дядюк говорив про Альберту, бр. Н. Шельпук про Манітобу Східню, бр. П. Кіндрат говорив про Півн. Саскачеван, бр. І. Кмета говорив про центральний Саскачеван. Перечитано листа від бр. Я. Приходька, та про подвиги діла Божого на Схід. Північному Саскачевані та в Північній Манітобі.

Тут як раз прибули браття й сестри з-за Принц-Алберт; привітано й попрошено до слова бр. Я. Зінкова, М. Тодорука, В. Ільчука, рівно ж і братів та сес. Гомінюків, що прибули з Колдейл.

Бр. П. Кіндрат заохочував Церкви стало та сестематично давати для діла Божого. Прийнято рекомендувати церквам і групам квартальні збори місійні а також з пробуджуючих зібрань. Це служило би для духовного піднесення й для доброго виховання братів і сестер щодо матеріяльного служення. Рівно ж рекомендується також конверти для таких зборів.

Прийнято річний бюджет 1.500 дол. як і минулого року.

Справу Видавництва „Зорі“ представив бр. Кмета і бр. Шельпук. Представлено збірники нових пісень з нотами для хорів, що вже в роботі і скоро вийдуть для користання всіх. Від-

співано пісню: „Ми всі ввійдем в Отцівський дім і може вже скоро“. Конференція піднялася на ноги і перестоявши пару мінут в тиші, тим споминула всіх, що відійшли у вічність, щоб бути з Господом. Брат Шакотко мав провід у молитві за родини, що переживають смуток через смерть близьких, щоб Господь дав віри і сили всім бути вірними Йому до смерти в праці і славі Його.

Звіт назначуючого Комітету. Представлено Конференції слідуочі особи, що мали би увійти в Комітет на біжучий рік: Предс. І. Кмета. Заступ. Іл. Шакотко, Секр. П. Кіндрат, Зас. Н. Шельпук, Касир. С. Войтух, Заступ. Гр. Онищенко. Члени Комітету: Є. Дядюк, Я. Приходько, С. Ловченко. Конференцій прийняла цей список і потвердила одноголосно.

Бр. П. Кіндрат представив потребу практикування сестематичного ведення Недільної Шкілки в церквах. Конференція це потвердила.

П'ятниця вечір. Місцевий хор під проводом брата Н. Петриченка служив того вечера Англійский провідник Нал, представляв англійських баптистів і сказав коротку мову. Бр. Шакотко закінчив вечер мовою беручи за підставу 1 Кор. 15:1-6.

Субота рано 9-30 Почалася Конференція жіночого союзу. Сес. Петриченко предсідателювала в причини відсутности сес. Кіндрат. Конф. жіночого союзу увіччалась великим успіхом і благословенням. Звіт з поля місійного з Буковини був перечитаний і прийнятий з великою радістю та признанням.

Конференція рішила на біжучий рік давати стипендію студентам, поміч молодим кандидатам, що приготовляються на працівників на ниві Божій. Після обіду відбувалася розпродаж жіночих виробів, що принесла порядну суму для жіночої роботи.

Після розпродажі Конференція молоді. Вона відбулась не в такому шумному дусі, як минулих років, тому що задля посухи і неврожаїв багато молодих виїхало на схід в індустриальні місця Канади. Молодь улаштувала вечерю любови, в котрій взяло велике число гостей. Вечір був увесь під проводом молоді, котрою проводив бр. І. Ігнатів.

Неділя рано. Ранок показався похмурим, і дощ продовжав падати аж до третьої години. Всі були раді дощеві, бо мало його було ціле літо. Около 10 год. перша баптистська англійська церква була вже майже повна. Бр. Н. Шельпук проводив молитовним часом. Бр. І.

Шакотко з Детройту провадив Господню Вечерю. Не мов одна сім'я, сотні душ оточують стіл Господень. При кінці зроблено особливий збір для нужд святих у цілому світі.

Після зачалось торжественне богослуження, в якому мішаний хор під управою бр. А Назарового співав чудово. Бр. П. Кіндрат і бр. І. Шакотко служили словом під час того Богослуження. Після обіду відбулося прощальне зібрання змову у Злученій Церкві. Хор співав під проводом бр. Петриченка. Бр. Назарів заграв скрипкове сольо, Помагав з оркестрою бр. Ф. Сачинський. Потім послідували прощальні промови від таких осіб: С. Мовченко, В. Ільчук, І. Сенів, С. Нездолій, М. Тодорук, М. Рабуха, П. Кіндрат, Н. Шелькуп, К. Ліненко, Іл. Шакотко, Д. Якименко та інші. Сес.-Брокінтон відспівала сольо, а в кінці бр. І. Шакотко сказав прощальну промову на тему: Учителю, де живеш? І незабаром присутні торжественно скінчили це

один рік праці для Господа, але з твердою постановою в серцях працювати ширше й вірніше для Господа в біжучому році.

В часі Конф висказано щире подяку сакатунським братам та сестрам за їхню щире гостинність та посвяту; також висловлено слова подяки бр. і сес. Шакоткам, за їх відвідини та Українській Церкві в Детройті за те, що відпустили бр. Шкогга для служення між нами; за це хай Господь нагородить нас подвійним благословенням в служенні брата між вами. Також висловлено подяку всім хористам та музикантам, що служили в часі Конференції, та всім, що служили іншими способами.

„Благословення Господа Бога хай буде над нами. І діло рук наших утверди для нас Боже, утверди діло рук наших“ (Пс. 90:17).

П. Кіндрат.
секретар Конференції.

X-й з'їзд христ.-бапт. та V-й з'їзд молоді в Галичині.

„Глянь, як добре й як любо, коли брати живуть в купі“ (Пс. 133:1). Під таким гаслом милосердний Господь допоміг нашому братерству відбути два з'їзди: з'їзд нашого об'єднання християн-баптистів і з'їзд молоді. Дійсно не тільки любов братерська, але й саме Господнє благословення щедро спливало на ці з'їзди. Побільшувала це благословення чудова погода, що сприяла усім дням наших з'їздів, що відбулися днями 16, 17 і 18 вересня 1938 р. в селі Гійчу Равського повіту.

В дні 15 му майже зо всіх закутин Галичини і з інших місцевостей почали напливати брати й сестри, як делегати так і гості. На ці святі поклики прибуло аж шістдесят кількох делегатів, та багато гостей. Подорож усіх делегатів та гостей була різноманітна: одні їхали потягами, вельосипедами (роверами), котрих не мало прибуло, бо аж п'ятдесят кілєка, а найбільше було таких, що їхали „самоходами“ це то йшли пішки. Були й такі, що з дому розпочинали подорож вельосипедом, потім їхали фірою, опісля потягом, а на кінець йшли пішки щоб сяк чи так дістатися до Гійча.

15-го вечером розпочато з'їзд вступним

Богослуженням, в якому служили брати делегати Словом Божим: бр. Кеньо з Підкарпаття, бр. Угрин зо Снягинщини — Покуття, бр. Брода з Борислава і бр. Гарасимів з Гуцульщини.

На другий день почали прибувати решта братів делегатів та гості, що ще не успіли прибути на час та затрималися в Раві Руській, щоб і там служити Словом Божим в четвер увечері. Перший день нарад розпочато Богослуженням, в якому провадив бр. проп. Іван Семенина з Тернополя піснею „Отче небесний“ і читанням Слова Божого Пс. 145:10-21. Бр. Семенина, як старший проповідник з посеред присутніх та один із перших робітників на ниві Божій у Галичині, в коротких словах старався підкреслити значення з'їзду та праці на ниві Господній. Між іншим підкреслив сучасне положення цього світу та його заворушення. Вказував на те, що й діти Божі не повинні забувати про свої християнські обов'язки, та про інтенсивну працю на Господній ниві, пам'ятаючи, що во всім і усяди в теперішній час треба звертати наші очі на Ісуса Христа, як на Гетьмана, Гетьмана непереможного. Потім закінчено Богослуження молитвою.

По поранньому Богослуженні бр. С. Андрес, проводячий місцевого збору, привітав делегатів від імені збору, а бр. І. Підгорецький як місцедей проповідник привітав всіх в імені равського району. По привіті делегатів бр. Л. Жабко-Потапович, як презес Галицького об'єднання привітав усіх делегатів представників і гостей. В першу чергу зложив привіт бр. Л. Міксі, як презесові Слов'янських Баптистів у Польщі, та як представникові на з'їзд від головного комітету Слов'янських Баптистів Польщі. Потім привітав братів, що прибули в Тер-

спіла пора, щоб діти Божі прославили св'яго Господа в Євангельсько Баптистській Церкві. Хоч декотрі люди навмисне в різних журналах намагаються обливати болотом Євангельсько-Баптиську Церкву та Всесвітнє Об'єднання Баптистів, в склад якого ця Церква входить, однак ми не повинні на це звертати уваги, бо в тих людцях говорить звичайна заздрість: самі вони не працюють, то вони й зляться, що баптисти працюють.

По привіті представників із Тернопільщини відчитано листи та привіти для з'їзду від

Х. Конференція в Галичині — Частина учасників.

нопільщини, колись приналежних до місії Фетлера, а саме бр. І. Семенину, проп. Тернопільського району і бр. М. Суду й бр. Переймибиду, як делегатів; крім згаданих братів очікувано ще бр. С. Бричука. Слава Господеві, що діло Боже між нашим українським народом росте і щораз побільшується як в Галичині, на Волині, та в інших місцевостях, де живе наш рідний народ. А найбільше радує нас, що Господь довершує Своє діло. Баптисти, як піонери євангельсько-місійної праці у східній Європі ідуть щораз до здійснення заповіту Господа Ісуса Христа: „Щоб усі одно були“ (Ів. 21). Слава Господеві, що брати й сестри Тернопільщини й частинно Волині, що прилягає до Тернопільського району, зрозуміли голос Божий, що вже на-

деяких зборів та осіб: від бр. Л. Дзекуць Маляя як презеса об'єднання східнього округу Слов'янських Баптистах в Польщі: від бр. І. Стаськова — збору в Тисоні — Бойківщини та інших. бр. В. Коценя — збору в Пальчинцях та інших.

По прочитанні листів та поздоровлень для з'їзду, наступили справоздання комітету. Справоздання з праці місійної завжди на всіх з'їздах та конференціях викликають велике зацікавлення. Коли бр. Потапович здав звіт, як презес, брати делегати й гості з напруженням слухали про розвій діла Божого та про те, що можна було зробити при теперішніх важких умовах. Хоч великі перепони як недостаток робітників та середників матеріальних перешкождали в праці, але з справозданні спостерігло-

ся на всіх відтинках діла Божого перемагаючи успіхи; зробилося багато більше за ці два роки від минулого з'їзду, як предбачувалося. Найбільший недостаток в ділі Божому, це брак місійних робітників. Ті, що є, перетомлені. Але зате які чудові успіхи тієї праці: від минулого з'їзду й до сьогодні охрищено в Галичині 448 душ! Не вважаючи на маленьку купку робітників, праця не тільки не впала, але розрослась побільшилась, поширилась.

Дальші звіти проповідників бр. Гр. Домашовця і бр. І. Підгорецького і місійних помічників, бр. Кеня з Підкарпаття, бр. Угриня з Покуття, бр. Гарасимова з Гуцульщини, бр. Майкута з Стрийщини, та брагів Залізка й Брунця з Равщини говорили про широко віддане служення Христа на Його Божій євангельській ниві. По справозданні комітету і місійних робітників наступила обідова перерва.

По полудні полились дальші справоздання делегатів від тридцяти зборів. Кожен із делегатів підкреслював конечність збільшення числа проповідників та молитовних домів. Майже від всіх цих зборів, де нема сталих місійних працівників, було рішуче домагання: „Дай же нам проповідників!“. По справозданні делегатів були дискусії над деякими питаннями. Між іншим представнички від гуртків жіночих сестри Н. Потанович та Яремкова зо Львова і К. Домашовець з району кам'янецького домагалися, щоб їм хоч на кінци з'їзду дати кілька хвилин часу поговорити з жінками про працю на жіночо-місійному полі та про майбутній з'їзд жінок. Крім деяких питань та дискусій з'їзд вирішив зложити листову подяку: Високодостойному і заслуженому робітникові на полі літературно-мовному др. проф. Івану Огіснкові за переклад Святого Письма — Біблії на сучасно літературну українську мову. Так само Британському й Закордонному Біблійному Товариству за друкування перекладу Біблії. Рівно ж Руско-Українському Комітетові Євангельських Християн Баптистів в Сполучених Державах Америки за їхню прихильність та матеріальну поміч для Галичини. Бр. паст. Гетце за поширення духовної літератури, та іншим добродіям, що спричиняються до поширення діла Божого між українським народом.

На тому закінчено перший день нарад.

У вечері, коли на темносиньому небі схили заблимали ясні зорі, зібралися делегати та багатьох віруючих, щоб слухати Слова Божого. Цього вечора служили Словом Божим брати: Д. Переймибіда зо збору Озерянка, бр. Т. Се-

менина з Тернополя і бр. Л. Мікса, проп. збору в місті Лодзі.

На другий день о 8-й годині зранку знову зібралися брати й сестри, делегати та гості на ранне Богослуження, в якому провід тримав бр. Гр. Домашовець, проп. Кам'янецьчини. Бр. Домашовець побудував проповідь на Євангелії від Матв. 28:18-20 на словах „Ідіть же й навчайте“, підкреслюючи, що велике євангельське діло, започатковане Самим Господом, ще не скінчено; ще багато праці й ні один віруючий не повинен опускати рук, але повинен трудитися, доки має сили і доки ще є догідний час. По закінченні раннього Богослуження кількох братів гаряче молилися про благословення на дальший час.

Потім наступили дальші наради та перевибори комітету. До нововибраного комітету ввійшли слідуєчі брати: бр. Л. Жабко-Потапович — презес, бр. І. Підгорецький — заступник, бр. Гр. Домашовець — секретар і касир; брати Ф. Стасіна і М. Теслюк — члени комітету, а брати М. Цьох і М. Кеньо — запасові члени комітету.

По виборі комітету з'їзд приступив до розв'язування вільних внесків та вислухання відчиту-реферату.

У вільних внесках брати делегати порушували справи: про конечне і пекуче питання видання загального співанника для зборів, про інтервенцію перед польською владою за переслідуваних віруючих, які ще й досі гонені, переважно від римо та греко католиків, підбурюваних їхніми „пастирями“ і т. д. На деякі відповіді бр. Л. Мікса, як презес головного комітету, відповів і вказав на те, що головна рада вже багато дечого зробила і є надія, що настане час, коли Господь, по вислуханні молитов віруючих в Польщі, зробить те, що всі віруючі діти Божі будуть славити Господа у Євангельсько Баптистській Церкві, що входить до складу великої родини Всесвітнього Об'єднання Баптястів.

По закінченні вільних внесків бр. Гр. Домашовець прочитав реферата на тему: „Віра й жертва“. В рефераті були порушвані думки важні і своєчасні щодо служення Церкві. По вислуханні реферата, з'їзд Галицького Об'єднання Християн Баптистів закінчено гарячими молитвами; брати делегати широко дякували небесному Отцеві за Його благословення, що їх послав на час з'їзду.

По обідній перерві наступила Конференція молоді.

„Я ДОРОГА І ПРАВДА И ЖИТТЯ“ (Йоана 14:6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 3 зол. На півроку — 1'50 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 10.

Жовтень 1938 року

Рік 12

Що будемо жати.

(Стаття бр. професора В. Ф. Марцінковського — Продовження).

Які ж то умови плодючого життя?

Перша умова. Щоб приносити жи-ві, добрі онові, треба самому бути духовно живим. „Чи збирають виноград із тернини, або фіги з будяків? Так деяке добре дерево родить овоч добрий, а пусте дерево родить овоч лихий“, каже Христос у своїй нагійній проповіді. Амос Коменський, великий чеський педагог 17 віку, виклав у своїх книгах підвалини християнського виховання. Деякі люди (каже він) щодо свого виховання лодібні до різдвяних ялинок: є на них і червоні яблука, і золоті горіхи, але вони тільки висять на ялинці. Ці люди мають зовнішні манери чемности, але в їхньому серці, в їхньому характері нема жодної любови. Людина, що на правду вихована, подібна до яблуні, що на ній ростуть овочі цілком натурально.

Словом, аби родити овочі, треба бути живою рослиною, мати життя. Тому то Христос і каже: „**Мусите ви народитися звиш**“. Щоб родити овочі Духа, треба народитися від Духа. І в цьому радість Євангелії: не ми повинні себе „родити“, але ми повинні народитися від Бога через покаяння та віру в посланого Ним Ісуса Христа та статися дітьми Божими. Поза народженням звиш, шляхом виховання або самовиховання можна досягнути зовнішньої техніки добра, треніровки волі, манір та формів християнського заховання („християнізація“), але при цьому не буде натуральних (органічних) овочів, що виростають в коріння духа.

Друга умова — віддати себе Богові. Зерно, аби дати місце новому життю, повинно впасти до землі та там знищитись. Христос щодо цього — сказав так: „Коли зерно пшеничне, впавши на землю, не вмере, то одне зоставься; коли ж вмере, то багато овочу приносить. Хто любить душу свою, погубить її, а хто ненавидить душу свою в світі цьому, на вічне життя збереже її“ (Іван. 12:24,25). Егоїстичне життя, життя для себе — це безовочне та нерадїсне животіння.

Третя умова — послух. П'радиві овочі зроджуються в нас Духом; а Його має тільки той, хто підлягає Богові (Дії 5:32). Не Він наше знаряддя, але ми — Його.

Четверта умова — перебування в Христі, в глибині природи животворчого Духа. Це досягається шляхом молитви, читання Слова Божого „Я виноградина, ви — віття. Хто пробує в Мені, а Я в йому, той приносить багато овочу; бо без Мене не можете робити нічого“ (Іван. 15:5). Слова „без Мене“ в грецькому оригіналі („хоріс ему“) найкраще перекладаються словами „поза Мною“. Найкраще зерно, що лежить не в землі, а тільки на землі, на її поверхні, залишиться безплідним.

П'ята умова — єднання з живими відродженими християнами, членами Церкви як 2ого тіла. Бож там, у їхньому середовищу, ґрунт та атмосфера, що сприяють нашому зростові. У нас на Кармелі (в Палестині) іноді сажають рослини

Бр. Гр. Домашовець, як дотихчасовий презес об'єднання молоді в Галичині, розпочав наради читанням Слова Божого з Проп. Сол. 3:1 8. В коротких словах підкреслив, що праця між молоддю не є менша, але чи не більша від загальної, тому що на молоді християнській сполігає майбутність діла Божого в Галичині, так і на Волині і в інших місцях. де живе наш рідний народ, що ще не бачить світла Христової Євангелії. По тих словах молоді брати благали Господа, щоб і тут Він був присутній.

По цім богослуженні бр. Г. Домашовець привітав братів делегатів від молоді і гостей, як також передав поздоровлення від головного з'їзду молоді християн баптистів Польщі, що відбувся в Біловезі в днях 24—26. 6. 1938 р.

Далі наступили звіти комітету молоді і делегатів. Бр. Гр. Домашовець у своєму звіті, як презес з минулих двох років, розповів про успіхи та недостачі в праці між молоддю. Між іншим підкреслив, що ще в декотрих зборах нема належного розуміння, аби допомогти молоді до щирої і інтенсивної праці на ниві Божій. В той час як в одному зборі молодь заледве що могла існувати, то в іншому виконувала благословенну працю і була для збору, як той огородець з чудовими і запашними квітами. Також підкреслив, аби молодь старалася при кожному зборі організувати бібліотеки та могла розвиватися в благодаті Божій та в знанні (2 Пет. 3:18). Потім бр. І. Підгорецький сказав коротко про свою працю між молоддю. Опісля скарбник і делегати робили доклади.

По справозданні делегатів від гуртків молоді наступив вибір нового комітету молоді.

До комітету ввійшли слідуєчі брати: бр. Гр. Домашовець — презес, бр. І. Підгорецький — заступник, бр. Гр. Періг — касир, бр. М. Теслюк — секретар, бр. М. Кеньо — член комітету; бр. Угрин і бр. Жемела — запасові члени комітету.

З'їзд молоді у вільних внесках вирішив, аби майбутній з'їзд молоді відбувався не разом із з'їздом Галицького Об'єднання, але окремо, як то було перед тим. Так що майбутній з'їзд молоді має відбутися в наступаючому році цебто в 1939. Також рішено зимовою порою відбутися короткі курси музичні й інші для молоді.

До об'їздної місіїної праці вибрано бр. І. Підгорецького.

На, тому з'їзд молоді закінчено. Дійсно молодь мала значно ширшу програму для своєї наради, але тому, що час був так обмежений,

мусіли всі справи полагати на Господа. Один із молодих братів відбували, як на коліні", дійсно — дуже скоро. Молодь це огонь: не лютий — час дорогий. До молоді закінчено коротким довгій перерві знову настання, на якому знову сформулює згадані брати праця як бр. Мікса, Семенина і

Урочисте закінчення

Воно наступило в неділю. Вже з самого ранку почали всі близьких і дальших прибули ще в суботу ввечері — хор із Батятич, з Любачева прибули із Жолтистої. Також прибули брати з інших місць. Ввечері дім молитовний був заповнений. Крім усіх загальних і вичікуваних на з'їзд прибули пільщини бр. С. Бричук.

Поранне Богослуження Слова Божого і коротко Л. Жабко-Потапович, заклик до дітей Божих до гарячої любові до Господа за Його так велику милість, що Він щедро зливає на нас благодать.

По молитвах, що були перед Небесним Отцем, відбуваючі проповіді бр. С. Бричук і бр. Перший говорив про відновлення життя в Церкві, другий про дати Божої, що щедро спускає на нас своєму Господеві.

В часі Богослуження дою бр. І. Жемели і хор і бр. І. Теслюка своїми чудотворними словами шували серця всіх присутніх. Богослуження закінчилося; брати на морі, полинули на зелений шлях.

По полудні о 2-ій годі відбулися і наповнювати дім молитовний для всіх не було місця. Хор і брати великий, але багатьом не вдалося вийти на дворі, слухаючи Слова Божого, відгомонам і летіло крізь вікна.

Пополуднішнє Богослуження молодих. Зібрання

МАТРОНА 14:6)

ІВАН

КОТ ДУМКИ

1938

Я ДОРОГА І ПРАВДА

Я ЖИТТЯ І СНА 14:6)

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 12

Грудень

1938

НЕ
І
ОЛІ
МОІ
СТ
ЛУ
ПЯ
Л
Н

„Я ДОРОГА І ПРАВДА И ЖИТТЯ“ (Йоана 14 :6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 3 зол. На півроку — 1'50 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 12.

Грудень 1938 року

Рік 12

На Свят-Вечір.

Коли на темному небі засяють перші зорі; коли з радісним тремтінням у душі почуєш перші звуки різдвяних нісень — гімнів чи колядок; чи будеш ти зустрічати цей радісний вечір у зібранні, чи будеш з дітьми коло ясно освітленої ялинки, чи з родиною за столом при вечері — моя люба сестро й мій коханий брате, спогайдай...

Спогадай насамперед Того, що в цей світ колись прийшов безпомічний, убогий, прийшов, аби Тебе й твій дім спасти. Спогадай Його з гарячою молитвою на устах, з глибокою подякою в серці за дароване тобі й твоїм близьким спасіння...

Спогадай всі збори, всіх віруючих. А особливо між ними тих, що в Україні, в Росії, Румунії та в деяких інших країнах страждають за Христа, Його правду. Згадай про тих, що гниють у каторзі, в в'язницях, в Сибіру та в Соловках, голодні, обдерті, що не мають усього того, що маєш ти й твоя родина.

Далі пригадай сиріток, бідних, вдів, всіх тих, що може в цей вечір плачуть і сумують...

Нехай на твою пам'ять прийдуть всі діти Божі в Старім Краю, в Новім Краю, в далеких країнах в розсіянні, далеко поза океанами, на самітних островах, в глухих лісах, на забутих хуторах і фармах...

Спом'яни робітників Божих, всіх тих, що забуваючи про себе й свою рідню, розносять хліб духовний усім голодним, усім гинучим у цьому світі...

Спогадай... і нехай з наших сердець і з наших уст поллється в цей вечір молитва за всіх тих, що перейдуть перед очима нашої пам'яті. Гаряча, надхнена молитва нехай полине до небес і всіх нас перед Народженням Христом злучить ув одну велику багатомільйонову родину, Його родину...

Спогадай наш великий п'ятьдесять-мільйоновий український народ, що блукає в темряві глибокій... Помолімся, що Господь відкрив широкі двері для Євангелії до нашого народу, щоб наш народ на вернувся до Христа.

Вірмо, що те навернення може значно ближче, ніж ми того сподівалися.

Христос народиться у нашому народі! „Слава на вишинах Богу!“..

УСІХ Добродіїв, Прихильників, Друзів, Передплатників і Читачів вітаємо з радісним, благословенним святом

РІЗДВА ХРИСТОВОГО

АНГОЛИ.

Різдвяна стаття бр. В. Ф. Марцінковського.

*„І зараз явилось із анголом
множество войнства небесного, хва-
лячи Бога й глаголючи: Слава на
вишинах Богу, а на землі впокій, між
людьми благоволення“ Луки: 2:13,14.*

Саддукеї говорили, що „нема воскресіння, ні ангола, ні духа“. Тому то вони й Христа відкинули. Вони вірили більше своєю тілесному глуздові, аніж Божому розумові. Чимало є й тепер саддукеїв, що залічують анголів до світу різдвяних казок. Алеж, помимо цього анголи існують дійсно, і до них належить велике завдання на землі. Вони виконали своє призначення в житті Христа. Один із них, архангол Гавриїл, сповістив Діві Марії радісну вістку про майбутнє народження Христа. Другий проголосив вістку про Його народження пастухам на віфлеємських полях. Це місце й досі називається „полем пастухів“. На весні воно встелено пишним килимом різнокольорових квітів — анемонів — білих рожевих, блакитних, фіялкових. Своїми яскравими красками, цілою веселкою та гармонією фарб вони продовжують вихвалювати Народженого в яслах, що приніс на землю гармонію-спокій. Вони співають того різдвяного псалма-гімна, що розпочали його тієї ночі. Там, у суворій Юдейській пустелі анголи служили Христові після Його перемоги над спокусами. В Гефсиманському саду, коли Христос у змаганні за наші душі та в журбі смертельній молився аж до кривавого поту, явився Йому „ангол з неба, підкріплюючи Його“. В великий ранок воскресіння анголи сповістили радісну вістку жінкам-мироносицям про те, що Христос воскрес. Ці юнаки в білих блискучих шатах, вісники світла, сповістили, що Відвічне Сонце зійшло та влада темряви загинула навіки; почався незаходимий день світла та радости.

Анголи беруть участь в житті віруючих людей, вірних Богові. „Всі ж

вони служебні духи, посилаємі на служення про тих, що хочуть наслідувати спасіння“ (Жид. 1:14). Чи не говорив Христос про радість анголів Божих „над одним грішником каючимся“? (Луки 15:10). Там у небі вони співають гімн радости, якщо якась людська душа духовно народжується для вічності. Вони рятують людину з гинучого світу, як Лота з Содому, або як ап. Петра в в'язниці. „Ангол Господень чатує кругом боячихся Його й вивольє їх“. Коли ти „Бога Всевишнього, мою пристань, взяв собі за оселю“, то Він „анголам Своїм звелить над тобою берегти тебе на всіх дорогах твоїх.., щоб нога твоя не спіткнулась о камінь“ (Псаль. 91). Вони підбадьорюють нас, як Йосипа колись у сні: „Йосипе, сину Давидів, не бійся“... Вони беруть участь у наших земнім змаганні за Боже Царство та його правду. Коли сирійське військо оточило Самарію, слуга пророка Єлисея впав духом. Пророк підбадьорював його: „Не лякайтеся, бо тих, що з нами, більш, аніж тих, що з ними. І моливсь Єлисей і промовляв: Господи, відкрий йому очі, щоб він бачив. І відкрив Господь очі слугі, і побачив він, як гора навкруги Єлисея заповнена кіньми й полом'яними колесницями“...

Анголи беруть участь і в нашій зовнішній і в нашій унутрішній боротьбі за правду. Відкриття св. Івана говорить про духовну війну в небі: „І повсталa війна на небі. Михаїл і анголи його воювали проти змія, і змії воював і анголи його, і не здоліли; ані місця вжє не знайдено по них на небі“ (Відкр. 12:7,8).

Духи зла кидають на нас тисячі затровних огнених стріл, змагаються з нами через спокуси, думки тіла за допомогою туги, сумніву, брехні на добре, на Бога й на людину. Що за радість знати, що ми не покинуті, не залишені самі на себе в цій духовній війні. Її провадить Сам Гос-

подь Сил. Мільярди ясных сил, архангол Михайл і анголи його, відбивають ворожі підступи в намови ворога. Саме ім'я Михайл значить: „Чи хто як Бог?“ Воно зберігає його від спокуси гордощів, що в неї впав Люципер. Що за радість знати, що народившиць для нового життя, для Божого Царства, ми „приступили до Сіонської гори і до міста Бога живого, Єрусалиму небесного, і до тьми анголів“.

Анголи беруть участь і в житті всіх людей, навіть і тих, що ще не вірують свідомо. Вже від дитячих років вони охороняють, стережуть душу людини й спрямовують її до доброго. Чи не казав Христос про дітей, що „анголи їх повсякчас бачать лице Отця Мого небесного?“

Вони й сьогодні сповіщають радісну вістку спасіння кожній людині, всім, що відкинуті, гинуть у світі зла й гріха. „Не бійтесь, ось бо благовіщу вам радість велику, що буде всім людям: бо народився вам сьогодні Спас“.

За наших днів інший ангол продовжує проголошувати цю радісну вістку: „І бачив я іншого ангола, що летів серед неба, а в нього Євангелія вічна, що мав її благовіщувати домуючим на землі, і всякому народові, і родові, і язикові, і людові, глаголючи голосом великим: Бійтеся Бога, і дайте славу Йому, прийшла бо година суду Його; і поклоняйтесь Тому, що створив небо і землю, і море й джерела вод“. Направду, ми живемо в часу Його суду! Слово „суд“ відповідає грецькому слову „криза“ в первісному тексті Відкриття. Воно виразно каже нам про сучасну світову кризу в області духа й тіла; про кризу, що є нічим іншим, як тільки судом Бога над людиною. І єдине, що може збити ця людина, це покинути страх перед

людиною, а вклонитися Богові-Творцеві в дусі та правді; треба здійснити Його заповіді правди та любови в особистім і соціальнім житті, в ділянці духовного й матеріяльного життя, в житті народнім і міжнароднім. Бо сучасну кризу утворило те, що люди почали кланятись людині.

Отаке служення анголів на землі. Вони роблять на ній те, що наказано їм у небі. Вони — післанці Божі.

Як же нам відноситися до анголів і їх вісток? Тому що вони післанці Божі, то ми повинні з побожністю приймати їхні заклики.

Надходить час, і він зблизиться значнацька, в мент, коли забрешить голос архангола й звук останньої сурми „труби Божої“.

Тоді зрадіють усі ті, що прийняли поклик благовіствуючих анголів. Вони ввійдуть в царство світла, в переображене життя, в світ вічної краси, де вічна радість... „Щасливий народ, що розуміє голос Твій торжествуючий! Господи, при світлі лица Твого вони ходити будуть“ (1сал. 89:15). І як гірко ридатимуть ті, що відкинули поклик анголів, вісників милосердя. Вони побачать перед собою анголів гніву.

Доки ще не пізно, підемо з вісткою Євангелії Різдва та Воскресіння в цей світ темряви й гріха.

Як радісно знати, що Він посилає Своїх анголів, аби приготувати путь перед Ним.

„Іди... анголи в білих шатах з мечами вогнитими йдуть попереду“.

В. Марцінковський.

Дермань на Волині

25. XI. 1938.

Із циклю „Нові пісні“.

З небес Він прийшов,
Щоб спасти нас — Ісус!
Любов Він відкрив —
Не журюсь!

Не лякали Його хреста тінь і кров.

Мають гнізда птахи
І люди хати,

А Він Сам — Самий на горі,
Боровсь там в молитві,
Щоб нас всіх спасти.

Юда Його зрадив,
А Він тихо прощав,
Та й хрест на Голгофу Свій ніс,

Умирав за нас там...
О, любове свята!

Приспів: Ісус мій Спаситель один.

Він хоче спасти усіх нас,
Спаси вас усіх.
Він — Спас для таких, як був я,

Тривога минеться,
Душа звеселиться.
Як серце дасте ви Христові!

*Ів. Кмета-Єфримвич
Канада.*

Задарма.

(Докінчення)

Христів наказ учням був такий: „Дармо прийняли, дармо й давайге“. І ця стаття, і цей журнал, і всяка література, всякий трактат — все повинно йти з твоїх рук до рук інших — **задарма**. Якщо ти отримав користь з цієї літератури, то інші душі так само повинні скористати з неї. Поширювати вістку про **спасіння** — то наш святий обов'язок. Якщо ми цей дар спасіння прийняли, то повинні висловити Господеві глибоку вдячність, і не тільки на словах, але й на ділі, в житті. Найбільшим виявленням тєї вдячності є прийняття вістки про спасіння та провадження життя згідно з духом цього спасіння. Найкориснішим життям є служба Богіві. Слова наші можуть бути дуже гарні та красні, але вони залишаються порожніми словами, якщо не potwierджені життям. Якщо ми віримо новій дорозі, то повинні вступити на неї й далі по ній йти. Не вистачає тільки словами визнавати якусь науку: це не спасе: тільки віра, злучена з цілковитою віддачею себе Христу — тільки це буде спасінням і життям.

Візьмімо приклад. Два хлопці стояли на березі замерзлої річки. Перший сказав другому: „Знаєш, я вірю, що той лід нас удержить“. Другий відповів: „Віриш? ну, то йди на лід“. „Ні“, відказав перший: „я не хочу“. Тоді другий вирік: „Ну, то тоді ти не віриш, що лід тебе втримає“. Те саме можна сказати про кожного, хто тільки говорить про свою віру, але на ділі не хоче її випробувати. Християнське життя — то випробовання віри, приложення тієї віри на практиці

Там, де часто розум буває безсилий,

там жива дійсна віра приносить світло, підносить, звільняє, навчає сміливо йти через усі перешкоди. Божі дороги інші, аніж наші, а Він є всемогутній. І хто вірить у Нього, той по тих дорогах Його завжди перейде щасливо.

Християнське життя є життям служби, обов'язку. Овочем правдивої віри, що не чекає нагороди або зиску — є сівба діла любови; і то не для того, аби через наші добрі діла отримати спасіння, але тому, що ми є спасені. Якщо ми прийняли Христа, то маємо й Його Духа, що викликає в нас добрі бажання й добрі чини. Слово Боже до нас кличе: „Добре ж роблячи, не вниваймо, свого бо часу своє жатимем не уставаючи“ (Гал. 6:9).

Той дар, що ми його одержали від Бога **задарма**, не є **надаремний**. Тільки **ласка** (благодать) може з грішної, відпаншої від Бога людини, зробити дитину Божу. Культура та освіта може людину тільки зверху трохи пригладити, відчистити дещо, але ніколи не змінить його нутра. Тільки **ласка** Божа в Христі Ісусі може повернути душу людини до Господа любови, може змінити серце його й дати нову мету його життя. І тоді тая змінена людина може покликнути разом з ап. Павлом: „Не стидаюсь за Євангелію Христову, сила бо Божа на спасіння всякому віруючому“ (Римл. 1:16).

Один грішник, що пізніш навернувся, оповідав так: багато років тому я почав пити й упав так глибоко, що не тільки найближча родина мене виріклась, але й моя дружина вигнала мене. Однієї ночі, голодний, без грошей, хворий, я „випадко-

во“ прийшов до однієї місії в Чикаго. В зібранні хтось співав чудову пісню про велику Божу любов. Та пісня зламала мені щось всередині. Але я ще не віддався тоді Богові. По зібранні я вийшов надвір. Потім поволі пішов до дому, де мешкала в свого батька моя дружина. Там я став під домом, сподіваючись із-за заслони хоч на хвилинку побачити свого синочка, якого мені було заборонено відвідати. На сході небо вже червоніло... В моїй душі брєнів спів тієї пісні, що я її чув у зібранні. Я сподівався гірких слів, докорів від людей. Але перед моїми очима в цій хвилині встав мій Спас, мій Христос, добрий, милосердний, люблячий, прощаючий... Я впав до ніг Ісусових; і Він мене пожалував, не сварився на мене, не докоряв, а пригорнув до Себе, обняв мене й мене полюбив...

А коли зійшло сонце, я був уже новою людиною.

Любий мій читачу! чи ти вже стався новою людиною? Чи ти вже прийшов до Христа з тягарем твоїх гріхів? Чи твої гріхи вже змиті Ісусо дорогоцінною кров'ю?

Якщо ні, то знай, що ще є час! Спас Ісус Христос і донині приймає грішників. А того, хто до Нього приходить, Він ніколи не виганяє геть (Іван. 6:37).

Ісус грішних приймає. Скажіть про це всім, хто ще в цьому світі блукає та блудить, хто через свої переступи від Бога відійшов і Бога боїться... Тут є Той, що їх може спасти... Ісус грішних приймає...

Й. Шукула.
Чикаго, Америка,

Всі згрішили.

Проповідь, виголошена по радіо в Америці 8 жовтня 1938.

„Всі бо згрішили, і лишени слави Божої“. Римл. 3:23.

Всі згрішили. Ми люди часто показуємо на інших людей і кажемо, що вони недобрі, що вони грішать, що вони згрішили, а забуваємо, що той текст слова Божого залічуємо й нас до тих грішників. Всі згрішили — Адам, Єва, я, ви, і всі — всі ті, що по нас прийдуть, аж до кінця світу. Всі, всі, окрім нашого Господа Ісуса Христа... Він не згрішив, але взяв на Себе наші гріхи, Він стався гріхом за нас.

Людина, образ і подобина Божа, впа-ла в bagno гріха. Коли б чоловік учинив тільки декілька гріхів, що їх можна було би на пальцях перелічити, або якби він учинив тільки один гріх, то й це був би страшний учинок проти Святого Бога, бо навіть один гріх став стіною поміж людиною й Богом. Алеж люди мають так багато гріхів, учинених думкою, словом і ділом. Хто спонукав їх до гріха? Хтось? Ні, ні, вони самі вчинили ці гріхи, і то добровільно. Єва сама зірвала овоч з дерева. Юда сам пішов до первосвящеників, аби зрадити Господа. Ілляница сам іде до

корчми. Ноги його несуть туди. Злодій наперед обмислює плян крадіжки або грабунку, а потім іде красти; його ніхто силоміць не тягне, аби йшов і крав. Перелюб так само наперед обмірковується. Чоловік сам собі копає яму, сам кидається до пекельної безодні.

І всі ще й досі грішать. Не тільки грішили колись, а потім перестали, бо надумались до доброго, аби більше не робити гріха. Ні, ні, чим раз то все глибше й далі падають у безодню гріха.

Наше молоде покоління каже, що воно мудріше батьків, що старі мало що знають. Правда, що в цьому світі все йде вперед. Наука, штука, техніка — все пішло швидким кроком наперед. Але не думайте, що диявол у цей час заснув, або що лишився позаду з усіма його винаходами. О, ні! за цей час він відкрив найбільше виниходів, що легко спроваджують людей до пекла. Що тепер діється по великих містах! Правда Содома й Гомора! Люди придушили своє сумління, закам'янили свої серця. Люди загубили всякий сором. Бога не бояться, а людей не стидуються. Всі грішать далі, скорим кро-

ком поспішають у вічну погибель. Всі ходять, як вівці без пастиря. Кожен іде своєю дорогою. А наслідок? „Всі згрішили“. А остаточний результат цього? „Лишені слави Божої“. І хоч всі не однаково грішили, але однаково далеко від слави Божої.

Єврейське значення слова „гріх“ можна передати словам „не вцілів“. І це слово можна дійсно прикласти до людини, що чинить гріх. Вона ніколи не досягає своє цілі, не вцілює. Наприклад: грабіжник думає, що як він дістане револьвера й піде та ограбує когось, то буде весело й радісно жити; натомість, запланий, він буває збитий, скутий, замкнений до в'язниці, буває засуджений. Замість добробуту та щастя, набереться сорому, страху, а потім піде на ганебну смерть. Чи вцілів, чи влучив до цілі? Ні.

Гріх — то тільки самоошуканство, то тільки приймний сон серед гіркої дійсності. Бідний подертий жебрак засинає голодний в полі під вербою. І сниться йому, що він входить до багатого палацу. Там одягають його в розкішне убрання, сажать до столу, заставленого ласощами. Він їсть, запиває холодною водою й... прокидається. Надворі осінь, мряка, холодний дощ... Чудовий сон проминув, перед очима жорстока дійсність. Так кожен, що живе в грісі, ошукує самого себе. Настане

хвилина, коли він прокинеться; тоді побачить навколо себе жорстоку дійсність.

Спогадаймо, як сатана приваблював наших прабатьків: обіцяв їм, що матимуть відкриті очі, мудрість, знання, показував їм розкішні овочі. Чи досягли вони всього того? Ні, навпаки: напав на них сором, страх, нагота, ганьба. Мусили ховатися від Господа, мусили здати справоздання зо свого вчинку, були засуджені й вигнанні з раю. Чи не був то тільки сон, коли вони переступали заповіт Божий?

Гріх — це смертельна отрута...

Спасти від неї може тільки Ісус Христос (Римл. 6:23): „Плата бо за гріх — смерть. Дарування Боже — життя вічне в Господі Ісусі Христі“.

Дорогий читачу! Якщо твоє серце тебе судить, якщо ти чуєшся винним перед Господом, якщо тебе диявол ошукав гарними обітницями, якщо чуєшся пропащим грішником, то не їж і не пий води, і не лягай спати, і не берись до праці, але насамперед поєднайся з Господом. Скажи до Нього: „Боже, будь милосердний до мене грішного!“ Кричи до Нього так, як той сліпий: „Ісусе, Сину Давидів, помилуй мене!“.

Прийди до Христа і будеш щасливий, Він каже: „Хто приходить до Мене, не вижену геть“ (Івана 6:37). *І. Фрайнак* (Америка)

ВОСКРЕСІННЯ МЕРТВОГО.

Різдвяний спомин віруючого.

Кожен раз, коли я на Різдво сиджу в зібранні, слухаю радісно-сумні пісні та чую оповідання Євангелії про бездомних Йосипа й Марію, що „не було їм місця в гостиниці“, я зараз же пригадую давно минулі літа й своє... різдвяне воскресіння... Згадую, як Господь знайшов мене, бездомного, голодного, безпритульного, нещасного... Знайшов, і пригорнув, і зробив Своєю дитиною, щасливою в Христі Ісусі...

Коли я мав двадцять п'ять років, мої батьки одружили мене з донькою наших добрих знайомих. А одружили мене тому, що мали надію в той спосіб відвернути мене від того гуляючого життя, що я його провадив. Коли я був іще в гімназії, то навчився курити. Потім у вищій школі мої приятелі привичаїли мене до алькоголю, карт і до ще гірших речей. Но скінченні науки я дістав добру посаду, пив, гуляв, і лічив, що мов життя цілком нормальне,

бо так жили всі мої знайомі й приятелі. Як всі міські молоді люди, я думав, що покликання людини є в тім, аби вона добре одягалась, смачно та жирно їла й доставляла своєму тілу всіх тих „насолод“, що їй дає розпуса. Щастя людини я вбачав у тім, аби мати як можна більше грошей, за котрі можна дати тілові все те, чого воно вимагало. Іноді я думав і про душу; вона теж часом чогось вимагала. І щоб її заспокоїти, я читав книжки, в котрих оповідається, як жінки й чоловіки зраджують одне одного, закохуються, мучаться, стріляються; я ходив до кіна, де знов бачив на екрані, як люди ошукують одне одного, як володіють одне одним, зраджують, нищать, п'ють, курять, роблять всляки паскудства й усі разом мучаться. Часом ходив на забави й там бачив, як мужчини танцюють з чужими жінками, обіймають їх, притискаються до них; як порядні жінки й дівчата дозволяють, аби всякий мужчина поводився з ними, як з останніми повіями. І ці забави, і книжки, і кіно, і театри, все це не тільки нічого не давало моїй душі, але йще більше пхало мене в глибоке болото.

Іноді щось тягнуло мене до церкви. Душа там шукала чогось високого, радісного, що дало би їй чисту насолоду. Але й там я бачив людей, що приходили на побачення, що судили одне одного, одно одного ненавиділи, проклинали; я ніколи не бачив, щоб хтось виходив із церкви чи костела кращим, аніж увійшов туди. Я знав, що ті жінки й чоловіки, що там стоять, вийшовши з святині, будуть чинити такий самий гріх, як і ті, що сидять по шинках. Бо ті самі, що зранку стояли в святинях, увечері йшли до ресторанів, піячили, курили, проклинали, судили одне одного, зраджували, йшли й спокійно, хоч і крадькома, творили найогидніші вчинки. Я знав, що ті, які в святинях складають руки на грудях, падають на коліна, ніби моляться, удають із себе найпобожніших, потім ідуть у найбрудніші місця. Я сам їх зустрічав у таких паскудних домах і готелях, де творяться найогидніші речі.

І тому моя душа й у святинях світу цього не могла знайти собі спочинку й очищення.

По моїм одруженні я на деякий час покинув своїх старих приятелів і старе життя. Моя жінка була з так званого порядного дому, була заможна, і деякий час тримала мене коло себе, Але потім коли народився в нас син, я знов почав сходитися з старими товаришами.

Яку трагедію, яку боротьбу з самим собою я переживав тоді! Скільки раз я зарікався пити! скільки раз я обіцяв жінці, батькам, тестям, що перестану гуляти та водитися з приятелями! Але, коли я кидав пити, то не переставав курити й грати в карти, а це мене знов притягало до пива, а пиво до горілки й знов починалось те саме. Мені радили, мене просили, мені загрожували, мене лікували лікарі; ніщо не помагало. Часами я сам переставав курити, пити. Але всі люди, серед яких я жив, починали тоді сміятися, глузувати з мене; називали мене „бабою“. Сама моя жінка починала тягати мене по забавах, туди, де люди курили, пили, й сама мене намовляла, аби я „тільки одну чарку“, аби „розвеселитися“ — аби випив склянку пива. А я, коли випивав тільки пару краплин, починав відчувати в тілі того біса, що вимагав багато алкоголю, багато папірос, їжі, розпусти. І тоді знов починалось старе.

І тоді, як я знов падав, всі жахались, показували на мене пальцями, називали алкоголиком, пропащим і т. д.

Пам'ятаю, ввели мене до однієї духовної особи, яка перед якимсь образом відібрала в мене в святині урочисту присягу, що я стану порядною людиною. Я якийсь час після цього стримувався, але на однім весіллі побачив, як ця сама духовна особа, підпивши, підняла поли сутани й пустилась у танок. Тоді я побачив, що й та особа ошуканець, і почав знов старе життя.

Один раз, п'яний, я програв у карти чужі, скарбові гроші. Батьки врятували мене від суду, заплативши борг. Але я мусів покинути посаду. На новій посаді я почав занедбувати обов'язки. Мене звільнили знов. Я почав міняти посади, але ніде вже не міг втриматись. Почав провадити торгівлю. Декілька разів мене п'яного обікрали. Врешті я махнув рукою на все...

Потім померли з горя мої батьки. А батьки жінчині вигнали мене з дому. Коли я виходив звідти, моє серце обливалось кров'ю: я любив свою дружину й свого синочка. Але той диявол, що сидів був у мені, був сильніший за всі почуття.

Мене відцурались рідні, знайомі, приятелі. Всі ті, що колись за мої гроші пили, гуляли, тепер уникали мене, тікали від мене, як від зарази.

У цьому велизному столичному місті, де я жив, я впав, як голка в стіг сіна...

Поки мав сили, працював фізично на залізничних двірцях, у порту і все зароблене пропивав, програвав, прокурював...

Так проминуло три роки... Іноді свідомість поверталась до мене. Тоді я впадав у розпуку. Приходив у ту частину міста, де моя дружина з синком жила в своїх батьків. Часом я бачив дружину з Петрусем. Він мав уже шість рочків. Вони обоє чистенькі, неначе мешканці неба, проходили поволі вулицею. А я обдертий, зарослий, брудний, як той дух темної безодні, стояв, здалека дивлячись на них. Часами я йшов за ними якусь віддаль, боячись наблизитися до них. Мені хотілось упасти на коліна, цілувати сліди їхніх ніг. Я дивився на них обох, і сльози заливали мій зір... боявся підійти до них, бо то було мені заборонено...

Була пізня осінь. Було холодно, мокро, жахливо. Я перестудився й однієї ночі поліція знайшла мене непритомного на вулиці. Я опинився в шпиталі, помитий, пострижений, в чистому ліжку. Перші, кого я побачив опритомнівши, були черниці, що ходять коло хворих. Вони зараз же почали носити мені якісь образки, намовляли висповідатися. Але я в це все не вірив, бо знав, що воно нікому ще не могло.

За два тижні я був здоровий і знов опинився на вулиці, покинутий, забутий усіма... По тяжкій хворобі я ослаб і ледве міг працювати. Тяжкий глибокий кашель розривав мої груди. Я завжди тремтів від холоду і тільки горілка, що приносила забуття, запаморочення, тепло, тільки ця горілка була моєю радістю, моєю надією, моїм щастям і життям.

Коли в закуреннім, задушливім шинку я сидів з папіросою в руках, слухав гомін п'яниць, дзвін пляшок, крики та співи, коли дивився на дрібосінські баньочки, що з дна склянки підіймаються на верх пива, тоді я почув себе щасливим, блаженним...

Але десь у глибині душі щораз почував виразніш, що надходить якийсь несамопитий страшний кінець... Я чуввав, що наближуюсь до безодні, з якої вже не вийду ніколи...

В ніч під Різдво опинився на вулиці без грошей, без плаща, без притулку, без надії... Насунувши кашкета на голову, засунувши глибоко в кишені руки, я машинально йшов по безконечних освітлених вулицях. Кашель розривав груди. Вітер зо снігом крутився по вулицях. І в моїй голові все крутилось... часами забував де я, хто я, що зо мною... Але, коли зупинявся, ноги почали мерзнути, і тоді знов ішов...

Я не можу собі пояснити, чому й як опинився на далекий тихий вулиці, перед знайомим мені домиком. Вікна були освітлені. Якись тіні часом переходили перед ними, і мені здавалось, що я пізнаю тінь Петруся. Потім засвідилися свічки на ялинці. Я стояв, схилившись на паркан, і заплаканими очима дивився на замерзлі вікна. Поволі погасли вогні на ялинці, потемніли шиби, і я знов пішов.

Пам'ятаю мої думки цієї ночі... Різні голоси бренили в моїй душі: один радив піти красти, другий радив когось забити, третій... А на вулицях поволі завмирав рух: позникали трамваї, авто, візники. Людей було мало... Тільки в домах допалювались свічки на ялинках...

Я опритомнів на мосту. Чорна-чорна вода кружляла й пінилась удолині й притягала мене до себе... І нараз думка про те, що може все скінчитись, блиснула в голові...

Але зараз же передо мною встав, як живий, портрет мого синочка. І мені забажалося іще тільки один раз побачити його, почути його голосок. Це прагнення, ця надія, я почував, дасть мені сили пержити цю ніч...

Як я її пережив, тепер уже зле пам'ятаю. Вранці, коли тихий сніжок посилав вулиці, я знов стояв перед знайомим домом. Хвилини минали одна за одною. Всюди було тихо, порожньо... Я стояв уже довгий час на протилежному боці й дивився на браму, коли нараз вона відчинилась, і знайома постать хлопчика з'явилась у ній. Тягнучи за собою саночки, Петрусь пішов по вулиці. Я за ним. Він нараз озирнувся... Серце мов заколотилось... Я простягнув руки до нього... Він зблід, як сніг...

Петрусь

„мій
Він

має
від
крі

м'я
ви
ліс
щ

тя

дивились на мене.

„Боже мій, який бідний“, сказала одна.
„Чого ви тут стоїте?“

Не пам'ятаю, про що ми говорили. Одна жінка почала плакати. Вони запросили мене з собою. Незабаром я опинився в великій теплій кімнаті, де було повно людей. Там мені дали їсти, пити... Потім повели до великої залі, посадили в крісло. Почали співати... Я слухав спів, як у сні. Здавалось, що вже покинув землю, і вже в небі... Потім вийшов наперед хтось, почав говорити. Він говорив про Христа, що йому не було ніде місця... Він і тепер блукає бездомний по вулицях цього великого міста...

Я схилився на переднє крісло і почав плакати... І мені здавалось, що вся моя душа вилетіть в цим плачі, в цих сльозах...

Віруючі вже не пустили мене на вулицю. Я переночував у одній родині, пару днів перебув у другій. Мене обмили, обчистили, якимось одягли. Я знайшов працю.

Віддавшись Христові, я відразу воскрес. Христос народився в мені, і я почав нове життя. За пару місяців я був уже на добрій посаді, і вже мій синок міг не соромитися мене...

В квітні місяці я стояв перед знайома брамою, і мов серце колотилось... Подзвонив. Служниця впустила в подвір'я, в дім.

Із сусідньої кімнати вибіг мій синок.
„Петрусь... я твій тато... я був вий і воскрес“...

Хлопчик великими очима дивився то мене, то на мій великий портрет на Рамптом він простягнув руки й кинув до мене.

„Що це, що це таке?“ Перед нами іа моя перелякана дружина.

„Мамцю, це наш тато! Він був покійний і... воскрес!“ Дружина з плачем іась до мене...

* * *

Я сиджу по праці в тій самій кімнаті моїм портретом. В сусідній кімнаті дружина обговорює з сестрами про у дитячого різдвяного зібрання. Петрусь пішов до збору, бо він диригує хором і має багато праці.

На дворі тихо падає білий-білий сніг. Я дивлюсь у вікно й думаю про тих нещасних, що гинуть у цьому світі... По вулиці переходять люди з кошиками. Несуть додому ковбаси, шинки, горілку, бо незабаром Різдво. І ніхто з цих так званих „християн“ не хоче подумати про тих нещасних, що гинуть...

Господи! поможи дітям Твоїм рятувати безталанті душі грішників!...

Записав Ю. П.

ПОСПІШІТЬ ПРИСЛАТИ ПЕРЕДПЛАТУ на 1939 р. аби Адміністрація П. Правди могла усталити число примірників на січень. ПОСПІШІТЬ!

АНТІН ГРИГОРОВИЧ КІРЦУН

20 жовтня 1938 р. о годині 4-тій по полудні відійшов до Господа наш незабутній брат і товариш у Христі А. Г. Кірцун, презес східньої округи християн баптистів, член Головної Ради Об'єднання Баптистів у Польщі та засновоположник і пресвітер збору в Зельві. Навернувся він до Господа 1917 року в Сибіру. 1921 року прибув до Подьщі й заснував збір у Зельві, серед білоруського населення. 15 лютого 1926 р. він був рукоположений в пресітери. За його старанням в м. Зельві був збудований великий молитовний дім. Безперестанна праця, тяжкі умови її підірвали його здоров'я. Вмер він у баптистськiм шпиталі в Лодзі. Похований у Зельві при величезному здвизі народу та при плачі віруючих, що любили свого брата.

Помер він порівнююче молодим, бо мав 56 років. Народився 9 квітня 1882 р. в с. Марачі, слонімського повіту. До увірування був у Зельві вчителем, а потім поштовим урядовцем.

В його особі родина стратила чулого та доброго батька й мужа, віруючі — сердечного, люблячого брата й пресвітера, а проповідники — надзвичайно щирого, завжди зрівноваженого, радісного та відданого товариша.

По життю й мові видко було у ньому правдиву дитину Божу.

Його дружині та дітям українські віруючі засилають вирази найглибшого співчуття.

Земля йому пером!

По Канаді.

(Спостереження з подорожі до Тихого океану).

II.

Той час я використав для того, аби відвідати столичне місто Вікторію. Сів на пароплав в 12 год. опівночі; рано на 7 год. пароплав причалив до берега у Вікторії. Чудовий то острів, природна краса, відвічна скеля. Місцями є по пару цалів землі на поверхні тієї скелі, місцями більше, а місцями гола скеля. Чудові будинки, вулиці й хати, поміж овочевими деревами; місцями виноград покрив задню частину дому, немов хміль. Час ягід, черешень; нарвав, наївся у своїх знайомих, стареньких людей, що прибули сюди з Оттави; живуть вже на пенсії. Старенький приятель, колишній учитель, повів мене по своєму огороді, На моє здивовання, нині ще 15. липня, а він викопав всю картоплю, велику продав, дрібну знов посадив і перед Різдом вона знов наростає. На зиму огородниці не викопують, остається в землі, а коли треба до кухні, то викопують чи виривають і вживають. Морозів нема, чудове повітря з моря потягає. Вітерець прямо оживляє людину. Повітря здоровше як у Ванкувері; фабрик ніяких нема. Є пароплавна пристань та парламент провінціальний. Найбільше можна побачити тут старих людей, що дістають пенсію місячно й мають свої доми, і так живуть безжурно. Часом наші фермері у Саскачевані захоплюються тим чудовим кліматом, спродують все в себе й їдуть туди, де таке гарне підсоння. Я би нікому з наших фермерів не радив цього робити. Вікторія з своїм парламентом та парками це краса. Того самого дня я повернувся пароплавом до Ванкувера. Увечері мене брати відправили на станцію, і я від'їхав до Едмонтону. Їхав цілу ніч з одним англійським проповідником. Дістали добрі вигідні сидіння в найновішому вагоні, де можна було спокійно задрімати. Раненько пробудилися й бачимо, що ми вже знов між горами-скелями, де лиш небо видніє. Наш потяг лиш пихтить, та часами за-

рикає і гомін-луна піде від нього поміж горами. Паровик найновішого стилю, дуже сильний, палять в ньому ропою. Цілий день приглядалися ми до тих чудових скель. Із них то тут то там сичить та бризкає з височини вода, піниться і рветься в долину до ріки. Отак тут формуються ріки, що біжать до моря. А початки цього формування? тіснота й боротьба безнастанна. Тут знов приїжджаємо понад страшною скелистою прірвою, сотні ступнів в глибину. Там крутим вузьким протоком проривається ріка з великим шумом; аж страшно робиться, коли туди глянеш. При залізниці стоїть напис: „Пекельна брама“. Наближаємося до границі Альберти. То тут, то там відніються копальні вугля. На вечір на 9. год. приїхав до Едмонтону, де мене зустрів бр. Є. Дядюк, наш місіонер на Альберту. Остаюся ще на місяць часу, щоб допомогти братові на його полях та влаштувати особні зібрання на Піс-Рівері. Відпочив за ніч, освіжився в домі брата й сестри Дядюків, і в неділю вранці відправились ми потягом до Ледука. Там нас зустрів автом молодий бр. В. Воркун і довів нас до молитовного дому на фермі Воркунів. Наступила приемна стріча з братами та сестрами. Відбули два зібрання та Господню Вечерю. Потім брати відвезли нас до залізниці і ми пізно вночі прибули до Едмонтону. На другий день вибрались у подорож до Піс-Рівера (Мирна Ріка). Так називають новозаселену околицю на північний захід від Едмонтону. Коли вступили до вагону, то зараз побачили, що то буде за їзда: вагони старого типу, брудні, перевантажені людьми; майже з усякого рота йде дим, бо всі курять. Повітря неприємне. У тому димі довелось перебути цілу довгу страшну ніч.

Перших сто миль від Едмонтону урочай чудовий; видно, було досить дощів. То тут, то там відніються вуглеві

копальні. Земля місцями досить рівна, але поперетинана глибокими старими річищами, в яких вже нема води. Люди повинили ліси, повисушували озера і через це не стало колишніх великих рік. В тих річищах тепер копальні вугля. Коли наближались до границь Піс-Рівера, почав я читати англійський часопис. Велика стаття присвячена страшній трагедії, що сталась на фермі покійного нашого брата Антонюка, біля Ту-Гілс (Дві Горі). Бр. Дядюк з боєм серця пояснює мені цю справу, як воно сталось...

Бр. Антонюкові вмерла жінка. Осталось п'ятеро чи шестеро сиротят. Брат з ними мучився, бідував, але вигодував. Коли вони трохи попідростали, то й сам брат занедужав і відійшов у вічність. Але перед смертю заповів старшій донці, щоб не виходила заміж за невірющого ще й до того підозріливого робітника, що працював у них на фермі. Батька поховали, а донька забула заповіт старого, бо мало звертала на батька уваги. Ще менше дивилась на братів та сестер по вірі. Вийшла заміж за того робітника. Пожила з ним трохи більш як півтора року. Найшлося дитя, котрому було вже сім місяців. І ось однієї ночі той молодий багько залізним кілком розбив дитині голову надвоє. Жінці побив голову до того, що лежить непритомна вже пару днів і доктори стратили надію на її життя. Її двох молодших братів, рівно ж сонних, побив і вони тепер лежать у шпиталю. До того побив двоє дітей сестриних; одне на смерть, а друге бореться зо смертю. Третя дитина якось висмикнулась надвір і дала знати сусідам. Отже в нього був замір вимордувати цілу сім'ю, але вбив на смерть тільки двох, а решта осталися живі, хоч і покалічені. Як дорого заплатила та молода сестра за непослух, і за те, що вибрала замість Христа Варраву за товариша свого життя. Душогубець подався був в напрямку на полудне до американського кордону, щоб влікти до Америки. Поліція дала повідомлення до радіо й через часописи його опис, і одна дівчина пізнала його, як він прийшов до ресторану їсти, і дала знати поліції. Там його й арештували.

Прибули ми вранці до Маклінен. Тут посуха досягла найвищого щабля. Ліси погоріли, тільки засмалені стовбури лишилися. Все виглядало дуже сумно. На станціях стоять великі баки-цістерни з водою, і люди задля браку води купують її до пиття та варева. Бувають випадки, що купують і для худоби. Піс-Рівер — це великі обшари землі на сотки миль у квадраті. Рівень дуже високий і тому взагалі тут бракує води. Місцями попід горами при долах мають люди воду і це рахують за щастя. По більшій частині всюди мають саждавки; весною зберігають воду від снігу, а літом від дощу. Але цього літа дощу майже не було й мілкі саждавки повисихали... Збіжжя дуже ріденьке, коротеньке; великі просгори землі, місцями дуже доброї, залишились майже голими. У людей видко сумні, похмурі, зажурені обличчя. Переїжджаємо околиці заселені нашим українським народом: Ройкрофт, Спінт-Рівер, Вокінг, Сексмїт. По будовах видко, що колись людям добре було, а тепер неврожай другий рік підряд, і злидні заглядають в вічі.

Прибули ми на обід до Сексмїт. Нас зустріли брати та сестри; серед них брат і сестра Шкаровські. Цей брат передовий в групі віруючих, що розсіяні по Піс-Рівері. В містечку ми відвідали дуже слабого чоловіка, що лежав при смерті. Помолілися з ним, почитали Слово Боже, потішили його й жінку й відїхали до дому брата Шкаровського. Страшна посуха, спека, порох. В огородах майже нічого нема. Пшениця виколосилась і так сохне. Здається, що нічого не буде ні людям ні скотині. Високий рівень на мене зле вплинув, а ще до того я перемучений. У Ванкувері 44 стіп поверх океанського рівня, а тут на Піс-Рівері 2.500 стіп поверх рівня моря. Голова крутиться. Людина зів'яла від тиску повітря. Так мучило мене тут тиждень, аж поки привик до того рівня. Відбуваєм кожного вечера зібрання. Збираються тільки самі свої. Тут по більшій частині українці з кївщини, що заїхали сюди давно з Норт-Дакоти. Порозкидані поміж німцями, норвожцями, англійцями та другими народами. В декотрих брак народньої свідомости й

тому багато з них майже винародовилось. Молодь англійщиться, а старі вже за молоддю шкандибають ззаду. Одна родина зовсім відмовилась брати участь в зібранні, бо не розуміє рідної української мови. Це спричинило нам великий жаль. Де кілька других родин не визнають ніякої релігії. А молодь, розуміється, учащає в англійські зібрання, де більше молоді. На батьках немов поросла цілина несвідомости, недбальства, байдужести. Здається, що чоловік вже за життя безнадійно лізе в могилу. Сумна картина, коли народ без радости й без нації в житті цього й будучому. Таких прикладів можна знайти багато там, де наш народ поселився маленькими групками, та йще далеко один від одного, а поміж ними інші народи, що його попереplitають. До того ж нема свідомости. Немов заглушена рослинка або деревце так марніє наш люд, сохне й пропадає. До того всього занепаду долучилось те, що в ті околиці налетіло стільки нових сект з цілої Півн. Америки, що про декотрих я сам ще й не чував. Ті всі місіонери тих сект, темні, без освіти, над міру вузькоглядні люди. Вони влазять нахабно в хати і колотять простодушними людьми всяких народностей. Чіпають за найменші подробиці й на них будують свої теорії з Біблії. Наприклад, нова секта, що вродилася на ґрунті адвентистів сьомого дня (суботників); вони беруть за найбільшу підвалину свого навчання той факт, що Христос вмер на хресті нібито в середу, а воскрес у суботу. Тому суботу треба святкувати, бо нема повних три дні перебування Христового в гробі, якщо Він умер в п'ятницю а воскрес у неділю. Ті люди накрутили голови багатьом, навіть і віруючим, і забрали мир з душі в деяких, і вивели їх на роздоріжжя. Правдивої проповіді Євангелії, покаяння, навернення, віри, спасіння та відродження, надії вічного життя, цього всього майже нема в них; більше рахунки днів, годин, місяців та людські випадки, що їх ап. Павло називає первотинами світу цього, перед якими апостол нас перестерігає (Кол. 2:16,22, Тит. 3:9, Ефес. 4:14). Народ тут, це спразжня збиранина, тому, що це новозаселена країна.

На неділю 24 липня ми всі з місцевими братами та сестрами відправилися до Вокінг, поверх 30 миль від Сексмїт. Там відбули в шкільнім будинку два зібрання та Господню Вечерю. Між зібраннями місцева сестра Заячківська та інші сестри приготували їжу. Після другого зібрання брати відправились додому до Сексмїт, а ми з бр. Дядюком залишились на два дні продовжувати зібрання в тій околиці. Суша, вогні, лісові пожежі... за димом не можна дихати. Одного дня ми подорожували з бр. Шкаровським до Сексмїт, а шлях вів через ліси. Пожежа перетяла шосе; ми повернули автом на стару просту дорогу, і нараз влетіли в саму середину пожежі. Палаючі дерева поперехрещували дорогу. Ззаду нас впало палаюче дерево поперек дороги. Спекла, а тут іще вогонь пече. Ми боялись, щоб газеліна не зайнялась у авті. Ледве втікли назад. Вернувшись на шосе, ми чекали доки вогонь перейде. Дехто з відважних подорожніх перелітав автом через огонь, бо то не було широко. І ми були готові пуститися в той вогонь наосліп, щоб перескочити вогневу завісу, але сторож лісу налякав нас, що поперед нас прогорів місток. Дивимось, аж огонь так страшно біжить по верхах смерек і все горить: сухе і зелене. Нараз прибігають сторожі і кажуть, що недалеко вогонь оточив трачку (тартак) і людей, що робили коло неї. Мабуть всі погоріли, бо часто вже траплялося раніш, що вогонь напамітно окружить людей, що їм нема куди тікати. Якщо близько є озеро, то скачуть в воду, а як нема води, то погорять. Страшно глянути, коли весь ліс обернувся в пралум'я і гуде так, немов страшна буря надходить! Час від часу чути гук: то величезні дерева-велетні падають одне за одним, немов вояки на війні. Нарешті вогонь трохи пройшов і тільки головні курилися. Ми позамикали в авті щільно вікна, швидко проскочили ту полосу і дісталися ще на час на зібрання до братів в Сексмїт.

Один вечір ми тримали зібрання у сестри Заячківської. Людей було зовсім мало, бо вже була косовиця, і люди позабиралися до сіна. На другий день вранці

бачимо на подвір'ї в сес. Заячківської авто. Синочок брата Космини приїхав зо смутним лицем. Нас це занепокоїло, бо знаємо, що бр. Космина за сотки миль далеко на роботі. Питаємо, чоґо приїхав; відповідає, щоб їхали на похорон, умерла дитина Косминів. Ми сіли всі в одне авто, і зараз поїхали до дому бр. Космини, де похорон зараз зачався. В похороні взяли участь бр. Шкаровський, бр. Дядюк й пишучий ці рядки.

На наступний день в середу, ми в супроводі бр. й. сес. Шкаровських вибрались автом у нову околицю, що називається Сині Ягоди, на північ від Спїрїт-Рївера. Виїхали раненько й сес. Заячківська з нами, бо вона знає ту околицю. Бр. Шкаровський вже їздив з бр. Кузівим

туди на проповідь Єванґелїї. Їдемо мимо тих лісних зґарищ і нам стало сумно: нові поселенці, бідненькі хатки то тут то там видніють; поля ще дуже мало вироблено; земля не дуже добра — жовтий глей з камінням. Вилко, що це буде дуже бідна околиця. Всюди брак води. Приїжджаємо около полудня до дуже глибокого потоку Кечікан. Видко, що це була колись велика ріка, що буйно пливла та зробила була собі глибоке річище. А тепер посуха й води немає в нїй. Переїхали місток і в долині на дні того потоку розложились з обїдом, що його пристарались наші сестри. По обїді авто понесло нас далі.

(Докінчення буде).

II. Кїндрат.

Перед Рїздвом.

Всі пори дня мають свою красу й принаду, але Марїя любила переважно вечори, особливо довгі передрїздвяні зимові вечори. Чому — й сама не знала. Може тому, що надходив час, коли спрацьовані руки нарешті можуть відпочнути? Але ні, власне ввечері Марїя ніби допіро розпочинала свою працю. Коли по довгїй метушнї діти засипляли, а в хатї наставала тиша, Марїя сідала на лаві під вікном зо своєю прядкою і ще довго-довго пряла. Крізь невелике віконце вона приглядалася до ночі; все мало свою красу: виття вітру, чорні хмари, що сунули по небі й будили в душі спомин про непогідні дні минулого життя, чарівне миготіння безліку зірок і ясний місяць, що швидко десь спішився по небесному просторі, — вони пригадували щасливу молодість, що рівно ж швидко проминула. Багато вона обїцала, але ще більше завела, бо життя далеко не таке гарне, як воно шепотїло. Правда, життя Марїї дуже поліпшало від того часу, як її чоловік Петро стався віруючий; але тільки хїба в тому відношеннї, що з нею обходився дуже ніжно і з любов'ю. Але матерїальні недостатки були все ті самі...

Цї то недостатки й спричинили, що

Марїя цього вечора не пряла як звичайно, а сидїла біля своєї прядки та й обливалася сльозами. Чудова зимова ніч нічого сьогодні їй не говорила; в серці піднявся цілий вир нарікання й незадоволення.

Скригнули двері — то Петро прийшов з зібрання. Влетїв до хати веселий, бадьорий, радісний. Він відразу зауважив сльози на очах Марїї.

„Ти чоґо така невесела, моя люба? що я бачу — ти, здається, плакала? що з тобою?“

Марїя ніби засоромилась: „Я... я так собі... Згадала — ось надходять свята; люди тішаються, а ми...“

„Ну, а ми ж що, не тішимось?“

„Та чим буду тішитись? Ось люди насправляли собі одежі, дітям накупили подарунків, забавок; їм весело, а ми мусимо обходитися чимнебудь, бо все нема й нема!“

Вона втішилась, що має на кого вилляти свою гіркоту, і з уст поливла ціла ріка нарікань і жалю. Що більше — їй здавалось, що вона знайшла причину своєї недолї: це він, він, Петро винен, що в неї не так все, як ось у тих баґачів.

Петро слухав мовчки. Коли Марїя трохи заспокоїлась, взяв її ніжно за руку

й промовив: „Жінко, чому ти така незадоволена?“ „Та я тобі вже казала чому; ось люди...“ „Ти все показуєш на людей, а я тобі покажу на Бога. Скільки разів я просив тебе віддати своє серце й ціле життя Господеві, а Він, „Отець наш — багатий, то й ми — діти Його ніколи не зазнали би біди й горя“. „А де ж воно тоді дінеться?“ „А візьме його Сам Ісус, бо Він на те й прийшов, щоб усі наші недуги й недостатки взяти на Свої рамена, а нам дати тільки радість“.

„Ось ти все показуєш на багатих та заможних, в той час, як сама добре знаєш, що в наших селі половина людей бідніші від нас; вони ще й нам завидають. Крім того, проповідник на зібранні оповідав про те, як в Світах віруючі терплять за Христа. В далекім Сибіру, в холодних Соловках, бідні страждальці немов вже живцем поховані в домовинах. Фізично змучені по в'язницях та арештах, зморені голодом, вони не в силі виконати роботи, завданої їм їхніми катами; за те їм на вечерю дають не гарячого супу, а замороженого — просто кавалки льоду...

„О, Маріє, спогайдай та не нарікай, бо це гріх! Не будь подібна до тих ізраїльтян, що їх Господь вивів з Єгипту. Господь провадив їх, охороняв, давав їм чого тільки захотіли: хліб, воду, м'ясо, одяга їх не нищилась, а вони все були незадоволені, все нарікали. Господь розгнівався на них і ні один з них не ввійшов до землі Обіцяної за недовірство“.

„Ах, то жиди... вони завжди багато потребують. Я би вже не нарікала, а була би задоволена, якби мені так Господь все давав“, сказала несміло Марія.

„Люба моя, нам Господь ще більше дав, ніж жидам в пустелі. Ось дивись, які ми маємо гарні діти! це ж великий дар Божий. Правда, не мають вони дорогих убрань та великих достатків, але зате здорові, слухняні, добре вчать. Але це ще не все. Вся наша радість в тім, що Бог нас так полюбив, що дав нам Свою Дитину, Свого Однородженого Сина, щоб ми не погинули, а мали вічне життя. Ось за пару днів будемо згадувати цю велику подію, коли даний нам був Божий Син, як Він народився. Ввесь світ чекає цих

свят, але тільки поверхово: кожен дбає, щоб мати якнайбільше наїстися та вбратися, але ніхто не дбає, щоб від цих свят почати жити свято.

„Син Божий прийшов на землю не для того, щоб дати розкіш нашому тілові; навпаки — щоб навчити нас терпіти. Він Сам показав нам приклад. Слухай, Маріє: Син Божий залишив всю небесну славу, всі вигоди, а прийшов на землю в виді бідної людина. Ніхто з тих віфлемських багачів не впустив Діви Марії до свого дому, де б міг народитись Христос, аж вбогий вертеп стався Йому притулком.

„Подумай, моя любя, чи знайдеться в нас хоч одна жінка, що мала би родити в стайні? Ні, найбідніший в той час уділюється опіки, а Діви Марії не було місця в гостиницях, не було місця ні опіки в людей.

„Чи ж станемо ще нарікаги, маючи перед собою такий великий приклад терпіння й покори? Як довго ще будемо невдячні Богові за все, що Він нам дає з любови, а переважно за Його Сина Однородженого, котрий народився убогий, аби ми збагатили Його дарами й мали життя вічне?“

Петро замовк, поглянув на жінку. Сльози капали з її очей. Він зрозумів, що то не ті сльози, що він бачив їх перед хвилиною. Опустились обоє на коліна. Перший молився Петро, потім Марія. Як вона молилась, і сама не розказала б того, але велика радість наповнила її серце. Нарікання, незадоволення й біда уступили місце Христові; Він народився в убогий стаєнці її серця.

В той час хор анголів співав: „Слава на вишинах Богу, а на землі впокій, між людьми благоволення“...

*Олександра Гвоздяк
(Холмщина)*

Коли на Свят-Вечір сядеш з родиною до столу, під час молитви та в розмові спогайдай про діло Боже в Старім Краю та подумай, що треба зробити для того, аби Царство Христове між українцями поширити.

Поможи в праці Божій!

Листи з Америки.

II.

По Конференції ми з бр. Могиляком повернулись до школи. Але в ній не було чого робити, бо всі студенти роз'їхались. Попрощались і ми з братом і я поїхав до м. Честеру, де всім вам знаний брат ІІ. Бартків працює в українській баптист-

йому дещо допомагати. Сам він дуже зайнятий, бо крім того, що виконує обов'язки союзного скарбника, мусить відвідувати багато місійних станиць; між іншим він виконує велику місійну працю в промисловому місті Фраквіл, де розроблює духовні

ЗБІР У ФРАКВІЛ. Дивись історію збору на стор. 206.

бр. П. Бартків × (в окулярах). По правій руці від нього бр. Добушовський з дружиною (з Миколаєва). бр. Блашкович з дружиною й сес. Гришос. По лівій руці від бр. Барккова бр. і с. Тіге й с. Двіцек. На самій горі зправа (від дверей) наліво: молод. Добушовський, Г. Гудзіцький, П. Дронг, І. Курівчак, І. Гентош, Б. Падук, М. Гентош, Ващишин, Шпаковський.

ській церкві. Брат В. Могиляк залишився працювати в Іст-Орендж та в Кемдені, де працює так само знаний вам брат В. Колодій. На долю бр. Могиляка припало багато роботи головно серед молоді, яку він організує, вчить співати тощо.

В Честері бр. Бартків доручив мені

облоги для святої місійної праці. До цього часу Господь допоміг йому дуже багато в тім ділі.

В Честері я опинився серед української молоді; української тільки по назві, бо вона майже вся заамериканизована. Одні зовсім не знають рідної мови, другі зна-

ють тільки дещо. Довелося мені насамперед улаштувати курси української мови, бо без цього не міг би розпочати духовної праці. Господь допоміг у цій ділі, і багато молодих людей скористало з тих лекцій. Також з Божою допомогою пощастило організувати український духовний хор, що начислює біля двадцяти осіб.

Мав нагоду брати участь у вуличних зібраннях. Проповідник бере хор, виходить з ним на вулицю й починає зібрання. Не треба на це ні дозволу, ні жодної заяви. Кожен має на це право. Зараз же проповідуючих і співаючих обступають цікаві. З'являється й поліп'янт, але він не розганяє зібраних, а пильнує, аби їх ніхто не розганяв й їм не перешкодив.

В цьому дивному краю, де люди (в порівнянні до Галичини та Волині) живуть у такій розкоші, що вона й не снилась нашим братам і сестрам у Польщі, дуже тяжко добитися до людських сердець, закутих у панцир пихи, гордоців, самозадоволення та зарозумілості. Коли дивишся на цих людей, добре одягнених, що живуть у розкішних чистих помешканнях з усіма вигодами, що мають авта, що пересичені і тілесно і матеріально, мимоволі згадуєш наших бідних земляків у Старім Краю, що хоч не мають матеріальних багатств, зате так охоче приймають Слово Боже. Направду, коли людина має від Господа великі достатки, то вона тим менше хилиться перед Ним. І, навпаки, коли людина в біді, в журбі та в сльозах, тим скорше вона скориться перед своїм Спасом. Велику правду сказав Христом у Марк. 10:23-25.

Багато — багато праці маємо ми тут для Господа, і ми радіємо, що Господь спас нас в наших молодих літах і що ми можемо бути бодай маленькими посудинками в Його руках.

Довелось мені побувати на хрищенні в Атлантік-Сіті. Місто лежить на самому березі океану. Я довго — довго дивився на безмежний простір океану, на безконечні хвилі, на безкрає глибоке небо й на такий широкий океан, і мені здавалось, що за плечима в мене виростають крила. І туга, глибока туга за рідним краєм раптом збудилась у душі...

У тому місті є декілька українських родин, з якими я залюбки прославив Господа. Там на радісних богослуженнях я мав нагоду служити Словом і оповідати про наш край, а особливо про Галичину. Ми тут часто нею хвалимось, бо Господь ясно благословив її Своєю ласкою. Вона бідна, сіренька в порівнянні з цим гордим Новим Краєм, але в ній пишно розцвітає Царство Боже.

Підчас зібрань на слухачів впливає не тільки Слово Боже, але й співи. Наші українські мелодії мають непереможний вплив на душі тутешніх наших земляків. Неначе голос рідної землі бренть у наших співах і збуджує в їхніх серцях приспане почуття любови до свого рідного. Тому наші духовні співи надвичайно хвилюють тут наших земляків.

Довелось мені бути в Філядельфії на урочистості скінчення біблійного інституту. Більше п'ятисот студентів з багатьох народів і країн здобуває духовну науку в тому інституті. На превеликий жаль нема серед них ані одного українця. Величезне зібрання, що вмщує біля десяти тисяч душ, було під час цієї урочистості переповнене. Перед нами стояло сто сорок п'ять студентів, що скінчили науку цього року й готові йти на духовну працю серед своїх народів. І знов — серед цих 145 душ не було ані одного українця. Глибокий жаль обгорнув моє серце. У той час, як інші народи щороку дістають силу нових духовних євангельських робітників, у цей час до нашого народу не приходять нові працівники. Сатана посилає нашому народові безліч безбожників, комуністів, що розбивають душі людей.

Коли я сидів на тому великому зібранні, в моїй душі весь час уперто кружляла думка: що треба зробити для того, аби прибавити робітників на ниві Божій серед українців? Ах, треба засобів, аби мати за що посилати до духовних шкіл і втримувати в них студентів. Мої думки бігли до Старого Краю й я розумів, що там не можуть спромогтися на те, аби виховати нових проповідників.

Це могли би зробити наші брати, що живуть тут у Америці. О, якби тут знайшлося ще більше щирих християн-

ських душ, що дали би засоби для підготовки місійних працівників у Старім Краю? Коли б Господь поклав багатом на серце не видавати своїх грошей на забаганки та розкоші цього світу, а дати їх на святе Боже діло!

Господи, поклади цю думку на серце нашим братам і сесграм у Новім Краю!

Ів. Думич.

студент Міжнар. Бапт. Семін.
Америка.

Куток для сестер.

Праця сестер.

(Думки та міркування).

Питання щодо праці сестер стає найважливішим в нас у Галичині, щораз пекучішим. Думаю, що на Волині, Підляшші й Холмщині це питання є просто болючим. Гадаю, що так само і в інших краях і країнах, де тільки провадиться Божа праця серед нашого народу, це питання стало вже актуальним. Вірю, що незабаром надійде той час, коли праця сестер стане не тільки потрібною, але й необхідною в кожному зборі.

Але мушу одверто сказати, що питання праці сестер у нас іще не є цілком зрозумілим. Не всі здають собі справу з того, в чому та праця повинна полягати. Знаю, що є багато й таких віруючих, не тільки братів, але й сестер, що просто противляться цій праці, не розуміючи її значення, цілей і методів.

Перш за все багатьох не розуміють, у чому має полягати праця жінок у зборах.

В одному зборі, в якому я торкнулась цього питання, брати сказали мені просто: „Сестро, Слово Боже забороняє жінці навчати. Проповідувати повинні чоловіки, а не жінки“.

Ці брати мали повну рацію. Але вони й не підозрівали, що ми маємо на увазі не проповідницьку, а іншу діяльність жінок.

Мусимо признати згори, що грубу помилку роблять ті сестри, які, йдучи на жіночу працю в зборах, дозволяють робити з себе проповідниць. Найчастіше вони самі проти цього, але їх примушують до того. Приїздить сестра до збору. Хоче працювати. Але віруючі, не знаючи методики праці сестер, просто не знають, що робити з цією робітницею. І якщо до то-

го ще й сама робітниця не має певного та систематичного пляну роботи, то може статися велика помилка: брати поставлять її не тільки на місці духовного проповідника, але й віддадуть їй до рук провід духовної роботи. В одному зборі сестра, що прибула зорганізувати жіночу працю, відмовилась проповідувати та закликали грішників до покаяння. Брати збору образились на сестру: „а пощо ж вона приїхала, якщо не хоче проповідувати?“ В такому зборі дуже легко можуть сестру зробити за „проповідницю“ й тоді властива їй праця, її найкращі пляни й заміри підуть намарне.

Знаю такий збір, де сестри, не маючи підготовки та освіти, гаряче взялись до праці, але тая праця не дала добрих наслідків; вони всі почали проповідувати. Скінчилось тим, що брати примушені були розв'язати жіночий гурток.

Загально відомі й такі факти: в деяких зборах (не баптистських) сестри дуже гаряче взялись до роботи. Незабаром з них почали вироблятися „проповідниці“; потім деякі поробились „пророчицями“; далі — вони почали добиватися урівноправнення з братами: вимагали, аби сестер вибирали до ради, аби сестра була в зборі за пресвітера, щоб могла уділювати Вечерю Господню й т. д. Зтими зборами скінчилось дуже зле: прийшов „пророк“ самого сатани й ті збори за пару років знищив цілковито.

До таких жахливих наслідків може привести нескординована, непродумана, невміла праця. І такі наслідки можуть бути не тільки серед сестер, але й серед братів: знаємо ж усі, як на Поліссі різні німі та промовляючі „язиками“ темні (а то й свідомі) нищителі поруйнували десятки

добрих зборів. Справа не в тім, хто провадить працю, а в тім, як провадить.

В деяких зборах, що вже чули про повищі непорядки, брати підозріливо а то й вороже відносяться до жіночої роботи й тим уникають тих добрих овочів, які тая праця може принести. В одному зборі сестру, що приїхала дещо поговорити про жіночу роботу, брати зовсім не допустили до слова й просто заборонили їй навіть натякати на таку працю.

Як заборона, так і надмірне потування „проповідницьким“ пориванням сестер не на місці. Сестри не можуть у зборах займати місце проповідників; Слово

Боже рішуче це забороняє. Але, з другої сторони, відсувати сестер цілковито від усякої, їхньої, жіночої праці було би чином немудрим.

Вся справа в тім, щоб поставити собі точне, окреслене питання: що можуть і що повинні сестри робити в зборах? Як має ця їхня робота виглядати? Які їй цілі, завдання, методи, засоби, рамки?

До відповіді на ці питання запрошуємо всіх сестер, які здоліли би річево та мудро та зо знанням на них відповісти.

„Післанець Правди“ відкриває на сторінках „Кутка для сестер“ місце для обміну думок.

Наталія Ж.

Як допомогти?

(До питання про працю сестер)

У зборі М., куди могого чоловіка запросили на евангелізацію, нас примістили в найзаможнішій віруючій родині. Була осінь; всюди холодно, мокро, неутульно. Був ранок, але в хаті було напівтемно, бо вікна до половини були закриті „загатою“. Коли спитали господаря нащо він її зробив, то дістали відповідь: „аби було тепліше“. Коли двері відкривались, то з холодних сіней хмарою вривалось мокре повітря. В хаті було брудно. Бо хоч коло дверей лежав „дряпак“, але він лежав по цей бік дверей, і кожен, що входить до хати, обчищав заболочені чоботи об „дряпака“ і болото лишалося у хаті. Тому у хаті було дуже брудно. Діти невмиті, нечисті, нечесані, блукали по хаті як безпритульні. Немовлятко плакало в колісці.

Сестра варила в великій печі сніданок і їжу для скоту. Вона брала з землі величезні казани з картоплею й водою, через силу підносила на припічок, а потім намагалась при допомозі рогача засунути казан до печі; тому що казан мав відірі півтори, сестра навалювалась на кінець рогача, аби переважити казана та всунути його до печі, і я з жахом бачила, що сестра вагітна і що вона на рогача натискує якраз животом. Якою могла родитися в неї дитина?

Немовлятко в колісці не переставало кричати. „Петрусю, поколиши!“ Хлопчик підійшов до коліски й почав немилосердно трясти її. Немовлятко замовкло. З сіней до хати добилися та кричали свині.

Хлопчик почав плакати. „Чого ти?“ „Мені холодно“, — „Ну, то лязь на піч“.

„Що ви будете їсти?“ „Та що дасте, що маєте“. „Та нічого не маємо. Хіба картоплі“. А знала, що вони дуже заможні, і здивувалась. „Як, нічого не маєте?“ „Та ні, ми маємо й мук, й яйця, й масло, і сир, і все-все, але що в ним робити, то я й сама не знаю“.

Я побачила, що сестра просто безрадна, бо нічого не вміє. Їй було двадцять років; вона вже чотири роки замужем, має трое діточок, четвертого сподівається. А видали її заміж тільки навчивши вбирати та варити картоплю.

„Ну, то всмажте нам яєшню, а я допоможу вам по господарці“.

Я взялась до праці. Пішла загнала свиней до хліва, чужих вигнала на вулицю; дряпака викинула надвір; позамітала хату й сіни. вмила двоє старшеньких дітей, одягла їх, взяла; повідганяла мух, що обліпили немовлятко, викинула з коліски мокру солому, переодягла немовлятко в сухе, заборонила його гойдати. Сестра зо здивуванням дивилась на нові порядки в хаті.

„Брате“, звернулась я до господаря: „мусите коло печі поставити плиту-кухню, аби сестра не повалювалась животом на рогача та не калічила дитини“. Пояснила їм обом, яку страшну шкоду вони роблять мамі й дитині. Погодилися.

Я побачила, що вони просто безпорадні бо нічого не вміють. Яєшня вийшла така тверда, як шкіра й до того була немашена, хоч у коморі стояло повно жиру. Всього було доволі, але вони всі були напівголодні. Діти худенькі,

господиня виглядає на сорок років. Тільки в хлівах і стайнях стоєть жирний скот. На свят подавали багато їжі, але такої: немашену картоплю, потім повну миску розтопленого масла до хліба; потім немашений борщ, а після нього окремо миску шкварок і розтопленого сала; а потім суху пересмажену й без тлушу яєшню і т. д.

Словом, нічого не вміли. А ввечері бідна жінка сідала за прядку й пряла до півночі; а дітя були півголі. Не було ані ладу, ані порядку ні в чому.

Тоді я зрозуміла, що треба праці, праці й праці, аби цих людей навчити, як жити. Я зрозуміла, що для нас сестер є море роботи.

Сестра П.

Сестри-робітниці.

Рожище — Волинь.

Не так давно розпочалась праця в нашому місті, але Господь її благословив. Маємо хор, недільну шкільку, гурток молоді. Бракувало нам тільки жіночого гуртка. Ми просили Господа про Його поміч, і Він допоміг. Почало збиратись нас декількох сестер. Зібралось десятеро. Вирішили збиратись регулярно. Читали Слово Боже, молились. Вирішили відвідувати сестер, наближених, дбати про сиріт і бідних. Тяжче було розпочати жіночі роботи. Порадили зібрати напочаток трохи грошей. Перша наша збірка дала 25 сотиків. Тоді сестра Нищик порадила, аби на наступне зібрання ми знесли, що зможемо: полотно, нитки тощо. Господь чудово піддержав цей початок і ми мали все потрібне. Продовжуємо щопонеділка збиратись, читаємо Слово Боже, молимося і по трохи працюємо вишиваючи. Не знаємо що вийде з цієї роботи, але віримо, що вийде щось дуже добре й корисне. Хай нам Господь допоможе далі.

Член гуртка.

Колки — Волинь.

Дякуємо Господеві та й нашим братам, що вони подбали про працю серед сестер. До нас прибула А. Дубова, аби допогти нам у цій роботі. Почала відвідувати всі збори, що ними проводить бр. Ф. Каплун. Відвідала й нас у Колках. Тут робили ми щовечора зібрання для сестер. Сестра говорила жінкам не тільки про

світло Євангелії, але навчала щодо родинного їх життя. Крім того сестра займалась і з дітьми, Просили ми сестру, щоб лишилась у нас на всю зиму, але вона не може: вона на Волині одна, а праці багато. Просімо Господа, аби таких робітниць було в нас більше. *Тетяна Яничівна.*

Львів.

Позідомляємо гуртки жінок, що як Господь дозволить, то незабаром прибуде до Галичини й розлічне працю сестра Гаяна Проконюк. Сестра ціле ліго хворіла й перебувала на лікуванні вдома на Холмщині. Просіть Господа, аби допоміг сестрі розпочати наново працю в Галичині.

Від Редакції.

Закликаємо всіх сестер до обміну думок щодо жіночої праці на сторінках „Кутка для сестер“. Щодо дописів про працю, просимо мати на увазі, що будемо вміщувати тільки коротенькі: на довгі не маємо місця. Всі сестри й усі жіночі гуртки повинні подбати про те, аби всі вони мали тепер „Післанця Правди“.

Сестер закордоном просимо допомогти молодій жіночій роботі серед українських сестер. Поширюйте „Післанця Правди“! Тоді він зможе давати більше матеріалу про працю серед сестер.

Видавництво „ЗОРЯ“ в Канаді

випустило дуже гарний
співаник з нотами п. з.

„НА СТРУНАХ АРФИ“

28 сторінок великого формату. — Дуже радили би всім українським зборам у Польщі набувати ці співаники. На перевеликий жаль девізові обмеження не дають можливості нашим віруючим вислати гроші закордон. З огляду на це радимо тим, що мають близьких у Канаді, аби вони набували того співаника та вислати до всіх зборів у Старім Краю.

КУТОК ДЛЯ МОЛОДІ

І ми зброїмось.

(Стаття надіслана з Карпатської України)

Живемо в особливій добі. Не знаємо, що нас чекає, яка наша будучність. Бачимо тільки рух світу, рух народів, церков, політичних партій, організацій і спілок. Всі збирають свої сили, скончують і простують до з'єднання. Приготовляються до відпору в часі небезпеки.

Небезпека війни стоїть перед усіма! Усюди тільки й чуєть, що про зброєння та про виховання з метою оборони.

Є й серед нас багато таких, що приготуються до цієї збройної боротьби. Але, чи належиться баптистській молоді зброїтись? Проти кого ми маємо організуватися та виступати? На це питання відповідає ап. Павло: „Наша боротьба не з тілом і кров'ю, а з князівствами, і з властями, і з миродержателями тьми віку цього, з піднебесними духами злоби“ (Ефес. 6:12). Отже, іншими словами, наша боротьба — з сатаною, що нас безперестанку приваблює розкошами цього світу та прихильєв наші серця до гріха. Він завжди кружляє навколом віруючих і намагається звести нас бодай у маленьких речах, що з них потім виникають великі тяжкі та гріховні наслідки.

Як же нам зброїтись, і як нам обонятись проти ворога?

Прямуймо тільки до Христа; йдімо за Христом цілим серцем і цілою душею. Дбаймо з усіх сил тільки про те, аби уникати всього того в цьому світі, що може нас опоганити, занечистити. Намагаймося за допомогою Божою викинути зо свого характеру всілякі злі прикмети та питомості: брехню, наклепи, непокору, нечестність, ненависть і т. д. Ця робота очищення не піде так швидко. Ми не здоліємо повимітати з нашої душі всі недостатки разом. Але зачнімо від малого, і далі переходімо поступово до наступних ступенів. Зачнімо, наприклад, від діл любови: поч-

німо любити більше, а тоді почне зникати з нашого серця ненависть. Змагаймося з власною нашою природою, що тягне нас до гріха в найдрібніших проявах щоденного життя. Розпочнім жити чемно, чисто, поважно, за волею Божою. Таке життя буде для нас школою, що в ній виробляється наш характер. Це не дасться легко. Будуть труднощі та перешкоди. Але ми повинні бути героями, сміливими, відважними. Господь вимагає від нас цього героїзму.

Сгаранне та терпеливе виконання чистого щоденного життя, навіть у найменших його проявах, зробить нас сильними та здібними до великих чинів і подій. Жоден велетень, жоден християнин не стався великий, поки не переробив усієї дрібної праці, маленької роботи, що є основою та головною частиною всього великого та героїчного. Нехай вірність у малому станеться нашою сильною зброєю проти гріха.

Глибока та широка взаємна любов нашої молоді та нашого братерства нехай стане нашою зброєю, що дасть відпір ворожим наступам як зовнішнім так і зсередини.

Зброймося! „Того то прийміть усю зброю Божу, щоб змогти встояти в день лютий і, все зробивши, встояти“ (Ефес. 6:13).

*Подав Василь Лукач
Карпатська Україна.*

☉ Навернення до Бога. ☉

*Погорджений і скривджений людьми,
З розбитим серцем і пекучим болем,
Я бився, наче птах, з піднятими крильми
Над пропастю стогнав, над смертним ди-
[ким полем.*

*В розпуці я страждав, у муках я горів:
Всі друзі відреклись і відійшли від мене.
Чорнілі гурми хмаф — людська злоба і
[гнів,*

Життя снувалося безглузде і шалене.

Вже настає кінець — здавалося мені —
Ось згину, пропаду, домучений думками...
Плили тривожні дні, тяглись скорботні
[дні,

Валився дім життя, будований роками.
Рятунку я шукав, та бачив гнів і лють,
Все дихало кругом отрутою гадюки,
І думав: ось кінчу мою трагічну путь,
І розливуся в пільмі, загину від розпуки.

Та щось невидиме промовило мені:
„Не падай у відчай, до щастя є дорога —
Знай, пропаде твій жах і думи нависні,
Коли душа твоя навернеться до Бога,
Вмить розум проясниться і соняшна струя
Влилась до серця. Втішний, як дитина,
Тоді молитву — гімн почав творити я,
В німій екстазі впавши на коліна.

Тремтіло серце, повне хвилювань,
Слова спліталися у в'язанку містерну;
Взивав: „О Боже мій, на грішника поглянь,
До мене простягни Ти руку милосердну,“

Теплом і ясністю наповнилась душа:
Я спокій осягнув — і люті буревії
Вже не страшать мене, і світ не спокуша,
В очах горить Мета, до неї шлях зоріє.
Нема й сліду скорбот і зник понурий жах,
І здобуваю скарб тривалий і багатий:
Вже віра розцвілась, і пісня на устах
Лунає з покликом до праці та посвяти.

К. Б.
(Волинь)

Коли б...

Коли б я був такий багатий,
Як Крез, колишній славний цар,
Я б всі агатства, я б всі скарби
Віддав би Господеві в дар.
Усіх би бідних, всіх голодних
Я б одягав і годував.
За те від Спаси в нагороду
Я б Царство вічнеє дістав,

Коли б я був такий розумний,
Як знаний веім нам Соломон,
Я б ввесь свій розум, усю мудрість
Приніс би перед Божий трон.
Я день і ніч про те б старався,
Аби всім людям допомгти:
Т всіх ділах, у їхніх справах
До правди шлях святий знайти.

Коли б я був такий могутній,
І сильний, як Самсон колись,
Напевно б міць моя та сили
На службі в Господа б знайшлись:
Я б все життя з гріхом боровся,
Я б все життя з гріхом боровся,
І дбав би щиро, щоб все добре
Над злим усім перемогло.

Але я бідний, я немудрий,
Я є найслабший від усіх;
Що ж можу я Тобі принести
До Твоїх Христе, чистих ніг?
О, знаю вже: лиш чисте серце
Тобі я з вірою віддам,
І в вірі тій я повне щастя
Знайду, як вірний Авраам.

Кирило Хмара
Китай

Повстань.

Години, дні, роки минають,
Тікає швидко-швидко час,
І все найкраще тут зникає,
Щоб не вертатись вже до нас.

Усе минає, й ми простуєм,
Кудись далеко, в вир буття,
Яке ж майбутнє ми будуєм?
Де ж вічне ми знайдем життя?

Усе спішисть, усе минає,
А люд байдужий у імлі
Спокійно спить, хоч і бажає
Святої правди на землі.

Йому все лінь, він все не може,
Йому бракує завжди сил,

І тягне він ярмо вороже,
Як той сліпий робочий віл.

О, встань, народі мій любий,
Прокинсь, стряси ти сліпоту,
Не будь гріхами більш водимий,
Вступи на путь пряму й святу!

Поглянь ка Того, що високо
За нас розп'ятий на хресті,
Кому пробили списом бока,
І руки, й ноги пресвяті.

Поглянь, подумай, як багато,
Віддав для всіх Спаситель твій,
Щоб тільки нас до Себе взяти
І зняти з тебе гріх тяжкий,

Знеси твій зір і преклонися
Перед Отцем твоїм в тиші,
Йому ти щиро помолися,
Його благай ти від душі.

Благай Його тепер простити,
Що марно в світі ти прожив,
Проси, щоб Він навчив нас жити
І без спокус, і без гріхів.

А Він простить, Він все забуде,
Пригорне до Своїх грудей,
Й тоді тобі з Ним добре буде
Серед святих Його людей.

Олександра Лисак
Канада

Знайшов.

Кожен бо, хто просить, одержує, і хто шукає, знаходить.

Матв. 7:8.

Я моливсь не раз до Бога
В молодих своїх літах,
Щоб я міг тут гріх покинуть
Й шукать щастя в небесах.

Так за Богом поривалось
Мое серце з марноти,
Але я все ще не бачив,
Як, куди мені йти.

Часто в храми я заходив,
Там молився, сльози лляв,
А вернутись знов додому,
Знов грішити починав.

Та на щастя мій Спаситель
Мене з віруючим звів,
І той брат дорогу правди
До Христа мені відкрив.

Я Ісусові віддався
І вступив з Ним в заповіт,

Він здійняв гріхи всі з мене,
Й я пішов за Ним услід.

І тепер з Христом Ісусом
Тихо, радісно я йду,
З Ним поборю всяке горе,
І спокусу, і біду.

Отже, я знайшов вже щастя,
За яким колись шукав.
Це все сталося можливим,
Як Ісуса я пізнав.

Тож і ви шукайте щастя,
У Того, у Кого власть
Дати щастя. Ви просіте,
А Він вам усе це дасть.

В. Кузів.
Канада

Оціни...

Не ціню ти тут того,
Що швидко минає,
І що вартості й ціню
Жодної не має.

Оціни ти, друже мій,
Лушу свою й тіло,
Не віддай їх сатані
На гріховне діло.

Віддай Спасові себе,
В Його володіння,
А Він виліє в крові
Й дасть тобі спасіння.

Якщо ти ще не віддав,
Старайся віддати,
А за це у небі ти
Вічність будеш мати.

Будеш радість мати ти,
І світ не має,
Всяку радість у людей
Цей світ відіймає,

Так покинь же гріх лихий,
Присягайся Ісусу,
А Він здійме твій тягар,
Поблазнь, і спокусу.

І з Ним будеш завжди ти
Радісно тут жити,
А Христос буде тебе
Весь твій вік любити.

Оціни ж ти заклик мій,
Бо Він є від Бога,
І відкриється тобі
Вмить свята дорога.

В. Лукач

Буштино, Карпатська Україна.

Із праці на ниві Божій.

Вінніпег (Канада). Наша громадка в Вінніпегу переживала радісні дні 5—9 жовтня ц. р. Спочатку прибув до нас далекий, але рідний

гість бр. Ів. Шакоцько з Детройту. Потім несподіванно над'їхав для доповнення радості й бр. Ів. Кмета-Єфимович. Брати норвежці від-

Свято в Вінніпегу. — 1. Іван Шакоцько, 2. Н. Шельпук, 3. П. Шкраба, 4. І. Качман.

відати нас також, потішаючи чудовою грою на пилиці. Ця пила, що чудом грала, пригадада нам незабутнього брата В. Перегятка, що теж колись грав на пилі й стільки праці поклав для поширення Царства Божого.

В неділю 9 жовтня відбулось закінчення

Ст. Маргарита. (Аргентина). Зборик Божий, що його за милістю Божою заснував брат Іван Петраш, хоч був маленький, як гірчичне зернятко, але згодом стався підвалиною Божої будівлі. Напочатку нас усіх (а в тому числі й провідячий, і секретар, і скарбник, і члени) — було всього 5 душ! І це мав бути збір християн баптистів?! Але слава Господеві за те, що Його вухо не закривалось на наші молитви, а Його Слово не втратило сили дощу, що падає на землю, аби не повертатись упорожні (Ісаї 55:10-11)! Він благословив нас і послав до нас брата Василя Гаврилюка з Польщі, що щиро зайнявся працею Божою. За один рік Господь нас побільшив на 12 членів. Щонеділі збираємось два рази; в четвер маємо молитовне зібрання. Щомісяця з'їзджаємось на Вечерю Господню: Хоч

з'їзду. Під час ранішнього Богослуження була Вечеря Господня. При закінченні багато душ висловило бажання служити Господеві, а три душі вже відталось Йому.

На другий день наші любі гості від'їхали.
Олександра Лисак.

ми всі розкидані один від одного на 50 і на 70 кілометрів, та усіх нас злучує Господь. Крім того наш дорогий гість „Післанець Правди“, що приходить до нас щомісяця, з'єднує поміж собою та зв'язує у усію всесвітньою родиною віруючих. Ми дякуємо Богові за цього журна-ла в нашій рідній українській мові. Молітеся за нас усіх.
Член збору.

Батькичі — Галичина.

Дня 28 листопада при участі соток народу відбувся похорон одного наближеного. На похороні промовляли — бр. Гр. Гаркавець з Городка та Л. Жабко-Потапович із Львова. Багатьох плакало під час проповідей. Увечері відбулось велике зібрання, на якому було багато нових слухачів.

Свято жнив в Кобилії і Гнізди́чнім.

У неділю 23 жовтня в Кобилії відбулося „свято жнив“, на котрому було багато своїх і сусідних віруючих. Збір запрошував старших проповідників: Л. Міксу і В. Гугше з Лодзі, як рівно ж Л. Ж.-Потаповича з Львова. Тільки з причини запізно висланих запрошень брати

наша молодь також брала участь деклямаціями і піснями. Бр. Березій проспівав гарну пісню: „Чому я так безсильний?“ Пізніше квартет проповідників проспівав дві пісні. Хотілося б їх ще слухати. Наприкінці, проп. Семенина розділив між віруючими Вечерю Господню. Повечерявши ще раз всі, помолившись та поспівавши, сказали собі взаємно: „Добраніч...“

На святі жнив у Кобилії (в хаті бр. Стародуба). Зліва направо: Б. Волосевич, Березій, Ів. Семенина, бр. Рудик і його дружина, С. Бричук, П. Троян, М. Суда.

не прибули. Смуток наш був великий, але Господь нас потішив приїздом проп. і сес. Рудиків, котрі своїм автом привезли й проп. П. Трояна з Дубна. До того ще були брати проп.: Ів. Семенина, Бричук Волосевич, Скоморовський, як також брати: Суда і Березій з Озерянки. Проповіді згаданих братів були глибоко повчаючі, як на ранішнім, так і на вечірнім зібраннях. Спати нікому не хотілося. На вечірнім зібранні

За тиждень, також у неділю, відбулося таке ж „свято жнив“ у Гнізди́чнім. Словом Божим служили запрошені брати проп.: Е. Самоукін, Бричук, Скоморовський, Воюсевич, М. Шегера, Білиця, Стародуб та диякон місцевого збору. Господь був присутній на зібраннях, як і обіцяв. Сестри наготовили багато смачної їжі на обід і вечерю. За все слава Богові.

Свідок.

Кол. Ескандінава (Аргентина). Пишу до вас, хоч ви мене й не знаєте. Я належав до збору бр. Каплуна та Волині. Там я працював на ниві Божій, а тепер приїхав сюди, до полудневої Америки. Тут знайшов я гурток братів і сестер. Господь допоміг організувати з них збір, до якого ввійшло до 40 членів, Широке поле відкрилось тут. Простори великі, а робітників нема. 11 вересня ц. р. брати й сестри прийняли мене як працівника на ниві Божій. Господь поблагословив працю. Вже є з душ 10 ближених, Сподіваємось хрищення. Тепер звертаюсь до вас, брате Потапович, з великою проською: у нас є молодь і для неї й для нас старших потрібно літератури. Але ми всі матеріально

бідні, тому просьмо — пришліть нам без грошей журналу Післанця Правди; а як можна, то й Біблій, Нових Заповітів і трактатів для безплатної роздачі. Іздив тут у нас один руйнік Зуб-Залатарьов, що хотів зруйнувати молоде діло Боже. Але з чим приїхав, з тим і поїхав. А ми далі працюємо для Господа.

Лаврентій Комащук.

Від Редації. Вітаємо Вас, Брате Комащук, і всю церкву Божу разом з Вами. В далекій стороні тримайтеся правди та стійте твердо. Ми вислали Вам перший транспорт „Післанця Правди“ та трактатів. Як одержите, напишіть. І просіть Господа, щоб ми могли весь час висилати вам їжу духовну.

О Г О Л О Ш Е Н Н Я

Останні відомості зо світу.

— Польські війська зайняли стародавні польські терени Орави й Спішу, що досі належали до Чехії.

— У виборах до Союму та Сенату Польщі переміг ОЗОН (обуа з'єднчення народовего). Українці дістали в Соїмі 20 а в Сенаті 6 місць.

— Польща й Совіти потвердили та зміцнили пакт про неагресію, що його підписано 1932 р. Це пояснюють, як зближення між цими двома державами.

— У Франції не вдалась спроба генерального штраюку, що його хотіли накинути робітникам комуністи та їхні союзники.

— Граф Чіано, міністер закорд. справ Італії виголосив у парламенті промову, в якій виразно вимагав від Франції Тунісу (в Африці), забраного Італії 1891 року, та островів Корсики й ін. в Середземному морі.

— В Румунії військо під час перевозу до іншої в'язниці забило за спробу втікти Кодріану та його 13 спільників, членів фашистівської організації „Залізна Гвардія“. Ця організація мала нібито піднести повстання проти влади й короля.

— Німецький жидок-емігрант 17 років забив у Парижі радника німецької амбасадн фон-Рата. Це викликало в Німеччині повень терору проти жидів.

— Мад'ярщина під натиском Німеччини й Італії мусіла зректись своїх претензій щодо Карпатської України.

— Уряд Карпатської України остаточно утворився з двох міністрів: прем'єра священника д-ра Волошина та міністра Ревая. Дотеперішні міністри Бачинський і Козей мусіли відійти. Усунення їх зажадали українці, твердячи, що вони — русофіли. Отже уряд Карпатської Русн складають виключно українці. Центральна Українська Рада в Празі запросила

представників чеської та закордонної преси на конференцію. На конференції їм оголошено, що Українська Національна Рада тільки одна має висловлювати волю населення Карпатської України, що в ній живуть тільки одні українці, а не русини. Це є такі самі українці, як і ті, що живуть по другім боці Карпат („Wiek Nowy“).

— Державною мовою Карпатської України прийнята українська мова. Офіційну назву „Підкарпатська Русь“ має змінити майбутній Соїм на „Карпатська Україна“.

На різдвяні свята всі роблять

ПОДАРУНКИ

своїм приятелям. Ти добре зробиш, якщо пішлеш подарунок своєму найширшому приятелеві „ПІСЛАНЦЕВІ ПРАВДИ“.

НЕ ЗАБУДЬ

вписати з „Релігійного Видавництва“ Б. Гетце „календарик біблійної спілки“ в українській мові. Ціна одного примірника 5 грошей. Впишуйте сотками для зборів, гуртків, шкілок. — Адреса: В. Götze, Warszawa, Polna 64, m. 7.

При цьому числі П. П. всім краєвим перодплатникам розсилаємо чекові перекази П. К. О. Просимо по них негайно заплатити за леглість за старий час і передплату на 1939 рік. На другій сторони середнього відтинку напишіть, за який час і скільки вплачуєте.

На передній сторони пишть точно ту адресу, на яку до вас приходить П. П.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“, як рівнож і передплату просимо надсилати на адресу: **L. Żabko-Potapowicz, Lwów, ul. Lwowskich Dzieci 26.** У краю гроші можна складати на Конто чекове: **Lwów, Nr. 506.235. właściciel konta L. Żabko-Potapowicz.**

Начальний редактор Л. Жабко-Потапович.

Red. odpowiedz. J. Podgórecki Rawa Ruska.

Видає комітет.

Друкарня Народня в Раві Руській.

Я ДОРОГА І ПРАВА

Борислав

МІСЦЕВОГО КРАЯ (1938)

Борислав

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 1

ЛИПЕНЬ—JULY

1947

До Своїх

*Йди, йди, чекає нива,
Пожовкла нива наших днів,
І кожен, хто не є мнливий,
Нехай спішить на лан Христів.*

*Йди до всіх народів світу,
Та не забудь ти і про свій;
Повинен ти усіх любити,
Але найбільше — нарід твій.*

*Христос помер за всі народи,
Тож і за нас Він кров пролив;
Бажав принести всім свободу,
Тож наш люд Він також звільнив.*

*Йди ж скоріш своїм служити,
Не вирікайся своїх людей;
Своїх любить, для них і жити,
Робить з них Богові дітей.*

П. П.

До Всіх

Під час конференції в Ньюарку було піднесено питання про видання українського часопису для нашого братства, причім як делегати так і презес Союзу брат П. Давидюк прийшли до переконання, що часописові буде виказана матеріяльна допомога, якщо "хтось розпічне видання такого часопису".

Численні листи з усієї Америки, як рівно ж і з інших континентів і країв звернені до нас по скінченні війни, вимагають відновлення знаного всім з-перед війни "Післанця Правди".

Натурально, що провідними думками, що мають керувати й нами, й усіма співробітниками, й друкованим у часопису матеріялом — повинні бути (й будуть) такі: проповідь чистого Слова Божого, вільного від новочасних (модерністичних) віянь вітру світу цього; духовна та організаційна єдність усіх дітей Божих нашого віровизнання, що стільки років і з таким благословенням будують Царство Боже серед словянських народів А-

мерики та всього світу; згода та любов поміж віруючими нашого Україн.-Російсь. Союзу та співпраця в поширенні Слова Божого.

Віримо, що така програма задовольить усіх віруючих і прихилить їхні серця до такого часопису.

Але для видавання його потрібні засоби — гроші. Початок завжди тяжкий. Необхідна поміч усіх тих, хто бажав би часопис підтримати й поширити. Честерська та деякі інші Церкви прийшли вже з допомогою. Але цього ще мало. Потрібна стала, постійна поміч усіх, кому є любе Слово Боже в рідній мові.

Тому просимо всіх, до кого дійдуть ці слова, допомогти "Післанцеві Правди". Моліться за нього й за його працівників, поширюйте, притягайте нових передплатників і жертвуйте для нього.

А Господь благословить Його Слово серед Його народу й подасть йому повноту життя, радости й овочу.

Редактор і Адміністратор.

"I am the way, the truth, and the life"
(John 14:6)

"THE MESSENGER OF TRUTH"

UKRAINIAN CHRISTIAN MONTHLY
Subscription: 1 year \$2.00; half year \$1.00
Foreign Countries \$3.00. Single copy 25 cents
Editor: Rev. L. Zabko-Potapowicz.

"Я дорога, й правда, й життя"
(Івана 14:6)

"ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ"

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТІЯНСЬКИЙ МІСЯЧНИК
Передплата: Річно 2 дол. На півроку 1 дол.
За кордоном 3 дол. Поодинокі число 25 ц.
Редактор: Паст. Л. Жабно-Потапович.

320 EAST 8th STREET, CHESTER, PA., U. S. AMERICA

На цю адресу висилати матеріял, пожертви й передплату.

No. 1

JULY 1947

Vol. 14 | Ч. 1.

ЛИПЕНЬ 1947

Рік 14

ПО ВІСЬМОХ РОКАХ

"Сталося ж, як переходив Петро всіх, прийшов і до святих, що проживали в Лидді. Знайшов же там одного чоловіка, на ймя Єнея, що на ліжку лежав вісім років, будучи розслабленим. І рече йому Петро: "Єнею, уздоровлює тебе Ісус Христос; устань та й постели собі". І зараз устав".

Ці святі слова з Д. Ап. 9:32-34 мимоволі приходять на пам'ять, коли бачимо перед очима знайому нам усім жовту сорочку "Післанця Правди". Адже дійсно вісім років минає від того часу, як він востаннє, в серпні 1939 року з'явився перед його читачами. Майже шість років жакливої війни та два роки тяжкого повоєнного лихоліття спричинили його восьмилітню відсутність. Він не був мертвий, бо пам'ять про нього та його працю для Господа жила в душах його вдячних передплатників. Але й не жив. Просто був розслаблений, як отой Єней. Та надійшов час, коли "Післанець Правди" за ласкою й наказом Божим встає та йде знов до своїх, аби нести їм радісну вістку про Того, що вздоровлює всіх недужих, воскрешує мертвих, дає хліб годним, відчиняє зір сліпим.

На протязі цих вісьмох років сотки читачів звертались до нас з запитамі, коли "Післанець Правди" знов з'явиться, аби допомогти праці Божій у різних краях?

Під час останньої Конференції Російсько-Українського Союзу Євангельських

Християн Баптистів у Північній Америці десятки делегатів ставили те саме питання. Вони ніби прилучались до голосів наших численних утікачів, що розсіяні по таборах Німеччини, Франції, Бельгії та інших країн Європи, звідки простягають руки по хліб духовний і тілесний. У Польщі знаходяться ще сотки наших братів і сестер, що так само виглядають "Післанця Правди".

На жаль, двері, на схід, до нашої земної Батьківщини наразі ще закриті; але ми можемо мати в Господі надію, що Він відчине їх для Слова Свого кожної хвилини, й тоді для "Післанця Правди" відкриється необмежене поле праці Божої.

Нарешті, тут в Америці, північній і полудневій, живуть мільйони наших земляків, до яких ми повинні нести Слово Боже в рідній мові.

Це все спонукує нас забратись до видавання й поширення "Післанця Правди". Ми не маємо засобів матеріяльних на це, а єдиним нашим капіталом є віра в нашого Спаса Ісуса Христа, віра в те, що Він збудить серця самих віруючих; що вони приймуть "Післанця Правди" з тою любов'ю, з якою приймали його від 1927 року почавши, підтримають його й не дадуть йому померти. Повторюємо, що засобів матеріяльних на його видання не маємо, і це пробне число випускаємо навіру. Але віримо, що коли діти Божі дістануть до своїх

рук це число часопису, вони знатимуть, що робити, аби "Післанця Правди" підтримати.

З вірою в нашого Господа, з надією на краще майбутнє Його святої праці та

з любов'ю до Його дітей приступаємо до цієї тяжкої й відповідальної але й радісної роботи — Йому на славу, а Його вірним дітям і слугам на втіху!

Редакція "П. П."

ЧОМУ?

(Стаття проф. В. Ф. Марцінковського)

"Шукайте, то й знайдете", каже Христос.

Алеж, чимало є людей, що шукають спасіння й не знаходять. І наостанку їм загрожує небезпека олинитися в числі "сталих" шукачів, отих, про котрих каже апостол Павло, "що завсіди вчать ся та й ніколи до розуміння правди прийти не можуть" (2 Тим. 3:7).

Друже! Якщо ти маєш таке нещастя—довгі роки надаремно шукаєш, то спитай же себе нарешті поважно: **Чому** ти не знаходиш? І чи нема причини цього в тобі самому?

Христос казав до юдеїв: "Прослідіть Писання; бо ви думаєте в них життя вічне мати. . . Та не хочете прийти до Мене, щоб життя мати" (Івана 5:39-40).

Можуть бути тільки дві причини, що перешкоджають мені прийти до Христа: або я **не хочу** прийти, або **не можу**.

Розважмо ж, чому ми часто **не хочемо**, та щиро зважмо наші підстави.

На першу причину цього небажання Христос показує в таких словах: "любви Божої не маєте в собі".

Чи висока то причина? Аджеж, якщо є хтось, гідний цілковитого поклонення й любови, то це — тільки Бог. Так чому ж ми не любимо Його? Тому, що любимо себе, своє ім'я та й залюбки йдемо за тим, хто в людині зміцнює своє ім'я, хто сам захоплений та й інших приваблює гордим духом антихриста. Тому то Христос і каже про незапобіжну долю таких людей: "Я прийшов в ім'я Отця Мого, і не приймає Мене. Коли інший прийде в ім'я своє, того приймете". Те саме ствер-

джує й Відкриття св. Івана: "І поклоняться йому всі, що домують на землі, котрих імена не написані в книзі життя Агнца, заколеного від основи світу".

Ми зчаста не любимо Бога, а це тому, що любимо себе, своє гріховне "я", що воліє темряву, а не світло, і тому воєє проти Бога. Ми любимо той або інший гріх і не згоджуємося відмовитися від нього. Ми хочемо вхилитися від кари за гріх, а не від насолоди гріхом. Боїмося не злочину, а кари.

Ясно, що цю причину невірства й небажання вірити — треба відкинути, якщо ми хочемо зберегти людську гідність.

Є ще одна причина нашого небажання прийти до Христа. Ось як Він Сам каже про неї: "Як ви можете вірувати, славу один від одного приймаючи, а слави, що від одного Бога, не шукаєте?"

Ми боїмося людей більше, аніж Бога; ставимо твориво вище від Творця. Чи не перевернення це? У світлі розуму й сумління ясно, що й цю причину невірства ми повинні відкинути.

"Так", скажеш ти: "я хотів би прийти, але я не можу. Я ввесь у гріхах. Моя воля — хвора, недужа".

І цю причину усуває Сам Христос Своїм добродійним словом: "хто приходиться до Мене, того не вижену геть" (Івана 6:37). Він прийшов не судити, а спасати; не до здорових, а до недужих. І тому той, хто вказує на таку причину, подібний до хворого, який відмовляється звернутися до лікаря, посилаючись на свою хворобу.

Отжеж, всі підстави нашого невірства відпадають, якщо тільки ми розглянемо їх глибоко, поважно й чесно. І залишається нам так, як блудному синові — сказати: “Уставши, піду до батька мого”. . . І не тільки сказати, але і встати, і піти, і впасти до Його ніг.

І Він прийме, як обіцяв. Дасть спокій і силу, згідно з обітницею: “Прийдіть до Мене, всі знеможені та отягчені, Я упокою вас”. . .

Але є ще й такі, що кажуть: “Я і приходив, і звертався до Господа, але спокою не знайшов”. І часто — густо віруючі також відчують незадоволення та тривогу на своєму духовному шляху. Чому?

Перевіримо себе щиро: по що ми приходимо до Христа? Чи тільки по те, щоб себе заспокоїти? А леж, з такою ж самою метою люди їдуть і до кіна, звертаються до наркотиків — до вина й до тютюну, аби “нерви привести до ладу”. Христос поправді обіцяє спокій. Але людина, шукаючи спокою, іноді приходиться до Бога так, як їдуть в аптеку по порошки від болю голови або по інший заспокоюючий лік. Аби потім знову далі йти шляхом гріха, щоб “себе заспокоїти” та погодитися з своїм гріховним тягарем.

Христос же кличе до Себе для того, щоб я погодився не з собою, а з Богом; і не для того, щоб я заспокоївсь в своїх гріхах, але щоб скинути їхній гнетучий тягар, ганебне ярмо. Він пропонує мені, замість гріховного тягару, важких себелюбних турбот і ярма людських забобнів, взяти на себе Його святе ярмо, що підносить людину.

“Візьміть ярмо Моє на себе”, каже Він: “Бо ярмо Моє любе, і тягар Мій легкий”. Він закликає не на один короткий мент зустрічі й навернення, але для сталої спільности, в довгу школу. Він не тільки Лікар, але й Учитель.

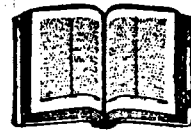
“Навчіться від Мене: бо Я тихий і смирний серцем”. Бо тихість Христа — шлях до тихости духа, до невимовного спокою, а покора Христова притягає божественну силу в серце, бож “з недовірків Господь сміється, покірним же дає

Він благодать”.

Не один, а три великих заклики звертає до нас Христос: прийдіть, візьміть, навчіться. “Прийдіть до Мене (це значить — відійдіть від себе). “Візьміть ярмо Моє на себе” (це значить — покиньте ярмо гріха). “Навчіться від Мене” (це значить — годі нам навчати інших мудрости світу цього).

Якщо ми зупинимось тільки на першому покликові, то будемо подібні до людей, що кажуть: Господи, Господи! але не хочуть виконувати Його волі. Вони топчуть подвір'я Господне, але не входять до святині, де сяяння слави, де спокій невимовний, де херувіми схиляються над скринєю ласки, де Сам Господь живе.

В. Ф. Марцінковський
Палестина.

На цьому місці, дякуючи Богові за те, що допоміг нам прибути до Америки, складаємо також найсердечнішу подяку всім братам, сестрам, їхнім родинам і всім зборам, що спричинились до нашого переїзду через океан молитвами, листами, клопотами та грошовими пожертвами. Так само дякуємо всім тим, хто посилав нам до Європи харчі й одягу. Просимо Вас не забути в ваших молитвах тих, що бідують у Європі, особливо скитальців у Німеччині, та допомагайте їм. Окреме привітання засилаємо тим віруючим і Церквам, що ми їх ще не відвідали досі. Подбаємо про те, аби згодом побувати й у них.

Ваші в Христі брати й сестри —

**Левко, Наталка, Богуслава й Богдан
Жабко-Потаповичі.**

Серце й Вуста

Стаття проф. І. В. Непраша

“Чому в мені нема того, що було раніш?” так часто питають віруючі, стривожені тим, що вони щось згубили.

“А що в вас було?” питаєш у такого, хоч і наперед знаєш, що власне він згубив.

“Раніш відчувалась така повнота, просто через край переливалась. Свідкувати про Христа — це було радістю, і слово мало вплив. А тепер мені треба примушувати себе, аби сказати хоч декілька слів. Усередині там у мене десь щось не наче висохло. А чому це?”

Деякі в такому стані починають навіть думати, що, можливо, Господь їх уже не так любить, як раніш. І замість того, аби в самих собі знайти причину такої зміни, вони засмучують Господа своїми сумнівами щодо Його ласки. Правда, іноді трапляється, що там криється якийсь гріх, що засмутив Святого Духа, але в більшості випадків серце спорожніло, бо його не наповнювали. Часом людина забула закони духовного життя, перестала читати Боже Слово, й душа її спорожніла. Направити це можна тільки одним способом: дати такій душі їжу. У житті тілесному це ж так зрозуміло: якщо тіло ослабло, треба збільшити відживлення. Це той же закон, що й для духовного життя.

Коли таке знесилення відбувається в житті звичайного члена церкви, то це сумно, але коли воно об'явиться у служителя Церкви, тоді це небезпечно. Так багато чекається від проповідника й так багато залежить від того, що він дає Церкві, що якщо він знесиліє, це значить — пошкодити іншим. А це не маленький гріх.

Під час моїх багатьох подорожей мені доводилось бачити проповідників, що

відкривають свої серця. Отже, головніша їхня скарга — це внутрішня порожнеча. Нема чого говорити до людей. А говорити треба. Що говорити? це питання, що мучить. А говорити треба, бо в зібранні люди чекають тієї мови.

Відповідь на це питання, як взагалі на всі питання життя, вже дано в Слові Божому. Це проста відповідь: “Бо з переповні серця промовляють уста”. Є зв'язок поміж серцем і язиком і якщо серце порожне, то тоді й нема чого з уст випустити.

Наповни серце — ось така відповідь усім запитуючим.

Є й інші місця в Писанні, що говорять про ту саму правду. На жаль сатана часто використовує ці місця й підсуває людям своє толкування цих місць.

Наприклад, в Єванг. Марка 13:11 є слова Господа про те, що й як говорити, і як не треба обміркувати, бо Св. Дух дасть потрібні слова. І ось часто віруючі це місце прикладають до проповіді. Скільки шкоди ділу Божому нанесено таким толкуванням! У деяких місцях зібрання завмерло й діло Боже розвалилось тільки через один цей вірш, що його люди недобре зрозуміли. Один проповідник похвалився: “Я ніколи не думаю, коли йду проповідувати”. Член церкви, що при цьому був присутній, сказав: “Так, ми це знаємо, що ти не думаєш”. І дійсно, в проповідях того брата слів було багато, але вони були порожні, бож серце було порожне.

Коли Господь казав ці слова (Марк. 13:11), Він прикладав їх тільки до одного випадку: “Якже **вестимуть вас, видаючи**, не дбайте заздалегідь, що казатимете, ані надумуйтесь, а, що дасться вам тієї години, те й промовляйте: не ви бо

Дорога до Неба:

“Рече йому Ісус: Я — дорога, й правда, й життя: ніхто не приходить до Отця, як тільки Мною” (Івана 14:6).

І пам'ятаю, як я був ще малим хлопцем, моя мати навчила мене молитись. Вона завжди казала мені, що Господь Бог є всюдиприсутній і всевдучий. Говорила мені, що Бог не тільки що чує мої просьби, але бачить навіть ті думки, що сховані в моєму серці.

Я прагнув бути добрим; слова матері, що Бог все бачить, тримались у моїй пам'яті. Я остерпався всього того, що могло би бути неприємним Богові. Я вірив, що Він бачить усе і не потребує чекати, аж хтось донесе йому про мої просьби та вчинки. Але ж, коли почав ходити на науку фемілі, там теж мене навчали, що Бог є всюдиприсутній, але що мусимо до Нього приходити через посередників; що мусимо молитися до різних опікунів, а вже вони мої просьби представляють Богові; що кожна людина має ангела-хоронителя, що її пильнує, аби нічого злого не сталося; що цей власне ангел заносить молитви до престолу Божого.

То була гарна наука — мати при собі ангела, що провадить за руку і хоронить від злого. Але тая наука зорудила в мені пізніш багато думок. Не тому, що я не вірив в існування анголів; навпаки, я вірив згідно з св. Писанням, що ангели то “служебні духи, послаємі на служення” людям (Жид. 1:14); але я почав замислюватись над тим, навіщо би Бог потребував посередників, що мусіли би йому заносити мої просьби? Аджеж Він є всюди, знає все й ніщо не може від Нього заховатись. То знов думав про те, що якщо Господь Бог дав мені ангела, що був би мені провідником на моїй життєвій дорозі, то навіщо цей ангел мав би залишати мене в небезпеці, а сам відлітав би до престолу Божого, аби доноси-

ти йому про мої вчинки?

Найбільш усього мене зацікавлювало те, що мої посередники з кожною моєю проською і з кожним добрим учинком мусіли відоувати таку далеку подорож у той час, як люди можуть сьогодні порозумітись між собою за допомогою телеграфу або радія. Дуже багато я думав над тим, чому я маю молитися до свого опікуна і усіх святих і просити їх про заступництво перед Богом за мене, коли ж Бог є на кожному місці і при мені. Аджеж Він бачить і чує все і не потребує пошти.

На щастя, набув Біблію. Вона зацікавила мене надзвичайно, бо багато чув про те, що в ній знаходиться наука Самого Христа та його апостолів. Отже, почав її пильно читати. І чим довше її читав, тим більша спрага до читання оудилася в мені. Я прагнув пізнати її таємниці. Тож подбав про новий заповіт малого розміру, аби мати його при собі завжди й у вільні хвилини читати. Читав його вдень і вночі, а наслідком мого читання оудо те, що я знайшов спокій душі та радість серця. Знайшов там науку Ісуса Христа та його апостолів. Потішаючу для кожного науку, що Бог є нашим добрим Батьком і що ми, як його діти, можемо сміливо прийти до Нього з вірою. Він охоче прийме нас, вислухає наші молитви без жодних посередників і дасть нам усе те, що допоможе нам у житті земнім і вічним. Так, як ото апостол Іван каже: “І коли знаємо, що Він слухає нас, чого б ми не просили, то знаємо, що одержуємо прошене від Нього”. (І Іван. 5:15).

Сам Ісус Христос, коли навчав молитись, то навіть не до Себе казав молитись, а тільки до Отця в ім'я його (Ів.

14:13, 14). Казав молитись так: "Отче наш, що на небі".

Любий друже! Хто б ти не був, прошу тебе, коли йдеш молитися, подумай про те, що ти йдеш розмовляти з Богом, що перед Ним ніщо не є сховане. Він є присутній біля тебе й не тільки чує твої просьби, але й бачить, з якого серця вони походять. Отже, бачиш, що Бог не потребує жодних донощиків або посередників. Чи ти слухняний Христові? Чи ти молишся так, як Він наказав, чи не дбаєш про Його науку, а молишся так, як тебе люди навчили, отак, тільки з при звичаєння? Чи ти задумуєшся над тим, чи твоя молитва є приємною Богові, чи ні? Нам'ятай, що фарисеї молились багато, але Ісус сказав до них: "Горе вам, лицеміри, що устами своїм зближаєтесь до мене, а серце ваше далеко від Мене".

Подумай, що якби ми були синами одного батька, й я, бажаючи щось від нього одержати, не пішов би до нього особисто про це просити, а послав би когось іншого. Якщо ми бажаємо, щоб наші просьби були приємні Богові, то заносимо їх до престолу Божого самі.

Любий друже! Може ти хочеш дістатись до Бога за посередництвом Івана Христителя? Він же показує на Ісуса, кажучи: "Ось Агнець Божий, що бере на

Себе гріхи світу" (Іван. 1:29). Ти звертаєшся до св. Петра, а він навчає, що "нема ні в кому іншому спасіння", як тільки в імені Ісуса Христа (Дії Апост. 4:12). Ти просиш Св. Павла, аби він заступився й просив за тебе. А він каже й навчає, що тільки "Один бо Бог і один Посередник між Богом і людьми — Чоловік Ісус Христос" (1 Тим. 2:5). Ти звертаєшся до ап. Івана, а він показує на Ісуса кажучи: "Заступника маємо перед Отцем, Ісуса Христа Праведника" (1 Іван. 2:1). Ти кличеш до Пречистої Марії, матері Христа, а вона показує тобі на Сина й каже: "Що (Ісус) вам скаже, робіть" (Ів. 2:5). Ти кличеш усіх святих у небі, а вони здійснюють свої вінці, складають їх до стіп Агнцевих і покликають, що тільки Він один достоен прийняти славу, і честь, і силу (Відкр. 4:11).

Послухаймо ж ради тих святих мужів, ходімо за вказівкою Пресвятої Марії, матері Христа й робімо те, що Ісус нам наказав. Просімо в ім'я Його, вірмо в Бога, як доброго Отця, що Він завжди є при нас і знає, чого ми потребуємо. Ходімо до Нього сміливо. Ходімо, як діти до Отця. Він нас прийме, зробить щасливими тут на землі й там у вічності.

Перекл. бр. Василина
Каліфорнія.

Праця Сестер у Церкві

Дуже часто за час своєї довголітньої праці серед сестер мені доводилось чути, з яким боєм говорили сестри про перешкоди, що їх вони пережили в часі організації свого гуртка. Головною перешкодою були не раз брати, чи то власні чоловіки, чи то керівники церков, а навіть не раз і самі сестри. Як аргумент проти праці вони висовували слова апостола, що жінки мають в церквах мовчати. В бесідах з моїми дорогими се-

страми я завжди вказувала їм, що чим більше перешкод буває, тим краща і солідша перемога праці для Господа. Так само і тут в Америці я мала подібні розмови. На це все я хочу вказати моїм добрим сестрам і сказати, що ніколи не спроневіряйтесь в праці, а робіть так, як більшість уже робить (як то я почула і побачила на конференції в Неварку); вперед для Господа, для Його святої справи і для боротьби з гріхом.

Перше служення це є свідкування про Господа: возьміть приклад з Самарянки (Ев. св. Івана 4:39) "З города ж того багато увірувало в Нього самарян через слово жінки свідкуючої".

Не одна сестра скаже, а де й як вона може свідкувати? Я думаю, мої дорогі сестри, що перш свідкуй своїм життям в своєму домі. Свідкуй своєму чоловікові, без огляду на те, чи він віруючий, чи ні. Бо своїм прикладним життям і поступованням ти скріпиш віру твого чоловіка (якщо він віруючий), допоможеш своїм свідченням доброго життя поборювати спокуси, напоминати йому, своєму товаришові щоденного життя, про Господа, щоб, дивлячись на твоє життя, він ніколи не забував, що ваш дім є домом християнським. А якщо Господь післав тобі чоловіка невіруючого, то твоє життя мусить бути всотеро краще для свідкування твому чоловікові. І вір, моя дорога сестро, що перемога буде на твоїй стороні, бо з тобою Христос. Але вибери хвилину, коли твій невіруючий чоловік має час відпочинку, і в парі словах скажи щодня, без перерви, що зробив для тебе Христос, а ділами покажи, що Він, твій Господь, дійсно зробив тебе новою, відкупивши тебе Своєю кровю. Друге свідчення — це твоїм дітям, якщо Господь тобі їх післав. О, мої сестри, матері дітей ваших, не забудьте ніколи, що в вашому домі, в оточенні ваших дітей, ви є відчинена книга, з котрої читають

ваші діти. Тому свідкуйте їм цими овочами вашого життя, що ви є віруюча мама, говоріть їм, що Господь зробив вам в ваших роках життя віри й святости. Свідкуйте їм, цим великим не раз, але, в той же час для вас маленьким дітям, що було би з ними, коли б їхньої матері не знайшов Господь. Свідкуйте їм, що Господь зробив для вашого дому, зо всіх боків вашого життя. А найголовніше, свідкуйте невіруючим дітям, а напomiнайте віруючих, що Господь вмер і за їхні гріхи, і за їхнє оправдання перед Отцем в небесах. Не майте спокою й тоді, коли ваші діти уже по хрищенні й є членами церкви, а не раз може й живуть окремо. Ідіть до них і пригадуйте їм, в відповідній розмові й нагоді, про викуплюючу жертву Христа на Голгофі. Свідчення матері християнки має колосальний вплив на ріст духовий ваших дітей. Майте терпеливість, ви матері християнки, щоб свідкувати безупинно своїм дітям про любов Христа на хресті, про спасіння в Його крові, бо як ви не будете мати цієї терпеливості щодо свідкування, то прийде князь світу цього й своїм свідкуванням забере їх душу, а потім і тіло, і ви, маючи дітей, не будете їх мати. Пильуйте й свідкуйте перш у своїх родинах, а не втеряєте нагороди своєї.

(Далі буде)

Наталія Жабко.

Враження з Конференції

Я вже біля місяця в Америці й ніяк не можу до неї призвичаїтися; прошу мене зрозуміти. Наприклад, іду по вулиці й бачу — стоїть поліціант. Звичайний отакій собі полісмен. Я йду коло нього абсолютно спокійно, не боючись. Га, а що він мені зробить? Я ж не боюсь його! Але я вам признаюсь, що кожен раз у мене блискає думка: а ну, як він, оцей полісмен, обернеться до мене, подивить-

ся на мене грізно й раптом запитає на одній із знайомих мені мов: "A gdzie pan idzie i co pan tutaj robi?" Або: "Haben Sie Ihre Papiere? Zeigen Sie, bitte!" Або: "Стой, голубчик! Кто такой? Откуда, куда, зачем? Давай часы!" Вже місяців два минає, як покинув Європу, а вона з її порядками ще й досі сидить у мене десь глибоко.

Або таке: усюди церкви, баптистські,

методистські, пресвітеріянські, католицькі й всіякі інші. Усюди в неділю спів, молитви. Віруючі йдуть вільно до церков і моляться. В руках у них Біблії, співаки. І ніхто їх не арештує, не розганяє, не б'є. Дивний край!

А то таке: їдеш по дорозі, а по обидва боки її бачиш поміж реклями величезні тексти з Слова Божого. А в школах, в урядях працю часто починають читанням Слова Божого й молитвою. А на деяких двірцях можна знайти коло каси торбини, повні релігійних, духовних брошур і книжечок, що їх кожен може брати безкоштовно.

Ну, добре, — може сказати якийсь читач: але при чім тут конференція й де ті враження з неї? Хвилинку терпеливості, мої любі, зараз. Власне, так само під час неї довелось мені дивуватися чимало.

Перш за все таке: зібралась сила силенна народу в чужім місті, а повний порядок. Ні тобі поліції, ні представників влади. Навколо церкви реформованих, де зібралась конференція, рух від ранку до вечора, а за весь час не бачив я там ні одного помісмена; ніхто не прийшов і не спитав, чого ви тут, пощо? Дивний край!

Я ще не є членом Церкви; я — ближний. Вірю, що Господь і мене через хрищення приєднає до дітей Своїх. Але вже тепер я дякую Богові за ту вільність, що її віруючі мають тут. І багатьом учасникам конференції я казав: дякуйте Отцеві Небесному за те, що ви маєте тут. Подумати тільки: зібрались сотки віруючих з усіх сторін; одягнені всі, як на європейську мірку, розкішно; поприїздили власними автами (авто по-тутейшому — то "кара"); кожен має якщо не власний дім, то власне помешкання, з чотирьох, п'ятьох і більше кімнат; жінки й діти гарно вбрані, добре відгодовані; всі живуть у добробуті, спокою, задоволенні. А головне, всі з Богом, мають найвище щастя, доступне тут людям на землі — мати мир із Богом. Чого ще бракує? Тільки дякувати Богові.

І треба віддати справедливість американським віруючим із нашого народу:

вони дякують Богові не тільки гарячими молитвами, але й учинками. Якби не їхня любов до скитальців, якби не їхні посліжки харчів, то ці скитальці, особливо в Німеччині, опинились би в дуже скрутному становищу.

Як тільки довідались про те, що я недавно з Європи, зараз же обступили мене й на мене посипався дощ питань. На жаль, мушу ствердити, що ці запити показують повне незнайомство американців із положенням на сході Європи. Наприклад, дехто питав мене, чому я не вернувся в Україну, чому наші скитальці сидять у таборах Німеччини й пориваються до Америки, замість того, щоб їхати додому? Коли я почав оповідати про життя в Світах, про ті величезні переміни, що зайшли в бувшій Росії за останні 30 років, про ті жахливі знищення десятків-мільйонів українців, що їх допустились руссо-большевики, дехто недовірливо хитав головою. І не диво, бо щоб пізнати сатану, треба (на жаль) спіткатися з ним особисто.

Але найбільше було запитів від наших віруючих щодо діла Божого, праці Господньої. І я без кінця оповідав, як у Світах за останні роки ліквідували все релігійне життя, як там розвивалось безбожництво, як люди без Бога поробились подібними до звір'я, як жили розпусно, тяжко, гірко; як віруючих із Галичини та Волині вивозили на Сибір, як наші орати й сестри гинули на тяжких каторжних роботах. Дехто не витримував таких оповідань, плакали.

Віруючі всюди добрі. Але таких добрих віруючих, як у Америці, тяжко знайти десь інде на землі. Тільки на конференції я довідався докладніше, як вони висилали й висилають ще й тепер дари для віруючих, що сидять у таборах Німеччини; скільки, наприклад, зробили віруючі в Честері для тих, що приїхали до них з Європи; як вони десятками років підтримували працю Божу в Європі й на інших континентах. Слава Господеві за таких добрих, покірливих, щирих і сердешних віруючих!

З якою увагою вони прислухаються до всього, що торкається життя віруючих не тільки в Америці, але й по чужих краях. Вони слухали просто з захопленням доповідь сестри Марії Сілоді, що приїхала з Старого Краю та оповідала про життя в Бельгії, Франції, Італії, Чехословаччині та в Польщі. Шкода, дуже шкода, що їй дали так мало місця в програмі з'їзду. Варто було би її послухати довше. Не одному відкрила би вона очі, не одному відхотілось би того "атечества" з червоним звіром на чолі.

Крім с. М. Сілоді були ще інші гості. Генеральний секретар Всесвітнього Союзу Баптистів Др. Люїс, що повернувся з Німеччини, оповідав про життя скитальців. Казав, як наші віруючі працюють там і живуть тяжко. Хвалив українські духовні пісні й казав, що "ніхто так гар-

но не вмів співати, як український народ". Брат Ю. Урбан із Парижу закликав до поширення й пожвавлення діла Божого особливо серед молоді та радив, аби молодь не забувала рідної мови, щоб нести Євангелію за океан. Бр. Л. Жабко-Потапович оповідав дещо про працю Божу в Європі. На жаль, гостям було уділено дуже мало часу. Не мав можливості сказати й слова старий працівник бр. Л. Мікса.

Молодь, люба християнська молодь — показала себе на з'їзді як найкраще. Її треба підтримати. То ж надія майбутньої праці. Праця Божа ніколи не згине. Старі робітники вимруть, їхню працю продовжуватимуть молоді. Вірмо, що вони поведуть її не гірше, як старі.

Петро Чабан.

Григорій Сковорода

У 225-ті роковини народження

Можемо сміливо твердити, що якби ця світлої пам'яті особа належала до одного з вільних народів світу, її неодмінно залічили би до найбільших мудреців усіх віків. Та Господеві сподобалось, аби він стався сином нашого народу в часах, коли той знаходився на схилку своєї славної історії та коли смерк його минувшини зливався з упадком його політичної незалежності. Один із учених дослідників життя цього мандрівного філософа В. Ерн у своїй розвідці каже, що не дармо деякі вчені ставлять Гр. Сковороду не тільки нарівні з великим Сократом, але навіть і вище його, бо, мовляв, Сковорода не лише своєю наукою, але й життям і смертю створив найідеальнішу постать мудреця-вчителя, що перевищила й Сократа й усіх подібних до нього. Сьогодні, коли минає 225 років від часу його народження, годиться нам згадати цього великого проповідника Слова Божого серед нашого народу.

Григорій Сковорода,
1722-1794

Народився він 1722 року в селі Чернухах, що належало до Лубенського полку, одного з дванадцяти полків, що на них ділилась тоді Українська Держава. Батько Григорія служив у тому полку козаком і мав у Чернухах велику господарку. Мати його була побожною й доброю господинею. Весело й радісно минали дитячі роки Григорія під крилами добрих люблячих батьків, в атмосфері покою та добробуту. Сьоми років він почав учашати до початкової школи, по скінченні якої доповнив свою освіту у принагідних учителів з сусідніх сіл.

Хлопець був захоплений наукою, й тому батько, порадившись досвідчених людей, вирішив дати йому вищу освіту. Юнака відвезли до Києва й віддали до Академії, вищої школи, розвиненої та розбудованої в 16 та 17 віках. Свій розвиток Академія завдячувала найомішше митрополитові Петру Могилі та гетьманові Сагайдачному, що потрапили створити з неї найвищу освітню установу України, що не вступала нічим перед тодішніми західньо-європейськими університетами.

Біля 1741 року Сковороду забрали до Петербургу до царського церковного хору. Але не подобалась йому Росія й життя при царському дворі, й він знов вернувся до України, де продовжував освіту в Академії. По скінченні науки талановитий юнак почав мріяти про подорож закордон. Незабаром для цього трапилась нагода: російський уряд звернувся до уряду українського з просьбою вислати до Австрії та Угорщини полковника Вишневського з дипломатичним дорученням. До цього посольства було включено й Сковороду, й він незабаром опинився закордоном. Та недовго він був при дипломатичній місії: спрага науки потягнула його в широкий світ. Він покинув Вишневського й почав переходити з одного міста до другого, відвідуючи університети; залишаючись на якийсь час у тих містах, він слухав лекції визначних учених і жадібно пив із джерела науки. Скільки років провів він за

кордоном, тяжко в'яяснити. Відомо тільки, що він обійшов та об'їхав Угорщину, Австрію, Італію, Грецію, Німеччину й Польщу. У тих краях він не тільки удосконалив старі (клясичні) мови — грецьку, латинську й гебрайську, але вивчив деякі сучасні: польську, німецьку, мад'ярську. Якщо пригадаємо собі, що він до того знав мови — церковно-слов'янську, українську й російську, то для нас стане ясним, що то була, як на ті часи, не аби-яка вчена людина.

Та для нас особливу цікавість викликає не тільки науковий рівень цієї великої людини. Для нас грає особливу роль той надзвичайно важливий процес у його духовнім житті, що потім викликав такі великі наслідки в його духовнім світогляді. Для нас є важливим, що з-закордону Сковорода повернувся безумовно як глибоко віруюча людина, що всю свою пізнішу науку побудувала на підставі Святого Писання. Для зрозуміння цього важливого перевороту в його душі нам треба не забувати, що тоді в Німеччині будився й ріс потужний пієтичний (побожний) рух, що охопив широкі кола німецького громадянства. На його чолі стояли вчені віруючі люди. Одним із таких учених був славетний професор Вольф, глибоко віруюча людина, що викладав філософію в університеті в Іалє. З ним то й спіткався наш великий муж і від нього, як є підстави гадати, він і увірував у Господа Бога, в Ісуса Христа, в Слово Боже й у життя вічне. Ту віру в Господа, що початки її він отримав ще вдома від матері, яка поглиблювалась у нім під впливом схолястичної (шкільної) науки в Академії та в закордонних університетах, ту віру, якої прагнула вся його душа, освітило глибоке духовне пробудження, що через протестантів-пієтистів привело його до духовного відродження.

Пізнавши правдивого, істинного, живого Бога, Сковорода поспішає в далеку рідну Україну, аби піти до своїх і сказати своїм, що зробив йому Господь.

(Далі буде)

Л. Ж.-Потапович.

САД БОЖЕСТВЕННИХ ПІСЕНЬ

(Пісня друга).

Піскинь, о духу мій, ці села та міста,
Зійди бо гір, душе, де правда лиш свята,
Де тиша й спокій від вічних літ живе,
Де край, що світло в нім з висот святих
пливе.

Покинь земну журбу та діл всіх марноту;
Будь чиста; піднесись, віддайся ти Христу.
Там Яковів Господь, що сяє як зоря,
І ангели там зрятъ лице свого Царя.

Ось силоамські всди; бруд з очей ти змиє!
Очмийся, щоб ти міг підвестись у вирій!
Нечистий серцем Бога не узритъ повік;
Не досягне небес земний цей чоловік.

Душі тілесним тут не нагдуши ти:
Вона невесної жадє чистоти.
Як в море рве ріка, як полумінъ в вирій,
Як до магнету сталь, так дух до Бога мій.

Спіши ж до радости на нових крилах ти,
Досягнеш, як орел, святої висоти.
О, триблаженний той, хто море цих чудес
Тут зрозуміє вже: піде він до небес!

Григорій Сковорода
(1722-1794)
Перестів Л. Ж.-П.

ВІДЧИНІТЬ!

Відчиняйте, відчиняйте
Двері серця свого,
Бо Христос стоїть і стука;
Тож впусіть Святого.

Відкривайте двері ширше,
Лавилини не гайте,
Гесіа з неба до родини
Вашої приймайте.

Час мине, Христос відійде,
Стукати не буде,
Що тоді почнете діять,
Нещасливі люди?

Спас бажає кожну душу
За Свою прийняти,
Чи ж Христові ти відмовиш
Вступити до хати?

Він покинув неба славу,
Щоб з тобою жити,
Щоб в Свою святую державу
Прийнять Свої діти.

Хто не буде Ним спасений
Той напевно згине,
Бо за кожним з нас по смерті
Підуть його чини.

Гляньте, ніч страшна надходить,
Ось бо вже смеркає,
Й день спасіння, ласки й волі
Швидко проминає.

Ой, впусти ж, мій любий друже,
Христа до хатини,
Він несе життя для тебе,
Дітей і дружини.

Ю. Іллюшук.

МОЯ ДУША

Весь час у смутку та непокою
Моя душа чомусь;
І сам не знаю, що є зо мною,
Чого я так журюсь?

Чого ти плачеш, душе убога,
Що так тебе гнітить?
Чого так тягне тебе в дорогу,
У далечинь — блакить?

Того я плачу, що в цьому світі
Неправда, зло та гріх;
Панують горді, безбожні, ситі,
Голодні ж зносять їх.

Тому сумую, що всі забули
Святий Христів Завіт,
Що в пекло землю цю обернули,
Що скоро згине світ.

Н. Лук'янчук
Ветлеєм, Америка.

Пам'яті Б. В. Букіна

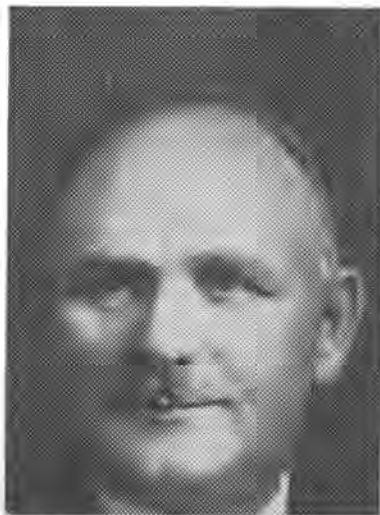
(Роковини смерті)

Ніколи я небіжчика не бачив і не чув його голосу. Але коли читав його листи, перечитував його оповідання з життя віруючих у колишній царській Росії, він вставав у моїй уяві завжди усміхнений, лагідний, з готовим дотепом або прикладом на вустах. І так малюють його ті, що знали й любили його, він дійсно й був такий. Не всім Господь дає одну вдачу; різні дари Духа Св. роблять і робітників Його різними. Нам належить пізнавати й розрізнявати цих робітників і їхні дари. Часом ми не розуміємо тих дарів і готові судити людину. І, коли вона покине нас назавжди, тільки тоді ми починаємо розуміти, кого ми втратили. Так тепер всі згадують покійного, його мову та вдачу лагідну, привітну, ласкаву й починають доцінювати його, як брата й пастора.

Народився Б. В. Букін у Росії на Курщині 20 липня 1882 р. Увірував у Середній Азії, працював там, а 1915 року переїхав до Канади, де жив і працював тільки два роки. 1917 р. він перейшов до Зл. Дер., де й залишився на праці Божій до часу своєї смерті 10 березня, 1946 року. Від 1922 р. перебував у Нью Йорку, де й був рукоположений на пастора 1925 р. Під час перебування в столичній Церкві він написав більшість своїх книг і віршів. У них об'явився його характер, жвавий, бадьорий, дотепний; ними зачитувались усі віруючі, володіючі російською мовою. Серед них і залишились найкращі спомини про цю добру, ширшу душу. Його дружина, як Прискила, вірна своєму чоловікові Авжилі, була йому вірною помічницею, підпорою й потіхою, й залишилась йому вірною й по смерті. Не сповна рік по смерті брата відійшла слідом за ним до вічних осель, щоб бути з ним завжди. Спокій і

любов Божа нехай буде їм нагородою за той спокій і ту любов, що вони їх сяяли тут на землі серед дітей Його.

Приятьель.

Борис В. Букін
1882-1946

ЗАКЛИК ДО ЧИТАЧІВ

Це перше число відродженого "Післанця Правди" розсилаємо всім братам, сестрам і зборам, чії адреси збереглися у нас. По одержанні часописа просимо зараз же надіслати передплату, якщо бажаєте отримувати його надалі. Повідоміть також членів і друзів збору про вихід "П. П". в світ, подайте їм його адресу та зацікавте їх щодо його приходу до них. Також просимо, як збори так і окремих віруючих, надсилати пожертви на "Післанця Правди", бо за одну тільки передплату ні один часопис, що має обмежений круг читачів, не може існувати. "Післанець Правди" видається приватно, але буде обслуговувати всіх членів Рос.-Укр. Союзу, подібно як "Сеятель Истины", що обслуговує Союз, хоч є приватним виданням. Віримо, що Господь поблагословить, а Ви піддержите Вашого "Післанця Правди".

Буря над Європою

(Воєнні спогади)

1.

Літо 1939 року було тепле, лагідне, тихе. Господь благословляв останнє літо покою Своїми багатими дарами. Їдучи в кінці травня на Конференцію Слов'янських Баптистів у Зельові, я зо Львова простував на Перемишль, Ярослав, Сандомір і Лодзь, і ввесь час бачив жовтіюче море українських а потім польських ланів, що заповідали багатий урожай. У потязі говорили про знаки на небі, про чорні хмари, що збирались над Польщею з заходу, про близьку війну. Але над безмежними полями стояв такий непопушний спокій, білі хмари пливли в синім небі так безжурно, велика делегація українських баптистів почувала себе так радісно й так чудово співала, що не хотілось вірити в якусь там війну. Але на останній станції Ласк, звідки треба було вдатися до Зельова, стояли військові потяги; за Ласкомрили шанці й усюди було повно польських жовнірів. Близько був західній кордон, що його зміцняли, і тут вяло-духом війни. На самій конференції брат Кужава пригадав слова маршала Ридз-Сміглого, що загрожував німцям і казав, що не тільки не віддасть їм польського жупана, але й "єдного гузіка" не дозволить від нього забрати; брат В. Гутше проповідував про катастрофу "Тітаніка" й ця проповідь здавалась чомусь знаменною й зловіщою. Прощаючись із учасниками конференції, ніхто не думав, що то вже остання зустріч і що незабаром надійде розлука остаточно.

Решту літа провів я в роз'їздах по Галичині й Волині та в праці над "Післанцем Правди". Вкінці літа відбулось урочище відкриття великого дому молитви в Кам'янци-Миляві біля Рави Руської, зв'язане з великим з'їздом молоді. Зібра-

лось понад тисячу слухачів Слова Божого. Остання моя подорож в Карпати, до збору Тисів за Болеховим, скінчилась 26 серпня. На станціях були кули заарештованих українців, що їх поліціянти відпроважували до Львова. За Стриєм на мостах і дорогах стояла вже воєнна сторожа. Була оголошена мобілізація. В самому Львові було неспокойно. Із крамниць зникали цукор, хліб, і ціни на все підскочили. По вулицях ішли змобілізовані вояки до касарень, під якими голосили їхні матері, жінки, сестри й доньки.

Приїхавши до Львова, я зараз же спровадив до міста мою родину, що відпочивала на Волині, й почав приготування до друку числа десятого "Післанця Правди". Не думав я тоді, що те число зможе вийти тільки аж за вісім років.

Стояли останні літні дні. В тихім соняшнім сяйві купались сади Львова. У блакитній імлі топились дзвіниці та бані церков; св. Юр підносився над ними; з Високого Замку відкривались безкраї простори та лани львівщини, що бігли ген до Волині й Поділля; по них бігли, неначе забавкові, маленькі потяги й зникали в далечині. Над усією Галичиною панував непорушний спокій і тиша, і нікому до голови не приходило, що вже за кількадесять годин тихий рай обернеться в пекло й руїну.

П'ятниця 1 вересня була зранку похмура. Вранці стало вже відомим, що вночі вибухла війна. Я з дружиною вбрався їхати на Личаків, аби відвідати наближених і зарядити дещо відносно одної волинської сестри, що напередодні померла й чий похорон мав відбутись того дня. На пляці Копитковим неподалеку від головного двірця ми зупинились. Навколо йшли тисячі жовнірів; во-

зи, авта, трамваї рухались на всі сторони; не можна було перейти через густі натовпи. Раптом всі піднесли голови догори: з сірих хмар випливали ескадри чорних літаків. “Ходім звідци”, сказав я дружині: “це — німецькі літаки; буде бомбардування”. “Тихо, мовчи, бо ще заарештують”, перестерігла мене дружина. Відійшли ми кільканадцять кроків і стали, дивлячись вздовж гарної зеленіючої Алеї Фоша на чудовий двірець. Нагло щось блиснуло, осліпило нас. Чорна мряка, дим і повітря вдарили на нас; небо й земля, здавалось, рывкнули; кавалки каміння, земля, дроти майнули в повітрі й навколо попадали люди на землю. Ми зрозуміли — бомба. За нею друга, третя, четверта. Валились будинки, дзвеніли шиби, падаючи згори, ревла повітря, вогонь вибухнув з дахів, стало темно, як уночі. Ми бігли під грюкіт, крики, обминаючи ранених чи побитих, інстинктивно молячись уголос. Прибігли додому. Діти зірвались з колін із плачем: “Тату, мамо, ми молились за вас, почувши вибухи, і Господь урятував вас!”

Того дня загинула у Львові сила народу; тисячі було ранених; сотки поховано; але ми, хоч були в самому пеклі, не тільки вийшли цілими з нього, але навіть жоден волос не впав з наших голів.

Від того часу минає восьмий рік, і ми ніколи не забували, що тоді врятував нас Сам Господь задля молитви-благання наших дітей, так само, як рятував Він нас і потім на протязі цих років.

Бомбардування Львова того дня скінчилось завдяки дощеві й бурі, що вибухла над містом. Не бажаючи залишати дітей у місті, призначеному на загин, я вивіз дітей до села Грибовичі під Львовом, а сам вернувся до міста, де на цвинтарі під зливою відбувся похорон волинської сестри. Діти Божі, не вважаючи на тяжкі пережиття цього дня й дощ, зібрались численно коло могили. Господь рясно благословив це зібрання, й одна душа віддалась Йому для праці.

Ми з дружиною лишились у місті, аби потішати й підтримувати членів Церкви.

Надійшли тяжкі дні не тільки для тих членів, але й для всіх мешканців Львова. Щодня, як по розкладу, біля 10 години з'являлись німецькі літаки й до 6 години вечора методично бомбардували залізничні урядження, летунські майдани та інші військові об'єкти в місті та навколо нього. Радіо, телеграф і телефон замовкли, сполука залізницею спинилась. Не стало електрики, а потім і води. Вдень угорі ревли літаки й над містом вставали високі слупи диму й куряви від вибухів бомб, а вночі червона заграва зловіщо кривавила небо, заповідаючи дальше знищення й смерть. Вдень рух у місті вмирав і відновлявся тільки зо смерком. Як тільки прохолода ночі обгортала стомлене від спеки й вибухів місто, на вулицях його з'являлись тисячі людей з ношами й тягарями на плечах або в ручних візках. Це були переселенці, що тікали з бомбардованих дільниць міста в інші, більш безпечні.

А погода, як надиво, була чудова. Перші осінні дні всміхались такою розкішшю тепла, тиші й сонця, небо було таке глибоко-синє, сонце вставало й сідало в таких чарівних фарбах, ночі були такі ароматні й прозорі, зорі на небі блимали так любо, по-літньому, що здавалось, ніби літо ніколи не перейде, й війна — це тільки тимчасове непорозуміння, що ось-ось промине.

Але надходив день, і війна розпочиналась. З'являлись літаки й повітря ревла, й земля стогнала від тяжких вибухів. У місті з'явилась безліч авт з біженцями з далеких Варшави, Познані, Кракова, Катовиць тощо. Опинились у Львові й державні влади зо столиці. Місто переповнилось. У домах вже не було місця для людей, і вони поселились у парках, садах, на вулицях.

Увесь цей час—десять днів—ми залишались у місті, служачи Церкві. Обидва недільні зібрання відбувались під грім бомбардування. Перший раз у житті Церква молилась у таких страшних обставинах. Другої неділі, 10 вересня, дружина пішла до дітей до Грибович, а на

другий день я дістав від неї просьбу — принести дітям трохи білизни. Ранесенько о год. 5-ій вийшов я з помешкання. Ніколи не думалось мені, що я покидаю й помешкання, й редакцію “Післанця Правди”, й усю працю назавжди. Через Замарстинів і Голоско вийшов я з двома братами на гори. Звідти озирнувся на Львів. Він лежав у долині і по горах розкиданий, такий гарний, чарівний Львів, що тяжко було від нього очі відвести. Я потішав себе думкою, що німці ще далеко, і що я навечір піду назад. Над містом у цей мент з'явилися ескадри німецьких бомбовців. . . .

(Далі буде)
Л. Потапович.

Із Праці на Ниві Божій

Німеччина. Організована минулого року Українська Євангельсько-Баптистська Церква у Німеччині росте й міцніє. Деякі збори цієї Церкви на протязі кількох місяців мали такий успіх у ділі Божому, що число членів подвоїлось. Провід у Церкві тримають такі досвідчені пастори, як Ст. Нищик і Гр. Домашовець. Разом із ними працюють пастори Іл. Кубрин, Ів. Підгорецький, З. Речун-Панько та ін.

“Дорога Правди” — це назва християнського місячника, що його випускають наші брати в Німеччині. Часопис надзвичайно гарний і змістовний. Зміст — цікавий, форма прекрасна, мова поправна. Редагують його Гр. Домашовець і М. Подворняк, знані з своєї передвоєнної співпраці в “Післанці Правди”. Часопис заслужує поширення й підпори. Серед імен співробітників спіткаємо такі: І. Тарасюк, Іл. Кубрин, І. Барчук, Б. Антонич, І. Гарасевич та ін.

Духовну семінарію скінчили брати Д. Марійчук, Т. Луцик і О. Гарбузюк, а продовжують у ній науку Л. Підгорецький, Мельник, Улянюк, Тарасюк, Поліщук та інші. В університеті студіюють Сусь, Жадковський, Остапчук, Угрин, Швець і Ткачук. В таборних гімназіях сила на-

шої молоді.

Медичні сестри Ганя Глива, Єва Мрачинська, Катерина Голубка, Маруся та інші працюють у лікарнях.

Наш талановитий композитор С. Бичковський, родом з Волині, видрукував нового українського співаника “Мельодії Скитальця”.

В останніх днях багато наших братів і сестер виїхало з транспортами скитальців до Бразилії, Аргентини, Англії, Франції та Бельгії. Цей виїзд треба вітати в надії, що з тих країв найлегше й найшорше вони можуть виїхати до Америки.

Зл. Дер. Півн. Америки. У Церкві Честерський у днях 26 і 27 квітня відбувся районний з'їзд з нагоди передачі пасторства Церкви бр. Жабко-Потаповичеві. Головна урочистість відбулась у неділю 27 квітня в церкві Крумлін. Церква була виповнена по-береги. Брало участь пастори — П. Бартків, П. Давидюк, Ів. Непраш, Шельпук і Семенов. Новий пастор Церкви бр. Л. Жабко-Потапович відвідав вже деякі Церкви, як Ансонія, Вотербурі, Гартфорд, Філядельфія, Пасейк, Фріголд, Менвіл, Савтрівер, Флемінгтон, Нью Йорк, Скрентон і Детройт, служачи Словом Божим та оповідаючи про діло Боже в Європі.

У Детройті відбувся другий річний з'їзд Українського Місійно-Біблійного Товариства. Були присутні-піонер євангельського руху в Канаді пастор Іван Шакотько, Директор Товариства І. Гомінюк, презес товариств П. Бартків з дружиною, Н. Лукянчук, Й. Шкула, Л. Жабко-Потапович з дружиною та місцевий пастор В. Бура. Відбулись благословенні зібрання. Церква була повна. Український збір гостинно приймав усіх делегатів і гостей із Зл. Держав і Канади. На з'їзді виявилось, що Товариство розвивається надзвичайно добре й працю його Господь благословляє. Його провідники І. Гомінюк і М. Івахів є теж запорукою, що праця його для української євангельської ниви принесе сподівані оwoчі.

Лінтгоф, 29 квітня, 1947 р.
Дорогий Брате Потапович! Спокій Божий нехай буде з усіма Вами!

Слава Богу, ми всі ще живі та потрохи здорові; живем, як Ілля в Сарепті та в пустелі; може трохи інакше, бо ще вмирати не хочемо, про смерть не просимо, і духовно не спимо, а трудимось для Господа й бажаємо жити ще для Його діла й слави. А під яким оглядом наше сучасне життя є подібне до життя Іллі в Сарепті та в пустелі, то Ви самі знаєте. Духовно Господь благословляє нас і допомагає нам для Нього трудитися. Про св. хрещення, яке ми тут мали, я вже Вам писав. Тепер ми вислали одного брата, члена нашої церкви до біблійної школи, де вчить бр. В. Гутше, а це брата Ів. Касу.

Минулої неділі наш гурток молоді, в числі біля 20 душ, відбув місійну подорож понад 120 кілометрів автотом до одного шпиталю чужинців (то значить не-німців), де кілька душ із нашої церкви лікуються. В тому шпиталі відбулося гарне Богослуження, співав наш хор, сказано дві проповіді, багато хворих людей слухали Слова Божого з слізьми й обіцями не забувати про Нього та просили ще відвідати їх. Ці наближені до Слова Божого люди навіть у шпиталі терплять гонення від польського священника, який повідбрав декотрим св. Письмо та й спалив. Це ще більше підкрісило переслідованих у вірі в Слово Боже.

Для Господа працюють активно майже всі члени церкви. Деякі є хворі, що тяжко страдають, то й їм мусимо допомагати. Господь післав нам поміч і для тіла також. На днях ми обидва з бр. Підгорецьким отримали по одній харчовій паці "Каре" від "Українського Місійного Товариства" в Канаді, за що ми

дуже вдячні братам від усього серця. З цього приводу наші діти й ми з ними переживаємо дійсну поміч й радість. Така пачка на нас п'ятьох осіб вистачить хоч на два тижні, щоб не чути голоду. Ми віримо, що Господь допоможе нам і далі.

Тепер багато наших людей з англійської зони йдуть на роботу до Англії, деякі відїхали до Бразилії дня 24 квітня. До Англії йдуть наразі самітні та родини без дітей; з дітьми не приймають.

Нам трохи невигідно, бо на руках нічого певного ми не маємо і не знаємо, що маємо робити. Маємо тільки листи з обітницями від Вас та від бр. Барткова й Могіяка, що допоможуть мені в родиню переїхати до Америки, та що брати там роблять про це старання; але вже довго я не мав від нікого з Америки листа. Це як першого листа отримав від Вас, то не знаю, як та справа зараз мається. Наші дані мають також і брати в Канаді, але й від них ми нічого певного ще не отримали. Тому прошу дуже напильшити нам дещо про цю справу, бо це для нас найпекучіше.

Тут загально говорять, що всі, що мають афідевіти, поїдуть на підставі їх до Америки чи до Канади. Духовні поїдуть понад квоту.

Все це ми віддали в руки Господа й надіємося на Нього, й віримо, що Він допоможе. Сердешно поздоровляємо Вас з родиню бр. Барткова з родиню, братів Лукянчука, Могіяка, Церкву в Честері й дітей Черетятка. Моліться за нас і не забудьте про нас. Господь в усіма Вами.

Ілля Кубрин.

Що Чувати?

* З глибоким жалем подаємо спізнену вістку про смерть президента Всесвітнього Союзу Баптистів Дра Д. Х. Рушбрука. "Манчестер Гардіан", що приносить звідомлення, каже, що в особі Дра Рушбрука баптисти всього світу втратили великого діяча та досвідченого робітника.

* Всесвітній Конгрес Баптистів відбудеться в часі від 29 липня до 3 серпня цього року в місті Копенгаген (Данія). Головна думка Конгресу—"Відповідальність баптистів за цей світ". Під час Конгресу буде перепроваджено вибори президента Всесвітнього Союзу, на вільне місце по небіжчикові Дрові Рушбрукові. Сподіваємось, що на Конгрес прийдуть представники Української Єванг.Баптистської Церкви в Німеччині пастори С. Нищик, Гр. Домашовець та інші, представники з Польщі та з інших країв. Із Америки від нашого братства мають виїхати на конгрес брати Н. Лук'янчук і М. Івахів, що представлятимуть на Конгресі теж Українське Місійно-Біблійне Товариство.

* Український Біблійний Інститут у Саскатуні в Канаді закінчив свій перший курс і студенти роз'їхались на вакації та на місійні поля. Восени, як Господь дозволить, наука розпочнеться з подвійною енергією.

* У Колингсвуд, Н. Дж., помер у віці 62 роки пастор Др. Персивал Кунди, великий оборонець українського народу та його культури. Народився в Англії, студентом емігрував до Канади, де студію-

вав у Манітобськiм Університеті та в пресвітер. семінарії. Замолоду почав учитися української мови, історії тощо й згодом перекладав на англ. мову твори визначних українських письменників і друкував їх у америк. журналах. Приклад із нього повинні взяти наші молоді віруючі. Вони повинні не забувати мову батьків, а вчитися її, аби потім могли служити нашому народові й тут і за океаном, несучи йому Слово Спасіння.

* Наукове Товариство ім. Шевченка відновило свою діяльність у Мюнхені в Німеччині. 65 відсотків усіх членів згуртувалось біля цієї найвищої української наукової установи, що існує вже 74 роки.

* Пастори П. Бартків і Л. Жабко-Потопович з Честеру, Па., 20 червня відбули подорож до Вашингтону, де клопотали у Конгресі, Сенаті та в інших найвищих установах у Вашингтоні в справі прискіпшення виїзду наших церковних діячів і співвизнавців із таборів Німеччини до Америки. Влада поставилась до їхніх прохань дуже прихильно. Просимо наших скитальців у Німеччині молитись за цю справу та терпляче чекати її доброго кінця.

* Бр. Й. Шкула, один із діяльних членів Україн. Біблійно-Місійного Товариства, що перед війною діяльно співпрацював з "Післанцем Правди", видаючи численні брошури та друкуючи свої цінкові статті в нім, продовжує їх видання та поширення серед українського населення Злуч. Держ. і Канади. Маємо надію, що він продовжуватиме свою діяльність на славу Божу та далі братиме участь у "Післанці Правди".

Редактор:

Rev. L. Zabko-Potapowicz
320 East 8th Street
Chester, Pa. U. S. A.

Адміністратор:

Rev. P. Bartkow
42 Elkinton Avenue
Chester, Pa. U. S. A.

Я ДОРОГА І ПРАВА

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 2.

СЕРПЕНЬ—AUGUST

1947

„Вибирай”

З ким ідеш ти сьогодні в дорогу?
Хто тобі буде світлом твоїм?
Чи підеш ти за Господом Богом,
Чи вслід звернеш за духом лихим?

Хто тобою в житті покере —
Чи любов, чи ненависть лиха?
Чи ти вибереш долю святую,
Чи те зло, що веде до гріха?

Хто тебе на свій бік перетягне,
З ким у світі цьому будеш жить?
Хто тобі за ясний приклад стане?
Вибирай вже сьогодні, в цю мить!

Не вагайся та й Господа Спаса
Ти за Гетьмана свого приймай,
А Він вірний, щоби свого часу
Тобі дати і вічність, і рай!

П. П.

Із праці на ниві Божій

Зл. Дер. Півн. Америки. За звичаєм, прийнятим тут, від самої весни розпочинаються так звані районні з'їзди. Збори Українсько-Російського Союзу з'єднані в райони за засадою територіяльною. В кожному районі з'їзди відбуваються в церквах по черзі. Ціль з'їздів, поглиблювати духовне життя церков і зміцнити зв'язок між ними й членами, цілком біблійна й мудра. Треба тільки слідувати за двома речами: аби з'їзди ці не робились шаблоновими, формальними й аби члени церков брали жвавішу участь у них. Для цього потрібно, аби пресвітері разом із церковними радами робили духовні й організаційні приготування, заохочувати членів до співпраці та своєчасно запрошувати сусідні Церкви до співучасті. А насамперед треба молитися, аби ці з'їзди сприяли ростові й пробудженню церковного життя.

Філадельфія. Районовий з'їзд розпочався в суботу 21 червня у власній церкві під проводом керівного збору бр. Соловєя. Настрій був благословенний і духовний. На другий день, у неділю 22 червня з'їзд продовжився в церквах більших зборів. Залі були виповнені по-береги як філадельфійськими так і сусідніми віруючими. Пополудневе зібрання було відчасти присвячене європейській місії з приводу від'їзду до Європи сестри М. Сілоді. Промовляли брати П. Бартків, П. Ковальчук і Л. Потапович. Урочистість збільшилась через хрищення двох нових членів філадельфійської церкви. Місцева церква заходами енергійного брата Соловєя та його співпрацівників-братів і сестер, заопікувалась усіма гостями, прийнявши їх з любов'ю та щирістю правдиво білорусько-українською.

Атлантик Сіті. Місто це знане з того, що лежить на самому березі океану, що притягає туди, особливо в гарячі недільні та святочні дні, десятки тисяч турист-

тів і купальщиків. Місто живе з них, віднаймаючи їм усі вільні куточки в домах. Берег океану, залитий соняшним сяйвом, є засипаний тисячами людських тіл. Люди відпочивають, плескучись у лагідних хвилях, споглядаючи в синьо-блакить безмежних просторів і дримаючи під мельодійне рокотання морського прибою. В Америці ці розкоші доступні всім, навіть найбіднішим людям. Та ми, віруючі, були би найнещасливіші від усіх, якби могли задовольнитися тільки втіхами тіла. Слава Господеві, що нам приступний є ще й інший океан — Духа та Слова Божого. Тому, коли віруючі з'їхались на районний з'їзд у суботу 20 і в неділю 21 липня, вони втішались не тільки виглядом безмежних океанських водостепів, але насолоджувались і звуками духовних пісень і проповідями в трьох мовах — українській, англійській та російській. Молитовний дім, де відбувався з'їзд, у двох хвилинах ходу від океану, наповнився в неділю гістьми з різних місцевостей. Із Честеру заходами бр. К. Лемця прибув цілий автобус гостей. Радісно було відпочити на цьому з'їзді; настрій був радісний, вільний, благословенний. І тому, коли з'їзд скінчився, неохоче відривались гості від двох океанів, особливо від духовного. Було ще одне місце, від якого тяжко відірватись: це гостинний дім брата Т. Мазура, проводячого збору. Його дім і кухня завжди відкриті для всіх віруючих. А це тому, що серця брата й сестри широко відкриті для Господа та Його дітей.

Західня Канада. Конференція річна в Саскатуні розпочалась по полудні 25 червня. Через великі дощі, коли річки вийшли з берегів і позривали мости й дороги, багатьох не могли прибути на час. Але згодом почали надходити й приїзжати делегати й з найдальших закутків. Всіх тішило те, що з Америки прибув бр. Н. Лукіячук, що вже перед тим відвідав районний з'їзд у Гаес і деякі придорожні церкви. Приїхав і бр. Михайло Івахів, що виявляє невтомну ді-

(Продовження на стор. 17)

“I am the way, the truth, and the life”
(John 14:6)

“THE MESSENGER OF TRUTH”

UKRAINIAN CHRISTIAN MONTHLY
Subscription: 1 year \$2.00; half year \$1.00
Foreign Countries \$3.00. Single copy 25 cents
Editor: Rev. L. Zabko-Potapowicz.

“Я дорога, й правда, й життя”
(Івана 14:6)

“ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ”

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТІЯНСЬКИЙ МІСЯЧНИК
Передплата: Річно 2 дол. На піврону 1 дол.
За кордоном 3 дол. Поодинокі число 25 ц.
Редактор: Паст. Л. Жабко-Потапович.

320 EAST 8th STREET, CHESTER, PA., U. S. AMERICA

На цю адресу висилати матеріял, пожертви й передплату.

No. 2 AUGUST, 1947 Vol. 14 | Ч. 2. СЕРПЕНЬ, 1947 Рік 14

ТІЛЬКИ ОДНОМУ

“Ніхто не може служити двом панам...
Не можете Богу служити й мамоні”.
Мтв. 6:24.

До цього часу тільки поодиноким віруючим або церквам доводилось ставити перед собою й розв'язувати це питання — кому служити, Богові чи мамоні. Поодинокі християни та збори за часів першого християнства та в середніх віках, мали рішати це питання, що його світ ставив перед ними, загрожуючи вірним дітям Божим переслідуваннями та смертю. І правдиві віруючі вибирали смерть, але не згинались перед сатаною.

Дев'ятнадцятий і двадцятий віки висунули нові форми, в які ворог Господа й людей вбирається для того, аби обдурити віруючих і їх до себе навіть привабити, аби потім тим сильніш на них напасти й їх і Євангелію знищити. Та з другого боку всім дітям Божим щораз ширше відкриваються очі й вони бачать усю небезпеку, що загрожує ділу Божому з боку диявола.

В останніх часах світ виразно ділиться, розколюється на дві частини. Щораз частіш та ясніш бачимо знаки цього розламу. Старий Світ щораз сильніш стає під вплив атеїзму—безбожництва, Новий Світ чи Америка щораз смілівіше та рішучіше стає по стороні Бога та Його Відкриття. Європа з її диктаторськими та тоталітарними системами весь час висуває наперед ідею над-людини, що своїм розумом, силою та зброєю опановує цей світ і не потребує заступництва або проводу Творця цього світу. Грубою силою та морями крові ця ідея йде до конечної цілі, яка в той же час є й метою сатани. Комунізм є тільки однією з форм, що в них одягається ця ідея, затуманюючи людей своїми голосними гаслами, за якими стоїть деспотизм і невільництво. Америка з її демократичною вільністю, що стягала до себе всіх переслідуваних за віру з усього світу, висуває наперед правдиву свободу, що її створила й підтримує Євангелія.

І перед людьми всього світу стає питання: чи йти з сатаною проти Бога, чи з Євангелією Христа — проти диявола? І коли для багатьох це питання ще неясне, недозріле, то для нас віруючих нема труднощів щодо його розв'язання. Ми знаємо, що сатана, що тепер одягається в одіж побожності й дає навіть деяку “свободу” для віри й віруючих, в той день, коли опанує світ, розчавить, видушить і знищить і віруючих і Євангелію.

Знаючи це, бачачи це при світлі Слова Божого, ми вже тепер повинні разом з Ісусом Навином сказати рішуче: “Вибирайте тепер, кому хочете служити: чи бо-гам, що їм служили предки ваші... Я ж і мій дім служитимемо Господеві!” (Іс. Нав. 24:15).

Підіймайте голови ваші!

Стаття проф. В. Р. Марцінковського

За наших тяжких днів мимоволі пригадуються слова Христа: "І будуть ознаки на сонці, й місяці, й зорях, а на землі переполох народів у заколоті; як зареве море та хвилі. І омертвіють люди від страху та дождання того, що прийде на вселенну: сили бо небесні захитаються. І тоді побачать Сина Чоловічого, йдучого на хмарі з силою й славою великою. Як же зачне це діятись, випро- стуйтеся і **підіймайте голови ваші**: бо наблизилось викуплення ваше" (Луки 21: 25-28).

Отож, на ці жахливі часи Христос видав заповіта: "підіймайте голови ваші!" Бож імла наших днів це тільки темрява перед досвітом. Банкротство людської культури й розчаровання щодо людини це — лише заповідини приходу Христа. І в міру того, як збільшуватиметься жах на землі — "наблизилось вибавлення ваше". І тому дітям світла дано повеління бути бадьорими, піднести чоло догори. "Підійняти голову" — це, певно, не означає згорда споглядати на всіх і все "згори"; це значить — дивитися на все, що діється, "з височини", цінувати все тимчасове з височин віковічності.

Чому це важливо? Та тому, що тоді ми дивимось не на тимчасове панування зла й насильства, а на відвічну перемогу добра й любови. Тоді наш страх заміняється вірою. Тоді зміцнюється наша любов. А "в звершеній любові нема страху". Христос по Таємній Вечері простуючи з Сіонської гірниці до гори Оливної, співав із учнями гимни хвали. Бож Він спозирав не на долину тіни смертної, не на Гефсиманію з її журбою смертельною, — Він споглядав на сяючу верховину Оливну, де по всіх муках хреста Він стоятиме, як воскреслий Господь, Переможець пекла й смерти, а згодом — як Суддя й Гетьман всесвіту. Підіймаючи голо-

ву, ми бачимо Христа не на хресті пониження, але на престолі хвали, бачимо "Царя в славі Його", бачимо "землю далеку" (Ісаї 33:17). Він прийде незабаром, аби взяти Свою Церкву, й "земля далека", що на ній перебуває Правда, буде під ногами нашими.

Що потрібно для цього? Перш за все — бути учнем Христа. Бож **Він** дав цього заповіта. І тільки вони, народжені від Духа, викуплені пречистою кров'ю Христа, здібні в днях журби підійняти голови, полинути духом у височинь і бачити гірне царство. Бож "коли хто не народиться звиш, не може бачити Царства Божого". Але й учні можуть спати духовно, можуть сутужити. Цієї страшної ночі пам'ятаймо заповіт Христа: "пильнуйте та моліться".

Противогази духа. Газові маски мають за ціль — зберігати людське тіло від задушення отрійливими газами. Та жодні маски не врятують від газів, що затроюють душу людини смертельними отрутами страху й сутуги. Ці гази заповнюють світ. Вони нищать духовну й тілесну енергію, ослаблюють волю, нерви й мускули. Ці гази страху, а також і гази ненависти насуваються забивчою димовою заслоною, що вдушує віру й любов. Ось чому апостол радить синам світа одягнутись "у броню віри й любови" (1 Сол. 5:8). За наших днів він сказав би: одягайте противогази віри й любови, не виходьте без них у світ. Бо інакше зменшиться віра й охолоне любов. Молитва й та путь єднання з гірними просторами, з вирієм, з животворчою силою Духа, що охороняє від задушення в затроєній атмосфері цього світу. Жертвенне служення, випромініння віри й любови в оточуюче нас середовище, благовістя Євангелії спасенної — все це утворює уздоровлюючу атмосферу, що в ній люди-

на відживає духом і тілом.

Людина. Людина (по старо-слов'янському — чоловік) — це істота, що її чоло звернене до вічності; істота, що звернена лицем догори (згрецька людина — антропос). Людина без Христа спускає лице до землі, падає на духові, підупадає взагалі, злісно споглядає зпід лоба на інших. Лише Христос має силу піднести це спущене чоло, надхнути людину й дати їй крила, відновити в ній здібність підійматись над сумною дійсністю.

Якось, будучи в Швеції, я пережив “катастрофу” авта: наша машина зсунулась з дороги по стрімкому насипу; вдоліні вона на щастя зупинилась, застрягнувши в піску. Я спитав старого, що сидів позади мене: “Чи злякались ви?” “Та ж ні! Я дивився в небо!” відповів він. Він дививсь догори. . . .

Брати! Кріз зловіще свистіння бурі й рев гураганів прислухаймося, прилинемо вухом — й ми почуємо тихий голос Учителя, повний любови й Божеського спокою:

“Підіймайте голови ваші!”

І тоді з новою вірою підемо кріз усі недогоди наших днів з піднесеним чолом, споглядаючи на Начальника й Звершителя віри Ісуса! До Нього назустріч!

В. Ф. Марцінковський

Палестина.

* * *

Редактор і співробітники “Післанця Правди” вітають Брата В. Ф. Марцінковського та Його Дружину, що знаходяться в Святій Землі, й просять їх подавати голос до віруючих у всьому світі за допомогою сторінок П. П.”

Непереможена Церква Христова

“І рече пан до слуги: вийди на шляхи та на загороди та й **си-лу** увійти, щоб повна була господа моя”. Лук. 14:23.

В Палестині був звичай не лічити запрошення за дійсне, якщо воно не було повторене три або й чотири рази. Напередодні гостини посилалась одна картка; друга вранці того дня, на який запрошували, а третя посилалась перед гостиною, коли вже все було готове й приряжене.

Господь Ісус Христос оповідає нам про пана, що “справив велику вечерю та й запросив многих; і післяв слугу свого часу вечері сказати запрошеним: Ідїть, бо вже все готове. І почали рядом відпрошуватись усі. Перший сказав йому: Поле купив я, то мушу піти та подивитись на нього. Прошу тебе, вибач мені.

А другий сказав: П'ять ярем волів купив я, і йду спробувати їх. Прошу тебе, вибач мені. А знов другий сказав: Я одруживсь, тому й не можу прийти. І прийшовши слуга той, оповів панові своєму. Вийди хутко на дороги та на вулиці городські, та вбогих, та калік, та кривих, та сліпих поприводь сюди. І рече слуга: Пане, сталось, як звелів еси, тай ще є місце. І рече пан до слуги: Вийди на шляхи та на загороди, та й **си-лу** увійти, щоб повна була господа моя. Глаголю бо вам, що ніхто з чоловіків тих запрошених не покуштує моєї вечері”.

У тім гарнім оповіданні нас найбільше цікавить одне слово: **си-лу**. В яким значенні вжито тут цього слова? Знаємо ж добре, що нікого не можемо взяти за коміра й привести його на гостину Євангелії! Кожна людина має вільну волю й

може робити, що хоче. Бог поклав перед людиною дорогу життя й дорогу смерті. Якщо занадто **присилувати**, себто примушувати людину до чогось, то можна справу скорше зіпсувати, аніж довести її до доброго кінця. Здається, що деякі люди, примушуючи інших до Євангелії, часто псують їм смак до неї. Я гадаю, що в данім випадку не треба думати, що тут мова йде про фізичне присилування, про тілесний примус. Але в той же час гадаю, що життя християн повинно бути таке побожне, щоб Євангелія, котру вони визнають і звіщають людям, через таке життя стала силою, приваблюючою й притягаючою їх до себе.

Якже ми можемо своє життя зробити такою приваблюючою силою? Для цього потрібні:

1. **Приклад.** Наше життя повинно бути чисте й святе. Ми повинні бути справедливі й жертвуючі. Скупий нікого ніколи до Євангелії не притягне. Людина, що багато гворить, а нічого не чинить, не тільки нікого до Господа не привабить, а скорше віджене від Нього.

2. **Сердешність.** Холодне, ледове християнство ніколи не загреє й не розтопить невіруюче, гріхом заморожене людське серце. Наше християнство й наша побожність мусять бути сердешні, теплі, гарячі, аби притягати людей до Христа.

3. **Радість.** Притягнути грішних до Бога здіємо тільки радісним життям. Тому Слово Боже так часто нагадує нам про радість у Христі й радить нам: Радуйтеся в Господі, і знов кажу: радуйте-

ся! Іншими словами — докажім нашим життям, що в Христі Ісусі ми дійсно маємо, те, що визнаємо устами.

Оповідать про одну пані в Європі, що її чоловік помер, а вона сама була нещасна й у духовній імді. Втративши чоловіка, не мала пощо жити. Життя стратило для неї весь чар і принаду. Веселощі світу стали їй осоружними та нестерпними. Одного дня відвідав її дворовий швець. Він здався їй такий радісний, що вона здивувалась. Запитала його, чи він дійсно такий щасливий, що може радіти й веселитись? Його відповідь бренила: "Я — найщасливіша людина на світі!" Світло його обличчя здавалось відбивалось на її лиці навіть по його відході. Коли він прийшов удруге, вона запитала його про причину щастя й радости. Тоді швець, що належав до моравських братів, звичайним, спокійним тоном почав оповідати їй про любов Божу, що об'явилась через хрест Господа Ісуса Христа, та про спокій Божий, що перевищує людський розум. Свідोцтво цього брата привело її до Христа, й вона розпочала нове, діяльне життя, служачи богові й людям. Вона стала правдивою християнкою й привела до Господа сотки душ. Чи ви гадаєте, що той швець навернув би її до Спасу, якщо був би не радісний, а сумний?

Разом із псальмоспівцем благаймо Бога словами псальми 51-ої: "Приверни мені радість спасіння Твого . . . Покажу беззаконним дороги Твої, і грішники вернуться до Тебе!"

Йосип Шкула
Чікаго.

Християнське життя

В ЗАНЕПАВШІМ СВІТІ

"Тим же вийдіть із-між них і відлучіться, глаголе Господь, і до нечистого не приторкайтесь; і Я прийму вас". 2 Кор. 6:17.

"Вийди з неї, народе Мій, щоб не мати вам спілки в гріхах її, і щоб не прий-

няти вам пораз її". Відкр. Івана 18:4.

"Йдіть ж, йдіте, виходіть ізвідти; не торкайтесь нечистого; виходіть із-посеред нього, очистіть себе, ви, що носите посуду Господні". Ісаї 52:11.

"А всякий, хто слухає ці слова Мої, та й не чинить їх, уподобиться чоловікові

необачному, що збудував свій будинок на піску". Матв. 7:26.

* * *

Оці й багато інших так разячих і ясних уривків Св. Писання, що написані в Старім і Новім Заповіті, служать нам, віруючим, за дороговказ до християнського життя в цьому грішному й підупавшому світі. Наш Господь закликає нас, аби ми вийшли із світу й виконували волю Того, хто нас із темряви покликав до чудового світла, й аби ми нічого спільного не мали зо світом, але були Його світлом, що показує дорогу спасіння; аби ми самі трималися чистими та не забрудженими перед світом, будучи прикладом іншим та й наслідували Ісуса Христа, нашого Господа й Гетьмана (1 Тим. 6:11-15; 5:21). Сам апостол Павло так промовляє до віруючих: "Тож благаю вас, браття, щедротами Божими, представляйте тіла ваші як жертву живу, святу, угодну Богові; це — розумне служення ваше". Римл. 12:1.

Ті всі, що були прийняті Господом, як сини й доньки, повинні дбати про Отцівське насліддя, наслідниками якого вони стануться свого часу; ми повинні жити побожно й свято, й бути зразком і світлом для світу, як справжні сини Покликавшого нас (1 Пет. 1:13-20).

Як зразок вірності Богові маємо гарний переказ про Данила, що повстав проти наказу самого царя Навуходоносора — їсти, пити й поклонятися ідолам спільно з невірними, поганськими вавилонцями. Волів прийняти вирок смерті, аніж бути учасником грішного світу. За цю вірність Бог підніс Данила. Така сама доля спіткала інших пророків, апостолів і навіть самого Господа Христа.

Трое юнаків, співбратів Данила, що спротивилися наказові вавилонського володаря, представляють нам вибраних нинішнього часу. Тому й вибрані повинні так само чинити — не змішуватися зо світом у його розкошах, але служити Господеві, виконуючи Його волю та приносячи сто-відсотковий овоч добрих та святих учинків, що до них покликані.

У книжках 1 Тим. 3;1-6, Матв. 24:9-13,

2 Пет. 3:3 та Юди 1:18 читаємо докладно, що наприкінці цього віку, перед приходом нашого Господа по Його святу Церкву — настануть дні лихі, любов охолоне, люди будуть самолюбні, житимуть у розкошах, хоч і матимуть вигляд побожних...

Чи не є тепер так? Можемо тепер уважити, що багато нинішніх християн, замість того, щоб іти наперед і провадити гинучий люд до каяття й спасіння, — змішалися зо світом так, що навіть тяжко відрізнити християн від світських людей; кордон, що відділяв християн від світу, зник остаточно.

Цей напостин і заклик відноситься тільки до віруючих. Не сподіваємось того, щоб ці слова відіграли велику ролу в життю тих, що не є спасені й не прийняли Господа за свого Спаси. Але щодо Церкви, то вона обов'язково повинна відлучитися від цього світу. Щоб Церква християнська не була тільки однією тінню або кісткою першої християнської Церкви, що про неї читаємо в Новому Заповіті, вона мусить викинути зпосеред себе звичай світських людей щодо розкошів, забав, мови й навіть щодо одягу. Прикрасою християнина, наприклад, не повинні бути довгі, помальовані та загострені як пазури птаха нігті або до огиди на-червоно пофарбовані вуста. Однак навіть серед християн бачимо такі карикатури на людей... Такий вигляд їхній не впливає на піднесення християнського життя. Нема нічого дивного, що розводи серед дорослих і злочини серед доросту постійно збільшуються, бо де ж маємо добрі зразки до наслідування?

Так, цей поклик спрямований до віруючих. Не до грішників звертаємось, хоч хотіли би ми, аби й вони навернулись і були спасені; бо якщо залишаться в своїх гріхах, то чекає їх ніщо інше, як тільки Божий суд. Промовляємо тут до тих "віруючих", що, подібно до світських людей, збувають свій час у пиятиці, залюбки провадять безсоромні розмови, уживають безсоромних світських убрань і т. п. Часто єдиною різницею поміж так

званими “віруючими” та світськими людьми є те, що “віруючі” записані до церковних книг. Та хіба те, що на Великдень, Різдво, під час весілля або похорону заглядають вони теж до церкви.

Чи твій сусіда знає, що ти — християнин? Чи кондуктор у трамваї або людина, що ти з нею працюєш, можуть пізнати в тобі християнина?

О, християни — брати й сестри! Чи бажали би ви перевірити свої серця, та життя — при світлі Слова Божого — аби побачити, яка різниця поміж вами й світськими людьми?

До вас, жінки, я гукаю, бо ви залюблені в ваші вбрання! Послухайте, що до вас каже ап. Петро: “Ваша окраса нехай не буде зовнішнє заплітання волосся й убирання в золото, або з’одягання в одєжу; а потайний серця чоловік, у нетлінні лагідного й тихого духа, що перед Богом многоцінне”. 1 Пет. 3:3-4. Ото правдива краса молодиці й дівчини, християнки!

А ви, чоловіки! Чи ваше життя відрізняється від життя світських людей? Чи ваша мова з іншими людьми є завжди християнська, себто, чи розмовляєте ви про речі, що в них ви вірите? Чи може провадите безсоромні балачки? Чи може стидаетесь у товаристві призна-

тись, що ви — християни, а може слідуєте прислів’ю: “з вовками жити, по-вовчому вити”?

А ви, духовні — проповідники й пастори! Чи ви дійсно є вірними пастухами, що пасуть Божий люд на радість Тому, кому ви служите? Чи не гинуть часами ваші вівці від голоду чистого слова щодо збудування? Пам’ятайте, що незабаром мусите здати справоздання з вашого приставництва!

Хто бажає, отже, зробити обрахунок з своїм сумлінням, той нехай самого себе запитає: яка різниця є поміж мною й грішним і впавшим світом? Перечитаймо ще раз послання до Римлян 12:1-2: “Тож благаю вас, браття, щедротами Божими, представляйте тіла ваші, яко жертву живу, святу, угодну Богові; це — розумне служення ваше. І не приладжуйтеся до віку цього, а переображуйтеся обновленням ума, щоб довідуватись, що воля Божя добра, й угодна, й звершена”

Цього всього бажаю вам усім. Бажаю також благословення від Господа, аби дочекатись цієї великої Божої обітници.

Ваш люблячий у Господі слуга

В. Василина,
Каліфорнія.

Праця сестер у Церкві

(Продовження)

Дорогі Сестри! Продовжуючи далі мою з вами розмову, хочу зупинитися над нашим свідкуванням поза домом.

Найперш за все мусимо пам’ятати, що всі наші сусіди завжди уважно приглядаються до нас і до нашого життя. Ми живемо як у скляному домі, через стіни якого сусіди бачать, що в нім діється. Живучи свято й чисто, ми тим самим вже свідкуємо всім оточуючим нас про нашого Спаса.

Але коли ми живемо навіть дуже по-

божно, але в той же час нікому не скажемо про нашого Господа, то ми стаємо подібні людині, що свого таланта зв’язала до хустини й закопала глибоко.

Якщо ми йдемо по вулиці чи тільки виходимо надвір і зустрічаємо когось із наших сусідів, насамперед і завжди мусимо сказати слово привітання, поздоровкатися з ними. Але не обмежуймося цим одним привітанням; і не спішімо зараз же перейти на легку балачку, судячи наших сусідів або знайомих; спитаймо чємно про здоров’я бесідника чи бе-

сідниці, про дім, родину; при добрій відповіді зауважте, що це Господь хоронив їх до цього часу, при сумній — потіште, заспокойте, вкажіть на Спаса, що може допомогти в біді й нещастю. Говоріть про речі, при яких ви завжди могли би згадати про Бога та Йому віддати хвалу. На першу розмову досить і цього. Наступним разом трохи більше. І так щодня, щозустрічі. А при цім не забувайте ту людину згадувати в ваших молитвах, благати за неї Господа. І коли Він вкаже вам відповідний час, запросіть ту людину до церкви. Не спроневіряться, якщо почуєте відмову; не падайте духом, продовжуйте молитися за неї й працювати над нею. Вірте, що посіяне святе зерно ніколи не загине, а як буде на те воля Божа, воно зійде Христос у приповісті про сіяча каже про одне врожайне зерно на три згинувші марно. Отже, завжди треба мати надію, при сталій, упертій праці та молитві, на те, що з декількох бесідників бодай один колись прийде до Господа.

Майте терпеливість у цій праці. Коли ваші бесідники будуть занадто твердого серця, спогадаймо, якими колись були ми в цім світі, скільки над нами мусіли працювати віруючі люди. Ми колись були на тій самій дорозі, але Бог знайшов і нас, і відпустив гріхи, і змінив характер і вдачу. Так само робімо й ми з нашими сусідами. Вірмо, що привітливими, ласкавими, повними любови до Бога й гинучих людей словами здоліємо загаріти найхолодніше серце.

Якщо твоя сусідка дуже незгідлива, а навіть сварлива, то й тоді не трать надії щодо її навернення. Замітаючи твоє подвір'я, уважай, щоб вітер не ніс сміття в її бік, на її розвішану білизну; коли трипаєш хідники чи килими, то вважай, чи не розбудиш ти її стуком. Краще відкласти свою роботу на пізніш, якщо зараз можеш потурбувати твою сусідку. Намагайся завжди не дати притоки до незгоди, сварки або незадоволення такому, хто може такої притоки шукає. Твоя терпеливість і стриманість буде вже свідкуванням, що свого часу принесе о-

воч і тобі, і твоїй сусідці, а найбільше анголам у небі.

Коли твої діти, чоловік і ближні є чемними та привітливими до тебе, тоді ти задоволена й щаслива. Так задоволений і Господь, коли ти виявляєш любов Його твориву.

Проси Господа подати, тобі сил для такого свідкування, а Він допоможе тобі з радістю для прославлення Його святого імені.

Все це пишу до вас, любі сестри, на підставі свого власного досвіду. Коли, тридцять п'ять років тому, молоденькою дівчиною жила я в столиці нашої Батьківщини — у Києві, я примушена була декілька разів щодня переходити через браму великого будинку, що в ній мешкала. При брамі завжди сидів вартовий сторож. Він звався Іван. Маленький, бідно, але чисто одягнений. Я не звертала на нього уваги. В святочні дні я зупинялась на хвилику, аби дати пару копійок "на чай". Тоді я зауважувала, що він маломовний, тихий, лагідний. Пізніш я довідалась, що він не пив, не курив, не говорив брудних слів і дуже чемно поводився зо всіма. Навіть до вуличних дітей, що робили йому прикрости й шкоду, він лагідно посміхався й просив їх не робити збитків. Зацікавлював їх різними речами й таким чином відводив від пустощів. Від якогось часу він почав мене про щось просити — кудись піти, послухати якийсь там спів. Я не мала часу, завжди спішила. Могла йому відповісти тільки одне: "залишіть мене в спокою, мене цей спів не цікавить". Не вважаючи на мої шорсткі відповіді, він не перестав лагідно до мене всміхатися й лагідно запрошувати на якийсь там спів. Тиша й сяйво його обличчя робили на мене дивне враження; відчувалось, що це якась особливо чиста, свята душа. На протязі десяти місяців він продовжував кликати мене на духовні зібрання, й я, аби відчепитися від нього, а йому зробити приємність, згодилась, нарешті, піти з ним. Я побувала на християнському духовному зібранні, яке, разом з тими чистими, щиро-віруючими людьми зробило на мене

незатерте враження. На тих зібраннях у моїй душі було засіяне чисте зерно християнської науки, що й привело мене до Господа Ісуса Христа.

І сьогодні я з усією моєю родиною дякую Господеві, що знайшов мене через того старшого віруючого сторожа. Його вже напевно нема на землі, але там у небесах він може радіти, що його слово, посіяне ним до мого серця, не загинуло,

а виросло не тільки в моїй душі, але й у душі мого чоловіка, й декількох тих, що я над ними працювала, намагаючись привести їх до Бога.

Працюймо для Господа, сіймо Його зерно, "а зерно сходить і росте, як — він не знає. Від себе бо земля родить: спершу трава, потім колос, а далій повну пшеницю в колосі". (Мрк. 4: 27, 28).

(Далі буде)

Наталія Жабко.

Григорій Сковорода

У 225-ті роковини народження

(Продовження)

В Україну повернувся Сковорода "наповнений ученістю, але з порожньою кишенею, у найбільшій недостаті всього найпотребнішого"; так пише про великого філософа його учень і послідовник М. І. Ковалинський. Єдиним його майном були книжки. Правдивим скарбом була найширша освіта того часу, здобута в європейських університетах. Та найціннішим, що виніс Сковорода з Європи, була гаряча віра в Господа та Його Слово. Від цього часу він нерозлучний з Біблією, яку читав щодня в оригінальних мовах — єврейській і грецькій. Цими мовами, так само як і латинською, він володів досконало, — в читанні, писанні й слові. Крім них і (натурально) рідної-української мови, він знав мови польську, російську, німецьку й французьку. Не диво, що коли Сковорода з'явився у Києві, всі професори Київської Академії на чолі з своїм опікуном, ученим митрополитом Рафаїлом Заборовським, познайомились з ним, були захоплені й засипали його дуже вигідними пропозиціями. Та Сковорода поспішав до інших місць. Через Борисполь та Лозірки він удався до Лубень над річкою Сулою, а звідти до рідного села Чернух. Своїх батьків не застав у живих. Вони вже дав-

но спочивали на тихому цвинтарі. Попрощавшись із селом, філософ вернувся до золотoverного Києва, де всі вчені знов почали приставати до нього з просьбою — зайняти почесне місце професора в одній з чотирьох колегій (каледж), що були тоді в Чернигові, Переяславі, Харкові й Полтаві. Нарешті Сковорода піддався їхнім намовам і виїхав Дніпром до Переяслава. Там почав викладати чужі мови й поезію.

Україна середини 18-го сторіччя переживала всебічне відродження. Восени 1741 року володаркою російської імперії стала Єлизавета II, дочка Петра Великого. Вийшовши заміж за українського козака з села Лемешів Чернігівського полку Олексу Розумовського, вона полюбила батьківщину й народ свого чоловіка та їхню високу й гарну культуру. Під впливом цього вона згодилась на вибір у гетьмани України чоловікового брата Кирила Розумовського. Під його пануванням від 1750 до 1765 року Українська Держава віджила й розвинулась. Цей розвиток особливо торкнувся вищої й середньої освіти. Київська Академія й чотири колегії, як рівнож інші школи були зреформовані й значно покращали.

Григорій Сковорода залюбки взяв участь у цьому поживленому життю

шкільному й гаряче віддався праці в Переяславській колегії (каледж). Але її ректором був єпископ старого складу й культури, що з нехиттю дивився на нові реформи в науці. Він почав поправляти Сквороду, той не витримав і зауважив, що єпископ не розуміється на науці. Вибухнув розлам, і Скворода покинув колегію. Деякий час він був домашнім учителем сина багатого українського аристократа Тамари, а потім, на просьбу білгородського єпископа Йосафа, князя Горленка, виїхав на Слобідську Україну й зайняв місце професора в Харківській колегії.

Тут у Харкові виразно зарисувалася духовний образ цієї великої людини. Він об'являвся слобідським українцем, як людина тиха, покірлива, повчаюча й любляча. Ходив він одягнений дуже просто, але чисто. Не пив горілки, вина й пива, не курих, не вживав м'яса й риби. Його мова була переповнена цитатами й образами з Святого Письма. Улюбленою справою, крім навчання в школі, було проповідування Слова Божого, складання духовних псалмів, співання їх у супроводі гри на бандурі й виграння їх на сопілці, зробленій власними руками. У домах харківських аристократів і вчених він виразно проповідує відродження — “нове життя” людини, що йде за покликком Бога та Його Слова. Тоді почала розходитися чутка, що він “єретик, сектяр”. Це удводнювали тим, що він не ходить до православної церкви, провадить чисто, тверезе життя й читає та проповідує Біблію. Тут знайшлися у нього численні учні й послідовники, а також чимало й ворогів. Останні особливу увагу звернули на його молитви: він подовгу молився вдома навколішках; щопівночі при всякій погоді він виходив на подвір'я або до саду, ставав на коліна й молився голосно, здіймаючи руки до неба. Молитви ж його були не-церковні, заучувані напам'ять, а вільні, імпровізовані, складувані під надхненням Духа Святого. Руками ж він не хрестився, й у себе вдома не тримав образів і хрестів і до них не молився. Його улюбленим виразом був такий:

“хвала Всемогутньому Богові, що Він не потрібне зробив тяжким, а тяжке зробив непотрібним”.

Православні фанатики зненавиділи філософа, а його приятелі любили та шанували його щораз сильніш. Його противники й вороги почали виступати проти нього прилюдно, та проти його слів і доказів, взятих здебільшого з Слова Божого, не могли встояти.

Не раз його знайомі й приятелі з духовного стану намовляли Сквороду вступити в ченці (монахи), обіцяючи зробити його незабаром єпископом. Та ці пропозиції він відкидав словами: “Чи ви хочете, щоб я побільшував число фарицеїв? Їжте жирно, пийте солодко, одягайтесь м'яко й монахуйте! А Скворода покладає чернецтво в житті нестяжальному, малодовольстві, повздержанні, в позбавленні себе всього непотрібного, аби здобути найпотрібніше, у відкиданні всіх примх, аби зберігти себе самого в цілості, в гнuzданні самолюбства, щоб найзручніш виконати заповідь любови до ближнього, в пошукуванні слави Божої, а не людської”.

Коли це духовенство настирливо вимагало від нього йти до монастиря, переконуючи його, що він стане одним із “стовпів” у церкві православній, Скворода відповідав: “Ах, преподобні! Не хочу собою побільшувати стовптворення вавилонського. Досить і вас, стовпів необтесаних, у храмі Божім. Я ж бачу святість не в ризах (шатах), а в волі Божій”.

Про філософа почали одверто говорити, що він є проти священників і ченців, проти монастирів, образів, риз (шатів) обрядів, хрищення руками, проти дорогих золотих і срібних оздоб у церквах; що він є послідовник маніхейської ересі, що колись існувала в перших віках християнства й так само, як Скворода, боролася проти того всього, проти чого борювся й філософ.

Над ним збирались чорні хмари, але водночас і слава про нього ширилась усюди.

(Далі буде)

Л. Ж.-Потапович.

ЯК СКОРО . . .

Як скоро проминають дні
Та й лунуть в забуття,
Йї минає так в байдужім сні
Все людськеє життя.

Проходить час блискучих мрій,
І горя, і зідхань,
І час любови, і надій,
Йї відважних поривань.

Минає слава, і краса,
І сила без кінця,
І так зникає, мов роса
Від подиху Творця.

Ще трохи, й юність пролетить
І щезне, немов дим,
І не отямишся в ту мить,
Як станеш вже старим.

А там і вічність, і кінець . . .
Чи думав ти про це,
Що всіх покличе нас Отець
Перед Свое лице?

М. Подворняк.

ОБРАЗ БОЖИЙ

Бог Господь нас всіх створив
На Свою подобу,
Аби кожен таким жив
До самого гробу.

Будьмо певні, що Він є
Дивний Майстер неба,
Тому всім нам подає
Те, що нам потреба.

Очі, губи, брови, ніс —
Мають форму й краску,
Аби кожен жив і ріс
Йї хвалив Божу ласку.

Але люди то такі
Вередливі стали,
Вони все тут навпаки
Поперевертали.

І з природньої краси
Радости не мають,
І свій вигляд всі часи
Вони поправляють.

Чоловіки ще с'як-так,
Але стать жіноча
Поправляє на свій смак —
І лице, і очі,

І волосся, і вуста
Йї брови пофарбує;
Пазурі мов у kota,
Що мишей пильнує.

Все червоне . . . Це якась
Примара . . . неначе
Кров червона запеклась
На лиці звірячим.

Схаменіться, не робіть
З Божої подоби
Ви портрету сатани
Або вид худоби.

Нехай образ цей у вас
Викличе відразу,
Щоб ви виграли сейчас
Червону награду.

Попросіть всіх молодичь
І дівчат лагідно —
Позмивати з їхніх лиць
Цю фарбу огидну.

Нехай приймуть вони всі
Образ Божий, любий,
Щоб не бути їм в грісі
Та й не йти до згиби.

А ті гроші, що вони
Стратили б на тіло,
Хай не йдуть для сатани,
А на Боже діло.

Скільки є голодних в нас
З нашого ж народу?
Накорміть їх, а Бог Сам
Вам дасть нагороду.

Хома Брут.

Євангелія на Київщині

Старі спогади

На самі жнива пішов Євсей Кусяка з села Очеретна косити ячмінь на “Дубину” — так називались поля під дубовим лісом, верст зо п'ять від села. У торбі мав трохи хліба з солониною на обід. Вийшов на поле, поклав торбу під кущ, здійняв бриля, перехрестився, сказав про себе “поможи, Господи!” та й почав косити.

Час минав поволі, а Євсей ішов та й ішов по полю. Забув про все на світі й косив. Поглянув на сонце, бачить — пора полуднувати. Узяв торбу з їжою й пішов під ліс, пообідати в холодку. Хотів вже сідати, як раптом побачив чоловіка. Від несподіванки Євсей навіть трохи перелякався, повернув у другий бік; але той чоловік всміхається так лагідно й ласкаво й кличе Євсея до себе. Не хотілось Євсеєві підходити до нього, але нема що робити; послухався, підійшов, сів. А той далі всміхається так тепло; якось книжечку перегортає. Слово по слову — розбалакались.

“А що це ви за книжечку читаете?” зацікавився Євсей, бо, нема де правди діти, любив і книжки й мудрих, освічених людей.

“Книжечку?” каже той поволі та лагідно: “чи не хочеш послухати?” “Гм... чому ні? почитайте”, згодився Євсей, споживаючи хліб.

Чоловік перегорнув пару аркушків і почав читати:

“Рече ж їм Ісус: Ще малий час світло з вами. Ходіть, доки світло маєте, щоб темрява вас не захопила; а хто ходить у темряві, не знає, куди йде”. Скінчив і дивиться Євсеєві в очі, неначе в саму душу зазирає. “Зрозумів?” питає.

Євсей Кусяка, статечний господар, ходив до церкви, читав там Апостола, співав у хору — відразу зрозумів, що незнайомий читає з якоїсь Божественної, сказати б, церковної книги, але звідки —

не знав. Бо ж у церкві все по церковно-слов'янському читається; хто його зна, що воно таке: “паки й паки . . . іже херувими тайно образующе”... Ніби й розуміє людина, але в той же час і нічогісько не кумекає . . . химерна мова! А тут людина так перечитала, що все зрозумів. І навіть більше — так і здалось Євсеєві, що це до нього відноситься, що це він у темряві ходить. Ніби хтось докорив йому за його темряву.

“Та звідки це ви читаете?” питає Євсей ніяково.

“А це з святої Євангелії Йоана, голова дванадцята, вірш тридцять п'ятий. Так то говорить до нас Ісус Христос”...

І знов почув Євсей, що він ніби комусь щось винний. Дивно... І щоб перебороти свою ніяковість, почав розпитувати незнайомого, що він за один, що робить тут. А той лагідно розповів, що він — лісничий, вартує коло лісу. Далі оповів, що він — євангельського віроісповідання, належить до церкви євангельської в Козятині. Там він і є членом церкви, там і цю книжечку, Новий Заповіт, дістав і читає. Щодня читає, бо євангельські віруючі завжди читають Слово Боже. А церква їхня є в Козятині там а там. Може б і Євсей зайшов до тієї церкви, як буде в містечку? Все розповів так гарно, виразно, як на долоню виклав. Подякував йому Євсей за розмову й устав: час до праці. Встав і лісничий, подав Євсеєві руку та й каже йому так гарно, щиро, сердешно: “хай тебе, Євсею, Господь благословить”. Аж тепло коло серця стало, мало не заплакав Євсей, так йому чомусь і боляче, і любо стало.

Подякував йому Кусяка ще раз і пішов на поле. А сам мимоволі в голові повторює: “Євангелія Йоана, голова дванадцята, вірш тридцять п'ятий”... Добре собі затишив...

Почав косити, та коса щораз затина-

лась і віц зупинявся. На думці весь час слова лісничого: “Хай тебе Господь благословить!”

“Ніколи ще я таких слів не чув”, думав Євсей: “наші люди кажуть звичайно: дай Боже щастя, або: помагай Бог тобі; але щоб хтось казав — хай тебе Господь благословить, то такого ніхто й не чув”... Ці слова були якісь особливі, надзвичайні, й вони тішили Кусяку. Але на серці був ще й якийсь смуток, якась тривога була. Від чого? від цих слів? Аджеж ці слова були такі гарні, теплі. Ні, не від них була тривога. Але від чого? Ага, він читав щось про тих, що в темряві ходять... Це значить, і я хожу в темряві? Що ж це за темрява? І де є світло? Аджеж я буваю в церкві, прислугуюю там, співаю”...

Невесело косилось Євсеєві. Раз-по-раз зупинявся він, точив косу й дивився на ліс, де зник незнайомий. Дивна, дивна людина...

Докосивши через силу ячмінь, скинув бриля, перехрестився, сказав за звичкою — слава Тобі Господи —, але на серці не полегшало. Прив'язав торбу до грабків і пішов додому. Сонце було над обрієм. Над полями було тихо, спокійно, але в душі наростала тривога. Над селом вставав дим із комінів — варили вечерю. Прийшов додому й мовчки сів до вечері. Старий тесть і жінка Секлета здивовано дивились на Євсея й не розуміли, що з ним. Звичайно він або оповідав щось, або сміявся, або кляв і злостився. А тепер ані словечка.

“Що це з ним?” думала Секлета, й вирішила: “певно змучений; напрацювався за день . . . було так гаряче, тяжко було”. Так думав і тесть, але обоє боялись його питати.

А Євсей сидів як до води опущений. І зідхав непомітно. А як скінчили вечерю, він узяв свічку й пішов до комори. Там довго порався, аж поки знайшов якусь стару запорошену книжку. Це був Новий Заповіт, друкований церковно-слов'янською мовою. Євсей довго перегортав його, шукаючи чогось. Нарешті знайшов. Дванадцята голова Євангелії свя-

того Йоана. Вірш тридцять п'ятий. І серце Євсея раптом радісно затрипотіло. Він почав читати ті самі слова, що їх чув на полі. І йому раптом стало так радісно, так добре, ніби знайшла душа те, чого давно прагнула. Аж сльози на очі виступили. Боже, яка ж це радість!...

Миючи посуд і споглядаючи скоса на чоловіка, Секлета здивовано бачила, що він переминівся: очі, піднесені догори, мрійливо дивились у далечінь; лице було радісно-щасливе, а по щоках пливли сльози...

“Що з ним таке? ніби плаче . . . що скоїлось?” з тривогою думала Секлета.

Цілий вечір читав Євсей Євангелію святого Івана. І довго не міг заснути. А вночі щось шопотів і тяжко зідхав. І Секлета з тривогою слухала, слухала. І їй було тяжко й моторошно.

На другий день їхав сусіда Андрій на “Дубину” громадити сіно й узяв підвезти Євсея з Секлетою. Євсей мовчки дивився до лісу й все чекав, що побачить лісничого. Але той не прийшов, і Євсей засумував. Не робилось йому й цього дня. А як їхали додому, Євсей, надумавшись, рішуче сказав:

“Як Бог допоможе дочекатись, поїду в неділю до Козятина. Неодмінно поїду”.

Жінка перелякано глянула на нього, але питати не відважилась. Зате Андрій запитав: “До Козятина? Пощо й до кого?” “До церкви поїду”. “То аж до Козятина? Хіба нема в нас у селі церкви? Та ще й так гарно співають. Та ще й ви самі Апостола читаете”...

“Так”, відповів Євсей поважно й рішуче: “піду шукати церкви євангельської... Довідався я, що є там така церква, але як у ній, то не знаю. Знаю тільки, що там ходять люди, що читають Євангелію. Всі читають”.

“Ну, а чи ж бо то в нашій церкві нема Євангелії?” обурився Андрій: “та ще й така велика. Батюшка як скажуть: премудрість, вонем — та й догори піднесуть і всім покажуть. Така тяжка, вся закута в золото”.

“Так, так, показують... А що з того, що показують? краще казали би, що в

ній написано. Я ось вже який рік при церкві прислужую, а й досі не знав, що в ній, аж, спасибі, чоловік розповів". І Євсей почав розказувати про свою розмову з лісничим.

"Ну, то добре", згодився Андрій: "по-

їдьте, подивіться, та й нам розповісте, що бачили там".

Секлета теж згодилась пустити чоловіка в неділю до Козятина... (Далі буде).

Василь Болюх,
Честер.

Перше число "Післанця Правди" було розіслано й ще й тепер розсилається всім старим читачам і, взагалі, тим, чії адреси ми маємо. Цеє друге число (за серпень) розсилаємо тільки тим, що вже

вплатили передплату та пожертви або тим, що вони колись були передплатниками. Безплатно будемо висилати лише скитальникам, і то, як матимемо засоби.

Буря над Європою

Воєнні спогади

2.

Я мав замір на другий же день вернутись до Львова. Та ранесенько вранці сестри, що мали занести ярину й молоко до міста, завернулись із дороги й доповіли, що до Львова вони не дійшли, бо... німці не пускають. Місто було відтяте від нас. Того ж таки 12 вересня розпочався завзятий бій за Львів. З горбів грибовицьких ми стежили за бомбардуванням міста; бачили, як вибухали стрільна над Львовом; як налітали німецькі аеропляни й скидали бомби на військові урядження.

До села надходили юрби біженців із Львова, що з ризиком переходили польські й німецькі сторожі, шукаючи поживи: в місті був голод. Утікачі розповідали, яка в місті біда, розгордіяш, пожежі, розпука. Прийшли й деякі віруючі. Разом із ними збирались ми на молитву. Вимушене безробіття пригнічувало всіх. За пару днів наше й сусідні села переповнились польськими жовнірами. Це були рештки армії, розбитої в Польщі німцями. Вони були зголоднілі, помучені, брудні. Офіцерів було дуже мало. Всі були розчаровані, спроневерені й не ма-

ли бажання відбивати німців зпід Львова. Ясно було, що справа Польщі скінчена.

Розпочались бої за Львів. Над нашим і дооколишніми селами ревли стрільна, гупали гармати. Вночі села горіли й небо було червоне. Хтось, десь із кимсь бився, і ми не знали, що буде. 17 вересня німці розкидали з літаків летючки, в яких оголошували, що їхні вірні союзники-росіяни вдарили на Польщу зо сходу й якщо львовяни не здадуть міста, то воно буде збомбардоване. 19 вересня російські танки з'явились на гостинці Львів-Жовква. У самому місті відбувалась боротьба між двома партіями поляків: одна, на чолі з генер. Ляндсбергом, хотіла здатись росіянам, друга, під проводом митроп. Теодоровича, воліла німців. Населення українське чекало німців, польське — росіян. 20 вересня в нашому селі з'явились німці. Вони забрали полонених поляків і вийшли; а на другий день в'їхала російська кіннота. Вона розголосила, що большевики займають Львів і всю Галичину. Зараз же українське населення, переважно молоде, почало виходити на захід.

22 вересня ми спробували вернутись до Львова, але надарма: нікого до міста

не впускали й не випускали з нього. Як пізніш ми довідались, на Високому Замку розстрілювали большевики польських старшин, що віддали місто й себе до їхніх рук. Покружлявши надаремно навколо міста від ранку до полудня, ми рушили на Городок, де гадали вичекати вияснення положення. Приїхали туди по полудні й застали там евакуацію. Примусово або добровільно все втікало на захід, за річку Сян, де мала пройти польшевицько-німецька границя. Рушили й ми до Перемишля. По дорогах і полях без перерви сунув струм людей, переважно молодих: українське населення йшло за Сян. Садова Вишня, Мостиська й інші міста, містечка й села палали. Потік людей, возів, авт і автобусів часто зупинявся й тільки вночі влився до спорожнілого, розбитого Перемишля. Всіх біженців заганяли до будинків, нікому не вільно було лишатись на вулицях.

Раненько, голодні й помучені, вийшли ми на місто, аби пошукати якогось пристановища, з якого згодом ми могли би вернутись до Львова. Та тільки опинились на вулиці, як тисячі біженців, польських полонених, відпущених німцями, та місцеві мешканці счинили переполох; вони бігли містом до ріки Сяну й кричали, що зараз большевики вступають до міста. Пішли й ми до ріки. На цьому березі її зібрались десятки тисяч людей, що прагнули перейти на німецький бік. Два мости, зірвані й понижені, лежали в воді. На залізні руштовання були положені поодинокі дошки, по яких і мусіли переходити люди одинцем. Люди скакали з височенного берега на каміння й воду й дряпались на руштовання, поміж яким клетотіла рвучка вода. Я озирнув безліч людей, що душились над берегом, і зрозумів, що, переходячи по одному по дошках, вони не перейдуть і за тиждень; що багатьох полонить собі ноги й потонуть у річці. Тоді я повів свою дружину, сина й дочку геть із натовпу; ми стали осторонь, над самою водою й почали молитися, благаючи Господа вказати нам путь і спосіб порятунку.

Нагло біля нас хтось закричав: "Сідай-

те скорше, перевезу вас". Відкривши очі, побачили ми човна, а в нім двоє людей, що кликали нас до себе. За пару хвилин були ми вже на другім боці ріки. Ніби з неба впав човен і перекинув нас. Він вернувся знов назад, де його обступили тисячі людей. А ми стояли на західнім березі й не знали, що почати. В літній лихій одежі, без їжі, без певного пляну — ми починали нове мандрівниче життя з однією тільки надією, що Господь якось нас Сам поведе далі.

Моя дружина плакала й просилась у мене: "Я вернусь до Львова; ми ж лишили там усе, а тут нічого не маємо. Я вернусь, аби взяти бодай трохи білизни й одежі". Та я рішуче спротивився: "Я не Лот, а ти — не Лотова жінка; не підеш назад".

(Далі буде)

Л. Потапович.

БОЯВСЯ ТІЛЬКИ ГРІХА

Коли імператор візантійський ув'язнив славного борця за чистоту віри Христової Івана Золотовустого й вимагав від нього покори перед земною владою, а відречення від вірності Христу, той хитав головою відмовно. Розгніваний цар гукнув до вельмож, що стояли при нім: "Вкиньте його до темної підземної в'язниці!" Один із достойників відповів володареві: "Найясніший пане! він охоче піде до в'язниці, бо любить бути насамоті з своїм Богом". "То забийте його!" крикнув імператор. "Пане", відповів другий вельможа: "він залюбки помре, бо давно вже тужить за небом. Я перед кількома днями чув його проповідь про це. Ані в'язниця ані смерть його не перестрашить. Є тільки одна річ, що він її боїться: це — гріх. Якби хтось міг привести та примусити його до гріха, тоді б тільки могли ми його цим покарати та зробити нещасним".

Дав би Господь, щоб ми, подібно Іванові Золотовустому, готові були скорше вмерти, аніж грішити.

Подав Й. Ш.

Із праці на ниві Божій

(Продовження з 2 стор.)

яльність у праці з раменя Українського Біблійно-Місійного Товариства. Доми й помешкання віруючих у Саскатуні прийняли любовно деяких гостей. Та найбільше їх знайшло притулок і опіку в великому домі Укр. Бібл-Міс. Товариства, директор якого бр. Я. Гомінюк опинився в клопотливій але радісній ситуації—приграти й нагодувати гостей. Добре, що якраз були вакації й студенти Біблійного Інституту здебільшого вже не сиділи в Інституті. Презес Союзу бр. Іван Шакотько мав теж чимало клопоту, аби організувати конференцію та подбати про їжу духовну для неї. Йому діяльно допомагав секретар Союзу, він же й редактор заслуженого вже часопису “Християнський Вісник” — П. Кіндрат. На представників преси не було чого нарікати, бо в п’ятницю вночі, по тяжкій і втомлюючій подорожі літаком і потягами, хоч і спізнившись, але прибув редактор відновленого по війні часопису “Післанець Правди” Л. Жабко-Потапович із Америки.

Конференція перейшла з великим напруженням і благословенням. Хоч і були змагання деяких нещирих і національно-духовних противників, щоб підірвати а бо й знищити працю таких спасених для Божого народу установ, як Українське Біблійно-Місійне Товариство, Український Біблійний Інститут і “Християнський Вісник”, але здорове духовно братство не дозволило завалити цих пляцівок духовної проти сатани боротьби й відстояло їх, і дяка Богові за те, що Він і Товариство, і Інститут і часопис “Християнський Вісник” зміцнив і не дав на поталу ворогові. Канадійське братство повинно зрозуміти, що в майбутній праці серед нашого народу в Канаді ці три установи разом із Союзом мають відграти велику спасенну ролю на славу нашого Господа. Нехай канадійські брати й сестри, задля світлого майбутнього

Божої праці в Канаді, підтримують ці духовні установи й моляться за них. Світ і сатана тішилися би, якби ці установи впали! Тож не дайте їх повалити!

Християнська молодь у Канаді має всі дані для того, аби Боже діло піддержати й додати йому нових сил. Ця молодь щиро віддана Богові, жертвенна, горнеться до єдності, підтримує Біблійний Інститут припливом молодих сил, не забуває рідної мови й дає повну за поруку, що праця Господня в Канаді серед українців, що її колись 50 років тому започаткував бр. Іван Шакотько, по відході старшої генерації, не вмере, а житиме.

До нового Комітету Союзу ввійшли всі старі члени, за винятком бр. Ів. Шакотька, що з огляду на слабе здоров'я й поважний вік, відмовився від презесства. Його місце зайняв добрий працюючий брат Коваль. Місце директора Укр. Бібл. Інституту зайняв брат Мих. Івахів. Укр. Міс. Товариство почало видавати ще один часопис “Українська Нива”. Нехай Господь підтримає цього часописа!

По скінченні конференції бр. Л. Жабко-Потапович, за згодою Союзу, мав біблійно-актуальний відчит у великому Українському Народньому Домі, що продовжувався півтори години при напруженій увазі православних і греко-католицьких українців Саскатуна.

Східня Канада. Тут відбулись районіві з'їзди молодого Українсько-Російського Союзу Єван. Християн Баптистів. Жвавий уділ у цих з'їздах брали члени всіх чотирьох церков, що входять до складу Союзу. Служили Словом Божим місцеві брати а рівно гості зо Зл. Дер. Пів. А-мер. — бр. П. Бартків із Честеру та Ів. Непраш із Філядельфії. Це благословенне єднання віруючих висловилось особливо міцно на конференції Союзу, що відбулась у Торонто в днях 10-13 червня. Був присутній ще один гість із Америки, бр. Л. Потапович, що привіз з собою перше число новоповсталого “Післанця Правди”. З'їзд перейшов із великим духовним піднесенням. До управи Союзу

вибрано братів І. Романюка, Рябуху, Ів. Думича, Борисенка, Літовського, Маяка, Борисенка, П. Приходька. Молодий але енергійний презес Союзу І. Романюк разом із своїми співробітниками гаряче та

завзято працюють над зміцненням і ростом молодого дерева Божого — нового Союзу. Бажаємо їм рясного благословення Божого! Більше про Канаду в наступному числі "Післанця Правди".

Хрищення скитальників у Німеччині. Бр. Ст. Нищик стоїть у воді.

Будуєть нове зібрання в Л'єжу, Бельгія

Німеччина. 13 і 14 липня в Мюнхені відбулась друга з черги річна конференція Української Євангельсько-Баптистської Церкви в Німеччині. Вона була злучена з урочистим святкуванням 95 роковин праці євангельських-християн-бап-

тистів в Україні. Управа Церкви на чолі з братами С. Нищиком, З. Речун-Паньком, Гр. Домашовцем і Ф. Назаренком поробила приготування, аби гідним чином провести цю урочистість у тисних і бідних умовах емігрантського життя. Були видруковані й розіслані в широкий світ дві летючки-відчити в українській та англійській мові про історію євангельського руху в Україні, написані бр. Ст. Нищиком. На свята прибули гості й делегати не тільки з американської але й з англійської зони. Натурально, з російської ніхто не міг прибути, бо з-за "залізної заслони" не тільки люди, але й горобці не мають права рухатися. Самі урочистості перейшли в піднесено-радісному настроєві. Всі присутні були глибоко до сліз зворушені, коли по молитві, що нею відкривалась конференція несподівано надійшла й була відчитана привітальна телеграма від українських братів із Америки. Того ж таки дня бу-

ла написана й представниками конференції підписана відповідь-подяка за цю телеграму, підписану десятками делегатів. Серед цих підписів є прізвища братів Івана Підгорецького, Іл. Кубрина, С. Бичковського та інших старих і молодих працівників із українських земель.

1 червня в річці біля міста Ашафенбурга відбулась урочистість хрищення, світлину з якої подаємо в цім числі П. П.

П'ять братів вже виїхало до Англії. Деякі виїхали до Полуд. Америки. Брат Лука Підгорецький знаходиться в транзитному таборі в ГанOVERі й має виїхати до Канади. Його завернули з дороги до Англії. Пресвіт. проповідник Володимир Боровський виїхав до Зл. Держав.

Бельгія. Баптистсько-євангельська Церква в місті Льеж піднялась збудувати велику залю для зібрань у приватному домі, що його винайняли на дев'ять років. Стара заля не могла вмістити всіх слухачів ще тоді, як у зборі був пастором бр. Л. Жабко-Потапович. Тоді ще при нім було охрищено біля тридцяти душ і збір подвоївся. Коли збирались усі члени, молоді і діти, то половина їх повинна була лишатись на подвір'ї. Тепер із Німеччини приїхали деякі віруючі, а багато невіруючих приходять слухати Слово Боже. Тому Церква мусіла взятись до праці. Члени Церкви, самі гірники, що не мають засобів. Позичили грошей і приступили до праці. Але цього занадто мало. Чи не поклав би Господь віруючим у Америці та Канаді прийти на поміч цим щирим дітям Божим? "Післанець Правди" містить у цім числі світлини з перебігу праці над будовою залі, що її провадять старі й молоді члени Церкви, і просить читачів прийти на поміч Церкві в Льежу. Крім грошевої допомоги добре було би вислати туди харчові пачки, аби підгодувати братів, зайнятих при будові. Пожертви найкраще посилати безпосередньо до Бельгії на таку адресу:

Monsieur le Pasteur St. Babista, 33, rue Emile Vandervelde, Glain-lez-Liege. Belgium.

НА МОГИЛІ МАТЕРІ

На могилі твоїй я стою,
Оповитий весь давніми снами
І пригадую постать твою,
Й як жила та страждала ти з нами.

Долі-щастя не дала мені,
Та цінніший ти скарб залишила,
Що його я затримав всі дні,
Що його не візьме і могила.

Ти в дитячєє серце мое
Віру в Бога Святого вклала,
Що й тепер мені сили дає,
Як і завжди її додавала.

Ти до церкви водила мене,
Вчила Слово Господне читати,
Запалила любови вогнем,
Моя рідна, улюблена мати.

Ти казала любити Христа
І всіх ближніх всім серцем любити;
І ця заповідь буде свята
Так як довго я тут буду жити.

Я хотів би, щоб ти ще хоч раз
Із могили глибокої встала
І все те, що зробив мені Спас
І як я Його люблю — пізнала.

Та я вірю — ти встанеш на суд,
Коли голос сурми залунає;
І ще вірю — ми стрінемось тут
Біля входу до Божого раю.

Там не буде ні сліз, ні нужди,
Там не знатимем смерти й розлуки,
Там не буде війни й боротьби,
Там забудем і горе, і муки.

Там хваління й подяки пісень
Забренять вічно радісні тони;
Ніч пролине, і соняшний день
Буде завжди при Божому троні.

І так вічно, без краю й кінця
Будем в Бозі ми завжди радіти
Ув оселях у Бога Отця
Його вірні улюблені діти.

**Никодим Лукіянчук,
Бетлегем.**

Україна. Під час друкування цього числа П. П. надійшла через Чехію сумна вістка про арешти й смерть деяких наших братів і вислання інших до Азії. Тим часом повідомляємо, що розстріляні за проповідь Слова Божого бр. Лісовський, проводячий збору в Грамнячім, бр. Філюк із Плоської та бр. Яким Назарук. Заслано до Азії за Слово Боже бр. Григорія Назарука, пресвітера в Оженині—на 10 років, бр. Казимірського (композитора) — на 10 років, швагра Назарукового Лошкевича на 8 років. Багатьох інших розстріляно й заслано. Отож так виглядає релігійна “свабода” під Сов. Росією!

Не диво, що одержуючи такі відомості, ми маємо право сумніватись, що тая вільність є такою, як її оспівують соціофільські часописи й особи. Маємо ще й інші певні відомості (з соцітських же джерел), які нам виразно кажуть, що та “свабода” тільки ошуканчий трік безбожників, за яким ховається страшна машкара антихриста. Та про це в наступнім числі.

Данія. Із Копенгаги надійшли перші відомості про 7-й Конгрес Балтистів, що відбувся з кінцем липня. Бр. Зах. Речун-Панько вітає з Конгресу всіх віруючих у Злуч. Держ. Півн. Америки. Докладніші вісті про перебіг Конгресу маємо надію подати в наступному числі П. П.

ОГОЛОШЕННЯ

Братів і сестер, що колись вже брали участь у праці над “П. П.” і нових, що бажали би туу участь брати, просимо надсилати духовні статті, вірші, оповідання, описи свят, хрищень, похорон, конференцій та інший матеріал. “Післанець Правди” є часописом усіх віруючих нашого визнання, а тому ви повинні в нім працювати. Редакція лишає за собою право матеріал виправляти, скорочувати тощо. Отож, усі до праці в “П. П.”

* * *

Деякі часописи, а навіть поодинокі видавці, використовують матеріал “Післанця Правди” з передвоєнних 1927-39 років, не подаючи джерела. На підставі приписів Слова Божого просимо всіх віруючих у таких випадках подавати, що матеріал взято з такого-то числа й року “Післанця Правди”, а невіруючих попереджуємо, що існують у Америці спеціально гострі постанови щодо використання чужого літературного матеріалу.

* * *

До “Післанця Правди” посипались із

Європи просьби—висилати їм часопис. Всі знають, що з Європи до Америки гроші не йдуть. Наші бідні, зголоднілі скитальники прагнуть читати “Післанця Правди”. Хто допоможе їм? Хто дасть їм їжу? Присилайте щедру передплату й пожертви на “П. П.”, аби й скитальники могли його дістати.

* * *

“Післанець Правди” висилає скитальникам у Європі великі харчові пачки за допомогою “CARE”, що бере за кожную пачку 10 доларів. Пачки великі й багаті змістом, добре запаковані й швидко заходять до скитальників.

* * *

Петро й Марія Прокоп із села Тадань, повіт Кам'янка Струмилова, Галичина, шукають рідних по тілу й духові та знайомих. Їхня адреса:

Pedro Prokop, Misiones Obera, Kasillia N. 17. Republica Argentina.

* * *

Оголошення про розшук рідних і знайомих містимо безплатно.

Я ДОБРАГА І ПРАВАА

Я ЖИТТЯГОСАНА 14-6)

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 5.

ЛИСТОПАД — NOVEMBER

1947

І знов у путь

І знов у путь, Післанче, в світ турботний,
Із Правдою з нерідної землі,
А з чужини у світ сумний, скорботний,
В скорботний світ, що ввесь ще ув імлі.

Вже восьмеро майнуло літ бурхливих,
А ти в цім світі мовби занімів;
Не говорив до журних, нещасливих,
Бо на землі палав і жах, і гнів.

Та знов йдеш в путь. Скажи ж усім, не-
боже,

Що всі вони працюють надарма,
Бо без Христа — нічого люд не зможе
І грішний світ не звільниться з ярма.

Іди й скажи одверто: добрі люди,
Якщо хтось з вас в цім світі добрий е,
До Бога йдіть; з Ним воскресіння буде!
З Ним цілий світ повстане й ожие!

Л. Забіренко,
Німеччина.

Із праці на ниві Божій

* В суооту 16 серпня відкрився в Честері районний з'їзд. Промовляли брати П. Бартків, Г. Медведенко, М. Івахів і Л. Потапович. На другий день велике зібрання відбулось у амер. бапт. церкві. Провадив зюрання бр. Н. Бартків. Привітальне слово виголосили бр. П. Семенов із Флемінгтону, бр. Н. Шельпук із Кемдену й бр. Н. Лукіяччук із Бетлегему. Троє сестер Семенових насолоджували слух присутніх чудовим співом. Богуслава Ж. Потапович деклямувала вірш а потім із своїм братом Богданом співала дует. Брати П. Бартків, Г. Медведенко та М. Івахів співали гарно втрюх, а місцевий хор під вправним проводом бр. Г. Медведенка вклав і свою гарну частку співу до загальної радості. Бр. М. Івахів у зворушуючій проповіді водив нас по чудових полях Біблії. Бр. Л. Жабко-Потапович після великої проповіді вступив до хрищальниці й уділив хрищення братові Вил. та сестрі Гел. Гур'ям. Свято відбулось у благословеннім і піднесенім настроєві.

* 21 вересня районний з'їзд відбувся в Кемдені. Провадив зібрання бр. Н. Шельпук, брали участь у слові й співі прибувші з різних місць брати й сестри. Ділову частину провадив бр. П. Бартків.

До Комітету району вибрано майже всіх попередніх членів.

* У неділю 19 жовтня черговий районний з'їзд був у Фраквілі. Провадив з'їзд бр. М. Бартків із Честеру.

Н'ю-Джерсі, виголошуючи проповіді в зібрань; у неділю 5 жовтня головним промовцем був бр. П. Давидюк. 26 жовтня відбувся шлюб бр. Данила Калиновського й Ени Шилипчук. Вінчав бр І. Непраш. Було багато гостей з околиць і з Філядельфії. Молодій парі зложено щирі побажання й подарунки. Молодцям і родинам Шилипчуків і Калиновських бажаємо Божого благословення!

* Благословенний з'їзд відбувся в Неварку в суботу 30 і в неділю 31 серпня. Брало участь понад 200 присутніх на святі. Гарний молит. дім був переповнений. Провадили зібрання брати А. Радивонюк, І. Ковальчук і А. Яловик. Промовляли Г. Світінг і Л. Ж. Потапович. Неваркські брати й сестри гостинно приймали всіх присутніх не тільки в своїй церкві, але й на другий день, у понеділок, під час прогулянки до лісу.

* Бр. М. Івахів, новий директор Українського Біблійного Інституту в Саскатуні (Канада) відвідав Пенсильванію й * У Філядельфії відбувся ряд великих українських і російських баптистських церквах у Честері, Філядельфії, Крумлині, Атлантик Сіті, Бетлегемі та в інших місцевостях.

Хрищення 10 душ у Гданській Церкві Баптистів вліті 1947 р. на березі Балтійського моря. Ліворуч з краю (x) бр. Л. Н. Дзекуць-Малей.

"I am the way, the truth, and the life"
(John 14:6)

"THE MESSENGER OF TRUTH"

UKRAINIAN CHRISTIAN MONTHLY
Subscription: 1 year \$2.00; half year \$1.00
Foreign Countries \$3.00. Single copy 25 cents
Editor: Rev. L. Zabko-Potapowicz.

"Я дорога, й правда, й життя"
(Івана 14:6)

"ПИСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ"

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТІАНСЬКИЙ МІСЯЧНИК
Передплата: Річно 2 дол. На півроку 1 дол.
За кордоном 3 дол. Поодинокі число 25 ц.
Редактор: Паст. Л. Жабко-Потапович.

324 $\frac{1}{2}$ East 8th Street, Chester, Pa. U. S. A. Telephone: Chester 2-8142

На цю адресу висилати матеріал, пожертви й передплату.

о. 5 November 1947

Vol. 14—Ч. 5

Листопад, 1947

Рік 14

Проф. В. Ф. Марцинковський

Поспіши ввійти!

Ми стоїмо в лісі, над глибоким проваллям, неподалеку від міста Брістол. У глибокій долині тече ріка Авон. Вона впливає до моря. Ріка невелика, але по ній часом пливають навіть великі морські судна. Вони впливають до ріки від моря під час морського припливу. Як відомо, цей приплив продовжується шість годин. За припливом надходить відплив, що відбувається теж на протязі шістьох годин. Під час приплива вода підноситься й на річці Авон. Найвищого рівня вона досягає тільки першої години відпливу. За ці дві години навіть великі океанські кораблі можуть увійти до устя ріки з моря й по ній допливти до самого міста, аж до надбережжя. Капітан корабля, що йде до Бристолу, пильнує тієї догідної години, аби ввійти до міста. Нехай він спізниться, нехай стратить навіть крихотку часу — й корабель може зупинитись на міліні, застрягнути на мілкій воді.

Ріка пливе в напрямку до моря, праворуч від нас. Але ось тепер її вода втікає назад. Око легко спостерігає дрібні хвилі, що біжать вже не до моря, але від нього геть. І ніби якесь диво бачиш перед своїми очима: ріка тече назад, наперекір натурі. Її нормальна течія переміщається тією ж водною стихією, що протікає в протилежнім напрямку, що створює вже інший, ніби наднатуральний рух води.

Великий білий пароплав повною парю лине вгору по річці, намагаючись використати коротенький час найвищого припливу.

Чи не подібне це до ласки Христа, що закликає нас із цього світу гріха, ворожнечі та смутку до Царства світла й радости, до гірнього Єрусалиму з брамами з перел і з вулицями з золота? Течія світу, стихія гріха, гордошів, ворожнечі та тілесних жадань нестримано тягне нас до смертельної безодні морської, але інша, наднатуральна сила, сила Христової любові є приготована, аби взяти нас на себе й на своїх могутніх хвилях понести геть від згубної безодні до спасених берегів гірнього міста.

Западає смерк. Пароплав зближається до бажаної пристані, що вітає його тихо блимаючими вечірніми огнями. Там на заході, за лісовою горою, реве відлюдне та бурхливе море, що його пароплав доперва покинув. Там за морською затокою, чорніють над обрієм гори Вельсу. Над ними громадаються зловіщі темносинні хмари. В їх прірвах спалахує криваво-червоне полум'я заходу. І гори здаються вулканами, що вибухають огнем і лавою. Грізні післанці світового буревію, останні поклики. . . . Час припливу кінчається. День ласки схиляється до заходу. Вмирає день. "Ойой! вже схиляється днина, розпростирається вечірня тінь!" Так з тривогою гукав пророк Єре-

мія (6:4).

Ще чути голос Доброго Пастиря: “Я — двері: Мною коли хто ввійде, — спасеться” (Ів. 10:9). А Дух Святий перестегрігає: “Сьогодні, як голос Мій почувете, не закаменяйте серцець ваших. . . . Біймося ж оце, коли застається обітниця

ввійти в покій Його, не явився хто з вас опізнившись” (Жид. 3:7, 8; 4:1).

О, поспіши ж увійти до загороди, де спокій, безпека й життя з надостатком!

Ввійходь та й інших за собою клич!

В. Марцинковський

Англія, 26 вересня.

Правдиві християни

Дехто гадає, що бути правдивим християнином дуже легко, що це — зовсім проста річ. Ось так просто: вродивсь, охристили, до книги вписали, христини відбули й усе готове. “Чи ви є правдивий християнин?” запитав один віруючий свого співбесідника. “А то якже? Я — охрищений, належу до церкви, буваю на Богослуженнях, святкую всі християнські свята, молюсь Богові — ну, то як по-вашому — чи я правдивий християнин, чи ні?” обурився запитаний.

Так, можна робити все те, що робив той чоловік, і навіть багато більше, й однак можна не бути християнином. Крім того, часто при цім робиться й дещо, чого робити взагалі не можна. Насамперед — гріх. А Слово Боже каже: “Хто робить гріх, той від диявола” (І Іван. 3:8).

Передовсім ніхто на цей світ християнином не родиться. Бож “роджене від тіла є тіло”. Хрищення також не є вистачаючим доказом правдивого християнства. Ананій і Сафира були членами апостольської Церкви, але вони все таки загинули. А розбійник на хресті не був охрищений, проте знайшов місце в раю обіч Христа. Християнином може статись тільки свідомо людина, а початок до цього є такий: “Мусите ви народитися звиш” (Ів. 3: 6 і 7). Хто не родиться від Бога, той і не буде християнином. Людина може мати дуже гарний і справедливий характер, може бути шляхотною, високо-культурною й навіть добродійною, наприклад як сотник (Лук. 7: 4, 5; Дії 10: 1, 2), й однак може не мати

нічого спільного з християнством. Бо “вся наша праведність” в очах Божих є тільки “забруджена одежа” (Ісаї 64:6).

Зразком правдивого християнина є Сам Христос. Люди християнства від батьків або від приятелів автоматично не одержують. Нема жодного сумніву, що ап. Павло був правдивим християнином; таємницею й підставою його християнства було ось що: “живу вже не я, а живе Христос у мені; а що живу тепер у тілі, то живу вірою в Сина Божого, що любив мене й видав Себе за мене” (Гал. 2:20). Ми є правдивими християнами лише остільки, оскільки маємо в собі Христа, та оскільки ми прагнемо, аби в нас Він жив і творив Його діла. Все, що ми чинимо самі від себе та для самих себе, не є християнством. Християнським у наших житті є тільки те, що чинить в нас і через нас Христос.

Тому зрозуміливо, як і коли можемо статись правдивими християнами: “Ось, стою під дверима й стукаю; коли хто почує Мій голос і відчинить двері, то ввійду до нього, і вечерятиму з ним, а він зо мною” (Відкр. 3:20).

Іл. Кубрин

Німеччина.

Матеріал для різдвяного числа „Післанця Правди” має бути надісланий заздалегідь. Ваші рукописи пишуть чітко, виразно. Кожен читач повинен брати участь у „Післанці Правди”. Але надсилайте тільки оригінальний матеріал, себто такий, який ще ніколи й ніде не був друкований.

Спільнота з Богом

(Божі запити й поради)

Дитино Моя! Непотрібно багато знати про Мене, вистачить лише любити Мене з усього серця. Говори зо мною так, як говорила би ти з матір'ю, якщо вона пригортала би тебе до себе.

Чи є в тебе на серці хтось, за кого ти бажала би молитись? У розмові зо Мною частіш повторюй ймення твоїх рідних і знайомих; по кожному йменню скажи, чого би ти бажала для нього від Мене. Прочи за багатьох, проси багато. Я люблю щедрі душі, що забувають про себе, турбуючись про інших.

Промовляй до Мене про потребуєчих, що ти їм бажала би допомогти; про хворих, що ти їх бачила в стражданнях; про грішників, що їх хотіла би ти привести до каяття. Говори також про тих, хто відхиляється від тебе й кого ти прагнула би знов придбати.

Чи є якась ласка Божа, що ти її ждала би для себе? Зроби, якщо бажаєш, довгу листу того, що тобі є потрібне, всього того, чого ти шукаєш, а потім з тією листом прийди до Мене й представ її всю, всі потреби. Й Я почую.

Скажи мені просто, який ти гордівник, який ти перечулений, подразнений, самлюбний, шкідливий, нетерплячий і лінивий. Бідна Моя дитино! Не ніяковій і не червоній, — на небі є багато святих, що мали також такі хиби. Вони благали Мене щодо тих хиб і звільнялись від них одна по одній.

Без усяких сумнівів і хитань благай про благословення для тіла й розуму; проси також про здоров'я, пам'ятливість та про успіх у земських справах. Я можу все дати, й Я завжди даю, коли благословення потрібні для більш глибокого освячення душі.

Чого потребуєш нині, дитино Моя? Якщо би ти знала, як Я прагну виявити тобі добро! Чи маєш якісь пляни, що заповнюють твою думку? Розклади їх передо Мною. Чи хотіла би ти звеселити сьогодні когонебудь — матір, твою родину, тих, від кого ти залежиш? Що хотів би ти вчинити для них?

Чи роздумуєш ти про Мене? Чи спонукує тебе ревність зробити щось для Мене? Чи може хотів би допомогти душі твого приятеля, що забуває про Мене?

Принеси до Мене всі твої помилки й Я вкажу тобі, що спровадило тебе до них. Хіба нема в тебе труднощів і турбот? Хто спричинив тобі журбу й страждання? Скажи Мені все, й нараз я відійму їх від тебе. А потім Я ще більше благословлю тебе.

Чи боїшся чогось? Чи пригнічує душу твою страх безпідставний? Здайсь на Мене цілковито. Я з тобою. Я все бачу й не покину тебе в майбутнім.

Чи нема в тебе радостей, щоб повісти Мені про них? Дай Мені радіти спільно з тобою. Повідж мені, що трапилось у твоїм житті від учора, що підбавило та звеселило твое серце? Чи може хтось несподівано відвідав тебе й виявив тобі добро? Чи зник твій страх і побоювання? Чи мав ти успіх там, де не сподівався його? Чи хтось дружнім тобі став? Чи дістав листа, подарунок тощо? Все це Я наготовив для тебе. Ти можеш скласти Мені свою подяку й признання.

Чи вирішив ти вже ніколи більше не підлягати тій спокусі, що мучила тебе? Чи постановив покинути читання тієї книги, що розпалює твою уяву? Чи сказав собі не приятелювати більше з тим, хто безбожний у серці своїм і чия при-

сутність ломить спокій твоєї душі? Чи хочеш без зволікання піти до того, хто образив тебе, виявити йому добро й відновити мир із ним? Я з тобою при тім усім, дитино Моя!

Иди вперед, улюблене дитя Моє. Бериш бадьоро до твоєї праці. Будь ти-

хий, смиренний, покірливий, люб'язний.

Прийди до Мене знову завтра й принеси Мені твоє серце, ще більш любляче й віддане. Завтра для тебе ще більш буде благословення в Мене.

Перекл. Наталія Жабко.

Всесвіт і людина

“Проповідь небес”

Щодня й щоночі ми можемо оглядати чудеса творива Божого: вдень, коли світить сонце, ми можемо бачити все тее дивне, чудове й таємниче, що оточує нас на цій землі; уночі, хоч не бачимо земного, то зате спзираємо на всі ті недосяжні нашому розумові чуда далекого й необмеженого всесвіту, що оточують нашу землю. Тоді ми бачимо, що той світ, в якому ми живемо, з усією його величчю й красою, є тільки одним із багатьох існуючих світів, що їх є без ліку, як піску на березі моря. На протязі тисяч років бачила людина ці світи; вона називала їх навіть своїми “провідними зорями”, не знаючи, що ж власне вони з себе уявляють. Але й за наших днів, коли наука, здається, вже стягнула заслону таємничості з усіх зір, все ще розум людини не може змістити всього того, що наука відкриває. Так разючо-величезні розміри цих небесних світил, так безмежно великі віддалення їх одне від одного й від землі, такі дивні їхні питомості!

Ми знаємо тепер, що зорі це — сонця, що подібні до нашого сонця. За їхнім світлом, що до нас доходить, ми можемо розважати про питомості й великість цих без кінця віддалених від нас небесних тіл, а також і про віддалення їх від землі. Знаним є, що промінь світла в просторах міжпланетних пробігає 300,000 кілометрів (240,000 миль) за одну хвилинку (секунду); і ось: потрібні десятки й сотки років, щоб світло від такої

зорі добігло до землі. Отже, яке ж величезне віддалення є між нею й нами! Найближча до нас зоря — альфа в сузір'ї Центавра — віддалена від землі на 31,500,000,000,000 — тридцять один і пів трилліона кілометрів, себто світло від неї до нас доходить майже за чотири роки! Чи можете ви собі уявити це віддалення? Проте, світло цієї зорі доходить до нас. Яке воно мусить бути осліплююче! Що ж то за величезне море полуміння має бути, якщо його видко з такого незмірного віддалення!

А існують зорі, що світло від них долітає до землі й за сотки, й тисячі, й навіть мільйони років!

Геніяльний винахід науки, званий “спектральною аналізою”, дозволяє нам пізнавати, з яких складників створена та або інша зоря, світло якої доходить до нас. Отож, виявляється, що зорі створено з тих самих складників, що й наше сонце. Ці складники на зорях є в розтопленому й газовому стані: це — різні рідні метали, мінерали й гази, що з них, вже частинно остиглих, складається й наша земна куля. Неможливо собі й уявити, яка ж то мала би бути гарячка (температура), щоб обернути в пару або в гази, наприклад, залізо, золото, каміня й т. д.! Зорі — це киплячі океани полум'я, оточені розпаленими парами. Світло й тепло одної з таких зір — нашого сонця — й дає життя землі й іншим планетам, що навколо сонця обертаються.

Цікаве ще щось: не вважаючи на те, що зорі так віддалені від нас, що здаються нам тільки блискучими крапками, все ж таки, окрім світла, доходить до нас і їхнє тепло. Це тепло можливо навіть зміряти особливо чулим апаратом.

Якщо ж зорі випромінюють світло й тепло, то можливо, що вони так само, як і наше сонце, оточені планетами, й на тих планетах квітне буйне життя.

Якщо ясної ночі ми милуємось зорями, що блимають і мерехтять у безмежній глибині неба, нам здається, що їх "без ліку" багато! Та виявляється, що нормальне, звичайне око бачить їх усюго лише 5,000 штук. У бінокль побачимо їх вже 13,000; отже, 8,000 зір утікло від звичайного ока. Через слабкий телескоп (далекогляд) побачимо їх аж 100,000; але й ці сто тисяч — ніщо перед тією кількістю зір, що їх нам відкриває більш сильний далекогляд: там побачимо ми їх 1,000,000 (один мільйон). Подумайте — мільйон таких розжарених вогнистих куль, не тільки таких великих як наше сонце, але й ще значно більших. Беремо ще сильніший далекогляд, і тоді нарахуємо вже не мільйон, а сорок п'ять мільйонів! Але через найбільший далекогляд, що його пощастило людині спорядити, можна налічити в небі до сотки мільйонів зір! Як можемо представити собі це число? Виявляється, що на кожен зорю, що ми її бачимо звичайним оком, припадає 20,000 (двадцять тисяч) зір, що ми їх не бачимо: вони сховані від нас у безконечній далечині.

Але й найсильніший далекогляд, що через нього видко 100 мільйонів зір, все ж таки не відкриває нам їх усіх. Тут на допомогу приходять фотографічна блонка: вона має чудесну здібність приймати на себе цілком непомітне для очей світло та його відбивати на собі, а це дає нам можливість довідуватись про існування незчисленних соняшних світів, що про них ми не мали поняття. Цей вражаючий факт удоводнює нам, що ті зорі, що їх донині відкрили — не всі; що їх існує більше, ніж ми гадали. Дальше вдосконалення наших далеко-

глядів відкриває перед нами можливість побачити на небі нові чуда й незліченну силу нових, досі ще невидимих зір і світів. Без сумніву, надійде колись час, коли око взагалі не бачитиме на небі вільного простору, бо він буде цілковито вкритий ніби золотим піском, себто незліченими таємничими світами.

Але й тоді — чи побачимо ми абсолютно всі існуючі у вселенній світи? Але ж бо: тому що, правдоподібно, не існує й кінця цьому числу світів. Наука дає нам підставу це припускати, а Біблія це потверджує: "Позирни на небо та злічи зорі, коли зможеж злічити їх", (Іс. 40: 26) каже Творець зір людині й до. ає в іншому місці: "нема ліку воїнству небесному" (Єрем. 33:22). Найбільшу кількість чого-будь можливо все таки "полічити"; тож, коли говориться "нема ліку", то це означає "безконечну" кількість.

І ось те, чого людина не в стані навіть полічити, те Всемогутній Бог створив, покликавши до існування "Словом Господнім . . . подихом уст Його" (Псал. 33: 6). Ми повинні вслухатись у цю проповідь і пересякнутись нею, щоб скласти собі уяву про безсмертну велич Всесильного Бога, Творця незлічених світів.

Яке ясне сяйво виливає "проповідь небес" на правду Св. Писання! Якою дивною, наприклад, уявляється Божа любов до нас, коли ми подумуємо, що Творець безконечної сили світів — любить нас, нікчемних людей, любить вічною любов'ю, що переходить усяке розуміння! Чи досить цінуємо ми цією любов?

Яке світло виливає "проповідь небес" також і на викуплення! Якщо Той, що створив незліченні світи, приніс Своє життя за гріх людей, — то жертва Його повинна бути більше всіх гріхів і з наддостатком їх покриває.

Ця жертва відкупила й тебе, й мене; чи пересякнутий ти цим переконанням?

Яке також сяйво кидає ця "проповідь небес" і на пестливу опіку Всевишнього щодо нас: якщо про нас піклується Той, що створив незліченні світи, то ми не можемо потребувати чогось, що для нас

корисне й необхідне. Що за сила в Нього, й які різноманітні способи допомоги має Він для нас! Чи варт нам по цьому всьому обтяжувати себе турботами понад силу?

Також і на молитву “проповідь небес” кидає нове світло: вона показує нам, яким щастям ми володіємо, що можемо постійно всю нашу журбу вилити перед Творцем незліченних світів! Чи досить використовуємо ми це щастя?

Але й ще дещо інше примушує нас ба-

чити в новому світі “проповідь небес”: це — гріх. Гріх ображає величчя Володаря світів, тому що гріх повстає проти волі Творця цих світів.

Уникаймо ж гріха, аби не довелось Всевишньому Богові нас за гріх судити; аби Він міг відкрити нам усю повню слави й могутності, що їх “проповідують небеса” й зробити нас причасниками тієї слави й тієї могутності!

М. Кільберн

Перекл. Л. Савич.

Григорій Сковорода

У 225-ті роковини народження

Він дивився на цей світ, на всі жахи, і перед ним лежали дві дорози: або самому кинутися в вир цього розбурханого життєвого океану, або. . . І він вибрав другу путь, звершену, святу, чисту. Він кинувся до Бога, до Біблії, до спасіння. Він почав шукати Бога пильніш, ніж перед тим. Щоб бути ближче до Господа, Сковорода вирішує покинути цей світ і насамоті з Богом шукати звершеного розв'язання тих складних питань, що мучили його неспокійну душу. Він кидає Харків, колегію, учнів і приятелів і йде до села Гужвинського, що знаходилось за 10 кілометрів від Харкова. Звідти простує до Земборського лісу, що належав його послідовникові, й селиться на лісній пасіці, в найпростішому куреню з соломи й листя. Там він сховався “від молви житейської й злословія духовенства”, як пише його учень і послідовник М. І. Ковалинський. Там, у лісовім спокою, пише Гр. Сковорода свої вірші, псалми й свої перші філософсько-богословські твори.

“Ось, при таких обставинах розпочав Сковорода свою філософську діяльність”, каже найкращий знавець цього великого нашого земляка український академік професор Д. Багалій: “за кабінет

ученого правив йому солом'яний курінь поруч пасіки. Тиша цього куточка нарушувалась тільки гудінням бджіл і згукми його власної сопілки. Усю його бібліотеку складали — гебрайський Старий — і грецький Новий Заповіт і декілька улюблених клясичних авторів у грецькій та латинській мові. Їжа найпростіша, сільська, селянська. Навіть папір, що на ньому писались учені трактати, відповідав оточуючій обстановці. . . це декілька зшитків із шірткового прубого сірого й синявого паперу”. В однім із віршів сам Сковорода так змальовує своє любує утульне селище:

О, селянський, милий, любий мій покою,
Всякої печалі ти лишений!

О, джерела гомін дзюрчений водою,

О, лісу темний, прохладенний!

О, шумящі листя кучерів деревесних,

О, на луках зелень красна,

О, самото, мати моїх дум небесних,

О, сумная тихосте прекрасна!

Де чути тільки голос птиць на волі,

Та сопілка пастухова,

Коли женуть вівці в благовонне поле

Або їх додому приганяють знову!

О, мій столику малий, ні бідний, ні багатий,

Сільськими стравами накритий,

Не тими, щоб господареві смак дробити,
Кухар присмачив найнятий,
Але що синам із батьком, що йдуть від
оранія,

Сама варить мати в домі...

О, бібліотеко, багата на знання,

О, немногі, але любі томи!

Тут, у вимріяному затишку, пише він свій перший філософсько-богослівський твір "Наркісс. Розглагол о тім: познай себе". За цим твором слідує другий: "Симфонія, нареченная Книга Асхань о познанні самого себе". На вступі до цієї книги він пояснює її назву: "Десять верст від Харкова написав я сію книгу в лісах земборських. Дух звелів, да наречеться Асхань. Асхань есть дщерь (дочка) Халева, вшедшого в землю Обитовану. Значить (це ім'я) — Красота. Він її віддає братаничеві своєму як дружину за те, що дістав город Арвон. Сей град інакше називається Хаврон, себто дружба й город письмен. Сія есть премудрость Божія, сокровенна в глибинах Біблії. Всі стяжавшії премудрость, сею невістою вслаждаються"*).

Вже в цих двох перших творах Г. Сковорода викладається його філософська система. Представити її в маленькому популярному очеркові дуже тяжко. Поперше, тому, що виклад усякої філософської науки — надзвичайно тяжка справа. По-друге тому, що мова творів Сковорода досить трудна, як мова стара (архаїчна), до того ж пересипана термінами й образами символічними та взятими з чужих мов. Тому обмежимося тільки дуже скороченим викладом цієї системи.

Ціль людського існування на землі — щастя. Якщо людина не знає про існування щастя, то вона чує його душею своєю й до нього несвідомо поривається. Та справа в тім, що в людині — дві істоти: одна зовнішно-тілесна й друга,

внутрішня-духовна. Зовнішня бачить щастя в зовнішньому, тілесному — багатстві, їжі, насолоді матеріальній. Кінець такої людини — смерть, а ще перед тим — глибоке розчарування — нещастя. Внутрішня-духовна людина шукає щастя в своєму напрямку-духовному. Найвищий щабель її поривань — Бог, часткою Якого вона є. Та не всяка душа доходить до пізнання Його, бо по дорозі здибає інші цінності — науку, містецтво, музику, поезію — все без Бога, й зупиняється на них і до Бога не приходиться. Зрештою, замість Бога приймає релігію, форму, обряд і ошукується. Правда, що в світі все добре, бо Бог створив увесь світ добрим, але людина часто не знає, як ужити те добре, і з того виходить зло. Чоботи й капелюх — добрі речі, створені, аби людина користалась ними на добро собі, але якщо ми чоботи одягнемо на голову, а шапку на ноги, то з того вийде лише зло. Тому то й найкраща річ, як напр., їжа, що створена для життя нашого, замість добродійства, принесе нам прокляття, якщо ми її невідповідно, нерозумно, без стриму вживатимемо.

Бог створив цей світ досконалим, як найідеальніший годинник, де все припасоване одне до другою доцільно й мудро. Тільки треба знати, що й як вживати. А для цього треба пізнати не тільки світ, але насамперед — себе самого. Навчаючись так як усі, себто пізнаючи тільки світ, а не знаючи самих себе, ми не потрапимо вжити того світу з користю для нас, бо будемо людині давати не те, що їй потрібне, а те, що виглядає добрим і корисним для очей, смаку й жадань її. А в дійсності воно буде тільки шкідливим для неї. Якже оминуть помилки при цім виборі? Треба знати себе й світ і розважати, що добре, а що — зле. Бог-Творець і тут подбав про людину й відкрив людині дорогу до знання добра й зла через три біблії. Перша біблія — це світ, пізнаючи який, ми навчаємось, що — добро, а що — зло. Друга біблія — душа людини, що через сумління й розум вирішує так само — що зле, а що

*) Асхань або Асха, Халев або Калев, Хаврон або Геброн, Арвон або Арбів — всі ці ймення взято з книги Ісуса Навина 15:13-17. Їх бере Сковорода в церковнослов'янській формі.

добре. Третя біблія - це власне Біблія писана, відкриття Боже, що виразно показує нам дорогу до Добра й зла. Через ці три біблії Скворода приходять до глибоких висновків. "Дяка Всемогутньому Богові, що Він тяжке зробив непотрібним, а потрібне - легким". Здобувати багатство - землі, гроші, посади - дуже тяжко, бо воно непотрібне. Мати повітря, воду, просту їжу, звичайну одягу - легко, бо воно - потрібне. Людина, що пізнала Правду, житиме духовно й вічно, бо вона стає часткою Бога - вічного й неминаючого. Якщо пізнаємо себе, пізнаємо й Бога. "Якщо всередині себе не знайдемо міри, то чим зміряємо небо, землю, море, світ, всесвіт? А якщо в собі всього не зміряємо, то що користи міряти світ? Та й чи можливо (його тоді зміряти)?" "Отож, насамперед - пізнай себе самого". Про це говорили старовинні мудреці, новітні вчені, про це каже й Біблія. Познавши себе, починаємо познати Бога.

Познаючи світ, теж приходимо до познання Бога, бож "світ - це поле слідів Божих". Це ж познання й є найвище, бо воно дає щастя. "Якщо хочеш щось познати й зрозуміти - насамперед вийди

на гору знання Бога". "Початок премудрости - зрозуміти Господа". "Найголовніший і початковий премудрости пункт - це знання про Бога". Він "серце світу", "найясніше Сонце", "початок усякого пункту"; Бог "центр усього, що є всюди, а коло навколо Нього - без кінця й краю". Бога найкраще відкриває нам Біблія, що початком і кінцем своїм має Бога - Отця, Сина Ісуса Христа, й Святого Духа.

Вірячи в Бога, Скворода не тільки говорив і писав про Нього: його життя було в Бозі. Він читав щодня Слово Боже, молився кілька разів не тільки вдень, але й уночі. Люблячи Господа, він любив і ближніх своїх, і їм говорив про Бога, про Христа, про Євангелію. Він проповідував цю Євангелію, але не всім ще й не завжди. Найголовніше, до чого він у цій проповіді мав би прийти, ще не приходило. Але воно мусіло прийти. "Ідіть . . . проповідуйте Євангелію всякому твариву". До цього висновку прийшов і Скворода року 1770.

Тоді в його житті наступив перелім.

Л. Ж. Потапович.

(Далі буде)

З'їзд в Торонто, Канада, 10-13 червня

Євангелія на Київщині

Старі спогади

(Продовження)

Зайнятий гіркими думками Євсей не бачив і не чув нічого. “Дай Боже здоров'я!” кричав до нього Роман, що його хата була якраз при вулиці, та Євсей не чув. І аж тоді, як Романова жінка Варка прилучила свій голос до чоловікового привітання, Євсей очунявся. Роман і Варка стояли при брамі й запрошували його до себе. Роман був знаний не тільки в Очеретній, але й ув околиці, бо вмів будувати хати й стодоли, стельмахував та й склярську роботу знав. Жив він, як і всі люди: працював, ходив до церкви в неділю, сварився, випивав і чинив тее, що й усі так звані християни роблять. Перша бесіда в Євсеевій хаті зробила на нього й жінку глибоке враження. Тому вони й зраділи тепер, побачивши Євсея.

“Та заходьте до нас”, казали вони, ласкаво до нього: “що з вами, що так задумались? Ми ж кричимо до вас, а ви й не чуєте. Звідки ви?” І Євсей підійшов і почав розповідати про свою розмову з священиком Руденком. З бесідою ввійшли до хати. Здійняв Роман з полиці стару Євангелію в церковно-слов'янській мові з російським перекладом, що її колись у школі мусів мати для читання та вправ, і поклав на столі. Євсей відкрив і почав читати 14 голову з св. Івана. В міру читання голос його почав тремтіти, а коли він дійшов до 18 вірша: “Не zostавлю вас сиротами; прийду до вас”, ніби щось ухопило його за горло, й очі зятягло слізьми. Він глянув на Романа й Варку й побачив, що обое вони плачуть. Та разом із тим почув Євсей якусь дивну радість у душі. Ще кільканадцять хвилин тому він почував себе покинутим, забутим, осиротілим. Аж ось тепер, ніби в відповідь на його безнадійні думки, Господь відповідає йому як сироті таки-

ми потішаючими словами. “Не zostавлю вас сиротами”, повторив він ще раз слова Христа й очі його блиснули радістю й надією. Він почав говорити на цей лекст . . .

“Він каже, що як хто читатиме Євангелію, то зійде з розуму? А якже то сам Господь каже ось у голові 5, віршу 39 цієї ж Євангелії — “прослідіть писання бо ви думаєте в них життя вічне мати” . . . і він говорив вже з певністю, з переконанням, про те, що тільки Слово Боже показує на правдиву, єдино-істинну дорогу — на Христа. І він розповів їм про зустріч із лісничим, про подорож до Козятина, про своє навернення. І ім'ям Господа Бога живого й вічного закликав їх збох покинути цей світ і віддати серця Христові й почати життя нове, святе.

Потім всі трое стали навколішки й Євсей почав молитись. Він благав Отця Небесного, аби Він Духом Святим переповнив серця Романа й Варки, аби відкрив їм очі духовні й засвітив в їхніх душах світло Правди, вічне й негаснуче. Коли скінчив молитву, побачив, що обое слухачі в сльозах. Лід у їхніх душах було зламано, вони були зворушені й у душах їхніх розпочався процес відродження від смерти в життя. І коли прощався з ними, вони в сльозах були, й усі трое відчували себе зв'язаними Христовою любов'ю, що в'яже міцніш від усіх зв'язків світу.

Запросивши їх до себе на вечір, пішов Євсей додому. Серце, як зраділий птах, билось у його грудях, і на душі було радісно й бадьоро. Він відчував, що Бог із ним, і його не покине.

(Далі буде)

Василь Болюх

Честер, Па.

Л. Потапович.

Буря над Європою

Продовження

Із Катовиць, де вже були німецькі порядки, можна було мати сполуку з тою частиною світу, що не мала війни з Німеччиною. Тож ми зараз повідомили віруючих друзів про наше положення. Очікуючи відповіді, оглянули місто, знайшли наших співвизнавців і довідувались куди й як нам скерувати далші кроки. Одного ранку залунали відомості, що Сталін і Гітлер поділили Польщу "остаточно" й на мурах будинків з'явилися великі мапи східних земель із чорною лінією нового кордону поміж Німеччиною й Радянським Союзом. Цей кордон біг вздовж річок Бугу, Солокії й Сяну. Таким чином із українських земель по нашому боці границі залишились Холмщина, Надсяння та Лемківщина з якимсь мільйоном українців; решта ввійшла в склад Радянської України. Починалась нова доба життя.

За тиждень наспіли відомості й поміч від наших друзів, що кликали нас до однієї Церкви аж до Дрездену. Потяги до Німеччини ходили справно й ми вирушили в подорож вже в догідних умовах. Увечері прибули до Дрездену й ночували в домі українсько-російської віруючої родини. Життя в середущій Німеччині здавалось цілком нормальним, але грізні знаки війни давалися відчутти: вечорами зникали всі світла й зловіща темрява обгортала світ; голоду ще не було, але во всьому були обмеження. Влада кричала про перемогу над Польщею, про любов і дружбу до Совітів, і портрети двох "мудрих, великих вождів" — одного з довгими, а другого з короткими вусами висіли всюди поруч себе. Перший із них оголошував по радіо, що він звільнив білорусів і українців, а другий — що він звільнив поляків. А всі ці "звільнені" чогось мовчали й не дякували "ви-

зволителям". Надходила доба "визволення", коли великі сильні держави мали щораз "визволяти" сусідні народи й коли тим "визволенням" ставало щораз гірше. Мали щораз справджуватись слова Спаса: "всякий, хто робить гріх, — невільник гріха". Всі робили гріх, і тому всі зробились невільниками один одного й сатани.

Залишатись у Німеччині було неможливо й тяжко, й тому ми, як тільки з'явилась можливість, посунули на схід, до міста Лодзі.

Коли слова Господа про любов між віруючими справджувались завжди, то в часи лихоліття й загального нещастя вони потверджувались особливо яскраво й сильно. До Лодзі ми прибули одного холодного жовтневого дня. Дощ лляв як з відра. У таку непогоду положення скитальників, без притулку й без засобів до життя, особливе тяжке. З тривогою й непевністю переходили вулицями чужого міста, переповненого втікачами зо сходу, серед яких найбільше було українців. З журбою йшли догори по сходах, згадуючи слова середньо-вічного поета: "тяжко підноситись по чужих сходах і стукатись до чужих дверей". Але коли двері відчинились і в них з'явилися здивовані а потім радісні обличчя сестри Гутше й їхніх дітей, то й непевність і журба зникли. Вони нас прийняли так, як приймають тільки глибоко-віруючі самого Христа. І самих себе й усе, що мали, віддали до наших послуг. Ми не були ані перші, ані останні: вже перед нами наспіли перші втікачі з України й Білорусі, та й після нас впродовж цієї холодної осени й жорстокої зими потік утікачів зо сходу плив без перерви; і всі вони знаходили перший притулок у домі Гутшів. Інші віруючі пізніш брали участь в опіці над збігцями й розділяли

спільний тягар, але перші оберемки звесь цей непокійний рік приймала на себе ця християнська родина. Віримо, що Господь не забув їм їхньої любови й віддав стократно тоді, коли пізніш на них самих, як і на всіх дітей Божих того міста, звалились страшні удари й нещастя воєнної завірюхи. Не забудь їх Господи, й тепер, коли вони самі у голоді й недостачах!

Від них ми довідались, що в Лодзі вже є сестра Перетятко з двома діточками, сестра Мельничук із дітьми, бр. А. Кірцун із родиною, Голенко з дружиною, Одлишко, Болятнев із родиною, Свобода, Гр. Домашовець, Дубовий, Ів. Угрин та інші. Від них довідались, що бр. Ів. Підгорецький із родиною — на Холмщині, бр. Іл. Кубрин лишився в Галичині. Про родину бр. Домашовця спочатку не було вістки; пізніш вона знайшлась. Багато любови втікачам тоді виявили наші сестри-галичанки Г. Глива, К. Голубка, Е. Мрачинська, що працювали в баптистському шпиталі.

Вже під весну прибув бр. Ст. Нищик із дружиною, що разом із нею та двома дітьми переходили через Буг у надзвичайно тяжких умовах. Більшість із цих скитальників була приміщена в будинку баптистської семінарії, нечинної задля війни. Там же дали кімнату й нам. Знайшлись і ліжка, й постелі, і потрібні меблі й посуд. Місцеві віруючі під проводом бр. В. Гутше та його дружини, допомогли втікачам і одежею, й їжою, й паливом, і грошима; а найбільш гріли їх своєю любов'ю.

Тим часом місто Лодзь разом з великою частиною західньої Польщі було прилучено до Райху й місто перейменовано на Ліцманштадт. Завели німецькі гроші й порядки. У бувшому польському місті почалась війна проти поляків і, особливо, проти жидів. Тих і других виганяли з трамваїв, будинків і крамниць; майно їхнє вивозилось до Німеччини. Почалась масова втеча жидів на схід. По вулицях міста сунули пішоходи й вози, навантажені всяким добром. На речак

сиділи жидівські родини з дітьми. Коли надійшли морози, жидаи почали від них гинути в дорозі. В'язниці переповнились жидами й поляками. Тим часом зо сходу почали привозити німців, волинських, галицьких та інших. Аби дати їм місце, поляків виселювали з домів і вивозили до Німеччини, а жидів переселили до гета, утвореного в північній частині міста. Будинки й інше майно виселених забирали німці. Панувала жорстокість, ненависть, безправ'я. Навіть польські костели не оминули профанації: в них робили в'язниці для жидів або складниці жидівських речей.

Таке положення буває можливим тільки в безбожній, атеїстичній державі. Де люди відкидають Бога, там гине правда, добро й краса, а панує немилосердя, лють і нещадність. У цім відношенні і нацисти й большевики разячо подібні одні до других: що робили тоді німецькі безбожники з поляками й жидами в західній Польщі, те самісіньке чинили російські безбожники з українцями в західній Україні.

Там, де Бог, там спокій, любов, добробут і життя. У тих часах віруючі давали докази цього: зібрані з різних сторін віруючі поляки, українці, чехи, росіяни, білоруси, німці й жидаи творили в Лодзі одну родину й одні одних рятували та взаємно собі допомагали. Вони вже на землі творили Царство Боже.

(Докінчення буде.)

Редакція „Післяня Правди” ще раз нагадує редакторам інших часописів, що передрук статтів, віршів та іншого матеріалу з „Післяня Правди” дозволяється тільки за згодою нашої Редакції та з поданням під кожним передрукованим артикулом назви нашого журналу в такій формі: „передрук із Післяня Правди”. Це попередження мусимо повторювати з огляду на зловживання різних осіб, що приносить шкоду ділу Божому серед нашого народу.

З'їзд української еванг.-баптистської церкви в Німеччині

(Мої вражіння)

Разом з іншими братами й сестрами я мав нагоду й радість також бути на з'їзді Української Еванг.-Баптистської Церкви в Німеччині, що відбувся в Мюнхені від 12-14-го липня ц. р. Вночі ми виїхали з Міндена, а коли розвиднилося й зійшло сонце, ми були вже далеко на заході Німеччини. Скорий потяг стрілою летів через гори, долини, просувався довгими темними тунелями й зеленими лісами. За вікном стелились дозрілі лани, гарні сади й купи каміння на тих місцях, де ще недавно лежали чисті вулиці промислових міст. І коли ось так на хвилину закрити очі, то здається, що потяг пливе по розлогих полях Волині чи Галичини. За вікном прозоре голубе небо. До переділу вривається теплий вітерець, цілується з нами й скоро знов утікає навір.

Так ми проїхали всю Вестфалію, Надрені, Баварію й у суботу після полудня, наш потяг, важко дихаючи після довгої дороги, вкотився на разбитий великий двірєць Мюнхена. Коротка ще по дорож трамваем, а потім автобусом, і ми вже були в великому кількатисячному таборі, в якому мав відбутися наш з'їзд.

Зголосились ми до таборової поліції, зложили там наші документи і пішли довгими коридорами до залі засідань. З'їзд вже розпочався і на перші наради ми вже не поспіли. Коли ввійшли, перше, що нас приємно вразило, це велика гарна зала, тексти в рідній мові й багато знайомих і дорогих облич. За столом сиділа президія з'їзду й секретарі, а далі на лавках представники від багатьох

таборів з американської та англійської зони. Між цими представниками видно довголітніх робітників на ниві Божій з рідного краю, як з Равщини, Львівщини, Брідщини, Дубенщини, Рівенщини, Горохівщини; були представники і з Вел. України та з інших місць. Всі приїхали, щоб розділити тут на чужині спільність дітей Божих, щоб подякувати разом Богові за всі Його милості, що Він проявив над нами в минулі страшні роки війни, попросити Його ласки на дальшу нашу долю, обговорити справи діла Божого тут серед нашого народу, та взагалі, щоб бути всім разом хоч тих кілька приемних днів, бо хто знає, чи скоро не розкидає нас доля по всіх країнах чужих світів.

Суботні пополуденні наради розпочалися піснюю: "Як чудесно змінилось мое життя" і молитвою брата І. Підгорецького. Після цього предсідник з'їзду брат С. Нищик привітав новоприбулих гостей, а брат І. Угрин прочитав протоскол з попередніх нарад. Після цього чергово кільканадцятьох братів-делегатів говорили коротке слово привітання. Брат І. Зіньків, що прибув зпід самої Голляндії, оповів про смутки їхнього життя й праці в таборі.

З коротким словом від студіюючої молоді виступив студент медицини бр. В. Остапчук, який підкреслив, що наша молодь набуваючи знання в університеті, бажає свої сили віддати в майбутньому для Бога і для свого рідного народу. Гарячою молитвою було закінчене зібрання наших нарад.

Підвечір прибули ще гості на чолі з братом З. Речун-Паньком з Гановера з табору ім. Лисенка. Тому побільшилося наше число і наша радість.

Цього самого дня відбулося ще одно наше засідання, на якому розглядалися справи, зв'язані з духовною працею тут на чужині. Багато братів забирали голос, висловлюючи свої завваги, пропозиції тощо. Між іншим бр. Домашовець виголосив доповідь про наш евангельсько-баптистський рух на рідних землях, взявши мотто до своєї промови з Ів. 15:

13. Всі присутні з глибокою увагою вислухали слово брата Гр. Домашовця.

У вечорі відбулося знов загальне Богослуження для всіх. Прибули нові спізнені гості, й молитовна зала виповнилася людьми. Зібрання розпочалося піснею: "Люблю, Господь, Твій дім". Ця пісня перенесла наші думки ген далеко до рідного краю, бож колись ми її завжди вдома співали на наших з'їздах і конференціях. Брат З. Речун-Панько розпочав зібрання читанням 103-ї псалми і молитвою. Потім словом Божим служив брат Іл. Кубрин. На текст з Дій Ап. 4:23 брат говорив про свою радість з приводу того, що має можливість бути "між своїми". І хто ж з нас не відчував тоді цієї радості? Мабуть, що таких не було. Всі ми були, мов одна сім'я, що йдемо однаковою дорогою, маємо перед собою одну мету й однаково переживаємо недолю нашого скитання. На Богослуженні співав хор під проводом молодого нашого волиняка брата А. Суся, а також родинний квартет брата Гошкодери. Слід зазначити, що хор бр. Суся і квартет бр. Гошкодери були прикрасою в усі дні нашого єднання. Пізно ввечері закінчили ми Богослуження й пішли на відпочинок, якого ми так потребували після далекої дороги.

Неділя. Надворі гарна погода, і на нашу врочистість приїжджають все нові й нові гості. О год. 10-й вранці знов Богослуження. Знов спів хору, квартетів, дуєтів, і серця наші сповнені великою радістю. Слово Боже говорить один з піонерів євангельського руху на рідних землях бр. І. Підгорецький. Говорить на тему: "Відкрите небо", беручи до цього слова з Ів. 1:47-51. Виступає чоловічий квартет під проводом бр. І. Полищука, а під час співу прибув на наше Богослуження суперінт. Української Реформованої Церкви Пастор Василь Кузів і пастор Заборовець. Присутні дуже радо привітали дорогих гостей. Пастор В. Кузів виполосив глибоку та змістовну проповідь з Жид. 13:8, що всіх нас скріпила й додала нам бадьорости до дальшої праці. Піснею "Узнав я про

церкву живу" було закінчене наше рідніше Богослуження.

Після полудня ми знов зібрались до залі наших нарад і Богослужень. Зала була прикрашена вінцями й зеленню. Над кафедрою висів плакат з мистецько виконаною цифрою "95". Всі місця зайняті, бо знов прибуло багато гостей, як з самого Мюнхена, так і з його околиць. Тим разом ми зібралися, щоб відсвяткувати річницю 95-ти ліття євангельсько-баптистської праці в Україні. В залі тиша й повага. Обличчя присутніх поважні і зосереджені; кожний думає про минуле, про пройдене. За нами промайнуло 95 років, коли перші піонери нашого народу несли світло Христової науки в села і міста дорогої нашої Батьківщини. Вони були не такі, як ми, вони жертвували собою всюди, вони життя своє віддавали за Христа... А ми? . . . і стають, мов живі в уяві присутніх такі імена як: Рябошапка, Ратушний, Цимбал, Вітенко та інші.

Але ось за кафедрю виходить брат С. Нищик і читанням 126-го псалму розпочинає урочистість. У зворушливих словах брат Нищик змальовує євангельсько-баптистський рух серед українського народу в минулому, спиняючись на сучасному його стані. "Сьогодні ми, — каже брат, — зібралися тут на чужині, щоб гідно відсвяткувати цю велику нашу урочистість, і думки наші летять до рідних стріх, до наших ланів широких, до наших братів і сестер, що, не вважаючи на гірку свою долю, продовжують там на Батьківщині сіяти живе зерно Божої правди. . . Будемо й ми працювати там, де поставить нас наш добрий Господь. . . Помолімся за наш край, за наш народ." Брат кінчає. З багатьох сердець лине до Бога молитва. Чути сльози, ридання. Після молитви співали пісню "Отче Небесний, Боже Могучий" і під час співу прибув на нашу урочистість капелян Американської Армії разом з своїм хором в складі 15-тьох осіб. Як сам капелян, а також увесь хор були мурина і для наших людей було дуже радісно бачити, що Господь в усіх народах має

Своїх дітей, а наших братів і сестер. Хор зайняв призначене для нього місце й потім виконав для нашої спільної радості кілька гарних пісень. Потім промовляв капелян, якого перекладав на українську мову бр. С. Нищик. В своїй промові капелян сказав, що нашою метою повинно бути бажання нести світові Ісуса та Його науку, а тоді світові краще буде. Великою радістю для нашої урочистості був цей факт, що капелян приніс з собою телеграму, одержану від нашого українського братства для нас. Телеграма була підписана братами Л. Жабко-Потаповичем і Н. Лук'янчуком, в якій брати бажали нам рясних Господніх благослов'їв в днях нашого з'їзду, а також в відсвятковані великої річниці. Всі присутні були до глибини душі зворушені цими теплими словами наших братів з-за океану. Після цього співав хор, промовляли брати, читали реферати про історію нашої минулої праці, молодь декламувала вірші й урочистість наша продовжувалася кілька годин, але нікому з нас не хотілося того, щоб вона скоро закінчилася. Бажалося бути довго, довго на цьому місці, щоб в серці назавжди лишилося все це, що ми чули того дня. Господь вилив на нас, дійсно, рясні Свої благословіння.

Другого дня зрання відбулися ще наші наради над деякими справами зв'язаними з духовною працею Української Церкви, а після полудня було останнє прощальне зібрання, яке розпочав читанням Слова Божого брат З. Речун-Панько. І на цей раз було багато слухачів. Після молитви співав хор, а потім брат С. Бичковський проспівав одну з своїх власних пісень. Співав також кuartет брата Гошкодери. Багато братів приймали уділ в служенні словом.

І непомітно зближалася хвилинка, коли нам треба було роз'їхатися по своїх таборах, до своїх тимчасових місць замешкання. "Хто знає, чи доведеться ще коли зустрітись разом?" чулося з усіх сторін. "А ви куди записалися?" "Я до Аргентини", "я до Парагваю". . . .

Бренить остання прощальна пісня

"Бог з тобою до побачення" і ми розходимося. На серці якесь невимовна туґа. Таж так нам було гарно і добре разом. Золоті це були дні!

І знов наш скорий потяг стрілою летить полями Німеччини, летить зеленими лісами, темними тунелями. Ми повертаємося до свого табору, а в серці багато чудових вражін з радісних днів, що ми їх мали в Мюнхені.

Німеччина, серпень, 1947.

М. Подворняк.

ЗАКЛИК

Хіба ж ви, люди, ще не знали,
Що світ цей з вами в пекло йде?
Невже ж ви досі не пізнали,
Що вас сліпих сліпець веде?

Чи може в світі добре бути,
Коли навколо темна ніч,
Коли людей гнобить гріх лютий
Й вони забули Божий клич.

Як надійде свята неділя,
Ніхто до церкви не спішить,
Зате в коршмі, де люте зілля,
Їх повно, щоб отруту пийть.

Не люблять правди, та й не дбають
Ні про жінок, ні про дітей,
І разом з ними пропадають,
Хоч є спасіння для людей.

Сам Бог до Себе грішних кличе
І хоче зняти з них тягар;
Хоч ти Його відрікся двічі,
Він тричі дасть тобі Свій дар.

Тож, йди до Нього та й не гайся,
Бо смерть і згуба надійде!
Він кличе, тож хутчій покайся,
Ще заки кличе Він і жде!

І. Іллюшик

Альбїон.

Хто не отримає якогось числа „Післанця Правди“, нехай негайно сповістить про це адміністрацію часописа, яка зараз же вишле бракуюче число.

ЖУРБА Й НАДІЯ

Очі плачуть, серце нїє,
Вітер буйний віє;
На чужині нема того,
Що любить, жаліє.

Чужа мова, чужі люди;
Жию мов у лісі;
Про край рідний моя думка —
Хто мене потішить?

Як ще довго плакати буду?
Як довго ридати?
Як ще довго по чужині
Я буду блукати?

Не плач, душе, незабаром
Кінець всьому прийде,
Український люд з неволі
Безбожників вийде.

Стрепенеться, отрясется,
Набереться сили
І з кайданів на свободу
Вийде він з могили.

Треба духом і душею
Боротись за волю,
Якщо хочем, щоб наш нарід
Видерся з недолі.

Працювати та молитись
Та вірити в Бога,
А Він виведе напевно
На святу дорогу.

Як колись князь Володимир
Христив Україну,
Зараз всіх богів поганських
До Дніпра він скинув.

Ще раз хреститься наш нарід
Духом і водою
Йї покидає безбожників
Силою святою.

Йї почне жити життям вільним,
З Богом, з Його Словом.
І засяє в Україні
Сонце Правди знову.

Никодим Лукіячук

Бетлегем.

О С І Н Ї

Ти в кармазин вдягнула тихий гай
І поле павутинням послувала,
Десь в невідоме втік веселий май,
А квіточки схилилися й зів'яли.

На твій наказ все забрано з полів,
Бо любиш ти безмежні простори;
На твій наказ замовк пташиний спів,
А далечинь синіє, ніби море.

Трясеш в саду пожовклії грушки,
А на дорозі порох замітаєш;
Скидаєш з лип поморщені листки
Йї скрізь по саду в безладі розкидаєш.

Велиш усім не бути без чобіт
І кажеш, щоб дощем кропило небо,
Позаганяєш кури попід пліт;
Тобі від пороху скупатись треба.

Багата ти, весела і сумна. . . .
На твій наказ і сонце не так гріє,
З тобою не зрівняється весна,
Не роси ти, а ранком срібло сієш.

Колись даси й мені ти свій наказ,
Щоб за тобою я пішов в покорі,
І я піду, піду в тривожний час,
Як згасне ясний промінь в мому зорі.

І слова не скажу я, лиш піду. . . .
Забути треба буде дні юначі.
Посеребриш ти голову мою,
Затужить серце і гірко заплаче.

Усе тоді пройде і проминє,
Ти забереш останні мої сили.
Візьмеш за руку й поведеш мене
І доведеш до самої могили.

А там відкриється нове життя мені,
Прийде весна, там осени не буде,
Там соняшні й щасливі будуть дні
А старість там навіки я забуду.

М. Подворняк

Німеччина.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ НА 1948 РІК**„ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ”**

Про голод

“Блаженні голодні й жадні правди, бо такі наситяться”. Матв. 5:6.

Хто бодай один раз у своїм житті пережив голод, той добре знає, що це за жахлива річ! Наше покоління пам'ятає два великі голоди, що були “влаштовані” в Україні 1922-23 й 1932-33 року. Особливо жахливим був другий із них, коли в Україні та на Кубані згинуло більш 8 мільйонів нашого народу. У всіх ще в пам'яті страшний голод совітських полонених у німецькій неволі 1941-42 року, коли в таборах згинули сотки тисяч нещасливих совітських вояків. Не будемо згадувати всіх страхіть голоду; вони всім знані. Досить сказати, що під час кожного голоду, як і за часів облоги Єрусалиму, що її заповів Господь Ісус Христос, та що вона сталась 70 року, люди доходили до найстрашніших звірств, а навіть до людодіства. Страшна, жахлива це річ — голод хліба! І благословенний той, хто подасть голодному кавалок хліба а спрагненому води. Господь сподівається такого на Його страшнім суді (Матв. 25: 34-35).

Але буває й інший голод: голод правди, визволення, волі духовної й спасіння, голод Слова Божого. Святе Писання вже давно заповідало його. Пророк Амос колись казав: „Це надходять дні, говорить Господь Бог, що пішлю голод на землю, не голод хліба, та й не жадобу води, а жадобу почути Боже Слово. Будуть ходити від моря до моря, і блукати від півночі на південь, шукаючи Слова Господнього, та й не знайдуть його” (Амос 8: 11, 12). За наших часів є краї, де є багато Біблій, Євангелій, духовних книжок та іншої літератури, але не всі люди прагнуть її мати й читати. Є знов краї, де друг і поширення Слова Божого або втруднене, або й заборонене. Там є багато людей, що залюбки читали би духовну літературу, та їм це недозволено.

Але є краї, де й поширення Слова

Божого дозволено й є багато прагнучих його, що з жадобою читали би кожен духовну книжку, брошуру, журнал, трактат тощо. Але тут заходить знов цілком **непередбачена перешкода: у тих краях нема жодної духовної літератури;** або як вона й є, то не в рідній мові тих спрагнених і голодних.

Так тепер власне й є в Німеччині, Бельгії, Франції, Голяндії та в багатьох інших країнах, де сотки тисяч українців, росіян, білорусів, поляків та інших. Останні відомості з цих країн говорять про величезний голод щодо духовної літератури. Пастор Венсан, презес французьких баптистів сповіщає, що до **Франції** прибувають тисячі українських скитальників на працю в фабриках і копальнях. Багатьох із них приходять на зібрання й просять Біблій, Нових Заповітів і журналів в українській мові.

Пастор Дельстра із Бельгії звертається безпосередньо до Редакції „Післанця Правди” з повідомленням, що в район Генку до численних копалень вугля прибуло більше 2000 українців. Вони приходять групами пішки за 40 миль кожної суботи й неділі до Генку й просять української духовної літератури. **Пастор Дельстра благає вислати безплатно як можна найбільше чисел „Післанця Правди” для роздачі цим українським гірникам.**

Пастор Ст. Бабіста з Бельгії просить Редакцію прислати багато примірників „Післанця Правди” для безплатної роздачі серед українських шахтарів. що так само масово прибувають із Німеччини для праці в копальнях вугля в районі великого вугляного центру в Л'єж.

З подібними просьбами звернулись до Редакції різні інші пастори й поодинокі брати з Франції, Німеччини, Бельгії та інших країв.

В Редакції є просьби американських членів (військових пасторів) — присилати їм сотки примірників „Післанця Правди”. **І все — безплатно.** Не тому, що люди не хочуть платити за журналу.

Ні, люди хотіли би платити, але валюті приписи європейських країв забороняють висилку грошей із тих країв. Правда, що скитальники в Німеччині грошей не мають.

Редакція „Післанця Правди” підрахувала, що на такі просьби треба було би негайно розпочати безплатну висилку (приблизно) тисячі примірників „Післанця”. Це значить, що потронуєм є, аби тисяча віруючих у Канаді та Злучених Державах Північної Америки надіслала передплату за цих скитальників.

Ато зробить це? Ато відгукнеться на ці олагання українців у Старім Краю подати їм духовного хліба? Чиє серце здригнеться на цю вістку и відповідь на неї негайним чином?

„Післанець Правди” ще и досі не має жодної субсидії від жодної місії, жодного союзу або іншої організації й видається на передплату та добровільні пожертви читачів. До них звертається з цим закликком і від них чекає відгуку

Редакція „П. П”.

P. S. В той мент, як цей заклик здається до друку, з Англії надійшла вістка від пастора баптистської церкви Ернеста Нунна з Норфолку. Він каже, що в його районі біля тисячі бувших українських вояків, що приїхали з Італії. Багато їх приходять на українські зібрання, що їх влаштовують українські віруючі Мих. Воронюк і Микола Зелений. Нема Біблій, співаників і іншої літератури. Крім того потрібні україн.-англійські словники. Редакція „П. П”. вислала негайно туди „Післанця Правди” й словники.

Віруючі Америки! Поможіть скитальникам, голодним духовно!

Хто надсилає до „Післанця Правди” якісь гроші, той повинен вказувати, на яку ціль посилає. За кожен одержаний гріш адміністрація П.П. негайно висилає відповідне поквитовання. Хто не одержав би поквитовання, той хай знає, що його гроші не одержано „Післанцем Правди”.

Григорій Бейба

Брат Гр. Бейба народився 2 листопада 1890 р., в селі Бронниця, Дрогобицького повіту в Галичині. Із Старого Краю виїхав не через матеріальну бідку, а тому, що коли його мати померла, а батько одружився вдруге, не стало Грицеві місця в рідному домі, й мусів він кращої долі шукати аж за океаном. Прибув до Америки 22 січня 1907 року, де й одружився 1914 р. з Анною Гадай. По прибутті до Нового Краю працював якийсь час у копальні оливи в стеїті Мізурі, а пізніш переїхав до Кемдену, де працював у папірні, а потім перейшов до газівні, де працював 27 років. У тій газівні, правдоподібно, й здобув ту хворобу, що звела його з цього світу. Мусів тую працю покинути 6 січня, а 14 вересня 1947 р. відійшов до Господа.

У Кемдені брат увірував і там же прийняв святе хрищення 1 березня 1932 р. Богові служив щиро й про Нього свідкував і своїм життям і словом. Похорон відбувся 17 вересня 1947 р. Церква, родина та приятелі вшанували сумну урочистість своєю присутністю та відправили його на місце відпочинку. Осиротив небіжчик дружину Анну Бейбу, що є членом Церкви в Кемдені, чотири сини, дві дочки й два внуки.

Нехай земля буде тобі пером!

Н. Шельпук.

РІЗНЕ

Листовно-біблійна школа. Знаний у східній Європі та в обох Америках знавець Слова Божого проповідник М. Гітлін відкрив курс досліджування Біблії та практичної духовної праці. Українські віруючі, що бажали би поглибити своє знання Св. Писання можуть дістати лекції школи в рідній мові, надсилаючи просьби й добровільні пожертви на адресу:

Rev. M. Gitlin, 4542 West Wrightwood, Chicago 39, Ill.

Енергійному євангелистові бажано допомоги Божої в його новій праці на славу Божу.

Бр. Й. Шкула, що його трактати ще в Старім Краю були друковані й видавані "Післанцем Правди", пропонує їх для поширення. За інформаціями й замовленнями звертайтеся на адресу:

J. Skula, 1509 S. Cuyler St., Berwyn, Ill.

Др. І. Кмета, знаний письменник і поет з доручення Бедрук Прес перекладає ряд трактатів і книг для цього видавництва.

Пропов. В. Боровський просить усіх тих братів та сестер на американському континенті, що мають колишні старокраві українські євангельські видання, як: Віра і Наука, Українська Реформація, Сіяч, Стяг, Прозри й Новий Світ, повідомити його та подати, які саме числа та з яких років мають.

Rev. W. Borowski, 8580 Kentucky Ave., Detroit 4, Mich.

Два архиреї української православної церкви прибули до Канади. Це — архієпископ холмський Іларіон і єпископ Мстислав, що приїхали з Європи майже одночасно.

Архієпископ Іларіон, до висвячення в духовний сан професор др. Іван Отієнко, знаний українцям та іншим народам вчений і колись політичний діяч і міністер Української Держави, є автором нового перекладу Біблії на українську мову. Бритійське й Закардонне Біблійне Товариство видало свого часу Новий Заповіт цього перекладу. Як чуємо, арх. Іларіон приготує до друку всю Біблію.

ВІДОЗВА УКРАЇНСЬКОГО МІСІЙНО-БІБЛІЙНОГО ТОВАРИСТВА

В сучасну пору кожен народ у світі напружує всі зусилля, аби поліпшити свою долю. Наш народ теж очікує від нас матеріальної й духовної допомоги.

Українське Місійне Товариство є в цей час одинокою українською установою в світі, що втримує місіонерів серед нашого народу в Старім Краю, Полудневій Америці й Канаді; провадить першу й одиноку Біблійну Школу, де виховуються нові сили для нашого народу; висилає харчові та одяжові пачки; друкує й розповсюджує духовну літературу серед українського народу.

"Громада по нитці, а бідному сорочка", каже наше прислів'я. Нехай же й Ваші "ниточки" помочі, Ваші пожертви, водночас із молитвами до Всевишнього, йдуть через Українську Місію, що на те й існує, аби простягати руку допомоги нашим нещасним братам по крові, які знаходяться — або в неволі гріха тут, або на скитальщині за розлогим океаном.

Браття й Сестри! Не розпорошуймо наших сил! Дякуймо Богові за нашу одиноку Українську Місію та помагаймо їй у тих великих завданнях, що Господь їй доручив.

Посилайте Ваші пожертви на такі адреси:

The Ukrainian Missionary and Bible Society, Inc.

1509 S. Cuyler Ave. 523-527 — 20th St. W.
Berwyn, Ill. або Saskatoon, Sask.
U. S. America Canada

Передплату або пожертви до „Післанця Правди” в Америці й Канаді посилайте або через „моні ордер” — в звичайних листах, або готівкою чи чеками — в реєстрованих листах. Готівка або чек із звичайного листа може зникнути.

Видав.-Редактор Л. Жабко-Потапович
Адміністратор П. Бартків

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ще раз...

Було колись . . . в далекій Україні
Христа приход ми з вами святкували:
За стіл великий у малій хатині
Бувало ми в цей вечір засідали.

Читали Слово про Різдво Христове,
Співали ми про вифлеємську зорю;
І все здавалося таке чудове . . .
Не думалось про війни, втечу й горе.

Де ж ви тепер, борці за Божу віру?
Чи ви це свято згадуєте нині?
Чи може вже погинули в Сибіру;
Йї по вас і пам'ять зникла в Україні?

На чужині це свято ми зустріли,
Та думка наша десь у вас вітає . . .
О, Боже наш! Коли б Ти дав нам крила,
Летіли б зараз до Старого Краю!

О, Господи! Верни ще раз свободу,
Верни ще раз до власної нас хати,
Щоб ми могли серед свого народу
Ще раз Різдво Христа відсвяткувати.

Катерина Голубка,
1947 р. Англія.

Вифлеємська ніч

Вночі в Вифлеємі розходиться шум —
До нього з'їжджаються люди;
Безжурні, веселі, не знають вони,
Що в місті тім станеться чудо.

Що сповниться слово святе Єгови,
Що є у пророка Михея:
"І ти, Вифлеєме-Єфрато, радій,
"Хоч ти і найменший в Юдеї.

"Бо Гетьман Ізраїля звідти прийде,
"Бо діва невинна, святая
"Почне, та й народиться Емануїл,
"Бо так пророкує Ісаїя.

Тож ночі тієї ходила сумна
Із Йосипом діва пречиста
Й надармо ночліга шукала вона
В домах і гостиницях міста.

Усюди відмова, нема місця їм;
І сповнилось слово пророче:
Між своїм народом, в країні своїй
Ніхто їх прийняти не хоче.

І мусіли бідні за місто піти,
І там на соломі у стайні

Тихенько, остроменько на цей світ
пришов
Спаситель — Христос світлосяйний.

І ось над вертепом в безодні небес
Засяяла зоря чудова,
І ангольські хори про чудо з чудес
Звістили Всевишнього слово.

Злякалися пастирі світла того,
Та ангол з'явився й закликав:
"Не бійтесь, бо я вам і людям усім
"Звіщаю ось радість велику:

"В Давидовім місті в чудову ніч ту
"Спаситель родився вам нині,
"І ось вам ознака: Дитину святу
"Знайдете ви в яслах на сіні.

Пішли пастухи до вертепу в ту мить,
Щоб в яслах Месію вітати,
І дійсно знайшли, що Дитятко лежить
При нім же сам Йосип і мати.

О любі! в цей вечір чимскорше ходім
І Спаса-Христа привітаймо,
І радісну вістку в цей світ понесім,
І тим славу Богу віддаймо.

**І. Филипчук,
Філадельфія.**

Наші брати, що прибули зо Старого Краю до Канади. Перший ряд: В. Кончевич, А. Павлич, М. Тульський, Д. Гринь, Е. Явтухович, Я. Куденьчук, С. Зубилевич, С. Качмарек. Другий ряд позад: А. Яхновець, С. Почуйко, В. Бальчевський. Їхню адресу дивись на ст. 16.

"I am the way, the truth, and the life"
(John 14:6)

"THE MESSENGER OF TRUTH"

UKRAINIAN CHRISTIAN MONTHLY
Subscription: 1 year \$2.00; half year \$1.00
Foreign Countries \$3.00. Single copy 25 cents
Editor: Rev. L. Zabko-Potapowicz.

"Я дорога, й правда, й життя"
(Івана 14:6)

"ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ"

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТІЯНСЬКИЙ МІСЯЧНИК
Передплата: Річно 2 дол. На півроку 1 дол.
За кордоном 3 дол. Поодинокі число 25 ц.
Редактор: Паст. Л. Жабко-Потапович.

324¹/₂ East 8th Street, Chester, Pa. U. S. A. Telephone: Chester 2-8142

На цю адресу висилати матеріал, пожертви й передплату.

No. 6 December, 1947 Vol. 14— Ч. 6 Грудень, 1947 Рік 14

Проф. В. Ф. Марцинковський

На пастушому полі

Різдвяної ночі 24 грудня ми виїхали автобусом із Єрусалиму до Вифлеему. Нас було якихсь шістдесят душ — більшість англійські вояки. Ввесь час вони співали духовних гімнів. Була ясна місячна ніч. Химерні зариси старого міста, зубці й вежі стародавніх мурів миготіли в смеркові, й незабаром залишились позаду. Потім дорога бігла через поля й оливні сади.

Ми підносимось нагору; на ній біляють будівлі Вифлеему. Автобус зупиняється на майдані біля старовинного храму, що під склепінням його сховалась Печера Різдва. Ми лішки посунули на Пастуше Поле й ішли добрих дві милі. Сільська тиша зрушувалась бреханням псів, що долітало з сусідніх сіл. Вони, ці пси, могли бути біля отар, як і за тих далеких часів, бо якраз узимі пасовиска в Палестині є багаті на соковиті трави. Ось ми й на місці, біля цілі нашого паломництва. Росташувались серед куп каміння, на полі. Заспівали різдвяних: "Тиха ніч", "Слава на вишинах Богу"... Вояки співали хвалу Спасові всіх народів, племен і мов, Князеві спокою, що до Нього поривається душа, втомлена жахом війни, міжнародньої вороженці.

Проповідник стає на великого каменя й голосно читає євангельське оповідання про народження на світ Христа. Ясно й виразно брешуть серед нічної тиші сло-

ва Євангелії: "І вродила Сина свого перворідня, і сповила Його, й положила Його в ясла, бо не було їм місця в гостиниці. І були пастухи в стороні тій, що ночлігували та стерегли сторожею вночі отари своєї. І ось ангол Господень став коло них, і слава Господня осяяла їх; і полякались страхом великим. І рече їм ангол: Не бійтесь, ось бо благовіщу вам радість велику, що буде всім людям. Бо народився вам сьогодні Спас, що є Христос Господь, у городі Давидовому".

Це відбувалося тут біля двох тисяч років тому, отутечки ж, на цих полях. Цей самісенький місяць світив на землі й сяйвом обливав скромненькі хижі Вифлеему. Як оце теперечки, так і тоді пси при отарах заводили. Тієї холодної зимової ночі пастухи грілись при багатті. Їхню спокійну бесіду перетяло явище ясного небесного сяйва. З тремтінням слухали вони слів небесного вісника. "І зараз явилось із анголом множество воїнства небесного, хвалячи Бога й глаголючи: Слава на вишинах Богу, а на землі впокій, між людьми благоволення". "На землі впокій"... Місяць зтиха пливе в тиші, оточений сотками білих баранців, що мирно пасуться на небесних сіножатях. Тепер у цих ніжних, білосніжних хмарках вбачаються головоньки анголят. Та вони не співають, лише мовчки спозирають на землю. Їхні срібні

крильцятка затягло тінню, ніби жало-
бою, смутком про те, що нема спокою
на землі. Спокій прийшов, але люди не
прийняли його, й оце тепер змагають
у кривавій боротьбі одне з одним.

Проповідник повторює слова ангола:
“Бо народився вам сьогодні Спас”...
Вам, тобі... Для тебе прийшов Христос,
аби шукати й спасти. Якщо є ще серед
вас людина, що ще не прийняла Хри-
ста, як свого особистого Спаса, нехай
прийме Його зараз, аби знайти спокій
душі, аби стати новим творивом. Від-
крий, чоловіче, твоє серце, аби ввійшов
до нього Христос, як до тієї темної ви-
флеємської печери, й тоді в тобі наро-
диться нове життя, життя світла й радо-
сти. А ті з вас, що вірують, хто вже
прийняв Спаса, нехай наново присвя-
тить себе, аби ще з більшою ревністю
служити Йому”...

Всіх запрошено до тихої молитви. За-
панувала глибока тиша. Безголосні мо-
литви полинули до неба. Думки вояків
напевно, поривались до далеких рідних
країв, де їхні батьки, матері, дружини й
діти сидять при палахкотячих каминах і
згадують своїх синів, чоловіків і братів,
що тиняються на далеких побоевищах.
Потім голосно помолились про спокій
для всього світу.

Пішли ми назад до Вифлеєму. Тепер
довелось підноситись догори, бож місто
лежить на 800 метрів понад рівнем мо-
ря. Ми ввійшли до католицького храму.
Там латинський патріарх справляв “ви-
соку месу” Хор співав пісень на честь
Різдва, але все в латинській мові, що її
народ не розуміє. Патріарх у червоній
шапці й лилійовім убранні. Священники
в білих шатах із парчі з образами Не-
мовлятка, що лежить у яслах. Попере-
ду нас і вище над олтарем стоїть фігу-
ра Франциска, прикрашена штучними
рожами, що осяяні електрикою. Фігури,
олтарі... Але ні словечка проповіді. Пе-
ред початком Богослуження, на кате-
дрі, звільки так пасувало би сказати сло-
во про Світло, що прийшло в світ, у-
лаштовується фотограф. Він оглядає
натовп, лапає моменти, кидає осліплю-

ючі світла магнія, відбиває на фотоклі-
шах “прагнучий натовп” для часописів і
журналів. Вояки казали потім, що в
храмі пережили вони розчаровання. Що
за контраст із Пастушим Полем! Проти-
лежність поміж людською релігією й
Божеським життям, що збуджує праг-
нення вернутись знов від пишних хра-
мів і обрядів назад до простоти гали-
лейських рибалків і вифлеємських пас-
тухів.

У сінях церкви я бачив жидівську мо-
лодь. Вона була й навколо храму. Але
вона лишилась без живого слова Єван-
гелії про вифлеємське чудо, про наро-
дження Месії, що тільки Один може
розв'язати трагедію всього людства...

В. Марцинковський,
Гора Карміл в Юдеї.

ХТО Ж Є МИ

Псал. 103: 15, 16; Єрем. 15: 20, 21

І хто ж ми є на цьому світі
Перед Тобою, Творче наш?
Як та трава, що сохне вліті,
Так ми зникаєм кожен час.

Нас ненавидять, б'ють і лають
Нема життя нам на землі;
За сміття нас всі люди мають,
Хоч і живуть в гріхах, у злі.

Ми пережили тут століття,
Хоч всі віками гнали нас.
Перемогли ми лихоліття,
Бо з нами Бог, що всіх нас спас!

Твердиня наша — Бог могутній,
Предвічна сила, міць душі,
Тому не знищить ворог лютий
Всіх, що живуть тут у тиші.

Тож обіпрімсь на цю Твердиню,
А фараон впаде в глибіню;
І в Ханаан через пустиню
Зайдем з піснями ми хваліню.

Іл. Кубрин

25. 8. 1947, Німеччина.

РІЗДВО

Посилаючи в цей світ Ісуса Христа, Господь Бог поділився з нами тим найкращим, що мав: Він “Сина Свого Єдинородного дав’... (Івана 3:16).

Тому то Різдво було завжди й є тепер таким благословенним і радісним святом.

Даруючи світові Сина Свого, Господь Бог подарував нам Себе Самого: “Хто видів Мене, видів Отця”, каже Син Божий (Івана 14:9).

Коли Спас говорив, що “не самим хлібом житиме людина”, то тим самим відкривав найгарячіше й найпекучіше бажання, що сховане в душі кожної людини. Тому, приходячи в цей світ, Христос не тільки дав живе Слово, що мало би жити й насичувати душі людські, але й Сам стався хлібом: “Я—хліб життя” (Івана 6:35).

З’явившись на темну, похмуру землю, Ісус Христос не тільки розігнав темряву, відкривши світло, але Сам стався тим Світлом: “Я — світло світу. Хто йде слідом за Мною, не ходитиме в темряві, а матиме світло життя” (Івана 8:12).

Знаючи, як тяжко людині вийти з темряви, Спаситель не робив із Себе дороговказу, але Сам стався шляхом: “Я — дорога . . .” (Івана 14:6).

Він стався правдою, життям, виноградиною, пастирем, ягнятком, дверима. Він стався Месією, що Його очікували люди. Він був досконалим майстером людських душ, інженером життя, будівничим нашого існування. Люди розбиті, зруйновані, знищені, люди без надії, якщо тільки віддавались до Його рук, виходили з них новими, цілими, направленими, очищеними від пріхів і зла, знов здатні до життя.

Все найкраще, найдосконаліше, про що людина колись тут мріяла й чого жадала для себе, це все було втілене в Нім: “І Слово тілом сталося і пробувало між нами (й бачили ми славу Його, яко Єдинородного від Отця), повне бла-

годати й правди” (Івана 1:15).

На кому іншому могли би справдитись слова пророка Ісаї про те, що “на царстві сидітиме правий, та й князі його правитимуть по закону; кожен з них буде, мов затула від вітру й захист в негоду” (32:1,2)? Кого іншого, як не Його виразно бачимо в іншому пророцтві Ісаї: “Дух Господа Бога спочив на мені, бо Господь помазав мене на те, щоб приносити благу вістку вбогим; післяв мене зціляти сокрушених серцем; вістити невільникам визвіл на волю, а ув’язненим — відчинення темниці; проповідувати рік примирення Господнього й день пімсти Бога нашого, потішити всіх засумованих” (Ісаї 61:1, 2).

Своїм життям Він об’явився нам, як Учитель, Своєю смертю — як Відкупитель, Своєю перемогою над злом і дияволом — як наш Господь і Гетьман.

З Його Різдвом з’являється нам великий дар Божий. Про цей дар і згадуємо цього року, коли будемо святкувати Народження Його.

Але лише згадувати не вистачить. Не можемо заспокоїтись тільки тим, що матимемо ялинку, подарунки, святочні співи й колядки. Ми повинні не забувати про головне й перед цим головним схилитись. Люди сподіваються приподобатись Христові тим, що раз на тиждень зійдуться в церкві, та й то, як не падає дощ. Вони думають, що прислужаться Йому вченими творами про Нього, дебатами й дискусіями на Його честь, тим, що поставлять на Його пам’ятку фігури, повісять хрести, в той час, як Його ім’ям (мусимо це з журбою й соромом ствердити) проклинають, або (в найлегшому випадкові) вживають Його ім’я надаремно. Не тільки невірні, але часто й віруючі люди оздоблюють стіни помешкань, церков, шкіл і лічниць Його образами, замість того, щоб прикрасити Його живим образом свої серця. Вони готові віддати під Його

вплив все, але тільки не своє приватне життя, не Свої нахили, не свою злість, ненависть, гнів, упадок душі.

І тому то Він часто не може добитись до дверей їхнього серця, як написано: "Ось, стою під дверима й стукаю" (Відкр. 3:20).

На ці Різдвяні свята скажім Христові

Ісусові: ввійди в моє життя, улюблений Господи! Даймо до Його рук ключа від найтаємніших комор нашого життя. Впустім Його до середини, аби на цей раз Різдво Христа було не тільки біля нас, але і в нас.

Піос. Шкула,
Чикаго.

Григорій Сковорода

У 225-ті роковини народження

Цей духовний перелім у житті Сковороди не наступив несподівано; перед ним філософ пережив досить довгий період підготовки. Проживаючи в Земборському лісі, Сковорода ще не кидає цього світу остаточно. Від часу до часу він виходить звідти до Харкова, навчає своїх співдумців і учнів, провадить дискусії з противниками й не пориває останніх ниток, що зв'язують його зі світом. Але 1766 року він кидає Харків, Гужвинське й Земборський ліс і йде до Ізюмського повіту. На запрошення великих дідичів Сошальських він простує до їхнього маєтку в селі Гусинка, але відхиляє пропозицію поселитись у багатому палаці. За парком панським у густій зеленій леваді вибирає він затишний куток на пасіці й там насамоті віддається "любомудрію": читає, розважає над Словом Божим, пише філософсько-богословські твори, укладає псалми й грає їх на сопілці та подовгу молиться вдень і вночі. Майже всі зв'язки з зовнішнім світом Сковорода подер і не мав жодного бажання повертатись до нього. Та не такої думки був князь світу цього, що мав ще надію злапати суворого аскета в свої сіти. Біографи подають натяки на декілька спроб світу піймати філософа, та зупиняються виразніш тільки на одній, та й то в такий імлістий спосіб, що він неначе серпанком притьмарює цю таємничу пригоду, за яким тільки через силу відчуваємо романтику та зворушуючий драматизм події.

1768 року на Правобережній Україні вибухло повстання українців проти поляків, що про нього згадувалось докладніш у ч. 3-4 "Післанця Правди". Жахи самого повстання від проводом кривавого уманського сотника Гонти та його помічника запорожця Залізняка, як також і не менш кривава його ліквідація польською та російською владою-потрясли чулу душу Сковороди. Страшні чутки про пожежу долетіли до самотньої пасіки й вигнали звідти "любомудрця". Він декілька разів кидав свого бідного куреня на утульній пасіці й пішки мандрував до Святогорського монастиря. Розлогі дремучі ліси по обох боках швидкого прозорого Донця, співи багатого птацтва, безліч комах і метеликів у луцях, дзвінкі рвучкі потоки в лісовій гушавині, рясні ягідні кущі й дерева, що давали мандрівникові й їжу й питво; а особливо безкраї простори Слобідської України, що відкривались із високих крєйдяних скель біло-зелених Святих Гір, безкаламутний безжурний спокій монастирських келій і прохолода садів, мрійливе гудіння вечірніх дзвонів, пливуче над безконечними зеленими верховинами, ласкаве світло блимаючих свічок у церквах і стародавні журливі мелодії ридачих на хорах канонархів — все це окутувало, отулювало розбурхану, схвильовану душу мандрівника й навювало на нього безмежний мир, що був єдиним ліком на зболілі рани. Тут усе якнайкраще відповідало його пори-

ванням до Господа й глибокій містиці, навіяній на нього святою Біблією.

Ці переходи з Гусиньки до Святих Гір були такі поетичні, гарні, приємні. Ще кращими стали вони, коли в цій подорожі відкрилась нова відпочинкова станція. У густому непролазному лісі неподалеку від Донця знайшов притулок хутір старого українського вояка, що колишній полковницький пірнач і буйне бурхливе життя змінював на затишок хуторських чистих покоїв і на гудіння бджіл на пасіці. Там знаходив утомлений мандрівник не тільки тишу й відпочинок для душі й тіла, але й ще дещо. Коли увечері стихав відвічний шум лісів, і над дубами, липами й тополями виходив повний місяць, в покоях дому панував безмежний спокій. Через відкриті вікна бренив лиш спів птахів, та влітали метелики нічні, що зтиха осідали на букетах квітів на столах. По довгих килимах ходив високий та стрункий мандрівник і довго-довго говорив. Часом підходив до вікна й при світлі слабому змираючого дня читав святі слова Священної Книги. А потім знову говорив. А з темного кутка слідили за ним дві пари так знайомих і так любих очей; одної пари, що були старі вже й гасли, а другої — ще молодих і повних любови до святої віковічної Правди. Коли мандрівник починав співати свої псалми, або коли його сопілка починала тужливо сповіщати про журбу по Бозі та Його вічним спокої, обидві пари очей затягались серпанком сліз.

Щораз довше й довше залишавсь Сковорода на замріяному хуторі. Ще одна однісінька нитка, що в'язала його зо світом, не тільки що не дерлась, але й міцнішала з кожним разом.

Одного вечора прийшло до виразної й одвертої розмови... "Ти вже немолодий, мій друже", почав старий козацький полковник: "час тобі вже перестати блукати в цьому світі; час нарешті сісти й відпочити. Ти сходи в цей світ, треба вже подбати й про власне гніздо, де можна було би й кінця дочекатись. Та й щоб до людей говорити, треба мати

звідки: ані писати, ані надрукувати писане не можна, мандруючи".

Довго він говорив, та Сковорода ще не бачив, до чого він провадить свою мову. Аж, нарешті, пояснив: "Я вже йду до схилку, але моя донечка ще не влаштована. Віддати комусь непутящому не можу, а хотілось би бачити її бодай перед смертю в певних, надійних руках. Та й унуків варт було би побавити... Така то справа..."

Помовчавши прохи, старий продовжував: "Ми через тебе пізнали так багато чудового, чарівного. Ти відкрив нам Бога, Його святу Правду, Його Слово—Віслою... Ми полюбили Святе Писання... Ми полюбили тебе, Григорію, й нам тяжко було би з тобою розлучитись назавжди... Та й навіщо нам розходитись? Хіба ж недобре й тобі з нами? Хіба не краще було би й тобі жити тут у спокої та в тиші? Хвалити Господа, є на чім і при чім господарювати... Дочка моя ще молода, їй ще тільки двадцять п'ять минуло... поважна вона; не шукала собі кого-будь... ми гадаємо, тебе Сам Бог послав нам"... і він говорив довго-довго ще....

"Ну, що ж ти скажеш, Григорію?" запитав він глибоко-глибоко задуманого професора.

"Що я скажу? Чи ж я пара вашій дочці? Мені вже сорок п'ять минуло... Чи ж я"... він не скінчив думки й розвів руками.

Тоді знов почав говорити полковник. Справа була ясна: молода дідичка закохалась у мандрівному філософові й жити не могла без нього. Довго вагавсь Сковорода та нарешті піддався доводам старого батька. Покликали молоду. Вона готова була ділити з філософом і щастя й недолю. Вона любила не тільки його, але й його науку, мови, красу духовну.

Поблагословив батько нову пару, й почали приготуватись до весілля.

І здавалось, що скінчилась вже мандрівка "любомудрця", і то так, як вона кінчається в багатьох мудреців світу цього, що починають духовним, а кін-

чають звичайним тілесним. Та то тільки так здавалось.

Пошили та приготували посаг. Був призначений і день шлюбу. Весілля мало бути скромне, тихе, поважне. Гістьми була найближча рідня та найулюбленіші приятелі дідичів.

Надійшов і день і вечір весілля. У тихому домі все було приготовлено для скромної вечері й до походу до сільської церкви. Відвезли вже й молоду туди й чекали молодого. Але того не було. По якимсь часі послали за ним. Почали шукати в домі, в пасіці, в саду, в лісі. Його не було...

Пізніше звернули увагу на речі в його кімнаті: на столі лежала відкрита Книга Псалмів; останні шість віршів 73 псалми були попідкреслювані. Поруч лежав аркуш паперу — то був прощальний лист до господарів дому. Сковорода писав, що він відходить назавжди, бо Дух кличе його звідци; вияснивав, що родинне щастя не для нього; просив пробачити йому й не мати жалю до нього. А ще далі лежав ще один уривок паперу, на якому стояли три слова:

"Світ мене ловив"...

Життєпис цієї дивної людини нічого більш не додає до цього. Не збереглося прізвища тієї родини, ні імен членів її. Нерозгаданою таємницею закутана ця химерна подія, і нема в світі людини або документа, що кинули би на неї світло. Порохом забуття припала вона...

(Далі буде)

Л. Ж. Потапович.

Із минулого. Зібрання в Берліні 1942 р.
Сотки робітників з України не могли
зміститись у церкві.

СВЯТ-ВЕЧІР

Коли надходить вечір свята —
Різдва Христового прихід,
Мої думки летять крилато
Понад землею ген на схід,

Туди над Сян, над Буг, де рідна
Моя кохана сторона,
Там, де моє Полісся бідне,
Моя Волинь, Галичина...

Де Україна вся з степами
Ген від Карпат аж під Кавказ...
До рідних, що нема їх з нами
Мої думки летять в цей час.

Там Львів, Тернопіль, Руська Рава,
І Бересть, Ковель, Луцьке там;
Чернігів, Київ і Полтава —
Нема вже й ліку тим містам...

Пустелю білу, снігом вкриту,
Я бачу в час вечірній цей:
Хатки біленькі, в вікнах світло,
А в тих хатках моїх людей.

Там за столом в задумі тихій
Сидять євангельські сини;
Забувши горе, сум і лихо,
В молитві хиляться вони.

Навколо Біблії святої
Зійшлись вони в вечірній час,
В розмові тихій між собою
Вони пригадують всіх нас.

І ми вас згадуєм . . . О любі
Сестрички наші та брати!
Коли ж мине час смерти-згуби
І зможе мир-спокій прийти?

Коли ж, нарешті, ми всі разом
Підемо в небесний Отчий дім
І там зустрінемося із Спасом,
І так вже вічно будемо з Ним?

Я вірю, вірю: день настане,
Ще раз Христос по нас прийде,
І до святого Ханаану
Всіх урочисто поведе.

Тримайтесь, стійте, вірте, дбайте,
Любіть, надійтесь — прийде Спас!
До неба очі підіймайте:
Надходить вибавлення час!

Л. Ж.-П.

Євангелія на Київщині

Старі спогади

Не змогли, однак, Руденка-попа заборони: зібрання продовжувались. Євсей не тільки сам із відвагою говорив Слово Боже, але притягав до праці ще й інших. Нераз привозили лісничого з Дубини, що перший штовхнув Євсея на євангельську путь. З протягом часу почали доїздити брати з Козятина а навіть і з дальших місць. Діло Боже росло й ширилось і з Очеретної переходило в сусідні села. Сама Очеретна ставала вже центром місцевої євангельської праці. В кінці того ж таки літа відбулось в Очеретній святе хрищення. Приймали його сам Кусяка з жінкою, Роман із Варкою та інші. Хрищення відбулось за селом, в річці й то вже потайки. Та вістка про хрищення гоміном рознеслась усюди, й тоді влада почала забороняти й хрищення й самі зібрання. Але й одне й друге продовжувалось далі. Тільки вже таємно.

Коли збирались у хаті, то затуляли вікна, закривали світло. Мусіли часто змінити місце зібрання, бо селяни почали нападати й вибивати вікна камінням.

Звичайно вліті сільська церква порожніє, бо люди допізна працюють на полі, й навіть в неділю приходять тільки жінки та дітвора. Цього літа було так само, тому Руденко, сам зайнятий великою господаркою, не помічав, що діється на селі. Але, як надійшла осінь, а церква все ще була напівпорожня, Руденко стривожився. Прийшли осінні свята, коли бувало в минулі літа в церкві обернутися не можна було; тепер того наговпу не було.

“Чи ти не знаєш, Арсеме”, звернувся Руденко до церковного старости: - чому це людей не видно? Що сталось, похворіли, пошесть чи що? Ані Євсей, ані Романа, ані Коків не видно. Співати нема кому, церква порожня”...

Арсем тільки свиснув і рукою махнув: “гай-гай, батюшко! ви їх і зо свічкою тепер не знайдете: то все геть пішло до штундів. Підіть но подивіться: в церкві нікого нема, а по хатах де зібрання, ди хати нема чим; стиск такий, що в хатах не зміщаються, на подвір'ї часами мусять стояти, особливо, як є гості з Козятина. Вже десятки похристили. . . . Та ви не дивуйтесь”, додав Арсем, аби трохи заспокоїти збентеженого батюшку: “то не тільки в нас діється: по всіх селах таке саме — всюди церкви порожні. Всі батюшки, знаєте, так як і ви — все “паки-паки”, “іже херувими”, а ці штунди, знаєте, то вони читають і говорять понашому; знаєте, так зрозуміливо, добре говорять. А співають як гарно! Ви би послухали колись”...

“То як то? зібрання, хрищення, співають, проповідують?... Якже це? та де ж вони збираються? та ж я заборонив! А що ж Андрій дивиться, Таж він сільський староста!” белькотів Руденко, безпорадно озируючись і розводячи руками.

“А що може Андрій зробити? Та вони потайки збираються”, почав Арсем виправдувати Андрія Кучерявого, бо побачив, що своїм оповіданням не тільки збентежив батюшку, але й халепу стягнув на свого товариша Кучерявого: “що ви з ними зробите, з тими штундами? та вони потрапили коло самісінької вашої хати робити зібрання, тож чом ви їх не злапали? Так, так, батюшко, в Івана Бруса, вашого сусіди, робили зібрання!”

“Як то? в Бруса? біля мене? а що ж роблять десятські та нічна варта?” питав батюшка заклопотано.

Арсем тільки посміхався, бож він знав, що нічна варта по стодолах спить; а він її зачіпати не смів, бож ті вартівники потрапили би йому господарку

спалити...

По розмові з Арсемом спробував батушка ще порозмовляти з самим старостою. Поїхав Руденко до громадського уряду; там намагався старосту намоти, аби той допоміг йому в боротьбі проти віруючих. Андрій, аби спекатись попа, обіцяв йому розігнати зібрання, але нічого не зробив.

Надійшла лізня осінь, почалась слота, наступили холода. Де ж старості хотілось ходити по селу та висліджувати, в якій хаті й коли збирались віруючі? Їх було в селі вже якихсь сорок хат, — чи міг він знати, в якій хаті вони сходяться? Тож і староста і піп махнули врешті на дітей Божих, і ті могли порівнює вільно славити Господа.

І вони славили!... Скінчилась праця в полі. Дощ льяв безупинно. Потім похолодало. Вечори були темні й довгі. Ночі ставали щораз то довші. Часу було доскочу. На селі хлопці й дівчата сходились на вечерниці, співали, танцювали. А віруючі щовечора сходились біля Слова Божого. Дійсно, Арсем казав правду: на зібраннях не було чим дихати, така сила народу збиралась. Слово Боже, як добре добірне насіння, падало в душі людські й сходило в них незабаром буйними паростками: щотижня нові й нові душі віддавались Господеві.

Чим холодніше ставало надворі, тим гарячіше запалювались серця віруючих любов'ю до Спаси, що задля них прийшов на цю землю. Перед Різдом вдарили холода, а потім і морози. Почало сипати снігом. Побіліли хати, дороги, поля. Віруючим ще краще ходилось на зібрання, бо не було ані болота, ані груд — все прикрив собою білий сніг.

Надійшло й Різдо. Тихо й просто, але з особливою радісною урочистістю відсвяткували його віруючі по-новому.

Кольсь разом із усіма витрачали вони останні гроші на горілку та на інші непотрібні речі. Тепер, коли Господь здійняв із них тягар гріха, вони стали вільними й від цих речей. І святкували в радості, чистості та в святості, прославляючи народженого Христа не тільки свя-

тими колядами, але й святим життям.

Зате Господь їх рясно благословив і не залишив без овочу: під час свят знов декілька душ, пізнавши перевагу чистого життя над гріховним, віддали свої серця Господеві. Христос народивсь дійсно й для них.

Не міг стерпіти цього княць світу цього й вирішив вдарити на них знов...

(Далі буде)

Василь Болюх, Честер.

Д-р І. А. Кмета

ТАЄМНИЦЯ

Сонети

I.

Багато тайн зустрів я у житті,
Цікавих і глибоких, мов те море;
Над кожною схилився і потів,
Бажав все знать,—сьогодні так і вчора;
І я, і всюди тисяч тисячі
Мандрівників землі чудної
Замок із таємниць зняли б хутчій,
Щоб глянути з тривогою на дно їм.

А кожна тайна сяла янтарями,
І кожна думка розпускала крила,
Хоч і не всі промовили імення,
Та в мене є з них подруги степенні,
Що серця всю глибню відкрили
І до палаців відчинили брами.

II.

В дорозі життьовій я млів від спеки,
І падав під тяжким хрестом своїм,
А щастя відлітало в край далекий,
Лишаючи думок придких рої.
Чого такі густі й холодні хмари?!
Вони з дитинства грядом б'ють мене,
Все йду з колючим горем впарі, —
І шкїриться, глузує й не мине.

Аж раз, як знову гіркість тихо пив,
Не знаючи глибоких тайн страждання,
Мов океан той гнівний та глибокий, —
Тоді я серцем вчув рай — Боже слово:
Земля-простір твого поневіряння,
Радій ним, сине, й райдужно терпи!

Лос Анджелес, Каліфорнія.

Дивні дороги Його...

(Різдвяний спомин)

Це було двадцять два роки тому, у далекій тепер Галичині... Перед Різдвом одержав я з Церкви в Куляві, повіт мовква, запрошення приїхати до їхнього села. Через Хирів і Самбір поїхав я до Львова. Там пішов засніженими вулицями до сестри Юлії Савич, теперішньої старенької Шмідової. Там застав брата Майкута. Познайомились із ним швидко й разом пустились у подорож. Зайшли до Грибович. Діти Божі в тім селі прийняли нас з великою радістю й залюбки сходились щовечора слухати Слово Боже. Звідти пустились до сусіднього села Дорошева, де проживав наближений тоді бр. Доганик та інші наші друзі. Увечорі зійшлися всі сусіди, й розпочалось маленьке домашнє Богослуження. Надворі був зимовий темний вечір. Пси завзято брехали; очевидночки на подвір'ю були чужі люди. І дивно, незабаром відкрились двері, й до хати ввійшов вїт і командант поліції з містечка Куликова. Посідали вони біля дверей, так, ніби чатуючи, аби ніхто не втік із хати. Командант розпочав балачку з бр. Догаником, що тягнулась може зо дві години. Нас не зачіпав ані словечком. Але потім раптом повернувся до нас і почав вимагати документи. Тут виявилось, що бр. Майкут всі свої папери залишив у Львові. Я ж вийняв цілу купу моїх документів і поклав їх перед командантом, гадаючи, що відгороджу ними себе від нього ніби хинським муром. Але його ця купа не злякала; він спокійно згріб їх, поклав до поліційної торби й наказав нам йти за ним на поліцію. Була вже пізня ніч. Завірюха розшалілась надворі. Бр. Дуганик і його дружина почали благодати вїта й команданта, аби не забирали нас із теплої хати на мороз. Не вважаючи на всі просьби "влада" залишилась залепклою й не-

вгнутою. Мусіли ми виходити надвір. Через сніговію й вітер і мороз пішли ми до Куликова. Там у поліційнім уряді пересиділи ми ніч у холоді та в голоді. А вранці повели нас снігами пішки аж до Жовкви, до уряду старости (начальника повіту). Там, ніби на підставі слів із Відкриття 2:10, нас спішно засудили на десять днів в'язниці "за волочення без паперів".

Отак, замість кулявської Церкви, й куті, й різдвяних ковбас, і пирогів опинились ми у жовківській в'язниці. Та чомусь ми там не сумували. На Свят-Вечір і на Різдво, оточені в'язнями, кримінальними й політичними, ми співали, молились, проповідували. Із здивованням слухали нас спочатку всі в'язні. Але потім щораз охитніше прислухались до наших гарячих проповідей. Здається, ніксли в житті ми ще так залюбки не говорили про народженого Христа. Не тільки з пошаною, але й з любов'ю слухали нас і відносились до нас заарештовані. Та чомусь і в'язнична влада почала відноситися до нас теж дуже добре, так що не тільки допускала до нас віруючих, що приходили нас відвідувати, але й нас пускала й по всій в'язниці й навіть на місто. І ми ходили всюди й проповідували Слово Боже. Це були благословенніші дні нашого служення Господеві.

Тож нема нічого дивного, що коли нас по десятиох днях випустили на вільність, то ми виходили з в'язниці ніби зо смутком: за цей час ми полюбили тих нещасних, що там залишались без Слова Божого, й вони полюбили нас і теє Слово.

Звідти ми пішли назад до Дорошева, бо йти до Куляви нам влада наказала. У Дорошеві ми з бр. Майкутом розлучились: він пішов до Львова, а я подаючись в бік Самбора й Карпат, зайшов до

Городка, де тоді мешкав бр. Ів. Петраш, що тепер є аж ув Аргентині.

Тут ось у цього брата й відкрив мені раптом Господь сенс тих подій, що сталися із нами. Сидимо ми з бр. Петрашем біля столу, аж він подає мені листа, що він його одержав того дня з Куляви. Перечитав я листа та й зрозумів, чому ми з бр. Майкутом сиділи в тюрмі. Велика ласка Господня була власне в тім, що нас посадили до в'язниці на самі Різдвяні свята. У той спосіб Бог охоронив наше життя від неминучої смерти...

Отож, брати з Куляви доносили, що на саме Різдво селяни Куляви, вийшовши з церкви, напали на дім, де відбувалось зібрання віруючих, вирубали сокирами двері й, напавши на віруючих страшено їх до крови побили. Б'ючи дітей Божих, темні люди кричали: "а де ж той, що мав приїхати до вас з Підкарпаття? Дайте нам його, а ми вб'ємо його як собаку!"

Перечитав я листа та й почав дякувати Богові за чудовне спасіння мого й бр. Майкута життя від страшної смерти. А брат Іван Петраш, дивлячись на мене, зворушливо та радісно сказав: "Дивні дороги Божі й велика ласка Його".

Ці Різдвяні свята зустрічаємо ми зо смутком: бр. Петраш у далекій Аргентині, бр. Майкут у Бразилії, я за дротами в нещасній Німеччині; брати й сестри розсіялись по всьому світу, а край наш у неволі й народ наш у жахливому ярмі, що страшніше від смерти. І озираючись назад, на ці минулі двадцять два роки, на страшну руїну світу й особливо нашої любої Батьківщини, з журбою думаю: "Дивні дороги Божі", але й з радістю додаю: "і велика ласка Його!"

Іл. Кубрин,
Німеччина.

Хто пише до нас листи, нехай про різні справи пише на різних кавальчиках паперу: окремо про гроші, окремо про літературний матеріал, окремо про розшуки й т. д., все окремо.

Передплачуйте П. П. на 1948 рік.

КОЛЯДА

Про Різдво Христове ангол сповіщав
І радісну й нову пісню заспівав:
Люди всі радійте, тиху радість сійте
В день Різдва святий.

Я лечу від Бога радість дати вам:
В вертепі убогим Спас родився нам;
Швидко поспішайте, Хлоп'ятко вітайте,
На землі спокій.

Пастухи вітати скорше всіх прийшли,
В вертепі не в хаті Господа знайшли;
Стояли, співали, Христа прославляли
За любов святу.

Мудреці теж знали, де ясна зоря,
Прийшли й привітали Бога та Царя.
Богові співали, дар Цареві дали,
Раділи Христу.

Ірод, злом сповитий, про Ісуса знав,
Хлоп'ятко забити вояків ліслав.
Ті дітей побили, мечі потупили,
А Христос все жив.

Люди досі жили у гріхах своїх,
З ними до могили переходив гріх;
На Різдво Христове дай життя їм нове
І радісних днів.

І. Семенина.

Редактор "Післанця Правди" дякує всім, що надіслали йому з нагоди Різдва й Нового Року поздоровлення, та вибачається, бо не мав можливості подякувати й привітати кожного зокрема.

Хто заплатив передплату за цілий рік, той діставатиме П.П. до 1 липня ц. р. Якщо він побажає діставати без перерви до кінця року, нехай надішле ще одного доляра (з-закордону 1½ дол.).

Це число "П. П." вийшло з друку з великим спізнанням через незалежні від нас обставини та технічні перешкоди. Число 1-2 за 1948 р. вийде незабаром.

У майбутнім кожен, що буде передплачувати П.П., повинен зазначити, чи передплачує на 1948 р., чи від початку, себто й за 1947 р.

Л. Потапович.

Буря над Європою

(Докінчення)

Під час отих воєнних подій обидві армії, німецька й большевицька, що напали були на Польщу загналися — німці аж під Збруч, а російська аж до Вісли. Тепер вони почали відходити до "границі" по лінії Сян-Буг. І з кожною армією почала відходити місцева людина: з німцями відходила переважно українська молодь із Галичини та з Волині й білоруська з Західної Білоруси. Сила-силенна цієї молоді опинилась у західній Польщі й у самій Німеччині. І весь час (до червня 1941 року), доки большевики були в Галичині, звідти не переставав плисти струм утікачів на німецький бік. 1940 року в самій Німеччині було зареєстровано урядом чверть мільйона таких українських і білоруських біженців із Захід. України та Білоруси. Всі вони влаштувались на різних працях і, не вважаючи на всі тягарі воєнного лихоліття та на голодні пайки, нізачо не хотіли вертатись додому й більш як смерті боялись того, аби їх німці часом не видали "союзникам" — росіянам.

Так само з росіянами, що відступали до ріки Буг, відходили з Холмщини українці; вони брали коні, воли, корови, вози, родини свої й з усім рухомим майном сунули в Україну, мовляв, там рай, там своя українська держава, там будемо почувати себе повноправними громадянами, бо в Польщі ми такими не були. То ж таки зими вони почали повертатись з України, але пішки й без майна й без родин, часто тільки з одними батогами в руках. Вони були обдерті, голодні й перестрашені. Такими напевно виглядали би на цій землі виходці з цекла, якби Господь відчинив його двері. Але про це — пізніш.

Зима з 39 на 40-й рік була й рання й

дуже сувора: в листопаді вже засипало снігом, а в грудні були вже жорстокі морози. Голод і холод почали міцно дошквалювати тим, хто не мав доступу до багатств цього світу. Напочатку зими я тяжко захворів і з сумом згадував свою велику Біблію, що покинув її у Львові; згадував, як вона, мій вірний приятель, гріла мою душу. Мимоволі згадував і мого кожуха, що тепер придався би мені, аби гріти моє тіло. В молитвах згадував ці дві потреби перед Господом. І ось незабаром Господь відповів на ці молитви.

Одного зимового вечора відчинились двері нашої кімнати й досередини ввійшли нові втікачі: брат М. П. і сестра Ольга Махник. Зараз же, не роздягаючись, сестра Оля витягла з мішка й подала мені . . . мою Біблію. Я не стримався й почав плакати з радості. Коли приходні загрілись і поїли, почали оповідати про свою довгу, тяжку й небезпечну трьохтижневу подорож із Галичини до Лодзі. П'ятьсот амер. миль вони мусіли або йти пішки, або їхати в темних напівзруйнованих вагонах із вибитими вікнами, без дверей, без світла. Та найстрашнішим був перехід через большевицько-німецький кордон...

Ще перед кордоном, на большевицькій стороні до них прилучились салдати, що йшли на службу на границі. Один із них, росіянин, почав долитуватись у віруючих, куди вони йдуть і що несуть. Відповіли, що йдуть до села над кордоном, а несуть свої речі. Другий салдат, монгол-азіят, почав вимагати, щоб віруючі показали свої речі...

"Остовбуріла я", оповідала Оля: "що ж мені робити, Боженько, гадаю? Таж у мене в мішку ваша Біблія, Історія Церкви й ваш великий фільмовий фотоапарат. Нуж, а як дійсно вони відкривають

мішка? Пропала я! Таж зараз заарештують мене. Господи, почала я молитись у душі, рятуй мене! І як ви думаєте? не встигла помолитись, як раптом відізвався третій салдат. А то був українець. А свій, знаєте, як не заплаче, то бодай скривиться. І каже цей: слухайте, лишть дівчину в спокою. Чи не бачите, що то оідна робітниця. Пощо її страшите? І так і осподь урятував через нього нас. А потім, о-йой! ще большевики й мішка того нести помагали!... Прийшли на кордон, а там на другу ніч і повели нас доторі люди через границу до німців. Отак і осподь і прислав вам Біблію”...

Незабаром і хвороба моя раптом минула. А перед Різдом милосердний Господь послав мені й кожуха. Тієї зими німці почали за згодою росіян із Галичини, Волині та Білорусі вивозити з-під совітів німців. І з тими німцями прибуло крадькома багато українців. Отією дорогою й дістався до Лодзі український пресвітеріанський пастор Л. Бучак із родиною. Хоч вони були американськими громадянами, большевики не давали їм у Львові спокою й були би ората заарештували, коли б і осподь їх звідти не вивів. У Лодзі вони дуже бідували в таборах, де було тісно, брудно, галасливо. Дружина бр. Бучака не витримувала тяжких умов табору й хворіла. Ми відвідали їх, і брат виніс мені зараз же . . . мого кожуха. Дуже я ним втішився. І оді же почав думати про мішину подорож на схід.

Перед українськими різдвяними святами, діставши попередньо дозвіл на подорож, вирушив я потягом на схід. Помурного зимового ранку їхав я через засніжені поля, сумні й мовчазні. Із журбою думав про ті великі переміни в житті Європи, всіх країн і наших віруючих, що зайшли за цей час. Майже весь рідний край опинився під тяжкою диктатурою совітів і нацистів. Діло Боже на українських і білоруських землях, що перед війною так росло й ширилось, попало від утиск антихристів. Із великої багатой ниви Божої була доступна тільки її маленька частина під німцями, де

на західньо-українських землях Холщини, Надсяння, частини Бойківщини й Лемківщини з якимсь мільйоном українців залишилось усього кільканадцять оаптистських церков.

До Варшави потяг приїхав по полудні. Вийшов із напівзруйнованого головного двірця на Єрусалимську вулицю й озирнувся з жахом: передо мною лежала розбита, зруйнована, попалена та збомбардована Варшава. На місці колишніх гарних будинків, палаців, замісць гарного чепурного міста стояли купи звалищ, засипаних снігом. І з цих штучних снігових гір діти з'їжджали на санчатах і лещатах.

А навколо метушились люди, брудні й нечепурні, як і будинки, з мішками й торбами в руках і за плечима. Багатьох везли на маленьких санчатах мішки з картоплею або дрова. Вздовж вулиць стояли хлопці й розмальовані дівчата й вигукували по-польському, пропонуючи горілку, цигарки й ще щось. Голод і розпуста, діти війни, вільно ходили по вулицях міста.

Зо стисненим серцем підходив я до дому ч. 15, де колись була книгарня Бритійського и Закордонного Біблійного Товариства. Всі будинки навколо були або дощенту знищені або напівзруйновані. Ось і знайомий будинок Товариства. Він страшенно побитий і напівспалений. Але, на моє здивовання й радість бачу знайомий напис і, о диво! знайомий текст на склі: “Небо й земля перейде, слова ж Мої не перейдуть”. Зайшов до середини й знайшов знайомого й приятеля директора Товариства А. Єнгольца та його помічника.

А. Єнголец розповів, як горів увесь будинок і як перестав огонь шаліти, як дійшов до книгарні. Господь чудом спас усі Біблії. Замовивши українських Біблій для Лодзі та на подорож, вийшов із директором на вулицю. Перед текстом стояла купка людей і деякі з них хрестились. Директор розповів, що це — щоденне явище. Люди вважають збереження скла з текстом за чудо. Але ці ж самі люди не хочуть брати до рук Кни-

гу Божу, в якій цей текст є.

Переночувавши у братів на Вольській, на другий день поїхав трамваем через усе місто на Прагу, щоб звідти їхати далі на Холмщину. Колись такі гарні й жваві вулиці — Новий Світ і Краківське Передмістя лежали в руїнах, присипаних снігом. Та найтяжче було дивитись на

королівський замок, розбитий, спалений, сплюндрований.

Дививсь на колись розкішну столицю Польщі, що тепер фактично перестала існувати й увесь час думав: “Небо й земля перейде”...

Кінець 1-ої частини спомину.

Л. Потапович.

Із праці на ниві Божій

* **Кемден.** У неділю 9 листоп. відбулись тут урочисті зібрання з приводу хрищення сімьох душ. Хрищальне зібрання відбулось під проводом бр. Н. Шельпука в великій амер. церкві, що була переповнена. Промовляли: амер. місцевий проповідник, потім бр. Беясов і Потапович. Співав дуже гарно кемденський хор і поодинокі особи. Під кінець провів зібрання переняв бр. П. Бартків, а бр. Н. Шельпук вступив до води й охристити кандидатів. Присутні були зворушені визнанням віри й молитвами охрищених. По зібранні кемденська церква гостинно частувала присутніх, при чім кемденські сестри працювали діяльно й радо.

* **Фраквіл.** В місцевій українсько-польській церкві відбувались у суботу 15 і в неділю 16 листопада радісні зібрання, на які прибули не тільки місцеві, але й дооколишні віруючі. Промовляв на цих зібраннях бр. Л. Ж. Потапович із Честеру. Церква в Фраквіл має надзвичайно гарний дім молитви й сприятливі умови для праці, бо хоч вона невелика, та зате члени її дуже ревні й палають любов'ю до Господа й Його діла. Церква весь час молиться, аби Господь послав до неї бр. Ів. Підгорецького, й уживає всіх заходів перед владою, аби спровадити його з-поза океану.

* **Честер.** У неділю 16 листопада сестри відбували своє урочисте зібрання. Відкрив його бр. П. Бартків, що передав його пізніш сестрам. Вступне слово про-

мовила с. М. Непраш. Троє сестер Періжкових гарно співали під гру на рояль с. Ольги Матушевської. Говорили й свідчили сестри — К. Стадник, М. Івахів та Е. Дейнека. Вправний дуєт сестер М. Періжок і А. Бартків доповнив загальну радість. Гарно деклямували сестри М. Бартон із Філядельфії та Дівакова. Від кемденської церкви промовляла с. Колодій. Сестра Гентош з Філяд. сказала чудовий вірш, що зворушив усі серця. Хор сестер відспівав пісню „я вірю”, а потім три сестри — М. Будник, М. Періжок і А. Бартків віддеклямували гарну розмову „Віра, Надія й Любов”, що творила центральну точку вечора. Закінчуюче слово промовила с. Н. Ж. Потапович. Подяку присутнім за діяльну участь висловила проводяча сестра Кат. Стадник. Бр. П. Бартків закінчив зібрання. Всі присутні брати похвалили виконавчинь-сестер і побажали, аби такі зібрання повторювались. Присутні склали 40 дол. на пачки для скитальників, що на другий же день були вислані до Німеччини. Були гості з церков у Крумліні, Філядельфії та Кемдену. Честерська церква була переповнена.

* Минулого місяця честерську церкву відвідували різні брати, що не забувають її й загощують сюди часто. Церква радіє, що могла приймати й чути в себе братів Н. Лук'янчука з Бетлегему, І. Пятковського з Фриголду, Г. Медведенка з Філядельфії та В. Могиляка й Д. Кулішка з Неварку. Бр. Д. Кулішко недавно приїхав із дружиною з Європи. На зібранні в Честері він оповідав про свої пережиття й подорож до Америки й зворушив міцно всіх слухачів.

* В п'ятницю 28 листопада до Нью-Йорку приїхала з Європи сес. М. Перетятко, вдова В. Перетятка, знаного українським віруючим колам пастора й першого редактора „Післанця Правди” від 1927 до 1931 року. Брат В. П., працюючи в Європі в надзвичайно тяжких умовах, помер на місійній праці 1935 р. Його дружина з двома дітьми Володимиром і Лідією пережила важкі роки війни й скитальщини, вислала дітей до Америки, а тепер сама прибула сюди. Честерська Церква надзвичайно тепло прийняла сестру. Всі віруючі, співробітники й читачі „Післанця Правди” радіють, що мати зустрілась із дітьми своїми й Божими на вільній американській землі, й бажають їй відпочинку й благословення Господнього по всьому пережитому.

* На день подяки в багатьох церквах відбулись урочисті радісні зібрання.

* Бр. Рагозін, довголітній місійний працівник у Франції, прибув до Зл. Держав П. А. і робить відчити й доповіді про діло Боже й положення скитальників у Франції й Італії.

* Бр. В. Наркевич повернувся з Європи до місця своєї сталої праці в церкві в Пібоди, Масс.

* **Канада.** Одинадцять братів прибули на лісові роботи до ст. Онтаріо. Ось їхні ймення: Я. Куденьчук, Е. Явтухович, С. Звбилевич, В. Кончевич, А. Павлич, М. Тульський, Д. Гринь, С. Качмарек, А. Яжновець, С. Почуйко, В. Бальчевський. Усім братам бажаємо благословення Господнього на вільній американській землі! Їхня адреса:

Nipigon Lake Timber Co., Camp 43. Nipigon, Ont., Canada.

* П'ять сестер, а саме — Олена Сінкевич, Розалія Мрачинська, Маруся Махник, Надія Ковальчук і Віра Мах — прибули з Європи до Вінніпеґу й працюють у тамошніх шпиталях. Усе братство в Америці напевно подякує Богові за Його поміч і порятунок скитальців і проситиме Його, аби рятував усіх віруючих у Європі.

* Саскатун. Місцева Церква мала особливу радість святкувати “золоте весі-

ля” брата й сестри Василенків. Уродились вони тілесно й духовно в столиці України, Києві, де бр. П. Василенко працював як візник. 1897 року побрались вони в баптистській церкві на Жилианській вулиці й незабаром виїхали до Канади, де й живуть донині, приймаючи діяльну участь у житті церкви та всіх християнських українських установ. Численні діти та внуки разом із церквою відсвяткували цю радісну подію. Шановним ювілянтам бажаємо рясного Божого благословення!

Німеччина. Др. В. О. Люїс, генер. секретар Всесвітнього Об'єднання Баптистів і Др. Е. Бел, представник того Об'єднання на Європу, відвідали табори скитальників, де є віруючі. В українському таборі ім. М. Лисенка з нагоди Конфер. Бапт. Церкви відбулось урочисте привітання дорогих гостей, що виступили теж із словами привітання й потіхи. Богослуження провадив бр. В. Гусаук. Промови гостей з англійської мови на українську перекладали брати Ст. Нищик і Зах. Речун-Панько.

* У неділю 26 жовтня в Мюнхені відбувся шлюб двох молодих пар: побрались бр. Ів. Угрин і сес. Лідія Гошкодера та бр. Мих. Теслюк і сес. Віра Молодан. Обидва молоді ще перед війною брали діяльну участь у праці Божій у Галичині. Під час війни обидва почали студії в Німеччині. Обом молодим парам бажаємо благословення Божого!

* Брати Ів. Підгорецький, Іл. Кубрин і всі, що разом із ними були в таборі Лінторф, перенесені на північ Німеччини до табору Зеедорф. Зеедорф знаходиться в лісі, 7 кіл. від села. Бараки в таборі без вікон і дверей. Умови життя надзвичайно тяжкі. Голод й тісноту, холод і голод наших братів і сестер у Зеедорфі кладемо на серце всім віруючим в Америці. Подаємо нову адресу цих скитальників:

66 D. P. Seedorf Camp. (23) Post Zeven. Kreis Bremervoerde. Brit. Zone, Germany.

Бельгія. У неділю 23 листоп. відбулось посвячення й відкриття нової залі зібрань церкви в місті Леж-Глайн. За-

лю відбудовано "на віру" за позичені гроші. Тільки маленьку частинку цього боргу взяли на себе віруючі з американських церков у Форт-Вортс, Фраквід і Честер. Щодо сплати решти боргу, то надія вся на Господа.

* Відвідавши Францію, прибув до Бельгії бр. Вас. Ковалик, що стало живе в Міннеаполіс в Америці. Прибув він, як місіонер, на працю Божу в Європі. Затримався на довгий час при церкві в місті Л'єж.

Англія. Бр. Яків Шнайдрок з дружиною й двома доченьками прибув з Німеччини сюди й розпочав працю Божу, поширення духовної літератури тощо серед скитальників. Бр. Шнайдрок зна-

ний із своєї благословенної праці на західно-українських землях у Польщі перед війною та в Берліні серед скитальників під час війни. Віримо, що його теперішня праця серед тисяч українців у Вел. Британії буде овочною й благословенною.

*Із наших сестер зо сходу знаходяться в Англії такі: Анна Глива, Катерина Голубка, Єва Мрачинська, Ольга Махник, Павлина Журавецька та А. й К. Бурггартівни. Працюють і живуть у різних місцях. Вчать англійської мови. Сумуються за Батьківщиною, але щасливі, що знаходяться в вільній Великобританії.

Праця сестер у Церкві

До цього ми говорили про свідкування. Тепер бажала би побесідувати з вами, любі сестри, про служення. Найперше служення кожної сестри, повинно відбуватись у власному домі, у власній родині. Якщо ми бажаємо бачити зріст Церкви, якщо дбаємо про працю в ній, якщо нам лежить на серцю піднесення духовного рівню брата, сестри чи самого проповідника, то нашу діяльність у цім відношенні ми повинні розпочати від власного дому, від нашої родини.

Бо від нашої хати — властиво від нашої родини починається будова церковного життя. Дім кожного віруючого повинен бути маленькою домовою церквою й загальна Церква має складатись із тих малих домових церковок.

А служення в тій малій церкві мусить бути започатковане тобою, люба сестро. Правда є, що чоловік є головою родини й дому, але так само правдою є, що ця голова часто має силу думок і обов'язків поза домом, в службі, й що думати й дбати про дім випадає його дружині, господині дому. І дбати про церковний порядок у домі повинна теж сестра, й то незалежно від того, чи ро-

дина складається з невіруючих, чи віруючих, чи є мішана. Цей остатній випадок є найчастіший.

Вставши вранці та привівши себе до тілесного порядку, зараз же подбай і про духовний порядок. Якщо твій чоловік і діти на протязі багатьох років при звичайлись бачити, як ти щодня вмиваєшся, чешешся, чистиш одіж, переш білизну, вариш їжу й сприяєш помешканню, так само вони повинні при звичаїтись і до того, що ти щодня молишся й читаєш Слово Боже. Як твоїм дітям було би дивно, якщо ти до ранішнього столу прийшла би невбрана й нечесана, так само з протягом часу їм буде дивно, якщо ти щоранку не будеш молитись. Ця перша твоя молитва ніколи не повинна занедбуватись тобою. Так само не стидайся молитися біля їжі, перед споживанням її або по споживанню. І вранці й уполудні й увечері. Далі, як було вже повіджено вище, завжди знайди бодай декілька хвилин, бодай вже ввечері, аби почитати Слово Боже. І то читай не ховаючись; нехай всі бачать, що ти любиш і при звичаена читати Біблію. І повір, що з протягом часу всі твої домашні при звичаються шанувати хвилинку твого спочинку при Слові Божому. Твої діти колись у своїм житті згадува-

тимуть про це твоє призвичаєння, й це станеться для них джерелом великого Божого благословення. У жоднім випадку твого життя не занедбай цього служення для твоїх домашніх, пам'ятаючи насамперед про те, що й це ти робиш для Христа; колись надійде час, коли твої домашні тебе покинуть, або ти їх залишиш, а твій Христос вічно буде з тобою. Тому роби це для нього. Твоя служба для Нього повинна бути вірна, стала й непохитна, бо з овочами її колись ти станеш на суд.

В твоїм домі повинно знайти місце ще й загальне читання Слова Божого. При цім не тільки твій чоловік або ти сама — повинні читати Біблію — всі домашні, особливо, якщо вони всі віруючі, — нехай беруть участь у читанні. Як добре, й гарно, й корисно, коли всі члени родини, від найстаршого до найменшого, що вміє читати, читають по черзі, одне за одним, вірш за віршем. Тоді ці вірші западають і до пам'яті й до серця, і Дух Святий вітає усіх присутніх.

Ше одне служення сестер — це служення в церкві, в зібранні. Якщо ти тілесно здорова, твоє місце в церкві не повинно бути порожнє. Крім хвороби нехай не затримує тебе вдома жодна інша обставина чи перешкода. Якщо ти маєш малі діти, чергуйся в праці коло них із твоїм чоловіком. Якщо твій чоловік зайнятий, попроси якусь сестру, щоб часом попилнувала твоїх дітей, поки ти будеш у церкві. Якщо ж твої діти великі, то нехай вони часом обійдуться самі без тебе. Якщо чоловік вірнющий, він повинен бути з тобою в церкві. А якщо невірнющий, то проси його йти до церкви, або з тобою, або без тебе, якщо одне з вас мусить бути вдома. Шотижня ти сім днів, по дванадцять годин кожний, віддаєш для домової праці. Знайди ж із них восьмидесяти чотирьох годин бодай дві години для твого Господа, для душі твоєї. Подумай про те, що сталось би, якби Він не дав тобі здоров'я або інших тілесних або матеріальних дарів? То невже ж за

всі Його добродійства та щедроти ти не знайдеш для Нього дві або три години на тиждень?

За ці три години ти не тільки Йому послужиш, але й сама відпочинеш і тілом і душею. Розваж це все, моя любя сестро! Спіши служити твоєму Господеві, поки ще є час. "Надійде ніч, коли ніхто не зможе служити". А тая ніч вже недалеко.

Наталія Жабко.

МАРІЯ ПЕРІЖОК

На самий Свят-Вечір по нов. стилю, коли всюди ясно блищали вогні різдвяних свічок і лунали радісні співи коляд, у черстерському шпиталю тихо відходила до Господа Марія Періжок, любя сестричка Мері-Джені. Вмирала в повній свідомості, освідчивши оточуючим і плачучим рідним по тілу і духові, що вона вже готова перейти в вічність, де зустрине свого тата, що відійшов туди перед 16 роками, й побажає йому радісного Різдва. В 11 год. 15 хв. перед північчю під молитви зібраних біля ліжка й під тихий плач прощання вона тихо й спокійно заснула в Господі.

Народилась Мері-Джені 28 жовтня,

1926 року в місті Пітсбургіві, де тоді жили й працювали її батьки, знані в віруючих колах християни. Від дитячих років була улюбленою всіма, що знали її. Завжди відвідувала недільну шкільку й була близькою до Господа. Приймавши святе хрищення, стала активним членом Церкви. По скінченні шкільної науки працювала як урядничка в Джерел Стіл Ко. в Честері, де всі любили й шанували її за лагідну християнську вдачу, за чисту душу й працьовитість. У честерській церкві провадила недільну шкільку з дітьми й її любили не тільки діти, але й дорослі члени церкви. Де тільки могла, там світила всім християнськими чеснотами. В останній час приймала разом з іншою молоддю участь у розсилці "Післанця Правди", при чім виявила себе, як тиха але працьовита християнка.

Захворіла перед Різдом і, перевезена до честерського шпиталю, тяжко страждала на болі в грудях від гострого запалення легенів. Свої страждання переносила надзвичайно мужньо й без жодного нарікання. Тільки, коли біль стався нестерпним, вона просила оточуючих братів і сестер молитись. Тоді біль стихав, і хвора говорила, що молитва полегшує її муки. На Свят Вечір стало ясним, що відхід хворої до Господа це — питання пари годин. Вдень вона просила, аби їй співали колядок і, слухаючи їх, переставала стогнати. Увечері заявила раптом усім, що вона відходить до Господа. Рідна сестра попросила її передати татові — небіжчикові поздоровлення з Різдом, і вмираюча обіцяла вчинити це. Потім замкнула очі й заснула вічним сном.

Зібрання в домі смутку й похорон відбувся при чисельному здвигіві віруючих, рідних і знайомих. Мама померлої, сестра М. Періжок, сестри небіжчиці та її брат Петро виявили благословенну стійкість і віру християнську, з надією на Господа та Його вічне блаженство віддаючи Христові Його наречену, яку Він так полюбив, що за неї

вмер, і потім покликав її невинну чисту душу до Своїх вічних осель.

Віримо, що Він прийняв сестру Мері-Джені до Його вічного спокою, й що мамі її дасть сил нести тягар розлуки аж до радісної зустрічі з її дружиною та з улюбленою донею. А доні нехай вільна американська земля буде пером!

Утеча

(Спомин)

"І, попрощавшись один з одним, увійшли в корабель" (Д. Ап. 21:6)

Було це 23 липня 1944 року. Неділя була. Погода світла, чудова. Ми повставали "скоро світ". Жінка побудила дітей. Всі повбирались дуже хутко. В хаті усе поруйновано. Хаос. Тільки валізки й клунки, наготовлені до далекої подорожі: Рідна мама моя засмучена тяжко. Та й ми не веселі. Ми з жінкою призадумуємося. Перед нами велике й тяжке питання: їхати, чи залишатися? Ихати! Ихати! Скоро їхати, щоб не було занадто пізно! Таку відповідь чуємо в нашій душі. Снідати не хочеться. Нема апетиту. Ми пішли до брата Франя Махніка в зібрання. Година може 6 або 7 ранку. Зійшлися близькі сусіди й родина. Настрій піднеслий, але смутний, тривожний. Всі глядять на нас крізь сльози. Зібрання смутне, прощальне, а тому й без пісні. Брат В. Федоренко читає слова (Д. Ап. 13: 46, 47), промовляє: "По сьогоднішній день Господь тримав у тому селі своїх дітей і свою св. Євангелію для спасіння грішників. А сьогодні Він переносить їх деінде, бо люди не приймали Його Слова й противились Йому. Тепер запанує тут темрява й буде виконуватися над противниками суд Божий". Всі плачуть і приклоняють коліна. Підносяться до Бога гарячі молитви, благання. Плач переходить у ридання. Бож наступила хвиля конечної розлуки з найближчими, рідними та до-

рогими. Всі вийшли перед хату. Дві підводи та чотири коні стоять готові. Пакуємо багаж на фіри. Друзі допомагають. Матері гірко плачуть. Світ їм не милий. Вони лишаяються самі й не знають, на яку недолю, а діти, єдина їхня підпора, з конечности, з примусу, беруть малолітніх унуків та й відходять кудись "у світ за очі" немов ті пташки з рідного гніздочка, що ворог на них нападає (Приповісті 27:8). О, дійсно, є

чого плакати, бо розлука рідних і друзів, це страшна річ, це такий великий біль душі, що хіба нема більшого.

Сонце підноситься щораз вище, метушня людей зростає, гармати десь далеко гудуть, а ми спішимось. Тепер кожна секунда в злучі з рідними дорога та мила, любо ще на них подивитись, любо поговорити, а розстатися з ними так тяжко, ой, як дуже тяжко! Але годі; час біжить, небажані події наступають швидко, жаль тисне сльози до очей, і ми з найглибшим зворушенням простягаємо наші руки до рідних, тремтячих від смутку й жалю, матерів, до братів і сестер, до кривих і сусідів, і говоримо: "Бувайте здорові! прощай, Родино, прощай, найдорожча Батьківщино наша, може надовго, на дуже довго, а може й назавжди".

Сонце було вже високо. Гармати десь далеко гудуть... Люди пригноблені й смутні. А ми їдемо в далеку дорогу, як скитальці, десь у непривітну чужину, немов вигнанці, хоч Богу духа винні. Ідемо, бо нам дорога воля, і віра в Бога, і Правда Його свята. По дорозі хтось подав нам для дітей черешень. Ми дякували йому. Нам почала загрожувати небезпека. З лісів повиходили якісь підозрілі людиці, та Господь допоміг нам обминути х.

З дому ми їхали в напрямку на схід через такі села: Войткову, Войтківку, Юркову, Лісковате й аж до Коросна. Разом 20 кілометрів. По обох боках згаданих вище сіл тягнуться довгі та високі наші любі Карпати, так що села лежать немов між двома преблями. Якраз

пора жнив. Увесь терен покритий платами золотистого збіжжя та різноманітної зеленої ярини й лісів. Загальний вигляд гірського терену чаруючий, просто чудовий. Повітря чисте, здорове, оживлює. На полях тут і там пасеться худоба. Пастухи співають навипередки з пташками, — по найбільшій часті це жайворонки й соловейки. А гармати гримлять та й гримлять без перестанку. Я пристрасно дивився на всю чудову природу своїх рідних сторін, намагаючись не перепустити нічого, а все бачити, немовби вперше тут переїжджаючи, бо може це був останній раз. В душі моїй я прощався з Батьківщиною з таким дря неї бажанням: "Нехай сам Бог буде з Тобою і дасть Тобі дочекатись кращої долі".

Дві родині відбилися тоді від села Войткової у далеку незнану путь. А за нами довго гляділи наші рідні, дорогі, дивилися й плакали, бо на їхніх серцях, як і на наших, тягар розлуки побільшався в міру віддалення, що росло поміж нами дуже скоро.

"Втікайте зпосеред Вавилону й рятуйте кожну душу свою, щоб і вам не погинути за беззаконство його; бо це година пімсти Господньої, — Він віддає йому заплату його" (Єрем. 51:6).

Іл. К-н.

ХРИСТИНА ЛЕМЦЬО

У понеділок 5 січня, 1948 р. вранці відійшла до Господа малесенька п'ятимісячна донечка брата й сестри К. Лемців, членів черстерської церкви. Похорон відбувся на перший день Різдва Святий по старому стилю, в середу 7 січня. Батькам померлої, а також родинам П. Лемця й І. Пилипчука всі присутні на зібраннях і похороні висловлювали щире співчуття з приводу тяжкої тимчасової розлуки з Христинкою, що її Христос відкликав до Себе.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ НА 1948 РІК
„ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ“

Я ДОБРАГА І ПРАВА

№ 1 (146)

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 1-2

СІЧЕНЬ-ЛЮТИЙ—JANUARY-FEBRUARY

1948

Боже Мій

Ти душі моєї бачиш болі,
І Ти знаєш серця неспокій...
Ох, як важко в світі жить без долі,
Боже мій!

З кожним днем вже слабне моя сила,
Я ж щодня проваджу лютий бій
І зробився зовсім вже безсилий,
Боже мій!

Дай, щоб стихло вже життєве море
І на землю щоб прийшов спокій,
Щоб забув своє я люте горе,
Боже мій!

Я бажаю вік Тобі служити
І до смерти хочу бути Твій;
Дай Тобі життя все присвятити,
Боже мій!

Ще за край свій я Тебе благаю,
Бож над ним ще стогне буревій.
Хай народ мій ще Тебе пізнає,
Боже мій!

М. Подворняк,
Чужина, 1945 року.

Із праці на ниві Божій

Польща. Звільнення Польщі відбулось 1944 р. Перенесення обох кордонів держави на захід створило нові умови для праці Божої. Більшість українських і білоруських земель відійшло до Сов. Союзу й з позосталих земель українці й білоруси були переселені на схід або на захід. Багато поляків прийшло з України й Білоруси. Центром духовної праці зробилась Варшава. Незабаром по звільненню, наші брати приступили до організаційної праці. Вже наступного 1946 р. міністер Кернік спеціальним актом признав Польську Церкву Євангеличних Християн Баптистів за публично-правний релігійний союз. На чолі стали: Олександр Кірцун—презес, Юзеф Мрузек—віце-презес, Ст. Кракевич—секретар, Мих. Одлижко—скарник, Г. Кубік, Ян Мацкевич (ст.), Пав. Баєнський і І. Панцевич—члени головної ради. Церква виявила енергійну діяльність: організувала місцеві церкви, перебрала під свій заряд свої старі й нові, перейняті від німців костели, доми молитви, влаштувала ряд з'здів, курсів, тощо. Засновано часописи: Хшесьціянін і Ляторосьє. 1947 р. прибув з Америки бр. Мг. А. Кужава, що скінчив у Честері баптистську Крозер-семінарію; він організував курси, а потім і семінарію, де наука провадиться стало й систематично. По церквах почали жваву працю старі робітники, як Л. Н. Дзекуць-Малей, Ст. Андрес, Ст. Беднарчик, К. Наймаловський, І. Влох, Косік, Б. Шевяков, М. Попко і цілий ряд молодих братів. Відкрито в Гайновці знов дім для старців, а в інших місцях виховавчі осередки для дітей.

* Відновили в Польщі свою працю церкви: лютер.-авгсбургська, реформована, союз церков Христових (Я. Сацевич), євангельські християни (Л. Шендеровський, Венцкевич, С. Білінський — II група бр. Єсаков), п'ятидесятники, методисти й інші. Нема тільки греко-като-

лицької церкви, яку зліквідовано остаточно.

* У Варшаві відкрито відділ Брит. і Закорд. Біблійного Т-ва.

* 16 вересня м. р. в Холмі рукоположено на пресвитера бр. Стефана Андреаса, колишнього проводячого збору в Гідчу біля Рави Руської. Він є водночас і адміністратором часопису "Хшесьціянін" і пастором у Холмі. Всі його старі співробітники вітають його й бажають дальшого благословення в праці.

* Християн-баптистів у Польщі, в Америці та в інших краях, що слідкували за трагічною розлукою бр. проп. А. Кужави з його дружиною й сином, й що потім раділи з їхньої сполуки минулого року, надзвичайно тяжко вразила вістка про передчасну смерть дружини брата, сестри Кужави. Переживши вірно розлуку з чоловіком, сестра перенесла надзвичайно тяжку операцію, переждала разом із сином недолю Варшави, повстання, голод і холод, всі жахи війни й витримавши в вірі й вірності Господеві й своїй родині все страшне, дочекалась зустрічі з улюбленим чоловіком, і тоді була покликана Господом до Його вічних осель. Дійсно, невідомі нам Його дивні шляхи! Брату Кужаві всі його приятелі й знайомі зо Зл. Держ. П. А., а зокрема й особливо Церква в Честері, засилають вирази найглибшого співчуття й благають у Господа сил і допомоги в його тяжкій і відповідальній праці на постах ректора семінарії в Мальборку та редактора часопису.

Бразилія. Наша церква євангельських християн-баптистів працює не тільки серед старих емігрантів, але й серед тих нових, що прибувають до нас із Німеччини. Ми йдемо слідом за євангельською вказівкою: "Хто напоїть . . . тільки чашою холодної води, не втратить нагороди своєї". Тому розповсюджуємо духовну літературу, відвідуємо по домах і, по — можливості — допомагаємо й матеріально. Спрага Слова Божого — велика; дістаємо листи новоприбулих (Продовження на стор. 13)

"I am the way, the truth, and the life"
(John 14:6)

"THE MESSENGER OF TRUTH"

UKRAINIAN CHRISTIAN MONTHLY
Subscription: 1 year \$2.00; half year \$1.00
Foreign Countries \$3.00. Single copy 25 cents
Editor: Rev. L. Zabko-Potapowicz.

"Я дорога, й правда, й життя"
(Івана 14:6)

"ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ"

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТІЯНСЬКИЙ МІСЯЧНИК
Передплата: Річно 2 дол. На півроку 1 дол.
За кордоном 3 дол. Поодиноке число 25 ц.
Редактор: Паст. Л. Жабно-Потапович.

324¹/₂ East 8th Street, Chester, Pa. U. S. A. Telephone: Chester 2-8142

На цю адресу висилати матеріал, пожертви й передплату.

No. 1-2 January-February, 1948 Vol. 15—Ч. 1-2 Січень-Лютий, 1948 Рік 15

Проф. В. Ф. Марцинковський

Переспіви Галилейські

Учора приїхали ми з Гаїфи до Галилейського моря. Шлях провадив нас через Назарет. Коли зїздили з гір і проминули Кану Галилейську, перед нами блиснула блакить неба, але не вгорі, а глибоко в долині. Це — море Галилейське. Ось воно перед нами, ніби вилита блакитня полива, оправлена в рямці з сапфирових і аметистових гір. А там у далечині, у блакитній імлі, поблискує шатами з діамантів велетенська, вкрита

снігами, гора Гермон...

Ми блукали по берегу, під пальмами, серед очеретів. Хлопчик, що був із нами, ловив рибу...

Увечері за верховин Гермону зійшов місяць. Він кидав сніп світла на море — вода мерехтить у проміннях срібляних.

Ми зтиха співали пісні про велич Творця та нікчемність тварин.

Вночі я прокинувся. Хвилі під вікнами тихо плюскочуть. "Чом же ти спиш?" ні-

би шепочуть вони: "гей, уставай же та слухай!" Хвилі плюскочуть, шепочуть про давнє, минуле; про гарне, як казка, шапочуть вони... Він був тут, Христос наш тут був... Він слухав цих хвиль шепотіння, Він стлумив бурхливий їх гнів. Він хворих зціляв, годував Він голодних, і мертвих виводив з могил... Ходив по воді. Петра Він по хвилях ходити навчав. О, що ж то за радість — це знати, що все те не байка, не казка, не сон, а буття!

Яке щастя знати, що дійсність ота, не тільки в минулому сталась, але ще й теперечки є! Ісус Христос вчора, й сьогодні, і Той же самий Він навіки буде...

Замовкни, й почувеш ти голос, що кличе з глибин він морських... А хвилі без кінця біжуть, і з тихим шарудінням б'ють каміння й берег. І кличуть, і співають тихо. І ласкою принаджують до себе.

Надходить ранок. Вже птахи співають. Гиллям вітають пальми досвіт. І сонце блиснуло на сході, півколом золотим зза гір Гадари сходить. І сяє вже в красі та в силі, неначе образ Господа, що йде в цей світ. Його проміння, наче меч блискучий, згори упав і розрубав Гадари гори. Так Він прийде колись... Христос прийде, як Сонце світу, уранці дня, що вже не згасне більше. Прийде та й розсіче Оливну гору Він.

Враз голуби, як білі пелюстки, зірвались в небо синє. І крильцями так дзвінко трипотять. А жовтий очерет, неначе збіжжя в полі, весь затремтів, як стріли золоті. А море скинуло імлу й заграло хвилями з блакитного еджабу. А небо, в нім відбившись, віджило. Отак Христа, спіткавши й полюбивши. душа щаслива приймає в образ свій. Йі тоді в красі, осяйній світлом вічним, душа вдягнувшись у проміння животворче, велюковими грає блискотками.

Мій приятель, що був колись на Сході, чув, як брати співали гімн про море. Про море Галилейське співали. То був про душу спів, про душу бідну пісня. Вона схвильована неначе море буйне. Та ціль її не бурі, а спокій. Вона повинна

сонце відбивати. Безодня неба мусить бути в ній. Це спів душі, народжений у смутках, це плач її, це — сльози, це — журба. Із серця рветься спів, де горе та страждання...

Уранці рано я сижу при скелі. Смоківниця шепоче надо мною. Зів'ялим листям пахне у повітря. Так тихо та мовчазно всюди. Листок, що падає згори, здається, галас робить. Так ясно чути гомін з моря; рибалки там в човні далеко. І голос хлопчика брентить теж звідти. Араби то, то мешканці пустелі. Повітря, наче скло, прозоре. Я дивлюсь на береги, що ген за морем видко. То Гадаринський край; здається, зовсім близько, хоч вісім миль туди. Я бачу звідци дерева, провалля; на схилах гір розкішна зелень там; а далі скелі, сірі, голі, бідні. Пече там сонце їх...

Тут коло мене струм кришталної води. Вливається він в море. А в нім сріблясті рибки стали в ряд. Не падають на дно, висять ніби в повітря. І чисту воду п'ють, прозору, гірську воду. Стоять всі непорушно, либонь то на молитві. Стоять і ждуть. В воді води шукають. О, є чого навчитись в них!

Так щоранку шукай води живої. З гірського джерела Христової води напийся з Біблії божественної ти. Пий з Євангелії, але уважно й мудро. Очима сонними не бігай по листках. Шукай перлин святих на дні святім, глибокім. Там, де слова Христа заховані для тебе, як перли в слимаках. Шукай ти скарбу там.

Сідаємо в човна й пливемо ген туди, де вільність, простір, блиск. А хвилі вже ростуть і човен заливають. Либонь отак і гріх на душу налітає! Спокуса хвилями в життєвий човен б'є! Йі загин іде. Даремно вже змагатись! І весла вже не допоможуть тут! А де ж Христос? Поклявся, заснув на кермі? Ні, ні; не спить Христос Спаситель! Чатує Він і Сам човна веде! Він у Отця, на Божому престолі. Звернись до Нього ти. Як і колись, Він встане і хвилям голосно наказав Він віддасть: "Уцухни, замовчи!" Йі настане повна тиша. Йі до тебе Він з докором підійде, і скаже голосом любови, а не

гніву: “Чого злякався ти, о бідний маловіре!”

Дня другого в полудне вийшли ми та й сіли до човна. Синів своїх нам дав рибалка галилейський. Доростків трьох слабих. “Ми їхати умовились з тобою, а ти шлеш юнаків”, моя дружина каже. “Яссит”, араб відповідає: “не бійся ти”, та й посміхнувся помітно: “У морі ти сама таке щось зрозумієш, що потім ти за них ще дякувати будеш”.

Пливемо ми. Тихенько та безгучно. Ні хвиль нема, ні голосу, ні вітру. А море, як той звір-хижак, що причаївся. Тихенько човен наш пливе, як та примара. Краплини крапають із весел, в тиху воду. Вже серед моря ми, під нами зла безодня. Аж раптом чуємо, хтось, бавлячись ,плюскоче. То риба виграє... То тут то там ринає; округла мокра вся, поблискує під сонцем; з води з'являється всім черевом на мент. Вусату морду скривить і хвостом майне як блискавка та й . . . згине під водою. Тільки пухірчиків на тому місці пустить... Ось під човном блиснула знов пащека. Усміхнена, смішна, неначе з нас глузує; неначе до синів культури мовить хоче: “як добре тут нам у воді купатись!” Вибрикують в воді, і радісні, й щасливі, сп'янілі покотом кидаються в воді.

Отак колись в раю, як люди не грішили, все твориво жило безжурно, весело та без страху. А серед них жила щасливою людиною, бо цар природи був ще з Господом тоді. І згадується нам Євангелія перша первонаписана, як радість перша в світі — тварини першої, що славить нині Бога. Направду тішитися, без слів, одним лиш рухом. Плескоче, хлюпає усім своїм еством. Заходиться від радості отак німая риба. А що ж, людино, ти — ти вінче творива, що маєш дар і мови, і слова дар, мельодії, пісні? Про що співаєш ти? До кого шлеш ти співи? Ти в смутку весь, затроєний живеш! Аджеж твій Цар прийшов, і кличе Він тебе. До раю Божого, що ти його все губиш. До щастя кличе Він, серед Його природи. Він вістку в світ приніс про мир, любов і щастя. Він прощення

нам дав, за нас Він кров пролив. Він смертю на хресті за гріх твій заплатив.

Прийми ж цю вістку з вірою дитячою у серці; як прийняли її рибалки з Галилеї; так щиро й ти прийми!

(Докінчення буде)

В. Марцинковський,
Гора Кармил. Юдея.

ХРЕСТИ

У наших днях і сонце вже не світить...
І рій думок тяжких з гірким полином:
По лють-зимі чом не спішитесь літо?
Світ жде весни—де ж радісні хвилини?

По лють-зимі, по осені похмурій
Не прояснилось, ще імла вітає:
Уся земля — одні хрести понурі,
А денеді і тих хрестів немає...

Без ліку міст і сіл — одні руїни,
І тисячі живими погреблися...
Ні одної нема без сліз країни,
Усюди горе, де не повернися.

Нема весни, і не сміється літо,
В очах відчай, плывуть розпуки сльози,
Земля як смертю сумом оловита,
А вітер гне усіх, неначе лози.

Прийде весна . . . а може знову осінь?
Похмурно щось, не дихає весною...
Напевно так, бо вітер хмари носить,
Бо вкритий світ весь білою габою.

А може й оправдилось усе до йоти,
Що сказане в Новому Заповіті?
Невже ще раз іти нам скрізь Голгофу?
Невже нас літо не знайде в цім світі?

Коли б це так, що сила преісподня
Дістала б владу світ просіять, змірить,
Згадаймо ми про хрест тяжкий Господній

Й ходім за Ним, а Він додасть нам віри.

Л. За—ренко,
Старий Край, 1948 р.

М. Подворняк, знаний усім читачам П.П. співробітник, письменник і поет, прибув до Канади й тимчасово поселився в С. Катеринс, Отт. Вітаємо його та його родину!

Зустріч

Якось я був у Лос Анджелес. Коли один раз вже пізно прийшов до готелю, де мешкав, зауважив я в готелевій гостинній залі гурток людей, що сиділи під пальмами. Вони здавались подібними до якоїсь делегації, що оточила старенького чоловіка з довгою бородою, схожого по одежі до православного єпископа. Мене потягло познайомитися з ним. Як тільки по певнім часі "делегати" піднесли і по черзі поклонились єпископові, цілуючи його в руку, й відійшли від нього, я зараз же сів неподалеко від нього, ніби для спочинку. А потім, влучивши відповідну хвилину, спитав його:

"Перепрошую дуже, чи ви не українське часом?"

"Ні", відповів він охоче: "я грек, але трошки "панімаю", українську й англійську мови". Він закидав зросійська, але я добре розумів його, а він мене. Отже, вступили в розмову. Я представився, говорячи, що я — спасений християнин, євангелист і проповідник Слова Божого. Він був грецький єпископ. Натурально, розмова зараз же попливла по духовній течії.

Я оповів про моє навернення; про безмежну любов Божу, що знайшла мене, спасла від гріховної погибелі та й зцілила моє слабе тіло від недуги; я залюбки свідкував про мого Спасителя, що дав мені спокій і радість. Моє свідкування зацікавило його виразно. Було вже дуже пізно й люди з залі порозходились. Але він не хотів розлучитись зо мною й запросив мене до себе. Пішли до його кімнати й сіли.

Я запитав його, чи має Біблію. Каже, що так. Зараз же витягнув із торби велику книгу, обгорнуту в гарно вигантоване покриття. Книга була оправлена в

сап'ян, оздоблений слоневою кістю та окутий золотом, з емалевими образками святих і містецькими заціпками. Папір був грубий, а текст прикрашений він'єтками з золота й фарб. Це був гарний, містецький твір.

Та коли я попросив відкрити Євангелію від св. Івана 5:12, він споглянув на мене якось дивно, а по хвилині освідчив, що цього в його книзі нема. Тоді я попросив знайти місця з інших Євангелістів. Але й цих він не мав. Тоді я заглянув до його книги й переконався, що це був так званий "служебник" із текстом різних служб Божих, де були тільки уривки з Слова Божого, пристосовані до окремих свят. Усього Благовістя Христового там не було й шукати дороги спасіння Божого по цій книзі було неможливо.

Тоді мені стало шкода цієї милої старенької людини, від якої очей шлях спасіння був закритий. Я витягнув свою Біблію й почав читати всі ті місця, що я їх раніш просив шукати в його книзі (Ів. 1:10-12; 3:16; 5:24; 8:34-35; 6:37; Матв. 11:28) й почав гаряче удоводнювати йому, що любов Божа й спасіння людей можливе єдино в особі Господа Ісуса Христа. Почав просити піти слід за Христом.

Вдарилася четверта година ранку. За вікнами розвітав каліфорнійський ранок. Старенький єпископ, що напружено весь час слухав, тяжко зідхнув і почав говорити з глибоким смутком.

"Так, так, це правда. Ви добре й справедливо говорили. Але вам легко це говорити, бо ви самі можете собі на життя заробити. А я . . . що я можу зробити? Я вже старий і слабкий, аби заробити на хліб . . . з маслом. Та й до роботи мені йти — сором; і люди шанувати й

слухатись не будуть. Ні, я так не можу...'

Я з усіх сил намагався переконати його, що якщо він навернеться й послужить Христові, то Господь не покине й не забуде його, а дасть йому потрібне для життя; аби він лише був вірний для Бога, то й Бог залишиться вірний йому. Нема чого турбуватися про матеріяльні речі (казав я йому), бо Господь про них подбає, бож сказано: "шукайте перш Царства Божого та правди Його; це ж усе додасться вам" (Матв. 6:33).

Він замислений мовчав. Маючи надію зворушити його, я закликав його до молитви. Ми обоє стали навколішки, й я почав виливати перед Господом благання за спасіння цієї людини. Всю душу мою вклав я до цієї молитви, але... його тверде серце не зворушилось... Він мовчав... .

Ми піднеслись з колін. Він подякував мені за мою прихильність, любов до нього й за молитву. Я закликав його до Чікаго, та він вже не давав відповіді. Ми розлучились, й я вже більш не бачив його.

Я часто з журбою думаю про цю людину. Він був вже досить близький до гробових дверей і не мав жодної радості, крім однієї—піддержати слабе життя в слабому тілі. Господь був близько від нього, і міг дати йому вічну радість і вічне життя, але турбота про нікчемний кавалок хліба не допустила його до дверей вічності й до вічних скарбів.

Любий читачу! може турбота про хліб щоденний стоїть і перед тобою як перешкода в дорозі до Спасу? Подумай про це, з відвагою усунь її й кинься до ніг Христа. І будеш жити вічно.

Василь Петляк, Чікаго.

Гроші з Англії та з інших країн, як передплату або пожертви для "Післанця Правди" найкраще висилати через поштові уряди за допомогою міжнародного грошового переказу — інтернешнел моней ордер.

ПСАЛОМ 90

О Боже наш, Ти пристань наша з роду
в рід . . .

Раніш ніж гори, Ти цей гарний світ,
Широке море й небозвід глибоко-синій
Створив Ти все: рослини, звірі та людину.

Як незбагнуті нам Твої пляни . . .
Ти кажеш всім: Верніться, доньки й сини!

Бо тисяча тих літ у Тебе, як сторожа!
Як мить одна, наш віковічний Боже!

Проходить все мов сон у світі цьому,
І Ти змітаєш геть — людей, як ту солому . . .

Усе тут на землі пливе та проминає,
Як та трава, що ввечері всихає.

Коли ми дивимось у Твій відвічний дім,
То знаємо — з'явитись треба нам усім
Перед Твоє лице, могутній, сильний Боже;

І хто ж то встояти перед Тобою зможе?

Ти визначив нам всім такі короткі дні,
І всі вони без радощів, тяжкі й сумні . . .
І віку нашого — літ сімдесят . . . Ах,
знаєм,

Що мов той дим, так швидко ми зникаєм.

Хто ж відає Твою могутність, силу й гнів?

Якби не та любов, цей світ би занімів!
Тож Ти навчи нас дні так рахувати,
Щоб ми могли розумне серце мати.

О Боже, ласку Ти зішли на Твоїх слуг,
Щоб з ворога зробився справді брат і друг;

І насити нас вранці, Боже, благодаттю,
Щоб люди всі могли Тебе тут прославляти.

Дай шире серце всім донькам й синам;
Хай вся земля заміниться на Божий храм.

Ти працю рук людських зміцни, великий Боже,

Й на цуть Твою хай зверне все негоже.

Гр. Домашовець

Євангелія на Київщині

Старі спогади

(Продовження)

Різдвяні Свята люди святкували три дні, а що до Нового Року — Святого Василя — вже недалеко, то не варт було й так до більшої роботи братись. А там недалеко вже й “голодна кутя” й Водохреща, що для доброго християнина теж правило за велике свято, то отак люди й святкували цілий час. Тоді наставляли так звані “святі вечори”: щовечора молодь сходилась на “вечорниці”, де співали, танцювали, курили та пустували й ті вечори й ночі ставали для багатьох ще більш грішними, а не свяtimi. Зате віруючі користали з цієї нагоди, аби майже кожного вечора робити зібрання. Тож завдяки цим святам Євангелія Божа поширювалась щораз більше. Ось тоді то й вирішив князь світу цього зробити новий наступ на Божих дітей.

По Водохрещу чи то Йордані батюшка Руденко та дяк Висоцький їздили по селі зо свяченою водою, кропилом і хрестом та й посвячували хати. Що це посвячення мало означувати, вони ніколи й нікому не вияснявали, а тому люди робили різні здогади щодо цього: одні казали, що через це хата робиться святою, інші — що не хата, а люди освячуються. Були й такі, які гадали, що від свяченої води сатана втікає з хати — але чи надовго, ніхто того не міг сказати напевно. Більшість ще над цим питанням не ломала голови, домислюючись, що як піп це робить, то значить воно потрібне, й що воно певно щось таки помагає, а як і не помагає, то й не шкодить.

Отож, коли вони їздили від хати до хати, люди чекали їх. Тільки злазили з санок, Висоцький, аби заощадити час, вже починав співати. “Во Йордані кре-

щаюшуща Тобі, Господи”, і на ходу наготовлював кропило, що стирчало із дзоанка зо свяченою водою. Входили, співали; батюшка кропив, а дяк крейдою зручно вирисовував на одвірках хрести й літери; візник підхоплював книші й біг до санок, батюшка ховав гроші, а дяк устромлював кропило до дзбанка, й усі їхали далі. Все робилось похапцем, швидко, бо Руденко мав обійти всіх до вечора, а село було велике. Тим часом усе йшло скоро й гладко. Санки були вже майже повні й треба було посилати по другі. Тим часом підїхали до хати Якова Коки, й Руденко згадав, що син господаря, теж Яків на ім'я — “єретик”. Сказав про це Висоцькому, і той, ще надворі, голосно й сердито завів: “Во Йордані крещуюшуща”... Коли входили до хати, Висоцький передав кропило Руденкові, вийняв крейду й тільки виспівав “і Дух в виді голубині свідетельствоваше”..., як Руденко перебив його, вигукнувши: “Благословен Грядий во ім'я Господнє!” і докінчивши похапцем, почав кропити. Д'як нарисовав на дверях хреста, коло нього збоку драбину, молоток, списа й хотів написати ІНЦІ, слова, що їх колись Пилат звелів написати над головою розп'ятого Христа, як батюшка, даючи присутнім цілувати дерев'яного хреста, запитав: “А де ж твій, Якове, син, отой, що ходить до...? Чом же він не прийде поцілувати святого хреста?” Всі хатні перелякано мовчали, а господар відповів: “Зараз, батюшко, покличу!” вибіг на ганок і гукнув сина Якова, що молотив у stodолі. За хвилинку той увійшов до хати. Всі вставились на нього очима. Яків сказав: “Добрий день!” і зупинився біля порогу. Руденко наставив йому хреста з дерева та й каже: “Що ж

ти, Якове, сховався й не хочеш прийти до хати й поцілувати святого хреста. Чи ти вже вирікся його? На, цілуй!”

“Та я не ховався”, всміхнувся Яків: “а нащо я його цілуватиму?”

“Як? Ти не знаєш нащо? Чи ти не знаєш, що Сам Христос був розп'ятий на ньому? Та як Син Божий — святий, і Його хрест”. Священик говорив і весь тремтів від обурення.

“Так, я це знаю, що Господь наш Ісус Христос — Найсвятіший, бо читаю святе Слово Боже. Але не знаю, навіщо я маю дерево цілувати? Знаю, що Христос був на дереві розп'ятий. Але Христос воскрес, і тепер є з Отцем Небесним у вічній славі, і чекає, щоб усі люди до Нього навернулись і признали Його Своїм Пастирем і Спасом. . . . Але . . . я всю Євангелію перечитав, і ніде не знайшов, щоб Христос наказував дерево цілувати. Він каже, щоб ми заповіді виконували”...

Всі в хаті стояли, як скам'янілі. Д'як застиг із крейдою в піднесеній руці. Батько Яковів, старий Кока, зблід і тремтів від сорому, обурення й гніву. Батьюшка хотів щось сказати та й не міг. До того ж він почував, що як почне довше дискутувати з Яковом, то й нічого йому не докаже, й час змарнує, й села не докінчить об'їздити. Тому він рішуче підніс ще раз хреста й вже не заговорив, а закричав:

“Ну, то щож: цілуватимеш хреста чи ні?”

Яків раптом підійшов до печі, взяв із глечика, що стояв на припічку, дві дерев'яні ложки, склав їх навхрест та й до батьюшки:

“Бачите, я теж маю хреста. Як ви кажете, що його треба цілувати, то візьміть-но й поцілуйте цього”.

“Гарно ж ти вивчив свого сина, Коко!” звернувся Руденко до старого: “якби ти був добрий батько, то мусів би вибити його за такі речі!”

Старий Кока ніби тільки чекав цієї поради: він кинувся до сина й почав його бити по обличчі та по голові. У

хаті здійснювався крик, плач, гамір. Мати та інші діти кинулись відривати розлюченого батька від його жертви.

“Ти, дурню!” кричав червоний від злости батько: “ти мені сорому наорив! так насміхатись над отцем духовним!”... він захлистувався від люті: “я навчу тебе розуму!”

Яків витер закривавлене лице й повернувся до батька: “дякую Вам, тато, за вашу науку. Тільки не раджу вам так навчати нас, дітей ваших. Христос навчав нас, щоб ми любили один одного, а не товкли кулаками. А з вас, батьюшко”, звернувся він до Руденка: “недобрий вчитель. Ви прийшли зо свяченою водою ніби виганяти сатану з хати, а в дійсності не тільки що не вигнали його, а нагнали цілу копу нечистих духів. Сором вам, що ви прийшли до хати й принесли не світло Христове, а темряву сатанинську. Сором вам!”

Почервонів Руденко від сорому, сіпнув Висоцького за рукава, та й пішли обидва чимскорш із хати. Так вже й не поїхали далі, бо не мали вже очей з'явитись перед людьми.

А вістка про подію в хаті Коків рознеслась блискавкою по селу й підірвала й без того слабкий авторитет Руденка. Навпаки, молодий Яків Кока відразу виріс у людських очах. А ще більше з цього виграли віруючі: поведінка й слова Якова та його батька обговорювалась усюди, й усі стали по боці сина та всіх віруючих. І на чергове зібрання зійшлося мало не все село. Яків — молодий ревно й гаряче свідчив про силу Божу і його свідоцтво мало силу: того вечора ще декілька душ віддалось Господеві.

Так князь світу цього не тільки нічого не виграв, а явно був осоромлений.

Та він не піддавався, а придумав знов щось нове проти віруючих...

(Далі буде)

Василь Болух,
Честер.

Григорій Сковорода

У 225-ті роковини народження

Мандрівний філософ опинився знов у Гусинці. Там у товаристві двох вірних приятелів, старого пасічника та його пса, Сковорода проводив тихі дні й ночі свого, тільки на час закаламученого, життя в читанні Біблії, грецьких і латинських філософів та інших улюблених творів, у писанні нових книг, у співі псалмів та в роздумуванні. Часами виходив він із пасіки в подорож до старих друзів і приятелів, до багатьох бувших учнів харківської колегії, що поступово ставали його учнями й послідовниками. Біографи згадують Тев'яшових з Острогжського, Захаржевських з Бурлуків, Щербининих із Бабаїв та інших дідичів, бувших донедавна українськими старшинами-шляхтичами. Та найбільш за всіх інших любив він Михайла Ковалінського, що пізнав його 1760 р. Той тепер робив блискучу кар'єру в російській армії. Таксамо любив і О. Ковалевського, що жив у селі Іванівка. До цих двох послідовників своїх він залюбки вчашав і на них його наука зробила може найбільший вплив. Та й вони полюбili чисту душу свого вчителя й залишились вірними йому не тільки до його смерті, але й по ній, до смерті власної. Ці здебільшого багаті українські шляхтичі утворили й підтримували той просвітно-релігійний напрям української думки, що пізніш став знаний, як "сковородинство", а самі в історії отримали назву "сковородинці". До них треба залічити й славетного українського письменника Івана Котляревського, автора "Енеїди". Такими "сковородинцями" ставали й українські селяни, що їм "старчик" Сковорода проповідував Слово Боже. Але про це пізніш.

Учнів і послідовників філософа Михайлові Ковалінському завдячуємо найголовнішими даними про життя, науку й ідеї Сковорода. Від нього й дові-

дуємось про той перелім у душі вченого, що стався 1770 року.

Власники Гусинки Сошальські вибрались того року до столиці України Києва. Вони запросили Сковороду їхати з ними, й той залюбки згодився. Їхали на Полтаву, Ромодан, Лубні. Від цього останнього міста їхали тими самими дорогами й через ті самі села, що їх переїздив вже раз юнак Григорій, коли тридцять п'ять років тому простував разом з батьком до столичної Академії.

На цей раз філософ спочатку відвідав підкиївські монастирі — Йонин, Голосіївський та Китаєвську Пустиню. Майже три місяці перебував він в них. З високого правого берега Дніпра дивився на протилежні розлоги поля й ліси Чернігівщини й Полтавщини, на цю тодішню Гетьманщину, як в ті часи називали Лівобережну Україну. Перед його очима лежав Дніпро й землі, що біля них снувалась прастара історія княжої Руси. У Дніпрі перед 800 роками христив Володимир Великий киян, звелівши вкинути до ріки дерев'яного бога Перуна з срібною головою. І новохрищені "християни", вийшовши з хрищальної води, з лементом і голосінням бігли понад водою, кличучи до ідола: "видибай, Боже, видибай!" І там, де він "видибає", як хвилі пригнали його до берега, вони з радістю "здибали" "святиню", поставили її на піску й почали навколо нього "бісовські гуляння й голосіння". Вояки князя-сонця надбігли й спалили бога, і на місці цього "видибання" та "голосіння" повстали згодом монастирі Видубецький, Голосіївський та інші. Сковорода з сумом і журбою не раз думав про те, що від того часу мало що змінилось у цім світі, й записував: "цей світ спить; у грісі, й неправді, й злі спить він. Спить міцно, твердо, глибоко спить. Як турок, що накурився гашишу, спить сном не-

пробудним. А князь світу цього ще й подушку підкладає й до сплячого промовляє: спи спокійно, не будись, а спи собі — та вколисуй його”...

По трьох місяцях Скворода переходить до Києва, де й живе в Сошальських, в частині міста, що звалась “Липки”, недалеко від чудового саду та гетьманського палацу.

Звідци він щодня по вулиці з розкішними палацами й липовими садами йшов удолину на Поділ. Надоліні біля церкви Різдва ступав на беріг Дніпра й простував вздовж його аж до величезних садів, оточених високим муром. Це були тіністі левади Братського Богоявленського монастиря, в мурах якого містився славний університет, Могилянська Академія. З самого краю були будинки бурси, де жили студенти, що їм з вікон бурси видно було й Дніпро й обидва береги його. Сад був повний студентів академії: граматиків, риторів, філософів і богословів. Дивлячись на галасливу молодь і на поважних старших студентів у довгих чорних сутанах, Скворода пригадував свої молодечі роки, проведені в цих мурах і садах. Минуло вже більш двадцяти років, як він вийшов звідци. За цей час його колеги, що разом з ним скінчили академію, пішли високо догори по драбині життєвій: одні були вищими урядовцями, другі професорами, треті (цих було найбільше) — єпископами. Такі як Коссів, Величковський та інші стали “стовпами” церкви православної. Одні збагатились родинами, маєтками; другі були обсіпані рангами, відзнаками, пошаною; всі провадили спокійне сите життя, досягнувши в нім тих верхів і становища, що його прагне кожен у цім світі. А він? Чого досягнув він? Що здобув він тут на землі?

Без роду й племені, без сталого місця для життя, без жодних засобів, зо Словом Божим у торбині, одягнений у чорну бідну, потерту сутану, подібну до сутан студентів, тілесно та матеріально він був найбільш бідний з усіх бідних. А духовно?...

На просторому подвір’ї, що з одного боку мало велику маєстатичну церкву, а з трьох — ренесансові будинки академії, зустрічали його з цікавістю старі товариші, професори академії. Під високими тополями, при зтиха гомоніючому водограєві сідали вони та й розпочиналась бесіда на старих вимерлих мовах — грецькій, латинській, церковно-слов’янській.

І кожен раз докоряли йому товариші, чому він відділився, не пішов разом із ними? Що здобув він? Чим може похвалитись? Що робить він?

“Мнозі глаголють, що робить у житті Скворода? Чим забавляється? Я ж о Господі моїм радуюсь; веселюсь о Бозі, Спасі моїм...” “Якщо бажаєш що пізнати й зрозуміти, треба перше вийти на гору відання Божого” “Початок премудрости — зрозуміти Господа”. “Найголовніший і початковий премудрости пункт є — знання про Бога”. “Гноті Кайрон (пізнавай час)! Бо тепер час благоприємний, бо тепер літо Господнє, Царство Боже, Вічність!” Так відповідав філософ на запити, й закінчував часто улюбленим віршем з “Саду Божественних пісень” на слова з Євангелії св. Матвія 7:24-27:

Распростри вдаль зір твій і розумні лучі,
І кінець послідній поминай.

Всіх діл твоїх стріла в яку мету улучить,
Тож дивись на всіх желаний край:

На чому дім свій ти тут заснував?

Якщо на каменю, то встоїть дім,

Коли ж ти на піску набудував,

То розмете його геть буревій і грім.

І всяке тіло то — пісок і світу слава,

І вся його з’огидиться тут сласть.

Люби вузькую путь, втікай спільного
права,

І буде Господа з Давидом твоя часть!

По мирній але гарячій бесіді та по вечері Скворода повертався додому до Липск. Поволі з Подолу виходив на Боричів Тік, що з своєю церквою Іллі знані ще з часів “Слова о полку Ігоревім”, підносився мимо Андрієвського собору, збудованого славетнім Расстерлі на ба-

жання гетьмана Кирила; переходив повз Десятинну церкву й виходив на майдан св. Софії. Місяць стояв над тисячолітнім містом з його старовинними будовами з часів Володимира Великого, Ярослава Мудрого, Володимира Мономаха. Тут у цих соборах стояли їхні гроби; тут колись Великий Гетьман Богдан пишався на коні, вертаючись по розбиттю Польщі, і десятки тисяч звільнених громадян вітали його на чолі з царгородським патриархом Паїсієм... Де то все?...

І мимоволі шопотів старий філософ: "Vanitas vanitatum et omnia vanitas" — марнота над марнотами й усе марне!

І підносив голову до зоряного неба й зтиха деклямував із свого "Саду Боже-ственних пісень":

Покинь, о духу мій, ці села та міста,
Зійди до гір, душе, де правда лиш свята.
Де тиша та спокій від вічних літ живе,
Де край, що світло в нім з висот святих
пливе.

Покинь земну журбу та діл всіх марно-
ту;
Будь чиста; піднесись, віддайся ти Хри-
сту.

Там Яковів Господь, що сяє як зоря,
І анголи там зрять лице свого Царя.
Душі тілесним тут не нагодуеш ти:
Вона небесної жадає чистоти.
Як в море рве ріка, як полумінь в вирій,
Як до магнету сталь, так дух до Бога
мій.

Одного вечора, спускаючись із старо-го міста до Подолу, Сковорода почув раптом міцний сморід трупів. Сморід був такий сильний, що старчик не міг йти вперед, навіть затуливши носа. Не тільки на Подолі, але й поблизу не було жодного трупа. Сковорода зрозумів, що Господь щось хоче сказати цим йому. І він не вважаючи на всі намови та прохання друзів, на другий день покинув Київ і виїхав на Слобожанщину. По двох тижнях до Охтирського монастиря, де перебував тоді Сковорода, долетіла вістка, що в Києві вибухла пошесть чуми й що місто, де вмирають тисячі, замкнено. Ця вістка приголомшила старця. Він зрозумів, що Бог тоді над По-

долом попередив його й вивів звідти, аби він передчасно не згинув. М. Ковалінський так згадує про враження, що його пережив Григорій: "Серце його доти шанувало Бога як невільник; відтоді ж воно полюбило Його, як приятель".

На другий день уранці стався раптом у Сковороді той перелім, що до нього приготавляв Господь отими подіями...

(Далі буде)

Л. Ж.-Потапович.

До Скелі

Мій човен буря й хвилі мотають,
В безодню, вгору його кидають;
Й нема мені нині спокою,
Нездібний я більше до бою,
Вже море мене пожирає.

Хвилі як гори до неба встали,
Інші в безодню глибоко впали;
Нема мені більше надії,
Не йде помагати Месія —
Душа від страху умліває.

Пристане тиха, сховку від горя,
Тишо солодка там десь за морем
З Марії народжений Сине,
Ти будь як той берег єдиний,
Тебе я благаю ласкаво.

Заснув в човні Ти мого блукання;
Встань! Чи не чуєш плачу-риданья?
Наказа дай, — втишитись море;
Подай мені поміч Ти скору;
Прокинься, повстань, моя Славо!

Збав від напасти; Боже, боюся —
Пристрасти хвилями вмиць заллюся;
Вони рвуть мою бідну душу;
Не вчуєш — загинути мушу...
Спаси мене, Скеле, молюся!...

Григорій Сковорода
(1722-1794)

Переспів Л.Ж.-П.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ НА 1948 РІК
„ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ”

Із праці на ниві Божій

(Продовження із стор. 2)

скитальників, що просять надіслати Біблію або Новий Заповіт, й як можемо, доставляємо їм прохане безплатно. З новоприбулих емігрантів прийнято церковно одинадцять таких душ: Ілля Майкут, Андрій Хворостина, Агрипина Хворостина, Дмитро Албінс, Валентина Албінс, Михайло, Мотря й Зоя Левашові, Ганна Тимошенко, Микола Бездітко та Марія Бездітко. У неділю 14 грудня м. р. десять душ прийняли святе хрещення, з них було троє емігрантів: Віктор та Іван Левашові й Василь Тимошенко. Можливо, що Ви їх знаєте, тож можете привітати їх з новим життям у Господеві. Всі вищезгадані брати та сестри живуть гідним наслідування християнським життям, всі влаштувались, працюють, потроху при звичаються до місцевої мови, мають свої помешкання й співробітничують у Церкві. Ми радіємо, що Господь надіслав їх до нас, як свідків тих жаклихих подій, що відбувались у Європі. Господь рясно благословляє й захоче нас у Бразилії. Церква в Сан-Паульо на протязі двадцяти й одного року вірно працює для свого Господа. Маємо й радості й смутки. Церква в сучасному складається з 322 членів; має 13 місійних станиць, де проповідується Слово Боже; 12 братів-дияконів, 6 кляс недільної школи з 300 учнями; хори й оркестри, струнні та дмухові; гуртки сестер і молоді; бібліотеки та інші відділи; 8 власних будівель; у центрі міста великий молитовний дім, що вміщує до 1000 душ. Маємо багато молоді, що віддаються від світських принад і ревно працює для Господа. Можемо сказати, що жнива дійшли, але працівників мало; кожен зайнятий, не має часу, що справді втікає швидче блискавки. Нехай же допоможе нам Господь бути вірними, аби сподобитися одержати вінці життя!

Не забувайте нас і надсилайте нам часопис "Післанець Правди", що ви його видаєте, й котрого ми любимо й цінує-

мо. Щодо передплати, то подбаємо. Цілком випадково 18 жовтня трапив до моїх рук один примірник "П. П.", число 1-ше за липень 1947 року. Із нього ми й довідались, що він видається вже в Америці. Насолода переповнила наші серця, коли ми довідались, що ви живі та здорові. Чч. 3-4 ми дістали від бр. Іллі Майкута. Коли надсилатимете, шліть від липня 1947 р.

Сердешно вітаємо ім'ям і любов'ю Ісуса Христа вас і церкви в Америці.

З доручення мого брата Миколи Молошенка, з найглибшою пошаною до Вас у Господі,

ЛЮБОВ МОЛОШЕНКО.

Німеччина. Президія "Української Євангельсько-Баптистської Церкви в Німеччині" надіслала до редакції "Післанця Правди" та його читачів відозву такого змісту:

Ми нижче підписані ваші брати в Христі Ісусі, разом із нашими вірними на скитанні членами й симпатиками та з усім нашим многострадним народом засилаємо вам щиросердне побажання веселих свят Різдва Христового та Нового Року!

Ми дякуємо вам, що ви не забуваєте за нас скитальців і помагаєте нам вашими молитвами, писаним словом і пожертвами. Ми віримо що Милосердний Господь вас стократно винагородить за ваші старання та піклування про нас.

Ми знаємо, що не легко вам доводиться виконувати ваші обов'язки. Ми знаємо, що ви маєте чималі перешкоди, не менші, як ми тут у Європі. Ми знаємо, що ще не всі, як і наші деякі брати, так і наші друзі — слов'яни, зрозуміли правдивий зміст св. Писання, тримаючись невизначного інтернаціоналізму, через що між вірними багато буває лиха.

Ми просимо вас: не опускайте ваші руки! Вже близький день нашого всенародного воскресіння! Наш народ пробуджується з віковичного просоння й об'єднується в одну родину, про що свідкують всенародні з'їзди. Це свідкує, що наш народ стає одним монолітом. Душа нашого народу готова прийняти

святую Євангелію, й ми віруючі українці різних євангельських визнань повинні зрозуміти наш час і наші завдання.

Не знаємо, чи Господь дозволить нам побачитись? Не знаємо, що принесе нам 1948 рік? Але пишемо до вас і до інших братів, що стоять на передніх лініях: старайтесь за океаном зробити оце: заснувати власне євангельське видавництво, власну друкарню, загально-євангельську бібліотеку та опертися на власні ноги.

Цього бажаємо від Господа й про це будемо молитись. Ваші брати в Христі Ісусі.

С. Нищик, З. Речун-Панько, Гр. Домашовець, Ф. Назаренко, І. Підгорецький, О. Гарбузюк, І. Угрин.

Мюнхен, 14 грудня 1947 року.

Брати й сестри в Німеччині весь час дістають "Післанця Правди" та пачки, що висилаються їм безкоштовно. Хто з читачів П. П. допоможе далі в несенню їм цієї духовної та матеріальної допомоги? Хто прикладе своє серце й засоби до цієї святої праці в цій нещасливій країні?

Франція. Від президії "Збору Духовного Пробудження у Франції" редактор "П. П." одержав такого листа:

До братньому доносимо, дорогий брате, й усім дітям Божим, що з вами, для загального повідомлення, що на підставі прощального листа брата Юрія Урбана від 23 жовтня 1947 року, в якому він прощається з Церквою у Франції, залишаючи своє в ній пресвітерське служення через те, що Господь покликав його до нової служби в Злуч. Держ. П. А., — члени нашої Церкви в Парижу зібрались 1 січня ц. р. на закриті зібрання й по обговоренню схвалили висловити брату Ю. Урбану писемну подяку за його довгорічну спільну з нами службу, та й відпустити його з улоком на його нове місце, не зриваючи з ним братнього єднання, але тримаючи з ним сталу духовну й молитовну близькість.

З огляду на відхід брата Ю. Урбана, Церква в Парижу на тому ж діловому засіданні 1 січня ц. р. потвердила пре-

світером Церкви брата Михайла Милашевича, що був вибраний Церквою до пресвітерського служення ще 1940 року й згідно з Словом Божим був для цього служення рукоположений 1941-го року.

Писемне голосовання, перепроводжене перед тим на провінції, дало більшість голосів на користь затвердження брата М. Милашевича.

Просимо й вас разом із нами молитись, аби Господь дав сил і мудрости нашому любутому брату в цьому трудному служенню на його відповідальнім становищу.

Якщо Господь відкриє шлях до Європи вам, дорогий брате, або кому іншому з віруючих вашого братства, то раді будемо мати вас серед нас для радісного єднання й служення. Якщо така можливість від Господа буде у Вас, то просимо заздалегідь списатись про це по адресі брата-пресвитера:

Rev. M. Milachevitch, 151 avenue Ledru-Rollin, Paris II, France.

Ми були би вам дуже вдячні, якщо би ви цього листа вмістили в вашому щомісячному часопису "Післанець Правди" для більш широкої загальної відомості. І ще велика просьба до вас — надсилати нам вашого журналу на адресу брата М. Милашевича, в можливо більшій кількості — для широкого поширення його у Франції, а також по можливості іншу українську духовну літературу, що ми її тут дуже потребуємо. За все дуже й дуже вам дякуватимемо.

У ширій братній любові до вас у Господі, ваші брати й сестри церковної ради в Парижу:

П. Басик, В. Гюнтер, Г. Зарубин, А. Кернер, К. Жуцевич, С. Сидський, Ф. Якубець, Н. Добровольська, Л. Дюкоммень.

Секретар Збору В. Гюнтер.

Від Редакції П. П. Віруючим до Франції ми висилаємо регулярно П. П. безплатно, але в досить малій кількості. Вони просять висилати їм цієї духовної їжі якнайбільше. Хто з дітей Божих в Америці поспішить їм і нам з допомогою? Хто відгукнеться на цей заклик?

Аргентина. Бр. І. Петраш пише до П. П.: Дістав просьбу редактора П.П. написати дещо про життя наших земляків тут і про умови цього життя, спішу донести ось що: я живу тут як проповідник Євангелії вже 19 років. Як об'їздний місіонер мав нагоду відвідати не тільки більшість провінцій Аргентини, але частинно й інші держави Полудневої Америки: Парагвай, Уругвай і Бразилію. Бачив усюди життя та обставини його в наших людей, тож можу вам, мойому старому другові й співробітникові ще з Європи — дещо коротко списати про це.

Загальне життя. Щодо життя наших людей тут, то про них самих можна сказати словами вірша:

Одних гарно похвалити,
Навіть шапку перед ними зняти;
Інших варто би побрити
Й за байдужність накартати.

Наші люди приїхали сюди з різних сторін Європи, з різними характерами, планами, релігійними поглядами та різними кешеннями. Одні привезли з собою багато грошей, інші приїхали за позичені гроші, але хто мав Бога в серці, а в голові більше як у кешені, той закачає рукава та й доробився до кращого положення, а той, хто лінухував, скінчив провалом.

Духовне життя досить жваве й живе. Але, на превеликий жаль, кожна голівка свій розум має, й де наших людей двоє збереться, там утворюють три групи. Найбільша Церква, це — християн баптистів, що складається з тутешніх і наших людей. Численно найбільші церкви в Буенос-Айрес, Місіонесі й у Чако. Не менш тут є й євангельських християн. Аргентина має кілька місійних товариств і кожне має своїх місіонерів. Але їх дуже мало й для такої великої країни це як краплина для моря. Добре було би, якби ці всі товариства злучились і спільно повели працю. Тоді можна було би запровадити на місійній ниві більше порядку й мати кращий плід для Господа.

Щодо мене самого, то, хвалити Господа, ще живу й працюю; хоч волосся

мое вже побіліло, але не горблюсь, увесь час у рухові та в праці. А праці тут багато й я до неї маю велику охоту.

Ваш брат І. ПЕТРАШ.

Від Редакції. Не тільки бр. І. Петраш, але й цілий ряд інших братів із Аргентини — просять "Післанців Правди" та іншої літератури. Обіцяють платити, але водночас вказують і на велику матеріальну нужду там; сарана минулого року понищила засіви геть і в деяких місцях люди не мають навіть хліба. Кладемо й цю країну та її потреби на серця читачів "Післанця Правди".

Бельгія. Ваші дари в постаті пачок та іншу поміч одержали, за що дякуємо. Діло Боже від того часу, як урядили нову залю для зібрань і як прибув до нас бр. Василь Ковалик із Америки, значно пішло вперед. У новій залі зібрань маємо 180 місць, і кожної неділі вони всі зайняті. Приходять нові й нові поляки та українці, що прибувають масово з Німеччини на роботи в копальнях вугля. Вони не тільки з жадобою слухають Слово Боже, але й просять літератури. Потребуємо книжок і журналів в обох мовах. Польський часопис "Вольні Хшесьціянін" одержуємо від бр. Гілевіча з Шікаго. Просимо висилати більше "Післанців Правди", бо тих, що ви висилаєте, не вистачає для прагнучих читати. Маємо замір улаштувати для українців осібні спеціальні зібрання, бо їх дуже багато тут і вони, як звичайно світські люди, не хочуть слухати проповіді в чужих для них мовах.

Нова зала зібрань обійшлась нам у 72 тисячі франків — це на ваші гроші приблизно 1800 доларів. Біля 27 тисяч ми вже сплатили своїми силами, а ще лишилися винні біля 45 тисяч, себто біля 1200 доларів. Увесь час просимо Господа, аби післяв нам звідкись Його поміч на сплату цього боргу, що каменем лежить на нас. Від того часу, як брат Л. Жабко-Потапович виїхав від нас до Америки, у нас усе подорожчало майже вдвое, так що за залю зібрань платимо тепер не 700, а 1200 франків місячно (30 доларів). А наші старі брати, як ви зна-

ете, майже всі хворі на сухоти від тяжкої праці в копальнях вугля, не працюють і помало вмирають. Помер брат Бачинський, а сьогодні поховали брата Хенцінського. Лишилась удова з трьома малими дітьми, а четверте в дорозі.

Дітей до нед. шкільки вчашає майже 70. Вони поділені на 4 класи якими керують: сес. Геля Войнарович, Ірена Саган, сестра А. Кіжевська й брати Бжуска й Ленард. Школа грамоти, що її заложив бр. Л. Жабко-Потапович, працює — в четвер; працюють у ній як учителі брати Ленард і М. Луговський і сес. А. Кіжевська. Моя дружина теж працює як учителька. Вона й я, як і всі ми, маємо праці більше як сил.

Але рук не покладаємо, а працюємо, маючи надію, що Господь пробачить працю, почує молитви й пішле нам і сил, і працівників, і подасть засобів, аби заплатити борги. Віримо, що Він пішле й літератури.

СТ. БАБИСТА (місто Л'єж).

Від Редакції. Церква в Л'єжу в Бельгії з'являється найбільшою слов'янською церквою в усій зах. Європі (за винятком Німеччини, де є ще більші Церкви).

Заснували її польські брати-гірники 1928 року й більшість її членів — поляки. Але по останній війні наїхало до Бельгії багато скитальників українців, білорусів і росіян, що разом із поляками приходять на зібрання й приймають Правду Божу. Хто читав докладно листа бр. Бабісти, той бачить, що церква росте й цвіте, але має й великі тягарі. Брат Л. Жабко-Потапович був пастором тієї Церкви на протязі 19 місяців і знає, що майже всі старі брати хворі від тяжкої праці в копальнях вугля. Родини мають по 5, 7 і 9 дітей. Є вже сироти, батьки яких померли по війні. Церква винаймає залю, яку мусіла за свої гроші поширити й поправити. Це обійшлося у 1800 долярів і Церква винна 1200 долярів, яких не в силі виплатити сама. Хто з віруючих у Америці почув би крики благання дітей Божих у Бельгії й післав би поміч на їхню адресу? Подаємо її: Paster St. Babista, 33 rue Emile Vandervelede, Glain-lèz-Liege, Belgium.

Хто передплатив би для них бодай 25 "Післанців Правди? Відгукніться, діти Божі в Америці, на цей заклик!

Листи до Редакції

Повернувшись з Конференції, застав поновленого "П. П." Добре, що ви його відновили. Думаю, що він буде тим тим післанцем, що з'єднає напівсонні українські душі. Він пригадає їм нашу лучність і спільну працю. Вірю, що матиме повну перемогу. Посилайте його нам в якнайбільшій кількості, бо по таборах багато спрагнених душ.

ГР. ДОМАШОВЕЦЬ, Німеччина.

Давно ми чули про те, що П. П. знов вийшов в світ, але не бачили його. Годі було дочекатись. Аж учора прибув до нас бр. Речун-Панько з Гановеру... він вийняв П. П. з кешені та поклав на стіл. Ми не вірили нашим очам, хапали його один одному з рук, приглядались,

я, дружина, діти й невимовно тішились і дякували Господеві. Я сидів до першої години ночі й перечитав пару раз. Отже теперішній П. П. значно краший, як колись у Краю був. Сьогодні неділя. По ранішнім Богослуженні я зробив Церкві радісну несподіванку. Я сказав, що маємо сьогодні маленького гостя. Хоч він змістився в моїй кешені, але він перейшов світ... я вийняв П. П. й показав. Хвилинка мовчанка, а потім радість, зворушення, сльози, молитви. Мусів зараз читати його. На внесок бр. Реч.-Панька ухвалили вислати до вас привітання й подяку. Просимо, висилайте його нам, але багато примірників. М. КУБРИН, Німеччина.

Одержав нарешті П.П. Показав його нашим братам. Скільки то було радості. . . . Прошу висилати побільше. Будемо чекати.

З. РЕЧУН-ПАНЬКО, Німеччина.

Нарешті завітав і до нас П.П. Це великий здобуток і поступ у праці на українській євангельській ниві. Часу не маю, праці занадто багато. Діло Боже росте . . . всетаки мушу мати час, щоб почитати П.П. Маю надію, що він відвідуватиме нас...

СТ. НИЩИК, Німеччина.

Ми щиро втішились, коли побачили П.П. Я не міг утриматись від сліз радості, що знов маємо його.

ІВ. ПІДГОРЕЦЬКИЙ, Німеччина.

І ми зраділи дуже. . . . Дякуємо всім працівникам П.П. і жертводавцям і просимо, благаємо, пам'ятайте про нас на скитальщині й висилайте Післанця. Блонський Гаврило, Москус Альбін, Тимофій Пятночка, Перетятко Василь, Блонський Михайло, Бойко Петро, Коротун Антін, Гопалюк. Це представники-частика віруючих нашого табору.

Дякую вам за дорогого П.П. Я багато літератури залишив у Німеччині, але П.П. взяв з собою. Дорожив ним на Батьківщині, ціню його й на чужині. Він був реформатором колись у нас на Волині й зробив багато доброго. Хай Господь благословить його й вашу працю над ним. . . . Чекатиму його тут в Англії.

І. ТАРАСЮК.

Вашого журналу одержав. Брати розібрали всі числа й навіть мені не лишили. Буду старатись поширити його й здобути передплатників, хоч у нас зараз дуже тяжко; у нас тепер весна, й налетіла сарана й поїла геть усе. Але будемо старатись щось зібрати. Присилайте П.П., бо ми його любили колись і тепер любимо.

П. ПРОКІП, Аргентина.

Спішу повідомити, що П.П. одержав,

за що щиро і сердечно дякую. У нас тут української літератури зовсім нема, а ви раптом прислали нам П.П. Це була для нас велика радість. Прошу не забувати нас далі й присилати потрібного нам журналу. Будем чекати.

В. ЗАЙКА, Англія.

Біблій ми не маємо. Дуже мало часописів. "Післанця Правди" та "Християнського Вісника" тільки декілька чисел. Дістаємо їх з Америки. Складаємо сердешну подяку за любов американських віруючих, що не забувають нас у біді. Благаємо Господа, аби Він поклав американським віруючим жертвувати на часописи більше, аби ми могли їх діставати. Свого часу ми їм відплатимо з любов'ю. Тут навколо багато таборів із бувшими вояками української армії та робітниками. У найближчому таборі більше як тисяча українців. Англіїці допомагають нам улаштувати зібрання під проводом досвідченого працівника бр. Воронюка. Не забувайте про нас, моліться й посилайте "Післанця Правди".

Я. ШНАЙДРУК, Англія.

Цього листа отримано в Редакції П.П., коли це число було вже на машині. Подаємо до відома віруючих ув Америці та Канаді. Він сам яскраво й виразно говорить про потребу хліба духовного для скитальників.

Оцих декілька листів друкємо тут на доказ того, як прийняли "Післанця Правди" наші скитальники в деяких країнах. Щодня приходять десятки листів з просьбами висилати журналу скитальникам. Редакція досі висилала сотки примірників "П.П." безплатно. Але це було можливим тільки завдяки тим передплатникам, що прислали не тільки передплату за себе, але й жертвували на фонд часопису для тих, що не мають чим заплатити за себе. Діти Божі, що бажали би далі брати участь у поширенні Слова Господнього серед наших скитальців, можуть це чинити за допомогою "Післанця Правди", підтримуючи його видання.

Окремі Церкви, гуртки сестер і молоді та поодинокі віруючі в Америці й Канаді до цього часу піддержували "П.П." в несенні та розповсюдженні ним Слова Божого, за що їм усім приносимо в імені всіх скитальників щире подяку. Маємо надію, що дорогі брати й сестри й надалі підтримають цю спасенну діяльність єдиночо на всі Зл. Держави П. А. українського часописа нашого визнання.

Редакція "Післанця Правди".

АННА ДЗЕНЬ

Посмертна згадка

20 грудня мин. року, по довгій тілесній недузі, відійшла до Господа сестра А. Дзень. Померла вона в міському шпиталю, куди була перевезена за шість днів до смерті.

Народилась вона 1 червня 1919 року в місті Чикаго, де тоді жили її батьки. Наступного року вони виїхали до Зах. України, звідки були родом, й яка була під польською окупацією. Там Ганя увірнула й прийняла св. хрищення. 1938 р. вона повернулася до Америки. Тут вона почала хворіти на сухоти. 1943 року пішла до санаторії, де й перебувала два роки. Видужавши, сестра поселилась у домі сестри й брата Й. Шкули, де й жила до смерті. Хвороба, тільки підлікована, не залишала хвору весь час. Гос-

подь постановив відкликати її до життя вічного.

Покійна сестра любила Господа, свій народ, а особливо віруючих. Тому вона й прилучилась до української баптистської церкви в Чикаго. У цій церкві вона безупинно та ревно працювала, виконуючи обов'язки руководячої гуртка сестер, секретарки церкви, скарбнички гуртка молоді. До того покладались на неї ще й інші завдання, й вона завжди, не лічачись ані з силами, ані з часом, все виконувала залюбки.

Похорон відбувся 23 грудня м. р. Багато друзів Небіжки прийшло, щоб відпровадити її до місця вічного спокою. Промовляли брати К. Дереньчук і В. Шейда. Не були на похороні її мама, три сестри та брат, що є десь в Україні під російською окупацією. Не можна їм навіть вістки про смерть послати.

Сестра була прикладом працюючого, ревного члена Церкви — прикладом для всіх наших молодих сестер і братів.

Йос. Шкула.

БІБЛІЇ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ

можете послати скитальникам в Європі або в інших краях через "Післанця Правди". Хто пришле \$1.25 (одного долара й 25 центів) й адресу скитальника, тому скитальникові буде негайно вислана Біблія.

Хто пришле більшу суму на Біблії й побажає, аби за ті гроші було вислано Біблії скитальникам у Європі, це буде негайно виконано, а жертводавцеві зараз же буде подано, на яку адресу Біблії вислано.

Зо всіх сторін світу звертаються до нас скитальники з просьбами вислати їм Слово Боже. Не можемо мовчанкою або відмовленням відповісти на їхні благання. Наш обов'язок — дати їм хліб духовний.

Це число П.П. за браком засобів і через технічні перешкоди випускається як подвійне за січень і лютий разом.

НА НОВИЙ РІК

Я хочу з Тобою, Ісусе мій, жити;
Ти — вічна Основа усіх моїх днів.
В розквіті життя Тобі прагну служити
Й для Тебе сердешні співати пісні.

Я хочу іти за Тобою усюди,
Куди поведеш мене, Господи мій;
Коли гураган життя дихає в груди,
Й тоді ще всміхається темний обрій.

Для Тебе я завжди хотів працювати
Й любов Твою сіяти скрізь на землі
Аж доки почне в кожному серці світати
Зоря правди й волі в духовній імлі.

Я хочу любити Тебе, любий Христе,
Й любов Твоя вічна хай сяє в мені,
Щоб нею я душу прибрав як в намисто
Щоб з нею пройти міг життя мого дні.

Я хочу, як Ти, ворогам моїм лютим
Провини прощати та їх не клясти,
Всі кривди болючі навіки забути,
Щоб наче ті квіти могли ми цвісти.

А зло та неправду я хочу ганьбити
Й боротися з ними завзято щодня.
Дай сил мені, Спасе, бажання здійснити,
Щоб в році новому для Тебе жив я.

І. Тарасюк,
Англія.

Шваґра Микиту Грабарчука родом із села Бужкович Горохівського повіту на Волині шукає Іван Амалія. Хто міг би дати якісь відомості, нехай з ласки своєї подасть їх на адресу:

Mr. John Amalia, P. O. Franchere, Al-

berta, Canada.

Хто міг би продати або подарувати машину до писання системи "Гаммонд", що її потребує Редакція, нехай був би ласкавий так само подати це до відома Редакції.

Редактор П.П. не може через навал праці відповісти на всі сотки листів, що надходять до нього з усього світу. Відповідатиме тільки на найпильніші. На інші — пізніш.

СЛУХАЙ

Слухай, як Господь до всіх гукає:
Хто із вас піде на Божий труд?
Хто відважиться вести до раю
Гинучий в гріхах-неправді люд?

Прислів: Боже мій, говори!
Я готовий за Тобою йти.
Коли треба — бери,
Посилай мене до праці Ти.

Як Господь торкнувся вуст Ісаї,
Та й очистив їх святим вогнем,
І спитав: Кого післати маю?
Той сказав: Ось я, пішли мене!

У гріхах мільйони душ . . . Спасати
Треба зараз із неволі їх;
Тож спіши ти до роботи, брате,
Бо непослух — це великий гріх!

Незабаром скінчаться вже жнива,
Тоді пізно буде вже робить;
Хто ж із вас тепер повість сміливо:
Боже, я до праці йду в цю мить!

Никодим Лукіяничук,
Бетлегем.

ЩОДО ПАЧОК

До Редакції П.П. надходять листи з подяками за харчові пачки. Цих листів сотки. Найбільше їх з Німеччини, де голод цієї зими був найдошкульніший. Подяки звернені до "Післанця Правди", "Християнського Вісника", "Українського Місійного Товариства", до братів Потаповича, Лукіяничука, Барткова, Кіндрата, Гомінюка до Союзів, до Церков, до гуртків і до окремих віруючих. Розіслати копії цих листів або уривки з них до тих, кому вони призначені, або вмістити їх усіх у П.П. неможливо: для цього треба було би закласти спеціальний уряд з десятком робітників, машиністок, машин і т. д.

Тому віддаймо ці подяки Господеві, а самі далі працюймо: збираймо засоби й висилаймо голодним скитальникам пачки.

До Читачів

“Післанець Правди” вступає в 15-й рік своєї праці; як пригадаємо, що він був заснований у Старім Краю ще 1 січня 1927 року, то ствердимо, що існує він вже двадцять один рік, а розпочав двадцять другий рік життя. Більше як сім років мовчав він під час війни. Минулого року знов відновив свого голоса і пішов знов до всіх країн світу, де тільки живуть розсіяні по землі українці або інші наші приятелі й брати, що розуміють нашу мову.

Чотирнадцять літ без перерви “П. П.” вірно й щиро виконував працю Божу, висилаючи в світ сотки тисяч сторінок щирого християнського слова покріплення й потіхи нашим братам і сестрам і всім шукаючим правди Божої.

За весь цей час П.П. існував тільки завдяки ласці Божій та щирій любові читачів його, що своїми матеріяльними пожертвами давали засоби на друк і висилку його. Починаючи від 1932 року П.П. зданий тільки на цю ласку й утримується лише на передплату та пожертви читачів і приятелів. Жодних субвенцій від великих союзів або об'єднань він не мав. Через це не міг ані машин власних набути, ані також не міг за працю над ним нікому жодного винагородження платити. Його редактор і співробітники не тільки що нічого за свою працю, окрім благословення Божого не одержували, але ще й з своїх бідних засобів давали все, що могли, аби журнал міг далі жити.

У п'ятнадцятий рік свого життя П. П. вступає в тих самих умовах і обставинах. З місяця на місяць перетягає він свою працю, всю передплату й пожертви віддаючи на друк і на розіслання. Його редактор не тільки що не має власного приміщення для праці й життя, але й ні сента не дістає за свою працю, як дістають інші за подібну працю. Та не про це ми журимось. Всі, хто працю-

ють над ним, щодня благають Господа продовжити дні журналу й працюють понад сили, аби тільки Слово Боже в рідній мові ширилось серед нашого многотрадного народу.

До вас, читачі й приятелі П.П., звертаємось із благанням: не дайте вмерти “Післанець Правди”! Не позбавте тисяч наших братів і сестер того хліба життя, що їм потрібний! Соткам скитальників висилаємо журнал безкоштовно. Нехай серед вас знайдуться такі, що своїми регулярними жертвами допоможуть “Післанцеві”. Сором був би нам від Господа й чужинців, якби цей журнал помер. В інших мовах живуть на жертви багато журналів; неужо ж віруючі українці допустять, щоб П.П. замовк на радість ворогів правди Божої? Не допустіть до цього!

Багатьом читачам у Зл. Дер. П. А. та в Канаді П.П. вислався в надії, що вони пришлють або передплату або пожертву за нього. Від наступного місяця безплатну висилку П. П. в Америці спиняємо. А хто досі читав його безплатно, нехай сам себе питає: Чи не повинен був він заплатити за журналу? Нехай відповідь йому дасть Господь.

Редактор-видавець Л. Ж.-Потопович
Адміністратор П. Бартків.

Хто міг би продати або подарувати Редакції “Післанця Правди” шрифтові бляшки до писання системи “Гаммонд”, нехай би з ласки своєї повідомив Редакцію. Потрібні шрифти в мовах — українській, російській, польській, французькій і німецькій.

Передплачуйте український християнський часопис “Християнський Вісник”.

Адреса:

Rev. P. Kindrat, 355 Parr St., Cor. College Ave., Winnipeg, Man., Canada.

Я ДОРОГА І ПРАВАА

СТАТІСТИКА

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВАН

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 3-4

БЕРЕЗЕНЬ-КВІТЕНЬ—MARCH-APRIL

1948

Він Воскрес!

Нема Його тут, а встав, Лук. 24:6.

Він воскрес — і в могилі Його вже нема;
Не шукайте Його по гробах!
Розірвав Він кайдани тяжкого ярма,
Зійшло сонце в ясних небесах!

В Ньому сила воскресла любови й буття
З ним воскресла нам радість в цей час...
Пробудіться від сну для нового життя:
Спас для мене воскрес, і для вас,

Вся природа звіщає, що Він вже воскрес:
Сонце гріє, минула зима...
Відірвись від землі, подивись до небес,
Бо Ісуса в землі вже нема!

Мій народе, повстань з віковичного сну!
Ти був мертвий, у гробі лежав...
Так воскресни! Господь вже послав нам
весну,
З воскресенням життя вічне дав!

Марія Лопатюк.

Із праці на ниві Божій

Німеччина

На Різдв'яні Свята відбулися всюди по наших громадах благословенні богослуження з уділом наших проповідників:

Брат Домашовець відвідав табори скитальців в Ашафенбурзі, Майнц-Кастелі і Корнберзі; брати Луцик і Тростянчук відвідали табори в Корбах та Корнберзі; брати Речун-Панько і Мулько побували в таборах Гайденау, Зеєдорфі, Фалькенберзі та Кілю. Підчас відвідин та служіння Словом Божим братами в останньому місці кілька душ повернулося до Господа. Віруючі в згаданих таборах дуже нас просять частенько їх відвідувати.

Брати Підгорецький та Кубрин крім праці, яку вони з Божою допомогою провадять в Зеєдорфі, по черзі відвідують віруючих в Гайденау. Брат Барчук продовжує служіння з Божим благословінням в Пепінгаузен і відвідує по можливості інші табори.

Брат Бичковський щиро працює над виданням українського співаника з нотами. Просимо пам'ятати цього брата в своїх молитвах перед Господом, як рівно ж ту працю, яку він виконує з великим терпінням і відданістю.

Господь посилає Своє благословення громаді в Корнберзі, де працює бр. Гарбузюк. Після відвідин згаданої громади братом А. Сусом, молодь взялася енергійно до праці в новоорганізованому гуртку молоді, як рівнож до хорového співу.

З радістю повідомляємо про відкриття наших зібрань в Таборі Новий Ульм, яке відбулося 19 січня 1948. Два роки тому наш місійний хор улаштував там свій перший виступ і зібрання, яке було зірване групою людей, керованою греккат. свящ. Тепер, слава Богові, там відбуваються постійні Богослуження нашої Церкви. На це відкриття прибули віруючі з Авгзбургу на чолі з проповідником

Д. Марійчуком, з Діллінгену з бр. Назаренко та частина мюнхенського хору.

На Різдв'яні Свята в Мюнхені відбулося гарне зібрання для дітей. Дітки Недільної Шкілки співали пісні, деклямували вірші та розповіли одне оповідання. Дітки дістали різдв'яні подарунки, а в кінці дитячого зібрання були зібрані пожертви для сиріток в сумі понад 200 РМ.

На другий день свят наша молодь мала своє свято. Це був з'їзд баварської молоді, бо прибули молоді брати та сестри з Інгольштадту, Авгзбургу, Діллінгену, Ульму та других місцевостей, як рівно ж прибули російські віруючі з Гольцстрассе. Програма була багата і різноманітна. В кінці цього свята молодь виконала групову фотографію для доброї згадки.

Брати Ткаченко та Джита пишуть нам про діло Боже в Бельгії, а також про те, як радісно вони там провели Різдв'яні Свята.

Брат Куценко сповіщає з Англії про благословенні зібрання, які відбуваються в транзитному таборі і як наворачуються грішники до Бога. Слава Господеві за те, що Він в ласці Своїй звершає серед нашого народу на чужині.

Перші радісні вістки надійшли до нас з Канади від братів: Підгорецького, Поліщука і Подворняка. З радістю сповіщаємо всіх Божих дітей про те, що многі наші брати та сестри виїхали вже до слідуєчих країн земної кулі: Бельгія, Бразилія, Англія, Аргентина, Венесуела, Австралія, Франція. З цього приводу засилаємо їм наші братерські привітання з найкращими побажаннями рясних Божих благословинь в їхньому життєво новій "батьківщині".

Подаємо до відома, що центральна нашого Світового Союзу Балт. перенесена з Лондону до Вашингтону. З цього приводу на святочному Богослуженні президент Труман виголосив офіційне привітальне слово.

Др. Оскар Джонсон — президент на-

(Продовження на стор. 20)

“I am the way, the truth, and the life”
(John 14:6)

“THE MESSENGER OF TRUTH”

UKRAINIAN CHRISTIAN MONTHLY
Subscription: 1 year \$2.00; half year \$1.00
Foreign Countries \$3.00. Single copy 25 cents
Editor: Rev. L. Zabko-Potapowicz.

“Я дорога, й правда, й життя”
(Івана 14:6)

“ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ”

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТІЯНСЬКИЙ МІСЯЧНИК
Передплата: Річно 2 дол. На пірроку 1 дол.
За кордоном 3 дол. Поодинокое число 25 ц.
Редактор: Паст. Л. Жабко-Потапович.

324½ East 8th Street, Chester, Pa. U. S. A. Telephone: Chester 2-8142

На цю адресу висилати матеріал, пожертви й передплату.

No. 3-4 March-April, 1948 Vol. 15— Ч. 3-4 Березень-Квітень, 1948 Рік 15

БІЛЯ ГРОБУ ІСУСА

(Іван 20: 22-18)

Це був прекрасний ранок.—Сонце сходило, повітря наповнялося світлом і теплотою. В садах і галях бренив чудовий спів пташків, які вірно виконували Божий закон, прославляючи свого небесного Творця. Люди зачали будитися від ночного сну, щоб привітати новий день життя. Майже цілий світ проснувся, бо ніч минула, а день настав.

На Голготі в саду ариматейського Йосифа, недалеко від того місця, де був розп'ятий Спаситель, стояла того ранку над відкритим Його гробом Марія Магдалина-плачучи. Великий смуток, немов тяжкий камінь пригноблював її душу. Її любляче Господа серце було переповнене скорботою й жалем. Вона гірко плакала. Щирі сльози глибокого жалю лились з її очей по обличчі й капали до порожнього гробу, який лежав перед нею. Чудовий спів птахів, що хвилював тишу повітря; прекрасні квіти, що вкривали землю; чаруючий аромат цвітучого саду, що крив у собі невимовну розкіш; ясна блакить неба, що тихо й неустанно благовістила людям славу Богу; золоте сонечко, що цілий світ наповняло світлом і теплотою; приємне повітря, яким все живе створіння радо віддишало, і, взагалі, все життя й краса природи не могли їй дати полегшення й радості в її великому горі. Вона плакала тому, що була без Господа й не знала, де Його шукати.

Недалеко від гробу, біля плачучої Марії стояв воскреслий Христос, тріумфуючий Побідник гріха, пекла й смерті; стояв Господь неба й землі, Цар вічної слави; а в Нім ясніло повне щастя для вічної душі; в Нім крилося невичерпане джерело вічного життя, радості й спокою; в Нім хвилювалося безмежне море божественної любови й милосердя для всіх людей, що Його шукали і шукати мали. Його божественні очі дивилися з необмеженою любов'ю на плачучу при Його гробі Марію, а уста Його бажали їй сказати: “Не плач”!

І ось серед великої тиши настала торжественна хвиля, в якій воскреслий Христос з'явився вперше по своїм воскресенню шукаючій Його людині — Марії. Божі духи, святі янголи посилаємі на служення про тих, що хочуть наслідувати спасення”, звивають їй перший про воскресення Господа Ісуса Христа: “Нема Його тут (у гробі); встав бо, як сказав”. Слова Божого янгола примусили розум і добру волю Марії, що шукала мертвого Христа, оглянутися позад себе, щоби могла побачити Його живого. І дійсно, Марія побачила живим Христа, але її невіра й незнання Божого Слова, її несподіванка, жаль і сльози запліщили її духовні й тілесні очі, і вона не пізнала Його відразу; вона думала, що це садівник. Та Христос, будучи добрим Пастирем, кличе свої вівці по імені, і виводить їх з долини плачу на високу й непохитну скелю вічної радості. Це

зробив Спаситель із Марією одним тільки закликом: "Маріє!" Тоді вона пізнала Його живого й віддала Йому не пахощі, але ціле своє життя: душу, духа й тіло, упавши до Його ніг з словом невимовної радості на устах: "Учителю! Від тієї пам'ятної пори її плач і смуток змінився на велику радість, якої вже ніхто не міг взяти від неї. Марія знайшла, побачила й пізнала живого Господа. Пана життя й смерті, і віддалася Йому на віки, щоби бути щасливою в Нім.

Щаслива в Господі Марія, повна святого життя, радості й спокою, — щож ще має робити на цьому світі? Чи є ще для неї щонебудь в Йому? Може вже настала ось тепер пора оставити нещасливий світ і йти вже на вічний спочинок і радість до Господа? О ні; Дух святий

кличе через апостолів: "Благаємо вас (віруючих), щоб ви (такі щасливі, як Марія) марно благодать Божу не приймали". (2 Кор. 6:1). Тепер саме Марія була здібна проповідувати людям Його слово — Євангелію, помагати в поширюванню Його царства між людьми, та цим служити Христові, щоб славити Його божественне ім'я за Його терпіння, смерть і воскресення. Вона, будучи сама спасеною через Нього, могла тепер свідкувати між людьми, який сильний є Христос, щоби спасати грішників.

Марія, побачивши живого Господа, вернулася швидко до тих, що сумували й плакали подібно, як вона, коли ще була без Господа — щоб потішити їх і сказати: "Я бачила Господа. Істинно він воскрес"!!!

Л. Кубрин.

ДЕНЬ РАДОСТИ

"Це день, що сотворив його Господь; радуємося і веселімся в йому!"

Пс. 118:24.

Сьогодні день радості й щастя
Для вірних Господніх дітей:
Сьогодні Христовою властю
Спасіння прийшло для людей!

В цей день Бог кайдани неволі
Здійняв з наших спутаних ніг,
І випустив душі на волю
І смертю Він смерть переміг!

В цей день не ходіть на могили,
Бо там вже Ісуса нема!
Там анголи двері відкрили
І світлом вже сяє тюрма!

В цей день хай прокинуться люди,
Нехай стане чудо з чудес;
Хай в кожному думка ця буде;
Віднині і я вже воскрес!

В ЦЮ НІЧ

В цю ніч святу, і тиху, і лагідну
Здається небо ближчим до землі,
І ніби хори янголів там видно,
Що про любов співають у імлі.

В цю ніч і люди добрими здаються,
І віряться, що настає той час,
Коли усі, як браття, обіймуться
Й радітимуть, що Бог зріднив всіх нас.

В цю ніч усі про землю забувають,
І дивляться угору до небес,
Й очима там між зорями шукають
Того, Хто нам колись в цю ніч воскрес.

Так, Він воскрес! Повір в це тільки щиро!
Христу в цю ніч твоє життя віддай;
Тебе й твій дім спасе Христова віра,
Й очам твоїм відкриється тут рай!

Л. Ж.-П.—П.П. 1933.

За браком засобів і через технічні перешкоди це число виходить як подвійне.

Редактори різних українських часописів в Америці та Європі беруть літературний матеріал із старих чисел "Післанця Правди", не подаючи джерела й, таким чином, видаючи той матеріал за їхній власний. Ми дуже тішимось, коли

той матеріал іде далеко в світ, але мусимо нагадати панам редакторам, що **використання чужого матеріалу без подання джерела є нехристиянським і неморальним учинком**, бо викликає непорозуміння.

Проф. В. Ф. Марцинковський

Переспіви Галилейські

(Продовження)

Хлопчик ловив в морі рибу. Я взяв в нього вудку й закинув її. Але рибка сріблястая рухом рвучким у повітря зривалась з гачка. Лепські рибалки всі ми, а хочемо бути ловцями людей! Ось знову раз дзьобнула риба, але не глибоко вхопила принаду — й пішла знов до моря — “до світу вернулась”. Не досить лише проповідувати, кликати, тягнути та вабяти — треба здолати цілком з світу гріха витягати, відділити та примусити кинути все та й забути світ цей увесь — батька лишити, кодолу та невід; треба нам серце красою й любов'ю Христа полонити. Так закликав Спас рибалків колись: “Ідіте за Мною, то й вас Я зроблю ловцями людськими!” й вони, покинувши наймитів й батька в човні, пішли всі до школи Його. І Він їх навчив таємниці апостолів — як душі ловити людські до сітки, із золота ткані. О, то не будь яка праця, — любови то велетнів труд!

Я бачив учора, в час смерку вечірній, рибалки заводили невід морський. До зимних хвиль сміло вступали. Вода тут у березні зимна як лід. Йордан в цей час в море несе Галилейське холодні струми з верховини Гермону, де топляться звалища снігу. Й рибалки від холоду аж костеніють. Зате ж їм була й нагорода: невід щерть повний був риби! Як залюбки вони з петель звільняли заплутану рибу, що тріпалась наче живеє срібло! Риби багато було, десь із півсотки. Одну за одною їх діставали й до кошу їх кидали всіх. Аж раптом одній пощастило із кошика вистрибнути геть. Лускою блиснула вона й до води! Чкурнула! І слід замело! Рибалки добряче сміялись, хвалили сприт риби вони: змагайся за життя та за волю, усі перешкоди збори! Вони співраділи тій радості риби! А потім вони невід дбайливо склали, аби на майбутнє він здався. Невід цілий, міцний

та густий. Горе, як в наших мережах є діри неясностей, діри гріху потурання, людодогодства та світупоклонства, діри мудрагельства, модернізму — недиво, що й риба з тих мереж втікає!

День березня весняний. І море, як те скло, гладке. Лише місцями по воді розходяться ген кола. Це качечка-нурець вертається з глибин, з ловитви під водою. Ми пливемо човном туди, в Капернаум. Пливемо півгодини. Назустріч нам — чайки; неначе стріли, з камінних берегів зриваються в повітря — качки-веснянки, чорні, дикі. Стоять понад водою журавлі. Ось, вже й Капернаум, точніш — його руїни. Це місто, як Христос йому колись прирік, зруйноване було; лишилася по нім каміння купа чорна; це синагоги слід, де був Господь прорік: “Ой говенько ж тобі, Капернауме!”...

Здибає нас чернець із ордену Франциска. Провадить нас усіх до звалищ синагоги. З обох боків шляху стоять в струнких рядах камінні ручні жорна: від стародавніх днів лишилися вони. Ось стоїмо при рештках синагоги, що її сотник римський будовав. Читаю Євангелію Івана про хліб життя, що сходить із небес про всіх голодних правди; читаю, як Христос п'ять тисяч годовав чудесно. Це все було отут, на цьому таки місці.

Старий чернець із бородою білою та довгою, в коричневій сутані тут стоїть; мандрівникам американським повідає, що значать ті руїни всі. Показує знаки, фігури, образи... Ось семисвічник, зорі шостикутні, он скриня заповіту там... Це символи юдейські. А ось орли з штандарів легіонів римських, сліди культури давньої з-над Тибру. А ось колони стилю із Коринту.

Говорить він про християн й кінчає мову із Письма Святого, як до Христа сказав Петро: “Ой Господи, до кого йти нам? Таж в Тебе вічного життя слова!”

Оце ж самісіньке читав і я з Нового Заповіту, в сутінку за колоною там стоючи, та згадуючи те, що так давно минуло. Отут, в цій синагозі Він стояв, з каміння ось цього Він мовив: “Я хліб життя. . . . Батьки ваші в пустелі їли манну”. Гадають, що при цих словах Він показав на посуд, що його ще й досі видно тут; на каменю він витесаний гарно. Так, тут Він сповіщав: “Хто вірує в Мене, життя той має вічне... Хто прийде до Мене, не вижену його’...”

В моїх руках стара, потерта книжка. Це Новий Заповіт з пожовклими листками. Ще будучи студентом в Петербурзі, я навернувся та й купив його. Під час ув’язнення за працю євангельську його читав я у в’язниці все. Старенька книжка про відвічну правду, котра збувалася, збувається та й збудеться колись.

Коли ж нараз летить мале арабчєня; з човна воно прибігло та й кричить: “Мерщій, назад, в човни! Ми мусимо тікати! Рійх, рійх (що значить — вітер), буря!” Ідемо до човна. Тут батько хлопчиків, досвідчений рибалка, тремтить весь і блідий; кричить він від жаху, та й квапить нас, щоб швидче ми всідали. Та й не дивниця це: досвідчений спортсмен оце недавно тут від смерти ледве спасся; човна ж його розбило на каміннях. А іншим разом той же буревій розбив човна, що в нім юдеї були; один із них тоді ж то і загинув...

Ми скачем до човна. Гладеньке люстро моря розбите геть ущент. Навколо загуло, стемніло, зарєвло. Зчорніле небо враз насупилось страшенно. А вітер до очей, а хвилі проти нас, вода з усіх боків! Човна кидає, як шкарлупину з гори-ха. Араб гребе й гребе, напружує всі сили; кричить він до синів, аби вітрило зняли. Вони знеслилися і знемоглись, впадаючи на весла. Рибалка наш на беріг править, щоб висадити нас на суходіл, бо пливти неможливо. Але й причалити так само тяжко. Нас відкидає геть від берегів і кидає десь знову на каміння. Заледве вигреблись. Ми вискочили із човна та по великих і слизьких каміннях до берега якось добилися й пі-

шли ген через зелене поле. Чи це не тут проходили в суботу Його учні та й з голоду зривали тут колосся?

Виходимо на гору. А в долині море, прекрасне, грізне, виблискує, мов сталь, і дихає загрозою від смерти. Додолю хилиться гилля дерев надморських; то евкаліпти й пальми гнуться там. А хвилі, що раніш небесно-голубі, тепер сіро-зелені стали, а біля берегів землісті та руді, підхоплюють пісок з дна моря. Їх гребінці кошлаті до берегу порвались й підкидують як ступи білу піну. Вони кидаються роз’юшено на чорнее каміння із базальту, ці рештки вулканів, їх лави киплячої струми. А вітер все свище в вухах. Та більше від нього ще злая лють хвиль, гуркіт, ревіння та грім біло-сивих ревунів, що дихають помстою й гнівом. Недивно, що учні Христові злякались тоді. Крізь лють бурвою ще чути той клич про спасіння: “Господи, рятуй нас, гинемо!... Тоді встав і загрозив вітрам та морю; і настала великая тиша’. Що ж то за щастя — будь спасеним, на твердім, міцнім березі стоять! І як блаженним є — спастися із гріха провалля та небезпеки пекла та й стати на вічного спасіння скелі!... (Кінець буде)

СПОМИН

Були щасливі дні колись,
 Душа раділа в ріднім краї!
 Були вони — перевелись, —
 Сучасність сіра серце крає.
 Бурунні думи все летять.
 У рідну давнину чудову,
 Колись спливала благодать
 На співно-зелен гай-дїброву.
 Було весна і гагілки —
 Великдень! — Дзвінко били дзвони!...
 І села прибрані в вінки,
 Цвітучої весни загони.
 Юнацтво, дїтвора і старі
 Голубили блаженну весну,
 І сонце сяяло вгорі,
 Всі пили радість пречудесну.
 Були щасливі дні колись,
 Раділо небо й схил небесний.
 Той спомин каже: **Вір, молись,**
 З Воскрєслим.—Рідний край воскресне!

Що таке Правда?

Таке питання поставив колись Пилат перед Ісусом. Відповіді на нього хитрий Пилат не почув, бо в той час, як невинний і святий Христос мав вже відповісти йому, він вийшов геть. А вийшов тому, аби не почути тієї правди, яка показала би і йому, й людям, що він не був ліпший від того натовпу, що вимагав смерті Невинного. Ставши перед тим натовпом, Пилат лицемірно засвідчив: "Ніякої вини не знаходжу я в Нім". Він признав Ісуса за невинного, як це в дійсності й було; але й не відпустив Його. Якщо би Пилат тільки одну хвилинку зачекав і почув би з уст Христа, що таке Правда, він повинен був би зараз ту правду прийняти, Ісуса на смерть не видати, зрестись своєї посади й почати нове життя. А він цього не хотів зробити, і тому не побажав почути відповіді на своє питання.

Людей, подібних Пилатові, знайдемо й тепер. Вони Господа Ісуса Христа признають за доброго, невинного, святого; ставлять Його всім за приклад, але Його правди прийняти й заховувати не хочуть.

Отаких є тисячі й у наших українським народі. Устами Христа визнають, але правди Його не наслідують. Тому то нічого так не потребує наш народ, як тільки правди.

Але — що таке Правда? "Правда? Що це таке, я не знаю, але правда є правда!"

Таку відповідь дасть кожен.

Правда — то гарне слово. Кожен вимовляє його належно, складаючи в нього силу духа. Воно належить до тих слів, що їх найчастіш чуємо, але що їх більшість людей найменш розуміє й їхню гідність найчастіш зневажає. Багатьох беруть те слово за щит, за яким хочуть сховати свої слабості та злі діла. Зло дій ним оправдується, винний борониться, а грішник ним свою духовну наготу закриває. Такі люди напеготові мають

слово "правда". Все, що стоїть за ними, то все правда. Їм байдуже, коли неправду вивищують, а правду бичують. Якщо ще вчора вчинили якусь неправду, то сьогодні вже виправдуються. Щоб я щось подібного зробив? Та ніколи в світі! Таке щось?! Таж я — справедлива людина!

Але неможна брехнею правду забити, бо вона міцніша від граніту. Правда є певна, як вічність, а висока, як небо. Людина, що проти правди воює, сама собі шкодить. Бо нема зброї, що нею можна було би правду знищити. Люди вже пробували її вигнати, повалити, вкаменувати, або розп'ясти. Та всі такі намагання були надаремні. Її ушкодили вони не могли ані жиди, ані погани, ані так звані християни. Правда пережила найтяжчу боротьбу. Проти неї повставав кожен, хто її ненавидів. Ніхто в світі не має стільки ворогів, як правда. До змагання проти неї стають як учені, так і темні, як члени так званих християнських церков, як і нехристи. Її противників знайдемо в школах, і в церквах, між професорами й між проповідниками Слова Божого. Кожен, що не народився з Правди, правду переслідує.

Але, що то за життя без правди? Ні більш ні менш, як небо без Христа. Хто правди не любить, той сам себе не є певний: живе, але стало в темряві, в небезпеці. Натурально, що світ може й на неправді якийсь час стояти; але правдиве життя може бути будоване тільки на правді.

Якщо би ми зовсім не мали правди, то були би порожньою посудиною, що жодної вартості не має. Але якщо ми приймаємо правду, тоді здобуємо найбільшу вартість — скарб для нашого життя; здобуємо підвалину, що її ані повінь не змиє, ані буревій не звалить.

Коли би Пилатові відкрились очі на правду, то він би зрозумів, яке зло він чинить, видаючи Христа; і тоді непо-

трібно було би йому перед народом руки мити й до нього казати: "Невинен я крові Праведника цього". Хто знає правду, не казатиме так. Щоб Пилат був знав правду, він був би заплакав над собою, отак як Петро, що був гірко заплакав, коли довідався про правду — що відрікся Христа.

Пилат бачив у Христі невинну Людину, але не побачив у Нім свого Спаси, що в Нім було його та всього людства справжнє життя. Він не пізнав у Христі Бога свого. А не пізнав тому, що не хотів пізнати: заки Христос дав йому від-

повідь на його питання — що таке правда — він поснішився і вийшов.

Чи ти, любий приятелю, лізнав вже, що таке Правда? Якщо ще ні, то ти не маєш Христа, бо то Він є Правда, Дорога й Життя. Він правду приніс і правди навчав (Ів. 16:7). І кожен, хто є від правди, слухає голосу Його (Ів. 18:37).

Над цими словами повинні застановитись усі сучасні Пилати.

Застановись і ти, мій друже!

Й. Шкула,
Чікаго.

Весна мого воскресіння

Ой, любі ви мої Карпати,
Вас завжди буду пам'ятати,
І доки в світі цім жить буду,
Ніколи вас я не забуду.

Це було п'ятнадцять років тому. Зима була довга й сувора й ще в вербну неділю надворі лежав сніг. Але вночі почав падати дощ, потім засвітило сонце, оурхливі весняні потоки побігли по вулицях нашого міста Добромилля й розпочалась весна, несподівана, радісна. Якийсь неспокій оволодів мною. Я, що була ревною католичкою, місця собі не могла знайти: все бігала по церквах і костелах. Це був страшний тиждень, і там було повно людей. Але й там мій неспокій не вгавав. Уж тільки виходила на вулицю, він обхоплював мою душу. Молода, ніжно-смагдава зелень починала вкривати дерева, а гори, блакитно-зелені гори стояли навколо міста, гарні як мрія. Небо було синьо-глибоке й у нім було чути крики журавлів і гусей, що летіли на північ. З Карпат, що стояли на далекому півдню, зелено-синьою громадою, плив теплий, чарівно-приємний вітер.

І раптом мене потягло туди в гори, звідки віяв цей вітерець. Надійшов ранок великодньої суботи, й я не могла вже боротись сама з собою; почала проситись у матері та в вітчима, щоб пустили мене до тітки до села Квасинини, в

гори. Не хотіла мама пустити мене, а вітчим навіть бити поривався. Та я так покірливо й благаючи просила, що мама пустила мене. Дорога була далека й треба було йти пішки, але я ні про що не журилась — аби тільки не бути вдома, а кудись іти. Неначе крила вирости в мене за плечима, коли я перейшла передмістя й опинилась на широкому просторі. Поруч гостинця бігла переповнена весняною рвучкою водою річка й співала на каміннях. А за рікою наліво простяглись зелені луки, а за ними гори, мої любі Карпати. Кожен камінчик на дорозі, галузка на дереві, травинка при дорозі, вода в ріці та в численних струмочках, кожна пташка в повітрі — все сміялось, все співало й раділо. Але найбільше раділо та тишилось моє серце. Не думала я про те, що вже й ноги болять, що пити хочеться. Щаслива й безжурна йшла я вперед, переходила знайомі села та все далі й далі входила в гори. Нарешті вони обійняли мене. Право та ліворуч стояли вони скелистими громадами, чарівні, гарні, запашні. У лісах лежав сніг, що лежить часто аж до Зелених свят, а на дорозі було гаряче. Із скелі, що праворуч похилилась над гостинцем, весело дзюрчав струмок із джерела. Напилась я води й пішла далі.

Вся дорога проминула, як чарівний

сон, й я опинилась у Квасинині. Вже смеркалось і тихий весняний вечір світив огні в хатах. Сльози виступили на моїх очах, коли я дивилась через вікна на знайомих людей, що готовились усюди до свят. Із затриманим подихом входила до тітчиної хати. Тітка та вся родина втішились, як побачили мене. Але найбільше зрадів її син, мій двоєрідний брат Іван Федчишак. Як тільки в хаті заспокоїлось і я оповіла всі новинки про мій дім і Доброміль, Іван із радісним і схвильованим обличчям присунувся до мене й жваво почав шопотіти мені, що він має розповісти мені щось надзвичайно цікаве й радісне. Та раптом тітка від печі почула цей шепіт і гостро звернулася до нього:

“Не відважуйся говорити дівчині та закручувати їй голову своїми тереვენнями, Іване, бо як довідається її мати й вітчим, то виженуть дитину з хати, й що тоді буде? де піде вона? А ти, Євцю, не слухай того баламути, бо то все дурне! Набрал собі до голови не знати й що! Ходи лишень до мене, та поможи мені в роботі, якщо відпочила”.

Моєї втоми як не було, й я весело кинулась до праці. Допізна робили ми й коли йшла спати, хата була як лялька чистенька, а в ній пахло й печеним, і смаженим, а найбільше пасками.

Коли опинилась я в ліжку, тоді почула, яка я втомлена. Але довго не могла заснути — шепіт Івана бренив у моїх вухах. Що то цікаве та радісне мав мені сказати? З цим питанням і заснула я.

Перший день Великодніх свят був тихий, соняшний, урочистий. Зранку пішли до церкви, ходили по селу, вітались, христосувались, дарували писанки. Всі були радісні, святочно одягнені. “Христос воскрес! Воїстину воскрес!” ці чарівні слова бренили як музика в моїх вухах. Щастя й радість розпирали мої груди.

Але коли вернулись до хати, всі інші були смутні. Я запитала, чому це не видно Івана й де він — і тітка заплакала. А тоді почала оповідати, що з Іваном щось недобре зробилось:

“Не знаємо, що з ним — чи наврочено йому, чи з розуму зійшов? Такий добрий хлопець був: і матері слухав й до церкви ходив, а тепер з нього безбожник якийсь. Таке велике свято, людей повно в церкві, а його погнало десь за гори . . . кажуть люди, до Войткови побіг”.

Я сиділа з притаманим віддихом, скам'яніла від жаху. Іван — безбожник? це щось і неможливе й страшне. А тітка плачучи продовжувала:

“Щодня молитесь й молитесь; вранці молитесь, вполудне, ввечорі; весь час молитесь, й то на колінах. Перед їжею, по їжі, перед сном, на кожному кроці все молитесь, молитесь!..

“Таж це добре!” крикнула я з радістю, перериваючи тітчине бідькання.

Але, тітка ще дужче заголосила:

“Де ж там добре, дитино моя? Що ж з того молення, як рукою не хреститься, курити покинув, горілки не п'є, не закликає тобі. Яке ж це добро? Зовсім безбожником зробився. Кажуть люди — до чорної книжки вписався, ось що!”

Я похолонула від страху, хоч нічого не розуміла. А тітка далі оповідала про Войткову: що мешкає там якийсь Франьо Махник, що проповідує якусь “нову віру”. А до нього ходить Ілько Кубрин, Кеньо, Барна та інші, що пристали на тую віру; а приїздять до них десь здалека якісь проповідники — Перетятко, Підгорецький, Домашовець, Лютий. . .

“Та хай би вже сам ходив туди, але ще хоче, щоб і ми, і всі люди туди ходили. Каже, що він якось там по-ночому почав жити й каже, щоб ми всі в хаті нове життя почали. Пропала дитина, та й годі”. . . Тітка безперестанно плакала. Я посумніла.

В цей мент прийшов Іван. Він дивився так радісно, безжурно; зовсім не виглядав страшно. Їсти не став, бо десь там вже його нагодували.

Зараз же сів біля мене й почав говорити. Оповідав і читав з якоїсь книги про воскресіння Господа Ісуса Христа, потім про Його смерть. Перескакував з

думки на думки, запитував мене, відповідав на мої запитання. Спочатку мені тяжко було зрозуміти, до чого він веде. А потім неначе полуда почала усуватися з моїх очей. Я почала розуміти, що світ лежить у темряві, в злі, в гріхах; що Христос прийшов усіх спасти, а мене також; що мені треба покаятись, прийняти Його жертву на хресті, наново родитись і почати нове життя, чисте, святе...

Потім дав мені Євангелію до рук і казав читати різні місця. Я їх і тепер пам'ятаю: це були місця з Євангелії від св. Івана 3:3, з послання до Єфес. 4:24 та інші. Далі перечитав зо мною ще першу псалму й побажав мені статись таким живим деревом, про яке там говориться. Подарував мені Нового Заповіта в українській мові й казав читати його.

Пам'ятаю, як я колись уперше в житті стояла край лісу на високій kwasининській горі й дивилась на полудне. А там без кінця й краю до самого обр'я розкинулись Карпати, розсипались поміж ними села, неначе птахи в гніздах, а там ліси, річки, і знов гори, гори, а над цим краєвидом океан повітря, світла, а вгорі білі без кінця хмарки. Отаке саме почуття було в мене, коли він пояснював мені Слово Боже. Неначе вивів мене на високу гору й показав мені весь світ... Від радощів і щастя я заплакала.

І поки я була в kwasинині, брат Іван увесь час навчав мене з Слова Божого.

Коли я вернулась до Добромиля, мама не пізнала мене. Як зачарована, почала я говорити матері про нове життя в Христі Ісусі...

Це були дні й радости й смутку разом. Мати кричала, що я з розуму зійшла, що не пустить мене вже більше до kwasинини. І плакала, плакала все...

Проминули тижні, місяці. Я увесь час міцнішала в Слові Божім, і Христос щораз зміцняв і потішав мене.

Надійшло літо й наступив урочистий день мого хрищення. Це було в тій же kwasинині. Сила народу обступило невеликий ставок і річку. Моя мама стояла осторонь натовпу й плакала. А я радісна й схвильована входила во всьому біло-

му до води. Коли брат Гр. Домашовець запитав мене: "Сестро Єво, чи віриш ти в Господа Ісуса Христа як свого особистого Спаса", я голосно крикнула: "Вірю!" А в цей мент моя мама ще голосніше закричала: "Доню моя, доню! Що ти робиш?" І вода покрила мене. Я з неї вийшла до нового життя!...

О, мамцю моя, я знала, що я роблю! Я знала, що й ти, мамцю, й тітка й багато інших — всі приймуть Слово Боже й Христа. І так сталося, ви всі увірували, й ми разом жили в Христі й були щасливі.

І тепер, далеко від рідного краю, я знаю й вірю, що якщо мій народ український своє серце зверне до Христа, Господь спасе і його і Україну. І вони востануть від темряви до світла, воскреснуть у Христі Ісусі до нового життя й волі!

Єва Мрачинська,

Англія.

ЩАСЛИВИЙ ДІМ

Щасливий дім, де Бог живе,
Де всіх любов єднає,
Де кожен Біблію святу
Й молитву пам'ятає.

Щасливий дім, де любе всім
Солодке ім'я Боже,
Де діти в згоді та в тиші
З батьками жити можуть.

Де Слово Боже кожен день
Всі радісно читають,
Ділами Господа увесь час
І співом вихваляють.

У домі нашім, Боже наш,
Нехай Твій Дух панує,
Щоб знали всі навколо нас
Твою любов святу.

Перекл. з англ.

Василь Кузів

Ксітуан, Канада.

Григорій Сковорода

У 225-ті роковини народження

(Продовження)

Цей перелім стався несподівано для нього самого. Отак він змальовує його:

“Маючи розпалені думки та почуття душі моєї побожністю та вдячністю до Бога, я встав ранесенько й пішов до саду на прогулянку. Перше почуття, що я його намацав у своїм серці, була якась розв'язаність, вільність, бадьорість, надія певна на сповнення. Впровадивши в цей стан духа всю мою волю й усі мої бажання, я відчув у собі всередині якийсь надзвичайний рух, що переповнив мене незрозумілою силою. Раптом якесь найсолодше схвильовання переповнило мою душу, від чого в мене всередині все запалилось огнем, і здавалось, що в моїх жилах навколо поплив палахкотіючий струм. Я почав не ходити, але бігати, ніби мене носило якесь захоплення, не почувачи ані рук ані ніг; я ввесь був наче з одного вогню, що підносився в просторах світобігу.

Увесь світ зник передо мною; одне тільки почування любови, благонадійности, спокою та вічності поживлявало моє існування. Сльози струмками поллялись із моїх очей і розлили по всій моїй істоті якусь милолюбну гармонію. Я заглянув до себе самого й відчув там певність синівської любови, й від того часу присвятив себе на синівську покору Духові Божому”.

Властиво кажучи, вже від 1764 року Сковорода не мав сталого місця замешкання, залишаючись на довший час у своїх приятелів і знайомих. Тепер ж, від того знаменного ранку починається друга доба цієї тридцятилітньої мандрівки, що скінчилась тільки в день його смерті.

Від цього ранку він остаточно покидає світ і стає мандрівником, що проповідує Слово Боже, навчає Правди й життя, й сам собою представляє приклад ці-

єї правди й цього життя. Добровільно відмовляється не тільки від розкошів життя, але й від звичайного спокою та затишку життя, а стає “перехожим і чуженицею” в правдиво євангельському дусі.

Йому не раз пропонували зробитись “духовним князем” — єпископом одної з найблисकुчиших і найбагатших церков світу цього. З його освітою, розумом, великим даром проповідництва, з його залізною волею він міг зайняти один із найвищих щаблів у православній церкві. Перед ним стояли широким отвором двері до влади, пошани, багатства, слави, до дійсної славетности. Він відвертається від цього всього й стає звичайним “старцем”, що подорожує тільки пішки в супроводі улюбленого пса.

За ці тридцять років він сходив усю лівобережну Україну — Гетьманщину, як тоді її називали, на півдні доходячи до Чорного й Озівського моря, а на півночі — до українських (полудневих) повітів Вороніжчини й Орлівщини.

“Що таке життя?” питає він себе самого й зараз же відповідає: “Це — мандрівка. Прокладаю сам собі шляхи, не знаючи, куди йти, пощо йти. І завжди блукаю по нещасних степах, колючих кущах, гірських звалах, і буря над головою й нема де схватись від неї. Але будь мужній!”

Не тільки селяни, але хуторяни, дідачі й узагалі всі, до кого він вступав, любили ці відвідини за велике для себе щастя, особливу пошану, знак високої ласки Божої. Відпочивши, мандрівник, оточений уважними слухачами, починав грати на сопілці псалми власного твору, співати їх, а тоді переходив до Слова Божого й проповіді.

Часами він залишався на одному місці на декілька днів, а навіть і тижнів. Тоді селився звичайно не в домах, що їх йому

завжди й радо пропонували зайняти, але десь на пасіці або в саду, в куреню, в бідній халупині. Там він відпочивав, мовився, писав, читав; щодня навколо нього збирались жадні й спрагнені Правди слухачі, і він годинами їх навчав. А потім знов брав свою торбу, палицю й мандрував далі, не зважаючи на пору року, дня й погоду.

Один із дослідників життя філософа Гесс-де-Кальве про цю добу каже так: "У великих злиднях переходив Скворода по Україні з одного дому до другого... Ніхто не бачив його ніколи інакше, як тільки пішки мандруючого, всякої пори року. Коли йому давали гроші або інші дари, він засмучувався"...

"Він міг би скласти собі порядний маєток із подарунків. Але що йому тільки давали, скільки просили, він завжди відмовлявся, кажучи: "Дайте немаючому", а сам задовольнявся тільки сірою свиткою. Ця сіра свитина, чоботи про запас і декілька звоїв творів — ось із чого складався його маєток. Замисливши мандрівку або переселення до другого дому, він складав до торби ці злиденні лахи й перекинувши його через плече, вирушав у дорогу з двома невідлучними друзями: палицею-журавлем і сопілкою. І одна й друга була його власного виробу" ("Рання Зоря" 1834).

"Утомлений приходив він до пристаркуватого пасічника, що жив неподалеко на пасіці, брав із собою до товариства улюбленого свого пса й усі троє, сівши довкола, ділили між собою вечерю" (Ковалинський).

Найбільший скарб, що його філософ мав при собі, це була гебрайська Біблія та грецький Новий Заповіт. З Біблією він не розлучався ніколи. До неї він відносився як до живої істоти: "Її возлюбив я від від юнацтва могого... О найсолодший органе! Єдина голубка моя, Бібліє! Для неї я народився. Для неї їм і п'ю; та з нею житиму й помиратиму з нею!" І дійсно, як пізніш побачимо, вмираючи, поклав він собі під голову мішка з книжками, серед яких була й Біблія.

Живучи пустельником, обмеживши свої потреби до найскромніших розмірів, Скворода залюбки приточував слова Сократа: "Багатьох живуть аби їсти, а ж їм аби жити". В одному з листів до приятеля він пише: "Не єдиним хлібом житиме людина... про цей ангольський хліб удень і вночі клопочеться Скворода". Ковалинський змальовує його життя тілесно-матеріальне такими поетичними реченнями:

"Любомудріє, що оселилось у серці Сквороди, достачало йому добробут, що є можливий для земнородного. Вільний від пут усякого примусу, марнот, пошукувань, плекання (себе), він усі свої бажання знаходив виконаними, бо вони були нікчемно малі. Дбаючи про обмеження потреб натуральних, а не про поширення їх, він споживав ласощі, що їх не знайти в жодного іншого щасливця.

Коли сонце, запаливши безліч свічок на смарагдо-тканій плащаниці (неба), щедрою рукою простягало трапезу його почуттям, тоді він, приймаючи чашу насолоди, не розпроваджену жодними життєвими смутками, жодними зідханнями пристрастей, жодними пустощами марнот, а споживаючи радування високим розумом, у повному спокої благодушності промовляв: **"Подяка всеблаженному Богові, що потрібне Він зробив нетяжким, а тяжке — непотрібним!"**

Тому він не вживав ані горілки, ані вина, ані пива, ані тютюну, ані навіть м'яса, бо уважав це за тяжке, а тому й не потрібне.

"Опівночі", каже Ковалинський, Скворода, "мав звичай завжди присвячувати час на молитву, яка в тиші глибокої мовчанки почуття й природи супроводилась Богодумством. Тоді він, зібравши всі почування й розважання в одне коло в своїй середині й оглянувши оком суду похмурне мешкання своєї земної людини, так закликав їх до першоджерела Божого: Повстаньте ліниви та завжди дододу слущені розуму могого помисли! Здійміться та й піднесетесь на верхови-

ни вічності! Тут умиць боротьба відкри-валася, і серце його ставало побойови-щем... Що за боротьба! Скільки трудів! Небо й пекло змагаються в серці муд-рого!... Так аж за північні години пере-бував він у змаганні проти сил темного світу. Блискучий ранок одягав його в світло Правди, і в торжестві духа вихо-див він на поле ділити славославлення своє зо всією природою”.

Усякої пори року, чи то вліті, чи під осінніми дощами, чи під час завірюхи не забував великий подоржній виходити з хати рівно опівночі. І ставши навколиш-ки, піднесши руки догори а очі до неба, він довго й гаряче молився. Цієї молит-ви не занедбав він ані одної ночі, навіть, коли слабував, коли зостарівся й навіть тоді, коли вже був перед лицем смерти.
(Докінчення буде) **Л. Ж.-Потапович.**

Євангелія на Київщині

Старі спогади

(Продовження)

На цей раз вибух стався цілком несподіваний. Вогонь спалахнув тоді, коли його менше всього очікували. І це розпочалось у церкві в неділю. Служба Бо-жа правилась як звичайно й доходила вже до причастя. Вийшов батюшка до аналою щоб проповідувати. Народу на цей раз було досить, бо то було напри-кінці зими -- людям не було чого вдома робити, тож ішли до церкви.

Перечитав батюшка Слово Боже, під-ніс очі від Євангелії та й хотів говори-ти на ту тему, що до неї приготувався. Аж раптом його зір зупинився на де-кількох селянах, що стояли якраз перед ним. Це був Іван, батько Романів, Яків Кока, та інші, все близькі родичі "штун-дів". Руденко як побачив їх усіх, то так і остовбурів, з розчиненим ротом. Серце йому почало колотитись у грудях. Умиць пригадалися йому розмови та дискусії зо "штундами", всі клопоти, турботи, неприємності й . . . ложки! Кров вдари-ла йому в лице від пересердя. Всі дивил-ись на попа, чекали промови, а її не було. Руденко аж мівився від гніву. А як почав говорити, то цілком не те, до чо-го приготувався, про що думав і що за-писав на палерці, що лежав перед ним: відразу почав кричати:

"ага, поприходили, зібрались! чого?

пощо? мслитися? сповідатись, причаща-тись? Такі побожні поробились? А де ж ваші сини та дочки? до штундів пішли? Такі батьки з вас, що не можете дітям ради дати!?"

А далі почав таки "навчати", як дітям треба "раду давати".

"Якби ви добрі батьки були, то інак-ше б їх навчили! то вони би по тих ере-тицьких і штундерських зібраннях не ходили та й не заглядали би туди!"

Іван Кусяка, слухаючи тієї "пропові-ді", ледве достояв до її кінця. Як на во-гню стояв: ні тобі слухати, ні вийти. Він почував на собі погляди людей, що аж світилися від задоволення. Зате, як тіль-ки "проповідь" скінчилась і люди сунули геть із церкви, він зараз же за ними. І протискуючись надрів, він чув, як Ру-денко прогелосив: "зо страхом Божиім і вірою приступіте!" Навколо товпились люди й ледве стримувались від сміху. Зате надворі їх розібрало: всі реготали й одверто показували пальцями на ньо-го та на інших родичів "штундів".

Іван горів від сорому й гніву. Зараз же пішов до сина Романа. Але в того хата була замкнута — певно син із родиною пішов до штундів. Ледве дочекався Іван смерку й знов пішов до сина. Його запал вже трохи остиг, і він, увійшовши до ха-ти, спитав вже без гніву, тільки з жа-

лем:

“Чому ти, Романе, не ходиш до церкви? ані ти, ані жінка, га?”

Роман, що саме тримав у руках Євангелію, ніби чекав цього питання, бо зараз же почав її перегортати й охоче говорити:

“Гату! таж церква — це не будинок, не камінь або дерево, але зібрання віруючих в Ісуса Христа, як свого Спаса. Бож написано ось тут” . . . він читав і говорив, і знов читав, швидко, з запалом, ніби тішачись із цієї нагоди побалакати. Але батько вже нічого не чув: йому раптом представилось, як люди сьогодні сміялись із нього, як піп пальцями в його бік сував, і кров кинулась йому до голови. Він закричав:

“Ти, дурню, до церкви не ходиш, а про церкву щось таке плетеш!” підбіг до сина та й вдарив його кулаком просто в лице. Діти заверещали. У Романа з носу поллялась кров. Романиха сплеснула руками: “тату! що ви робите? таж ви мені дітей перелякали?!” Та Іван нічого вже не чув; побачивши кров, він запалився ще більше й хотів вдарити вдруге. Діти залемтували ще дужче. Та Роман не допустив до вдару: схопивши батька за руки, він хотів його стримати. Але той висіпнув одну руку, ухопив сина за окривавлену сорочку й роздер її. Тоді Роман взяв старого легенько за плечі, випхав його надвір і зачинив за ним двері. Батько, засліплений гнівом, схопив якийсь кавалок дерева, та до дверей. А двері замкнені. Тоді старий до вікон та й давай валити по шибках і по рамах. Та Роман вже не вийшов з хати й жінки не пустив. А коли батько, скінчивши свою “науку” — биття вікон і проклони — пішов геть, він почав із жінкою молитися. Було холодно, й тому жінка позатуляла розбиті вікна чим тільки мала. Переспали якомсь у холодній хаті, а на другий день Роман, вставши раніш, швиденько понаправляв рами та повставляв до них скло. На батька він не сердився ані трохи, а тільки молився за нього, аби Господь його з темряви до світла навернув.

Зате батько далі горів від гніву. Віст-

ка про те, що він побив синові вікна, розлетілась по селу, й люди сміялись із старого. Це ще більше роззлостило його. Того самого тижня переходив Іван мимо синові хати. Бачить, вікна нові вправлені. Хотів знов зайти до сина. Але Романа не було вдома, а жінка його побачивши тестя, хутенько замкнула хату. Сіпнув старий за двері — замкнено. Розсердився ще більше, вхопив дрючка й давай знов валити по одному вікні. Романова жінка притулила до себе переляканих дітей, але не відгукнулась. Був би старий удруге наробив великої шкоди, та сталась перешкода. Люди саме гнали напувати худобу до криниці, що була недалеко від Романової хати. Почули, що скло дзеленькає й поставали. Один із них запитує:

“А що це ти, Іване, робиш? Таж ще холодно! А ти вікна вибиваєш? та йще й синові!”

Зупинився Іван, щоб подивитися, хто то сміє до нього так говорити.

“А що я маю з такими нехристями робити, як вони до церкви не ходять? Чи я маю за них сором терпіти в церкві від священика, га?”

“То ти їх так хочеш навчити до церкви ходити? б'єш вікна й хочеш, щоб син потім до церкви пішов?”

Люди, що їх зібралось вже чимало, зареготали, затюкали. Іванові стало соромно. Він побачив, що своїм учинком не тільки що не поправив своєї репутації але ще більше її зіпсував. Хотів було з ними посперечатись, але то були люди невіруючі: так взялись за нього, що йому вже не до вікон було. Мусів із ганьбою під регіт юрби піти додому.

Донесли про вчинок Івана священикові, але той не похвалив биття вікон. А це тому, що все село винуватило не Івана, але священика: пощо він у церкві таку проповідь виголосив? Це піп настроїв так Івана, казали люди. Розсердився священик ще більше, і як надійшла неділя, знов скоїлась із ним халепа.

(Далі буде)

Василь Болух, Честер.

Загин „Тітаніка”

14 квітня ц. р. минає тридцять шість років, як найбільший пароплав світу „Тітанік” загинув. 10 квітня 1912 року він виплив урочисто з пристані в Совгептоні (Англія) й узяв напрямок на Нью Йорк. Це була перша подорож його через океан, і тому десятки тисяч народу вітали його на прощання. На покладі його знаходилося 2201 особа, в тому числі 1316 пасажирів і 885 людей залогі.

Увесь світ знав, що цей пароплав найбільший і найсильніший у світі та що він збудований за найновшими вимогами техніки. Тому всі пасажери були веселі й радісні, бо були спокійні за своє життя.

У першій клясі корабля забавлялися під звуки музики великі американські та англійські мільйонери, купці, промисловці. Вино річкою лялося в буфетах. Були гарні весняні дні, і пасажери були в чудовому настроєві.

13 квітня залога зауважила в океані присутність крижаних пливучих гір. Легкий туман звіщав про те, що тих гір чимало. По полудні корабель „Каліфорнія”, що був на сході, повідомив „Тітаніка” по радіо, що тих гір на сході щораз більше. Капітан „Тітаніка” Л. Сміт, сказав про це директорові „Вайт Стар Лайн” Б. Ісмеєві, до якого товариства належав пароплав. Директор наказав прискіпити швидкість корабля, і той поплив далі з швидкістю 40 кіл. на годину.

Увечері туман збільшився. Було досить холодно. Пароплав був залитий електричним світлом і з величезних заль його неслися звуки оркестр і пісні. На пароплаві багаті люди веселилися як ніколи перед тим, як перед загином.

В залах третьої кляси одні веселилися, другі вкладалися спати; в одній із заль відбувалося християнське євангельське зібрання, на якому віруючі читали слово Боже й молилися.

Старшини пароплаву не спали, бо ситуація видавалася їм тривожною.

Перед самою північчю обсерватор зателефонував раптом до капітана: „Крижана гора перед самим кораблем”! Пароплав почав звертати праворуч. Капітан і старшини вийшли на самий верх.

Раптом корабель здригнувся всім корпусом і спинився. . . . Обсерватор зателефонував до капітана, що крижана гора стоїть перед пароплавом. Старшини дали накази позамикати перетинки безпеки, що відділювали частини корабля від других.

Тим часом на пароплаві зчинився сполох. Пасажери вибігали в коридори й тривожно запитували: „Що сталося?” У великій залі спинилися танці. У другій каютяри, перестали грати в карти.

„Чому пароплав спинився?” питали вони...

„Нічого небезпечного. Спіть і бавтеся далі”, відповідала спокійно служба.

А там, далеко на споді корабля, у самій його долині, в розпороте крижаною горою черево пароплаву вливалися величезні маси води й заливали трюм. Вода вдиралася до льохів з вуглем, підходила до машинових відділів і могутніми струмами вривалася в коридори. Машиності та палячі втікали з долини вгору.

А нагорі знову граля музика, й багаті люди продовжували танцювати.

Капітан звелів пустити в рух усі величезні парові помпи, аби вилляти з корабля воду. Дарма! Вода заливала долішні поверхи.

У маленькій телеграфній кабінці замкнувся телеграфіст і по радіо вислав у широкий світ сигнали катастрофа „SOS, SOS”... „Рятуйте нас, рятуйте нас”...

А в великій залі танцювали сотки людей. Чоловіки пили, жінки сміялися, діти бігали радісно. Раптом відкрилися широко двері. Блідий як смерть старшина став на порозі й закричав: „Діти й жінки на човни”!

Музика моментально замовкла. По всіх поверхах пароплаву понісся крик,

плач: "Тітанік потопає!"

По коридорах і по сходах затупотіли сотки ніг людей, що як перелякані отари, з божевільними криками бігли наверх. Електрика поволі згасала в коридорах.

На капітанському містку стояли старшини й кричали в рупори (голосники): "Діти й жінки на човни!"

Навколо лежав темний спокійний Атлантийський океан. Неподалеку від пароплаву з води вставала страшною марою біла ледяна гора, що розтяла черво залізного гіганта. А далеко вгорі блимали тихі-тихі зорі й дивилися на ту страшну паніку, що вибухла на покладі корабля...

"Діти й жінки на човни", лунало з рупорів.

Та чоловіки не слухали цього поклику. Сорок американських фабрикантів завододіли рятунковим човном ч. 1 і хотіли спустатися на воду, не приймаючи дітей, і жінок. Старшини підбігли до човна й почали стріляти в фабрикантів. Ті мусіли висідати й на своє місце впустити жінок і дітей. Корабель виразно почав схилитися на правий бік. Електрика раптом згасла. Минула вже година від початку катастрофи.

Біля човнів кипіло, як у котлі. До човна, що міг вмістити 60 душ, всідало 20, і вони, не чекаючи, поки наповниться човен, похатцем тягнули за шнури, аби спустити човна на воду. Спускалися не рівномірно, тому човни перехилялися, билися об борти пароплаву: люди випадали з човнів і гинули. За місця в човнах ішов справжній бій. Нарешті служба за допомогою револьверів наповнила й яко-таким спускала човни одного за другим.

Телеграфіст "Тітаніка" весь час вислав у світ телеграми, в яких благав про попятюнок і доносив про все те, що діялося нагорі (про що йому згори телефонували). Нарешті англійський пароплав "Карпатія", що знаходився в віддаленні 12 миль від "Тітаніка", відповів: "Поспішаємо до вас з допомогою".

Ніч тим часом минала й почало розвиднятися. Минуло півтори години від початку катастрофи. Корабель щораз все більше хилився набік і носом занурювався в воду.

Жінки на покладі вмлівали від жаху, діти кричали нелюдськими голосами. Надходив час, коли людина скидала з себе прибрану машкару й ставала такою, як вона є в дійсності. Один багатир одягнув на себе паса, в якому було зашите золото і з рятунковим пасом у руках кинувся в хвилі океану. Але золото переважило все і той багач утопився. Одна пані влізла до човна з величезним псом. Але при спускові човна вона разом із псом випала в воду. Пані втонула, а пес вплив і врятувався. Були випадки, коли ті, що сиділи в човнах, як звірі, відбивалися від тих, що плавали навколо й намагалися влізти до човнів. Їх били по головах веслами, а по руках ножами, бо боялися, що вони перевернуть човна.

Разом із цими проявами страшного дикунства відбувалися зворушливі сцени правдивого героїзму. Залога корабля залишилася вся на своєму місці й допомагала рятувати пасажирів. Усі старшини на чолі з капітаном Смідтом залишилися на кораблі й разом із ним загинули. Жінка старшини Міллета, що вже сиділа в човні, вийшла з нього, підійшла до свого чоловіка й сказала: "Довгі роки ми жили разом, разом з тобою я хочу й умерти". Обняла чоловіка й разом з ним потонула. Мільярдер Астор, якому декілька раз пропонували зайняти місце в човні, відмовився й загинув. Одна мати, що з маленьким синочком у руках олинилася в воді, підпливла до човна, передала сина тим, що сиділи в човні, а сама пішла на дно. Багато пасажирів кидалися з пароплава в воду й намагалися рятуватися, хапаючись за обломки терева. Та багато залишилося на кораблі. Їхня доля була для них ясна. Це були переважно люди віруючі, що не хотіли боротися за своє тимчасове життя. Вони всі зібралися на кермі корабля, повставали на коліна й заспівали псалъ-

му віруючих людей:

Ближче до Тебе вже
О, Боже наш! . . .

Цей спів віруючих людей продовжувався аж до загину корабля й назавжди залишився пам'ятний для тих, хто пережив цю жахливу ніч.

Корабель поволі занурювся передом у воду... Із чотирьох величезних коминів пароплаву ще курився поволі дим. Це показувало, що в велетенських котлах пароплаву ще горів огонь. Але це було й знаком того, що зараз наступить кінець...

Віруючі, що залишилися на кораблі, співали весь час псалму-молитву:

Ближче до Тебе вже
О, Боже, ми . . .

Раптом з переду корабля, що був у воді, піднісся високо ступ води й гримнула детонація... то вибухнув у пароплаві котел. За першим вибухом загримів другий, третій, четвертий. . . . Вибухи гриміли один за другим. Хмара диму, пари й води обкутали корабель . . . він почав швидко потопати. Минуло дві й пів години від початку катастрофи. Ще десять коротких хвилин, і весь корабель почав зникати в водяній безодні. На місці катастрофи зчинився такий вир води, що човни й особливо поодинокі люди, що не встигли відплисти від нього, втягалися тим водокрутом і гинули в ньому.

Було якраз пів до третьої години ночі. Був властиво вже ранок. Сімнадцять човнів були переповнені людьми, легко вдягненими або в бальові сукні або в білизні. Навколо плавали сотки людей, рятуючись на обламках. Було дуже холодно, і люди тратили притомність від холоду й умирали. Багато людей у цю ніч побожеволіло, багато посивіло від жаху...

О пів до п'ятої вранці зійшло сонце й освітлило місце катастрофи, всіх живих і мертвих, і крижану білу гору. При світлі сонця врятовані побачили спочатку дим, а потім і нарис "Карпатії", що поспішала на поміч. Згодом вона зібрала з

човнів і з обламків 711 душ . . . загинуло цієї ночі в цій найбільшій морській катастрофі, що її знає людська історія, 1390 осіб...

Над місцем катастрофи здіймалася понад водою пара, що підносилася до неба, неначе молитва загинувших віруючих:

"Ближче до Тебе вже
О, Боже, ми..."

Обсерватор.

ЮНАЦЬКА ВЕСНА

Як зацвіте юнацька весна —
Перед героєм стелиться дорога
Манить мета, манить досягнень змога:
Дійти, чи впасти! Тут ціль лише одна.

Але важка змаганням далина...
О, молоде, у твою ж зорі близька пере-
мога,
Безсмертям лона свого ти міцна.

І ось, в твоїх руках мета героя.
Ти ще живеш, ти повна сил,
О, юносте моя, у тебе перемога!

Та час минає... Гаснуть чари-зорі...
Праматір'ю в космічний океан,
Ти ллеш вже мого Раду вічне море.

Безсмертям вкриє вічна заграва
Звитяжності з віків довіку слава!
Блаженна путь, це велетенська ціль...

Бажати -- досягти!... Усього, всього,
І ось, у безконечний простір миль...
Манить мета, манить досягнень змога.

Вперед! Поза далекий виднокруг.
Тепер ти сам собі опора, муж.
Лишень вперед, — Господь твій друг!

Благословить Господь побідницю віків,
Благословить Він вірних юнаків,
Благословить всі чини, жертви, віру!

Ця путь далека, але вічна і свята,
Вона веде нас в вічні небеса.
Вперед! Як зацвіте юнацька весна!

Володимир Остапчук,
Німеччина.

Давид Лівінгстон

Пам'яті місіонера-мандрівника

У цьому році припадають сімдесят'ять роковини смерті славного місіонера та мандрівника Давида Лівінгстона. Народився він у 1813 році в Англії. 1840 року відправився як місіонер до Капської землі на південне Африки. 1851 року відбув першу велику подорож у глибочинь Африки, до верхніх джерел ріки Замбезі. Побував у місцях, де до того часу не була нога європейця.

Подорожуючи по Африці серед диких людожерів, досліджуючи таємничі країни незнайомої європейцям землі та занотовуючи й збираючи всілякий науковий матеріал, Лівінгстон не забував самого головнішого завдання кожного християнина — проповідання євангелії темним поганам. За часів своїх подорожів він навернув і хрестив сотки чорношкірих, що потім понесли світло євангелії до найтемніших закутків Африки.

1855 року Л. відкрив водоспад Вікторію на р. Замбезі. 1859 він досягнув озера Ньяса й відкрив озеро Шівра. Свою мандрівку він продовжував серед надзвичайно тяжких умов, переходячи через дику воюючі орди людожерів і часто перемагаючи їх тільки світлом Христової любові.

1869 року пронеслися по світі чутки про загин Лівінгстона. Видавець американської газети "Нью Йорк Геральд" Бенет організував розшуки Лівінгстона, пославши до Африки славного кореспондента тієї газети Стенлі. У січні 1871 року Стенлі приплив до східного берега Африки (в Занзібар), звідки в супроводі великого отряду найнятих дикунів пішов у глибочинь Африки шукати Лівінгстона. Майже рік ішов він місяцями, про які білі люди нічого не знали й до ніхто з європейців ще не був. Нарешті, 3 листопаду 1871 р. Стенлі знайшов слабого Лівінгстона біля озера Танганайка. Разом вони пустилися в дальшу подорож, шукаючи джерел ріки Нілу. У лю-

тому 1872 р. Стенлі залишив Лівінгстона й повернувся до Занзібару, а Лівінгстон пішов до Нілу. У дорозі захорів він тяжко на шлунок. Змучений хворобою, не покидав своєї вченої та місіонерської праці. Перед смертю він цілі години простоював на молитві. Певного ранку слуга, ввійшовши до Лівінгстонового намету, знайшов місіонера, стоячого навколішках біля ліжка. Слуга підійшов ближче й переконався, що Л. вже мертвий. Смерть захопила вірного слугу Божого на молитві.

Слуги Лівінгстона забальзамували тіло свого улюбленого пана й понесли його на плечах пішки до океану. Майже півроку продовжувалася ця тяжка остання подорож мертвого Лівінгстона через нетри Африки. Пароплавом завезено його до Англії, де вся країна була зворушена смертю славного місіонера і вченого дослідника. Тіло його поховано у Вестмінстерському Альбатстві, де спочивають тіла найславніших людей Англії.

Для нас, віруючих—Лівінгстон є прикладом щирої невтомної праці на ниві Божій. Коли нам стає тяжко в нашій місіонерській праці, пригадаймо працю Лівінгстона в глибочині Африки, серед диких озвірілих людожерів, і нам стане легше, бо ж умови нашої роботи цілком інакші й легчі.

Л. Ж.

Уривок із одного листа до П. П. Читаючи випозиченого в бр. Тесляка "Післанця Правди", дійсно відчув, ніби спрагнений напився чистої джерельної води. На жаль, той брат виїхав до Англії, й я тепер не маю в кого позичати. Тяжко просити ласки в людей, але мушу просити вас прислати мені П.П. безплатно, бо живу в таборі й не маю чим платити. Обіцяю перед Господом, що як колись виїду звідци й зароблю щось, то зараз же заплачу вам мій увесь борг.

Ілля Мельник, Німеччина.

Ще тільки один із соток листів, що їх П.П. дістає. Усім прохачам негайно висилаємо П. П. безплатно. Віруючі Америки й Канади! Піддержіть П. П.!

О, ХТО ДАВ БИ ОЧАМ СЛЪОЗИ?**(Єрем. 9: 1-2)**

О, хто давби очам сльози,
А голові воду,
Я оплакав би гірку
Недолю народу.

День і ніч я голосив би
Сльозами благання,
Щоб Бог з неба подивився
На людські страждання.

На тяжкую працю бідних,
На безсилі руки,
Їхній холод, голод, спрагу
Та щоденні муки.

На їх бідні, худі лица
Та западлі груди;
Всі такі бліді, пожовклі,
Мов мерці — не люди.

Ой, хто дав би очам сльози,
А голові воду,
Я оплакав би недолю
Нашого народу.

**І. Тарасюк,
Чужина.**

ВЕСНА ІДЕ!

“Але весна іде!”—О. Олесь

Він ждав весни, і цілий час чекавши,
Все прагнув серцем, щоб побачить вес-
ну;

Молився, та й слізьми не раз лице вми-
вавши,

Він вірив міцно, що весна воскресне.

Віки ідуть . . . Ми в провесні — чекаєм
І виглядаєм сонця із блакиті.
Воно засяє, це ми твердо знаєм;
І висхнуть сльози, що віками літі.

Гуляє вітер по країні бідній,
Наш люд в ярмі; сини й дочки в скитан-
ню;

Навколо прапори чужі, не рідні,
Пустеля всюди, горе, безталання.

Весна іде! Воскресне! Переможе!

Весна іде й по ній наступить літо.
Весну зустріне, хто йде в ім'я Боже,
У' кого серце вірою загріте.

**Гр. Домашовець,
Німеччина.**

СМОКІВНИЦЯ

Мов деревина я росту
В святім саду Господнім.
Чи овоч би Христос знайшов,
Коли б прийшов сьогодні?

Мене в саду Він посадив
І пильно доглядає,
І плоду доброго Свого
Від мене Він чекає.

Багато літ я вже росту
Під доглядом Господнім,
Але, чи овоч Він знайде,
Коли б прийшов сьогодні.

Я скрізь стрічаю буревій,
Та лютії морози,
І замість радості я п'ю
Гірки криваві сльози.

Але ж я все таки росту
Ще у саду Господнім,
І добрий овоч принести
Бажая ще сьогодні.

Бож, як прибуде Садівник
Й про овочі спитає,
Й як на мені їх не знайде,
То вмить мене зрубає.

**М. Подворняк,
Канада.**

Бр. Никодим Лукіячук просить нас повідомити всіх читачів П. П., що через незалежні від нього причини а, головним чином через можливу зміну своєї адреси, він тимчасово спиняє свою працю, як посередник між скитальцями й Українським Місійно-Біблійним Товариством, з уповноваження якого він допомагав тим скитальцям. По усталенню нової адреси він сповістить скитальців, які тепер повинні терпляче почекати, поки це сповіщення з'явиться на сторінках П. П. та інших часописів.

Із праці на ниві Божій

(Продовження із стор. 2)

шого Баттистського світового Союзу у своєму Новорічному Посланню до Братства всього світу звернувся з закликом до Євангелізації й помочі тим що є в потребі.

За українськими Бібліями та Новими Заповітами просимо звертатися з замовленням до нашого центру в Мюнхені.

Всіх віруючих та Громади на Англійській Зоні, які бажають, щоб їх відвідували укр. брати — проповідники, просимо звертатись до слідуєчих братів:

І. Підгорецький, Е. Кубрин,
SEEDORF, Rotes Lager 10,
Zeven, Vz. Bremen

Барчук Іван,

Paringhausen 39, г. Minden, Weser

Луцик Т., Тростянчук Р. і С. Бичковський,

Wietersheim 88, b. Minden

Ми зо свого боку будемо радо по можливості помагати Вам в Англійській Зоні.

За Церковну Раду:

С. Нищик.

Бельгія. Пишу до вас знову, бо боюсь, що ви забули про мене. Спішу вас повідомити, що Господь започаткував українські зібрання в місті Лежу. Багато людей приходять слухати Слово Боже.

Прошу вас: вишліть мені української літератури, Нових Заповітів і Біблій. Тут можу це все дістати в мові польській, російській, але українці не хочуть брати чужої літератури, а вимагають у своїй мові. Тому прошу вас вислати якнайбільше, бо тут дуже багато наших людей. Також пришліть співаників скільки можете. Коли отримаю від вас відповідь, то напишу вам більше.

Отож, прошу вас, пришліть якнайскорше. Все, що я мав тут в українській мові, вже роздав і тому тепер чекаю від

вас.

Ваш у Господі брат

Василь Ковалик.

Від Редакції. Це один із десятків листів із Бельгії та з других країн Європи. Бр. В. Ковалик вже три місяці знаходиться в Бельгії, самовіддано працюючи серед нашого народу. Він має багато труднощів і тягарів, один з яких це — відсутність Біблії, Нових Заповітів, співаників і трактатів в українській мові. Тут в Америці цього всього є багато в різних складницях, але дістати цього без грошей неможна. Віруючі Америки й Канади! Прийдіть на поміч у цій святій справі! Хто дасть на це засоби? Якщо любите Господа та Його діло, то допоможіть цьому ділу!

Честер. Бр. П. Бартків перебув операцію в місцевому шпиталю й знаходиться вдома, поволі видужуючи по хворобі й операції.

Бр. М. Івахів у минулих трьох тижнях відвідав багато церков у Сх. Америці, представляючи потреби Українського Місійно-Біблійного Товариства. Особливо успішною була його подорож у районі Гартфорду та його околиць, де українські та білоруські баптисти мали можливість виявити свою ревність до діла Божого.

Канада. Брат Захар Речун-Панько прибув до Канади з Німеччини. З ним прибула його родина. Новоприбулим співробітниками та читачі П.П. напевно висловлять найкращі побажання.

До безплатних читачів П. П. в Америці звертаємось з проською—або заплатити за П.П., або написати нам, що вони не бажають, аби ми їм далі посилали наш часопис. У такому випадку нехай вернуть нам назад вислані їм числа. Це оголошення не торкається тих, хто вислав за П.П. бодай щонебудь. **Адміністрація.**

Редакція та співробітники П.П. бажають усім передплатникам і читачам благословенних Великодних Свят.

Христос Воскрес!

Я ДОБРА І ПРАВА

Теологічної Семінарії
в ЖИТІ (ГОСАН 14-8) Борислав

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 5.6

ТРАВЕНЬ-ЧЕРВЕНЬ—MAY-JUNE,

1948

„Прийдіть”

Прийдіть усі, хто змучений гріхами,
До ніг Христа всі тягарі зложіть;
Загоїть Він сердечні ваші рани. . . .
Прийдіть усі знеможені, прийдіть!

Прийдіть до Нього, як колись Марія,
Він біля серця вашого стоїть,
Він хоче дати вам радості й надії,
Тому не гайте часу, а прийдіть!

Він прийме вас, наділить вас спокоем,
Лише Йому все горе розкажіть.
Посадить вас вечеряти з Собою. . . .
До вашого Спасителя прийдіть!

Вже близький час, що звати Він не буде,
І темрява тоді покриє світ,
В тривозі плакати будуть бідні люди
Й ніхто тоді не скаже вже прийдіть.

Сьогодні Він ще ніжно закликає,
Від серця ви Його не відженіть,
А Він вам дасть велике щастя раю. . . .
Тому не гайте часу, а прийдіть!

М. Подворняк, Канада.

Із праці на ниві Божій

Монтреаль розташований на острові, де схрещуються річки Ст. Лавренц і Оттава. Це є найбільше місто в Канаді, що нараховує до півтора мільйона мешканців, з сильною розвинутою промисловістю, двома великими університетами та масами різних церков. Тут знайшли собі місце і працю багато з наших людей. Між ними є невелика група віруючих, які об'єдналися в громаду. Вона існує від довшого часу і має в центрі міста постійні богослуження.

Віруючі тут прості і сердечні, переважно з Галичини, Волині, Поділля, Київщини та інших частин України. Є багато і інших але всі живуть і працюють дружно. Не дивлячись на велику розпорошеність збираються разом на богослуження. Люблять Господа і його діло. Щиро моляться за долю нашого братства в краю. Боліють душами за скитальців, не забувають їх в їх горю. Вони здається перші в Канаді, які положили великі зусилля і матеріальні затрати, щоб дістати для себе проповідника-скитальця. Це їх слава і гордість. Але цим вони себе не возвишають, а віддають славу Богові, а самі невимовно радіють. Горять бажанням і готові все зробити, щоб як найбільше віруючих скитальців приїхали до Монреаля і тут останувались, не тому тільки, щоб збільшилась громада вірними, але й щоб їх бачити радісними і щасливими, після того, як вони пережили стільки горя і страждання. З нетерпінням чекають тієї хвилини, коли (як поінформували нас авторитетні чинники) будуть масово прибувати скитальці безпосередньо пароплавами до Монреаля, і вони перші зможуть привітати і потішити обездолеваних на вільній канадійській землі. Надія ніколи не засоромлює, що нею живуть не тільки віруючі в Монреалі, але діти Божі скрізь.

Пишучий ці рядки, що недавно при-

був зо скитальщини, тішиться, що має нагоду з монреальськими віруючими співпрацювати — і їм тут за всі турботи й спровадження з Європи до Канади щиро подякувати.

З. Речун-Панько.

* * *

Англія. Біля міста Факенгам-Норфолк є великий український табір, де є понад 1000 українців. Уліті минулого року Господь допоміг мені відвідати їх. Серед них знайшов я декілька віруючих. Удруге відвідав їх восени, і ми мали зібрання в англ. молитовному домі. Коли Армія Спасіння робила зібрання на вулиці й як англ. віруючі співали та промовляли, можна було зауважити багато наших людей, що стояли навколо й уважно слухали, хоч і не розуміли нічого. Деякі англійські брати, бачили серед українців спрагу Слова Божого, почали розповідати серед них літературу духовну в українській мові. **Один англійський проповідник почав учитись української мови,** аби бути ближче до наших людей і їм говорити про Христа. Другий, дуже побожний, повний любови до обездолеваних, часто запрошує українців до себе. Він запросив і мене приїхати туди на декілька днів. Я приїхав, і ми щовечора від 31 січня до 4 лютого мали зібрання в українській мові. У неділю ввечері, змовившись заздалегідь із Армією Спасіння, влаштували ми зібрання на вулиці. Англійці гарно співали та грали, й сила українців оточила нас. Тоді я проповідував нашою мовою з Єрем. 6:16 і з Івана 14:6. Потім запросили всіх до залі й продовжували зібрання; залю відступили нам англійці, що занехаяли своє зібрання, аби дати українцям змогу порадуватись. Потім перейшли до хати англійського брата (Мра Р.), де й продовжували духовну розмову. Я був за перекладчика. Тепер тут працює на ниві Божій досвідчений брат М. Воронюк. Йому допомагають брати М. Зелений (хрищений у Берліні), П. Момотюк та інші. Господь благословляє їхню працю й Церква росте. Подорозі додому я відвідав бр. І. Тарасюка, що живе біля Оксфорду.

(Продовження на ст. 18)

“I am the way, the truth, and the life”
(John 14:6)

“THE MESSENGER OF TRUTH”

UKRAINIAN CHRISTIAN MONTHLY
Subscription: 1 year \$2.00; half year \$1.00
Foreign Countries \$3.00. Single copy 25 cents
Editor: Rev. L. Zabko-Potapowicz.

“Я дорога, й правда, й життя”
(Івана 14:6)

“ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ”

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТІЯНСЬКИЙ МІСЯЧНИК
Передплата: Річно 2 дол. На півроку 1 дол.
За кордоном 3 дол. Поодинокі число 25 ц.
Редактор: Паст. Л. Жабко-Потапович.

324¹/₂ East 8th Street, Chester, Pa. U. S. A. Telephone: Chester 2-8142

На цю адресу висилати матеріал, пожертви й передплату.

No. 5-6 May-June, 1948 Vol. 15— Ч. 5-6 Травень-Червень, 1948 Рік 15

Христос чи Варава?

(Матв. 27:17)

Наш Спаситель Ісус Христос після тяжкої смерті на хресті на третій день із мертвих воскрес. Усі Його вороги тишилися радістю невимовною, що нарешті той, хто нераз просто ввічі докоряв їм за їхні гріхи, вмер і більше в живих Його не буде. Всі первосвященники, старші народу, письменники та фарисеї думали, що нарешті з цим “фальшивим пророком” покінчили, й тепер, як і раніш, без всяких перешкод зо сторони Христа зможуть провадити своє зіпсуте й розпусне життя. Так вони думали, але так воно не сталося. Всі їхні злобні думки й пляни були знівечені.

В своїй розмові з учнями, Ісус одного разу сказав: “Не думайте, що Я прийшов, щоб спокій на землю принести, — Я не спокій принести прийшов, а меча” (Матв. 10:34). Значення цих слів Він пояснює в наступних віршах. Вони значать, що Христос прийшов порізнити поняття навіть найближчих з рідні: батька й сина матір і доньку, невістку й свекруху: усі вони стають або прихильниками Христа, або Варава. У той час, коли один із членів родини любить Господа, відвідує богослуження, та завжди пробуває в законі Його (Пс. 1), другий член родини зневажає все що Боже, милується в розкошах світа й не хоче мати спільности з дітьми Його. Цей меч розділяє не лише членів родини: він відділяє сусіду від сусіди, маючих владу

від підданих їх, а навіть державу від держави. Цей меч різко відділив колись Христа від первосвященників, від фарисеїв та всіх їхніх прихильників, і внаслідок цього Христос мусів піти на смерть.

Цей меч розділяє людей і по сьогоднішній день. Певна категорія людей, уклавши свої плани та ідеї, намагається всіми засобами кожного перекоувати, що ніби Христос не є Бог, що Він не є жодний Спаситель світу, та, що він є тільки видумкою побожних фанатиків, і якщо Він і жив, то лише як звичайна людина обороняюча інтереси нижчої класи. Це є сторонники Варава, які колись кричали: “Нехай розпятий буде” (Матв. 27:22). Та не всі люди ідуть за їхнім голосом.

В Єв. Луки 22: 1-6, читаємо про друзів Христа, що не зважаючи на всі погрози й перестороги зо сторони влади, ні на те, що біля гробу була поставлена озброєна сторожа, прийшли в неділю дуже рано, щоб намащенням тіла віддати Христові останню прислугу. Це були жінки, що на протязі Його земного життя з Ним ходили, чули Його науку, та цілковито присвятили для Нього своє життя. Вони були готові разом з Ним і вмерти, колиб на це зайшла потреба. Це були правдиві та щирі послідовники Христа, що є зразком для всіх Його визнавців, почавши від дня Його смерті аж до наших днів,

Та поміж одними й другими є ще одна група людей, яка хоче бути неутральною і вмиває руки як Пилат, що хоче людям догоджати і Христа не образити. Ми бачили Його ворогів, що всіма силами змагають до того, щоби його зглядити зо світу, та Його визнаців, що гірко оплакують і співчують Його недолі; нарешті було згадано й про ніби неутральних себто, приятелів одних і других. Крім Пилата, в св. Письмі ми знаходимо більше таких осіб, які задля матеріяльних вигод хотіли бути приятелями людей і водночас приятелями Божими. В Діях 8:20-22, читаємо про одного Симона, що за гроші хотів набути таку владу, яку мали й апостоли, себто, щоб через покладення рук кожен одержував Духа Святого. Але Петро йому відказав: "Нехай срібло твоє зостається з тобою в погібіль, бо ти думаєш набути дар Божий за гроші". Що це значить? Людина з своїм нечистим, грішним і нерозкаяним серцем хотіла б служити інтересам світу й водночас посідати силу Божу. Чимало є подібних і сьогодні. Є багато навіть так званих учителів, цілком ненавернених і нерозкаяних, що набувши знання за гроші, правлять про християнську мораль іншим, а самі провадять грішне й розпусне життя. Усім добре знаний Юда — учень самого Христа; він здавалося б повинен був мати найкраще поняття щодо свого покликання. А що сталося з ним? Про його трагічний кінець всім нам добре відомо. Він хотів знати всі таємниці Царства Божого, але рівночасно любив світ і його марноту. Хотячи догодити злобній масі народу, він продав Христа, щоб у той спосіб здобути "ласку" у людей а при цьому ще й наповнити свого гаманця. Він любив Варавву більше, ніж Христа. Погляньмо так само на фарисеїв; Христос неоднократно ганив їх за їхнє лицемірство та несправедливість тільки тому, що свою побожність вони виявляли лише поверховно перед людьми, думаючи вже тим самим догодити Богові. Серця їхні були повні здирства та кривди, і тому Христос сміливо їм го-

ворив: "Горе вам книжники та фарисеї, лицеміри, що подібні до гробів побієних, які гарними зверху здаються, а всередині вони повні кісток трупних та всякої нечистоти". (Матв. 23-27).

Подібних зразків ми знайшли би ще більше, але досить і цього. У дні спомину про страждання, смерть і воскресіння нашого Спаса хотілося б сказати до всіх, хто за прикладом Пилата думає зайняти неутральне становище між Вараввою й Христом, сказати, щоб вони свою рішучість виявили вже зараз, і завчасу окреслили, до кого з цих двох належати хочуть. Великодня подія є найкращим дзеркалом для кожного. Христос сказав: "Ніхто двом панам служити не може, — бо або він одного зненавидить, а другого буде держатись, або буде держатись одного, а другого знехтує. Не можете Богу служити й мамоні" (Матв. 6:24). Пилат хотів держатись неутральної середини поміж Вараввою а Христом, але це йому не вдалось, — він став ворогом Христа. Тому, дорогий друже, в світлі великодньої події, заглянь до свого серця і перевір: до кого воно належить, чи: до того натовпу, що лютуючи кричав: "Геть з Ним! На хрест Його!", чи до тих одиниць, що гірко оплакували Його? Цей самий натовп буде стояти і під час Його другого приходу на землю, щоб одержати присуд з Його уст, коли Він скаже: "Ідіть прокляті ви від Мене у вічний огонь, що дияволу та його посланцям приготовлений" (Матв. 25:41). Там буде стояти Ірод, Пилат, і Анна, й Каяфа, і Нерон й усі ті, що Його ненавиділи.

Усім же тим, що явно Його визнали, прийняли до свого серця, та задля Його ймення переносили всякі страждання й знущання, Він скаже: "Прийдіть благословенні Мойого Отця, посядьте ви Царство, вготоване Вам від заложеної світу" (Матв. 25:34).

Тому сьогодні вибирай одне з двох: Христа або Варавву! Бо від цього залежить твоя вічна майбутність.

Ф. Луцик,
Німеччина..

Проф. В. Ф. Марцинковський

Переспіви Галилейські

(Докінчення)

Море лазореве, тихе, ясне, повне ласки, показує добре лице, образ Христа милосердного, що до спасіння нас ніжно так кличе: "Хто до Мене прийде, не вижену геть Я того". О, не відкинь же ти поклику того, та й руку простягнуту не відверни!

Море ж бурхливе, та гнівне, та грізне, неначе той меч обертає — це інше Господнє лице: воно гріх карає, і з храму жене все нечисте. Спаситель-Суддя. Цей образ відкриється вже незабаром. Судити Він йде і небо, і землю. Як встоїш ти, друже, тоді, перед образом гнівним Його? Очі Його, наче полумінь вогняний той, що протиграє задуми й думки, всі тамниці людини заховані. О, поспішай та й рятуйся на беріг! Прийми Його поклик так просто, як ті з Галилеї рибалки. І так, як Петро той колись, визнавай: "Господи до кого нам йти? Та в Тебе ж слова життя вічного!"

Вечір над морем. . . . За левадою із евкаліптів небо як з кармазину, захід кривавий. Відблиск рожевий освітлив край неба на сході. Хвилі блакитні, зелені рожевим тим віблском так виграють. Хвилі з вогню на сході й заході; всередині ж грає блакить, що кипить як перлинно-смарагдова піна. Все море неначе велетенська епанча з перлямутру, але вся жива, що дихає, повна і ласки, і світла, й тепла. Скотилося сонце швиденько за гори святі Галилеї. І згасли вогні. І море і беріг у синю імлу одялись. Підніс я маленьку мушлю, що хвиля на беріг шпурнула її. Вона, як і море, відміни та коліри має, що ними веселочка грає. . . . Відбиток живий наче, образ, подобина моря, що з нього ж родився.

Це море вдавнині Генисаретським озером прозвали. Та ще й тепер його ім'я Ям-Кінерет це — "море гарфи" — у гебрайській мові значить. Колись на його

струнах зтиха Христос Сам вигравав; в серцях Він призабуту пісню про рай загинутий будив; тут на землі Він до життя небесного всіх закликав. Благов — як море це лазоревим зробіться; відкритися до неба геть, його відбити тут; але тут водночас і земним быть; духовно-тілесним, надхненим духовно і Богоносієм. Недалеко звідци та Гора Блаженства, із якої Спас наш так колись вистив: "Блаженні ті убогі духом, що Царство їх небесне є . . . Блаженні ті, що чисті серцем". Господь таким життя дає. . . .

Коли ж потемніло, і хвилі вже згасли, далеко блиснули вогні. То Тиверіяда й ряд юдейських колоній понад берегами. Одна із них зветься Магдала. Я пішов до хати й виніс з неї скрипку, щоб вона співала на тон галилейський.

Ой, якби почути гасла галилейські, що з хвиль закликають до старовини, до перших днів та їх любови, до християнства Самого Христа!

Я розмовляв там з юнаком, що відбиває дух часу. Він вірить у природу, та в себе, та в свій народ, але Христа він відкидає. "Що християнство нам дало в минувшині?" спитав він з сумнівом. Релігію буржуазійну знає він, світську, що без життя, без чинів віри, та любови й правди. Він знає Євангелію лиш звічену, релігію лиш старощів він чув; це — "чорне християнство", без світла й радощів. Не знає він вістки справжньої Євангелії, в її простоті галилейській, що кличе до природи нас святої, до першостворенної, відновленої звиш; до життя святої праці, до віри Тесли з Назарету й рибалків простих з Галилеї. Мій співбесідник не любить тих юдеїв, й помилку їхню повторює він теж: таксамо як вони, він відкидає і Месію.

Були також юдеї тут. Й вони милувались красою небесного моря також. Сюди, до озера Ям-Кінерет приїхали вони, щоб відпочити від палестинського теро-

ру. "Чому, чому страждає наш народ" вони казали нам. Спитав я їх: "Чи вірите ви ще в живого Бога та Творця, у Всемогутнього, що Він творити може чуда ще й тепер, так як колись пророки провіщали? Чи ви святу Євангелію читали? Там ключ, пояснення й розв'язання проблем страждання вашого та всіх людей, що ненавидять вас!" Тисячолітнє питання жидівське, це питання палоче, вічне — про Месію. Христос Один журбу скитальників-юдеїв заспокоїть. Він їх впровадить до землі батьків, у край, обіцяний їм Господом Самим. "Вернуться визволені Господом; із радісними піснями прийдуть на Сион; і радість вічна буде над головою в їх; радості й веселощі знайдуть вони, а смуток і зідхання від них віддаляться". Отак передбачав Ісая, пророк Божий.

Ключ до розв'язання кризису духа, що мороком народи обгорнув, всю людність — там, в глибинах моря в Галилеї, в святій простоти таємниці, в дитячій до Христа любові, та в прийнятті віри дитячої в Любов Отця, що виявив її у смерті жертвенній Христа там на Голгофі за всіх нас. Прийдуть туди народи, вірмо, коли знудьгуються вони за раєм згубленим, братерством позабутим, за страченим синівством Бога. Блакиті всімі і дійсність галилейська ясно засяє знову їм зза хмар. Небо забуде згадає й побачить в Христі чоловік. Згадає свою **чоловічність**, тоді зрозуміє, що нам всім доручено нести **чоло вічності**, поривання до неба, до зір, Сонця Правди, Правди розп'ятої та й воскреслої знову. . . . І моря не буде вже більш", так сказано нам в Відкриттю про Небо Нове й Землю Нову. Не буде там вже буревіїв, туманів, безоднів простору, що ділять людей; не гинуть кораблі там вже більш, на скелях не битимуться вже вони. Але нежеж не буде там й краси від моря з Галилеї?

Не бачили очі святих,
І вуха не чули того,
Що Бог наготовив для тих,
Що люблять всім серцем Його.

ЧОМУ?

Де людська нога тільки встигла ступити,
Й куди палкий розум людини просяк,
Доводиться всюди про щастя тужити
Й питати, коли воно прийде та як?

Прогресом усюди ми можемо хвалитись
У наш винаходами сповнений вік,
Бо море, і землю, й повітря скоритись
Примусів сьогодні собі чоловік.

Чому ж всіх здобутків цей геній безкрилий

Сповитий журбою про завтра своє?
Чому ж то сьогодні усюди могили
І довгі літа кров земля людську п'є?

Чому то у самих відважних порою
Почуєте стогін, сльоза заблещить?
Чому злидні тиснуть всюди гурбою,
Й чому людей горе без краю гнобить?

Чому перед горем наука німує?
Чому мудрість світу безсила тепер?
Чому всюди лихо й ненависть панує,
А дух правди, братства й любови завмер?

Всі людські зусилля, змагання, надії —
Всі в'януть мов листя оте восени;
Одне тільки слово Христове жевріє:
"Без Мене нічого не зробите ви!"

І. Тарасюк, Англія.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ НА 1948 РІК „ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ”

Це море покликане тут відбивать блакить неба і сяйво немеркнуче сонця. Але скінчиться для нас всіх день відбиття й тоді настане прийняття. Христос прийме нас всіх, що любимо Його. Й настане царство світла, дня незахідного та невимовної краси. "І буде Бог усе у всім". Мине і тїнь, мине і сон. Настане вічна, ясна дійсність. Слава ж ранкові грядучому! Слава тобі, до нас світлові йдучому!

В. Ф. Марцинковський

Писано над морем Галилейським
у Святій Землі.

Євангелія на Київщині

Старі спогади

(Продовження)

Знов, як підійшов до аналою, аби проповідувати, мав на думці щось інше. А як почав говорити, то поніс таке, що й сам в душі дивувався, навіщо він таке верзе?

Вийшов Руденко на проповідь і давай висміювати штундів: і темні вони. й нерозумні, й у головах їхніх бракує їм клепок. Вони вірять, що Бог завжди з ними й не має ніякого іншого діла, як тільки займатися штундами та їх пильнувати.

“Ви знаєте, православні християни, що ті недовірки вірять, що як вони сплять, то Бог за їхніми подушками сидить і їхнього спокою та сну стереже! Або що як вони на призьбі сидять, то Бог десь там під призьбою вартує! Подумайте тільки, що то за дурні!”...

Люди уважно слухали цю “проповідь” і переглядалися. Декому вона сподобалась, і такі посмішувались. Але статечним, поважним господарям це не сподобалось. І як повиходили з церкви, почали своє незадоволення висловлювати.

А Руденко, раз почавши, не міг вже стриматись, і кожної неділі продовжував ці “проповіді”, висміюючи віруючих і глузуючи з них. Людям почало це обридати й багатьох вже гнівалось на священика. Аж однієї неділі незадоволення людей продерлось. Посеред отакої “проповіді” Гнат Бевзюк не витримав і перервав Руденка:

“Батюшко! ви би перестали вже нам про тих штундів говорити. Краще кажіть нам про те, що там у тій святій книзі написано, що ви як показуєте її нам, то завжди примовляєте: премудрість! вонем! Отож, оповідajte нам про тую премудрість!”

Від несподіванки священик замовк,

зблід, а потім почав червоніти. У церкві стало так тихо, що було чути, як тріщать вогники свічок.

“Люди!” закричав увесь червоний від гніву Руденко: “виведіть його з церкви! Як смієш ти службу Божу спиняти? Га? Що ж ви дивитесь? Виведіть його геть, кажу вам!”

Але люди переглядалися, а до Гната ніхто не підійшов. Це був шанований господар, що до нього все село перед Різдом по мед для кутті ходило. Знали про його добрість: часто бідним допомагав він.

Побачив Руденко, що не слухаються його люди, хлопнув Євангелією по аналоєві та й не скінчивши “проповіді” своєї пішов до вівтарю. А як за хвилину вийшов знов із вівтаря з чашою й проголосив: “Зо страхом Божим і вірою приступіте!” церква була майже порожня. Услід за Бевзюком усі повиходили надвір і там жваво й гаряче обговорювали цю подію. Більшість стояла за Бевзюком. Усі його поважали. Та, крім того, ніхто не міг похвалити цього висміювання віруючих: “Штундів” не любили, їх навіть ненавиділи, але в той же час усі добре знали, що штунди ніколи й нікому нічого злого не робили. “Проповідь” Руденка ніби ще більше підкреслила, що віруючі люди були дійсно правдивими християнами. І ця проповідь замість шкоди принесла віруючим користь: зібрання їхні після цього стали ще повнішими та живішими, й діло Боже почало ще більше рости. З гірчичного зернятка виросла рослина, що виглядала на досить свіже, міцне та рясне оwoчами дерево.

Але коли Царство Боже міцніє, то не спить і ворог Його. Руденко побачивши, що дерево може своєю добродійною

тінню прикрити все село, почав міцно міркувати, що має він робити. І надумався: незабаром полетів його великий доклад аж до Києва, до духовної консисторії, мовляв, що як вже й Київ не може, то принаймні він, Руденко, буде мати "чисте" сумління, зробивши все що міг.

Київська консисторія відповіла незабаром. Вона сама була стривожена, та не тільки однією Очеретною або навіть Київщиною: по всій Малоросії, як то російський уряд від 1863 року наказував називати стародавню Україну — насіння Царства Божого, за сто років перед тим посіяне Григорієм Сковородою (як ми це тепер знаємо з історії), буйно розрослося; і російська цивільна й церковна влада кинулась нищити його. В одну з неділь вийшов Руденко знов на "проповідь" та й оголосив, що консисторія пришле отця-благочинного*), і цей то "добродій" — знищить отих еретиків, бо сам Руденко, мовляв, вже замучився й не дєсть собі з ними ради.

Загуло й заметушилось усе в Очеретній та в усіх околичних селах і хуторах. Усі православні аж умлівали від цікавості знати; як то цей "доброчинний" почне нищити "штунду". Донеслась ця вістка й до віруючих і їх не те що стривожила, а скорше сказати, збудила до більш жвавого життя: вони майже щодня збирались на молитву й набирались духовних сил із Слова Божого. Коли їх питали, що вони собі гадають з приводу всієї справи, ті, як звичайно, відповідали словами Христа. Православні кепкували з цього:

"Бач, які вчені, все з Євангелії та з апостола. Чекай-но, ось приїде благочинний, як ви тоді заспіваєте? Ого, то не Руденко, то вчений, з самого Києва! З тим багато не набалакаєте, він вам покаже всю науку!"

А в суботу прибув і благочинний. Був гарний літній день, саме працювати. Але

люди й за працю забули; все бігали, та метушились, та говорили, та хвилювались. А як ударив дзвін на вечірню, з усіх кінців і села й околиць посунули люди до церкви. Руденко аж світився, бачачи, що всередині вже нема місця, а ще сунуть щораз нові люди.

А на неділю зібралось стільки людей, що вже віддавна не бачили такого наговпу. Давно вже люди не слухали проповіді з такою увагою, як на цей раз.

Благочинний говорив довго й грізно, і тільки про еретиків, сектярів, відступників, зрадників. Говорив не по-російськи, а зрозуміло всім рідною мовою, і тому люди слухали з затриманим подихом. Загрожував штундам і небом, і пеклом, а наприкінці виразно дав зрозуміти, що як недовірки не послухають отців духовних, то знайдеться на них і ще щось; і натякнув про тюрму, нагаї та на інші кари. Наприкінці було оголошено, що в вівторок відбудеться якесь слідство.

Люди порозходились із церкви схвильовані, гаряче обговорюючи справу. Всі згоджувались на тім, що ось тепер то вже справжня біда насувається на штундів.

А в понеділок схвильовання ще зросло, коли в Очеретній з'явився раптом відділ кінних стражників: сам урядник і чотири стражники прибули верхи з містечка Зозова. Люди покидали працю й товпились біля воріт. Усі чекали чогось особливого а навіть страшного.

Увечері дім священика був ясно освітлений; там зібрані гості на чолі з благочинним багато частувались щедрим подарем. За північ їли, пили, співали й танцювали гості, передчасно святкуючи свою перемогу над штундами...

Ще в одному домі цієї ночі не спали; вікна були щільно закриті. У хаті було повно людей. Це віруючі зібрались до Євсея Кусяки. Допізна сиділи вони біля Слова Божого, набираючи з нього мудрости та сили на завтрашній день. З особливою увагою читали й слухали вони слова Господа з Євангелії від св. Матвія гол. 10, вірші 16-20. Потім гаряче та

*) декан православної церкви, старший над декількома церковними "приходами".

Голос духовного пробудження

в сльозах благали Господа, аби Він дав їм на завтра мудрости, сили й відваги. І розходячись нишком з таємного зібрання, вони з надією шепотіли слова Господа: "Якже видаватимуть вас, не дбайте про те, як і що вам казати; бо дасться вам того часу, що вам казати. Не ви бо промовлятимете, а Дух Отця вашого промовлятиме в вас".

І в той час, як у Руденка нараджувались, як знищити раз назавжди тих ненависних "штундів" і вже заздалегідь святкували свою над ними перемогу, ті "штунди" до ранку не спали по своїх хатах і молились. І всю надію свою поклали вони не на свою мудрість і силу, яких не мали, а тільки на Того, Хто був для них захистом, опікою й єдиною надією.

І коли раненько вранці сільський староста Андрій Кучерявий розіслав десятських кликати віруючих до школи на слідство й розправу, вони йшли туди відважно, вірячи, що Дух Святий має говорити там за них.

Навколо школи вже стояв величезний натовп. Усі покидали працю й пішли дивитись, як то будуть судити "штундів". І коли віруючих біля школи озброєні стражники оточили й казали їм йти до сіней і там чекати, всі були переконані, що то не скінчиться для віруючих добром. У школі вже сиділа слідча комісія: благочинний, Руденко, поліцейний урядник та ще дехто.

Дали наказа стражникам, і ті впровадили на допит першим Євсея Кусяку. І натовп на вулиці, і віруючі в сінях замовкли. А Кусяка, хоч блідий, але в душі спокійний, шепочучи молитву, ввійшов до школи.

(Далі буде)

Василь Болюх, Честер.

Ще раз ласкаво просимо всіх, хто пише листи до „П.П.“, писати на різних окремих аркушиках паперу про різні справи: окремо писати статтю, на другому аркушикові про передплату, на окремому — про зміну адреси, на третьому — про розшук рідні, й т. д.

На людством розпростерла свої кігті страшна духовна смерть. Грізні хмари себелюбства та сухого матеріалізму закрили перед людьми Бога, Спасителя Ісуса Христа, та всі духовні ідеали святого Слова Божого. Кажучи одверто, людство духовно спить. Народи опутані гріхами дочасного життя, хоч воно таке коротеньке й бідне. Вони змагаються між собою щодо гріха, неправди й гніву, розливають братню кров, топчуть своїми брудними ногами святі Божі закони, людську гідність і честь, щоб тільки добитися за всяку ціну марної дочасної слави та осягнути якінебудь земські жористі, бодай навіть на короткий час. Положення людства в наші часи дійсно жахливе, надзвичайно тяжке й сумне. І якщо люди не схаменуться та не залишать своїх безбожницьких цілей та ідеалів, то неминуче загинуть із власної своєї руки (Іс. 8:9-10).

Та ще страшнішим у наші часи є той факт, що той духовний смертельний сон людства поступово переходить і на християнство. Це не буде перебільшенням, коли скажу, що сучасне християнство, немов ті десять дів із Христової приповідки, загально спить і майже нічого помітно доброго не робить; навіть і ті, що належать до "черідки малої", що колись вже були пробудились у наші часи помітно піддаються тій же духовній грізній дрімоті, немов колись Христові учні біля Ісуса Христа в Гефсимані.

А ворог людства тішиться й користає з нагоди. Він робить свою руйнуючу й шкідливу роботу. Бо коли люди сплять він тоді йде та й розсіває по Христовій ниві свій кукіль серед Христової пшениці. Чи в наші часи не з'являється, навіть часто дуже густий, диявольський кукіль на Христовій ниві? — Пригляньмося зблизька й побачимо що так. І ми пи-

таємося: “Звідкіля ж взявся кукіль?” (Матв. 13:27).

В чім же виявляється духовний сон людини? Коли ти не читаєш щоденно Слѡва Божого, не віруєш у Його Правду, не молишся з благословенням, не живеш по волі Божій, не цікавишся Божими справами, не ходиш по Христовій дорозі, не робиш Його діл, не слухаєш Його голосу, не дивишся на Божі діла, не думаєш про небесне, а про земне, не маєш спільности з дітьми Божими, не радуєшся в Христі, і цього всього не бажаєш — то тоді ти, хоч можливо й називаєшся Христовим іменем і займаєш місце в Його Церкві, тоді ти духовно спиши!

Але Божий голос хоче розбудити сплячих. Він кличе: “Сплячий, вставай, і воскресни з мертвих, — і Христос тебе освітить!” (Ефес. 5:14). Вставай, бо вже настав ранок! Вставай до нового радісного життя й до добрих діл. “І це тому, що знаєте час, що пора нам уже пробудитись від сну. Бо тепер спасіння ближче до нас, ніж тоді, коли ми були увірували. Ніч минула, а день наблизився; тож відкиньмо вчинки темряви й зодягнімось у зброю світла, як у день, поступаймо добродібно, не в гульні та п'янстві, не в перелюбі та розпусті, не в сварні та задрощах, але зодягніться Господом Ісусом Христом, а догодження тілові не обертайте на пожадливість” (Рим. 13:11-14). Предсказані Христом світового значення, події, що зараз сповняються є також голосом духовного пробудження до сплячих: “Коли ж стане збуватися це, то випростуйтесь, і підійміть свої голови, — бо зближається ваше визволення” (Лук. 21:28). Наступаюче нещастя, справедливий суд Божий над грішниками, також закликає голо- сом пробудження: “Докіль спатимеш, лінивче? Коли ти встанеш зо сну твого? Недовго поспиш, недовго дріматимеш, недовго полежиш, згорнувши руки, а прийде, як волоцюга, біднота на тебе, й недоля твоя, мов той сіпака” (Прип. Сол. 6:9-11).

Тому, сплячий, встань, бо Господь

Господь кличе тебе! Не спи вже більш духовно, не спи біля Божого Слова, набирай олії до твого каганця, щоб колись не було занадто пізно! Воскресни з мертвих, стань живий між живими, покинь гріх, покайся, стань наново жити в Христі Ісусі, зачни робити перші діла, повернись до першої любови твоєї, прийди до винограднику Христового до праці, й шезне від тебе всяка темрява, страх, смуток, тривога, бо “Христос освітить тебе”. Христос є світлом життя. Він хоче освітити тебе. Він хоче і може освітити все людство. Тому, встаньте, заяснійте, діти Божі, зійшло бо світло ваше і слава Господня зійшла над вами!” (Іс. 60:1).

Іл. Кубрин, Німеччина.

До передплатників і добродіїв П. П. в Англії та в Полудн. Америці

Передплату й пожертви на П. П. з Англії можна висилати з кожного поштового уряду за допомогою міжнародного грошевого переказу — **International Money Order**. У кожному поштовому уряді спитайте про цей ордер, виповніть його й здайте разом з грошима урядовцеві.

Із усіх країн Полудн. Америки гроші до Злуч. Держ. Півн. Америки можна вислати через кожен банк.

* * *

Матеріал до “Післанця Правди” (статті, розвідки, проповіді, спомини, вірші, свідчення тощо) посилайте **тільки оригінальні**, себто власноручні й самим створені й ніде ще надруковані. Якщо посилаєте твір до якогось іншого часопису, то не посилайте його вже до П.П., аби уникнути повторення. Переклади робіть тільки з матеріалу дуже цінного й то з далеких мов, абсолютно незрозумілих українцям. При перекладах **обов'язково** подати джерело (назву часопису або книги) й мову оригіналу. Як хочете, щоб ваш матеріал був скорше надрукований, пишіть його виразно, чітко, на одній стороні аркуша, аби не треба було його переписувати.

Григорій Сковорода

У 225-ті роковини народження

(Докінчення)

У пісні 12-й збірника "Сад божественних пісень" Гр. Сковорода виразно висловив свій погляд на тую мандрівку, що забрала майже тридцять останніх років його життя:

Не піду в міста багаті,
На полях я буду жить;
Буду вік мій коротати,
Де час тихо так біжить.

О діброво, о зелена,
Мати рідная моя!
Ти для мене вся вселенна,
Знайду в тобі спокій я.

Я наук не хочу нових,
Крім здорового ума,
Окрім мудростей Христових,
В яких сладосна душа.

О діброво, о зелена,
Мати рідная моя!
Ти для мене вся вселенна,
Знайду в тобі спокій я.

Будь здоров, святий спокою!
Ти навіки будеш мій;
Добре бути нам з тобою;
Будь моім, я ж буду твій.

О діброво, о свободо,
В тобі мудрість вся моя;
При тобі, моя природо,
Хочу жить і вмерти я.

Пскинути світ і піти в мандрівку — це було його остаточне, тверде рішення. Йдучи "в народ" він чув, як його осуджували не тільки чужі, але й свої, друзі. Тому одному з них (у листі 15-му) він вияснює своє поступовання так:

"Я піклуюсь про багатство духа, про той хліб і про ту одіж, що без них не можна ввійти до найпрекраснішої світлиці Жениха; усі мої сили, все мое поривання я спрямовую туди. . . . Але ти жадаєш, щоб я ясній показав тобі мою

душу? Слухай же: я все кидаю, й усе покинув, й одного тільки хочу досягнути за все життя — це зрозуміти, що таке смерть Христа й що значить Його воскресіння. Адже ніхто не може повстати, якщо перше з Ним не вмере. . . . Горе дурушам нашим! Думаємо що тримаємо в руках ковчег Священного Писання коли бути може не знаємо що таке хрищення або що таке священна трапеза (Вечеря Господня). Якщо би ці речі були зрозуміливі на перший погляд то чи називали би їх містерія себто — таїнствами? І чи нерозумно називати таємним і таємничим те що відкривається невченим? Стародавні фарисеї та письменники облесно гадали про себе, що вони — Закон Мойсеїв, і одначе Христос називав їх сліпими. "Хто бо зрозумів ум Господень?" Це ап. Павло (Римл. 11:34) питає про Священне Писання, в якому таємничо захований розум Господень, недосяжний, закритий образами. І хто здійснить печатать? Ось чого допомагається й прагне дух мій ось до чого поривається. Тож не питай, що я роблю?"

А в іншому листі ніби до цієї думки додає: "О, якби Христос зійшов узяти участь у нашій гомілії (бесіді, проповіді)! Той, що обіцяв бути там, де двоє зберуться в ім'я Його. Аджеж, без Нього все — надармо!"

Ці листи, писані латиною, він підписує: tuus christianus amicus — твій християнський друг.

Пійшовши в мандрівку, Сковорода проповідував Христа розп'ятого не тільки словами писаними чи устними, але й цілим своїм життям. Він стався старцем, старчиком, себто особою до деякої міри духовною, як тоді це розуміли в Україні. Він проповідував Євангелію й з цього жив не тільки духовно,

але й тілесно: ті люди, що він їм проповідував Слово Боже, годували й одягали його. Він був у повному значенню цього слова євангельським проповідником.

Це було життя тяжке, суворе, й продовжувалось воно не рік-два, але майже тридцять довгих років. І головне, що він тягару й суворости цього життя не відчував, не виставляв його перед очима людськими, як щось особливе, надзвичайне: воно було для нього природним, зрозумілим, близьким, рідним.

“Ангол мій хоронитель нині зо мною веселиться в пустелі”, казав він сам про себе: “Я народжений для неї. Старість, злидні, смиренність, недбайливість, незлостивість — є мої в ній співмешканки. Їх їм люблю, й вони мене. Нещодавно хтось про мене питався: скажіть, що він там робить? Якби я в пустелі від тілесних недугів лікувався, або стеріг бджоли або ловив звірі, тоді Сковорода здався би їм зайнятим справою. А так гадають, що я дармую, й не без підстави дивуються. Правда, що дармування тяжче від гір Кавказьких. Та чи ж тільки й є праці для людини, що про продавати, купувати, женитися, відважуватись, воювати, кравцювати, будуватись, ловити звір'я? Чи ж наше серце на цьому заспокоїться? Тут, отже, видно зараз причину наших злиднів: зануривши наше серце в здобуття світу та в море тілесних потреб, ми не маємо часу вдивитися собі всередину, почистити та полікувати паню тіла нашого — душу нашу. Чи все ми маємо? Аякже, все й усяке добро тілесне маємо; словом, як у тім прислів'ю — ми як той віз, що цілком зладжений, тільки . . . колес нема; ми (люди), як люди, тільки . . . бракує нам душі. Правда, що є в нас і душа, а л е т а ж а, як у п а р а л і т и к а а б о в п о д а г р и к а н о г и. . . . Вона ж у нас розслаблена, зажурена, примхлива, боязка, задрісна, захланна, нічим не задоволена, сама на себе гнівлива, худорлява, бліда, ніби слабі із лічниці, що їх часто помилково живими ховають. Таку душу навіть як і в оксамит вберете, то чи не буде їй той

оксамит за труну? Якщо вона й у світицях бенкетує, чи не в пеклі вона? Якщо весь світ її портретами та піснями, себто одами, звеличує, чи не похоронними брентять ці сонати? “Плакатиме потайки душа моя” (Єремія). Якщо сама таємна, себто середина душі нині й болить, то хто або що її звеселить? Ах, добродію мій, пливи по морю й піднось очі до пристані. Не забудьте самих себе серед розкошів ваших. “Не одним хлібом житиме людина!” Про цей останній, ангольський хліб удень і вночі підключається Сковорода’.

Та Сковорода проповідував не тільки усно, але й писав. Вище вже було сказано про деякі його твори. Він не покинув писання аж до смерті. За його життя вже — його твори переписувались його послідовниками й друзями, й ці рукописи розходились по всій Україні. Його псалми співались у кожному селі. Слава про нього ширилась по всіх українських землях. Портрети його можна було бачити в селянських хатах і в панських палацах по всій Великій Україні аж до революції.

Село, до якого він вступив, лічилося щасливим, а мешканці хати, в якій він був бодай один раз, рахувались благословенними. Автор цієї статті, мандруючи по містах і селах Лівобережної України (Полтавщина, Чернігівщина, Харківщина та Катеринославщина) перед Всесвітньою війною, бачив на стінах багатьох хат і палаців портрети Гр. Сковороди з написами, що їх роблять тільки під образами світих, а старі селяни не називали філософа інакше, як “святий старець”.

Та не тільки пам'ять про нього живе в українських серцях: ще досі живе та справа, те Боже діло, що він його засівав серед нашого народу.

Смерть Сковороди

Напочатку серпня 1794 року Сковорода опинився в Росії, в селі Хотетові на Орловщині. Там по дев'ятнадцяти роках розлуки він зустрівся з своїм бувшим учнем і послідовником Михайлом Ко-

валинським. За цей час М. К., багатий дідич і власник Хотетова, дослужився до генеральської ранги, але зазнав і багато пригод, розчаровання та вдарів духовних. Дружина його покинула, діти залишили, приятели ошукали й зрадили, він постарівся й хворів. У журбі та в горю він шукав порятунку в свого давнього вчителя, благаючи його приїхати до Хотетова.

Три тижні провів Скворода в свого найулюбленішого учня, потішаючи та навчаючи його. "Старість, осінній час, безперестанна слота збільшили непорядки в здоров'ю Сквороди, зміцнили кашель і слабість. . . Його приятель упрошував залишитись у нього, зиму провести й вік свій скінчити згодом у нього в домі. Він сказав, що дух його наказує йому їхати, і приятель відіслав його негайно". Сквороді пішло вже на 73-й рік і Ковалинський був неспокійний за цю подорож. На прощання він благав Сквороду взяти з собою бодай гроші; вони могли придатися йому в мандрівці.

"Ах, мій друже", відповів Скворода: "невже я не здобув ще віри в Бога, що Провидіння Його піклується про наше все потрібне своєчасно?" Грошей він не взяв, а, обіймаючи на прощання свого приятеля, залишив йому заповіта:

"Може статись, що я вже більш тебе не побачу! Прощай! У твоїх життєвих пригодах пам'ятай завжди те, що ми говорили: "Світло й темрява, добро й зло, вічність і час. Дух мій признав тебе здібним прийняти Правду й любити її". Скворода залишав свого друга в порядку: той знов навернувся до Бога й був знов віруючий. Він охоче був би залишився у приятеля, але почув наближення смерті й конче хотів іти в Україну. Під дощем, по слоті він вирушив 26 серпня в напрямку на Курськ і Білгород.

У кінці вересня Скворода перейшов у Козачій Лопані російсько-український кордон і через містечко Золочів (35 верст на північ від Харкова) прийшов до села Пан-Іванівка, де інший його приятель Андрій Ковалевський затримав його

в своїм маєтку. Дощі не переставали, і здоров'я Сквороди щораз слабшало, але погідний настрій не покидав його. Своім слухачам він щодня говорив про смерть і про вічність. Життя земне називав сном, а смерть — пробудженням. Відчуваючи її скорий прихід, він сам вибрав місце вічного спочинку над ставом при затишній зеленій леваді. Там коли знов надійшли теплі осінні дні, він щовечора грав на сопілці. Туди приходили слухати його мову селяни. Там він бажав бути й похованим. Господаря А. Ковалевського він просив прикрити могилу каменем, а на ньому витесати такі слова:

Світ ловив мене, але не спіймав.

28 жовтня (по ст. стилю) була ясна, тиха, тепла погода. До дідича зібралось багато сусідів і знайомих, що бажали послухати чудовного старця. "Під час обіду", оповідає проф. І. Срезневський: "Скворода був надзвичайно веселий і балакучий; навіть жартував, оповідав про своє минуле, про свої подорожі, пєрежиття. Від обіду всі підносились зачаровані його красномовством. Скворода віддалився. Він пішов до саду. Довго він ходив по заплутаних стежках, зривав овочі й роздавав їх хлопчикам, що працювали. Під вечір сам господар пішов шукати Сквороду й знайшов його під розхилистою липою. Сонце вже заходило; його останнє проміння перебивалось крізь гушавину листя. Скворода з лопатою в руках копав яму — вузьку, довгу домовину.

"Що це, друже Григорію, чим це ти зайнятий?" спитав господар, що підійшов до старця. "Час, друже, кінчати мандрівку", відповів Скворода: "і так вже все волосся злетіло з бідної голови від мордування! час заспокоїтись!" — "Але ж, брате, дарма! Годі жартувати, ходім!" — "Та йду! але перше проситиму тебе, мій добродію, нехай тут буде моя остання домовина". Пішли до кімнат. Та Сквороді не сиділось. Він піднісся й пішов до своєї "кімнатки" — маленького затишного покою, вікнами в сад, де

він жив. Там він одягнувся в чисту білизну, довго молився на колінах, а потім, поклавши під голову звої своїх творів і Біблію, ліг, склавши руки навхрест. Довго чекали його до вечері, але він не з'явився. На другий день він не прийшов ні до сніданку, ні на обід. Це здивувало господаря. Він сам пішов до "кімнатки" Скворороди, будити його. Але Скворорода лежав вже холодний, зкостенілий.

Поховали його в домовині, його власними руками викопаній. І до цього часу в Пан-Іванівці є його могила, оточена залізною огорожею; на могилі лежить камінь, а його написом ще й до наших днів славетний український проповідник і філософ звіщає своїм землякам і всьому світові:

Світ ловив мене, але не спіймав.

Л. Ж.-Потапович,

Честер, Зл. Д. П. В.

ОГОЛОШЕННЯ

Ксеня Бойко шукає своїх братів — Івана, Павла та Антона Сисаків і сестру Марію Навроцьку, з дому Сисак; усі походять із Зах. України, п. Скалат (Галичина). Хто знає щось про них, нехай ласкаво подасть до Редакції П. П.

* * *

Василь Пукий, родом із села Стрілки (повіт Ст. Самбір, Зах. Україна — Галичина), шукає свого брата Антося Пукия, що знаходиться десь в англ. зоні Німеччини.

Wm. Puky, 98 Southside Dr., Hastings-on-Hudson, N. Y., U.S.A.

* * *

П. Корнилюкова шукає свого вуйка Кліма Філося, що був пастором в U. S. A. Відомості просить ласкаво подати на адресу:

Mrs. P. Korneluk, Dauphin, Man., Can.

* * *

Бр. Захар Речун-Панько, що приїхав із Європи й оселився в Канаді, подає свою адресу:

Rev. Z. Reczun-Panko, 267 De Boishriand, Montreal 18, Que., Canada.

Біблія---Слово Боже

Р. Торри

Коли я був студентом духовної семінарії, в мені вперше повстало питання: **чому я вірю, що Біблія є дійсно Слово Боже?** Ця думка з'являлась у мене й раніш, але тепер, коли я студіював Біблію, коли я приготівлювався до того, щоб іншим проповідувати Слово Боже, я сам себе почав запитувати: а звідки ти знаєш, що то є дійсно Слово Боже? Я мав приятелів, що могли би були дати мені задовольняючу відповідь на це питання, але я не хотів відкривати їм свого серця и шукав відповіді й спасіння тільки в Бога, й я почав боротись із самим собою. І ось, після довгої боротьби, я вийшов із темряви сумнівів до блискучого світла віри й приїшов до глибокого переконання, що **Біблія, від початку до кінця, є правдиве й справжнє Слово Боже.** Я бажав би про це переконання поговорити з читачами.

Чому я вірю, що Біблія є Слово Боже?

1. Тому, що так твердить Ісус Христос. Є багато людей, що признають, що Ісус Христос був, жив, навчав, але які не вірять в авторитет Біблії. А в той же час Біблія тільки тим і займається, що оповідає про приготівлення стародавнього світу до Його приходу на землю, вона описує той прихід, Його життя, науку, діла, Його смерть і воскресіння. Якщо ми признаємо частини Біблії, що говорять про Христа, то повинні признати й усю Біблію, бо всі її частини пов'язані в одну цілість самим Христом, Його Особою. Якщо ми признаємо Новий Заповіт, то повинні признати й Старий, бо про нього Новий дає найдокладніше свідцтво, як про Слово Боже. Єв. Марка 7:13 називає Закон Мойсея "словом Божиим". В Євангелії Луки 24:27 читаємо: "І почавши від Мойсея й від усіх пророків вияснював їм у всіх писаннях про Нього", а в 44 вірші: "мусить справдитись усе, писане в Законі Мойсейовому,

і Пророках, і Псальмах про Мене". Жи-ди ділили весь Старий Заповіт на три частини: Тора-Закон, Небійм-Пророки й Кетубім-Псальми, й тому Ісус Христос виразно підкреслює ці три частини й, мовляв, ставить на всі три частини Свою потверджуючу печатку. В Євангелії Івана 10:35 Христос каже: "не може пола-матись Писання", і цим виразно свідчить нам про достоменність і певність Старо-го Заповту. Ще міцніш висловлюється Христос в Євангелії Матвія 5:18: "одна йота або титла не перейде з Закону, аж поки все станеться". "Йота" — найнез-начніша літера в гебрайській азбуці, а "титла" — це тільки крапка при якійсь шелестівній літері; і коли Христос каже оці приведені вище слова, Він хоче ска-зати цим тільки те, що Писання є вірне й певне до остатньої крапки. Отже, як-що ми признаємо Христа та Його слово, то повинні признати й божественний ав-торитет усього Старого Заповіту.

Щодо книг Нового Заповіту, то по-твердження їхнього богонадхнення зна-ходимо в словах Ісуса Христа в Єванге-лії Івана, 4:26: "Утішитель же, Дух Свя-тий, Котрого пішле Отець в ім'я Мое, Той навчить вас усього, й пригадає вам усе, що Я глаголав вам". Тут ми бачимо, що все те, що говорили по Христі Його апостоли й учні, все, чого вони навчали — усе це вони говорили не від себе: вони тільки повторювали те, чого їх нав-чав Ісус.

Дехто може спитати: а звідки ми зна-ємо, що апостоли достоменно передали все, що їм казав Христос? Аджеж і вони могли дещо забути? Правда, що пам'ят-ливість могла їх зрадити; але ж тому то Христос і каже, що в Євангелії записа-не не те, що **апостоли запам'ятали** зо слів Ісуса, але те, про що **їм нагадав Дух Святий**; а Дух Святий нічого не забу-ває. Далі, в Єв. Івана 16: 13-14 Ісус ка-же, Дух Святий повинен привести апо-столів "до всякої правди". Таким чином, у науці Нового Завіту ми маємо досто-менну правду. Наука апостолів є наукою Христа.

Отже, якщо ми признаємо авторитет

ГОЛОС

Голос чую: "Воскресіння!
Встав із мертвих Христос-Спас!"
Втихли смутків голосіння;
Сліз нема — веселий час!

Жінки більш вже не в тривозі...
Спішать учнів сповістять,
Що воскрес — бо Ангол Божий
Їм з'явився в ту ю мить.

І сказав: "Ви не лякайтесь!
Він воскрес, із гробу встав;
Учням теж ви пригадайте

Ці слова, що Він сказав" . . .

"Виданий Я буду в руки
Ворогам, на посміх-глум,
І в кривавих хресних мук
За гріхи Я світу вмру,

Але в третій день воскресну;
Смерть і пекло знищу Я,
Й перш, ніж піду в край небесний,
Ласка стріне вас Моя.

Учням всім Христос з'явився:
"Спокій Вам!" Він проказав,
Хлібом — Духом поділився
І на весь світ їх послав.

Щоби людям голосили
Про воскреслого Христа;
Хто увірить, щоб христили,
Для небесного життя.

О, цей голос хай втішає
Й наші стомлені серця,
Що Христос ще воскрешає
Всіх, хто прийде до Отця.

Любі друзі, кого може
Вістка зрушити нова
Той хай скаже переможно
Отакі святі слова:

"Чуєм голос: Воскресіння!
Воскрес з мертвих Христос-Спас!"
І своїм Він воскресінням
Воскресив від смерти й нас.

Лука Підгорецький, Канада.

Ісуса Христа, то повинні й Біблію при-знати за справжнє Слово Боже.

(Далі буде)

Р. Торри.

Над листами

Перед мною листи. Десятки, сотки листів з усього світу. Перечитую й роблю нотатки. Зміст майже один і той же: просять хліба, просять "Гісланців Правди", літератури, Біблій, словників. Великий аркуш, що на ньому роблю нотатки, швидко заповнюється. Безконечний, здається, спис таборів, скитальників, потреб і просьб. Тільки в одному листі подає брат адреси чотирьох таборів, що є по сусідству з ним, з отакими примітками: 1) Hoogstede bei Bentheim, Bathorn, D. P. Camp. 1000 українців, із них 10 душ баптистів. Треба б вислати бодай 50 примірників "Гісланця Правди". 2) Kiel-Heikendorf, Gemeinschaftslager "Korpeneg" 25. Тут 1500 українців, 13 наших членів, кільканадцять наближених. Треба було би вислати бодай 75 "П. П." 3) Hamburg-Neuengraben, Ukrain. Camp Falkenberg. 2000 українців, з них наших 8 членів. Треба було би вислати бодай 100 "Гісланців". Тоді один примірник був би на 20 душ. 4) Heidenau bei Tostedt, Kreis Hamburg, Lager Stateless. 4000 українців, 13 наших членів, кількадесять наближених. Отже, треба було би вислати бодай 200 "Гісланців Правди", по одному на 20 душ.

Це тільки одна просьба. А таких десятки з англ. зони, десятки з америк. зони Німеччини, десятки з Австрії, Бельгії, Франції. Сотки тисяч скитальників у Європі, тисячі в Полудн. Америці, Африці, Азії, на островах океанів, у лісах, пущах, фабриках, таборах. Мої руки опускаються. Почуваю себе безсилим, безрадним. Сльози стоять у горлі...

Починаю молитись. Вертається отуха, сила. Треба щось робити. Починаю відзначувати: там, де стояла цифра 200, ставлю 10; де 100, там пишу 5, і т. д. Отже, один примірник буде не на 20, а ле на 400 душ. Підраховую. Не маю й стільки. Отже, треба ще зменшити.

А брат із листа кричить: "Дорогий Брате! Ви прислали мені 10 примірників. Ще не встиг вийти з бараку, де пошта, а вже мене обступив натовп скитальни-

ків. Кричать, просять, благають. Здушують із усіх боків. Вихопили, не взяли. Розхапали в один мент. Усі незадоволені, розчаровані, похмурні. Дивляться майже з сльізьми в очах. Брате! Чи не могли би ви вислати принаймні кілька сот примірників. Тут понад 6000 скитальників. Іду до бараку. За пазухою маю схованого одного примірника. А назустріч біжать все нові й нові натовпи. Це все на пошту по літературу. Пізнають, обступають . . . розводжу безпорадно руками . . . розходяться поволі. Брате! пришліть бодай старих, подертих, бодай яких небудь . . . аби друкований папір . . . голод слова'.

Переглядаю картки читачів, неплатників. Один за другим, ось вже скоро рік читають, а ще не внесли ані сента. Треба спинити висилку їм. Читали майже рік безплатно. А живуть у Америці, Канаді. . . Мають усе. . . Забули про Господа, про Слово Його, про голодних і спрагнених правди. Забули. . . Із болем у серці витягаю їхні картки й відкладаю. Більше не посилатиму...

Берусь до другої скриньки. Це передплатники. Переглядаю картки. Ось сестра; вже декілька разів прислала за себе й за декількох других по 2 дол. Просить вислати до Європи. А вона — вдова. А ось брат: тяжко по ночах працює, родина, борги. А він щомісяця 5 дол. дає на П.П. Його дружина з сльізьми на очах каже: "Ми обіцяли перед Богом давати. Посилайте П.П. до скитальників". А ось ще брати, сестри, гуртки сестер, церкви. Це ті, що дають і дають. Це ті, що властиво видають П.П. Якби не вони, часопис вже давно вмер би. Як довго вони витримують?

Поволі опускаюся на коліна й починаю з сльізьми благати Господа за цих братів і сестер, що тяжкою працею здобувають хліб для себе й для бідних скитальників.

Господи, благослови Твоїх щирих, вірних, відданих Тобі дітей Твоїх. Благослови й тих перших! Благослови скитальників! Благослови нас усіх і Твоє діло, що робимо його!

ЗАКЛИК ДО БОЮ

“Займаючи в полон усякий розум на послух Христу” 2 Кор. 10:5.

З ім'ям ми Христовим підемо
Усі, вмиті в крові святих,
І зброю спасіння візьмемо
З собою в кривавий той бій.
Підемо разом, сестри й браття,
Христос нехай перший йде
Ми ж всі за Ним, повні завзяття
Й побіда за нами буде!

Нагострим меча ми свободи,
Щоб пута гріха він рубав,
І пустим на волю народи,
Що їх сатана покував.
Хай вийдуть живі та щасливі
І радісно славлять Христа;
Нехай на євангельській ниві
Робота почнеться свята.

Тож сміливо в бій виступаймо,
Займаймо в полон ворогів,
По-братньому тих всіх вітаймо,
Що їх сатана так гнівив!
Не біймось ні ран, ані смерти,
А біймось лише вічних мук,
Волиймо всі краще померти
Як впасти до злого знов рук.

Вперед за Христом! Алилуя!
Чекає нас вічна мета!
Хай віра між нами панує,
Й любов, і надія свята!
Недовго вже нам тут змагатись,
Вже скоро прийде наш кінець,
І ми всі підем спочивати —
Туди, де чекає вінець!

І. Пилипчук, Філядельфія.

Після цього числа спиняється висилка “Післанця Правди” тим із читачів у Канаді й Злуч. Держ. П.А., що не вплатили досі ще й цента. Передплатників, що досі заплатили за один рік, просимо ласкаво про дальшу підтримку цього їхнього часопису. Усіх читачів, передплатників і добродіїв П.П.” від імени тисяч скитальників, розкиданих по всьому світі, що дістають “П.П.” безкоштовно, благаємо не забути про дальшу підтримку.

Редакція.

ЯК ХОЧЕТЬСЯ МОЛИТИСЯ . . .

Як хочеться молитися часом
Йому, Хто всепробачливий й ласкавий:
Не приведи загинути рабом
Чужої ласки та чужої справи.

Не допусти скінчити тужні дні
Під непривітним чужинецьким дахом,
О, дай колись ще перейти мені
Старим, під липами, чумацьким шляхом.

Спочинуть в холодку рясних садків,
Вклонитися селу, струнким тополям;
Почути дзвонів півзабутий спів,
Що ввечері стихає так поволі.

Свобідно перейти широкий гон,
В лухку ріллю насіння кинуть жменю,
Під копами забути давній сон, —
І припавши до межі — о, Нене, Неню!

Як хочеться молитися часом
Тому, Хто знав і біль, і сльози, й рани...
Не дай, о Боже, згинути рабом
На спраглих межах мого Ханаану!

Володимир Остапчук, Чужина.

РІЗНЕ

Брат П. Бартків подає до відома, що на підставі ухвали комітету району Філядельфія, Честер, Кемден, Атлантик Сіти, Бетлегем, Фраквл і Крумлин, він, як презес району, додав до виасигнованих комітетом 200 дол. своїх власних 100 дол. і на всю суму вислав 30 харчевих пачок через фірму КАРЕ до таких віруючих у Європі (за азбучн. порядком): Барчук Іван, Бабис В., Бричукова П., Бичковський С., Домашовець Гр., Гарбузюк О., Гнатишова Л., Гетце Б., Гутше В., Зубилевичова З., Каплієнко П., Курбрин І., Марійчук Д., Луцик Т., Махник Ф., Мороз Д., Назаренко Ф., Нищик С., Олексієвичова А., Підгорецький І., Подворняк М., Речун-Панько З., Стадник А., Шмідова Ю., Тарасюк І., Теслюк М., Тростяничук Р., Угрин І., Цьох Я., Явтуховичова А. Від багатьох із них вже одержано листи з подяками за цей дар.

П. Бартків, Честер.

Із праці на ниві Божій

(Продовження із стор. 2)

Він один віруючий у таборі, але не падає на душі, а горливо працює для Господа.

Яків Шнайдрок.

* * *

Вонсакет, Америка. В українській церкві ми мали чудові зібрання, на котрих були брати з Пибоді — Б. Ланяк, Семенинн і Олексюк. Усі вони Словом Божим звеселяли наші серця. Потім говорив бр. Бокмер, а далі відбулась Вечера Господня, під час якої зворушили наші серця брат і сестра Гриценюки з Вустеру чудовим співом, а брат Перегодюк із синами грою Божих пісень. Брати Ю. Урбан, Балтків, Костів і Наркевич так само звеселявали наші серця мовами та відвідинами нашої й сусідніх церков.

Антін Костів.

Дітройт, Америка. Сьогодні дістала любого гостя П. П., що приходить і до нас. Як я тішусь, коли він приходить! Він приносить відомості з усього світу. Тож ми повинні його піддержати. Ніколи не забуду, як наш старенький брат Семен Дикий ще 1935 року закликав нас допомагати "Післанцеві". Він нас навчає в нашій рідній мові, приносить нам стільки радості й духовної поживи. Усі народи піддержують свою літературу, тож і ми повинні свою піддержати також. Закликаю до цього всіх братів і сестер (уривок із листа). **Ксеня Бойко.**

* * *

Аргентина. 25 грудня, на Різдво, коли у вас все покрито снігом, у нас гаряче страшенно. Якраз почались жнива (розумію не духовні, а так такі звичайні, пшеничні жнива). Зібрання в цей день влаштувала молодь і жіночий гурток. Розпочав його читанням Слова Божого й молитвою бр. Олекса Червяк. Потім діти співали, віршами й молитвами в мовах українській, російській та еспанській прославили Господа. Чудово співав хор під орудою бр. А. Кравчука. Брат

Василь Цимбалистий проповідував про народження Христа, а потім хор співав колядку "Небо і земля". Закінчив зібрання сильною мовою брат презес гуртка молоді О. Чер. Під кінець роздали щасливим дітям багаті подарунки.

Молодик.

* * *

Англія. Перш за все дякую за П. П., що я його одержую регулярно й . . . як досі, ще безплатно. Шукаю способу, аби вислати передплату. На Великодні свята пережив багато радості й Божого благословення. Був запрошений до Лондону, куди з'їхалось нас понад 50 віруючих українців. Усі оповідали багато цікавого про свою подорож, що їй відбували без знання англ. мови, за допомогою українських "мигів". На перший день свят мали зібрання молоді, з деклямаціями, співами, грою оркестри. Того ж вечора відбувся іспит 10 душ, що бажали вступити до церкви. На другий день в околицях Лондону відбулось свято хрищення цих 10 душ. Було присутніх біля 200 віруючих різних національностей. Чудово проповідували англійські брати, а їх гарно й надхненно перекладав на українську мову бр. Андріюк. Великої радості пережили ми цього дня. Тут я зрозумів, навіщо Господь розкидав нас по світу: ми повинні й тут світити Його світлом. Бажаю Божого благословення "Післанцеві Правди" й усім нашим братам і сестрам в Америці в їхній праці для нашого знеможеного українського народу.

Володимир Зайка.

* * *

Париж, Франція. Ви просите, щоб я написав вам про духовну працю серед нашого українського народу у Франції. Це якраз найбільший біль мого серця, бо хоч тут добра сотка тисяч старих і нових наших емігрантів, і хоч щораз прибувають сюди тисячі наших скитальників із Німеччини, вони не чуять тут проповіді Слова Божого в рідній мові. Часто говоримо про любов Христову й кличемо їх на наші зібрання, а відповідь чуємо таку: "якби то там проповідувалось нашою рідною мовою, то ми би пішли;

але в мові наших ворогів навіть і чути не хочемо!" Не дивуймося таким відповідям: це ж люди, що ще не знають Правди Божої. Тому й не судімо їх. Судімо краще тих, що не подбають про те, щоб кожному народові понести спасенну вістку в його рідній мові! Добре було би, щоб американські брати подбали про те, аби прислати сюди добрих камінярів, що будували би тут Церкву Божу рідною мовою. У Церкві ми всі стоїмо міцно, не піддаючись на спокуси відступників.

* * *

Бельгія. Церква в Лежу ввесь час росте й духовно міцніє. Приготовлюємось до хрищення, до якого зголосилось 12 душ, з них троє молодих українців, що прибули з Німеччини. Мусимо зібрання провадити аж у трьох мовах. Запровадили спів по-українському, але бракує нам українських співаників і літератури. Українців прибуває щораз більше, тільки нема відповідного працівника для них. Тим часом проповідує їм бр. А. Стадник. Хвалити Господа, сплатили вже половину боргу за залю; найбільше надіслав Др. Бел, відгукнулись деякі віруючі в Америці й прислали через бр. А. Костіва 20 дол. Дякуємо цим українським братам. Ще ми винні 19 тисяч франків (біля 500 дол.), але віримо, що Господь допоможе й цей тягар здійняти. Наші віруючі роблять, що можуть, аби сплатити борг. Моліться за нас усіх.

* * *

Нігерія, Західня Африка. Тепер ваканції. По них я вирушу в подорож до народу бушменів і в глибину поганської території й ходитиму від оселі до оселі, роздаючи Слово Життя диким людям. Шість місяців я вчилась їхньої мови у школі, за 350 миль звідци. Цією мовою зможу порозумітися з багатьома племенами. Тимчасом при звичаююсь до клімату, їжі та до людей. У подорож піду ще з однією жінкою. Разом із нею будемо говорити людям про Господа. Одержала ваші листи, грошевий подарунок від Честерської молоді й церкви

й "Післанця Правди". Дякую всім, що мене не забувають у цій далекій країні. Ах, як я далеко від вас! Між нами океан, а звідци до океану ще так далеко; Найближча пошта від нас 160 миль; раз на місяць вирушають післанці з листами до пошти.

9 квітня 1948 р. Дякую за поміч і за "Післанця Правди". Я вернулась із подорожі. Зробила пішки 300 миль. Речі, їжу й інше несли спеціальні носії на головах. Кожен мав по 60 фунтів. На шляху ще не падали дощі, а то носії мусили би й мене переносити через річки й потоки. А так я переходила сама вброд. Коли почнуться дощі, то падатимуть 5 місяців. Тоді тут дуже холодно. Це час сівби.

Вибачте, що через дощі не могла писати до вас. Дощі спинили пошту. Пізніш напишу вам правдивого дописа для "Післанця Правди". Пишіть до мене. Дякую, що не забуваєте про мене. Моліться за мене.

Катерина Гладун.

Від Редакції П.П. Повищі уривки з листів місіонерки Катерини Гладун, що живе й працює в центральній Африці, дають деяке предствалення про надзвичайно тяжкі умови життя й праці цієї Богіві відданої християнки, що пішла на місійну працю в далекій Африці. Честерські сестри й молодь послали їй через "Післанця Правди" свою маленьку поміч. Хто з дітей Божих, що живуть спокійним, ситим життям у добробуті й розкошах Америки, моліться й пам'ятає за незнаних їм саможертвених робітників і робітниць у далеких краях? Молячись, спогадайте їх перед тронем Відвічної Ласки!

* * *

Філадельфія, Америка. У неділю 18 квітня відбувся тут благословенний районний з'їзд. Провід у Богослуженні тримав бр. А. Соловей, співом керував бр. Михайло Самусевич, пригравала сес. Л. Добушовська. Подружжя Каренків співало; потім попливли свідоцтва бр. Т. Мазура й однієї сестри з Атлантик Сіті, що свідчила чудовою деклямацією. Далі промовляв бр. Н. Шельпук, співала мо-

лода сес. Колодій, свідчила сес. Дума, деклямувала сес. Богуслава Ж.-П., оповідав про працю на Фльориді бр. Ісаєв, проповідував бр. Л. Ж.-П. і закінчив мовою бр. П. Бартків. Хор під проводом молодого бр. Медведенка, як завжди, чудово співав. Брат Мазелюк закінчив Богослуження молитвою. Тому що багатьох брали участь у цій урочистості з щирим бажанням прославити Господа, настроїв був духовний і радісний.

* У суботу 24 квітня в залах Східної Баптистської семінарії відбулась вечерея любови молоді Укр.-Рос. Союзу Баптистів, присвячена англ. часописові молоді "Пайлот", що його редагує здібний бр. Петро Ковальчук. Вечерю вшанував своєю присутністю презес Союзу бр. Плат. Давидюк. Крім нього двох братів брали участь у мові: провідник молоді бр. А. Ялович, працівник для молоді бр. А. Чердін, презеска жіночого об'єднання сес. М. Непраш, амер. брат Др. К. Роди, презес районного об'єднання бр. П. Бартків, редактор "Післанця Правди" бр. Л. Ж.-Потапович, бр. В. Ковалик, що доперва повернувся з Європи, секретар Союзу А. Радивонюк, бр. Н. Шельпук, амер. проповідник Андерсон; співали або грали сес. Лідія Хмелів, Марія Андерсон, Рута Бровн та ще свідчили кільканадцятьох братів і сестер із багатьох церков Союзу. Настрій був погідний, теплий і братній. Закінчено вечерею молитвою. Усіх присутніх було 180.

* У неділю 25 квітня в американ. Церкві на Поплар стр. рукоположено в пресвітери бр. А. Чердіна. **Присутній.**

* * *

Гартфорд, Коннект. З нагоди 20-тих роковин існування й праці гуртка сестер відбулись у місцевій Церкві радісні та благословенні зібрання. Прибули численні гості з дооколицьких церков. Єднанню дітей Божих та підвищенню настрою сприяла чудова весняна погода. Урочистості мали розпочатись у суботу 8 травня ввечері. Напередодні, одначе, прибуло до Гартфорду тіло молодого брата Семенова, і тому віруючі насамперед зібрались біля його труни, в домі

його батьків. Усі були перейняті передчасною смертю цієї квітучої ще, бо всього 20-річної дитини Божої, особливо була пригнічена розлукою з сином його мати, яку підтримала тільки міцна віра та надія на майбутнє спіткання з дитиною в небесах. Зібрання в церкві провадив з особливим надхненням, підкреслюючи повагу похоронного настрою та радість спіткання сестер, місцевий пресвітер бр. П. Давидюк. Промовляли приїздної сестри — М. Непраш і Н. Жабко-Потапович. По них деклямувала дочка другої сестри, Богуслава Ж.-П. Закінчив зібрання проповіддю бр. П. Д. По цім зібранні всі присутні перейшли до дому смутку, де при труні Небіжчика бр. Семенова відбулось ще одне богослуження, обвіяне й журбою й тихою небесною радістю.

У неділю 9 травня молитовний дім виповнився по-береги. Відкрив зібрання бр. П. Давидюк, запрошуючи до виконання програми місцевих і приїздних сестер, а по полудні місцеву молодь, що вона попроварила спів, деклямації та промови з нагоди "Дня Матері". Мимоволі во всьому пробивалась тиха журба, бо всі згадували молодого брата, що в цей день мимоволі справляв своїй матері біль розлукою з нею. Хор співав поангельському гарно. Старші сестри при допомозі молоденьких теж зворушили серця всіх своїм окремим співом. Три доньки й син подружжя Марчуків ще більш піднесли благословенний настрій чудовою грою. Зібрання було зранку й по полудні, а в перерві місцеві сестри нагодували й напоїли всіх присутніх. Увечері при труні Покійного, перенесеній до церкви, відбулось урочисто-жалібне богослуження. Під час його лились надхненні Духом Святим промови, спів хору, що йому, як і вранці, пригравав чудово бр. Калюзин. Промовляли: бр. П. Д., сес. Н.Ж.-П., англійський проповідник і місцеві брати — в мовах українській, російській, польській і англійській. Усю ніч потім вартували при труні віруючі. Похорон відбувся на другий день, у понеділок 10 травня по пол. **Сестра Н.Ж.-П.**

Я ДРУГА І ПРАВА

ПІСЛАВЕЦЬ ПРАВДИ

ПІСЛАВЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 7-8

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ—JULY-AUGUST

1948

На скитальщині

О Боже, як сумно, як тяжко мені
Блукати й нидіти на цій чужині!
Минають без радості ночі та дні
Без близьких, без любих людей, без рід-
ні.

Я хочу бодай на коротку ще мить
На грудях Твоїх, любий Боже, спочить;
Як мати дитину пригорнеш мене,
Забуду й минуле й сучасне сумне.

Забуду я й сльози, й зідхання, й журбу,
І смутки землі та її боротьбу;
Спочину назавжди від болю, від ран
На грудях Христа, як апостол Іван.

Візьми мене, Боже, в оселю Твою,
Туди, де святі спочивають в раю,
Бо тяжко та сумно на цій чужині,
Без рідних і любих, самотній мені!

Єва Мрачинська, Англія.

Із праці на ниві Божій

Враження з подорожі. Багато братів і сестер звертались до мене з просьбами писати знов статті з подорожі, як це я робив із Старого Краю. Та на жаль, що було можливим там, тут того не трапляється. І умови праці тут і там цілком інакші. І тих переслідувань, що були там ми тут ні зустрічаємо. Та все таки праця Божа тут іде далі, і Господь робить Своє діло. І слава Йому за те, що Він далі дозволяє нам усім працювати на Його ниві. За останній час Він дозволив мені відбути дві подорожі. Перша з них була до Канади. У місті Гамілтоні відбулось відкриття української баптистської Церкви. З'їхалось чимало місцевих і дальших віруючих, що взяли гарячу участь у відкритті. До слова приступили проповідники з різних місць, а між ними бр. В. Бура та Л. Бучак. З особливою увагою присутні слухали промов братів-скитальників, що недавно прибули до Канади — Лук. Підгорецького та Мих. Подворняка. Їхні, слова про пережиття та недавні страшні події в Європі зробили велике враження. Гості лишились під впливом діяльної та щирої праці, що її в Гамілтоні провадить бр. М. Тодорук із своєю помічницею-дружиною.

Друга моя подорож відбулась до Детройту, куди я їздив із бр. М. Бартковим. Залатвили там деякі справи, а серед них і справу щодо помочі скитальникам. Члени української баптистської Церкви в Детройті склали чималу суму грошей на пачки. Із допомогою прийшли також члени й російської бапт. Церкви в тому ж місті. Було споряджено сімнадцять пачок харчів. Повернувшись із бр. Бартковим до його дому, поміг йому в пакуванні ще п'ятнадцяти пачок, що теж були вислані на скитальщину. Не опускаймо далі рук у тій прикладній праці допомоги, аби й до нас Христос міг колись звернути Його слова: "Я голодував, а ви Мені дали їсти".

Н. Лукіяничук.

Монтреаль, Канада. Довгі роки місцева Церква не мала свого проповідника, і його місце займав один із старших братів. Віруючі постійно молились, аби Господь дав їм відповідного брата, і Він вислухав їх. Заходами старших братів, баптистської місії а найбільше старанням самої Церкви під проводом бр. Маяк — Господь допоміг спровадити зо скитальщини брата Зах. Речун-Панька. У неділю 25 квітня день великої радості — привітання нового пастора — святкував Церквою. Урочисте Богослуження розпочав бр. Маяк. Крім нього служили словом брати Я. Рябуха, Ів. Романюк і Др. Мекечин. Загальний спів і виступи окремих співців прикрашували Богослужбу. В офіційній частині секретар Церкви бр. Коляда перечитав постанову Церкви покликати на пастора бр. Речун-Панька, бр. Маяк розповів про працю Церкви за дев'ять років його благословенної діяльності, як проводячого. Він підкреслив, що Церква за цей час вислала двох студентів до біблійних шкіл і що вона з великою радістю вітає цей урочистий день. Брат Є. Явтухович, що особисто знав бр. З. Речун-Панька ще в Старім Краю, склав надзвичайно цінне свідчення про пастора та його працю в Україні та на скитальщині.

Із великим зворушенням і слізьми промовляв новий пастор. Він розповів, як Господь його колись спас, як покликав до праці та перевів через роки життя й трудів в Україні за мирного часу й за страшних днів воєнної завірюхи. Наприкінці словами ап. Павла висловив гаряче бажання й далі проповідувати Євангелію.

По першій Богослуженні відбулось прийняття гостей їжею, що її спорядили місцеві сестри. Вечірнє Богослуження вже під проводом нового проповідника перейшло з неменшим благословенням.

Учасник.

Редактор і співробітники "Післанця Правди" вітають Монтреальську Церкву та її пастора й бажують їм великого бла-
(Продовження на стор. 11)

"I am the way, the truth, and the life"
(John 14:6)

"THE MESSENGER OF TRUTH"

UKRAINIAN CHRISTIAN MONTHLY
Subscription: 1 year \$2.00; half year \$1.00
Foreign Countries \$3.00. Single copy 25 cents
Editor: Rev. L. Zabko-Potapowicz.

"Я дорога, й правда, й життя"
(Івана 14:6)

"ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ"

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТІЯНСЬКИЙ МІСЯЧНИК
Передплата: Річно 2 дол. На півроку 1 дол.
За кордоном 3 дол. Поодиноке число 25 ц.
Редактор: Паст. Л. Жабко-Потапович.

324 $\frac{1}{2}$ East 8th Street, Chester, Pa. U. S. A. Telephone: Chester 2-8142

На цю адресу висилати матеріал, пожертви й передплату.

No. 7-8 July-August, 1948 Vol. 15— Ч. 7-8 Липень-Серпень, 1948 Рік 15

Сон і пробудження

Якщо споглянемо уважно на цей світ, то побачимо, що він дійшов вже до крайнього ступеня занепаду духовного й морального. Ба, навіть і вибрана Церква Божя лежить, спустивши руки в бездіяльності, забувши про свої обов'язки та про наказ нашого Спасителя: "Ідіть по всьому світу!", аби нести всім людям здавна приготовлене спасіння, що його Христос купив для всіх Своїм стражданням і смертю. Ніхто не хоче розпочати цієї спасенної праці; обвинувачують одні одних за безчинність; складають провину не на себе, але на інших.

Коли ця сварня відбувається в світі, то ми не дивуємось. Там люди ще й тепер валяються в крові, страждають у холоді й холоді, нарікають і чекають надаремно кращого часу та якогось кінця. Але ні кінця, ні кращих днів знайти не можуть. На превеликий жаль, серед самих вибраних нема того спокою й радості, що їх вони повинні були би мати.

І провину за це все ми не можемо покласти на світ, бож він завжди був у темряві й у ній завжди буде. Але інша справа вибраних, віруючих. Вони завжди повинні бути сіллю землі й світлом світові!

А тим часом бачимо, що Церква занедає свої обов'язки й свою працю; члени її пожадливо хапаються за розкоші світу цього й уживають їх. Із жахом ми спостерігаємо, що Церква спить і не може збудитися, не може встати й зверну-

ти на правдиву дорогу своїх обов'язків. Члени церков жаждливо женуться за марнотами світу цього, за дочасним багатством; сумління багатьох спить і не відчуває, що вони з кожним днем падають щораз нижче й нижче.

Ті з віруючих, що не послули, повинні вдарити на сполох, поки ще не пізно. Бо ось Молодий прийде на весілля, а за ним настане й суд, від якого ніхто не втече, як не втекли грішники під час пополу, або як не втекли в Содомі.

Церква повинна прокинутись ще перед тим, як почувється страшний стук до дверей.

Відповідальність за стан духовний як самої Церкви так і світу — лежить на віруючих.

Проповідники, пастори, старші зборів повинні зрозуміти, що вони не повинні ховати того "ключа розуміння" (Лук. 11: 52), за допомогою якого багатьох із них тільки замикають двері Царства Небесного (Матв. 23:13) для грішників. І самі до нього не входять, і тих, що хочуть увійти туди, не пускають. Зо смутком і з болем серця мусимо ствердити, що багатьох пастирів женуться не за дарами Духа Святого, а за грошима, будинками, землями, за розкошами світу цього. А дивлячись на них, вівці біжать теж за тією ж дочасною поживою, забуваючи про їжу вічну, небесну.

Ми не можемо сподіватися вздоровлення від світу, від грішників. Пробу-

дження, життя, відродження та сила може прийти тільки від віруючих. Лише вибрані можуть отримати це все від Господа Бога. А це приходиться тільки через повне посвячення себе Богові та через повне відречення від світу. Чисті струми сили Духа Святого можуть спливати тільки через чисті та святі канали.

Щира віра в Господа приходиться через Слово Боже. І повне відродження може прийти тільки тоді, коли Слово Боже виконується цілковито, без перекручувань. Коли віруючі покидають Слово Боже, коли вони потраплять обходитися без щоденного читання Біблії, тоді віра в них мусить підупасти. Щоденним читанням Святого Писання підтримуємо духа віри в нас і в Церкві!

Пробудження насамперед повинно розпочатися у віруючих. Ми не можемо сподіватися пробудження в цьому світі, якщо Церква ще спить. Неправність і гріх серед віруючих мусять бути покинуті. Канали що ними пливе Дух Святий до Церкви, повинні бути перечищені, й тоді пом'якшають серця віруючих. Тоді почнеться життя в Церкві. А вже від Церкви воно полетить до світу.

Великий проповідник Торри дає такі поради для пробудження: 1) у Церкві повинна знайтися бодай маленька жменька вірних Богові Його дітей, що бажали би стояти перед Ним у невинності та Йому служити; 2) ця жменька віруючих повинна збиратися для молитви за пробудження в Церкві. Вони повинні просити Господа, аби Він відкрив небо й послав із нього дощ пробудження; 3) кожен із цієї маленької групки повинен віддати себе в розпорядження Господа й просити Бога вжити його слабу особу для відшукування заблудших душ.

Наслідком цих заходів наступить пробудження спочатку в Церкві, а потім і в світі навколо Церкви.

Другий великий благовісник Слова Божого Муди радить викликати пробудження в той спосіб:

“Візьми декілька горючих вугликів, зложи їх до купи й дмухай на них так

довго, аж вогонь розпалиться. Тоді підкладай до купки по одному свіжому вугликові, не перестаючи дмухати. Вогонь розпалиться й щораз збільшуватиметься”.

Цей спосіб, подібний до першого, може служити чудовим поясненням та ілюстрацією першого.

Я бажав би бути одним із таких вугликів і разом з іншими розпалити й моє серце небесною любов'ю до загублених грішників. Ах, як бажав би я, аби інші почали роздмухувати цей вогонь! Візьмімося до цієї праці, зараз же, у кожній Церкві!

В. Васирина, Турлок, Каліф.

На сходах Української Церкви в Детройті. Пачки для скитальників, приготовлені Церквою для відсилки до Європи. Попереду бр. Н. Лукіяничук.

Христос або хаос

. . . й коли маю всю віру, щоб переставлять навіть гори, та любови не маю, —то я ніщо (1 Кор. 13-2).

Люди, що мають очі щоб бачити, спостерігають швидке поширення атеїзму в цілому світі за останні 30 років (1917-1947). Слідом за атеізмом йде його чорна тінь — занепад моралі. Особливо це відноситься до Європи напередодні та підчас другої світової війни, де занепад моралі досягнув жахливих розмірів. Наводимо пару прикладів із гіркого досвіду самовидців-скитальців. Нелюдська жорстокість в Східній Європі 1933 року, яка була проявлена правлячою партією на теренах України, спричинилася до загибелі мільйонів селян, що зазнали штучного голоду, тортурів та зіслань на Сибір. 1935-37 р.р. за селянами послідовали сотки тисяч інтелігенції та кваліфікованих робітників. У сотках концентраційних таборів Сибіру загинули в нелюдських умовах мільйони неповинних людей. Усі вони стались жертвами революційної теорії, в основу якої покладена класова ненависть. За час панування Гітлера у власній країні та в загарбаних ним країнах, пляново знищено мільйони людей різних національностей (жидів, поляків, українців, білорусів та інших). Ці мільйони стались жертвами расової теорії, в основу якої покладена расова ненависть.

Треба додати, що методи знищення людей, прихильниками як класової ненависти так і расової ненависти, мало чим відрізнялися. Нелюдська жорстокість, якої не спостерігалось навіть в найтемніші часи середньовічного лихоліття, сподірнує ці обидві "теорії" (класову й расову).

Ненависть є почуття протилежне любови. Там де нема любови до Бога й до ближніх, людей швидко засмоктує диявольське болото ненависти. Ми бачимо,

до якої жахливої руїни довели Європу ці людоненависницькі "теорії". Цікаво те, що прихильники класової ненависти (комуністи) прикриваються, на перший погляд дуже гарними фразами про бажання побудувати рай на землі, або державу щастя для всіх трудящих. Але це тільки гарна заслона, яка прикриває божевільну звірячу істоту. Десятки мільйонів безвинних жертв, що гинуть у жахливих умовах нелюдської праці в концентраційних таборах Сибіру, красномовно свідчать про це.

Мільйони знищених чужинців у катівнях Німеччини, також свідчать про те саме. Таким чином як би теорія красиво не називалася, але якщо в основі її покладено ненависть, вона є зброєю диявола.

Але цілий християнський світ мусить підступам диявола протиставити оцю нашу найліпшу зброю, нашого меча — Слово Боже (Ефес. 6:17—**"Візьміть і шолом спасіння і меча духовного, який є Слово Боже"**).

Прихильники різних ненависницьких теорій дуже добре схарактерізовані в першому соборному листі св. Апостола Івана (1 Ів. 3:15): "Кожен, хто ненавидить брата свого, той душогуб". А ми знаємо, що душогуби в своїй діяльності не можуть мати благословення Божого. Не випадково те, що як раз у країнах з пануючими ненависницькими теоріями, християнські церкви зазнали найбільших переслідувань. Тисячі духовних працівників та віруючих, закатованих та кинутих до в'язниць, свідчать про це.

Гітлер, не віруючи в Бога, все ж таки вірив в якусь присущу його особі щастливу зірку, що обов'язково мусить привести його до остаточної перемоги. Зо своєю "вірою" маніяка і потужною військовою машиною він дійсно в період 1939-1943 р.р. "переставляв гори"—держави падали до його ніг одна за одною.

Але він мав віру тільки у власні сили та сили його прихильників. Любови ж до Бога та ближніх він не мав. Але **той хто любови не маю, той—ніщо** (1 Кор. 13:2), і це здійснилось. На наших очах переможена Великонімеччина на чолі з своїм оboжественним володарем обернулася в купу руїн, в хаос, в ніщо.

Так буде з кожним володарем, що чинить неправду, що нищить безвинних людей, що головним рушієм своєї діяльності обрав ненависть, відкинувши Божу любов. Без любови, без Христа, така держава обернеться на хаос.

Світ мусить зараз пригадати собі знову християнські засади перечитати Євангелію ще раз й уважно порозмислити над нею, й остаточно вирішити: кого він обирає собі за взірць: чи Христа з Його любов'ю до ближнього, чи сатану з його ненавистю до людства, що веде до руїни й хаосу. Або Христос, або хаос. Двум панам служити не можна (Луки 16: 13).

Усі віруючі, всі ті, що лічать себе за дійсних християн, мусять роз'яснити світові ще раз всю безнадійність навести лад на землі не покладаючись на Бога, а тільки на власні сили. Це можна ілюструвати таким прикладом. По закінченні війни проминуло 3 роки. Дуже багато конференцій було переведено за цей час. Але, чи принесли вони бажаний спокій та лад? Ні вони принесли гірке розчарування. Там, де важливі справи рішення без Божого благословення й де на протязі кількатижневих розмов не згадують про Бога, — там не може бути добрих й корисних наслідків праці для людства.

Ісус Христос сказав: "Без Мене нічого чинити не можете ви". (Івана 15:5), і наш обов'язок пригадати ці слова людям.

Усі, що знають Слово Боже й люблять Його, мусять сміливо йти і нагадати про Христа всьому заблудшому людству, а в першу чергу "сильним світу цього".

Сміливо, браття, зо Словом Божим. допоможіть людству прийти до Бога, а з Його допомогою навести спокій і лад на землі. Використовуйте для цього не тіль-

ки храми та духовну літературу бо останню читає, порівнюючо, не багато людей; але пишть також до загальної преси, використовуйте радіо, клуби; звертайтеся зо Словом Божим до молоді на юнацьких зборах, на стадіонах, усюди. Не треба бути замкнутими самім у собі. Пригадайте собі приклад св. апостола Павла, коли він провадив бесіди на майданах в Атенях та виступив з промовою в Ареопазі. Не зашкодило б до співпраці щодо поширення християнської думки також запросити тих письменників, літераторів, вчених — що стоять на твердому ґрунті християнської науки. Не бійтеся перешкод і переслідувань на цьому важкому, але благословенному шляху. **"Коли за нас Бог, то хто проти нас?"** (Римл. 8:31).

М. Х. Німеччина.

Пачки з харчами для скитальників у Європі на ганку дому бр. П. Бартова в Честері.

Не забувайте про скитальників! Висилайте їм їжу та одержу! Передплачайте для них "Післанця Правди"!

УСТАНЬ, СОННИЙ

Єфес. 5:14

Ой, не спи так міцно й твердо, брате мій!
Людей грішних рятувати йди хутчій!
Їм ти братню руку помочі подай!
Покажи їм, де небесний, вічний край.

Їм неси потіхи слово, їсти дай,
Що читаеш в Слові Божім—спогадай!
Як колись прийдеться стати на суді,
То слова Христа почуєш ти тоді:

Ой, прийди до Мене, слуго вірний Мій,
А я справлю тобі радісний спокій;
Це за те, що ти роботу всю справляв
І Моїх дітей ти хлібом годував.

Будь тепер благословенний і радій,
До Моєї слави входь ти, сину Мій!
І вийдуть тоді до неба всі святі,
І підеш ти з ними по отій путі.

А ліниві, та брехливі, й скупарі
Муки вічної одержать в тій порі;
Бо в цім світі не хотіли працювать,
Тож відійметься від них вся благодать.

Ой, пильнуймо, браття й сестри, каганця
Щоб одержати нам вічності вінця!
Ось опівночі прийде Сам Молодий,
Тож, блаженний той, хто матиме олій!

І. Іллюшик, Зл. Держ. П. А.

ПУСКАЙ ХЛІБ ТВІЙ . . .

Еклез. 11:1

Пускай хліб твій ти на воду . . .
Й хоч ти скарбів не припас,
Бог твоїх діл свідком буде:
Хліб той знайдеш в чорний час.
Господь важить людські вчинки,
Не забуде й твого Він,
І тобі віддасть ще більше
В нагороду Божий Син.

Пускай хліб твій ти на воду . . .
Й хоч в розкошах не твій пай;
Й хоч самому буде тяжко,
Ти за бідних пам'ятай.
Твоїм ділом в твоїх близьких
Віру в Бога розбуди,
А Господь тобі дасть радість
За любов твою й труди.

Пускай хліб твій ти на воду . . .
І ота вода жива
Понесе туди дар Божий,
Де сирітки та вдова
Й не гадай, що то --- надармо:
Бо Господь, що в небі є,
За найменше добре діло
Сам стократно віддає.

Йосип Шкула, Чікаго.

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ

Л'єж, Бельгія. Наша Церква пережила велику радість 17 травня, коли 11 дуб присвятило своє життя Христу через св. Хрищення. Нові члени Церкви складаються з українців, поляків і росіян. Тому Богослужба відбувалась у трьох мовах. Так само й усі пісні співаємо в тих же мовах. Тільки трудно нам, що не маємо співанників українських. Дістали ми декілька українських Біблій, за що дякуємо Богові й братам. У нас часто просять Біблій і нам буває дуже прикро, коли не маємо чого дати. Праця Божа в нас іде вперед. Дуже багато наших людей тепер приїздить із Німеччини сюди.

Потрібно Слова Божого, співаників і часописів.

Ст. Бабіста.

Редакція П. П. висилає водночас до Бельгії Біблії, Нові Заповіти, співаники та ПЛП, що їх має в себе.

ОГОЛОШЕННЯ

Карла Гантера та його дітей Отто, Пауля, Георга, Люїзи та Иди, й **Кароліни Бауер** (з дому Гантер), жінки Йогана Бауера, фермерів із Н. Дакоти, шукає Аріадна Люльвищенко та її мати (з роду Головко) з Великої України. Відомості проситься подати до Редакції "Післанця Правди".

Мертві риби

Бувають випадки, що й жива риба пливе з водою, але здохла мусить завжди так робити: нестримано вир води пориває її й жене не знати куди.

Отак само й ті бідні, духовно мертві душі, вхоплені гріхом — потоком часу цього світу — плывуть і плывуть, наближаючись щораз до водоспаду, вічної безодні. Бідні грішники, вони самі собі вибрали таку гірку долю, як ті жиди, що Христа заміняли на розбійника Вараву, що й досі їх жене й мордує.

Отакими нещасливими є й ті безбожники, що без Христа, що кинулись до смердячого потоку гріховного життя. Вони почали в нім і не бачать, куди той потік їх несе. І хоч уздовж берегів усюди повно Христових рибалків, що різні рятункові мотузи їм кидають, то вони в своїм запамороченню вимовляються тим, що, мовляв, вони не мають часу хапатися за мотузи, бо їм, бачте, треба плисти та боротися з хвилями й струмом.

В одному готелю безбожник сперечався з місіонером і казав: "як я можу вірити словам обмеженої людини й мою душу довірити її слабим рукам?"

Нешастя (чи щастя?) хотіло, щоб тієї самої ночі той готель заповівся й щоб огонь так обхопив усі спідні поверхи, що нещасним мешканцям не було виходу й спасіння. Та прискакала пожежна сторожа й понатягала на вулиці рятункові плахти. "Скакайте, скакайте до рятункових плахт!" кричали люди до мешканців палаючої гостиниці. Ті почали скакати й усі врятувались. "О, і ви живі?!" запитав здивований місіонер, побачивши врятованого безбожника. "Так, пане, мав я щастя. Але аж з третього поверху мусів скакати до полотна!" "І ви мали відвагу довіритися слабим рукам і полотну та й скакати аж з третього поверху? То ви мали міцну віру в слабкі руки людини!" Безбожник запнувся: "Ну й що було робити, коли ззаду вогонь палив і пік? Мусів! Як каже прислів'я

потопаючий і бритви хапається. І я мусів! Отак, і ви, мої любі, що досі ще не кинулись у Христові обійми! будьте певні, що надійде й для вас година пожежі, й ви примушені будете скакати й куди тоді ви скочите, до яких рук?"

Зупиніться, подумайте, розважте й рійшайте тоді, вибирайте, доки ще можна вибирати. Поспішайте до обійм Христа, до Його ласки, доки ще не пізно. Не будьте впертими, не закамняйте серцець ваших. Не будьте подібними до Юди, що йому срібняки здавались потрібнішими аніж Христос, і тому він мусів скінчити життя своє на гілляці.

Одного разу потонав у морі пароплав. Усі кинулись рятуватись. Аж раптом один із подорожніх кинувся до скрині з золотом, що тепер нікому не було потрібне. Він розбив скриню й почав кишені й пазуху набивати червінцями. Капітан гинучого корабля кинувся до грабіжника: "Чоловіче, що ти робиш? Чи не бачиш, що ми гинемо? Покинь золото й рятуйся!" "Пане", відповів той: "я все мое життя був бідаком, я жив у злиднях; дозвольте ж мені бодай загинути багатцем!" Отій людині можна ще простити, бож вона від переляку стратила глузд; але скільки є на цій землі людей, що здаються нормальними й навіть мудрими, й що золотими автами женуть до самісінького пекла?

Ів. Петраш, Аргентина.

Нова Церква в Гамілтоні, Канада. Дивись стор. 2.

Євангелія на Київщині

Старі спогади

(Продовження)

Посеред великої класної кімнати стояв стіл, накритий зеленим сукном. На столі стояв невеликий мідяний хрест, з обох боків горіли в свічниках свічки, а перед ними лежала груба книга з написом на ній "Біблія". За столом сиділи — благочинний і Руденко, збоку писав щось поліційний урядник. За ними з загорошеної стіни дивився на всіх портрет царя.

Євсей Кусяка став, злегка вклонився й вичікуюче глянув на начальство. Раптом якийсь дивний спокій зійшов на нього, й серце билось у грудях мірно й рівно.

Благочинний кашлянув, насупив брови й звернувся до Євсея, загикуючись і затинаючись:

"Скажи нам, Кусяко . . . гм, гм . . . я довідався тее . . . що ти тут на селі насіяв ереси . . . гм, гм . . . що ти позводив багато людей до тої . . . гм, гм . . . ну й відвів багатьох від святої Церкви . . . ну . . . чи то правда, чи ні?"

Благочинний і Руденко встромили в нього очі. Урядник почав швидко писати. Кусяка почув ще більший спокій і почав відповідати:

"Ваше преподобіє! я ні ереси не сіяв, ані кого від церкви не відводив. Ми збираємося разом і читаємо Святу Біблію, отаку, як ви тут маєте на столі!"... Як тільки він почав говорити, то благочинний почервонів і сіпнувся на кріслі. І не давши Кусяці докінчити, він крикнув:

"Ви? разом? Біблію читати? А хто ж вам це дозволив робити? Га? Чи це — твоя справа — читати Біблію? Га? Твоє діло орати, сіяти, косити, молотити, а не Біблію читати! Ти — мужик, то й повинен своє, мужиче діло робити . . . гній возити! . . . твоє діло вила, граблі, ціп! Це ми маємо читати Біблію, а не ти! а

ти, як хочеш життя вічного, то повинен не до Біблії заглядати, а спитати нас"! Він може й далі кричав би, але з пересердя захлиснувся слиною й закашлявся. Кусяка скористав із цієї короткої перерви, та до кишені: вийняв свою Біблію й розкрив її (а вона ніби сама відкрилась на 39 віршу 5 голови Євангелії Івана); спокійно він відказав:

"А до кого ж це Христос каже оці слова: "Прослідіть Писання; бо ви думаєте в них життя вічне мати; й ті свідкують про Мене".

"Тут ніде не знаходимо, щоб Христос казав ці слова тільки до священників. Перед ним були звичайні, як ви кажете, мужики, і Господь до них говорив. Отже не тільки не заборонив читати Писання, а просто наказує навіть читати!... Ну, то як це розуміти? Христос каже: читайте Біблію, а ви забороняєте: не читайте. То кого ж маємо слухати — вас чи Христа? Га?"

Благочинний дивився на Кусяку й дивився від гніву. Руденко аж зблід від схвильовання. Поліційний урядник аж завертівся на стільці, але певно не від гніву; він засміявся в кулака та й почав записувати скоренько промову Євсея.

"Ти, ти . . ." почав загикуючись благочинний: "ти прийшов нас тут учити?! ти . . . пашол вон атсюда!" гримнув він на решті. Кусяка всміхнувся й пішов до сіней. А в душі в нього щось аж клекотіло від радості. "Слава Тобі, Господи Ісусе Христе!" шепотів він у душі. Хоч його вигнали з суду, але він почував, що виходить переможцем.

Те саме почуття було й у залі. Благочинний з обуренням обернувся до Руденка:

"Я вас не розумію, отче! викликаєте такого . . . я думав, що то звичайний гречкосій, темний, неграмотний, а він так

розчитався й розбалакався, що й . . . та з такими ми й до завтра не дамо собі ради!”

Руденко ніяково виправдувався. Благодичинний від схвильовання закурив і почав ходити по кімнаті. Урядник, ледве всміхаючись, порадив:

“Та ви, отці, візьміть якогось неграмотного, простачка; накричіть на нього, то він злякається й усіх головарів засипле . . . а такий, як Кусяка, не боїться. Що ви йому зробите? Та він у тій Біблії, як у себе в кишені, скорше від вас знайде, що треба!”

Почали радитись, і Руденко нарадив покликати такого простачка на ймення Степана.

“Цей буде відповідний”, заспокоїв Руденко: “смирний, темний, маломовний. А головне — читати й писати не вміє зовсім. Гукнули Степана.

Він увійшов до кімнати рішучим, твердим кроком. Судді переглянулись, бо цей чоловік виглядав якось інакше, ніж вони сподівались. Він зупинився й спокійно, а навіть незалежно й сміливо дивився на присутніх. Благодичинний якось певно кашлянув і почав:

“Ну, Степане . . . гм . . . слухай-но мене: чую, що ти до церкви, себто до храму святого перестав ходити. Як це так? Ти почав учащати до тих штундів і слухати їхньої науки. А що то є, га? Чи ти не знаєш, що їхня наука — то наука чортівська. А ти чоловік простий, невчений; читати не вмієш. А вони тільки таких лапають. Бож тебе звести, то ж легка річ: ти темний, неграмотний . . . гм, гм. Твоє місце не там, а в храмі Божому. Ти розумієш, що я кажу, га? чи ти розумієш, що то є — храм Божий? Га?”

Степан всміхнувся й витягнув якусь книжку з кишені:

“Що то є храм Божий? Як не розуміти? Таж ось тут у першому посланні до Коринтян апостол Павло в голові третій у 16-му віршу каже так: Хіба не знаєте, що ви храм Божий, і Дух Божий живе в вас?”

Степан перечитав ці слова з Євангелії так складно й гладенько, що судді тіль-

ки роти роззявили. Урядник і писати перестав і поглядав то на Руденка, то на благодичинного. А Степан спокійно говорив далі:

“Раніш ми не знали, що то є храм Божий, а тепер, хвалити Бога, людина перечитає собі з Нового Заповіту, та й знає. Слава Господеві за Його Слово святе”, говорив спокійно Степан. Руденко зареготав і встав:

“Це його, отче-благодичинний, штунди навчили цього віршика напам'ять. Це його Кусяка навчив, а він і вдає, що читає. Таж я даю голову собі відтяти, якщо він читати вміє. Що, не вгадав я?” звернувся він до Степана: “це ж тебе навчено так, і ти нас дуриш! га?”

“Ні, я вас не дурю”, скромно відповів Степан: “а мене справді брат Євсей навчив читати. І я славлю Господа за це!”

“Так?! навчився читати? А ну перечитай но мені отце, як ти вмієш?” і Руденко відкрив Біблію на столі й показав. Степан схилився до неї й голосно перечитав:

“І яка згода Церкви Божої з ідолською? бо ви — Церква Бога живого, яко ж рече Бог: вселюся в них, і ходитиму; і буду їм Богом, а вони будуть мені людьми! 2 Кор. 6:16.”

“Читає! “Йй-Богу ж читає!” остовбурів Руденко: “А ну, читай тут!” Степан і там перечитав. Сумнівів не було жодних: Степан читав, не затинаючись.

“Ось тобі і темний! Ось тобі і неграмотний!” покрутив головою благодичинний: “Отак ви, отче, знаєте своїх овечок! Таж він нас готовий навчити читати!” Урядник аж заходився від сміху. Руденко то червонів, то білів. Раптом він затунав ногами й закричав до Степана:

“Геть мені, геть звідци! Щоб і духу твого не було тут! Геть!” Степан легенько вклонився й пішов. А лице йому сяяло від щастя...

А в сінях стояли “штунди” й молились. Коли вийшов до них Кусяка а сяючим обличчям, вони зрозуміли без слів, що Бог був із ним, і почали дякувати Богові. А коли вийшов Степан, вони побачили й по нім, що сталось щось над-

звичайно радісне, й їхні серця затрипотіли від радості. І тепер той страх, що був спочатку серед них, усунувся остаточно, і вони не тільки не лякались, а вже самі поривались до суду.

І коли покликали третього, Івана Сліпоморого, то він ледве стримався, щоб від щастя не крикнути.

Сліпоморого кликали тому, що Руденко запевнив суддів, що той напевно вже неграмотний і мовчатиме, як риба. Але, коли благочинний почав його питати про святі образи, то Сліпоморий відкрив свою Біблію й почав таке читати, що обидва "отці" й вуха собі позатикали. Ледве вгвкнули Івана й вигнали до сіней: він ніяк не міг спинити своєї мови.

Така самісінька історія повторилась і з четвертим покликаним — Сергієм Карпенком. Його почали питати (аби злапати в словах) про різні речі, а він до кишені та й давай читати з Біблії! І цього треба було зупиняти й виганяти до сіней.

Урядник вже не стримувався й реготав, дивлячись на розгніваних невдачею суддів.

"Ось, це дійсно Кусяка! Оце вкусив вас!" кричав він, хитаючись від сміху: "подумайте тільки: не тільки овечок від вас позабрав, але ще й навчив їх усіх читати. Оце голова! Не дармував хлоп'яга! Дивіться", звертався він ніби на глум до Руденка: "ви за все ваше життя ані одного селянина ані однієї букви не навчили, а цей гречкосій цілу академію тут утворив з мужиків. Оце я розумію, голова; Його треба було би або вчителем, або д'яком зробити!"

Але благочинному й Руденкові було не до жартів: треба було би щось почати, а вони не знали — що? Почали радитись, і врядник допоміг у цьому:

"Знаєте, отці, що я вам скажу: цього протокола, що я писав, сором комусь і показувати; нас же самих на сміх підіймуть. Та ж ці гречкосії, ці темні, неосвічені мужики показали себе так, що не тільки їх до відповідальності не потягнеш, але самих себе ми осоромимо.

Найкраще, покиньте ви цю всю справу, та й годі!"

Обидва духовні бачили, що він каже правду. Обидва попускали голови. Потім, коли трохи заспокоїлись, благочинний почав радити Руденкові, щоб він бодай решту овечок від зарази хоронив і їй не давав поширюватись. Руденко мовчки й сумно дивився чечрез вікно на натовп селян, що гуділи, як бджоли.

"Ну, що з цими робити?" спитав урядник, показуючи на натовп. Благочинний тільки рукою махнув.

Урядник вийшов до сіней і гукнув:

"Гей, ви! розходьтесь по домах. Марш!"

Селяни раптом змовкли, а потім загули знов, ще сильніш. Почулись голоси протестів. Як це так? То це й є суд? Вони ж думали, що тих штундів переслухають, арештують, засудять, виженуть із села, на Сибір вишлють. А ось вони ці штунди розходяться спокійно по домах, і виглядають так, що нібито не їх судили, а вони судили й засудили і священників, і поліцію, й усе село. Ідуть собі від школи до греблі, а за ставом підуть до своїх хат, і нічого їм не буде. Якже це так?

"Хлопці!" крикнув хтось у натовпі: "як ні поліція, ні священники їх не засудили, то давайте ми зробимо над ними суд!"

Народ загомонів і закричав...

(Далі буде)

Василь Болюх, Честер.

Із праці на ниві Божій

(Продовження з стор. 2)

словення Праця бр. Речуна-Панька в Зах. Україні в часах перед війною та в Великій Україні під час війни, віримо, колись буде докладно описана нам усім на пам'ятку а молсдим віруючим для керівництва.

Редакція П. П.

ВАСИЛЬ ПЕРЕТЯТКО

(У тринадцяті роковини смерті)

Цього місяця минає тринадцять років від сумної події у житті віруючих у Західній Україні, що тоді була під Польщею: 12 липня 1935 р. о 1 годині по полудні відійшов до Господа брат пресвітер і презес Об'єднання Християн Баптистів у Зах. Україні Василь Перетятко, а в неділю 14 липня відбувся величавий похорон, в якому взяли участь сотки віруючих і тисячі цікавих глядачів.

Про життя, працю й ролі цього щирого, відважного та сильного духом робітника Божого серед нашого народу треба списати великий літопис, що для нього зараз нема потрібних засобів. Він був тим квасом у Галичині та в сумежних українських землях, що зо жмені Божого борошна порушив до великого руху тісто Царства Небесного в нашому народі. Разом і поруч нього вірно й самовіданно працювали його, вірні Господеві, товариші та співробітники: Іван Підгорецький, Григ. Домашовець, Іван Петраш, Ілля Кубрин, Микола Лютий, Ілля Майкут, Михайло Глива та інші. Одні з них разом із ним отримали по тяжкій але благословенній праці вічний спочинок і вінці життя; інші залишилися за "залізною завісою"; а знов інші тиняються бездомними скитальниками по Європі та інших країнах.

Згадуючи бр. В. Перетятка було би на місці згадати тих, що разом із ним "зносили тяготу дня й спеку" (Матв. 20:12): це брати Ів. Підгорецький, Гр. Домашовець та Ілля Кубрин, що сидять у таборах скитальників у Німеччині. Згадати не словом, а чином. Допомогти їм та іншим співробітникам Небіжчика виїхати зо Скитальщини до Америки. А поки вони ще там, допомогти їм, аби вони та їхні родини не відчували голоду.

Належить тим більше не забувати вдови Покійного -- сестри Марії Перетятко та Його двох сиріт, що всі троє живуть у місті Честері в Пенсильвенії та тяжкою працею здобувають свій хліб щоденний і науку.

Ми часто любимо згадувати й шанувати тих, що від нас відійшли. Було би значно краще, якщо би ми не забували тих, що ще живуть і потребують допомоги та підтримки. "Навчіться чинити добро; шукайте правди, рятуйте придушеного, обороняйте сироту, заступайте вдову" (Ісаї 1:17), каже Господь. І нехай Він покладе на серце всім дітям Божим, що в добробуті й достатках живуть ув Америці, виконати цей Його заповіт.

Це був би найкращий спосіб ушановання пам'яті Небіжчика.

Співробітник.

Правдива підвалина

Коли би ми при почині кожної справи звертались за порадою до Господа Ісуса Христа, до Його апостолів і пророків, себто якби ми кожен раз звертались до Біблії, то могли би уникнути багатьох помилок. Наші невдачі в різних духовних справах є наслідком того, що ми не заглядаємо за порадою до правдивого фундаменту (підвалини) — Біблії, а робимо так, як нам хтось радить, або так, як нам здається кращим. Біблія ж нас навчає, що кожду справу ми виконаємо добре тільки тоді, якщо нас провадитиме Дух Святий. Без Духа Святого, що тільки один може навчити нас "усякої

правди", ми цієї правди ніколи не досягнемо.

Апостоли по вознесенню Господа Ісуса Христа, не дочекавшись обіцяного їм Духа Святого, перевели вибір дванадцятого апостола на місце зрадника. Ясно, що якби вони ці вибори відклали були на пізніше, то, надхнені Духом Святим по Його зісланні, були би зрозуміли, що такий вибір може перевести тільки Сам Ісус Христос. Аджеж, Він і зробив це згодом, вибравши гонителя Савла та зробивши його апостолом Павлом.

Христос казав: "Дана мені всяка власть на небі й на землі" (Матв. 28:18). І ми не повинні цього забувати, коли маємо вибирати якусь працю в Церкві або для Церкви. Дари служення в ній повинні водночас бути дарами Духа Святого. Якщо ми будемо вибирати на працю в Церкві тільки за своїми міркуваннями або розважаннями, то наробимо помилку і вибрані нами особи будуть обслуговувати інтереси окремих віруючих, а не

Церкви й не Божі. Це особливо торкається тих, хто проповідує або навчає в Церкві. Особливо за наших часів. Ап. Павло виразно перестерігав, що "буде бо час, що здорової науки не послухають, а по своїх похотях виберуть собі вчителів, ласкані від них слухом" (2 Тим. 4:3). І він же запитував: "Хіба всі апостоли? хіба всі пророки? хіба всі вчителі?" (1 Кор. 12:29). Хоч другий апостол і радить самим віруючим, аби вони не всі поривались бути вчителями (Як. 3:1), та проте на Церкві лежить обов'язок — лийнувати та вважати за тим, аби особи, непокликані Духом Святим, не ставали вчителями Церкви. Тільки тоді, коли Сам Господь через Свого Духа покличе когось із віруючих на проповідника Його Слова, можна бути певним, що такий проповідник буде виконувати Його волю й навчати за Його вказівками. І тоді й сама Церква буде здорова, й здоровою буде духовна їжа, подавана їй.

В. Пархуць, Зл. Дер. П.А.

ДОБРЕ

"Рече їй Ісус: Добре сказала еси" (Іван. 4:17). Ці слова мимоволі спадають на думку, коли читаємо статтю бр. П. І. Давидюка "Рівномеріє" в місячнику "Сятець Істини". Мова в ній про націоналізм серед віруючих. І ми, віруючі, дуже тішимося, що брат нарешті зачепив цю, хоч дражливу, але актуальну тему. Бо є речі, що скільки їх у папірці не завивай, вони раніш або пізніш мусять вилізти як шило з мішка. "Нема бо нічого тайного, що не виявиться, і нічого втаєного, що не визнається й на яв не вийде" (Луки 8. 17). Чи тепер чи в четвер, а мусів би хтось заговорити про ту хворобу, що поруч із модернізмом і комуїзмом шириться в громадах Божих, приготворюючи в них місце грядучому антихристові. Їже остаточний час було сказати одверто про те, що деякі з наших чоловік і менших братів ось вже на протязі багатьох років займаються не ділом Божим,

а тонкою, добре й майстерно замаскованою націоналістичною пропагандою. Довший вже час наші добрі щирі християни терпіли й зносили цю пропаганду, або легковажачи її, або не хотючи задля миру й єдності віруючих знімати колотнечу.

І так минуло би не знати скільки часу, коли б ті самі "діячі" не спричинили вибуху. "Що бо чоловік сіє, те й жатиме". (Галат. 6:7). І вони, сіючи потихенько націоналізм, дочекались, аж він виріс у тих душах, де вони сіяли. "Бо як збивання молока дає масло, а удар у ніс виводить кров" (Прип. 30:32), так і їхня "праця" викликала те, що повинна була викликати: не тільки брати, але й сестри, що досі сиділи тихо, почали впоминатися за своє: за свою мову й за свій народ.

Тоді "сіячі" перелякалися, здійняли галас і почали вимагати, або того вовка, що вони його викликали з лісу, хтось інший загнав до лісу назад. Бо бачите, по-

ки вони займалися націоналістичною "працею", то це було добре, але як інші почали обставатись за своїм, то це було зле. Мимоволі пригадується отой проповідник, що вяснював дикунам-готентотам, що саме Христос називає добрим і злим. Як скінчив пояснювати, то спитав одного готентота, чи той зрозумів. Але той дав своє пояснення добра й зла, кажучи так:

"Добро — це коли я вкраду в сусіда коня; зло коли сусіда вкраде коня в мене".

Отака готентотська мораль була й у деяких віруючих: поки вони накидали всім іншим свої погляди, свою мову й свою народню назву, то це було й "духовно" й "від Бога". А коли ті інші почали несміливо впоминатися за свою мову й свій народ, то це було "від диявола"; це була "людська політика".

Натурально, не можна зла виправдувати злом; як одні, так і другі чинили не волю Божу, роздмухуючи вогонь, а не гасячи його. Але той, хто не хоче бачити щось зле від іншого, не повинен сам йому того зла чинити, бож написано є: "усе, що бажаєте, щоб робили вам люди, так і ви робіть їм" (Матв. 7:12).

Дуже недобре, що проти цього зла не тільки, що не робилося жодних заходів, але його навіть ще й однобічно піддержувалось. У той час, як одним вільно було безкарно ширити згубну націоналістичну пропаганду, другим не вільно було навіть протестувати проти неї. Як тільки хто насмілився відкрити вуста, йому їх зараз же замикалось криками про політику, розділ, бунт і т. п. А Слово Боже виразно каже: "Неоднакова вага, неоднакова міра, одне й друге — гилота Господеві" (Прип. 20:10). Провід нашого Союзу повинен всіх міряти однією, а не двома мірками, а тоді буде спокій і згода, що й повинно бути загальною метою. Ми всі без різниці національної та мовної повинні побиватися "за тим, що для впокою й для збудовання спільного". (Римл. 14:19).

Крім того всього, ми повинні не забувати, що живемо в вільній американсь-

кій державі, яка завжди була проти всякого шовінізму, а тепер особливо гостро повстає проти європейського націоналізму, що спричинив другу всесвітню війну, а тепер приготує третю. Тому то ми повинні сидіти тихо, дякуючи Богові за ту вільність, що маємо, та просячи Його "за всіх, що мають власть, щоб тихим і спокійним життям нам жити в усякому благочестю й чистоті" (1 Тим. 2:2).

Отже, добре, що цю справу, хоч і пізно, але піднесено. Бо "краще пізно як ніколи". І добре, що її підніс не хто інший, але презес Союзу. Бо на слова іншого може не всі звернули би увагу.

І може найкраще в цій справі те, що її заторкнуто якраз тепер, перед річним З'їздом; важливі слова сказано перед тим, як з'їдуться делегати з усіх Церков, аби поглянути на рік минулої праці та поважно застановитися над тим, що треба зробити в році майбутнім на славу Господеві. На тому З'їзді буде нагода удowodнити, що ті слова не залишаться тільки порожніми словами, але що за ними прийдуть і діла; що та любов, що про неї так гарно проповідується, буде піддержана чинами, без яких слова — ніщо, бож сказано: "не любім словом, ані язиком, а ділом і правдою" (1 Іван. 3:18).

Якщо делегати з різних Церков, народностей і мов будуть потрактовані однаково, як рівноправні діти одного Отця, то вони й почуватимуть себе братами й сестрами й як такі будуть "держати єдинення духа в мирному союзі. Одне тіло й один дух, яко ж і покликані в одній надії" (Єфес. 5: 3, 4).

"Стережімося тих, що займаються націоналізуванням замість евангелізування", каже бр. Давидюк у своїй статті. І цю пересторогу нехай приймуть усі, до кого вона відноситься, аби ми всі на цьому З'їзді й по нім могли мирно, з любов'ю та в єдності будувати "дім духовний . . . щоб приношено духовні жертви любоприємні Богові через Ісуса Христа" (1 Пет. 2:5).

Кост. Лемцьо, Честер.

НИКОНОР ТЕРНОВИЙ

(Посмертна згадка)

У п'ятницю 28 травня ц. р. під час праці в фабриці "Вестинггауз" у Честері брат Н. Терновий був забитий на місці великим ланцюгом, що зірвався з крану. Смерть надійшла несподівано, але своїм тихим, побожним життям брат являв завжди приклад людини, що готова "перейти від смерті в життя". Від того часу, як він з далекої України приїхав до Канади, а звідти до Злуч. Держав П. А., де й прийняв Слово Правди, він незмінно залишився вірний своєму Спасові. Тихий, маломовний, але доброї чутлої владчі, він любив Господа, Його дітей і свою родину. Любили й його всі, хто тільки знав його. Вірна дружина, сини й дочки, а навіть унуки широко оплакували його смерть. Похорон відбувся в середу 2 червня на цвинтарі в Маркус Гук. Звідти видко й недалекий Честер, і ріку Дела-вар, по якій відпливають пароплави в далекий Старий Край, що про нього часто з любов'ю згадував брат. Там він народився 28 липня 1889 року, на Волині, в селі Миловець, Крем'янецького повіту, в Західній Україні, що тоді була під російською окупацією. На 59 році відійшов до Краю Небесного, що його теж любив ще більше, як земний край!

Нехай вільна американська земля, що сталась йому за другу земну Батьківщину, буде йому пером!

Перед З'їздом

Загальний З'їзд нашого Союзу призначений на 16-18 серпня цього року в Кромвіль, Конект. У той час, як на всіх світських конференціях і з'їздах їх провід дбає про пляновість, програмовість і порядок, ми віруючі, як "сіль землі" та "світло світові", тим більше повинні заздалегідь подбати, аби на нашому З'їзді все відбувалось як найпристінніше та в ідеальному порядку. Насамперед ми всі повинні благати Господа, аби все на З'їзді чинилося з Ним, бо Він сказав, що без Нього ми нічого чинити не можемо. Ми повинні уникати всякого не порядку та безладу; аби непокликані або ніким не вибрані не зривалися з місць, не перебивали інших, не підбігали до президії й не підраховували самочинно, без усякої законної контролю — голосів, так як це чинили деякі раніш.

Для збереження порядку та ладу добре було би дотриматися таких правил:

1) На час З'їзду треба вибрати особливого тимчасового предсідника та секретаря, що провадили би З'їзд й допровадили би до виборів. Аби З'їзд не провадив і самого себе не вибирав і не контролював той самий комітет, діяльність якого З'їзд має розглянути й перевірити. Члени ж комітету мають сидіти на місцях делегатів і давати справоздання, а не керувати з'їздом;

2, має бути вибрана напочатку спеціальна комісія для перевірки упевнень делегатів; аби не було так, що від одної церкви буде один делегат від десятків членів церкви, а від другої — навпаки. Ця ж комісія має слідкувати за порядком голосування й за правильним підрахунком голосів.

3) На з'їзді мають право говорити всі делегати, що цього бажають, а не деякі тільки.

4) Вибори Комітету повинні бути таємні за подачею окремих голосів, як цього вимагає статут Союзу й як це за-

проваджено во всьому Всесвітньому Союзу Баптистів.

5) До листи кандидатів на членів Комітету повинна бути внесена їх кількість, поставлена в статуті Союзу.

6) До листи кандидатів треба ставити таких братів, що є в союзних церквах активними та діяльними працівниками, й яким праця Союзу є близька й любя.

7) З'їзд повинен усталити для майбутнього Комітету програму праці на цілий рік.

8) З'їзд повинен був би зайнятися справою наших скитальників у Європі. Не тільки спосіб пересилання пачок повинен бути справедливо внормований, але Союз повинен зайнятися висилкою афідевітів і подбати про те, аби забрати якнайбільше наших братів і сестер з Німеччини. Не тільки протестанти всього світу, але й католики, жида й погани — всі, користаючи з добродійного закону про допуск скитальників до Америки, забирають своїх суди. Ми повинні би якнайскорше й найдіяльніше подбати про наших віруючих, що чекають від нас допомоги й порятунку.

9) Усі три часописи нашого Союзу повинні би дістати від Союзу сталу поміч.

10) Програма З'їзду, оголошена в "С. И." безумовно невистачаюча. У той час, як про їжу тілесну подбано добре й старанно, нічого не сказано про їжу духовну. Ще є час негайно подати до відома імена промовців і теми їхніх промов. Так само треба подати листу питань, що їх Комітет хоче поставити на обговорення й затвердження, аби делегати могли в церквах обміркувати ці питання й приїхати на З'їзд з певними поглядами й відповідями. Розгляд неприготованих питань звичайно заскакує делегатів своєю несподіванкою, забирає багато дорогоцінного часу, викликає непотрібну балаканину й розгордіяш і кінчається тим, що З'їзд не встигає всього розглянути й похалцем кінчає свої засідання.

Комітет ще має досить часу, аби подбати, щоб на З'їзді був порядок, "Не є бо Бог безладу, а впокою, як по всіх церквах у святих" (1 Кор. 14:33). Маймо

надію, що він подбає про все, що від нього залежатиме.

Але й ми, делегати й члени, повинні заздалегідь подбати про те, що залежить від нас. Насамперед, гаряча щира молитва про те, аби Сам Господь був з усіма нами. Далі єдність, любов і турбота про добро діла Божого повинні переповнити всі серця. Хоч для декого й далеко й тяжко їхати й видавати засоби, нехай жодної церкви й жодного делегата не забракне на цьому З'їзді. А, головне, нехай нашими серцями й нарадами провадить Дух Святий, аби всі постанови й ухвали З'їзду ми могли закінчити апостольською резолюцією: "Зволилось бо Святому Духові та й нам"... (Дії 15: 28).

Порадник.

МОЇ ДУМКИ

Мої думки все линуць в Україну,
Де над Дністром лежить моє село,
Безжурно там, неначе сон той дивний,
Моє життя, як та вода, пливло.
Оті хати, сади й зелені луки,
Не могу я забути ні на мить.
Як пригадаю тужні дні розлуки,
То серденько і стогне, і болить.
Шкода мені і нашого народу,
Бо він в ярмі й неволі був та й є;
Й благаю Господа, щоб дав йому свободу

Отак, як іншим Він людям дає.
Щоб мій народ прийняв Христа повсюду,
Бо так сказав улюблений наш Спас:
Пізнайте правду, підневільні люди,
А правда визволить з неволі вас.
Ще раз побачити село я хочу,
Сади в цвіту, неначе тихий рай,
І здійснену обітницю пророчу
Про мій народ і про мій рідний край.
Побачити Дністрові чисті води,
Що в них я з Богом мала заповіт.
Ой, коли б там знайшов народ свободу,
Воскрес би й він, воскрес би і ввесь світ.

Катерина Голубка, Англія.

Бр. Павло Бартків подає нову адресу:
Paul Bartkow, Edgmont Ave., Brookhaven,
Chester, Pa. Phone 2-2563.

Голоси читачів

Леж, Бельгія. Ми сердешно дякуємо Вам за журналу "Післанця Правди", котрого ми з радістю читаємо. Ми вдячні, що Ви турбуєтесь про нас скитальців і даєте нам можливість пити живу воду. Ми завжди молимося за Вас і просимо Господа, аби допоміг вам у праці на ниві Божій й аби ви могли ще більше сіяти Боже слово по всій землі. Дякуємо вам і за Його поміч через вас, дорогі брати. Ми не можемо вам віддячити за ваші турботи й поміч і за любов до нас—скитальців.

Андрій Стадник.

Детройт, Зл. Д. П. А. Посилаємо вам поміч на "П. П." від гуртка сестер нашої Церкви й стало благаємо нашого Отця Небесного, аби Його поміч, Його милосердя та Його благословення виливав рясно на вас і на тих, що помагають нашому мудрому й любому "Післанцеві Правди".

Анна Холєвка.

...Ансонія, Зл. Дер П. А. Знов П. П. завітав до нашого дому, за що дякуємо Господеві. Слава Йому, що Він привів вас до Америки й дав можливість вилускати знов П. П. Посилаю поміч і передплату від себе й інших.

Симеон Сандович.

Пінкконінг, Зл. Держ. П. А. Ми дякуємо Господеві, що Він відживив "Післанця Правди". Добре було би, якби всі брати й сестри пам'ятали при нього та про його недостатки. Скитальці в Європі це ті голодні й спрагнені, що про них Христос згадає в Мв. 25:35. Чи буде нам така похвала в день суду, якщо ми їх не нагодуємо й не напоїмо й не дамо їм духовної літерагури? Прийдімо якнайскорше їм з допомогою. Ми посилаємо, що можемо, але є такі, що можуть дати й більше. Зробіте так, брати й сестри!

Бр. і сес. Ф. Курівчак.

Чікаго, Зл. Держ. П. А. Нехай Господь благословляє вас у праці на ниві Його й над "Післанцем Правди". Поширюйте його далі між народом і посилайте його нашим скитальцям. Прийміть і мою малу поміч, що засилаю її. **Сес. Л. Лярга.**

Посилаю й я передплату. Дякуємо Господеві, що знов дав нам можливість дістати "Післанця Правди". Дякуємо й вам за вашу гарячу та щирю працю. Нехай Господь допоможе нам спільно працювати та допомагати в цьому великому ділі. Будемо чекати П. П. як гостя й приймати його з великою радістю.

Бр. і сес. Якимів, Чікаго.

Нью Йорк. "Післанця Правди" я отримую, за що дякую. Як я його відкрила, то він мені зараз напімнув про дорогого брата Перетятка, що так щиро трудився над ним до самої смерті. Я читала й читала його з радістю не тільки тому, що в нім такий багатий матеріал, але й тому, що він ніби встав із гробу. Я щиро бажаю, аби наші брати й сестри могли зрозуміти значення цього журналу, могли оцінити цю працю й піддержали своїми молитвами й матеріально. Цей П. П. приніс багато радості й благословення для мене, й я вірю, що він принесе їх ще й іншим. Посилаю мою скромну лепту від щирого серця.

Сестра Є. Чернова.

Каліфорнія, Зл. Держ. П. Я. Коли читаю, яка велика нужда й потреби тілесні й духовні в далекому світі, то бачу, як ми повинні дякувати Господеві за те, що ми маємо все, бо не знаємо що ще далі з нами буде. Посилаю мою пожертву на пачку для скитальників, на біблію й на П. П.

Сес. М. Гранік.

Ельміра, Зл. Держ. П. А. Посилаю на початок, бо знаю, що початки дуже тяжкі, коли не мається засобів на видання такого часописа. "Післанець Правди" своєю цінною духовною наукою, що він нею насичує всіх нас, заслуговує, аби брати й сестри його піддержали. Тому від себе кличу всіх, хто читає П. П., посишіть йому на поміч, аби П. П. мав засоби й міг жити й виходити далі.

Т. Н. Котур.

Вустер, Зл. Держ. П. А. Вибачте, що не вислав досі на ту жовту квітку-соняшник. Думаю, що не забули про соняшники в краю, як вони завжди від сходу сонця й до заходу повертають голови за сонцем. Отак і "Післанець Правди" нагадує мені про соняшника. Він увесь час

мандрує за Сонцем від хати до хати, бере від Нього світло й роздає всюди, де ще темно. Буду старатись його піддержувати та закликаю й інших, аби це зробили.

Фред і Мері Гриценюк.

Н'юбурипорт, Зл. Держ. П. А. Нині дістала "Післанця Правди" й зараз його перечитала; й так мені боляче й жаль стало, що наші бідні скитальники так прагнуть читати й не мають що. Посилаю від себе трохи, аби ви могли посилати пару чисел скитальникам і перепрошую, що так мало посилаю, бо я вже стара й не працюю більше в фабриці, бо не можу, не здужаю робити. Дуже я слаба й утомлена але не піду спати сьогодні, доки не напишу й не вишлю цього листа.

Марія Мельник.

Неварк, Зл. Держ. П. А. Посилаю одного доляра на П. П. Не маю більше, бо я старий, слабий і не роблю. Знаю, що це мало, але зробіть так: мені не висилайте, а як дістанете ще від кого пару центів, то пішліть комусь із скитальників, бо їм гірше як нам: я хоч їжу маю й дах над головою, хоч і не мій, а в них і того нема.

С. Т.

Німеччина. Дістали від вас десять примірників П. П. Дали по одному примірникові на барак, себто на 120-150 душ. Як не можете присилати нових чисел, то пришліть бодай старі. Люди голодують не тільки фізично, але й духовно.

С. Р.

Ми не можемо вам платити за "Післанця Правди", бо пошта не приймає грошей до Америки. Але, якщо можете, не зупиняйте надсилати часопису, бо всі його чекають.

В. Ф.

Чи не міг би хтось у Америці заплатити за нас за ті "Післанці", що ви їх до нас шлете? Чи не можете присилати нам більше чисел? Чи не можете видавати "Післанця" щомісяця, а то чекати аж два місяці аж занадто довго! Нам тяжко тут, а ще тяжче, як нема літератури.

К.З.

Дістали від вас п'ять українських Біблій. Чому так мало? Не знаю, кому й дати. Якби прислали п'ятьсот, то й тих було би мало. Десять "Післанців" для нашого табору — це занадто мало. Пришліть хоч п'ятьдесят.

А. М.

Подібних листів одержуємо десятки з Європи, Полудн. Америки та з інших країв і країн. Усіх їх друкувати — не маємо можливости. Висилати П.П., Біблії, Нові Заповіти в сотки пунктів на всій землі **безплатно** можемо тільки обмежено, по кілька примірників. Читачі й передплатники П.П.! Якщо ви живете в Америці й Канаді, надсилайте акуратно вашу передплату й пожертви на П. П. Не зтягайте з надісланням допомоги до П. П. Якщо ви любите Господа, Його діло, ваш народ і працю Божу серед нього, то не сидіть безчинно, а допоможіть у цій праці. За останні місяці Редакція скоротила видатки на П. П. ще більше, друкуючи його що два місяці, але й це не направило діла. Вплив передплати й пожертв на П. П. за останні три місяці зменшився настільки, що питання про дальше своєчасне видання П. П. стоїть перед нами абсолютно поважно.

Просимо всіх передплатників і читачів П. П., що живуть ув Америці й Канаді й заплатили тільки за рік або ще зовсім нічого не заплатили за часописа, відновити передплату та не забути про сотки скитальників, що ми їм висилаємо П. П. безплатно.

"Не любім словом ані язиком, а ділом і правдою" (1 Іван. 3:18).

Редакція "Післанця Правди".

НАДІЯ

Коли кривджений буваю,
Боже, від своїх,
То в сльозах гірких й недолі
Я молюсь за них.

Бо я вірю та надіюсь,
Що по боротьбі
Ти візьмеш їх в Твої руки
На власність Собі.
Що колись той день настане,
Всі стануть вони
Одні вівці в однім стаді —
Всі—світла сини.

І тоді я разом з ними
За все горе й страх
Прослааляти Тебе буду
В ширих молитвах.

Платон Мончак, Франція.

ОДНА ТІЛЬКИ МОЖЛИВІСТЬ

На світі є багато "християн" тільки з назви. Вони визнають своє "християнство" хіба тільки в зовнішніх релігійних обрядах, церемоніях та в деяких святочних пам'ятках, а практичне їхнє щоденне життя аж ніяк не є християнське. Це "християни номінальні!"

Ці люди вважають християнську релігію як засіб для підтримання своїх дочасних інтересів. Вони мабуть не розуміють усієї основної істини, що Христова релігія є "наріжним каменем" для людського духовного відродження й нового життя по волі Божій.

Христос навчав: "Ніхто двом панам служити не може — бо або він одного зненавидить, а другого буде любити, або буде держатись одного, а другого знехтує. Не можете Богу служити й мамоні" (Матв. 6:24).

Люди, що визнають "християнство" тільки в зовнішніх релігійних обрядах, богослуженнях та в різних святочних пам'ятках, а в своїх щоденних ділах ідуть на компроміс із гріхом, намагаються служити "двом панам", а це виразно протривається Христовій науці. Слово Боже говорить: ". . . вони мають вигляд побожності, але сили її (християнських діл) відреклись. Відвертайсь від таких!" (2 Тим. 3:5).

Треба завважити, що апостол Павло дає наказ відвертатись від таких номінальних "християн". Чому? Поперше номінальні християни грішать не тільки проти Бога та Його святих законів, але й проти самих себе: "Не обманюйтеся, — Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне". (Гал. 6:8). Подруге — тому, що фальшиве християнство не встоїть; свого часу воно дійде до цілковитої руїни: "А кожен, хто слухає слова Мої ці та їх не виконує, — подібний він до чоловіка того необачного, що свій дім збудував на піску. І линула злива, і розлилися річки, і буря знялася і на дім отой кинулась, — і він упав. І велика була та руїна його!" (Мат. 7:26-27, Номінальне християнство

колись пропаде з лиця землі, як роса від сонця (Іс. 2:18). Звідкіля ж узялися сучасні найзапекліші безбожники в світі? Усі вони вийшли з номінальних християнських церков, а тим самим оці церкви наближуються до сумного свого трагічного кінця, "великої руїни".

Отже, є тільки одна єдина можливість або бути дійсним християнином, себто ширим і вірним виконавцем Христової науки, або бути дійсним відкритим безвірником. Іншими словами виповідає цю думку Слово Боже так: "Якби то холодний чи гарячий ти був! А що ти теплий, і не гарячий, ані холодний, то виплюну тебе зо Своїх уст". (Обявл. 3:15-16).

Тому то для таких номінальних християн є дуже важне слідуюче напіннення: "Доки ще кульгатимете на оба боки? Коли Господь є Богом, так ходіте слідом за Ним..." (1 Цар. 18:21).

Іл. Кубрин, Німеччина.

РІДНИЙ КРАЙ

Я знаю край, де горя вже не буде,
Де більш не буде литись братня кров.
Там в згоді житимуть щасливі люди,
Там запанує правда та любов.

Забудуться там сльози та зідхання,
Журбі не буде більше вороття;
На спогад не прийдуть землі страждання
Лиш радістю окрилене життя.

В цей рідний край веде моя дорога,
Цей край святий я змалку полюбив;
Іду туди та славлю мого Бога,
Що Він мені цю путь святу відкрив.

Іду, і всіх, кого лиш зустрічаю,
Я кличу за собою в рідний край
Туди, де сонце правди вічно сяє
Не відцвітає там ніколи май.

Ідїть туди, там горя вже не буде,
Не буде литись там вже братня кров,
А в правді житимуть спасені люди,
Там запанує братство та любов.

М. Подворняк, Канада.

Передплачуйте "Післанця Правди"

Біблія---Слово Боже

Р. Торри (Продовження)

Чому я далі вірю, що Біблія є Слово Боже?

2. Тому, що всі обітниці Біблії сповнюються. У Біблії є дві групи пророкувань: **а) певні словесні обітниці й б) прообрази.** Ми маємо в ній певні обітниці для ізраїльтян, для окремих інших народів; маємо предсказання про Месію; прикладом пророкувань щодо Месії править 53 голова книги Ісаї й 9:26-27 книги Данила. У цих пророцтвах, що були написані за сотки років до приходу Месії, ви знайдете певні та точні означення місця Його народження, того, як прийняли Його люди, Його смерти, воскресіння, Його перемоги. Коли ці пророцтва були написані, вони здавались незрозуміливими й неправдоподібними; а проте вони справдилися до найменших дрібниць. Як це пояснити? Людина не може передбачати за сторіччя наперед, а Бог — може, отже це все Він предсказав через людей.

Ще більш дивними з'являються прообрази Біблії: історія, життя народів, звичаї, богослуження — все це в Старому Заповіті тільки прообрази того, що мало статися в Новому Заповіті. Первосвященики, левити, пророки, священники й царі — все це прообрази, так само, як і скиня (намет), жертівний оltар, золоті свічники, столи для хлібів приносу, завіса, сам жертівник, скриня заповіту, навіть покривала намету — все це прообрази. Якщо ми розглядаємо ці речі при світлі історії життя Ісуса Христа, та історії Його Церкви, то побачимо, що в цих старих, Богом уряджених установах, хоч вони й були призначені для сучасного життя, заховані були пророцтва про смерть, жертву Христа та Його воскресіння, про день Пятидесятниці та про долю Церкви. Ми виразно бачимо глибини християнської науки, відбиті в цих старозаповітних установах. Там бачимо ми в Старому Заповіті відбитки правд

Нового Заповіту. І єдине пояснення цього дивного факту знаходимо в тім, що Всемогутній Бог керував як самими постановами, так рівно й записами про них, що знайшли місце в Біблії.

...**3. Єдність Біблії.** Вона складається з 66 книг, що їх написали більше ніж тридцять авторів, на протязі більш 1500 років, на чотирьох різних мовах, у багатьох різних країнах, людьми з різних верств громадянства, від пастуха й рибалки, до царів на престолі. . . . При поврховному читанні цієї книги здається, що в ній є суперечності; але при більш глибокому студіюванню її виразно видно її загального духа. Дивним є органічне розвинення цієї одности, що ми її бачимо вже в першій книзі й що свого звершення досягає в останній книзі. Ми маємо тут ніби й насіння, й паростки, й пупляхи, й квіти, й нарешті — овочі. Або, ще краще порівняння: уявімо собі, що в різних каменеломах світу було витесано каміння різного розміру й форми, а потім його звезено до одного місця й зложено. Кожен камінь чудово припасувався до інших, й утворилась величава будівля — стрункий храм, з фундаментом, колонами й банями. Як це могло статися? Це сталося тому, що був загальний, **спільний плян**, створений одним архитектом-будівничим.

Отак і в чудовому храмі Слова Божого, що зветься Біблією — “каміння”, що його складають, витесане за різних часів і в далеких одне від одного місцях, надиво припасоване одне до одного, тому що люди, працюючи над ним, тільки виконали **плян** Божественного Будівничого.

(Далі буде)

Це число “Післанця Правди” за браком засобів виходить, як подвійне, за два місяці. Хто з читачів, що живуть у Злуч. Держ. П. А. й Канаді, не заплатив ще досі ані цента за часопис, той вже не дістане наступного числа. Якщо хочете далі читати П. П., то пришліть передплату або пожертву.

Я ДОРОГА І ПРАВА

Я ЖИТТЯ І СНА

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 9-10

ВЕРЕСЕНЬ-ЖОВТЕНЬ—SEPTEMBER-OCTOBER

1948

Вже кілька раз . . .

Вже кілька раз я чув — іди! . . .
У серцю голос Твій таємний,
Ішов тоді, шептав — веди
В веселі ранки й ночі темні.

Я не боявся йти, бо знав —
Був Ти невидимий зо мною,
Немов за руку все тримав
І вів усюди за Собою.

Так знову чую голос Твій:
“Збирайся в путь і далі йди!
Не бійсь, що вітер-буревій
Ляка заснулії степи”.

О, Вождю мій, скріпи мене!
І так піду з Тобою далі.
Життя моє в труді мине
Для тих, що в горю та печалі.

Ів. Кмета-Єфимович

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ

Америка. Кромвел, Конект. У днях 18-22 серпня тут на фермі в лісі відбувся річний з'їзд Церков, що входять до Укр.-Рос. Союзу Єв.-Хр.-Баптистів. Окрім своїх делегатів були численні гості: бр. Гр. Домашовець, що в день відкриття з'їзду прибув із дружиною з Європи; бр. Ів. Романюк із дружиною, що представляли братство Схід. Канади; знаний усім бр. М. Гітлін; бр. А. Чаплік; А. Клявнік, що оповідав барвно про большевицький "рай" і благав рятувати наших скитальників, що чекають спасіння в Європі; бр. П. Кониський, що прибув із Європи й змалював докладно та зворушуюче жахливе пережиття в Світах перед війною та під час війни; були ще інші гості. До Комітетів — головного, жіночого та молоді — вибрано, за малими винятками, тих самих, що й раніш були в них.

Канада, Монреал. У днях 27-29 серпня відбувся в місцевій Церкві духовно-будуочий з'їзд під проводом братів З. Речун-Панька й А. Маяка та при жвавій співучасті всіх місцевих і приїжджих братів і сестер. Гістьми були — бр. І. Романюк із дружиною, брати Євг. Явтухович, Л. Ж.-Потапович, Євдокименко з дружиною з Торонта та інші. Жваву участь у програмах з'їзду взяли брати й сестри: Зубович, Корнійчук, Романюк, Мандрик, Кунцевич, Реч.-Панько, Джулик, Коляда, родина Шпаковських, Гулюк, Чулик, Корнійчукова, А. Осапчук, М. Петрик, Литвинович й ін. Життя й праця Монреалської церкви під проводом нового пастора набирає щораз ширшого та благословенного розвитку. Особливої уваги заслугоує започаткована праця серед молоді й дітей, що нею провадить молодий, але здібний бр. Зубович, родом з-над Збруча. Він недавно прибув до скитальщини й, не покладаючи рук, рушає вперед молодю працю, що вже дала добрі овочі. Надзвичайно тепло, гостинно й любо приймали всіх присутніх Монреальські Марти й Марії. У Монреалі відчувається поважний настрій старих бра-

тів, які разом із своїми помічницями ревно дбають про ясне майбутнє їхньої Церкви. Поможі їм, Боже!

Німеччина. У місті Мюнхені відбувся з'їзд Української Єванг.-Баптистської Церкви. Урочистості розпочались 10, а скінчились 13 червня. Гістьми були — Суперінт. В. Кузів із Америки; пастор Г. Драйсбах, що представляв німецьких баптистів і П. Галямбош від баптистів угорських; бр. І. Косенко від мюнхенської слов'ян. церкви й бр. Козакевич від місії "Світло на Сході". 13 липня на цьому з'їзді відбулося рукоположення братів М. Теслюка й Д. Марійчука, що його звершили брати С. Нишик, Гр. Домашовець і І. Барчук. Чудовий реферат виголосив професор Т. Гребінка. Керівником руху молоді вибрано брата Ів. Угруна.

У Мюнхені бр. Гр. Домашовець христив шістьох нових членів із дооколичніх церков.

Фріле. Тут у днях 3-6 вересня відбувся з'їзд церков, що входять до складу Слов'янського Союзу Бапт. Церков у Німеччині. Подобиць цього з'їзду ще не одержано.

Мюнхен. 18 серпня в місцевій церкві відбулось прощальне зібрання для родини брата Степана Нишика. Він, його дружина Віра та сини Виктор і Юрко від'їздили наступного дня до далекої Канади. Молитовна зала була переповнена. Громада латвійських баптистів на чолі з пастором Єлкснісом прийшла попрощатись із дорогою родиною. З'явилися і угорські баптисти з пастором П. Галямбошем. Крім цих двох пасторів промовляли наші — пастор Ф. Назаренко, бр. М. Левченко, М. Мулько. Від молоді й студентів говорив студент А. Сусь. Провід вів пастор М. Теслюк. Останнє слово пастора С. Нишика, а особливо прощальна пісня "Не покину Я вас, не забуду", що її співала вся родина, зворушили нас всіх до сліз. При від'їзді на двірці зібралось десятки наших братів і сестер. Співали прощальних пісень і прощались. Потяг поволі рушив, забираючи від нас любу родину, що була нам радістю, підтримкою та благословенням на протязі двох років. Майже всі плакали. Заплакало й саме

(Продовження на стор. 18)

"I am the way, the truth, and the Life"
(John 14:6)

UKRAINIAN CHRISTIAN MONTHLY
**"THE MESSENGER
OF TRUTH"**

Subscription: 1 year \$2.00; half year \$1.00
Foreign Countries \$3.00. Single copy 25 cents
Editor-Publisher: Rev. L. Zabko-Potapowicz.

"Я дорога, й правда, й життя"
(Івана 14:6)

"ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ"

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТІАНСЬКИЙ МІСЯЧНИК

Передплата: Річно 2 дол. На півроку 1 дол.
За кордоном 3 дол. Поодинокі число 25 ц.

Редактор-Видавець: Паст. Л. Жабко-Потапович.

324½ East 8th Street, Chester, Pa. U. S. A. Telephone: Chester 2-8142

На цю адресу висилати матеріял, пожертви й передплату.

No. 9-10. September-October, 1948. Vol. 15. Ч. 9-10. Вересень-Жовтень 1948 Рік 15

Гріх -- перешкода

Як би було добре, коли б правдиві діти Божі могли з'єднатися для великої справи пробудження в наших церквах! Це з'єднання не тільки потрібне, але й можливе. Сам Господь вимагає його й готовий допомогти йому. Але ми повинні бути свідомі щодо перешкод, що стоять на шляху до цього пробудження й об'єднання.

Я часто думаю про те, що багато наших братів і сестер не бачили правдивого пробудження в наших церквах і не мають про нього жодного поняття. Вони ніколи ще не були свідками та учасниками могутнього впливу Святого Духа на серця християн, коли вони, доторкнуті тим впливом, прокидаються, м'якшають, стають джерелами води живої не тільки для їхніх власних, але (що й є найголовнішим) для багатьох грішних, невіруючих душ.

Чому би таке пробудження не мало би статися в наших церквах власне тепер, ще за нашого життя?

Ми, однак, повинні признати, що без усунення перешкод до нього, цього пробудження не може бути. А головною перешкодою ми повинні признати гріх. Гріх, що високим і грубим муром стоїть між нами й Богом, завжди загороджує нам дорогу до Нього, де нас чекає благословення, щастя й вічність. Аби усунути цей мур, нам треба визнавати наші гріхи й просити Господа про очищення від них.

Коли грішить людина світу цього, не-

віруюча, безбожна, то вона робить це тому й на те, аби піти до загину. Для неї нема спасіння, й її чекає страшний суд і вічна кара.

Але коли допускає до себе гріх людина віруюча, то на неї, як попередження й острагога, падають вдари палиці Отця Небесного, що не хоче загину Його дитини. І тоді та дитина, тимчасово відлучена гріхом від Батька, приходить до розуму, відкидає гріх і повертається до спільності з Господом. Тоді "кров Ісуса Христа, Сина Божого, очищає нас "від усякого гріха" (І Ів. І. 9). І гріхи, що стоять поміж Церквою й Христом, що перешкоджають їй збудитися й розпочати пробудження цього світу, так само можуть бути очищені тією ж кров'ю. Тільки зламане серце й визнання покинутих гріхів та упадків може відкрити дорогу тому серцеві до сполуки з Богом. Тоді тільки рясне благословення може злинути на Церкву й у ній може забуяти пробудження й життя.

Читаймо Старий Заповіт і вчимося на прикладі Ізраїля. Кожен раз, як Ізраїль засипав, він відпадав від Господа. І тоді на нього спадали нещастя — хвороби, війни, неволя, упадок. Але коли Ізраїль, оглядаючись на своє життя, признавав його грішним, коли, визнавши гріхи, навертався знов до Господа, Бог знов наближувався до Ізраїля й посилав йому Своїх мужів і навіть жінок, що рятували його й з упадку, і з неволі, й з усілякого іншого нещастя.

Божі постанови й присуди від того часу й до наших днів не змінилися, як не змінився й Сам Господь; "Ісус Христос учора й нині й навіки той самий!"

Не ошукуймо самих себе й не шукаймо причин приспалости Церкви та її втоми десь поза нею, десь у світі, мовляв, що винні не ми, а цей світ, політичні обставини тощо. Ні, краще визнаємо, що винні ми, християни, що ми стали лінливими, недбалими, що ми переситились і спимо, вколісані князем світу цього та його розкошани та облудою. Замість збагачуватися духовно, ми збагачуємося матеріально; замість того, щоб збирати скарби на небі, грамаємо їх тут на землі й турбуємося тільки про те, аби будувати щораз більші стодоли, де б змістилися наші скарби. Слово Боже каже, що "корень до всього лихого сріблολюбство; котрого інші бажаючи, заблудили від віри й себе прибили многими муками" (І Тим. 6:10). Це грошолюбство обтяжує й усіх нас кайданами своїми. Чим більше ми

багатіємо, тим біднішими стають церкви. За наших днів, як і за днів Христа, Церква тримається не дарами багатих, але лептами вдовиць. Цей гріх наш найгрубшим муром встав поміж нами й Богом.

В. Василина, Каліфорнія.

БЛАГОСЛОВЕННЯ БОЖЕ

Колись я собі уявляв, що благословення Божі лежать, неначе скарби, на полицях. І я гадав, що найдорожчі, найкращі з них лежать на щораз вищих полицях. І всякий, хто хоче найкоштовніший скарб дістати, повинен простягнути руки догори, стати навспиньки, аби зробитися вищим . . . Та по якомусь часі я переконався, що найцінніші благословення лежать на найнижчих полицях Божої скарбниці. І щоб їх дістати, треба схилитися, ставати навколшки, ба, навіть припадати до землі, аби зробитися якнайнижчим . . .

В. Василина.

Сила моря

"І знялася на озері буря велика, аж вода їх заливати стала, й були в небезпеці вони". Лук. 8:23.

Сила моря є дійсно велика й жахлива. Сили моря недоцінює той, що вже зжився з морем, або той, що ще ніколи моря не бачив, або той, що бувши на морі й переживши якусь катастрофу, по якомусь часі забув за неї й за саме море. Є люди, що найжахливіші речі переживають у своїому житті, а по якомусь часі цілковито про все забувають. Читаючи повищенаведений текст, ми бачимо, що щось подібного може бути, бо таке було з апостолами, учнями нашого Господа Ісуса Христа.

Апостоли, учні Христові, були рибалки. Вони були моряками, вони жили морем. Вони добре знали Генесаретське море, Мертве море і не без того, щоб вони не були зазнайомлені з Середземним морем. Вони добре знали жахливу й неперебираючу силу морської води. Не один раз і не два у бурхливих хвилях їм приходилося дивитись смерті в її жахливі очі. Вони добре знали, що

сила моря це не жарт, але ради кусника хліба та заробітку вони мимо їхньої волі були змушені боротися та зживатись із морем.

Звернім нашу увагу на зміст Св. Євангелії, де йде мова про цю бурю на морі, що її переживали апостоли з Ісусом. Уявім собі, що ми в той мент є в подібному положенні; тоді напевно нам буде дуже виразно і ясно, яку силу має оце бурхливе море. Коли учні Христові на розказ свого Вчителя відчалили від берега й попливли до середини моря, миттю зірвалася величезна буря. Хвилі, хапаючи їхнього човна, почали метати мовби тим м'ячиком з одної сторони в другу. Вони бачать, що вода цілими ведрами вливається до човна; вони напружуючи свої сили, раз за разом вичерпують цю воду, а вона щораз наново прибуває. Вони перевтомилися змаганням та працею й побачили, що знаходяться в безвихідному положенні. Вони бачать останню хвилину свого життя і що їм нема порятунку. Всі їхні сили й засоби морського досвіду ви-

черпані. Зміст Св. Євангелії якраз нам говорить про те, що було так, а не інакше, й що вони мали загинути у хвилях моря. Тому вони в останній мент звертаються до Вчителя й говорять: “Учителю, Учителю, ми погибаємо!” Ісус миттю встав і Своєю надприродною силою наказав морській бурі притихнути. Море зараз затихло, й настав повний спокій. Учні від такої раптової переміни ще гірше жахнулися й здивувалися! Та й почали говорити між собою: “Хто ж це такий, що вітрам і воді Він наказує, а вони Його слухають?” - Хто ж це такий, що має силу над могутнім морем?

Сьогоднішні мудреці, великі фізики, винахідники, можуть багато дечого робити на морі та в морі, але не мають права та сили йому наказати, щоб воно затихло. Дійсно, море само в собі якесь дивне, таємне й жахливе. Ще людська мудрість не доросла й не доросте до того, щоб дослідити тайни моря та протиставитись його силі.

Кілька прикладів. В наші часи є великі пароплави, що мають найкращі удосконалення. Такі велетні можуть забрати й помістити у своїх каютах і в усіх інших місцях величезний вантаж на 45,000 тон; він може забрати невеличке містечко або село з його ручним багажем. Проте він не дає повної гваранції, що все спокійно перевезе з одного берега на другий. А що так, а не інакше, про це переконується кожен пасажир, коли своєю ногою вступає на пароплав. Він зараз бачить великі запасові човни, різні рятункові паси чи то гумові, чи коркові і т. п., а це все говорить про те, що може бути катастрофа. І коли дивишся, як він пливе по воді, а вода під ним аж угинається, то бачиш, що дійсно це величезна сила. Проте, коли море сильно розлютиться й почне хвилюватися й пінитися, тоді воно й цим великаном починає гойдати та колисати, перехилювати з одної сторони в другу. І буває й так, що він стає безсилим, не має міці проти сильного моря, щоб боротися з ним. Він мусить спускати свої якорі та такі, що сто людей негодні порушити з місця, й тоді ще не має гарантії, що його буря не зірве з місця й не понесе куди сама захоче. І крім

усіх забезпечень та гарантій то остання гарантія — С. О. С. (сигнал “рятуйте наші душі!”).

Сила моря, як вже було сказано, велика й таємна. Сьогоднішні легковіри недоцінюють оповідання про біблійний потоп. Недоцінюють тому, що не знають сили води, ані сили моря. Відомо, що поверхня нашої землі є покрита більше водою, як суходолом. Що робили би сьогоднішні люди зо своєю наукою, коли б води Атлантийського океану рухнули зо свого місця й почали великими валами котитися чи то зо сходу на захід, чи противно — з заходу на схід. Напевно нічого б більше не робили як те, щоб утікали всі разом одною лавою, аж поки би вода залила всіх. І наука не заперечує, що щось таке може бути, бо колись щось подібне діялось і з нашою землею. Напевно одні, що себе зараховують до побожних, казали би: “Це кара Божа”, інші казали би, то “вибрики природи”, а безбожні казали би, що вони гинуть остаточно, бо в життя вічне не вірять.

“Хто ж то такий, що Він наказує вітрові й воді, і вони Його слухають?” Хто ж то такий, що наказує хмарам, щоб носили води й поливали спрагнену землю й земля дає гарні плоди? Хто ж то такий, що свого часу наказав хмарам, щоб ляляли згори водою, а джерелам, щоб виступили із землі, і моря залляли цілу землю? Хто ж то такий, що порозділював землю від моря, а море від землі? Хто ж то такий, що воздвигнув на землі височезні гори? Коли вчені нашого часу не заперечують, що на нашій землі було багато перемін, що колись між Азією та Австралією й поміж Америкою та Європою була суходольна сполука, то хто ж то такий, що свого часу наказав водам залити ту сушу, й полишилися тільки де-не-де невеличкі острови? Хто ж то такий? Ще й досі не знає ни один бідний і безбожний чоловік, що це Той, що має право наказувати і морю, і вітрові, і всьому, що бачить людське око. То Сам Господь, то Бог, Творець природи. Він Творець неба і землі, і моря, і всього, що на землі і що в морі.

(Докінчення буде)

Гр. Домашовець, Зл. Д. П. А.

За п'ять хвилин

(Для молоді)

На великому зібранні молоді був викликаний брат для промови. Часу було обмаль, і йому дали тільки п'ять мінут (хвилин). Тоді він і виголосив отаку цікаву й повчаючу проповідь, що ми її тут і подаємо, бо відчуваємо, що вона буде дуже корисною для всіх молодих людей.

Дорогі приятелі! Ви викликали мене, аби я, не марнуючи часу, промовив на протязі призначених мені п'ятьох хвилин. За п'ять мінут не можна сказати багато, але зробити за цей час можливо силу! За п'ять хвилин можна розбурити дім, підпалити місто, затопити корабель і занепасти душу. Учинок, що його можна виконати за один мент, може залишити біль на ціле життя. Якщо злу думку впустити до серця, тоді спляча в серці людини звірина може підвестися не за п'ять хвилин, але за п'ять секунд. Не один юнак під час спокуси на один тільки мент стратив розум, і те зло, що він його допустився, не міг потім направити за ціле життя. Тільки один єдиний гріх, тільки одне коротке запоморочення, а наслідок його залишився назавжди.

Потрібно було тільки одного менту, аби Єсав продав своє перворідство. Тисячі молодих діяли так як він. Тільки один нечесний учинок, лише одне брехливе слово, і душа була забруджена. І жодне море потім не може змити того бруду. Якщо вас колись, захопить спокуса, не забудьте, що за п'ять хвилин зможете заплямити своє ім'я, зганьбити ціле існування, а своїм батькам спричинити жаль і сором.

Величезне зло можна вчинити за п'ять хвилин. Але за той же час можна так само зробити й багато добра. За один мент можна вирішити піти дорогою правди — це залежить від вас. За п'ять мінут можна відважитися до святого кроку; непотрібно для того цілих років! Заощаджуйте центи, а матимете долар. Цінуйте хвилини й здобудете години часу. Говорю до вас, як редактор часопису: під час їжі в ресторані завжди маю при собі папір і пера з атра-

ментом. І коли за їжею зауважу або подумаю щось цікавого, зараз це запишу вкоротці. Як бджола збирає мед, перелітаючи з квітки на квітку, так треба й нам збирати добрі та корисні думки. Кожна вільна хвилинка може бути нами використана.

Наша земля складається з найдрібніших часток, а безкрає море — з незмірної кількості краплинок води!

Один славетний письменник каже: "Шкода мені кожної змарнованої години, що під час неї я не сказав або не написав чогось доброго". Не змарнуйте ніколи навіть п'ятьох хвилин вашого часу і не допустіть, аби через ваше марнотраство або недбальство інші стратили той час. П'ять хвилин праці вранці й п'ять хвилин увечері, але щодня, й за два-три роки ви навчитеся якоїсь чужої мови. Загублені гроші можна відшукати, минуле щастя може вернутись, здоров'я можна знов набути, але нармарно страчений час не вернеться вже ніколи.

Хвилини часу цінніші над діаманти. Ціле наше життя складається з хвилин, що роблять його мудрим і спокійним і з'являються приготуванням для блаженства вічності.

Молоді приятелі! Не погорджуйте навіть п'ятьма хвилинами. Вони вистачають до виконання бодай малого але доброго діла, а хто щодня виконає бодай одне добре діло, той як добрий і вірний слуга приготує для себе багату оселю в небі.

Переклав **Й. Шкула**, Чикаго.

★ Брат Іван Будкевич, Oakville, Conn., 621 Bukeham St., шукає свою сестру Анну Драгомирську, з дому Будкевич, що жила в Бесарабщині. Відомості про неї ласкаво проситься керувати на пошиту адресу.

★ Передплату й пожертви на "Післанеця Правди" проситься висилати на адресу, вміщену на першій білій сторінці напочатку часописа. Усім ув Америці й Канаді, що надсилають гроші для П. П., негайно висилається поквитовання.

За яку ціну?

Двадцять років тому я був проповідником в невеличкому місті західнього Полісся. Якось до мене прийшов один із значних громадян цього міста й після того, як ми познайомились, він сказав:

“Поможіть мені в моєму клопоті. Порадьте мені, що я маю робити? Мій дванадцятирічний син курить, палить цигарки, тютюн. Я хотів би **за кожную ціну** відзвичаїти його від цього, але не знаю, як це зробити? Навчіть мене!”

Поставивши цьому панові декілька питань, я довідався, що хлопець дуже розвинений, розумний, слухняний, добре вчиться; словом, дитина була би як слід, якби не пристрась до курева.

“Добре”, сказав я: “тоді з'ясуйте хлопцеві, що тютюн дуже шкодить здоров'ю: нікотина впливає на нерви, послаблює пам'ять, руйнує тіло, розстроє травлення в шлункові й кишках, нищить зір, зуби, прискішує старість, викликає силу недугів і, між іншим, дуже сприяє утворенню в тілі зародків раку. Я можу дати вам дуже добрі книжки про це, нехай прочитає. Або пришліть його до мене, й я побесідую з ним. Я певний, що це допоможе”.

“Ні, не допоможе”, хитнув батько головою: “Я вже все витлумачив йому, все об'яснив . . .” він почав докладно передавати мені все, що він казав синові, й я переконався, що його знання щодо шкідливості нікотину не менше від його.

“Гаразд”, відповів я, вислухавши його доповідь: “тоді спробуйте просити його покинути згубну звичку. Якщо він не хоче послухатися розумних доводів, вплиньте йому на серце, на чутливість: скажіть йому зо зворушенням, що це дуже засмучує вас і вашу дружину. Просіть його всі: ви, ваша жінка, старший син і дочка. Я думаю, що він послухається”.

“Ні, не послухає”, переконано мотнув головою пан: “вже просили, благали. Я, моя жінка — ми плакали перед ним. І він заплакав з нами, присягався, що більше не буде, а по якомусь часі знов почав”.

“Гм . . . знаєте що? ви — батько, ви

маєте владу над ним. Забороніть йому це робити, накричіть, а як не послухає й цього, то загрозьте, що виб'єте його, або . . . що з хати виженете . . . або . . . зо школи заберете . . . віддасте до тяжкої праці, до поправчого дому. Га? Спробуйте, але обережно, поступово! Либонь це вплине?”

“Шкода ваших слів, пане проповіднику! бо я все це вже випробував. Не бере, та й годі! Як камінь! Я вже й бив навіть, і з хати виганяв, ще гірше стало: вдома бодай трохи стримується, а по чужих людях геть розволочився . . . Ні, це не бере; радьте, пане, щось ліпшого!”

Я вже почав хитатися, сумнів зазирнув до моєї душі, але я не піддався:

“Якщо так зле, тоді треба вжити інших заходів: не дайте хлопцеві грошей, аби він не міг купувати цигарок; слідкуйте, щоб товариші або знайомі не давали йому. Як треба, то ізолюйте його від усього зовнішнього світу, вчіть удома, не спускайте його з очей ані на хвилинку. Тим часом треба дати йому корисну, цікаву працю, зайняття, забави. Ви можете це все зробити, бо маєте засоби. Хлопець, не маючи тютюну й цигарок удома, відзвичаїться, а потім . . .”

Він не дав мені докінчити й зо сміхом махнув недбало рукою.

“Киньте, пане, що ви таке кажете? Навіщо йому гроші, товариші, нащо йому кудись або до когось ходити поза дім, як він усе в хаті під рукою має: та ж у мене велика крамниця, а в ній повно тютюну, цигарок, сигар! Та ж у мене вся служба курить! Та в мене, пане, в усіх покоях, на столах, де хочете, купи цигарок, бо не тільки що я курю, але й моя жінка, й мій старший син, і дочка, і зять, ми всі палимо! А ви, пане, радите таке, вибачайте, що й . . .”

Але вже тепер я перервав його балачку й не дав йому говорити. Бо раптом мні блиснула нарешті, найсправедливіша думка:

“Годі, пане! Аж ось тепер я зрозумів річ і можу подати вам справжню, дійсну раду. Напочатку вашої розмови ви, пане заявили мені, що ви бажали би відзвичаїти сина від курева **за кожную ціну**. Чи ви й тепер цю вашу рішучість обстоюєте? Чи ви готові рятувати вашу

дитину від страшного налогу за ту ціну, що я вам її подам?”

Він рішуче й потверджуюче хитнув головою.

“Ну, то добре. Аж нарешті я можу вам подати ту пораду, що приведе й вас, і сина, і всю вашу родину до спокою, радості й щастя. Слухайте ж! Я вам скажу й якщо ви приймете ці мої слова, то я вас запевняю, що все буде якнайкраще. Отже, я вам раджу: покиньте курити — ви, ваша дружина, ваші діти старші, викиньте або понищить запаси тієї отрути в вашому домі, перестаньте продавати її з вашої крамниці, а тоді беріться до вашого сина. І я вірю, що тоді він послухає ваших просьб і заходів і перестане курити. Згода?”

Поки я говорив, він щораз ширше відкривав свої очі. Але погляд його змі-

нився: він дивився на мене, як на божевільного. А коли я скінчив, він встав і зідхнувши сказав розчаровано:

“Я сподівався, що ви мені щось путнього порадите. Шкода мого й вашого часу!”

І вийшов із хати. . . .

Як багато є людей, що хотіли би бачити цей світ зміненим, оновленим, кращим. Вони бажали би всю людність привести до правди, світла й щасливого життя.

Але, коли ви їм скажете, що це оновлення й відродження вони повинні розпочати від себе самих, вони лічитимуть вас за немудрого.

Але іншої дороги до спасіння нема: коли бажано привести наших близьких до Бога, самі ми повинні бути з Ним.

Л. Чигиринець.

Євангелія на Київщині

(Продовження)

Усі кинулись на греблю, обступили віруючих. Ті стали й безрадно озирались на озвірих людей, що кричали, розмахували руками, лаялись і проклинали. На цей галас розчинились двері пивярні, що була напроти школи й що її тримала Буциха. Із пивярні повиходили православні християни, що вже встигли напиться пива й горілки. Вони теж кинулись на греблю.

“Бий їх!” гукнув хтось, і один підпийтий ударив віруючу. Її ще тісніш обступили збліднілі але спокійні брати та сестри. З усіх сторін напосідали на них здичавілі люди, а вони мовчали, з острахом озираячись на натовп і приймаючи штовханці та вдари кулаків.

“Христити, христити їх!” закричав знов хтось, і вся юрба підхопила цей вигук, як команду.

“До води, до ставу їх, христити їх!”

Раптом увесь натовп кинувся на віруючих. Хапали їх за руки, одіжку й потягли до води; інші підштовхували та пхали чоловіків і жінок. Кинули до води одну жінку, штовхнули другу, зіпхнули туди ж декілька чоловіків. Усією юрбою оволодів сатанинський запал: люди ревли як звірі й реготали, як на-

віжені, дивлячись, як віруючі, а особливо жінки, безрадно били по воді руками, захлистувались і мокрі дерлись до берегу, рятуючи життя.

Раптом хтось крикнув: “Поліція! Тікайте!” і увесь натовп кинувся в паніці на всі боки.

Дійсно, якраз із школи вийшов поліцейний урядник з чотирма стражниками. Правда, що вони й не думали поспішати до греблі, але одна тільки їхня з'ява розігнала напасників.

Віруючі поволі повилазили з води, допомагаючи одне одному, й порозходились по хатах, у душах радіючи, що й вони сподобились чести й щастя — бодай трохи постраждати за ім'я Господа Ісуса Христа.

Ціле село аж гуло того дня. До пізньої ночі збирались селяни біля хат і згадували, як вони “христили штундів”. Усі вже знали, що церковний староста Арсем похваляв справщиків “хрищення” й казав, що вони краще собі порадили зо штундами, як навіть сам благочинний.

Довго не лягали спати тієї ночі й віруючі. Зібравшись на богослуження в хаті Петра Дзіканського, вони насам-

перед гаряче та зо слізьми дякували Господеві за те, що Він дав їм сили Духа Святого — відповідати та свідчити про їхнього Спаса перед священиками та поліцією. Потім дякували Йому за те, що Він удостоїв їх перенести наругу й биття за Христа. Потім довго й надхненно молилися за тих темних, сліпих людей, що їх ненавиділи й гнали. І гаряче просили Спаса, щоб Він спас і ворогів.

І Господь чув молитви Його дітей: на їхні потаємні зібрання щораз з'являлись нові душі. Слово Боже розбивало кам'яні серця. Грішники каялись, і Церква Христова в селі Очеретній та в околицях збільшувалась, ширилась і міцніла. І діти Божі по всій Липовеччині та й по сусідніх повітах Київщини з радістю переконувались, що "сторож Ізраїля не задрімає й не засне Він". (Пс. 121:4) . . .

Але не спав і ворог . . . Переконавшись, що живі християни від переслідувань не тільки що не слабнуть, але стають ще міцнішими, ворог завзявся на них з того іншого боку, з якого вони його й не сподівались . . .

У віруючій родині Якименків заслаб теж віруючий син Олександр. Пару тижнів нездужав він, а потім і помер. Дуже великий удар це був для батьків, що дев'ятнадцять років виховували сина в надії, що й він їм колись допоможе в житті й тілесному й духовному. Та це був удар і для Церкви, бо давно вже в Очеретній не було випадку смерті такої молодої квітучої людини; а православні піднесли крик, мовляв, Бог покарав Якименків за відступництво від "правдивої віри". Глибокий смуток обгорнув віруючих. Але за ним слідом мав прийти ще більший . . .

Якщо людина вмерла, треба її ховати. Віруючі знали, що матимуть клопіт з цим похороном. Пішли радитися до сільського старости, а той, як і треба було сподіватися, послав їх до священика. Узяв старий Якименко ще двох братів і пішов з ними до Руденка. Піп зустрів їх усміхнений, задоволений, що нарешті й він може показати свою владу над "штундами". Брати почали просити його, щоб дозволив поховати небіжчика на цвинтарі.

"Якже це так?" обурився Руденко:

"то ви штунди знаєте, як людей зводити, а цвинтаря пристаратися не могли?"

Спустили брати голови та й кажуть, що, правда, цвинтаря вони не придбали, але власне тому й прийшли оце просити його, аби дозволив поховати мерця на загальному цвинтарі, що його вся громада придбала.

"Ми тепер не лічимо вас у громаді. Ви сектанти, тому й нема вам місця на цвинтарі".

Поспускали брати голови ще нижче та й питають:

"То що ж ми маємо робити? Надворі літо, тіло псується. Не закопувати ж нам його десь у саду або на городі? Про нас, ми й так зробили би, бо ж тому тілові байдуже де гнисти, то ж земля. Коли ж ми знаємо, що влада це забороняє. На це ж цвинтар є. Навіть вішалників або інших самогубців не дозволено по городах ховати. І для них є місце на цвинтарі. А то ж такі християнин, хоч ви й кажете, що якийсь сектяр . . . То що ми маємо робити?"

Задумався Руденко та й міркує: сказати цим людям, щоб ховали десь у саду або під лісом — вони, чого доброго, це й зроблять так; потраплять десь там закопати, а потім самі ж до влади донесуть, мовляв, сам піп наказав так зробити. Потім не збудешся клопоту.

Раптом блиснула йому думка, що давала можливість і халепи позбутися й ще раз цим "штундам" міцно дошкулити . . .

"Так, так . . . то можете й ви ховати там, де тії вішалники, або топленики, отам зкраю цвинтаря, на непосвяченій землі . . ."

Зраділи брати, почувши це, й один каже:

"То дякуємо вам за цей дозвіл. Бо для того тіла все рівно де; сказано бо "тіло й кров Царства Божого не наслідять". А земля — вона всюди Господом посвячена". Подякували священикові та й пішли.

Ще того самого дня приготували до похорону все як слід, а на другий день і до самого похорону приступили. Людей зібралось дуже багато. Не тільки з Очеретної, але й з усіх околичних сіл прийшли цікаві подивитись, як то

“штунди без попа ховають, та й ще на непосвяченій землі”. І похорон приніс багато радості всім віруючим, що теж усі як один прийшли на цю сумну урочистість. Співали гарно, з почуттям поваги перед самим Господом і перед Його слугою — смертю. Брати з далеких сіл, що прибули зранку, промовляли до всіх зібраних. Ніколи ще до цього часу не відбувалось таких великих зібрань в Очеретній. Віруючі раділи, що стільки людей слухають Слово Боже.

На цвинтар ішли поволі та поважно несучи труну на плечах. А сотки людей йшли за похороном і зтиха говорили:

“Оце похорон! Якби нам довелось так ховати, стільки попів кликати, то треба було би багато карбованців заплатити їм. А ці все задармо роблять”. І не одна православна душа пригадувала, як то треба при їхніх похоронах і гроші платити, і горілку купувати “на поминки”, й не один задумувався над тим, чи то все потрібно, чи воно від Бога.

А віруючі на цвинтарі знов співали й знов промовляли. І так гарно та зворушливо говорили, що в багатьох мимоволі сльози текли з очей. Все людям стало ясно. Навіть і те, чому ховають Олександра серед вішалників і самогубців: один брат вияснив із Слова Божого, що й Христа теж так ховали; і для Нього не знайшлося місця на цвинтарі й, як пророк Ісая в голові 53 вірш 9 вияснив, “визначили гріб Йому з злодіями”.

І коли труну засипали землею, всі віруючі впали навколішки й дякували Отцеві Небесному за Його велику ласку й любов. І більшість людей слухала ці молитви, й у їхніх серцях топився лід холоду, зневіри й неправди, і Господь робив там місце для Свого Слова.

Але не всі так думали; знайшлись і такі, що не могли спокійно дивитись на перемогу Правди й Світла над неправдою й темрявою. Це були бідні та темні слуги гріха, і над ними необмежену силу мав диявол. Він їх і зібрав того дня по похороні. Погомоніли й покричали вони та й сунули до священика. Переважно були це жінки.

Священик, побачивши великий нагуп перед своїм домом, вийшов до людей.

“Чого вам треба?” питає. Люди закричали так, що й розібрати не можна було нічого. Аж нарешті дочувся Руденко: жінки кричали, навіщо він дозволив “штунду-нехрестя” на цвинтарі поховати?

“Люди добрі!” відповів піп: “а що я мав робити, як вони напосілися на мене, що я й ради не міг дати з ними? А цвинтар є ваш, ви — господарі його! ідіть і порядкуйте на нім так, як уважаєте за справедливе!”

І баби зрозуміли цю пораду по-своєму. Захвилювались, закричали ще дужче й побігли до хат. А за кілька хвилин усі вони, озброєні дрючками, сокирами й лопатами, з галасом і прокляттям, кинулись в одному напрямку.

І раптом скоїлось ув Очеретній таке страшне діло, що про нього й найстарші люди в селі ще не знали, й не чули, й не бачили . . .

(Докінчення буде)

В. Болюх, Честер, Па.

У ВЕЧЕРІ

День вже минає, і втомлене сонце
Тихо сховалось від нас за обрій;
Небо темніє . . . Дивися в віконце —
Безліч зірок там, о хлопчику мій!

Це все на тебе глядять анголята;
Кинь вже забави й книжки поховай;
Стань на коліна й склади рученята,
Богові душу та серце віддай.

Щиро молися, щоб Бог тобі з неба
Завжди в житті твоїм поміччю був,
Щоб посилав тобі все, чого треба —
Але щоб Бога ти теж не забув.

Перше молися за неню й за тата,
Аби Господь дав здоров'ячка їм,
Щоб їм до праці дав сили багато
Та отінив їх покровом Своїм.

І за родину також помолися, —
Хай, як і ти, вони чемні ростуть;
Бога любить від старших ти молися,
А для маленьких сам прикладом будь.
Не забувай помолитись за бідних,
Голих, голодних сиріток малих,
Тих, що не мають як ти маєш--рідних,
Щоб їх кохали й молились за них.

Та найщиріше молися, дитино,
Ти за той край, де родився та зріс,
Щоб просвітив Господь Бог Україну . . .
Стань же навколішки й щиро молись! . . .

М. Кичигина

Сковородинці

Григорій Сковорода, славний український філософ і проповідник Слова Божого, помер 28 жовтня 1794 року й був похований у селі Пан-Іванівка на Слобожанщині. На його могилі ще й досі лежить міцний, тривалий камінь-пам'ятник із незабутніми його словами

“Світ ловив мене, але не спіймав”

Але ще більш тривалий і незабутній пам'ятник цьому вірному Божому слугі був створений у серцях наступних за ним поколінь і в вигляді діла Божого, що Сковорода розпочав його в Україні.

На протязі майже тридцяти останніх років свого життя він був мандрівним благовісником Євангелії. Він проповідував її й вищим клясам — дідичам, урядовцям, купцям, учителям тощо, а водночас і тим, що найщиріш слухали його спасенну проповідь — селянам-хліборобам та бідним міщанам і робітникам. На Сковороді справдилась приповідь Спаси нашого й про того сіяча, що сіяв на різних ґрунтах (Матв. 13:3-8) й того, що не знав, що з його сівби вийде (Мрк. 4:26-28). Він сіяв і помер, і здавалось декому, що й наслідки його праці померли. Та воно не було так.

Ще за його життя наш народ зауважив і відзначив певну групу людей, що назвав її “сковородинцями”. Це були здебільшого інтелігентні слухачи та послідовники мандрівного філософа. Одним і першим із них був його учень і приятель генерал Михайло Ковалінський, що по смерті “старчика” описав його життя, діяльність і науку. У другого свого послідовника, багатого дідича Андрія Ковалевського Гр. Сковорода знайшов останній притулок і місце для могили. Проф. І. Срезневський, дідич Вас. Наз. Каразин, українські письменники Ів. Котляревський і Федір Квітка-Основ'яненко, російський письменник (родом українець) Г. П. Данилевський і багато інших багатих і знамих осіб і родин були в числі послідовників або прихильників славетного філософа. Але хоч вони й любили й шанували його, хоч вони в середині минулого століття й заснували під впливом ідей Сковороди університет у Хар-

кові, пожертвовавши на цю ціль 618.000 карбованців золотом, хоч вони й зберегли пам'ять про Сковороду виданням його творів і споминів про його життя, одначе віра в Господа Ісуса Христа та Його Слово не прийнялися в їхніх серцях. Вони були ґрунтом камінним, тернистим або притоптаним.

Правдивим урожайним ґрунтом, що прийняв зерно Сковородиної проповіді, був простий працюючий народ. У тих селянських хатах і родинах, де за життя Слово перебував і проповідував Біблію Гр. Сковорода, зерно цієї проповіді прийнялось і згодом дало багатий овоч.

Як кільчилося, проростало й пробивалось наверх це зерно, назовні було непомітно довший час. Як на паросткові виростало листя й колос, як у колосі наливалось зерно, так само довго цього ніхто не помічав. На превеликий жаль про цей ріст Слова Божого, посіяного в душах українського селянства Гр. Сковородою, лишилось дуже мало слідів в історії або в літературі.

Але ж ці сліди є й ми в наступному числі наведемо особливо цікаве свідчення російського письменника Н. С. Лескова про послідовників Сковороди серед українського селянства.

Вже наші діди й батьки в Україні, особливо на Гетьманщині чи Лівобережжі (лівий берег Дніпра) міцно зберегли пам'ять про Сковороду та шанували її. Ще п'ятьдесят років тому пишучий ці рядочки бачив у козацьких і дідицьких домах портрети проповідника з написом “Старчик Григорій Савич Сковорода”. У кожному такому домі ще до першої всесвітньої війни можна було знайти не тільки книжки й брошури про Сковороду, але й Євангелію а то й цілу Біблію.

Старі люди довгими зимовими вечорами залюбки оповідали молодим про “святого странника”, що ходив по селах і проповідував “як належить жити по-Божому”. І молодь залюбки слухала й ці оповідання й псалми-пісні Сковороди, що їх старий оповідач надтріснутим голосом співав. Ці ж псал-

ВІДОЗВА

Українського Місійно-Біблійного Товариства

Дорогі в Господі Брати й Сестри!

Два роки тому Господь покликав до життя це Товариство для євангелізації українського народу. Напевно ви з радістю довідаєтесь про те, що Господь рясно благословив працю Товариства. Це було відповіддю Його на ваші молитви та поривання вашої віри.

Місійна праця серед нашого народу в Канаді поширилась так, що директор Товариства брат Я. Гомінюк, згідно з виразною волею Божою, мусів увесь свій час присвятити виключно для праці в Канаді. Це примусило брата Я. Гомінюка, щодо американського відділу Товариства Укр. М.-Б. Товариства, зголосити свою резигнацію до Виконавчого Комітету Товариства, що був зібраний 29 травня цього року в Честері, Па. Комітет цю резигнацію прийняв і запевнив бр. Гомінюка щодо їхньої дальшої з ним співпраці та молитов.

Місійна праця серед нашого народу в Канаді в зв'язку з новорозпочатою діяльністю за допомогою радіо та з працею Українського Біблійного Інституту вимагає від бр. Гомінюка віддання всього його часу для роботи в Канаді. Тож, очевидячки воля Божа була на те, аби він учинив повищезгаданий крок. Схилимо ж наші голови перед волею Господа нашого Ісуса Христа, що зарядив це все зробити!

ми можна було почути й від старих лірників і бандуристів на великих річних ярмарках у Кременчузі, Полтаві, Ніжині, Харкові та по інших містах Лівобережної України.

Пам'ять про Сковороду довго жила серед нашого народу. Але найміцнішою вона була серед людей, що їх селяни називали "штундами", "побожними" або "вгодниками".

Про таких "особливих" людей і оповідає письменник Н. С. Лесков у оповіданні "Нехрищений піп".

(Далі буде)

Л. Ж.-П.

Брат Я. Гомінюк був основоположником Українського Міс.-Біблійн. Товариства, що й було заінкорпороване владою в Зл. Держ. П. Н., й за два роки його проводу в Товаристві воно зробило дуже багато. Воно видавало квартальника "Українська Нива" в українській та англійській мові; було довершено заінкорпоровання Товариства згідно з законами стейту Іліной; було взято на підтримку місіонерів у Полудн. Америці, Польщі та в Німеччині.

На засіданні Виконавчого Комітету, що відбулось у Честері 29 травня, на директора Амер. Відділу Товариства таємним голосуванням було обібрано проповідника М. Івахова, що перед тим вже два роки був подорожуючим місіонером цього Товариства. Брат М. Івахів, ще перед тим, як вступив до Товариства, виконував обов'язки пастора та працівника серед молоді в організації "Молодь для Христа". Роджений він у Західній Україні.

Ще один крок наперед зроблено в праці Божій щодо спасіння душ, і нові напрямні визначено та зміцнено за допомогою Божою. Христос сказав: "Отець . . . більші цих покаже діла, щоб ви дивувались". Ці слова нашого Господа нехай зміцнять віру в наших душах!

Якщо ви, Брати й Сестри, підтримуватимете мене вашими молитвами й чинами так, як ви піддержували досі мого попередника, то Господь допоможе нам здобути для Нього багато душ, і ми здоліємо придбати нових місійних робітників для Його виноградника. Я був би дуже радий, якби ви своїми листами піддержали мене, повідомляючи про ваше бажання молитися за цю працю. У світі є 45 мільйонів українців, і для нас усіх було би дуже радісно, якби ви розділили разом з нами велику відповідальність за ці душі. Безустанно будемо інформувати про ті потреби, що за них потрібно буде молитися.

А цих потреб багато. Ось деякі з них: із Парагваю в Полудн. Америці просять дати їм 100 українських Біблій; хто з читачів цієї відозви відгукнеться на цього заклика? Це значить, що потрібно біля 100 долярів пожертви для Господа. Із Бельгії надходять відомості, що

УКРАЇНСЬКИЙ БІБЛІЙНИЙ ІНСТИТУТ У КАНАДІ

там зовсім нема літератури для евангелізації. Багато нашого народу в тій країні залишається без свідкування й без свідків про Христа. Маємо замір друкувати 40,000 нових духовних брошур. Чи ви могли би допомогти й у цих потребах? Одна з місіонерок, що вже працювала минулого року в Канаді, вибирається й цього року туди ж для праці. Для її підтримки теж потрібні молитви й засоби. Чи ви бажали би піддержувати її, що є вірною слугою Божою? Вона тількищо скінчила біблійний каледж у Кензас Сити. Роджена вона в Європі.

Якщо Господь дозволить, я відвідуватиму цього року Канаду. Моліться й за мене.

Ми потребуємо піддержки для Товариства та для нових його працівників. Нива вже пополовила; і є для неї й робітники; але ХТО їх вишле?

Господь дає вам можливість узяти участь у виконанні Його праці. Візьміть же цю участь!

Ваші листи й пожертви керуйте або на
The Ukrainian Missionary Bible Society
або до

Mr. Joseph Skula, Treasurer.

Адреса така:

1509 South Cuyler Ave., Berwyn, Ill.

Брат Й. Шкула є одним з наших у нашому Товаристві, що уповноважений видавати поквитовання від імені Товариства.

Ваш у Христі брат **М. Івахів**.

Редакція "Післанця Правди", друкуючи на просьбу Товариства цю його відозву, довідується, що склад Товариства залишився той самий, без перемін. Презесом його залишається далі брат П. Бартків, секретарем В. Бура, скарбником Й. Шкула. Генеральним директором, як бачимо з відозви, вибрано на Злуч. Держави П. А. брата М. Івахова, а для Канади той самий, що й раніш, бр. Я. Гомінюк. Бажаємо Товариству й надалі благословення Божого!

— 0 —

★ Вже тепер належить відновити передплату на "Післанець Правди" на 1949 рік.

Поспішаємо поділитися радісною новинкою з усіма нашими братами та сестрами: Український Біблійний Інститут у Саскатуні визнаний владою, як релігійна школа, що до неї можна спроваджувати студентів із різних країв Європи: Німеччини, Італії, Англії, Бельгії та ін.

Це — само по собі — велике признание. Його пошастило досягнути по довгих місяцях безперестанних молитов і тяжких заходів і праці. До цього часу, оскільки нам знано, такого признание не одержала жодна інша українська школа. Навіть до англійських шкіл у Канаді, наприклад, до університетів, тяжко дістатись нашим юнакам зо скитальщини. Та Господь багатий на ласку, й де людська сила виявилась слабкою, там Бог допоміг Своєю всемогутньою рукою. Брати й Сестри Америки й Канади! Господь ізнов відповів на молитви, **Ваші** молитви, й відчинив двері нашій молоді до Інституту в вільній Канаді. Слава Йому за це! Але пам'ятайте, що на **Вас** же Він поклав і велику відповідальність!

Досі вислано з Інституту аплікації до одинадцятьох наших певних юнаків на скитальщині. Вони сюди прийдуть із порожніми руками. Вони не матимуть змоги заплатити навіть одного цента за харчі, помешкання й науку. Тому Біблійний Інститут потребує Вашої широкі допомоги. Просимо вже **тепер** молитись за цю справу й вже **тепер** брати участь у ній. Якщо Ви живете в Зах. Канаді, то добре було би, аби Ваша родина склала запаса харчів для студентів Інституту. Припасіть і пришліть у слоїках законсервованих харчів. — гороху, моркви, буряків, квасолі, овочів, жирів і м'яса. Якщо Ви мешкаєте в Америці або в Схід. Канаді, звідки пересилка харчів часом коштувала би дорожче від самих харчів, тоді пришліть якусь суму грошей на купно харчів. Що тільки можна зробити, робіть зараз!

Маймо на увазі, що не тільки світ дивиться на нас усіх, але також дивиться

АБО ЖИТТЯ, АБО СМЕРТЬ

Громадяни стародавньої грецької держави Спарти вславились чеснотами. Забити, вкрати, обманути, збрехати, впитися тощо — порядний спартанець уважав за негідне себе й готовий був краще померти, аніж вчинити щось подібне.

Якого в одного селянина хтось украв живого лиса. Вдарили на сполох, зробили обшук по хатах — лиса не знайшли. Вирішили зробити ще один перегляд господарств, але більш старанний, бо мались докази, що лис є десь у селі. Усім мешканцям наказали вийти з хат на майдан і чекати кінця тросу.

Проминув довший час, і всі були помучені стоянням. Раптом один спартанець упав на землю. Усі кинулись до лежачого. Він був мертвий. На його тілі під одежею ворушилось щось живе. Почали розгортати одержу померлого й з-під неї раптом вискочив лис із закрявленою мордою й утік. Увесь живіт мертвого був у крові й пошарпаний.

Справа була вияснена. Цей спартанець вкрав лиса й боячися сорому й ганьби на випадок відкриття його злочину, сховав украденого лиса за пазухою. Лис, міцно стиснутий руками спартанця, почав зубами й пазурами розди-

на нас і Сам Господь. Він, що наділив нас і добробутом, і багатством, і спокоєм, дивиться й чекає, що ми тим усім ділитимось із нашими братами, що приїдуть до Інституту зо скитальщини.

Зробімо ж усе, що лежатиме в нашій змозі, а Спас наш нас напевно нагородить.

“Коли ж брат або сестра нагі будуть і жадні щоденної страви, а з вас хто скаже їм: Ідіть із миром, грійтесь і годуйтеся, а не дасть їм потрібного для тіла, яка з того користь?” (Якова 2:15-16).

Усі Ваші пачки, листи й пожертви адресуйте на:

The Ukrainian Bible Institute,
527—20th St. West,
Saskatoon, Sask., Canada.

Ваш брат **Я. Гомінюк**,
Директор Інституту.

рати живота людини. Спартанець переносив страшний, надлюдський біль, але боявся виявити свій злочин і мовчав, коли звір в'їдався йому в черево. Лис гриз щораз далі й коли дійшов до серця злочинця, той упав мертвий . . .

Чи мудро вчинив той спартанець, волюючи страшну смерть, аніж сором? Чи не краще він був би зробив для себе, для батьків і родини, коли б був відкрив свій переступ? Правда, пережив би ганьбу й кару, але зате зберіг би життя.

Є багато людей у цьому світі, що чинять подібно до цього спартанця. Страшні гріхи в'їдаються в їхнє життя й мордують їх, а вони бояться відкрити їх перед Господом, бояться фальшивого сорому.

Слово Боже каже так:

“Повідкидайте від себе всі гріхи ваші, якими ви грішили, й сотворите собі нове серце й дух новий; а тоді чого ж би вам умирати?” Езек. 18:31.

“Прихиліте вухо ваше й прийдіть до Мене; слухайте, а житиме душа ваша”. Ісаї 55:3.

Відкриваймо ж перед Ним наші гріхи й будемо мати життя, а не смерть.

Я. Живий.

“З ХРИСТОМ УВ АМЕРИЦІ” Д-РА І. А. КМЕТИ

Історія нашого братства **англійською мовою**. Подаруйте цю книжку вашим дітям на Різдво, або знайомим американцям чи канадійцям. У книжці багато фотографій та корисних інформацій. Замовляйте через Редакцію “Післ. Правди” або безпосередньо у автора:

Dr. I. A. Kmeta

6665 Selma Ave., Hollywood 28, Calif.

Ціна 1 долар

“РІДНА ПІСНЯ НА ЧУЖИНІ”

Новий український співак із нотами **Сергія Бичковського** вийшов друком і накладом автора в Німеччині. 130 пісень для хорів і церков. Серед хороших пісень славетні пісні “Душе моя”, “О люди, покайтесь”, “Люди Бога забували”, “Не покину я вас”, та сила інших, від яких не можна відірватися, коли їх почуєш. Новий співак талановитого композитора — велике надбання.

УРЯТОВАНІ ГОСПОДОМ

У відповідь на молитви та старання церков і поодиноких християнських родин до Канади й Злуч. Держав почали прибувати знов цілі наших братів, сестер і дітей із Європи. Приїхав бр. Гр. Домашовець із дружиною й поселився в Скрентоні. Тамошня церква на чолі з бр. Васильковим зробила все залежне, аби брата привезти й улаштувати як пастора. Приїхав і брат Ст. Нищик із дружиною й двома синами й улаштувався в Саскатуні (Канада). Приїхав і брат Іл. Кубрин з дружиною й трьома синами й тимчасово поселився на фермі бр. Луки Демчука (Френчер, Канада), що виставив був братові афідейвита.

Усі ці брати знані й у Європі й у Америці як старі, досвідчені й вірні робітники на ниві Божій, яких усі наші віруючі привітають напевно з щирою радістю й любов'ю. Благослови їх, Боже, на новій праці на вільній Американській Землі!

Подаємо адреси їхні:

Rev. S. Nyszczyk
527 — 20th St. West,
Saskatoon, Sask., Canada.

—
Rev. El. Kubryn
с/о Лука Демчук,
Franchere, Alta., Canada.

Адреса бр. Домашовця подана нижче.

ПО Д Я К А

З нагоди нашого переїзду з Європи до Америки я разом із моєю дружиною складаю на цьому місці сердешну подяку всім братам і сестрам за допомогу щодо нашого переїзду. Особливо дякуємо також громаді віруючих у Скрентоні на чолі з бр. Васильковим; так само дякуємо братам П. Барткові, Н. Лукіяничукові, В. Могилякові та моїй рідній сестрі К. Маяк з дому Домашовців.

Сердешну подяку висловлюю також усім поодиноким братам і сестрам а рівно ж нашим допомогним товариствам, союзам і місіям за харчові та одяжові пачки, що я їх отримував у Старім Краю. Одержаним я ділився по змозі з вірними братами та сестрами в Ділінгені. В їхньому та власному йменню

ЯК СПРОВАДИТИ ДО ЗЛ. ДЕР. П. А. СКИТАЛЬНИКІВ

Щоб спровадити скитальника з Німеччини, Австрії, Італії тощо, треба замість дотеперішніх афідейвтів виповнити й у нотаря потвердити посвідку "замешкання й затруднення", яку й вислати до одного з нижчеподаних урядів чи установ:

Якщо спроваджуєте через амер. владу, то:

Displaced Persons Commission,
4 floor, Premier Building,
718 Eighteen St., N. W.,
Washington 25, D. C.

Якщо спроваджуєте через наш Союз, то:

Rev. A. Radywoniuk,
507 So. Orange Ave., Newark 3, N. J.

Крім цього, національні групи можуть спроваджувати через свої народові установи: Українці через:

United Ukrainian American Relief
Committee, Inc.,
65 De Long Building
(13th & Chestnut St.), Philadelphia 7, Pa.

Білоруси через представника Білоруської Центральної Ради Дра Єрмаченка:

Dr. John Ermachenko,
198 West 89 St., New York 24, N. Y.

Друковані посвідки (3 примірники на кожную родину або на кожную самотню особу) можете дістати поштою від вищих установ, або від "Післанця Правди".

Якщо ви не маєте рідних на скитальщині, але хотіли би спровадити когось, запотребуйте посвідки, підпишіть їх і ствердіть через нотаря й пошліть до одної з цих установ а вона впише ймення віруючих скитальників, що терплять на чужині й вони приїдуть сюди. Не бійтесь тягарів, їх не буде. Зате буде благословення й нагорода Божа!

складаємо поклін тим усім, що приходили нам із поміччю у тяжкому скитальчому житті. Нехай милосердний Господь всотеро винагородить їх усіх за щирю добротинність. Матв. 25:34-40.

Гр. Домашовець.
Rev. G. Domashowets, 1024 Meade Ave.,
Scranton, Pa.

Із листів до "Післанця Правди"

Давно я вже збиралась вислати передплату на П. П., але все була зайнята й не мала америк. грошей. А тепер висилаю 6 дол. і прошу вислати П. П. до бідних скитальників. Нехай читають і наvertsаються до Господа. Висилайте й мені, бо я дуже люблю П. П. Моліться за могого мужа й за пробудження українського народу в Торонто, бо тут є багато наших людей, що прибувають із Німеччини. Їм треба проповідувати Слово Боже рідною їх мовою, бо в чужій вони його не бажають чути.

Пар. Рудачик, Торонто.

Я дістаю П. П. від могого брата Миколи, що живе в Аргентині. Я ж живу в Парагвау. Я дуже вас прошу, висилайте П. П. мені далі, бо я його люблю читати. Подбаю про передплату, але прошу вас не цуратись мене й присилати.

П. Жуковський, Парагвай.

Від нас не дуже далеко до чилійського кордону. Височенні гори Анди навколо нас і щоб дійти до передмістя Оруро, треба йти два дні пішки й день плисти по озеру. Я вибираюся в подорож задалегідь, поки добра погода. Під Оруро чекатиму на П. П., бо пошта до нього приходить по річці два рази на місяць. А як дістану П. П., понесу його додому й читатиму жінці й дітям. Прошу вас, не забувайте нас і шліть П. П., бо ми відтяти від усього світу. Пишіть до нас вже тепер, аби на Різдво лист прийшов.

Василь Погоряк, Болівія.

Звертаюсь до вас, як до редактора П. П. з великою вдячністю за те, що на мою просьбу почали мені вислати П. П., що мене дуже зміцняє, як також і інших скитальників. Я відчуваю себе великим довжником, бо досі нічого не вислав за П. П., але що я зроблю, як звідци заборонено вислати гроші закордон. Тому з болем у серці перепрошую вас і молюсь, аби хтось із американських читачів перечитав цього листа й допоміг Післанцеві замість мене. Лю-

бі брати й сестри в Америці! Підтримуйте П. П., бо з нього всі скитальники мають духовну поживу. Ще раз дякую й прошу вислати далі. Ми чекаємо.

М. Мелех, Англія.

Дякую вам, як редакторові П. П. за цього часописа, що я його люблю й ним скріпляюсь . . . Я знаходжусь один віруючий серед інших невіруючих скитальників, і без П. П. мені було би дуже тяжко, бо я відірваний від збору. Але намагаюсь бути прикладом для скитальників . . . До мене приходив один брат М. М., що працює в Шкоції, й він просив мене, як писатиму до Вас, просити, аби ви йому вислали П. П. Він теж скитальник. Я працюю в копальні каміння. Досить тяжко, але я дякую Богові за це. Тільки журюсь, що досі не вислав нічого на П. П. Не приймають грошей закордон. Але, прошу вас, висилайте мені далі.

С. Тесляк, Британія.

Вітаю вас сердешно й бажаю вам висловити подяку за П. П. Залюбки читаю його тут, у цих розлогих канадійських лісах, куди мене, як скитальця, доля закинула з Німеччини. Цей часопис підбадьорує й підтримує мене духовно. Даю читати його невіруючим лісовим робітникам, і вони радо беруть його й читають. Дякую за адреси; через них я зв'язався з віруючими; познайомився з бр. П. Кіндратом . . . Не забувайте далі посилати П. П.

І. Ткачук, Канада.

Дякуємо вам за П. П. а також за пачку CARE що ви її прислали від сестри М. Греник. Нехай Господь благословить ту сестру!

**Марія Кулик з сиротами,
Німеччина.**

Одержали пачки й поділились із мешканцями нашого бараку. Це було теж проповіддю Христа. Подякуйте бр. Курівчакові за його любов до нас голодуючих. Чекаємо П. П. Посилайте бодай 10 примірників, бо тих п'ять при-

мірників не знаєш, кому давати: всі просять та ображаються, як їм не дамо.

А. і Ф. Максимчук, Австрія.

Вже давно мої діти не мали такого свята. Не могла їх спинити, їли безперестанно. Нехай Бог віддасть стократно тій сестрі за її пожертву! Чим я їй віддячу? Хіба тільки молитвою.

Анна Коць, Німеччина.

Працюю тяжко, заробляю мільйони, але купити за них нема чого. За один амер. доляр треба дати цілий мішок китайських. Тому не можу нічого послати за П. П. Прошу не спиняйте П. П. Колись віддам.

Ів. Гумінний, Шанхай, Китай.

Від Редакції. Десятки таких листів щодня приходять до нас із усього світу. Друкувати їх усіх у П. П. нема можливости. Тому подаємо тільки деякі й то в уривках. Просимо всіх ширих дітей Божих ув Америці перечитати уважно ті листи й з молитвою сказати Господеві про них. "Післанець Правди" виходить і на цей раз із спізненням і то одне число за два місяці. Чому? Бо нема засобів. Праця в друкарні й папір дорожчає з кожним днем, а соткам скитальників висилаємо П. П. по-старому безплатно. А в Америці є такі читачі П. П., що читають його вже півтора року, а за цей час не надіслали ще ані цента.

Підтримайте ваш часопис, що замість вас, ходить по всій землі й розносить усім голодним і спрагненим хліб і воду Життя! Піддержіть П. П. матеріально й моліться за нього щодня.

Редакція П. П.

★ Це число П. П. через незалежні від Редакції обставини виходить із великим опізненням. Тепер, коли ці обставини вже полагоджено, наступне число, як Господь дозволить, вже Різдвяне, вийде на початку грудня, так що на Різдво всі передплатники його дістануть.

ВНОЧІ

Чому сумно стоїш ти, мій друже,
Похилився, як від вітру тополя?
Побиваєшся ввесь час так дуже,
Нарікаєш на Бога, на долю!

Чи ти маєш ще силу, мій брате,
Піднестися очима угору?
Вийди, вийди із темної хати,
Подивися до неба, як в море,

Та й побачиш: як ті пароплави
Там пливуть зір великих мільйони;
Там в обіймах Господньої слави
Кожна має свій шлях і кордони.

Нам наука про них оповіла,
Що вони від землі більші значно . . .
Розпротай свого розуму крила,
Чи не стане, либонь, тобі лячно?

Там верстають дорогу планети,
Там ось місяць, там "Віз", там "Плеяди";
Ріжуть мряку хвостами комети,
Там "Стожари" провадять наради.

Чи ти думав коли про безмежне,
Чи ти міряв небесні простори?
Чи збагнув вже, який ти—маленький,
Як краплина в безкрайому морі . . .

Подивися: вже ніч умирає,
Над землею вже сонечко сходить:
Хто за ходом його доглядає,
Хто на небо високе виводить?

Прошу — стань на дорогу ти нову
Та й пізнай Будівничого того,
Та вклонися Йому, бо Він словом
Світ безмежний створив із нічого!

В. С. Бойко

★ На фонд "Післанця Правди" склали пожертву: Жіночий гурток Гартфорду 25 дол. Жіночий гурток Вонсокету 10 дол. Усім сестрам щиро дякуємо. Хто з жертвуючих на П. П. бажає, щоб про його пожертву було оголошено в П. П., нехай при надісланні пожертви спеціально про це бажання згадає.

★ Хто не заплатив ще належності за минулий час, просимо негайно заплатити, аби не ставити часопис у тяжке положення.

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ

(Продовження з стор. 2)

небо, краплячи нас рясним дощем. По молитві пішли ми сумно до наших сумних "Ді-Пі" бараків. **М. Теслюк.**

Надзвичайна Конференція німецьких баптистів відбулась у Дортмунді під проводом бр. П. Шмідта. Було біля 300 делегатів. Як гості були: презес Все-світн. Об'єдн. Баптистів Др. О. Джонсон, генер. секр. А. Т. Орн, дотеперішній ген. секр. Др. В. О. Люїс, секретарі Америк. Бапт. Закордон. Місійн. Товариства Др. Бел, Ельборн, Налінгер, Нельсон та ін. Були представники від Данії та ін. країн. Від українських баптистів були пастори С. Нищик, Д. Марійчук, М. Теслюк та О. Гарбузюк. Звіти німецьк. баптистів показали, що в Німеччині існують: 582 громади, 94000 членів (1947 року прийнято через хрещення 6144 душі), 19000 молоді, 443 проповідники тощо. Від українських баптистів дав звіт пастор С. Нищик, від слов'янських — бр. Гардеев, від німецьк. утікачів пропов. Купш. Усім присутнім було роздано меморандум про Укр. Еван.-Бапт. Церкву. Др. Люїс спеціально в своїй мові підкреслив, що в Німеччині існують дві Церкви, що складаються з утікачів зо Сходу — українська й слов'янська.

1 серпня відбулося в Ашафенбургу хрещення 11 душ, що його перевів пресвітер Д. Марійчук. Отже, в цій громаді охрищено вже 24 душі. Пресвітер і члени Церкви ревно та з любов'ю працюють над поширенням Царства Божого серед нашого народу. **П. К.**

Крумлин, Зл. Дер. П. А. 3 жовтня в місцевій Церкві при значному числі присутніх з дооколишніх церков відбулось рукоположення молодого проповідника бр. Данила Барткова, сина всім знаного бр. П. Барткова. Молодому проповідникові бажаємо благословення Божого в Його праці серед американського народу!

Бельгія. Л'єж. 4 липня наша молодь разом із нашим пастором Ст. Бабістою відбула благословенну подорож до міс-

та Дур. У неділю о год. 5 ми зійшлись на молитву до нашої церкви. Усіх нас було 28 душ. О год. 6.15 ми виїхали на полудня, аби відвідати наших скитальників, що приїхали до бельгійських копалень вугля. Вже давно ми всі палаємо любов'ю до них і бажали послужити їм словом Правди. Отож, тепер поїхали до них. Дорога провадила понад рікою Ля-Мез у напрямку до французького кордону. Увесь час ми співали чудових духовних пісень у чотирьох мовах: українській, польській, французькій та російській. І так на протязі 200 кілометрів ми славили Господа. Чудові краєвиди пливли мимо нас по обох боках шляху. Перед полуднем приїхали до бараків, де зустріли нас наші віруючі, що прийняли й гостили нас чим могли. Роздали християнську літературу робітникам, заспівали їм декілька пісень і поїхали до місця зібрань. Там привітав нас пастор О. Васил'ів, що працює серед бельгійців, але любить і наших людей і їм багато служить і помагає. Під час Богослуження пастори О. Васил'ів і Ст. Бабіста служили Словом Божим, ми співали хором, що ним керує вправний і талановитий брат Ян Лідтке. Сестри Гертруда М'яра та Юзефа Беднарек деклямували, хор співав, а потім знов сестри Анна Ниско, Раїна Саган і Олена Шотек деклямували. Після проповіді бр. Л. Забрамського деклямували сес. Гелена Войнарович, Люцина Анджеак і бр. Й. Іваськів. Вечерю Господню й усе Богослуження закінчив молитвою бр. М. Писк. Увечері відбулось Богослуження для бельгійців. Гарний дім молитви був переповнений. Знов промовляли обидва пастори, хор співав, потім співали бельгійці. Наші молоді брати й сестри свідчили про Спаса так зворушуюче, що майже всі присутні плакали. Увечері рушили додому, куди й прибули о 2 год. вночі. **Й. Іваськів.**

Англія. Милосердний Господь не покинув нас і тут на чужині. Щонеділі маємо чудові зібрання. Хоч нема в нас проповідника, та Провідника ми маємо: це наш Господь. 15 серпня відвідали нас любі гості — В. Гутше й Андріюк. Мали чудове зібрання. Бр. В. Гутше, що прибув із Німеччини, багато оповідав нам про наших скитальників, і ми бага-

то за них молились. Діло Боже в нас стоїть добре й церква зміцнюється та росте. Що-місяця маємо зібрання для молоді й Господь їх благословляє.

В. Зайка.

Одна місійна подорож. Повернувшись із подорожі до Чикаго, Шелдон, Віск., і до Конрат, Віск., я одержав багато вдячних листів за трактати, що я їх роздавав у потягах під час моєї подорожі. Із одного тільки Шелдону прийшло чотири гарних листи. Удома мене чекало вже запрошення з Сомерсет, Масс. Це 71 миля від нашого Сейлему, де я мешкаю. Там я застав зібраних українських братів і сестер, з якими провів благословенні години. Була там і сестра Годжик. Чотири години продовжувалось наше зібрання, й по скінченні його присутні не хотіли розходитись. Наступної неділі треба було їхати на запрошення до Вонсокет. І я не жалував, що поїхав туди. Радість наша спільна була дуже велика. Хоч я був вже трохи й утомлений тілом, але на третю неділю поїхав знов на запрошення до Вілмінгтону, Масс., де відбулось зібрання в сестри Годжик. Яка радість обхопила нас, коли на першому зібранні 30-літній син сестри Годжик віддав себе до рук Господа! Та ця радість ще збільшилась, коли й муж сестри, а тато нового нашого брата, впав на коліна й почав просити Господа простити йому його гріхи й допомогти розпочати нове життя. Додому я їхав радісний і щасливий, дякуючи Богові за Його велику ласку й силу.

Павло Ланяк.

Нігерія, Африка. Наша місіонерка серед чорних у центральній Африці **Катерина Гладун** в останнім листі подає такі відомості:

Я визнала Господа за могого Спаса тільки тоді, як скінчила школу (гай-скул). По моїм наверненні я відчула, що повинна йти до біблійної школи, аби приготовитися до служби для Господа. Але не раніш як за три й пів року надійшов слушний час і я вступила до Колумбійського Біблійного Каледжу. Та я мала можливість учащати до нього тільки один рік, і тоді чекала знов інші 3½ року, занім я могла вернутися до каледжу й скінчити його. По скін-

ченні студій Суданська Внутрішня Місія запросила мене до праці в Нігерії. Нарешті сповнилось моє бажання!

Після вступних приготовлень до праці я покинула рідний край 8 березня 1947 року й відлетіла літаком до Нігерії. Під час подорожі ми зазнали особливої ласки Божої — вперше, коли щасливо перелетіли через снігову бурю, що шаліла над Атлантийським океаном, а пізніш — два рази при спускові на землю, коли опони (на колесах літака) потріскались при зударі з землею. Нарешті, на четвертий день по тім, як ми покинули Нью-Йорк, ми вийшли з літака на суходіл нового краю — Нігерії.

Перші шість місяців були зужиті на вивчення початків мови, що нею європейці розмовляють із місцевими мешканцями. Потім розпочалась наша праця.

Наша місійна станиця знана як одна з найбільш занедбаних, бо вона лежить осторонь великих шляхів і не має жодних вигід. Під час дощів, що тривають від травня аж до жовтня або й до листопаду, ми є відтіті від інших станиць і осель, бо річки переповнюються водою й тоді неможливо через них переходити, бо мостів через них нема. Тоді місцеві люди, наймані для переносу тягарів, раз на місяць (або й рідше) йдуть пішки за десятки й сотки миль до призначеного міста й приносять звідти пошту й їжу для нас. Вилиті річки, болота й ліси вони переходять вброд "гусаком", ідучи один за одним, коли дощі вже ллють, дуже тяжко знайти таких "носіїв", бо люди поспішають до праці на їхніх полях.

Жінки, що живуть у дооколишніх селах, тяжко працюють на своїх чоловіків. Люди тутешні або махометани або погани живуть в оселях, що складаються з кількох господарств. Чоловіки мають по четверо жінок і більше (скільки можуть утримати), і кожна жінка з її дітьми живе в окремій хаті. Ці хати зліплені з болотистої глини, звичайно округлі, й накриті соломом. Діра в стіні хати править і за двері й за вікно.

Моя праця полягає в тім, що я відвіую ці оселі й свідчу жінкам і дітям про Господа Ісуса. Багатьох слухачок

захоплює Євангелія, але вони бояться відкрито визнавати Господа, бо їхні чоловіки можуть їх позабавити. Але є й такі жінки, що для них Слово Правди є чуже. Одна жінка недавно просто спитала мене: "Скільки ви нам заплатите, якщо ми прийдемо на ваше богослуження?" Отже, ми тут переживаємо й багато радості й багато смутків і розчаровань. Але весь час ідемо вперед, сіючи слово життя. Направду, бог світу цього засліпив очі цих бідних душ, і вони ще сидять у темряві. О, віруюча молоде! Хто з вас пішов би сюди, щоб виривати ці душі з темряви? Чи ви чуєте поклик Христа йти по всьому світу? Якщо так, то "прийдіть і допоможіть нам!" Направду, ниви вже поповніли, але женців мало. . . Чи готові ви допомогти в тяжкій праці на цій ниві?

Повище свідectво подаю до "Післанця Правди", аби віддати славу Тому, Хто був і є такий добрий для мене.

Катерина Гладун.

Редакція П. П. подає цього дописа сестри Катерини Гладун і просить читачів молитися за сестру та за її тяжку але благословенну працю в далекій Африці. "Післанець Правди", можна сказати, так "відшукав" с. Гладун, як колись Стенлі знайшов у тій же Африці Лівінгстона. На річній Конференції нашого Союзу в Кромвел добрі союзні сестри на пропозицію с. Н. Жабко-Потапович вирішили заопікуватися сестрами-місіонерками К. Гладун і О. Дорожовською та вислати їм поміч. Усіх сестер, що читатимуть цього короткого але живого дописа, просимо не забути про них, що в далеких країнах, забуваючи себе, будують Царство Боже.

Честер, Зл. Д. П. А. 17 жовтня тут відбувся районний з'їзд, сполучений із хрищенням чотирьох душ із Честеру й Крумлина. Зібрання провадив бр. Л. Ж.-Потапович. Хрищення перевів бр. Данило Бартків, ділові наради району перейшли під проводом бр. Павла Бартова.

Клівленд, Огайо. 4 й 5 листопада відбулась конференція двомовних пасторів — Bilingual Baptist Ministers' Conference, скликана заходами та при допомозі The American Baptist Home Mis-

sion Society, що на чолі його стоїть Dr. George Pitt Beers. Його діяльні помічники Rev. Lincoln B. Wadsworth та Rev. Edward Catlos були на конференції в її проводі. Повище місія багато років поширює й підтримує місійну працю серед європейських імігрантів у Америці. Про цю святу роботу "П. П." подбає інформувати своїх читачів у майбутньому більш докладно. На конференції, що складалась із груп — італійської, румунської, еспанської, мад'ярської, балтійської, польської, чехословацької, російської й української, було ствержено великий поступ пасторів і членів двомовних церков щодо опановання англійської мови та їхньої асиміляції. Духом Христовим, братерським і працьовитості були захоплені всі присутні. Дуже цікаві резолюції цієї конференції будуть подані в наступному числі нашого журналу.

Бр. Ів. Підгорецький, згідно з останніми відомостями знаходиться вже в транзитному таборі. Він і родина його вже мають канадійські візи й у найближчому часі, як Господь дозволить, відпливуть до Канади.

ВІД РЕДАКЦІЇ "ПІСЛАНЦЯ ПРАВДИ"

З огляду на силу друкованого і писаного матеріялу, офіційного та приватного характеру, що напливає до Редакції у справі конфлікту, що виник у Німеччині поміж "Українською Євангельсько-Баптистською Церквою в Німеччині" й "Слов'янським Євангельсько-Баптистським Союзом Церков у Німеччині", при чому кожна сторона намагається, аби "Післанець Правди" зайняв виразну позицію, прихильну до одної й неприхильну до другої сторони, Редакція бачить себе примушеною отцим вияснити, що "Післанець Правди" не може й не бажає втручатися до конфліктів і питань у церквах, чисто організаційного характеру, вбачаючи свій обов'язок у сяянню щирого Слова Божого серед українських віруючих, об'єднуючи їх навколо Євангелії та уникаючи всього того, що могло би їх поділити або порізнити.

РЕДАКЦІЯ

Я ДОРОГА І ПРАВА

У КРАКІВСЬКОМУ БАНДІТЕРСЬКОМУ
ТЕОЛОГІЧНОМУ СЕМІНАРІ
ВІСЬМЬМАСЯ

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВАН

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 11-12

ЛИСТОПАД-ГРУДЕНЬ—NOVEMBER-DECEMBER

1948

У Різдвяну Ніч

(2 Пет. 1:19)

Темна ніч розіслалася всюди
Та й усіх оповила гріхом;
Блудять, гинуть у темряві люди,
Переможені смертю та злом.

Але в небі вже зоря засяла,
З височин дивне світло пливе,
І для всіх темну ніч розігнало,
В кому Спас і родився й живе.

Ви, що в темряві йдете до згуби,
Підійміть ваші очі туди,
Звідки кличе Спаситель ваш любий
До життя — від розпуки й біди.

І. Іллюшик

ВІДОЗВА

УКРАЇНСЬКОГО МІСІЙНО-БІБЛІЙНОГО ТОВАРИСТВА

(Відділ у Злуч. Держ. Півн. Америки)

Дорогі брати, сестри й приятелі!

“Дяка ж Богові за невимовний дар Його” (2 Кор. 9:15)!

Особливо тепер, перед Різдвяними святами, ми всі повинні думати про невимовно великий дар Бога-Отця, що подарував нам найбільший скарб в Особі Сина Свогого.

Оглядаючись на минулі три роки, можемо дякувати Богові за Його дари й через Місійне Товариство. Багато речей досягнули ми всі завдяки Йому. Але всі ці досягнення були можливі теж тільки при допомозі Вашій. Тому то й звертаюсь до вас з проською: під час Різдвяних свят дайте в ваших серцях місце думкам і почуттю місійної праці!

Минулого літа Господь дав мені чудові пережиття: Він відкрив мені двері до української баптистської церкви в Гаес, що знаходиться в північно-східній частині провінції Саскачеван. Там Він дав мені можливість провадити правдиву місійну працю: пішки й возом довелось мені переходити й переїздити непролазні дебрі лісів, болот і кущів, аби добитися до осель, де люди ще не чули благовістя Божого. Я мав щастя довгими часами оповідати їм про нашого Спаси, Його страждання та жертву відкуплення.

Велика радість охоплювала мене й усіх присутніх на тих зібраннях, коли деякі душі каюлись у гріхах, визнавали Христа, як особистого свого Спаси й ставали Його дітьми. За короткий порівнююче час Господь дав мені шасливу нагоду охристити в водах далекого Криштал Лейку 19 дорогих душ. Береги озера під час хрищення були заповнені цікавими слухачами Слова Божого, що були свідками одного з найбільших хрищень за один раз у Зах. Канаді.

Це благословення могло статися можливим тільки завдяки теж вашим молитвам і жертвам на діло Боже.

Господь дав духа пробудження в Гаєській окрузі й вимагає розпочату

там працю провадити далі. Якщо ми не вишлемо зараз же духовних робітників до українського народу в Зах. Канаді, нагода благовістя в тих місцях може бути загублена. Бог відкрив двері до тих околиць, теж поспішім увійти до них з Євангелією Христа!

Спогадайте на Різдво про цю потребу!

Спогадайте й про інші потреби: про Український Біблійний Інститут, про харчові пачки для скитальників тощо.

Один брат у Європі пише до нас, що його зголоднілі діти запитали його якось, чи дійсно Бог любить їх і є вірний їм, як це їм батько не один раз удводнював. Брат пише, що якраз тоді прийшла харчова пачка від Місійного Товариства й брат мав можливість дати своїм дітям не тільки словну але й річеву відповідь, що Бог їх дійсно любив.

Другий брат із Польщі доносить про ту радість, що він і його слаба знеможена дружина пережили, коли одержали харчову пачку від Місійного Товариства.

Дорогі брати, сестри й приятелі! Прошу не забувати цієї праці й цих потреб! Якщо ми не подбаємо про наших людей, то чужі не подбають про них і тим більше!

Висилайте Ваші добровільні пожертви до скарбника Товариства, брата Йосипа Шкули на адресу:

Mr. Joseph Skula,

1509 So. Cuyler Ave., Berwyn, Ill.

Він є єдиним членом нашого комітету, що має повноважність виставляти поквартивання від імени Товариства.

Ще місце є й для вас у Божім пляні праці — допоможіть же виконати його!

Бажаємо вам усім благословенних Різдвяних і новорічних свят!

Ваш у Христі Ісусі брат **М. Івахів**,
Генеральний Директор Товариства
на Зл. Дер. П. Америки

○
Найкращий подарунок на Різдво або на Новий Рік ви зробите своїм рідним, приятелям, знайомим ув Америці або скитальникам в Європі, якщо передплатите для них “Післанця Правди” на наступний 1949 рік, або замовите для них річник 1947-48.

"I am the way, the truth, and the Life"
(John 14:6)

UKRAINIAN CHRISTIAN MONTHLY
**"THE MESSENGER
OF TRUTH"**

Subscription: 1 year \$2.00; half year \$1.00
Foreign Countries \$3.00. Single copy 25 cents
Editor-Publisher: Rev. L. Zabko-Potapowicz.

"Я дорога, й правда, й життя"
(Івана 14:6)

"ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ"

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТІЯНСЬКИЙ МІСЯЧНИК
Передплата: Річно 2 дол. На півроку 1 дол.
За кордоном 3 дол. Поодинокое число 25 ц.
Редактор-Видавець: Паст. Л. Жабко-Потопович.

324½ East 8th Street, Chester, Pa. U. S. A. Telephone: Chester 2-8142

На цю адресу висилати матеріял, пожертви й передплату.

No. 11-12. Nov. - Dec. 1948. Vol. 15. — Ч. 11-12. Листопад-Грудень 1948 Рік 15

Бачити Ісуса

"Якже народивсь Ісус у Вифлеємі Юдейському за царя Ірода, прийшли мудреці зо сходу в Єрусалим, говорячи: Де народжений Цар жидівський? Бачили бо ми зорю Його на сході й прийшли поклонитись Йому". Матв. 2:12.

Вістка про народження Господа була оприлюднена різними способами. Пастухам її проголосив ангел, нагадуючи, що вони Немовлятко знайдуть овинене пелюшками й лежаче в яслах. Праведний Симеон знов був спонуканий Святим Духом іти до храму й там узяти на свої руки Того, що про Нього старцеві було обіцяно, що не вмере раніш, ніж побачить Його. Мудреці були сповіщені зорею, що вже народився Цар жидівський. І всі ці люди не тільки були сповіщені про народження Христа, але зараз же, як тільки почули вістку, йшли туди, де мали надію побачити Його. Усі, що чули про Його прихід на землю, бажали як можна скорше до Нього прийти та Його побачити.

Ці всі люди через Закон і Пророків мали обітницю, що свого часу в цей світ прийде Спас, обітований Месія, що Ним і був Христос! Вони вірили, сподівались, виглядали, очікували Його, й коли Він прийшов, з поспіхом пішли Йому назустріч.

Нині, а особливо в добі різдвняних свят ми чуємо радісну вістку про прихід Того, котрий здавна був обіцяний. Ми знаємо, що Він дійсно народився в

Вифлеємі; що само небо раділо, коли це сталося, що анголи про Нього співали; ми чуємо, що "так бо полюбив Бог світ, що Сина Свого Єдинородного дав, аби кожен віруючий в Нього не погиб, а мав життя вічне"; ми читаємо, що Він узяв на Себе гріхи людські й немочі й за них на хресті заплатив життям Своїм; ми знаємо теж, що Він воскрес із мертвих, вознісся на небо, й нині є поруч Бога Отця й що дана Йому всяка влада на небі й на землі. Він заповідав Своїм учням іти по всьому світу й проповідувати Євангелію всякому твориву, й Він же зазначив, що хто Його учнів приймає, той приймає Його самого.

Куди ж і до кого мають іти люди сьогодні, аби бачити Ісуса? Чи до міцних світу цього, отаких, як тоді був цар Ірод? Чи до мудрих і вчених, котрі кажуть, що людське спасіння в науці й знанні? Чи поспішати нам до розкішних храмів, де очі насолоджуються золоченими й розмальованими прикрасами та оздобами, а вуха переповнюються пишним співом і грою?

Але ж люди світу все це мають, й проте вони не є спокійні й задоволені. Їм потрібно й нині бачити Ісуса. В сучасній добі, коли весь світ обхоплений страшним буревієм, люди так, як учні під час бурі на морі, готові кричати: "Господи, рятуй, бо гинемо!" Є багато телер таких переляканих тією бурєю, що підносять голови свої, аби побачи-

ти Ісуса, що тільки один може тую бую заспокоїти.

Люди, якщо не бачать Христа, готові вбачати Його в Його учнях. І щасливий був апостол Павло, коли міг сказати: “живу ж вже не я, а живе Христос у мені; а що живу тепер у тілі, то живу вірою в Сина Божого, що полюбив мене й видав Себе за мене” (Гал. 2:20); бо люди, що шукали тоді Христа, могли бачити Його в апостолі Павлі.

Один чоловік якось сказав був мені: “Досить ми вже чули про Христа, — ми хотіли би Його бачити”. Чи ж бачать люди в нас, що носимо Ісусове ім'я, — чи бачать Його Самого?

На різдвяні свята люди захоплені б-

ганиною, приготуванням, деревцями, подарунками, їжею, одежею й іншими речами; але чи багато з них є таких, що бажали би бачити Ісуса?

О, коли б радісна вістка про народження Христа могла розбудити ще багатьох, аби й вони, як ті мудреці, поспішали зустрінути Ісуса! Бо якщо вони Христа не побачать, то всі ті святочні речі й обряди та звичаї, усі ті співи, подарунки й поздоровлення — усе буде надаремне й марне. Люди повинні збудитися зо сну, аби бути здібними шукати, знайти й побачити Ісуса. А коли вони Його побачать, нехай поклоняться Тому, що прийшов у цей світ, аби спасти погибаючих.

И. Шкула, Чикаго, Ілін.

Забута людина

Івана 12:20-26.

“Добродію, хочемо Ісуса видіти!” Так просили колись греки Пилипа, учня Христового, коли прийшли до Єрусалиму того самого дня, як до нього в'їздив урочисто Христос. Було там багато тисяч інших людей із різних національностей, але тільки маленька купка греків шукала не розкошів світу й свята, а тільки Христа одного.

О, які це радісні рядочки, що записані лише в Євангелії святого Івана! То сталося під час великого річного свята на пам'ятку про визволення з неволі Єгипетської. Багато людей приходило тоді до Єрусалиму з призвичаєння; багато — з нуду; деякі з обов'язку перед владою й народом; інші знов зо страху перед знайомими й родичами; найбільше напевно було тих, що їх приваблював розкішний храм, його скарби, церемонії, співи, служби; але слава Богові й за тих, що, подібно до тих греків, прийшли виключно задля того, аби побачити Христа, що про Нього вони так багато чули.

“Добродію, хочемо Ісуса видіти!” Таке благання чи молитва повинні лунати із серця кожного християнина. У ці дні, коли надходять свята Різдва Христового, ми повинні приготуватися, аби щирим і чистим серцем побачити Того, що

прийшов в цей світ, аби викупити з неволі Єгипетської гріха та смерти кожду прагнучу правди Божої душу. Ми повинні святкувати це урочисте свято цілком не так, як його святкує світ.

На превеликий жаль багато так званих християн покинули простоту святкування й служення Богові, не дякують Йому за великий дар спасіння в Сині Його, а сполучились із світом і живуть і чинять так, що часами вже не можна відрізнити віруючих від невіруючих і безбожних. І видко, що вони забули про слова Господні, що закликають їх: “Вийди з неї, народе Мій, щоб не мати вам спілки в гріхах її, і щоб не прийняти вам пораз її!” (Відкр. 18:4).

Замість того, щоб у спокою й тиші спогадати прихід Христа-Немовляти в цей світ, багато християн завдають собі якнайбільше праці, метушаться та крутяться в турботах і марноті, аби придбати якнайбільше поганських речей і запоморочити себе ними. Аж страх обгортає, коли побачиш, скільки зденоввання, марноти, ненависти, гніву, обмови, зависти, гордошів, п'янства, танців, розпусти та іншого гріху поповнюється в ці дні так званими християнами. Навіть бійки й забиття трапляються тоді. Але найстрашніше це те,

Євангелія на Київщині

(Докінчення)

Жінки з криками, галасом і прокляттями кинулись до цвинтарю й почали лопатами розкидати землю з могили. Не проминуло й багато часу, як вони докопались до труни. А за хвилину й сама труна з'явилась із могили. Із криками піднесли жінки гріб і перекинули його через загороду на шлях. А самі миттю розбіглися, перелякавшись у душах своїх того страшного злочину, що його вчинили вони. І лишилась труна на дорозі. Із далеких хат, визираючи через вікна, споглядали на неї зо страхом мешканці Очеретної.

І не знати, як довго лежав би той гріб на дорозі . . . Але їхали тим шляхом люди з сусіднього села. Побачили труну, потрогали її й з жахом переконалися, що вона не порожня. Прибігли до села та й донесли про подію сільському старості. Той вибіг на шлях, побачив труну, розпитав людей і довідався про все. Що робити? Халепа та й годі! Пішов староста до священника й розповів про все.

А священник вже знав усе. І коли староста зо страхом оповів йому про страшний злочин, священник тільки всміхнувся. Він знав, що те, що сталося, було страшне. Він знав, що коли він "запечає" труну й домовину, то вже тільки високий суд може дати дозвіл відкрити могилу. Але тепер то справа

була інакше. Адже ж, "штунди" поховали мерця самі; він не запечатував гробу. Нехай же знають, як ховати без попа! Тому то священник і всміхався.

"А що мені за діло?" сказав він зневажливо: "я дозволив поховати того недовірка там на розі. А що жінки збунтувалися й викопали його, то це не моя, але їхня справа".

"А що ж я маю робити?" запитав староста розгублено.

"Скажи батькам того недовірка, нехай про всю справу дадуть вістку до мирового посередника *) в Липовці. А мені дай спокій вже з тими штундами. Я маю їх вже досить!"

Староста так і зробив. Повідомивши батьків померлого, приставив до гробу сторожів і чекав, що буде далі. Віруючі довідались про всю подію, запрягли коней і погнали до Липовця, що є віддалений від Очеретної на кілометрів п'ятнадцять.

За пару годин вернулись вони назад із запискою від мирового посередника до старости. Посередник наказував усім "сектантам" і сільському старості з соцькими й десяцькими **) на другий день бути на цвинтарі.

Селяни вже й їсти, й спати, й працювати не могли від нетерплячки та цікавості. Вістка, що сам мировий посередник має бути на другий день ув Очеретній та що "штунди" наново ховатимуть свого мерця, блискавкою облетіла не тільки Очеретну, але й усі довколишні села й хутори.

Тож на другий день вже зранку великі натовпи людей посунули до цвинтарю. Віруючі під доглядом соцьких і десяцьких стояли й зтиха молилися, аби Господь був їм поміччу в нових іспитах.

*) Мировий посередник — царський урядовець, що мав обов'язки та владу суддів та деяких адміністраторів.

**) Соцькі та десяцькі — селяни, вибрані для догляду за порядком над сотнею або десятком господарств.

Перед полуднем на липовецькому шляху здійнялась курява, й незабаром усі побачили бричку, а за нею відділ кінноти. То й був мировий посередник із урядовцями та з кінними поліціантами. Підїхали до кладовища та й походили з брички. Кіннота стала неподалеку наготові.

Посередник підійшов до людей і всі поскидали шапки. Начальник почав розпитувати сільську владу а потім і селян, як усе сталося. Вислухавши, сказав:

“То — безправ'я! Таких речей не можна робити. Закопати мерця до могили!”

Із натовпу почулись крики спротиву й обурення: “Ми не хочемо мати нехрестя на нашій православній цвинтарі! Геть його!”

Посередник насупився й заговорив гостріше:

“Люди! у нас нема таких законів, щоб ховати мерців денебудь, або залишати їх непохованими. Цвинтарь — для мертвих. І тому я вам ще раз кажу, щоб ви закопали труну до могили. І то — зараз! Чули?”

Віруючі переглянулись, вхопили до рук лопати й почали швидко викидати землю з ями. У цей мент жінки з криками кинулись до домовини, щоб перешкодити роботі. Мировий посередник закричав до жінок, але його крик потону в галасі й реві юрби.

“Не дамо ховати недовірка! Геть із ним! Нехай штунди беруть його та й у боржі зїдять! Геть, геть від цвинтаря!”

Посередник підвищив голоса й закричав ще дужче: “Розійтись!” Поліційний урядник задзюрчав у свистка, і поліція приготувилась до нападу.

“Не дамо ховати! Непотрібно нам нехрестя на нашій цвинтарі! Геть із недовірками!”

Тоді посередник щось крикнув до кінноти й махнув рукою. Поліціанти піднесли вгору руки з нагаями й поскакали просто на юрбу. Усе рушилось, побігло, заверещало. Умент і цвинтар і майдан перед ним опорожнилися. Погаратані нагаями тікали з лементом до села. Невелички купки затримались і здалека дивились на цвинтар.

А на цвинтарі віруючі жваво засипали домовину й почали над нею молити-

ся. А подякувавши Господеві за допомогу влади, пішли з піснями до села. Начальники й поліція почали відїздити.

Віруючі з духовними піснями вертались до хатів. Почав падати дощ. Небо плакало над закам'янілістю невіруючих сердець та їхньою темрявою. Але невіруючі не дивились на ті сльози. У їхніх серцях була ненависть і помста. Тож, коли віруючі почали підходити до хат, зза плотів полетіли в них грудки землі й болота.

Сатана не хотів подарувати їм їхньої перемоги, і розпочинав дальшу боротьбу.

Але діти Божі не звертали на це уваги. Піднесши голови вгору, звідки очікували завжди допомоги, вони зтиха співали, а в душах їхніх брєніли слова Христа:

“Страждання зазнаєте в світі, — але будьте відважні: Я світ перемиг” (Івана 16:33).

* * *

Піввіку минає від того часу, як я, тоді ще малий хлопець, бачив і чув оці всі події в селі Очеретній на Київщині, звідки я й походжу. Багато води втекло в річках від того далекого часу. І ті віруючі в Очеретній, що тоді жили й страждали, й не думали, що все те, що вони переживали, відбивається в душі хлопця, що був свідком їхніх страждань; і що настане час, коли той хлопець, що вже й тоді любив отих невинних і святих людей, сам виросте, і виїде далеко ген за океан, і сам прийме Христа і Святий Дух.

сей Кусяка, Яків Кока, Созон Шаповал,

хлопець, і його голос тремтів від схвилювання. Але в очах його блискала тверда, розпучлива рішучість.

Доктор Конклин вийшов, киваючи головою до господині, аби вона йшла з ним до сіней. Там він почав намовляти батьків згодитися на тяжку операцію. Хлопець певно щось почув, бо загукав до брата:

“Еде, йди сюди, чуєш?” Ед пішов до Айка й батьки почули такі слова хворого:

“Слухай, Еде! Якщо я страчу притомність, ти не дозволь їм відтяти мою ногу. Обіцяй мені це, Еде! Ти повинен приобіцяти мені це!”

За хвилину Ед вийшов, побіг на кухню й приніс дерев'яну ложку.

“Нащо йому ложка?” спитала мати.

“Айк буде її тримати в устах, аби не кричати від болю. Це помагає”, відповів Ед.

Потім Ед став біля дверей спальні й згорнув руки на грудях. Він був на варті. І коли лікар вернувся назад, Ед рішуче сказав:

“Я не дозволяю втинати ногу могому братові!”

“Але ж, Еде, ти сам потім жалуватимеш”, сказав лікар.

“Може бути що й жалуватиму. Але трудна рада, пане лікарю! Я дав йому слово, що не дозволю відтинати ноги, й не дозволю. Шкода говорити!”

І ані лікар, ані батьки не могли його переконати. Якби Ед не стояв на варті, можливо, що батьки були би згодились на операцію. У їхніх душах, правда, був якийсь сумнів щодо необхідності операції. І тому спротив братів їх хвилював. Досі діти ніколи не робили такого непорядку й завжди слухались. Але тепер ось Ед вперся й не відходить від дверей нізашо.

“Знаєте що?” сказав батько: “почекаємо до вечора. А там побачимо”.

Два дні й дві ночі стояв Ед на варті біля дверей. Навіть і спав там на підлозі. Навіть їжу мусіли йому туди носити.

А гарячка підносилась, страждання хворого збільшились, і пухлина пішла вище коліна. Але хворий гриз ложку й не стогнав. А Ед невідхідно чатував біля дверей. Ця рішучість і становчість

дітей міцно вплинула на батьків. Лікар денервувався й кричав: “Ви його заб'єте!” Після останньої розмови він розсердився й вийшов, тряснувши дверима, аби вже більше не приходити до хворого. Після цього вмираючого хлопця могло врятувати лише чудо.

Батько, мати й Ед довго й мовчки дивилися на затряснуті двері, що через них вийшов лікар. Потім батько сказав поволі та врочисто:

“Для нас лишився ще тільки один Лікар. Звернімося до Нього!”

У цю трагічну хвилину вони стали навколішки й з сльозми на очах почали молитися.

Спочатку вони молились разом, а потім почерзі. Час від часу батько, мати й Ед чергувались: двоє йшло до праці, третє залишалось на колінах. Так проминула в молитві ніч. Молилися й цілий день. На другу ніч четверо інших братів прилучились до молитви. Надранком хворому стало легше. Коли вранці лікар всежтаки вернувся, пухлина почала зникати.

Лікар Конклин оглянув хворого й став на коліна. Він дякував Богові за полегшення страждань хворого.

Але навіть і наступної ночі, коли біль зник остаточно й Айк спокійно спав, всі члени родини почерзі продовжували молитися.

Уночі хлопець прокинувся. Засвітили лампи. Пухлина зникла цілковито, й жахливий колір ноги десь щез. Усі знов упали на коліна й Айк із плачем почав дякувати Господеві за порятунок . . .

За три тижні хлопець на Різдво, ще блідий і слабкий, але з ясним і рішучим зором, їхав з батьками й братьми до церкви.

Майбутній американський головнокомандуючий у майбутній жахливій другій світовій війні розпочинав нове життя . . .

Перекл. Л. Ж.-П.

—o—

Ще раз просимо, до П. П. надсилати тільки матеріал оригінальний, себто такий, який ще ніколи ніде не друкувався й ніде до іншого журналу не посилається. Одноразове вміщення в різних часописах одного й того ж артикула, вірша й т. п. понижує його вартість і викликає непорозуміння й нарікання.

Б Е З Б О Г А

(Оповідання)

Карпо сьогодні дуже пізно повертався з поля додому. Ніс на плечі косу, а в лівій руці кошика з порожньою посудом. В кошикові тарабанили близнюки та великий глечик, в якому він завжди брав з собою воду. На полі вже нікого не було видно, бо сонце давно сховалося за далекі гори і над стернею між півкопами ходили перші вечірні сутінки. В недалекій білій гречці співала перепелиця, а на шляху спізнені пастухи виводили тоненькими голосами пісню. Карпо ступав босими ногами по гарячому пухкому поросі і, хоч сьогодні він виложив мало не пів морга великої конюшини і його боліли плечі й руки, але йому було чомусь радісно й весело на душі. Він переходив широкими кроками, прислуховувався до жаб'ячого хору в Кириковому Лузі і йому самому бажалося співати. От, заспівати так, щоб аж в селі почули, що це Карпо повертається з косовиці! Він часто так і співав, а особливо від того часу, як почав відвідувати баптистські зібрання і віддав своє життя Богові. Відтоді Карпо був веселий, радісний і, коли з ким здивався, то завжди свідчив йому про Христа, а коли був сам, тоді співав. Він передав косу на друге плече і перебрив в пам'яті ті пісні, які знав. Далеко за собою почув тарахотіння воза, й оглянувся, а коли віз був вже близько, він зійшов з дороги й став на стерні. Це їхала з хутора до села Гордіюкова Настя. Вона також була віруюча і разом з Карпом належала до євангельського гуртка молоді. Зрівнявшись з Карпом, Настя затримала коні.

— Як хочеш, то сідай, Карпе, підвезу до села. Я мушу скоро їхати, бо ще сьогодні звертатимуся назад на хутір”.

Карпо кинув косу на віз, на люшні повісив кошика з близнюками, а сам сів на дощі, опустивши ноги поміж щаблями драбини під віз. Серце його зацімліло від такої несподіваної зустрічі. Давно він бажав бачитися з Настею і дещо переговорити, але ніяк не було до того нагоди. Тепер ось ця нагода прийшла і Карпо був дуже тому радий.

Він відкашельнувся і, щоб не гаяти часу, почав:

— Чи то правда, Насте, говорять люди, що ти віддаєшся до Комарівки за якогось там багатого хлопця?”

Настя зашарілася і з усієї сили шарпнула за віжки.

— Ще не знаю, Карпе, але, можливо, що так і буде. Ти знаєш, що мої батьки невіруючі й вони дуже на це налягають. Я ще не рішилася . . .

— Але ж він, той хлопець, я чув, що невіруючий. Мало того, кажуть, що він любить пити і зовсім не вірить в Бога. Тоді, як же ти можеш за нього віддаватися? . . . Ти ж сама знаєш, що це не за Словом Божим. Сама ти казала перед хрищенням, що коли б таке щось сталося, то ти ніколи на це не погодишся. А тепер міняєш свої слова і думки. Я чув, що ти йому вже дала слово, а боїшся признатися . . . Чи так? . . .

Настя зніяковіла, зам'ялася і ледь чути відповіла:

— Так, Карпе, я дала йому слово, але з такою умовою, що він зараз після весілля почне ходити на зібрання і буде віруючий. Там в Комарівці, ти знаєш, є громада віруючих і ми обоє будемо туди ходити . . .

— О, Насте, гляди, щоб ти не жаліла потім. Ти йдеш проти Слова Божого й проти свого сумління, а за це Бог може тебе покарати. Згадай, як ти в нашій Горині давала обітницю Богові, що будеш йому служити аж до смерті, а тепер відрікаєшся Христа. Відрікаєшся і йдеш назад у світ на широку дорогу . . . Жалітимеш, Насте, але буде вже пізно. З Бога сміятися не можна..

Карпо говорив поважно з натиском на кожне слово, бо хотів, щоб його мова мала силу. Настя мовчала і він зрозумів, що даремні є його слова. Він побачив, що Настя страчена для їх гуртка молоді і для всієї громади. Бували часи, що в душі Карпа жевріла іскорка любови до Насті й він думав, що коли скінчиться війна і прийде час йому подумати про родинне життя, то він вибере собі Настю. Вони знайомі були змалку, бо разом пасли гуси, потім разом ходили до школи, також разом почали ходити до зібрання, і разом приймали святе по вірі хрищення. Але тепер

— казала жінка: “нехай проспиться”.

Карпо присунув туди п'яного і легенького положив його на розстелене рядно. Маленький хлопчик прийшов до батька і собі ліг коло нього, а Карпо пустився до дверей. В цю хвилину світло лямпки впало на жінку, Карпо подивився на неї і холод пройшов по всьому його тілі: Перед ним стояла Настя.

“ — Насте!” — крикнув Карпо. Але Настя, пізнавши також Карпа, закрила обличчя руками, обернулася до стіни й голосно хлипала.

“ — Карпе, нічого не кажи і не признавайся до мене. Я не годна того. Загинула я, й Господь мене покарав за це, що я відступила від Нього . . . Так, покарав мене Господь . . .

На порозі стояв поліцай. Вони обидва вийшли за хвіртку, пройшли через парк і опинилися на головній вулиці міста. Карпо подивився на годинника й побачив, що до відходу його потягу залишилося тільки п'ятнадцять хвилин. Він чимскорше скочив до першого трамваю й поїхав в напрямку двірця. Якраз успів взяти квитка і, коли вибіг на перон, то потяг вже подав свисток й рушав в дорогу.

Карпо сидів в своєму переділі напроти відчиненого вікна й дивився сумним поглядом на ясне, засіяне зорями, багварське небо. Думки його розліталися, мов вода, що падає на тверду скелю. Він ніяк не міг отямитися після сьогоднішньої зустрічі. Перед очима стояла бідна Настина хатина, її синок і п'яниця чоловік. Для нього це показалося цілим справжнім пеклом. Він ще ніколи в житті не бачив такого горя і бідноти, як сьогодні. Обдерта Настя й її хлопчина. Карпо пригадав колись свою розмову з Настею і, дивлячись у вікно, тихо сам до себе проговорив:

“ — Воно так завжди є. Це дорога людей, що живуть без Бога. Той, хто залишить Церкву Христову, опиниться між мертвцями. Бог покарає його . . . Жаль тільки бідної душі, яка томиться й страждає . . . ”

Потяг летів вперед, лишаючи за собою якісь яри та поля. Вривався під високу гору, пролітав тунелем, а потім знов виходив на поле. Далеко блимає огні міста. Карпо зближався до свого табору.

М. Подворняк, Канада.

БРАТ Г. АНДРУС

(Посмертна згадка)

Розлука з тілом, а сполюка з Господом — то є надія спасених. Цією надією й жив і з нею до небесного дому пі-

шов 26 вересня ц. р. брат Гері Андрус.

Від 1932 року він був членом Української Баптистської Церкви в Чикаго. Довший час був він дияконом тієї ж церкви. Вірність Господеві й ревність у місійній праці були помітними в його всьому житті. І тому відхід його від нас ми всі відчули дуже боляче, хоч і впокорились перед волею Всевишнього.

Народився брат 1885 року в селі Любно в Галичині. Приїхав до Америки 1913 року. Переживши в Кензас Сіті 10 років брат з його любою дружиною Наталією переїхав до Чикаго, де й на вернувся й 1932 р. прийняв святе хрищення.

Залишив у цій земній мандрівці дружину, троє дочок, одного сина та чотирьох унуків. Усі його діти навернені й охрищені по вірі.

На згадку про покійного мужа його дружина Наталія склала зворушливе слово-вірш до нього, що ми його тут і подаємо майже без зміни:

Пішовесь, мужу коханий,
Зіставивши серцю рани.
Великий біль, як розлука,
Але є в тім Божа рука.
Спи, мій мужу, в тім сіянні,
В небі стріну тя зарання.

Йос. Шкула

Син сатани

(Життєпис Ірода)

Історичний начерк

Цар Ірод, що його жидівські історики назвали "Великим", не був ізраїльтянином. Його батько Антипатер походив із едомлян (нащадків Есава) і в молодих літах був еродулом або служкою при поганському храмі Аполона в Аскалоні. Мати Ірода Кипра була з арабського народу — нащадків Ізмаїла, сина Авраама від Агарі. Народився Ірод десь коло 70 року перед Христом і по батькові був римським громадянином. 63 року, коли Іродові було 7 років, Помпей, римський воевода, підбив Юдею під владу римлян і Палестина, керувалась римськими прокураторами. Між жидами та едомлянами панувала страшна ворожнеча, завдяки чому едомляни ховались під опіку римлян. Ірод одержав римську освіту й виховання й вступив на службу до римлян, де й зробив блискучу кар'єру. Вже в молодих літах він став римським прокуратором Галилеї. Жорстокими кривавими заходами він здушував усі спроби жидів звільнитись від римської неволі. За це дістав він 41 року перед Р. Х. під свою управу Килисирщину й Самарію, а пізніш стався прокуратором усїєї Сирщини. Тоді ж римський сенат дав йому обітницю зробити його царем юдейським.

Років за 37 до Р. Х. Ірод діп'яв своєї мети, захопив Єрусалим і, скинувши тетрарха Антигона, оголосив себе царем Юдеї. Хоч він належав до обрізаних (від 130 року) едомлян і перед тим стався ізраїльським "прозелитом" (себто прийняв Мойсєєву віру), ізраїльський синедріон на підставі 5 Мойс. 17:15 відмовився визнати його царем бож "не можна тобі поставити над собою чужоземця, що не з твого браття". Рим, одначе, затвердив Ірода царем і ізраїльський народ мусів скоритися.

Щоб надати собі в очах народу авторитету й блиску, Ірод силоміць одружився з прегарною князівною Маріямною, дочкою старого князя Олександра Гиркана з славетнього царсько-первосвященничого року Макавеїв. Щоб привабити жидів до себе ще більше, Ірод почав будувати розкішний єрусалим-

ський храм на місце скромненької святини, поставленої Неємією по повороті з вавилонської неволі. Своїм багатством і пишнотою цей храм так вразив уяву сучасників, що вони створили поговорку: "Хто не бачив єрусалимського храму, той не бачив краси".

Але ні духовенство ні народ не погодились із Іродом, і час від часу творились повстання та змови не тільки серед його ворогів, але навіть серед найближчої родини його.

Ірод знав про цю ненависть і почав шукати опертя та захисту серед римлян. Аби привабити їх на свій бік, він почав будову великого числа будівель цирків, міст і навіть святинь римського характеру, при чому не тільки в Єрусалимі, але навіть над брамами храму з'явилися золоті орли, знаки римського панування.

Це ще більше роззлостило народ і змови проти царя почали творитися що раз то частіш. Тоді цар почав підбивати народ карами й кров'ю. Сотки ворогів своїх він наказував забивати. Він забивав священників і достойників; масово нищив членів синедріону; під час спеціально для цієї цілі улаштованого свята наказав утопити первосвященника — свого швагра, молодого шляхетного Аристовула, брата жінки Маріямни. Коли його жінка обурилась цим і повстала проти нього з докорами, він наказав її вдушити. Власних синів Олександра, Аристовула й Антипатра, дядька свого Йосифа, дядька жінки Антигона, тестя Олександра й тещу Олександру, кривного Кордобана, найближчих друзів Доситея й Гадія — усіх цих людей на його наказ було забито.

Брат його Ферора й син Архелай тільки чудом урятувались від смерті з його руки. Своїх ворогів він вшив, палив, віддавав звір'ю на роздерття, труїв, замучував на тортурах, душив, палив живцем, розстрілював і т. д. Юдейські послы до імператора Августа скаржились, що "живі люди при Іродові були нещасливіші за мертвих", а сам Август, довідавшись про замучених синів Ірода, сказав: "melius est Herodis porcum, esse quam puerum" (краще бути Іродовою свинею, ніж його хлопцем).

Коли в Єрусалимі з'явилися мудреці

зо сходу й почали допитуватися: "Де народжений цар жидівський?", Ірод перелякався страшенно й тоді зробив замах на життя Самого Господа. Тоді то й проллялася невинна дитяча кров у Вифлеємі та його околицях. За свідомством історика Макробія (IV віку) в одному з царських маєтків згинув і маленький син Ірода, з приводу чого імператор Август і згадав про Іродову свиню, що їй мало бути краще, як його синові.

Після замаху на життя Сина Божого Ірод захворів на таємничу й жахливу недугу: на його тілі відкрились рани, що весь час гнили. Страшений сморід розходився від нього. У ранах швидко заводилась черва. Проміті рани негайно вкривались гноем. Хворий страждав неймовірно й кричав від болю. Слуги розбігались від крику й смороду й не можна було навіть силоміць примусити їх лишитися при хворому. За п'ять днів до своєї смерті Ірод наказав забити свого найстаршого сина Антипатра. Царевича було забито й коли цареві донесли про це, він намагався перетяти собі горло. Коли його до цього не допустили, він намагався вискочити з вікна палацу. Тоді його мусіли силоміць тримати в ліжку.

Чутки про його близький кінець розійшлися по столиці й двоє священників Юда й Матвій підбили своїх учнів зірвати золоті римські орли з храмових брам. Справщики були викриті, й цар наказав священників з їх сорока учнями спалити живцем.

Кінець огидного тирана швидко надходив. У своєму розкішному ерихонському палаці кровожерчий кат страждав невимовно, і по порожніх пишних покоях лунали його дикі розпучливі крики. Усі достойники й слуги покинули його. Тільки одна його рідна сестра Соломія не відходила від брата, якого ще й жалувала й любила. Довідавшись, що весь народ чекає його смерті й що, напевно, на вістку про його кінець ніхто не плакатиме, Ірод придумав спосіб примусити народ жидівський плакати. Він наказав сестрі скликати до Єрихону найславніші родини достойників і начальників племен. Їх усіх, числом до 6,000 душ, було замкнено в ерихонсько-

му цирку, й цар наказав Соломії, аби в мент царевої смерті військо забило їх усіх. Таким чином він бажав, аби по його смерті заплакала вся держава.

Помер Ірод у страшних муках, напів зжертий живцем гробаками. Соломія його останнього наказу не виповнила й випустила всі шість тисяч визначних ізраїльців на волю.

Увесь край на вістку про смерть тирана захлистувався від радості й щастя. Під доглядом римської влади справили померлому пишний похорон і той день для народу ізраїльського був найбільшим святом.

Від своїх десяти жінок і багатьох наліжниць Ірод мав дев'ятеро синів і п'ятеро дочок. Усі вони були подібні до батька розпустою й жорстокістю. І всі вони незабаром погинули від насильства, недуг чи вдома, чи на заслання.

А ім'я Ірода залишилось навіки для всіх народів і часів зненавидженим, огидним і страшним.

Страшна то була людина, жахливим був і її кінець! Л. Ж.-П.

ПОШУКУВАННЯ

Дві сестри **Марія й Кася Клішові** пошукують свою родину — тата Гриня Кліща й брата Дмитра Кліща та своїх сестер із села Медвежа, повіт Дрогобич, Галичина. Відомості проситься подати на адресу:

Mrs. M. Barton
1805 Beverly Rd., Philadelphia, 38, Pa.

Дмитро Федина з села Холоїва з Тернопільщини в Галичині, від 1937 р. в Аргентині, шукає своєї рідні або знайомих.

Dm. Fedyna
Escuela N. 279, Obera, Misiones,
Rep. Argentina

Тітку Марію Сукоту з села Нисцюки, пов. Зборів, Галичина, й вуйка Михайла Заєця з села Бібщани, пов. Зборів, що останньо мешкали в Нью-Йорку пошукує Павло Коваль, син Дмитра й Анни Ковалів із села Нисцюки, пов. Зборів. Відомість прошу слати на адресу:

Paul Kowal
Rheine in Westfalen,
Damlau-Kaserne, Bl. 3/48,
Brit. Zone, Germany

Як знайшов і спас мене Господь

“Прийшов бо Син Чоловічий,
щоб шукати й спасти погибше”.
Луки 19:10.

Змалку вже чув я про Господа, а то тому, що мої батьки й старші брати, а також дядьки мої — всі вони були віруючі. Через них власне, по першій світовій війні поширилось Слово Боже по всій Галичині. Про це знають усі українські віруючі. До них на правду можна застосувати слова ап. Павла, що він їх писав колись до віруючих у Солуні, дякуючи Богові за них і радіючи їхньою вірою та розповсюдженням Слова Божого (I Сол. 1:6-8).

У такій родині я ріс і виховувався. Завдяки цьому я дуже полюбив Святу Книгу-Євангелію й читав її залюбки, а також охоче йшов у зібрання. Дуже я любив бувати серед християнської молоді. Мене зворушувало святе, чисте, побожне життя молодих людей, повне небесної радості й безжурних пісень, і це життя притягало мене до їхнього середовища. Живучи у великому гарному місті Львові, я співав у хорі церкви, де проповідником був бр. Л. Жабко-Потопович. Але вийшовши з великого зібрання з сотками віруючих, я заглядав до світу, де милувався чимсь іншим. Почуття гордої власної самоправедности та знання того, що я — син віруючих батьків — це були колоди до пізнання св. Правди. Княжич світу цього поставив моє “я” поміж мною й Господом і засліпив мої очі, аби я не опам’ятався часом і не сказав до Бога “Блукаю, мов вівця заблудивша; шукай слугу Твого!” (Пс. 119:176); аби не зробив як той митник, що, б’ючи себе в груди, покликавав: “Боже, милостивий будь мені грішному” (Лук. 18:13).

Щоправда, я не погорджував віруючими й не цурався їх, а навпаки залічував і себе до віруючих, і обставився за ними й навіть часами страждав разом із ними. . . . Пам’ятаю, в селі Оплітна біля Жовкви було радісне зібрання. Я був зворушений свідченнями присутніх

про те, як Господь їх спас від вічної загибелі. Діти Божі славили Спаса за Його любов і опіку. Я почував себе як у небі. Але раптом надбіг натовп католиків. Вони вдерлися до зібрання й почали бити віруючих киями. Усі розбіглись. Я ж обороняв віруючих і не давав себе бити. Тоді всі напасники покинули інших, а накиннулись на мене. Розлючені слуги сатани всю свою запеклу ненависть вилили на мої бідні плечі. Мені тоді пригадалось слова ап. Павла, що йому дано було не тільки вірувати в Христа, але й страждати за Нього (Фил. 1:29). Мені ж хоч і довелось постраждати за Нього, але я не вірував у Нього. Тому я не простив моїм ворогам, як простив Спас і св. Степан їхнім мучителям, але носив у серці пімсту проти напасників і за їхню кривду зімстився над ними.

Минали роки, пролинула моя квітуча молодість у щасливім тихім ріднім краю, й ось вибухла раптом жахлива війна. Над нашим рідним краєм заревла страшна хуртовина. Вона знищила мільйони людей, а решту, як листя, розвіяла по всьому світу. Довелось і мені піти в скитальщину на чужину. Холодна й непривітна вона здалась мені. І голодував, і замерзав у снігах, і не один раз вибухи бомбів і гарматних стрілен загрожували мені. Коли один раз страшний вибух ревновав надо мною, якась невидима рука, тільки на однісіньку мить перед вибухом, кинула мене на землю. Надо мною гураганом пролетіла хмара уламків, землі, куль і диму. “Я задрожав і затремтів у страхі, і всі кістки в мені затрусились; і перейшов дух понад мене, й волосся стало в мене диба. І став хтось — не бачив я лица його — тільки тінь перед очима в мені; тихий повів — і я чую голос” (Йова 4:14-16): нікого не бачив, але неначе чув тихо-лагідне питання: “Ось смерть! А що тепер? Чи ти спасений?”

О, любий читачу! Як страшно й лячно неспасеному грішникові дивитися в обличчя смерті, що простає свої жахливі обійми до нього! “Шукай Господа, докіль його можна знайти, клич до Нього, коли до тебе близько” (Ісаї 55:6). І я шукав Господа в молитві й благав із усіх сил, аби Він зберіг мое

молодече життя від передчасної смерті. І я обіцяв Йому служити. О, як шукав Його я! Подібно Давидові, що був у пустелі, я покликував: "Боже, Ти еси Бог мій! Тебе шукаю пильно! Жадає Тебе душа моя, за Тобою прагне тіло моє! . . . Пс. 63: 1.

Сім років тяжкої примусової праці в Німеччині були переповнені страшним пережиттям. Увесь край палав у вогню жадливої боротьби; навколо були руїни, кров і смерть. Не один раз зазірала вона й мені до очей. І кожен раз у великій тісноті й журбі гукав я до Господа про спасіння, обіцяючи Йому, що вже ось тепер я напевно віддамся й почну служити Йому. Але минала небезпека, минала й моя рішучість іти за Спасом. Можу сказати, що ці важкі досвіди кидали мене до Божих ніг: я наближувався до Нього, але потім гріх відтягав мене від Бога.

Але милосердний Господь не розгнівався на мене за мої відходи й не переставав мене шукати, аби я не загинув надарма на скитальщині. Він, очевидячки вплинував рятувати мене іншою дорогою . . .

Цілком несподівано прийшла до мене вістка, що я їду до Канади. Мої крвні по тілу дали мені можливість переїхати за океан. І ось цей переїзд стався, як у байці, як у сні. Я опинився в далекій країні. Вільний, багатий, щасливий край причарував мене. У нім зустрів я людей переважно двох поглядів. Одні переконували мене, що Бога — нема й що Канада сталася такою багатою тільки через працю рук людських, завдяки розумові та знанню людей. Інші знов намовляли мене покаятися й розпочати нове життя. Одні відтягали мене від Бога, а другі — силоміць штовхали до Нього. І з одними й з другими мені було не подорозі. Атеїсти були мені огидні, бож я з власного досвіду твердо був переконаний, що Господь існує. Знов віруючі були для мене аж занадто святі й я не міг наблизитися до них. Хоч я й не міг зрівнятися з ними щодо життя, але ж і не почував себе таким страшним грішником, що мав би потребу аж каятися. Таж я не робив тяжких гріхів, не курих, не впливався горілкою . . . Але як я часом і вип'ю

склянку-другу канадійського пива, так це ж не на гріх, а на здоров'я. Але ж зате я на зібрання хожу! Чого ж вони хочуть від мене? . . .

Якось відвідали нас брати із Злуч. Держав. Це були проповідники П. Бартків і Н. Лукіянчук. Коли з розмови зо мною довідались, що я недалеко вже від Господа, почали вони мене так гаряче та щиро переконувати віддатися цілковито Богові, що я погодився. Ми стали навколішки, й брати почали молитися за мене. А я . . . я не міг ще відкрити моїх вуст, бож моє серце ще було замкнене. Я не віддався Христові, але, дивна річ, від того дня я ще більше почав відчувати тягар гріха, ще більша пустка повстала в моїй душі, а в серці ще гарячіше горіло спрагнення за спасінням. Аби розрадити себе й заповнити пустку душі, почав я захоплюватися національною працею й діяльністю. Але й це не приносило полегшіння моїй скорботній істоті . . .

І раптом Господь перевернув і перемінив усе на протязі пари днів . . . Як це сталось?

Мій приятель Іван Редко купив собі авто й просив мене поїхати з ним і його родиною до Сен-Кетринс у провінції Онтеріо. 14 серпня ще вдосвіта вибрались ми в далеку подорож, безжурні, радісні, щасливі. Ніколи не забуду цієї довгої, веселої мандрівки серед багатих ланів і розкішних садів, залитих овочами, зеленню, соняшним сяйвом і теплом тихого літнього передвечір'я. І радість дороги, і перешкоди, і поламки в авті — усе чомусь було таке приємне в цей день. Моя душа трипотіла в мені, як птах, що поривається на волю. Ось і Сен-Кетринс, а ось і Вірджил, де мав відбутися з'їзд і св. хрищення.

У зібранні було повно, і знайомих і незнайомих. А серед них брати З. Речун-Панько, М. Подворняк (що недавно прибули з Європи) й М. Гітлін. Поллялись співи, молитви, проповіді . . . Як зачарована, слухала й приймала все моя душа! А потім похід до озера, служба Божа над тихою водою й хрищення 6-х душ. Потім поворот до церкви, прийняття нових членів і Вечеря Господня. Кожне слово проповіді, пісні або молитви било в моє серце й торощило

там камінь сумніву, зневіри, холоду. І коли залунав заклик: "Хто бажає віддатись Господеві, просимо вийти наперед!", вийшло кільканадцять душ, а серед них був мій приятель Іван Редко й . . . я!

Я сам не пам'ятаю зараз, як це сталося, що й я опинився серед тих, що каялись і виривались із пазурів лукавого, а віддавались Доброму Пастиреві.

Усі діти Божі з сльозми на очах вітали нас потім і бажали нам ласки й благословення Божого на новій дорозі. Із схвильованням я дочував голоси, що доносились від тих, що знали моїх батьків ще з Старого Краю; вони радісно говорили: "Василя син покався!" І мені було приємно чути ім'я мого батька, що тридцять років тому разом із двома іншими його братами, моїми дядьками Олексою та Іваном Підгорецькими розпочали діло Боже в Галичині . . . Інші, що знали моїх старших братів, зворушливо говорили: "Степана, Петра й Лукаша молодший брат навернувся до Господа! Ах, як радітимуть вони, як почують про відвагу їхнього брата!"

Нема в мене слів, щоб описати тую радість і полегшіння, що я їх відчував у мойому серці . . . від того менту, як визнав я себе бідним грішником, блукаючим на роздоріжжях світу цього! О, як любо мені тепер було з моїм Спасом! "Був бо я, як вівця блукаюча; тільки ж вернувся до Пастиря й Владика моєї душі" (І Пет. 2:25) . . .

Отак знайшов і спас мене Господь! . . .

Дорогий читачу! Якщо це оповідання потрапить до твоїх рук і ти перечитаєш його, прошу тебе: задумайся з молитвою над ним. Адже й тебе тягар гріха гнітить, аджеж й тобі так само тяжко, як було це й мені? Ти хочеш волі, радості та щастя? Благаю я тебе: ти кинся до ніг Спасу! І Він тебе спасе отак, як спас мене й мільйони інших душ!

Микола Підгорецький, Канада.

Редактор "Післанця Правди" вибачається перед сотками братів і сестер у всіх країнах світу, з яких вони щодня до нього пишуть, за те, що він абсолютно не в стані їм усім відповісти.

Х СКОВОРОДИНЦІ

(Докінчення)

Н. С. Лесков оповідає про тих людей так: "Охрім Піднебесний належав до нової дуже цікавої класи українських селян, що почала відзначуватися та формуватися в задніпрянських селах на початку 19 віку. Ця верства селян тепер (це писав Лесков десь 1850 року) вибилась виразно наверх своїм міцним впливом на релігійній настрій . . . і на релігійне життя українських селян . . . Це були якісь пустельники в світі: вони будували собі маленькі хатинки при своїх рідних домах, десь у закутку, жили чисто та чепурненько, як душевно так і тілесно. Вони нікого не уникали й не цурались, — працювали разом із родинами й навіть були зразками працьовитости та господарности; не ухилялись від розмов, але й до праці й до бесід вносили трохи свого пуританського (себто духовно-чистого) характеру.

Вони дуже шанували "навчання" й кожен із них обов'язково був письменний (грамотний); а грамотність цю вони вживали, головним чином, для вивчення Слова Божого, до котрого вони забирались із гарячою пильністю й побожністю. Вони були переконані, що Слово Боже в своїй чистості зберіглося тільки в книгах Нового Заповіту, й що в "переказах людських" все перекручено й зіпсуто . . . Я знаю тільки одне, що з цього потім вийшла так звана "штунда".

Нежонатий брат Піднебесних, козак Охрім, був із людей цього гатунка і він сам навчився грамоті й Св. Писання й лічив за свій обов'язок учити цього всього й інших. Учив він кого тільки міг, і завжди задармо, сподіваючись за свою працю тієї платні, що її обіцяно кожному, "хто сповнить і навчить" (Мв. 5:19). Це навчання слабло звичайно в літі, під час польових праць, але зате зміцнялось восени й провадилось неустанно всю зиму, до весняної орки. Діти вчилися вдень, а вечорами в Піднебесного збирались "вечорниці" з парубків і дівчат, так як і у всіх людей. Тільки в Охрима не співали порожніх

пісень і не провадили світських розмов. Дівчата пряли пряжу, й вовну, а сам Охрім, поставивши на столі в тарілках мед і горіхи, частував гостей "в ім'я Христове", а за це просив дозволу "говорити про Христа". Молодь йому це охоче дозволяла, й Охрім читав Слово Боже й потім провадив євангельську бесіду. І робив він це так добре, що жодна дівчина й ніодин парубок не бажали йти деінде. Бесіди провадились щовечора.

На Охримових вечорницях молодь зближалась і наслідком цього були шлюби. Але й тут було зауважено дуже хиמרну особливість, що дуже піднесло Охриму репутацію: усі молоді, що покохались на вечорницях Охріма й потім одружились, були як надиво, дуже щасливі в подружньому житті . . . Словом, усе йшло за св. Писанням і Господь благословляв усе. Це підносило славу Піднебесного, як . . . людини "Богоугодної". До нього не йшли на суд тільки тому, що він нікого не судив, а вчитися від нього бажали всі, що "сподівались воскресіння".

Отаких людей, як Охрім Піднебесний, в той час в Україні було чимало, але вони всі заховувались без галасу й довго залишались непомітними для всіх, окрім селянського оточення. Якихсь двадцять п'ять років пізніш вони об'явилися у поширеному й міцно згуртованому релігійному союзі, що його назвали "штундою". Я знав одного такого особисто: він навчився грамоті сам і навчив усіх, дооколишню молодь . . . Він їм оповідав про Христа. Його тлумачення були найпростіші, без усякої догматики й богослужбених обрядів, а мали тільки одну мету: моральне виховання людини за наукою Ісуса. Мій знайомий козак-проповідник жив, одначе, на лівому березі Дніпра, де ще нема (1850 р.) штунди".

Отак писав Н. Лесков про українських віруючих сто років тому. Отже, на лівому березі Дніпра, себто на Полтавщині, Чернігівщині, Слобожанщині (Харківщині), Катеринославщині й т. д. сто років тому ще не було "штунди". Вона з'являється якраз у п'ятидесятих роках на Правобережній Україні, себто на Київщині, Волині, Поділля й Хер-

сонщині. Звідки ж тоді на Лівобережжі взялися отакі Охріми Піднебесні та подібні до нього? Якщо наші релігійні дослідники твердять, що першим "штундою"-баптистом був Онищенко з Херсонщини, що прийняв хрищення аж 1852 року, то звідки віруючі були вже сорок і п'ятьдесят років перед ним на Лівобережжі? Отже, мусимо заявити, що 1) віруючі в Україні були вже перед Онищенком, 2) вони з'явилися і існували незалежно перед "штундами", 3) їх на Лівобережжі називали "сковородинцями" й 4) вони мають свій початок безумовно тільки від Григорія Сковороди, що жив і навчав в Україні в роках 1722-1794.

Про це, як Господь дозволить, будемо ширше говорити пізніш.

Л. Ж.-П.

ВЕДИ

Веди мене, мій Боже,
Провадь тут на землі,
Бо тяжко йти без Тебе
У темряві й імлі.

Веди мене, мій Спасе,
Дай сил на цім шляху,
Бо слабну я без Тебе
Від горя та страху.

Веди мене, мій Христе,
До неба, до Отця,
Бо не дійду без Тебе
До світлого кінця

Веди мене, Ісусе,
Бо ворог мій не спить,
Він ранить моє серце,
І вся душа болить.

О, Боже, Боже любий
Благаю, поможи!
Тримай мене за руку,
В Твоїх руках держи.

Й коли той час настане,
Що я скінчу цей шлях,
Прийми в Твої оселі
В пречистих небесах.

М. Тодорук, Канада.

Вже тепер належить відновити передплату на "Післанець Правди" на 1949 рік.

Р І З Н Е

Дорогі в Христі Брати та Сестри!

По довгих роках скитальщини під час і після війни в Старім Краю, моя родина й я 23 Вересня 1948 року ступили нашими ногами на вільну канадійську землю.

Насамперед ми дякуємо нашому Господеві за те, що Він привів нас до цього гарного краю.

Висловлюємо також нашу глибоку та сердешну подяку всім за молитви за нас. Особливо дякуємо Братству Зах. Канади на чолі з бр. П. Кіндратом за їхні старання забрати нас із Європи. Дякуємо й бр. Єленкові за виставлення для нас афідейвита.

Водночасно висловлюємо сердешну вдячність усім поодиноким віруючим, громадам, Українському Місійному Товариству та братнім Союзам у Зл. Держ. Пів. Ам. та в Канаді за допомогу харчами й оджею, що прислана була на мою адресу, як для мене особисто, так і для інших віруючих у Німеччині.

Нехай милосердний Господь усіх вас винагородить за вашу любов і службу в ім'я Його й нехай благословить вас і надалі виконувати добре діло допомоги скитальникам.

Ваші **Нишкікі — Степан, Віра, Віктор і Юрко.** Саскатун, Канада.

* * *

З нагоди нашого приїзду до Канади, ми з дружиною й дітьми дякуємо від усього серця Господеві за те, що Своєю добродійною рукою, за старанням братів П. Барткова, П. Кіндрата, Л. Демчука та інших привів нас до Канади.

Також дякуємо сердешно всьому нашому братству на американському континенті за всіляку духовну, моральну й матеріальну поміч, що ми її одержували від нього на скитальщині.

Не подаємо тут усіх імен, бо їх багато, але віримо, що всі вони записані в Господа й що Він нагородить усіх стократно за всяке добре діло.

З братнім привітом і любов'ю в Христі Ісусі.

Ваші **Кубрини — Ілля, Ольга, Богдан, Костянтин і Володимир.**

Франчер, Канада.

* * *

Бр. Григорій Смаль із Бразилії в імені українських віруючих, що не мають жадної української духовної літератури, просить українських Біблій, Нових Заповітів, співаників і інших книжок, бодай уживаних, старих. Адреса в Редакції "Післанця Правди".

* * *

Рік 1948 скінчився! Вітаємо всіх добродіїв, передплатників і читачів "Післанця Правди" зо святами **Різдва Христового й Нового Року** й просимо подбати про те, аби "П. П." міг виходити й наступного 1949 року. Тому поспішіть прийти йому на допомогу передплатою й пожертвами. "Післанець Правди" виходить від 1 січня 1927 року й мовчав тільки під час другої всесвітньої війни. "П. П." є найстарший і найбагатший змістом український часопис нашого визнання. Він безплатно обслуговує тисячі скитальників у всьому світі. Підтримайте його й тим ви підтримуєте діло Боже серед нашого народу!

* * *

Світські газети й журнали утримуються не з передплати, а з добре плачених оголошень про горілку, пиво, цигарки тощо. Духовні часописи утримуються з передплати й з пожертв віруючих читачів.

* * *

Кожен читач "П. П." повинен у власному ж інтересі подавати негайно зміну адреси.

* * *

Надходить Різдво й Новий Рік. Подбайте відновити передплату "Післанця Правди" для себе й для скитальників!

Моліться за "Післанця Правди" та його співробітників. Поширюйте його. Піддержуйте його. Поспішіть передплатити його на наступний 1949 рік.

Я ДОРОГА І ПРАВА

УКРАЇНСЬКА
ТЕОЛОГІЧНА СЛУЖБА
ПРОТІВ
ПЕТРОСА М.Б. БОРИСЛАВ

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Заснований 1 січня 1927 року

Ч. 1-2.

СІЧЕНЬ-ЛЮТИЙ — JANUARY-FEBRUARY

1949

Поміч подаймо!

Поміч подаймо всім тим, що шукають;
Сповнім обіцянку нашу святу!
Чуєте? Кличуть до нас і благають
Допомогти в їхній праці Христу!

Хоч наша поміч дасть мало сирітці,
Працю велику всеж зробить вона:
Кожен хай дасть по однісінькій ниці,
Її бідному буде сорочка дана!

Нарід наш спав, та прокинувся нині;
Встала над ним вже Христова зоря;
Там у безрадній гріховній долині,
Просить про поміч Ісуса-Царя!

Хоч нам в Америці й тяжко сьогодні,
Мусимо ми допомогти чужині:
Там люди нині на Правду голодні!
Там настають євангельські дні!

В. С. Бойко, Америка
П. П. 1932.

ІЗ ПРАЦІ НА НИВИ БОЖІЙ

Місійна праця в Алберті, Канада

Всі тутейші віруючі, наші в Господі брати й сестри з Franchere, Bonnyville, Glendon і Bellis радо і дуже широко нас тут прийняли та багато нам допомогли, щоб започаткувати наше родинне тут життя. Вони й далі нам радять, як можуть, та широко дякують Господеві за те, що Він допоміг нам тут приїхати. Треба підкреслити, що канадські наші віруючі брати й сестри є дійсно ширими дітьми Божими, "ревнителами добрих діл" (Тит. 2:14).

Є тут віруючі баптисти, євангельські християни й п'ятидесятники, та вони не роблять різниці, а всі виявили до нас однакову широкую християнську любов. За це велика хай буде слава Господеві!

Дня 14 листопада відбулося у Френчір торжество подяки за жнива. Окрім місцевої нашої церкви були також з нами брати й сестри євангельські християни з Глендона та дорогі гості брат і сестра Дядюки з Едмонтона. Господь чудово благословив це свято і ми провели той день у великій радості.

Дня 16 листопада я поїхав з братом і сестрою Дядюками відвідати маленьку громадку старших віруючих у містечку Беліс. Це є приблизно за 70 миль від Френчіра. У Беліс є гарний дім молитви, та віруючих небагато там. Однак Господь благословив і тут наше маленьке зібрання та послав нам Своє слово для втіхи і духовного підкріплення. У тому містечку я був щойно два рази. Там духовна праця занедбана й вимагає багато духовної помочі.

Щойно один раз до цього часу я міг відвідати братів і сестер в окрузі Бонивіл. Богослуження там ми мали в місцевій школі. Я був дуже радий, що в тій околиці знайшовся близький наш земляк зпід Перемишля, наближений брат Похуровський, якого Господь благословить матеріально та й духовно не хоче залишити його. Старенький і любий бр. Антоняк є тут проводячим. Йому треба багато помочі від Господа і

від молодших братів. Віримо, що Господь не покине і тієї околиці. Він допоможе нам і там трудитись у Його святій ділі. Молоді ще брат і сестра Рак приймали нас там дуже радо багатою гостиною.

Один раз Господь допоміг мені відвідати (на їхнє запрошення) братів і сестер євангельських християн в Глендоні та послужити їм словом Божим. Там зустрів я бр. Воробєя з Вернон, який приїхав сюди для духовного служення. Ми раділи в Господі, що велика любов Його по всьому світу допомагає віруючим жити в духовній єдності для Його слави.

Дня 5 грудня 1948, на запрошення братів і сестер п'ятидесятників з Глендона, я відвідав і їхню церкву та послужив словом. Місцевий пастор бр. Томан і вся церква під його проводом приймали мене з широкою любов'ю, яку доказали християнським добрим ділом. За це наша щира їм подяка! Чудова музика і спів сестри Томан, дружини місцевого проповідника, зворушували наші серця. Господь і тут благословив нашу духовну спільність у Його святій любові. Часом брати і сестри всіх трох вище згаданих деномінацій відвідують нас вечорами в нашій придорожній хатині. Ми читаємо тоді Слово Боже, молимося за діло Господнє та співаємо духовні пісні на Його славу.

О, коли б усі віруючі на землі об'єдналися дійсно Божою любов'ю, так, щоб дійсно були "одне стадо і один пастир", тоді напевно грішний світ впав би до ніг Його! (Іван 17:21, Пс. 119:63).

Хто буде молитися за діло Боже в Алберті? Зачніть це робити зараз!

10/12/48.

Іл. Кубрин, Канада.

Принс Алберт, Канада. У Саскачевані відкрилось для мене ширше поле діяльності. Тут є більша нагода зустрічатися з нашими людьми та свідчити їм про Спаса. На Різдво я відвідав Блен-Лейк, і ми мали там чудові зібрання. Діти, молодь і старші брали участь у святковій програмі. Так само й на Фоксфорд відбули ми урочисте зібрання й концерт. Увага та зворушення учасників і

(Продовження на стор. 17)

"I am the way, the truth, and the Life"
(John 14:6)

UKRAINIAN CHRISTIAN MONTHLY

"THE MESSENGER OF TRUTH"

Subscription: 1 year \$2.00; half year \$1.00
Foreign Countries \$3.00. Single copy 25 cents
Editor-Publisher: Rev. L. Zabko-Potapowicz.

"Я дорога, й правда, й життя"
(Івана 14:6)

"ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ"

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТІАНСЬКИЙ МІСЯЧНИК

Передплата: Річно 2 дол. На півроку 1 дол.
За кордоном 3 дол. Поодинокі число 25 ц.
Редактор-Видавець: Паст. Л. Жабко-Потапович.

★ Заснований 1 січня 1927 року ★

324½ East 8th Street, Chester, Pa. U. S. A. Telephone: Chester 2-8142

На цю адресу висилати матеріал, пожертви й передплату.

No. 1-2. January-February 1949. — Ч. 1-2. Січень-Лютий 1949.

Приготуйсь заздалегідь!

Пророка Амоса 4:12

Слово Боже Біблія й має значення на зем-

не кожного: чи з любов'ю й ласкою, чи з осудом і карою.

О, яке блаженство чекає перших — тих, що для них приготована любов і ласка Його! "Чого око не виділо, ні ухо не чуло, і що на серце чоловікові не зійшло, те наготовив Бог тим, хто любить Його" (I Кор. 2:9). Для всіх їх приготовано самим Христом усе те, що Він обіцяв, бо ж знов так сказано: "Йду наготовити місце вам. Й як піду та наготовлю вам місце, знов прийду й прийму вас до Себе, щоб де Я, й ви були" (Іван. 14:2-3). У 21-ій гол. Відкриття оповідається про те місце невимовної краси й благословення, при чому (що може й є найголовніше) там не буде вже ані смутку, ані крику, ані труду, ні сліз, ні самої смерті, бо те все проміне. Мова людська не в стані висловити всієї краси того місця й уявляє його прикрашеним золотом, перлами й дорогоцінним камінням. Та може знов найкращим у нім буде те, що "не ввійде до нього ніщо погане, ані хто робить гідоту та лож, тільки ті, що написані в книзі життя Агнцевій" (Відкр. 21:27).

Але зате який жах чекає тих, що для них Всемогутній приготував засуд і кару! Для тих, що відкинули Його улюбленого Сина, цей засуд і кара є такі ж певні, як певними є для Його святих любов і ласка Його.

Від тебе самого залежить вибрати або одне, або друге: або нагороду й благословення, або кару й прокляття.

Але може скажеш: я не вірю, щоб добрий, милосердний, люблячий Господь карав і мучив людей, якщо вони є навіть дуже грішні. Дорогий приятелю! Ти помиляєшся! Правда, що Творець всесвіту й людей є й добрий, і ласкавий, і милосердний, але правдою є й те, що Він і справедливий і в Своїх постановах незмінний і рішучий. Заглянь до св. Писання, й ти побачиш, що справедливий Суддя не тільки що одної людини злочинної, але й тисяч не ошаджував, якщо вони вперто не слухалися Його й не виконували Його волі. Є на світі багато таких, що не вірять у справедливий суд і кару Всевишнього й навіть глузують і насміхаються з постанов Його, але це вони робитимуть тільки до часу: надійде жахливий час, коли вони будуть страшенно вражені, побачивши перед собою Суддю та Його кару! Але тоді вже буде занадто пізно! Господь заповів, що та душа, що згрішить, мусить умерти, й тієї постанови ніхто й ніщо змінити не може! Наймогутніші володарі світу не можуть цієї зміни перепровадити!

Ти можеш бути незадоволений з цього, ти можеш нарікати й скаржитися, що постанови Божі, з твого пункту погляду жорстокі або несправедливі, але це тобі нічого не допоможе, і той суд і та кара все таки прийдуть. Злодій, грабіжник і розбійник — не задоволені бувають з законів краю, в якому вони живуть, але якщо вони ті закони переступлять, їх заарештовують, здіймуть з них їхню одежу, витягнуть із власної вигідної хати, одягнуть в одежу арештанську й замкнуть до темної комори з ґратами в вікнах. Той заарештований може з тим не згоджуватися, може тим усім обурюватися, але те все йому нічого не допоможе: він мусить сидіти в в'язниці.

Страшний і небезпечний злочинець може не згоджуватися з судом і його законними постановами, але якщо він виконав злочин, то його зв'яжуть, одягнуть на голову чорного мішка й задушать на шибениці. І щоби він не робив, як би він не протестував і оборонявся або спротивлявся, йому ніщо не допоможе: він мусить умерти.

Жахливий і неблаганний душоуб,

що різав і стріляв інших людей, мусить наприкінці сісти на крісло, де його прив'яжуть пасами й заб'ють електричним струмом.

Ці всі люди можуть не згоджуватися з законами, судами й суддями, але ніхто не буде слухати, й вони мусять прийняти ту кару, якої собі заслужили. Ти, мій друже, мусиш признати за справедливе, що ті люди, які не корилися праву та його постановам, повинні прийняти ту кару, що її накладає це право. Бо цього вимагає справедливість!

Тепер же застосуй ці всі розважання щодо тебе, й то побачиш, що Бог — правий, а ти — на неправій і небезпечній дорозі!!

В. Василина, Каліфорнія.

Листочок і соломинка

“Хочеш хіба стерти зірваний
листочок,
і за сухою соломинкою
гнатись?” — **Йов. 13:25.**

Літньою порою десь під деревами або в огороді ми так часто бачимо зірваний листочок. А деінде знов здибаємо суху соломинку. Ми дивимося на них, але часто й не бачимо їх, бо ж вони не уявляють собою для нас жодної вартости й не мають для нас жодного значення. Ніхто такою дрібничкою нікчемною, як зірваний листочок або суха соломинка, не цікавиться. Якщо ми знаходимо їх на невідповідному місці, то гадаємо, що вони те місце занечищують, і тому ми їх мітлою загортаємо до сміття. Вони ж нікому не є потрібні!

Одначе, Слово Боже чомусь згадує й про такі незначні речі . . .

Тим зірваним листочком і тією сухою соломинкою є кожна людина, що в тім світі живе без Бога. І кому ж такі люди потрібні й до чого вони надаються. Доля тих людей, дійсно, є майже така сама, як того зірваного листочка або сухої соломинки. Перед лицем Божим для них нема місця (Пс. 5:4), а в зборі праведних вони теж не встоять (Пс. 1:5). Ось до чого вони здатні: “Коли хто не пробуває в Мені, буде викинутий геть, як вітка, і всохне, й зберуть їх та й кинуть у вогонь, і згорять” (Ів. 15:6); або ось де їхне місце: “А боязким, і невірним, і огидним, і душогубцям, і блудникам, і чарівникам, і ідолюським служителям, і всім ложникам, — часть їх в озері, палаючому вогнем і сіркою” (Відкр. 21:8). Сумна це доля, й є над чим замислитися людині, що є без Бога.

Одначе, коли листочок тримається на своєму місці, на гілці, на дереві або на куці, то він є окрасою для тієї рослини, а при нагоді, вкупі з іншими листочками може виконати добру роль, створивши кому-небудь захист від вітру, дощу або від спеки сонця. О, як добре чується змучена людина гарячого дня, коли вона сховається в холодку якоїсь рослини! Кожен листочок тоді

на своєму місці й має певну вартість і значення.

А щодо соломинки, то вона теж не завжди була сухою. Колись вона стояла на полі або в саду, росла, зеленіла, а вінцем її був — або важкий колос, повний зерна, або приємно пахнуча гарна квітка, що в ній було повно меду для бджіл.

Отак і людина, тримаючись усім серцем і вірою Господа, має велику вартість і значення у Бога і в людей. Вона тоді є живою рослиною в Божім городі, що росте, цвіте й приносить багато доброго плоду для Господа (Марка 4:26-32). Тоді вона є тим листком на Божім дереві життя, що приносить цілюще благословення для спасіння поган. (Відкр. 22:2).

Дорогий друже! Не жий без Бога в тім нещаснім світі, щоб і ти не стався тим зірваним листочком, призначеним до “стертя”, або тією сухою соломинкою, що за нею женеться гнів Божий! Прийми Христа та Його святу науку, а Він зробить тебе тим чудовим “пальмовим деревом”, що росте в Господньому домі та що воно й у пізній старості процвітає, дає добрі овочі й вічно зеленіє (Пс. 92:12-15).

Іл. Кубрин, Канада.

★ Кожен і кожна, що читають “Післанець Правди”, можуть і повинні бути співробітниками цього часописа. Для цього треба бути віруючим і писати вірші, статті, дописи, проповіді, кореспонденції, історичні розвідки, оповідання, свідчення, приклади тощо, що може прославити Господа та ствердити самого автора й читачів у вірі в Спаса. Моліться й пишть, але чітко, ясно, виразно. Редакція залишає за собою право робити необхідні поправки. Пишіть! “Післанець Правди” є вашим часописом!

★ Вже тепер належиться відновити передплату на “Післанець Правди” на 1949 рік.

Бунт нулів

(Математично-духовна пригода)

Якось між нулями *) розпочалась за-пекла сварня. Справа торкалась перших, передніших місць: кожен нуль виставляв свою заслугу й першенство. Ці нулі належали до робітничих і селянських кол; але були тут і нулі освічені, вчені — професори, доктори, інженери, адвокати; далі йшли нулі з великопанських, шляхетських родин, нулі-поети, письменники. Були там також нулі зо світу духовного, купецького, промислового. Одні з них були тоненькі, другі грубі; одні витягнуті, інші різко округлені; деякі з них були бідні, другі багаті; одні тихі й покірливі, інші зарозумілі й пишні. Але всі вони хвилювались, сперечались, галасували й кричали.

Зацікавила мене ця сварка й я почав прислухатися до неї.

“Чи не є я найбільшим нулем між вами, і чи не належить мені перше місце?” кричав сердито грубий нуль із учених.

“Не виставляй себе наперед, бо в тебе більше зарозумілості як вартості!” верещало якесь зеро з бідних.

“Так, так!” піддержували вченого нуля декілька інших з його товариства: “Хто більше вчений, з того й більше користи!”

На це нулі-хлібороби здійсняли галас: “Якби ми вас не годували, то ви давно вже згинули би з голоду!”

“А ви всі подуріли би, якби ми вас не просвітили наукою. У темряві ходили би ви!”

“Дайте спокій з вашою освітою та наукою! Нас годують наші руки мозолісті, а не ваші книги!”

“Почекайте, дайте мені сказати,” спокійним голосом озвався грубий поважний нуль з окулярами. Усі інші нулі повітягали шиї, аби бачити промовця. “Це астрономія”, шепотіли деякі з пошаною. Астрономія вийшла наперед, висунула своє кругле черево й гордовито промовила:

*) У математиці цифровий знак 0 зветься в нашій мові — нуль або зеро.

“Мені здається, що моя праця є най-важніша. Погляньте на мене, яка я точна, докладна, акуратна й звершена. Мої числа ані на волос не вхилиються від правди, а мої математичні докази — це сама істина. Тому мені здається, що перше місце між цифрами належить тільки мені.

Але ціла купа невчених нулів здійняла крик і гармидер: “Ах, тільки не надимайся так, будь ласка! Що з того, що ти такий округлий огрядний нуль? А всередині ти так само порожній, як і ми всі!”

“Так, це правда: ти такий порожній, як і ми”, залунало з усіх сторін, бо всі зера боялись, щоб пишна астрономія часом не зайняла першого місця.

Раптом серед схвильованих і розбурених нулів з'явилась ще одна нова цифра. Це була скромна **одинка** (1). Буря нулів, що перед цим увесь час зростала, нагло вщухла. І тоді серед тиші залунав приємний, лагідний голос одинки.

“Прошу заспокоїтися й зрозуміти одне: не вважаючи на вашу зарозумілість і надутість, ви — нулі — завжди є й завсіди залишитеся тільки нулями, зерами. Самі по собі ви є безвартісні, не маєте жодної цінності. Ви — ніщо! Кожен нуль, що бажав би бути чимсь, що хотів би стати цінним, мусить приступити до мене й стати праворуч мене. Ну, хто ж із вас хоче раптом стати чимсь? Приступіть до мене!”

По довшій мовчанці й нерішучості один нуль у скромнішому робітничому вбранні підійшов до одинки й став поруч неї праворуч. Хтось із натовпу нулів крикнув здивовано:

“Дивіться, разом вони творять десятку!” Дійсно, перед усіма стояло 10.

Тоді другий нуль підбіг і став поруч першого. Утворилася 100 — сотка. Тоді третій нуль підійшов і утворилася 1000 — тисячка!

Тоді одне за одним почали підбігати до числа зера й ставали в ряд. Число за кожним разом зростало вдесятеро.

М О Є В И З В О Л Е Н Н Я

(Додаток до спомину “Євангелія на Київщині”)

Народивсь я й мої дитячі роки пережив у селі Очеретній, у Липовецькому повіті на Київщині. Виразно пам'ятаю, як до школи я ходив, минаючи ворота Романа Кусяки. Із здивованням бувало дивилися ми, школярі, як нераз вікна в його хаті бували повибивані. Часами це траплялось навіть і взимі. Ми знали з розмов дорослих, що ці вікна вибивав синові Романові його батько Іван. Одного разу я не витримав і запитав свого тата:

“Тату, чому той Іван, батько Романів, вибиває вікна в хаті свого сина?” Тато поважно відповів:

“Сину, з тими штундами інакше й не можна робити, як тільки вікна їм вибивати; бо вони в Бога не вірують, до церкви, як ти сам знаєш, не ходять. Ну, то їм так і належиться робити”.

“Добре, тату! Але хіба ж наша православна віра навчає вибивати людям вікна та їх самих бити тільки за те, що вони не так вірують як ми? Я ж хожу на сповідь до отця Руденка, то він мене сповідаючи питає, чи я слухаюсь батька та матері, чи не краду яєць, чи в чужі огірки не лізу? Чи ж то огірки та яйця важніші від самих людей?”

“О, ти щось занадто почав мудрува-

вартість і значення. Без Нього ж ми — нулі, ми зера!

Доки на цій землі оці всі нулі сваряться й б'ються за перші місця, спокою й щастя тут не знатимуть вони. Щоб рай настав тут на землі, ми всі повинні зрозуміти, що ми — ніщо, що ми — нулі.

Тож зрозуміймо це, й станьмо скорше праворуч Христа. Не біймося та не сварімося за ті місця. Не лякаймося ставати на останнім місці. Не страшімося, не стидаймося стати останніми, бож Він сказав: “Останні будуть першими”.

Зробімося малими, покірливими, останніми, смиреними нулями, бо “Бог гордим противиться, а смиреним дає благодать”.

Опрацював **Й. Шкула**, Чікаго.

ти, хлопче!” підозріливо на мене споглядаючи, казав батько: “може ти й сам хотів би ходити на зібрання до тих штундів? То запам'ятай собі: якщо я довідаюсь, що ти пішов до тих еретиків, то так і знай, що я тебе зроблю або горбатим, або кривим, або взагалі калікою. Ні, ти до них не підеш!”

І хоч моє дитяче серце вже давно линуло до тих дивних людей і мене тягнуло до них, але я, почувши загрози тата, не бачив іншого виходу, як тільки коритися батьковому наказові. Але від того часу я ще пильніш слідкував за тими віруючими людьми. Я бачив і розумів, що їхня провина тільки в тім, що вони люблять Бога й хочуть жити не так зле й грішно, як усі люди; що вони твердо вірують у Господа Ісуса Христа. І не раз я думав із болем у душі, що ті люди невинні, і в моїм серці зародилась і зростала велика щира любов до них. Та я міг любити їх і співчувати їм тільки здалека.

Так надійшов 1913 рік. Багато нашої молоді тягнулось тоді в чужі краї; одні за заробітками, а інші, щоб побачити інакше, нове життя й вивчитися чогось доброго на чужині. Потягло й мене в далекий незнаний світ, й я вирішив їхати до Америки. Господь був зо мною й не покинув мене у небезпечній подорожі через океан, і я заїхав до Нового Світу добре. Із рідного краю поніс я в душі тужливі спомини про село, околиці, рідних і любих мені; а також не міг я забути й тих віруючих, що я їх бачив у Очеретній. Усі ті події, що були зв'язані з ними, були завжди в моїй душі, як живі . . . Та ще пам'ятав я добре накази батька міцно триматися батьківської віри . . .

В Америці знайшов я наших земляків і оселився в одного такого з нашого ж таки села, що приїхав до Америки ще 1906 року. Він приобіцяв бути мені за батька й зараз же почав навчати нового життя: я мусів із місця бігти до коршми з великим дзбанком по пиво. Як навчив мене пити пиво, то почав

привичаювати до горілки. Це називалось — триматися батьківської віри. І цієї “віри” ми тримались дуже міцно, так що незабаром з’явилися й овочі її: понапивались та й давай валити один одного так, що аж кров бризкала по хаті.

На мою молодечу душу ця “віра” зробила страшне враження; я перелякався й почав думати, як би рятуватися з того пекла. Забрав речі та й ходу звідти. Опинився я в Честері. Та незабаром переконався, що попав з-під ринви на дощ. Першої ж неділі, як зійшлися “добрі християни” та понапивались, раз показали свою “віру”: счинили таку бійку, що мусіли сусіди поліцію кликати. А поліція забрала їх усіх і до арешту впакувала. На щастя я ще раніш, злякавшись, кчурнув від тих “християн” до сусідів, а тому й залишився на волі.

Через те, що я не хотів брати участі в їхніх п’ятиках і бійках, тяжко мені було мучитися серед них. І так мусів я мучитися в тому пеклі зо два роки. А моя душа журилась, сумувала й поривалась до якогось іншого, чистішого та кращого життя. І не раз пригадував я мимоволі тих лагідних, благословенних віруючих, що залишились у далекій Очеретній. Ах, що я дав би був, аби бути бодай трохи ближче до них!...

Аж одного разу чую — хтось співає на вулиці. І спів той такий гарний, за серце бере. Вистромив я голову через вікно й бачу невеличку громадку людей, що співають. Питаю своїх товаришів, що вже давно в Америці:

“Хто вони такі? Соціялисти?”

“Ні”, відповідають мені: “це — баптисти. Пам’ятаєш, у нас їх називали штундами. Оце й є вони — баптисти”.

“То як же це так? чому їм дозволяють і співати й проповідувати просто на вулиці? У нас у Старім Краю ніхто не бачив, щоб штунди на вулиці співали”.

“Е, тут в Америці вільність — співай і проповідуй, де хочеш”.

І дійсно, в цей мент я побачив, як поліціант перейшов через вулицю; зиркнув на співаків і пішов далі, не чіпаючи нікого. Дивний край!

Почав я після того розпитувати зем-

ляків про штундів, і чому земляки не ходять на зібрання до баптистів.

“Не можна”, відповідають: “нам треба своєї віри триматись, як батьки тримались”.

“Тож тут наших батьків нема, ми вільні, то й можемо вибирати, що є краще для наших душ і життя”.

“Ні, ми своєї віри міняти не можемо”. І більшість, дійсно, міцно трималась своєї “віри”: пили, курили, бились, грали в карти, жили розпусно, марнуючи й гроші, й сили, й час.

Але не всі тримались цього. Незабаром я довідався, що двоє моїх односельчан — Бенедь Кучерявий і Максим Шаповал почали ходити в зібрання баптистів. Кликати й мене, але я не пішов. У моїм серці відбувалась запекла боротьба. Найбільше, що мене стримувало, це свідомість, що віруючих так мало! І в Старім Краю вони були в меншості й тому так страждали від переслідувань більшості. І тут в Америці тих віруючих так мало! Пристати до них? Але ж для цього треба було розірвати пута — кайдани старого життя. О, це не було так легко!

Минуло кілька місяців. Іду я якось головною вулицею міста. Бачу, неподалеку від поліційного будинку стоїть громадка людей, що співає. Підходжу ближче, чую проповідують по-англійському. Я вже розумів дещо — чую оповідає проповідник про якогось одинака, що марнував своє життя в гріхах, у розпусті. А його мати день і ніч виглядала сина свого . . .

Здрігнулось моє серце. А якийсь голос промовив до мене: “Це ти, що марнуєш життя своє на чужині!” Не витримало серце моє, залявся я слізьми. Пішов поволі додому, гірко плачучи. І вдома вже не мав спокою. Не міг дочекатися вечора, коли з роботи мав прийти Бенедь Кучерявий. Як тільки він до хати, я й кажу до нього:

“Бенедю, як ітимеш у четвер до зібрання, поклич мене; піду з тобою”.

Зрадів Бенедь і ласкаво всміхнувся до мене. А в четвер узяв мене та ще одного могого товариша до зібрання.

Як у сні сидів я й слухав. А моя душа, як воду ту живу, пила чисте, святе Слово Боже й неначе казала: “Оце й є

Л Ж Е М Е С І І

Історичний начерк

“Устануть бо лжехристи
і лжепророки”. Мв. 24:24.

Гebraйське слово “мешіах” — помазаний — означувало вибраного Богом і Ним помазаного на царство. Від давніх давен воно стало ім'ям того обцяного Богом Пророка й Провідника, що мав з'явитися в народі Ізраїльському й не тільки спасти його з неволі, але й поставити його над усіма народами землі. Грецьку форму цього слова “месія” було згодом перекладено як “христос”, що означувало “помазаний”. У Новому Заповіті це слово в відношенні до Господа Ісуса вживається вперше у Єванг. св. Івана 1:41 та 4:25. Від того часу Спаса називають Його учні й послідовники — Ісус Христос, що значить — Ісус Месія, себто Ісус Помазанник.

Як ми знаємо, народ Ізраїльський не

те, чого я прагнула й жадала так довго!”

А коли один із старших братів запитав, хто з присутніх хоче розпочати нове, святе життя й віддатись Господеві, я відважився й підніс руку догори. Направду, в той вечір я віддавав Христові моє серце й моє життя й розривав кайдани старої тяжкої неволі темряви й гріха . . .

А по якимсь часі прийняв святе хрищення й розпочав службу Господеві. І я — щасливий, що віддався тоді Христу.

Я знаю, що почасти тим щастям я обов'язаний отим святим щирим душам, що колись жили в селі Очеретній, і вірили в Господа, і страждали за Нього. Тому, аби бодай чимсь віддячитися й їм, я писав мої старі спогади “Євангелія на Київщині”.

Та й ще для чогось писав я: для того, аби хтось, хто ще живе в гріхах, перечитав оті спогади, та й набрався з читання сили та переконання розпочати нове життя, отак, як і я колись розпочав.

Нехай Господь допоможе їм у цьому!

Василь Болюх, Честер.

признав Ісуса за свого Месію. Рабини (письменники й фарисеї) навчили жидів, що треба чекати “справжнього” Месії. І народ жидівський чекає його й досі. Господь докоряв за це ізраїльтянам і казав: “Я прийшов в ім'я Отця Мого, й не приймаєте Мене” (Іван. 5:43), і предсказував, що “коли інший прийде в ім'я своє, того приймете”. Перед Своєю смертю Господь Ісус казав, що той лжемесія — лжехристос прийде після Нього, і то він прийде не один, а що цих фальшивих христів буде багато. І це пророцтво Спаса почало справджуватися незабаром по Ним. Один за одним почали з'являтися в жидівському народі проводирі, що їх або народ сам проголошував месіями, або вони самі себе видавали за месіїв. Їх було так багато, що тяжко їх усіх перелічити. У цій статті ми опишемо тільки найголовніших лжехристів або лжепророків, що після них залишився виразний слід або в Слові Божому або в історії.

Тевда. У Діях Апост. 5:36 учитель школи Гамалііл, де вчився й ап. Павло, подає коротеньку вістку про Тевду та його діяльність: “Бо перед цими днями встав був Тевда, кажучи, що він **хтось такий**; до нього пристало число людей з чотиреста; його вбито, і всі, хто слухав його, розійшлись і обернулись у ніщо”. Оце й усе, що ми знаємо про цього лжехриста. І хоч там не сказано, що він сам себе видавав за месію, одначе слова “хтось такий” виявляють його великі претензії.

Юда Галилейський. Далі, у тій же голіві, в наступному віршові Гамалііл оповідає про іншого месію: “Після цього встав був Юда Галилейський під час перепису, і потяг за собою доволі народу. І цей загинув, і всі, хто слухав його, розсипались”.

Про цього Юду маємо досить докладні відомості в жидівського історика Йосипа Флявія. Батько Юди Єзекія належав до духовно-войовничої партії “зилотів”. Єзекія підніс величезне повстання проти царя Ірода Великого, і цар тільки по довгій і тяжкій боротьбі розбив повстанців, а самого Єзекію спіймав і наказав забити.

Син Єзекії декілька разів підносив повстання проти римлян і жидівського

царя Архелая (Мв. 2:22), здобув багато міст і твердинь і в Самарії заснував свою столицю. Свою боротьбу він провадив під гаслом "за Бога й Закон". Він розголосив по всій Палестині, що "нема царя окрім Єгови, нема іншого податку як тільки податок на храм, нема інших приятелів як тільки партія зилотів". Ці гасла стягнули до нього гарячих патріотів із жидівської молоді. Признавати іншу владу окрім Господа, платити податки римлянам — лічилося за поганство, і кожного, хто підлягав наказам римлян і царя, Юда оголосив ворогом Бога й Ізраїля. Мало наступити Царство Небесне. Зилоти підпалювали дома й маєтки багатирів, забирали худобу, а кожного, хто прихилився до римлян, забивали. Усіх римлян, греків і, взагалі, поган нещадно забивали. Два місяці вся Палестина палахкотіла в огню війни, смерті й пожеж. Нарешті Юда був забитий. Його сини Яків, Симон, Менаїм і Єлиезер продовжували збройну боротьбу й усі загинули в ній. Останній унук Юди, теж на ім'я Юда продовжував цю страшну війну. Римляни мусіли кинути в боротьбу проти нього декілька легіонів, що мечем, вогнем і кров'ю заливали повстання. Коли вони забрали всі міста й твердині, Юда замкнувся в останній з них, у Масаді. Разом із ним там було коло 1000 повстанців. Коли в повстанців вичерпались харчі й вода, вони змовились забивати один одного. Юда власноручно забив своїх останніх товаришів, запалив замок і з мурів, оточених вогнем кричав римлянам, що його рід першим підняв повстання й останнім кінчає його. Коли римляни вдерлися до замку, Юда спокійно й гордо, з високо піднесеною головою, пішов в огонь і згорів.

Крім цих лжехристів і лжепророків, що виступали в ім'я Боже й провадили за собою Ізраїля, було й багато інших, дрібніших. Вони втягали народ у повстання, війну й боротьбу. Вони викликали нищення, пожежі й пролиття крові й по собі лишали руїни, смерть, горе й ще тяжчу неволю. Здавалося б, що народ жидівський повинен був пізнатися на тих лжемесіях і раз назавжди відмовитися від них, і піднести очі свої до правдивого Месії, Господа Ісуса Христа.

Але де там? Незабаром вони пішли за покликом нових лжехристів, що привели до знищення Єрусалиму, храму і двох мільйонів ізраїльтян. Це сталося 70 року по Нар. Христа. Але й це жахливе нещастя не навчило жидів, і 60 років по тім з'явився ще один проводир, що одверто проголосив себе месією й підніс нове повстання. Це був Баркохба.
(Далі буде) Л. Ж.-П.

Троянський кінь

Колись у глибокій давнині, ще задовго перед Народженням Христа, грецькі князі з їхніми військами вирушили кораблями на війну проти великого міста Трої, що було в Малій Азії. Десять років облягали греки столицю троянців, але не могли здобути її. Тоді один із грецьких князів Одисей порадив грекам вжити хитромудрого підступу, аби Трою здобути. Греки послуухалися поради Одисея й почали діяти за його вказівками.

Вони збудували величезного дерев'яного коня, що його можна було пересувати на колесах. До коня вночі впустили кількадесят озброєних вояків і зачинили їх там. А самі відійшли до берега моря, де чекали їх їхні кораблі, сіли на них і почали відчалювати в море. Незабаром почали кораблі зникати за островами.

Здивовані троянці довго дивилися на відпливаючі кораблі й не відважувалися виходити зза мурів міста, передчуваючи підступ. Нарешті відважніші з них вийшли з міста й оточили дивовижного коня. Неподалеку від нього знайшли вони в кущах схованого там одного грека. Перестрашений полонений просив троянців не вбивати його, кажучи, що він випадково залишився, не стигши сісти до корабля. Троянці згодились помиловати його, але під умовою, що він вияснить їм загадку отого дивного коня. Грек почав охоче оповідати, мовляв, греки стратили надію на те, що здобудуть Трою. Отож, вони вирішили відплисти до батьківщини, але, щоб залагодити богів, залишили їм у жертву цього коня.

Щасливі троянці проломили мур міста й через пролом втягли до Трої коня,

Ще про Гр. Сковороду

Редакція "Післанця Правди" дістала з Німеччини листа, якого й подає тут майже без змін, тільки з деяким скороченням:

Дорогий у Господі брате-редакторе! Сердешно хочу подякувати вам за журнал "Післанець Правди". Ми з дружиною залюбки читаємо його. Особливо

що не міг вкотитися через вузькі брами.

Щасливо та несподівано позбувшись страшних ворогів, троянці цілий день пили вино, співали й танцювали, святкуючи визволення від ворогів. А потім мившись за день, вночі послули камінним п'яним сном. А полонений грек у свій час подав замкненим у коні воюючим умовлений знак; ті вийшли з коня, перебили сплячу біля брам і пролому сторожу й з муру дали світляний сигнал грецькій армії, що за той час вже встигла повернутись знов до берегів.

Тієї ночі вдерлись греки до старовинної Трої, підпалили її, винищили її воюючих, а жінок і дітей забрали до неволі. Місто та його мешканці згинули через власну необачність і легковірну необережність.

Коли ворог Церкви Божої не може подолати її за допомогою переслідувань та одвертої боротьби, тоді він намагається досягнути своєї мети через підступ і ошуканство: він керує до Церкви своїх слуг, що приймають на себе вигляд анголів і силкуються влізти до громади Божих дітей. А влізши до Церкви, вони відчиняють її двері для світу та його звичаїв, порядків, обрядів і згубних церемоній, неправди й гріха. Тоді Церква розвалюється зсередини, запалившись пожежою недовірта та упадку.

Не втягаймо до Церкви троянських коней, хоч як би привабливо та невинно вони не виглядали!

"Одягніться в усю зброю Божу, щоб змогли ви стояти проти хитрощів диявольських" (Єфес. 5:11).

Л. Чигир.

зацікавив нас життєпис нашого славетного земляка Григорія Сковороди. Бо ми самі й народились і жили в тих сторонах, де пролинули його останні дні. Під час читання про його життя повстали в нас спогади про наш рідний край, про села тощо. Як часто я, бувало, йдучи до залізниці, переходив біля села Пан-Іванівки, де колись жив і де спочив Гр. Сковорода. Я тепер віруючий, так само, як і моя дружина. І ми тепер, читаючи про Покійного, жалуємо, чом же ми раніш не прийняли Спаси, як ще жили в тих місцях! Моя дружина три роки працювала в Пан-Іванівці, і ми часто згадуємо це село. Декілька років тому влада перейменувала його в Сковородинівку. Перед війною, приходячи до дружини, я докладно оглядав Сковородинівку. Великий гарний сад лежить за селом. (Він тепер оголошений як "заповідник", себто влада охороняє його від змін і знищення. Ред.) На підвищенні стоїть старезний дуб, що біля нього Гр. Сковорода любив сидіти, грати на сопілці й проповідувати Слово Боже селянам. У дубі зберігається дупло, а в дуплі стільчик, що на нім сидів завжди Гр. Ск. Там, на тому стільчику він і писав, і звідти милувався красою розкішного саду, що поволі знижується до прекрасного ставу.

Трохи нижче знаходиться й могила, обнесена залізним парканом. А на могилі лежить кам'яна плита з написом: Григорій Сковорода, 1722-1794. Світ ловив мене, але не спіймав. Усе є там так, як ви подаєте в "Післ. Правди". У тому саду й навколо могили порядок. Старші люди того села слідкують за порядком. Вони (зо слів їхніх батьків і дідів) люблять оповідати, як Гр. Ск., одягнений в убогу свитину, читав селянам Святе Слово й співав їм чудові псалми . . . Ми молоді віруючі й дуже цікавимось "Післ. Правди". Дуже вас просимо, як тільки вийде наступне число, пришліть його нам. Будемо вам дуже вдячні.

Родина в Христі — А. Ващенко
Німеччина.

★ Не забувайте, що "Післанця Правди" дістають скитальники безплатно. Поможіть їм мати й читати його.

Не відкладай!

(Випадок із життя)

Кожен раз, як я тут в Америці чую гарне англійське прислів'я: "Never put off till to-morrow what you can do to-day" (Ніколи не відкладай назавтра те, що можеш зробити нині), зараз же мені пригадується сумна пригода, що сталася вже більш як двадцять років тому в далекій східній Європі . . .

Гродненська губернія Російської Імперії по першій світовій війні опинилась під Польщею. Заселена вона, як відомо, білорусами й тільки в полудневій її частині, де лежать старовинні міста Бересть (Брест), Дорогичин, Пинськ, Кобрин, Пружана, живуть українці. Це стародавнє Полісся й Підляшшя. Тамешні люди (і білоруси й українці), що самі себе називали "поліщуками", здавалось, і Богом і природою були приготовлені до прийняття святої Євангелії; надзвичайно тихі, покірливі, порядні, чесні, гостинні та добросердні, вони линули до Господньої правди й навертались сотками. Та на жаль, і сатана не дармував і за допомогою горілки, тютюну, карт і гульбищ намагався за всяку ціну затримати тих поліщуків у темряві й неволі гріха.

Стояла неймовірно жорстока зима 1928 року. Села були заметені снігом поплід стріху; від смертельних морозів гинули в стайнях ягнята, телятка тощо, і люди мусіли брати їх до хат; у білий день змерзлим грудками падали мертві птахи з дерев. За ту зиму повимерзали майже всі овочеві сади.

Але чим зимніш була природа, тим гарячіша ставала праця Божа. Місіонери, спроваджені бр. В. Фетлером (В. Малов) із Америки, з ніг валились від утоми та перепрацювання. Досить було комубудь із них з'явитися в якомусь селі, як моментально все населення збіглося до хати, де був проповідник і, стоячи в хаті з відчиненими вікнами й надворі (не вважаючи на жорстокий мороз або сніговію), терпляче й з затриманим віддыхом вистоявало по 4 й 6 годин, п'ючи жадібно Слово Життя. Маленька нафтова лампка від задухи гас-

ла. Від тої задухи люди мліли, але опритомнівши надворі, знов слухали. Коли надійшла потім весна й літо, місіонери не встигали христити всіх кандидатів. Це було могутнє пробудження, що нагадувало апостольські часи. Сатана здолів його спинити тільки за допомогою жаків другої всесвітньої війни . . .

Тієї зими я з двома братами, Рукашуком і Мандрусевичем*), відвідував села вздовж правого берега ріки Ясьольди. Уже третій місяць були ми в місійній подорожі, під час якої перейшли лішки сотки кілометрів. Ми поспішали використати дорогий час, поки не надійшла весна, коли вилиті річки й болота та польові праці робили подорожі неможливими.

У селі Блудень недалеко від Берези-Картузької затримались ми на цілий тиждень. Щодня відбувались зібрання—вдень повчаючи для віруючих, а ввечері закликаючи для світських. Між зібраннями відвідували ми сусідні села: Піщанку, Карпиші, Малеч та інші. По селах гули музики та лунали пісні й крики п'яних людей: відбувались весілля, за допомогою яких злий дух намагався відтягнути людей від дороги правди й затримати в своїй владі темряви.

На цих зібраннях мимоволі мені впали в очі трое жінок; одна з них була старша, двоє — молоді дівчата. Усі трое сідали або ставали спереду й може найважливіше з усіх присутніх слухали проповіді та найгарячіш за всіх молились. Знайомлячись з іншими, розмовився я й з ними. Старша Софія й одна молода, Надія, були — мати й дочка. Горушки, друга молода — Юлія Познякович, їхня близька приятелька. Усі трое були віруючі. Але, дивно, що всі трое були надзвичайно сумні й зажурені. Часто, чи говорилось про життя вічне, чи про радість спасіння, про що не точилась мова, всі трое плакали.

У п'ятницю ввечері, як скінчилось зібрання, всі трое залишились і побажали говорити зо мною та моїми співпрацівниками. У довгій і сумній бесіді виявилась причина їхньої журби та сліз:

*) Імення та прізвища згадуваних тут осіб трохи змінені. Віруючі читачі з тих околиць напевно їх пізнають.

старша Горушкова мала сина Василя, брата Надії й можливого нареченого Юлії. Ось вже третій тиждень минає, як Василь без перерви гуляє й л'є на сільських весіллях. Жодні відмови та благання трьох близьких жінок на нього не впливають. Щодня просять його вони прийти в зібрання; він обіцяє, що прийде, але тим часом все відкладає.

“Чую моїм материним серцем, що може трапитися з ним нещастя, а поради-ти біді не могу”, бідькалась заплакана мати.

Як могли, так розраджували ми за-смучених жінок: і слово Боже читали, й молилися, й обіцяли при нагоді особисто розмовляти з Василем.

На третій день, у неділю, ми обітницю виконали й прийшли до них до хати, великої та чистої, де все, здавалося, всміхалося від добробуту. Усміхався приязно й сам Василь, високий, стрункий, гарний парубок. Почали ми з ним говорити, й він відразу з нами погодився:

“Та я знаю, що вже час покинути це марнотравне життя. Та воно мені самому обридло й надокучило. Та я вам, мамо, казав, що покину, але дайте мені трохи часу! Знаєте що? Ще тільки один-єдиний раз піду на весілля, відтанцюю, відгуляю та відоп'ю своє, а просто з весілля прийду в зібрання. І віднині вже кінець старому життю!”

Ми всі спільними силами почали намовляти його — не йти на забаву. Благали йти в зібрання. Усі доводи зо Святого Писання, ради наших сердець і досвід власного життя викладали перед ним, але він був непорушний, як кам'яна гора.

Почали прощатися. Жінки заплакали.

“Та що ви справді, ніби ховаєте мене! Кажу вам, що ще не скінчиться ваше зібрання, як дістанете вістку, що я все покинув. Але сьогодні ще мушу раз піти. Це буде останній раз!” урочисто прирік він.

“Дивися, сину, щоб то дійсно часом не був останній раз”, сумно й загадково сказав сивий брат Рукашук.

“Так, так, останній, направду останній раз!” ніби пророкував Василь, випро-ваджуючи нас.

Не проминуло й шістьох годин, як

його мимовільне пророцтво сповни-лось . . .

Як тільки почало смеркатись, великий дім молитви почав наповнюватися слухачами, і своїми і приїжджими. Були гості з дооколишніх сіл, але були й з далеких, як Сілець, Гірськ та інші. У передньому ряді лавок сиділи три сумні жіночі постаті — мати, сестра й наре-чена Василя. Поллялися звуки псалмів, молитов і Слова Божого. Дух Святий працював над присутніми, й усі пропо-віді цього вечора були особливо надхне-ними та відмінними. Брати в цей вечір, немов змовившись, говорили про те, щоб люди не легковажили справи спа-сіння, й не зволікали, й не відкладали часу каюття, але негайно віддавались би Господеві.

Коли в зібранні стихало, було здале-ка чути музик; то грали на весіллю. То-ді я мимоволі споглядав на трьох за-смучених сестер і був певний, що вони думають про того, про кого згадував і я: про Василя, що бавився “останній раз”.

Час минав швидко й вже зібрання кін-чалось, але його не було й не було . . .

Коли по молитві вставали з колін, двері зібрання відчинились і на порозі став якийсь схвильований чоловік. Він спішно підійшов до трьох сестер і щось до них зашепотів. Стара Горушкова крикнула, заломила руки й прожогом кинулася геть. За нею ринуло все зі-брання.

До нас підійшли брати й подали жак-ливу вістку: під час вибухлої на весі-лю сварки й бійки якийсь п'яний на по-двір'ю вдарив Василя сокирою в спи-ну . . .

У селі стояв гомін і метушня. Цієї ночі ніхто не спав, розважаючи страйну пригоду . . . Пізніш оповіли нам про дальші події . . .

Раненим заопікувались його рідня й влада. Влада ж зупинила поспішний по-тяг, що летів із Москви до Варшави й що звичайно не зупинявся на станції Береза-Картузька. Раненого внесли до вагону; разом зі ним поїхали й троє жінок. У Берестю його відвезли до лікар-ні. Він був увесь час непритомний. Лі-карі приступили до оглядин і операції. Справа була безнадійна . . . Коли вми-

Місійна вістка з Африки

Нігерія, Західня Африка.

Вітаю вас ще раз із далекого краю Нігерії — в ім'я нашого Господа Ісуса! Аж тяжко вірити, що я вже п'ять місяців не писала до вас! Але падали ввесь час зливні дощі й не можна було рушити з місця. Але тепер я вже на новому місці. Одну дівчинку забрали від мене на іншу пляцівку, бо там є лікар, так потрібний при її недусі. Це значило, що й мені треба переходити туди. Отож 30 вересня я вирушила в подорож . . . Вірте мені, що подорож була

Сестра Кат. Гладун з сиріткою-муринятком на руках

раючий опритомнів, побачив над собою схилені три любі обличчя. Спитав, що з ним сталось? Мати мала ще стількі сили, що оповіла йому про все. Потім почала благати його, аби він бодай тепер просив у Господа місця в вічності...

"Пізно", прошепотів ранений: "пізно . . . пішов в останній раз, пішов . . . тепер вже пізно . . . О, чому я не послухався вас, мамо, Надіє, Юльцю? Тепер пропало все . . . пізно!" і гірко заплакав . . .

Незабаром він почав відходити в вічність . . .

Чотири роки дозволив Господь мені працювати в тих далеких місцях, що тепер, по другій світовій війні, належать до Білоруси й України.

Кожен раз, коли я відвідував Блудень, я бачив у зібранні три знайомі постаті. Вони завжди були в сльозах. Свідомість, що їхній Василь відкладав справу свого спасіння й через це згинув і для них і, можливо, для вічності, примушувала їх сумувати й плакати . . .

Любий друже, що найважливішу справу твого життя відкладаєш аж досі! Не зволікай з нею й не потурай голосові ворога, що радить тобі чекати! Спогадай Слово Господа що каже: "Шукайте Господа, докіл можна знайти Його, кличте до Нього, коли до вас близько" (Ісаї 55:6).

Бо можеш спізнитись!

Ст. Ар-ий.

би дуже цікава, якби не пухирі, що я їх натерла на ногах в дорозі черевиками. Спочатку дорога не була зла, бо на ній майже не було трави, але пізніш, як по кладці перейшли одну ріку, на дорозі вже були височенні на ріст людини бур'яни, через які треба пробиватися силоміць. Я була вся мокра від поту, ніби вийшла з ріки. Але, як почало сходити сонце, почала одяга висихати. Потім треба було йти болотами. Одне з них було на півмилі довге. Ми, білі люди, не могли брести через нього, тому наші чорні носії несли нас на раменах. Це було дуже тяжко й для носія й для мене, бо він був дуже змучений і мало не падав до води. А білому впасти до такої болотяної води дуже небезпечно — дістане хвороби.

Як довго я тут буду, ще не знаю, але знаю одне, що треба працювати для Господа й робити добро для людей, поки є час і нагода. Тутешні люди, коли навертаються до Христа, то стають дуже ревними Його слугами й працюють для Нього щиро. Але нам, європейським місіонерам, іноді здається, що наша праця безнадійна, до того тут твердий ґрунт. Але ми віримо, що треба йти вперед і сіяти насіння Христове. І хоч по стількох роках праці тут так мало її овочів, ми все таки не опускаємо рук і працюємо далі. Що найтяжче для мене, то це те, що нас працівників тут так мало; я прошу Господа, щоб Він послав мені помічницю. Нам удвох

було би тут легше, і жити серед цих людей і пушів, і відвідувати їхні оселі. Тепер їх не можна було відвідувати, бо падали дощі. Тепер же має наступити спека . . .

Політичні умови в цій країні не є добрі. Деякі з місцевих чорних до того ненавидять білих, що хотіли би їх усіх звідси вигнати. Ми тепер власне намагаємося здобути сусідні племена, аби потім працювати в них для Христа. Моліться за всіх працівників Божих, а особливо за нас, що знаходимося в цих непролазних пушах, з яких не можна вийти продовж мокрих місяців. Ми віримо, що нам нема чого лякатися, доки ми в Господніх руках.

Ми тішимося, що ви всі (віруючі) живете в спокійних і догідних американських умовах. Використовуйте час і засоби для праці Божої, пам'ятаючи, що "жнивна багато, робітника ж мало".

Нехай Господь благословить кожного з вас і дасть вам спокій у цей тривожний час!

Ваша в Господеві сестра

Катерина Гладун.

НІМІЙ ЖЕБРАК

Німий жебрак просить милостиню знаками, показуючи людям своє каліцтво: очі, руки, ноги, рани тощо. Тим він розчулює серця людей, і вони подають каліці свої дари. Це дуже потішаючий приклад для тих бідних душ, що прагнуть спасіння, але водночас відчують брак слів для молитви. Це німі.

Дорогі душі, німі та покалічені гріхом! Не підупадайте на духові й не тратьте надій на те, що й ви можете отримати дорогоцінну милостиню — спасіння, якщо ви його від щирого серця бажаєте мати. Ні, ставайте на ваші коліна, або сідайте біля брам Божого милосердя (Дії Апост. 3:2) й покажіть Йому ваші зранені гріхами серце, голову, всі ваші недуги, хворість вашої душі; покажіть Йому ваші ослаблені ноги, піднесіть зомлілі руки й будьте певні, що й така німа молитва ваша буде почута Богом, бо ж вона буває часом більш вартя, як стослівна, красномовна молитва розмовних але нещирих людей.

Ів. Петраш, Аргентина.

МОЛОДЬ НА СКИТАЛЬЩИНІ Й "ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ"

(Лист від молодих)

Спокій вам! Слава й честь нашому Спасові Ісусу Христу! Нехай Він вас усіх благословить у вашій праці над "Післанцем Правди" (Прип. 25:25). Дякує-

Українська молодь у таборі Бургдорф, Німеччина, читає свіже число "П. П."

мо вам сердешно за те, що ви пам'ятаєте й турбуєтесь за нас і присилаєте нам декілька чисел "Післанця Правди". Якраз ми одержали свіжі номери в першому дні Різдва Христового й зібралися, щоб читати разом. Висилаємо вам знимку, з якої ви побачите, як наша молодь із радістю читає цього журналу. По читанні ми довго розважали про чудові справи Господні, що про них ми читали. Тож прийміть від нашої молоді сердешну подяку за те, що даєте нам можливість пити живу воду й на скитальщині. Ми завжди молимося за вас і за всіх, що жертвує на "П. П." Нехай Господь допоможе в цій праці, а добродіїв "П. П." нехай нагородить за те, що допомагають сіяти Слово Боже в нашій мові по всій землі.

Не забувайте про нас скитальників і присилайте нам далі "Післанця Правди". Будемо вітати й приймати його, як нашого любого гостя, з великою радістю. Як можна, пришліть нам Євангелії в українській мові, бо ми в них маємо велику потребу. Ваш брат Бургдорф, Німеч. **Іван Ковальсецький**
Редакція П. П. негайно висилає Біблію та Нові Заповіти до Бургдорфу.

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ

(Продовження з стор. 2)

слухачів свідчило нам, що тепер дуже важливий і відповідальний час. Ми повинні поспішати з поширенням Євангелії, бо не знаємо, як довго ми матимемо цю чудову нагоду — вільно й без перешкод проповідувати Христа Розп'ятого. Тож за Божою допомогою "вкуплюймо час, бо дні лихі"! В околицях вже декілька душ віддалося Господеві. У самому місті Принс Альберт є надія, що Господь зробить деяких Своєю власністю. Покищо робимо зібрання раз на тиждень. Особливої радості та мужности додали нам деякі віруючі, що прибули з Німеччини — це брат Девішек з родиною та їхня рідня Трофимлюки. Ми дякуємо Богові за них! Але, як звичайно, є в тутешній праці й перешкода. Особливо багато шкоди вчинили й зараз чинять так звані "Свідки Єгови". Вони, власне, з'являються тим кукілем, що засмічує ниву Божу й відганяє людей від здорового духовного хліба — Євангелії. Хто найвсіх кукілю й затруївся, той не хоче вже й правдивого хліба життя. Але водночас маємо радість хвалити Господа за радійові авдиції, що їх надає Український Біблійний Інститут у Саскатуні. Ці авдиції мають серед українського населення Саскачевану надзвичайний успіх і благословення. Коли ми приходимо до світських людей і говоримо їм про Христа, вони спочатку наїжуються й, підозріваючи в нас баламутних "свідків", питають нас, як ми віруємо? І коли ми відповідаємо, що ми віруємо так, як ті, що співають і проповідують по радіо з Саскатуни, їхні обличчя роз'яснюються й їхні серця й двері домів відкриваються для нас і нашого свідчення. Слава Господеві за працю Біблійного Інституту! Так само дуже багато допомагає нам у праці "Післанець Правди". Його багатий, добірний матеріал приносить нам і всім його читачам багато благословення. Треба конче молитися за Біблійний Інститут, за "Післанця Правди" й за інші наші часописи та інституції та підтримувати їх матеріально.

Василь М. Кузів, Канада.

Нотінгем, Англія. На різдвяні свята, у суботу 25 і неділю 26 грудня відбувся в Лондоні урочистий з'їзд, що ми його вже віддавна чекали. У п'ятницю приїхали до мене інші наші сестри й ми поїхали до Лондону. Ми замешкали в готелю, звідки щодня йшли на зібрання. Дуже радісно та благословенно провели ми час у товаристві наших любих віруючих. Були з нами наші українські брати — Шнайдрок, Андрійук, Тарасюк і Куценко, а також англійські, знані декому ще з Польщі — Гріфітс, МакГрегор і Гайн з родинами. Дуже гарно грала наша подзінська сестра Бурггартівна. Два благословенні дні швидко проминули, й нам з жалем довелось розлучатися та їхати додому. Але тих днів ми всі ніколи не забудемо.

Єва Мрачинська.

Бельгія. Я працюю в копальні вугля за 25 кілометрів від міста Шарлеруа. У тому місті маємо громаду віруючих, переважно українців, які й збираються на Богослуження. Ми переживаємо багато радості, але маємо багато й смутків. Моліться за нас.

Брат Д.

Л'єж, Бельгія. 17 жовтня було у нашій Церкві, вже вдруге за цей рік, хрищення. Приступило до нього 5 душ. 31 жовтня відбулось хрищення в м. Дур. Залу для цього зайняли в церкві бр. А. Васил'їва. Із Л'єжа до Дур приїхало 40 душ, переважно молодих, спеціально виняйним автобусом. Тепер у Дур зібрання відбуваються регулярно. Є вже 11 членів, а є також кандидати до хрищення. Збором провадить бр. Беднарек, що переїхав спеціально для цього до Дур. Секретарем є бр. Писка, скарбником — Забрамський.

У нашій Церкві зібрання переповнені. Приходять люди різних національностей. На жаль, як вам відомо, мій чоловік дуже тяжко захворів. Моліться за нього.

Кар. Бабістова.

Від Редакції. Тут одержана вістка про тяжку недугу бр. Ст. Бабісти в Бельгії. Брат є одним із піонерів євангельського руху в Бельгії й проводячим найбільшої слов'янської Церкви в тій країні. Просимо молитися за його здоров'я й

за поміч для його дружини й сімох маленьких дітей.

Зах. Польша. Ваш журнал часами приходиться до нас, а часами ні. Знаємо, що йому тяжко знаходити дорогу до нас. А ми дуже тішимось, як побачимо його жовту сорочку. Він нас потішає, розповідаючи про діло Боже в далеких краях. У нас діло Боже поширюється; для нього в Польщі повна свобода. Влада не тільки дозволяє нам працювати, але й відноситься краще як до католиків. Через це нам і легко, і тяжко: ті, що раніш і слухати не хотіли, тепер горнуть до Слова, а деякі ворогують проти нас, бо кажуть, що як нам дозволяють, то значить ми такого ж духа, як і ті, що дозволяють. Є багато порожніх по німцях церков, приходь і проповідуй. Тільки нам тяжко з мовою, бо тут по-назганяли людей зо всього сходу. І вони говорять різно. І чуток страшних багато. Чи не могли би прислати Біблій нашою мовою? Сумуємо за своїм. Щодо життя, то воно таке: у крамницях є все, але ціни такі, що не приступити. Ні черевик, ні одержі не докупитися. Дякуємо за пачки, за "Післ. Правди" й за листи. Моліться за нас.

І. К-цький.

Оуквил, Австралія Східня. Тут люди з усього світу, а найбільше з Німеччини перебувають. Є й наші українці та інші слов'яни. Отут тепер велике поле для Божої праці. Але нема проповідників. Тож треба би мати якнайбільше української літератури духовної — Біблій, Нових Заповітів і журналів. За друкованим словом взагалі, а за духовним, особливо — велике прагнення. Дайте комусь журналу, то навколо нього зараз збереться натовп і вимагає, щоб він їм читав. Шліть "Післанця Правди", але побільше, Біблії, брошури, що тільки будете мати, все здається. Як нема живих проповідників, треба дати паперових.

П. Вилків.

Шанхай, Китай. Тепер у нас діється таке як у Німеччині під час війни: тисячі скитальників, утікачів. Люди лежать покотом на вулицях, майданах, парках, по надбережжю ріки. Мороз, зимно, страшно. Уночі замерзають сот-

ки, найбільше — жінок, дітей і старих. Страшний суд, пекло, кара Божа! Ось де могли би християни показати своє християнство живою проповіддю — хлібом, поміччю, притулком! Останні часи надходять. Кажіть нашим віруючим в Америці й Канаді, нехай не дармують, не лінуються, не жалують часу й грошей на діло Боже, бо чи ми знаємо, як довго буде у вас такий спокій, добробут, рай? Як не будете дбати про Царство Боже, то може й до вас прийти царство диявола. Нема від вас листів, журналів вже другий місяць. Чекаємо.

Іван Гумінний.

Батько й діти

Одного разу я бачив, як якийсь батько переносив свої діти через ріку на власних плечах. Була злива, ревли хвилі, вітер свистів, але батько ні на що не звертав уваги й щасливо переніс дітей на другий берег.

І я мимоволі подумав: отак і Христос, Отець вічності, несе нас, своїх дітей на Своїх плечах, немов той первосвященик золоту таблицю на грудях і золоті клямри на плечах. Отак Христос переносить нас не тільки через усі перешкоди нашого життя, але, ми певні, що Він нас перенесе й через Йордан гіркої смерті до кращого світу, до Отця Свого й нашого.

Тоді наш милосердний Тато хустиною Своєї любови нам, заплаканим дітям, кожному сльозинку з очей зітре. Там не буде ні смерті, ні смутку, ні плачу, ні болю, бо все це вже минеться (Відкр. 21:3-5).

Дорогі брати й сестри! Не випереджуймо Христа й не відставаймо від Нього, а даймося Йому нас нести на Його руках.

Ів. Петраш, Аргентина.

★ **Ще раз просимо,** до П. П. надсилати тільки матеріал оригінальний, себто такий, який ще ніколи ніде не друкувався й ніде до іншого журналу не посилається. Одноразове вміщення в різних часописах одного й того ж артикала, вірша й т. п. понижує його вартість і викликає непорозуміння й нарікання.

Р І З Н Е

Українське Місійно-Біблійне Товариство (відділ у Зл. Д. П. Ам.) надіслало до "Післанця Правди" відозву, яку й подаємо тут:

Коли нищительська пропаганда цього світу бере гору, ми мусимо якнайгарячіше проповідувати Слово Боже. Ми не повинні тепер стримуватися в поширюванні Євангелії нашому народові.

Наприкінці мин. року в Польщі було скасовано старі закони, спрямовані проти протестантів, а запроваджено нові, на підставі яких євангельські церкви зрівняно в правах із римо-католицькою церквою. Таким чином там запанувала релігійна вільність. Тепер звідти напливають листи, що просять допомоги в формі релігійних трактатів і матеріальної допомоги для працівників на ниві Господній. Ми мусимо видрукувати 500.000 трактатів і вислати їх до Польщі. Можливо, що ця релігійна вільність є тимчасовою й не триватиме довго. Тож не змарнуймо часу й не занехаймо нагоди — допомогти там. Євангелізація в Європі є нашим головним завданням. Сказати іншим про Христа — найбільша наша потреба.

Із різних таборів на Скитальщині надходять прохання вислати їм Біблії й трактати. Тому ми просимо всі Церкви й окремих віруючих — збільшити добровільні пожертви аби праця Божа поувасалася вперед.

Чи ви вже берете участь у ділі Божому, на Його місійному полі? Бог рясно благословляв вас до цього часу, але Він благословить вас ще краще, якщо ви візьмете участь у Його праці на місійній ниві. Чи ви бажали би взяти участь у праці там, де за допомогою Божою рятується душа від гріха і пекла? Якщо так, якщо ви дійсно допоможете в тій праці, то на останньому суді ви дістанете нагороду від Самого Христа за цю поміч.

Чи ви вже зрозуміли, що є вашим обов'язком у цьому напрямку? Чи могли би ви написати нам декілька слів відносно того, що ви могли би зробити для Христа?

Якщо би ми з вами занедбали місійну

працю поміж нашим народом, тоді ми нічого не здобули би, якби навіть і цілий світ дістали на власність.

Християни, що даватимуть цього року на діло Боже менше як торік, об'являться перед Ним слабшими щодо євангелізації.

Християни, що цього року даватимуть на Його діло стільки ж, як і минулого року, об'являються перед Господом охочими щодо євангелізації серед нашого народу.

Але християни, що цього року дадуть на Христову працю більше як попередніх літ, спричиняться до сильнішої та діяльнішої євангелізації.

До якої з цих трьох груп християнських гадаєте ви належати?

Любі приятелі! Чи ви пам'ятаєте, як ви сумували й молилися, коли ваші брати й сестри в Європі були гонені? Тепер, коли до Західньої Європи двері відчинені й праця Божа може там провадитися, вступімо ж до тих дверей через наших місіонерів і понесімо туди Слово Господнє!

Незабаром минає три роки, як існує Українське Місійно-Біблійне Товариство. На жаль є й такі люди, що до цього часу ще не відгукнулись на заклики Товариства.

Пишіть до нас, і ми познайомимось з вами ближче. Усім, хто бажає, ми висилаємо трактати.

Ваші добровільні пожертви висилайте на ім'я скарбника Товариства на адресу: Mr. J. Skula, 1509 So. Cuyler Ave., Berwyn, Ill., U. S. A.

★ Український Біблійний Інститут у Саскатуні й Українські Біблійно-Радіюві Передачі в Канаді з'являються чудовим здобутком благословенної Богом праці віруючих на американському континенті. Кожен, кому праця Божа є дорога, буде підтримувати ті коштовні здобутки: Ukrainian Bible Institute, 527 — 20th Street West, Saskatoon, Sask., Canada.

★ Брат Іван Підгорецький, довголітній працівник на ниві Божій у Західній Україні, один із піонерів євангельської праці поміж нашим народом у Галичині, прибув із родиною зо скитальщини

до Канади. Маємо надію, що Господь допоможе йому далі працювати для слави Його на новому полі, і просимо всіх читачів П. П. молитися за нього.

★ Брат **Теодор Луцик** із дружиною прибув до В'ірджил (Канада) зо скитальщини. Бажаємо їм благословення Божого в житті й праці на вільній землі!

★ Із Німеччини доносять, що незабаром відбудуть до Канади — брат **Володимир Гусарук**, визначний діяч на ниві євангельській між нашим народом, бр. **Сергій Бичковський**, знаний євангельський український композитор, і багатьох інших віруючих. Благаймо Господа, аби Він благословив їхнє прибуття на американсько-канадійську землю.

★ Редакцію П. П. просять звернути увагу на те, що в дописові "Як знайшов і спас мене Господь" у ч. 11-12 за 1948 рік проводиться ніби думка, що діло Боже в Галичині розпочали брати Григорій, Олекса та Іван Підгорецький, у той час, як ту працю розпочинали такі піонери-брати: Іван Петраш, Іван Семенина, Микола Лютий, Іван Підгорецький, Ілля Кубрин, А. Чаплик, Вас. Перетятко, С. Білинський, як так само згадані вище брати Підгорецькі та інші брати баптисти, євангельські християни, п'ятидесятники, а потім і брати українські реформовані, лютерани тощо. Охоचे вміщуємо це зауваження, відзначаючи саможертвенну працю всіх, що любили Господа й тоді, й люблять Його й працюють для Нього й тепер.

★ Певна кількість річників "П. П." за 1947 і 48 р. без оправи. Ціна — передплата. Замовляйте в редакції П. П.

★ "П. П." має українські співаники з нотами Сергія Бичковського "Рідна пісня на чужині". Ціна 1 дол. 50 цент.

★ Мавра Давидівна Адамець шукає своїх рідних: Скибинського Андрія, Адамця Івана, Романюка Андрія та Кікіндера Яська. Відомості просить подати на: M. Pysk, Camp Baltes 17 Harchies, Hainaut, Belgium.

★ **Іван Стельмах**, син Леонтія шукає в Канаді свого рідного брата **Степана Стельмаха**. Відомості просить подати на адресу: Mr. J. Stelmach, Valon de la Rougiere, Septemes (B. du R), France.

★ Хто діставав "Післанця Правди" в Америці й Канаді й досі ще не заплатив ані цента, може заплатити тепер ще! Ще не пізно відновити передплату!

★ Від 1 січня 1949 року американська пошта піднесла кошти пересилки часописів на 25-50 відсотків. Через це й "Післанець Правди" опинився в тяжких матеріальних обставинах.

СКАЖИ ІСУСОВІ . . .

Скажи Ісусові ти в гору,
Щоб Він спинив журбу твою,
Аби в житті-бурхливім морі
Повсталa тиша, як в раю.

Скажи Ісусові в печалі,
Щоб сльози висушив Він Сам,
Іди за Спасом щораз далі,
Кінець там буде і сльозам.

Скажи Ісусові раненько,
Що скривдив ворог уночі,
І Він приторне, як та ньенька,
І змовкнуть, недруги — сичі.

Скажи Ісусові в молитві,
Відкрий ти серце твоє все,
Він сил додасть, допоможе в битві,
Тягар з тобою понесе.

Скажи Ісусові все щиро,
Повір Його святим словам:
Прийдіть, знеможені, до Мене,
А Я вам, бідним, спокій дам.

Скажи Ісусові, не гайся,
Розмови з Ним не відкладай,
До Його рук святих віддайся,
Й Він поведе в Свій тихий рай.

Никодим Лукіянчук, Бетлегем.

★ Моліться за "Післанця Правди" та його співробітників. Поширюйте його. Піддержуйте його. Поспішіть передплатити його на наступний 1949 рік.

...Я ДОРОГА І ПРАВА

Української Християнської
Теологічної Семінарії
в м. Івано-Франківську
"Ворислав"

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Заснований 1 січня 1927 року

Ч. 3-4.

БЕРЕЗЕНЬ-КВІТЕНЬ — MARCH-APRIL

1949

В о с к р е с а е !

Не сумуй, що неправда панує
На землі замість правди тепер,
Що Христос за ідею святую
На Голгофі в стражданнях помер.

Не лякайся, що Його до могили
До зловіщої темряви ті
Переможці криваві зложили,
Що ділили одежі святі.

Не жахайся, що камінь великий
Привалили до входу вони,
Йї над життям ніби стали владки —
Ночі, темряви й смерті сини.

Ніч минає, весна вже надходить,
І втікає зима та мороз,
І виходить з могили свобода,
Її воскресає вже Правда-Христос!

Л. Ж.-П.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Христос воскрес з мертвих з темної
могили,
Вироки усунув, що видав їх суд,
На жах фарисеїв, що проголосили
Замість Правди й Світла — темряву та
блуд.
Ісус ввесь час зтиха зідхав до небес,
Помер, а в неділю з гробу Він
воскрес!

Пилат в перемогу фарисейську вірив,
Що вбивши Ісуса, задовольнить їх;
Та вони злодійства перебрали міру
Й замість перемоги впали в глум та
сміх,
Бо Правда Господня дп'яла чудес:
Ісус Христос з гробу в третій день
воскрес!

Хоч натовп глумився й сміявся з
Святого,
Бичами жорстоко зв'язаного бив,
Він все перетерпів, заніс хреста Свого
Й до нього прибитий, життя там
скінчив.
Благання Христові знесли до
небес
І силою Бога Він з мертвих воскрес!

З хреста Його зняли учні, що
любили —
Никодим, та Йосип, та святі жінки —
В чисту плащаницю обгорнули тіло,
Щоб охоронити від ката руки.
Та й вони не знали вироку небес:
Христос з домовини їхньої воскрес!

Хоч вояки гостро стерегли могилу,
Щоб тіла Святого з гробу хтось не
вкрав,
Але рано вранці переможна сила
Відвалила камінь, Христос живий встав.
Залунала пісня чудова з неєбс:
Христос смерть подужав і в славі
воскрес!

І. Пилипчук
Філадельфія, ЗДПА.

Усіх добродіїв, співробітників, перед-
платників, прихильників і читачів "Пі-
сланця Правди" Редакція його вітає з
благословенними святами Воскресіння
Христового — Христос Воскрес!

КОБЗАР

Колись давно далеко ген,
Де Україна й степ розлогий,
До моря біг через пороги
Дніпро — прадавній Бористен.

Тоді минав ряд чорних літ . . .
В золотоверхім граді — Київ
Гурток Методів і Кирилів
Приніс враз світло в темний світ:

"Куліше, ти переложи
"Святе Письмо й дай вбогим
людям,
"А я співатиму — спів збудить!
"В пільмі хай край наш не лежить".

Дух темряви підслухав вміть,
Сказав цареві; лютий Ірод
Почув, що воскресає віра,
Де золота краса й блакить.

І запалав, немов той жар . . .
Зібрав силенну силу воїв
Озброїв їх у темну зброю,
Аби був знищений Кобзар.

Відвічна Правдо, все еси!
Давно в могилі Ірод злючий,
Зате Кобзар все невмиручий,
Бо Біблію він воскресив!

Л. Забіренко

9 березня 1949 р.

ПРИМІТКА: 1946 року проминуло
сто років, як у золотоверхім Києві над
Дніпром — стародавнім Бористеном, на
засіданні Кирило-Методієвського Брат-
ства славетній Кобзар — Тарас Шевчен-
ко подав знаменну пропозицію Брат-
ству — перекласти на українську мову
всю Біблію Святу. Негаймо до тієї пра-
ці забрався член Братства Пантеліймон
Куліш, що разом із Др. Пулюєм і пись-
менником Левицьким двадцять років
життя віддав на переклад Вічної Книги
Книг.

★ Ще раз ласкаво просимо всіх, хто
пише листи до "П. П.", писати на різних
окремих аркушиках паперу про різні
справи: окремо писати статтю, на дру-
гому аркушикові про передплату, на ок-
ремому — про зміну адреси, на третьо-
му — про розшук рідні, й т. д.

"I am the way, the truth, and the Life"
(John 14:6)

UKRAINIAN CHRISTIAN MONTHLY

"THE MESSENGER OF TRUTH"

Subscription: 1 year \$2.00; half year \$1.00
Foreign Countries \$3.00. Single copy 25 cents
Editor-Publisher: Rev. L. Zabko-Potapowicz.

"Я дорога, й правда, й життя"
(Івана 14:6)

"ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ"

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТІЯНСЬКИЙ МІСЯЧНИК

Передплата: Річно 2 дол. На півроку 1 дол.
За кордоном 3 дол. Поодинокое число 25 ц.
Редактор-Видавець: Паст. Л. Жабко-Потапович.

Заснований 1 січня 1927 року

324½ East 8th Street, Chester, Pa. U. S. A. Telephone: Chester 2-8142

На цю адресу вислати матеріал, пожертви й передплату.

No. 3-4. March-April 1949. — Ч. 3-4. Березень-Квітень 1949.

Воскресіння

Весняне сонечко знов збуджує природу зо сну смерти. Все збуджується, й життя голосно виявляє своє право. Що то за право життя? Це право перемоги над смертю. І природа зтиха але твердо промовляє за тим правом, і кожен, хто тільки бажає, може голос її почути. Життя перемагає . . .

Там на Голгофі в Велику П'ятницю смерть виконала своє згубне діло, коли Господа життя поклали в домовину. Та смерть хотіла виявити свою зверхність і силу над усім творивом, отже й над Тим, який вдягнув на Себе людське тіло, що мало спіткатися з смертю й скуштувати її сили. Царство темряви впало на світ, і сатана й переможна смерть були переконані, що вони запевнили собі панування навіки. Ціла природа й усе твориво в жахливім переляку слідували за тією боротьбою між життям і смертю, визируючи, хто буде переможцем? І сонце сховало своє обличчя, коли Син Божий умирав на хресті, а земля в жаху тремтіла, й скелі розтріскувались. Тоді навіть деякі з мертвих повставали, аби бути свідками тих подій, що мали вирішити, чи вони навіки вже залишаться в кайданах під владою смерти, чи двері в'язниці їхньої відчиняться. Це була жахлива хвилина, коли Творець усього забитий, з розбитим серцем і пробитим пораним тілом Свого духа на хресті Отцеві віддав і з словом "звершилось" до тіні смертної зійшов!

Минула ніч, потім великодня субота пролинула, а за нею ще одна пролетіла. Але, коли настав день третій, і зійшло сонце, й світлом своїм і місто й домовину обляло, ангол Господень відвалив каменя й сів на нім. Вояки, охоплені страхом, попадали вражені до землі, а потім перелякано повтікали, аби своїм старшим про все сповістити. Побожні жінки, повні тривоги, надійшли з журливим запитом — "хто ж нам каменя відвалить?", побачили вже там відваленого каменя й на нім ще й ангола, й від страху заніміли. І озвався той ангол і сказав: "Не лякайтеся, знаю бо, що Ісуса розп'ятого шукаєте. Нема Його тут; устав бо, як сказав. Ідьте, подивіться на місце, де лежав Господь. І хутко вертайтеся і скажіть ученикам Його, що встав із мертвих" . . .

І смерть лежала вбитою у гробі, кайдани її були збиті, а Господь життя й смерти вернув людині страчене право до буття, занашащений рай, загублену батьківщину. Тисячі мільйонів батьківщину свою затрачену з руки Переможця прийняли й відкритою брамою до Царства Його ввійшли, йдучи слідом за тими звільненими, що їх Господь у найнижчих глибинах землі у в'язниці знайшов і вивів їх звідти.

Тепер Господь Своєю переможною рукою життя подає кожному, хто його від Нього побажає мати, і хто його прийме, несе радісну далі вістку про те, що смерть пожегта перемогою: "Де е

Його слова

“І згадали вони ті слова Його”
(Лук. 24:8)

Божественний Учитель Господь Ісус Христос ішов останній вже раз до Єрусалиму. Там Він мав згідно з призначенням “життя Своє дати на викуп за багатьох”. На Його безгрішній душі лежав великий тягар смутку й тривоги за долю Його улюблених визнавців. Він знав, що для них буде тяжко пережити трагедію Його останніх днів, Його тяжкої з ними розлуки, а потім Його найбільшого страждання й ганебної смерти на голгофським хресті. І Він, як найліпший їхній Друг, з чуттям жалю і найглибшої любови передсказував їм у дорозі, що “Синові Людському треба багато страждати, й Його відцураються старші, і первосвященники, й книжники, й буде Він вбитий, — але третього дня Він воскресне” (Лук. 9:22).

Ці глибокі слова Учитель сказав урочисто до своїх визнавців на те, щоби приготувати їх перенести всі надзвичайні події Його кінцевих днів цілком спокійно й поважно. Люди відкинуть Його, осудять, зганьблять і в кінці розіпнуть Його на хрестнім дереві. Там Він умре за людські несправедливі вчинки, добровільно принесе Він Своє невинне життя “в жертву примирення”, — але третього дня силою Божою Він з мертвих воскресне! Він мусить перейти через голгофське страждання до вічної Своєї слави.

смерте, в тебе жоло? де в тебе, пекло, перемога? . . . Богу ж дяка, що дав нам побіду через Господа нашого Ісуса Христа! Тим же, браття моє любе, будьте тверді, стійкі, надто збагачуючись у ділі Господньому завсіди, знаючи, що праця ваша не марна перед Господом”. (І Кор. 15:55-58).

Нехай той Великдень, нехай і та природа навколо нас буде для нас запевненням, що смерть забита, а життя вічне дароване нам Тим, Котрий зломив жоло смерті — гріх. То є воскреслий наш Господь і Спас Ісус Христос.

Йосип Шкула, Чикаго.

Однак великі слова Христові були недоцінені, відкинуті й забуті Його визнаними визнавцями . . . І в тій їхній слабості духовній, в тім злегковаженні Христових святих слів скрилася їхня трагедія, причина тяжкого смутку, сліз і великої тривоги, а в кінці гіркого докору зо сторони власного сумління, святих анголів і Самого Господа.

О, чому ж ви даремно наготовляли бальзами? Чого плачете ви та смуткуєте тяжко? Навіщо ж ви прийшли з такою тяжкою журбою на цвинтар? “Чого ви шукаєте живого між мертвими?” . . . О, безумні й запеклого серця, щоб повірити всьому, про що сповіщали Пророки. Чи ж Христові не це перетерпіти треба було й увійти в Свою славу? . . . Нема Його тут, бо воскрес! **Пригадайте собі, як Він вам говорив**, коли ще пробував в Галилеї: Він казав: “Сину Людському треба бути виданому до рук грішних людей, і розп'ятому бути, й воскреснути третього дня”.

“І згадали вони ті слова Його”.

Згадали слова . . . значить щойно тепер вони відкирили для слів Христових своє ліниве серце, прийняли їх до своєї думки, повірили . . .

А від цього слова “згадали” наступила зворотна хвиля у їхнім житті. Прийняте слово Христове, що було ними призабуте й покинуте, тепер поставило їх на ноги та скерувало їхні кроки на нову дорогу, нових завдань, радощів, чудових світлих подій та яernih благословінь Божих. “А вернувшись від гробу, про все те сповістили одинадцятьох та всіх інших”. Вони вернулись від гробу, бо згадане слово оживило їх. З радісним серцем, повні нових сил, життя й триумфу вони, оці недавно плачучі та обтяжені журбою святі жінки спішили тепер з радісною вісткою до тих, які ще “сумували та плакали”. Дійсно, від того часу, як вони згадали слова Його, в їхнім житті наступила нова доба радісної праці, благословенних успіхів і щасливого життя та світлого триумфу над сумним минулим й над смертю.

Кажуть, що історія котиться колом і доля людська повторюється. В багатьох випадках воно так і є. Багато християн наших часів живуть під тягарем журби, смутку й розчарування. Вони шукають життя між мертвими, радости між смутними, та думають про смерть, а не про життя, про гріб, а не про небо. Чому ж так воно є? Бо люди не доцінюють Христових слів, легковажать Євангелію спасіння, не приймають серцем Його божественного Заповіту, забувають про нього, а серцем ліниві вірувати тому всьому, що предсказали Пророки. Багато християн відхилили слух свій від правди слова Божого, а до людських байок прихилилися. Світські, тілесні й буденні справи та турботи про дочасне життя займають у них перше місце. Тому в них смуток, тривога та мліце!

І чого ж потрібно людям у наші часи? А ось чого: **“Пригадайте собі, як Він вам говорив”** . . . (Лук. 24:6). Пригадайте собі найсвятіші Його пророчі слова, слова правди, життя й великої радости; пригадайте як Він вам колись говорив до вашого серця і душі, ще тоді, коли Він був з вами, а ви були з Ним, коли Ви перший раз у житті прийшли до Нього. Призабудьте про гіркі та марні слова людські, які часто запроваджують вас на манівці, а згадайте тільки про великі слова Його, відкрійте для них ваше змучене серце, схиліть перед ними ваш гордий розум, ваші думки, і так прийміть до вашого серця вічну Євангелію Божу, а тоді напевно Христос воскресне у ваших серцях, а з Ним і ви воскреснете до нового, щасливого й радісного життя на Божу славу.

Іл. Кубрин, Канада

Виходь назустріч Богові!

Дорогий читачу! Дозволь мені спитати тебе щиро й одверто: чи ти є слухняний Богові? Чи ти піддався під Його право та Його накази? Усе Слово Боже нам каже, що ми повинні вдатися до Нього, у Нього шукати спасіння, бо інакше нам загрожує щось страшне. Послухай, що каже ап. Павло: “Як нам утекти, що не дбали про таке велике спасіння?” Жид. 2:3. Якщо ми не дбатимемо про те спасіння, що його дає Господь, то якже ми втічемо від Його справедливого гніву?

Правда, ти посилатимешся на те, що ти не злодій, не грабіжник і не душогуб, й що, взагалі, на тобі нема таких тяжких гріхів, що від них треба було би шукати спасіння. Але, якщо ти й виглядаєш праведним у твоїх власних очах або в очах інших людей, то не таким ти є в очах Божих. Бо в той час, як людина дивиться на себе або на інших поверховно, то Бог споглядає цілком інакше: “Господь бо дивиться не так, як чоловік; чоловік бо дивиться на лице, Господь же дивиться на серце” (І Сам. 16:7). Не тільки твоє тіло, але й твоя душа належить до Господа. Він відкупив тебе всього, й ти не є вже

твоєю, але Його власністю. І тому, якщо ти не підлягаєш Богові всією істотою твоєю — себто й тілом і душею, то ти грабуєш Його з Його власности. Він створив тебе, Він тримає тебе при житті й здоров'ю, Він подає тобі все необхідне, Він відкупив тебе смертю Сина Свого на хресті — значить Він має цілковите право на тебе всього. Отже, ти повинен себе всього віддавати Йому. І якщо ти цього не чиниш, якщо бодай якась частина тебе не належить Богові, то ти грабуєш Його й є перед Ним винний.

Далі — Слово Боже розглядає всіх, що не піддаються під владу Його, як “удруге розпинаючих у собі Сина Божого та зневажаючих Його” (Жид. 6:6). Отже, якщо й ти відкидаєш Сина Божого та Його голгофську жертву, то ти тим самим залічуєш себе до тих, що знов, удруге розпинають і зневажають Його.

Господь наказує тобі вийти назустріч Йому. Для цього Він призначує не якийсь інший час, але тільки теперішній. Не колись у майбутньому, але тепер, сьогодні, зараз ти повинен вийти до твого Господа. Писання святе каже:

“Ось тепер пора приятна, ось тепер день спасіння” (2 Кор. 6:2). Не вввтра, не пізніш, не по смерті, не в вічності матимеш ти нагоду зустрінути Господа, а нині, сьогодні. Бож ми не знаємо, що не тільки день завітшний, але що навіть наступна година нам приготвила. Отже, вже зараз ти повинен приготувитися до зустрічі з Господом твоім!

А тепер ще щось . . . Я хочу подати тобі деякі чисто практичні поради, щодо виходу назустріч Господа та прийняття Його. Я раджу тобі три дії твої щодо Господа: 1) прийти до Нього, 2) прийняти Його й 3) визнати Його.

1. Прийти до Господа, значить — кинутися до Нього з молитвою, з благанням пробачити тобі всі твої гріхи, провини, невір'я, відступництво від Нього — словом, покаятися перед Ним у твоїй безпосередній молитві до Нього. “Коли не покаєтесь, усі так само погинете” (Луки 13:3). Бог наказує всім абсолютно людям каятися перед Ним (Дії 17:30), бо всі люди згрішили й позбавлені слави Божої (Римл. 3:23). Прийти до Господа, значить — перестати воювати проти Нього й скласти ту зброю гріха й неправди, що нею ми боролися проти Нього. Злучені Держави Америки так довго не пішли на згоду з німцями й японцями, як довго ті тримали зброю в руках. Так самісінько й Господь наш — не дасть грішникові спокою так довго, як довго той повстає й воює проти Нього. Щоб прийти до Спаса, треба залишити боротьбу проти Нього, покинути зброю гріха, скоритися перед Ним, покаятися, визнати себе винним перед Ним.

2. Прийняти Господа — значить прийняти Його Слово, Його Правду, всі Його накази, поради, просьби, виконувати Його волю, повеління; чинити все, що Він у Слові Своім нам радить, просить, наказує. Прийняти Бога — значить любити Його та Його Слово.

3. Визнати Господа — значить визнати Його Отцем і Спасом, визнати Його велике діло відкуплення на Голгофі; жити перед Ним, перед самим собою й перед людьми так, як наказує Він у Його Слові. Визнавати Бога — значить говорити всім, що оточують тебе, про те, що він учинив тобі й намовляти,

просити, радити, благувати їх, аби й вони покалися й прийшли до Нього, прийняли Його й визнали Його. Послухай, що з цього приводу каже Його Слово: “Коли визнаватимеш устами твоїми Господа Ісуса, і віруватимеш у серці твоім, . . . ти спасся. Серцем бо вірується на праведність, устами ж визнається на спасіння” (Римл. 10:9-10). “Отже, всякий, хто Мене визнаватиме перед людьми, того й Я визнаватиму перед Отцем Моїм, що на небі” (Матв. 10:32). Амінь!

В. Василина, Каліфорнія.

ЗАСМУЧЕНІ ДУШІ

“Чого хилишся, душе моя?”
Пс. 42:11

Душе моя, чого страждаєш,
Чому сумуєш й плачеш ти?
Невже Спасителя не маєш,
Його любови й доброти?

Згадай ти ласку вічну Божу,
Христа страждання на хресті,
Й тебе потішити Він зможе,
Так як ніхто більш в світі тім.

Коли покинуть тебе люди,
І віддураються брати,
Як батько й мати вже забуде,
Згадай, що маєш Бога ти!

Коли впадаєш у спокусу,
І гріх зближається в ту мить,
І віддаляє від Ісуса,
І серце зранене болить —

Тоді у ніг Його сховайся,
Немов у пристані якійсь,
Що злого вдіяв ти — покайся,
Й допоможе Він, лиш вір, надійсь!

Любов'ю вічною Він любить,
До Себе кличе всіх сумних;
Йх і тебе втішати буде
Серед журби й страждань земних.

Стосяйне сонце з неба сяє
Промінням вічним і живим,
І всім дорогу відкриває,
Хто в небі хоче бути з Ним!

Лука Підгорецький
Канада

Передплачуйте “Післанець Правди”

Явна діяльність антихриста

І Ів. 2:18.

Св. апостол Павло напочатку християнської ери звернувся з просьбою до вірних, щоб не хвилювалися й не жахалися, ні вірою, ні розумом, ні духом ані словом щодо явної діяльності антихриста (2 Сол. 2:1-2).

Коли би позбирати усі книги, що до нашого часу на цю тему написані, напевно ніхто би не хотів підійматися перечитувати їх, а тим більше студіювати. Я не маю наміру широко розводитися над цією темою: однак вона є актуальна; при цьому хотів би просити словами ап. Павла, щоб ніхто з віруючих не хвилювався, а краще, щоб міцно тримався Христової Євангелії і був вірний їй аж до кінця.

Щоб зрозуміти діяльність антихриста, — противника правди Божої, треба поставити деякі питання, а саме: що таке антихрист? хто він такий? відколи він веде свою акцію? його поле діяльності? Щодо самої особи антихриста та його діяльності світ богословів стримується пояснювати; й ми не підемо далеко, а обмежимося тільки до мінімуму. Що таке антихрист? Це слово складається з двох грецьких слів: "анти" і "христ", що значить: противник Христа. Хто він такий? На це питання відповідає ап. Іван: "Кожен дух, який не визнає Ісуса, той не від Бога, а він антихрист" (І Ів. 4:3). Відтак на питання, звідки він взявся й відколи веде свою акцію, теж відповідає ап. Іван: "Із нас вони вийшли, та в нас не були" (І Ів. 2:19); поле його праці є доволі широке й велике, і він свою працю веде переважно між християнами, бож йому між іншими релігіями нема що робити. Тому ми обмежимося лише до трьох пунктів.

I. Він не визнає Ісуса Христа, як Спасителя.

Він не визнає, що Ісус Христос за волю Божою народився з Духа Святого (Лук. 1:35. І Ів. 4:2-3). Він не визнає, що Ісус Христос воскрес із мертвих і вознісся на небо й сів поправиці Отця-Бога (І Кор. 15:12-15). Він не визнає, що Ісус Христос є Спасителем світу

(І Тим. 1:15). Він не визнає суду Божого (2 Кор. 5:10), і т. п. Порівнюючи ці місця бачимо, що він не вийшов з будизму, з браманізму, або з магометанізму, але просто з християнства, й то зараз напочатку розвою первісної Церкви. Поміляються ті, що вичікують його, як особу, що почне діяти як одиниця. Ми забуваємо, що цих антихристів ввесь час і в наші дні тьма-тьмуца. Якраз у наші часи не бракує людей, що по горло захлинаються в усякому беззаконні й протиставляться науці Ісуса Христа. Скільки то сьогодні є таких, що були християнами, а тепер явно противляться Христовій Євангелії, і не визнають Ісуса Христа, як свого Спасителя? А скільки є таких, що тайно діють, лише прикриваючись християнським плащиком? таких хіба день суду Божого виявить і за їхню несправедливість Бог відкине їх від Свого обличчя й пішле на вічний сором і ганьбу.

II. Він не визнає любови Божої й любови братньої.

Ап. Іван говорить: "Подивіться, яку любов дав нам Отець, щоб ми дітьми Божими звалися, й ними ми є . . ." (І Ів. 3:1). А відтак: "А Бог доводить Свою любов до нас, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками" (Рим. 5:8). Отже любов Божа до нас і любов наша між нами. Як ця справа виглядає в дійсності? Хоч антихриста як особи нема, але він діє духово, він впливає своєю злою силою на душі людські, й вони виконують його волю. Звичайні люди на це не звертають великої уваги; це все слабо-віруючі, що ввійшли до Церкви без духового народження; для таких ця справа не дуже цікава.

Діяльність антихриста вже у першій апостольській Церкві була сильно розвинена. Ап. Іван у своєму другому посланні про це говорить: "Бо в світ увійшло багато обманців, які не визнають Ісуса Христа, що прийшов був у тілі. Такий — то обманець та антихрист" (2 Ів. 1:7). Далі він говорить, щоб таких навіть і до хати не приймати. Хто ж то такі — вони; щоб їх до хати не

приймати? Сьогодні є багато таких, в котрих сумління приспане, або вже цілком згоріло, й вони пустилися на дорогу беззаконня. Дух злости їх часто схило не раз до різних ганебних діл. Вони не раз приймають назовні побожний вид, щоб прикрити свою наготу, й це роблять тільки тому, щоб запанувати над своїм братом та ближнім, а відтак панувати над ним і використовувати його.

Дух антихриста часто впроваджує боротьбу між христианами. Він часто послуговується кличчями загальної єдності та ще що гіршого він часто вживає цитати Св. Письма й говорить, що в христиана немає бути ні грека ні жида. Він заперечує тому, що Сам Господь постановив. Бог же сотворив і грека і жида. Ап. Павло був змушений сказати такі слова тільки тому, що тодішні безбожні люди хотіли панувати над другими й нав'язувати їм своє ярмо. Тому Він сказав, щоб глухий почув, а сліпий увидів, що грек перед Богом такий самий, як жид, а жид такий самий, як грек.

Ми живемо в Америці, в країні вільності. За цю вільність боролися віруючі люди, наші попередники; вони сталися правдивими носіями євангельської вільності. Одначе, сьогодні не бракує людей, що цю святу вільність хотіли би надуживати. Й таке надужиття роблять часто люди безбожні; а нераз і побожні до подібних гріхів допускаються. Хай благословенний буде цей край, що цінує свою вільність й шанує другого волю.

III. Він не визнає життя вічного.

“Хто вірує в Божого Сина, той свідчення має в собі. Хто не вірує в Бога, той вчинив Його неправдомовцем, бо не вірив у свідчення, що ним Бог був свідчив про Сина Свого. А це свідчення, що Бог життя вічне дав а життя це — у Сині Його” (І Ів. 5:10-11).

Антихрист діє явно і тайно, щоб заламувати віру у віруючих христиана та щоб вони не вірили в життя вічне. Він до цього вживає різних засобів. Слабому христианинові до заламання його віри — багато не треба: вистачить йому побути трохи між несправедливими христианами. Це виразно підкрес-

лив свого часу Ісус Христос: “Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що обходите море та землю, щоб придбати нововірця одного; а коли те станеться, то робите ви його сином геєнни, вдвоє гіршим від вас” (Мат. 23:15). Ці слова євангельські христиани часто звертали в сторону православних або католиків, але забували подумати про те, чи часами самі вони не поповнили того гріха, що його закидали іншим. Скільки то було говорено про те, що пануючі церкви накидають своїм вірним чужу мову? А сьогодні сталося таке, що в євангельському русі треба боротися проти чужої мови. Сьогодні дуже багато робиться різних анкет, але ще ніхто не подумав про те, щоб зробити анкету й запитати упавших христиана про причину їхнього упадку? Ми мусимо говорити живу правду. Коли такий христианин йшов з пануючої церкви до євангелизму, то він йшов до Євангелії; коли ж він пішов від євангелизму та Євангелії, то подумаймо, куди він пішов? Це щось жахливе!

В нашому часі мусить повстати рішуча боротьба проти духа невіри. Проти всякої невіри яка б вона не була. Доволі тих різних виводів та плянів про армагедони. Сьогодні треба йти до практичного й правдивого життя та живої віри в Бога. Щоб боротися зо всякою несправедливістю, треба мати — “Віру Божу”. Віру в Христа Ісуса, віру в життя вічне. Коли буде віра Божа тоді все буде. Тоді христиани не будуть дивитися вовком один на одного, але засядуть біля столу й обговорять всяку справу, яка б вона не була. Хіба це віра, хіба такий христианин може мати певність життя вічного, коли він не співчує овому братові й не питає його: Що тебе брате болять? Хіба це віра, коли брати простягають руку по поміч, й тільки вистачить підписати папірець, щоб бідний скиталець міг вивратися з недолі й переїхати через воду й заробити собі власними руками кусник хліба, але ніхто не хоче підписати й допомогти йому? Хіба це віра, що деякі брати страхати нашого бідного брата, що як ти будеш себе називати так, а не інакше, то не поїдеш за океан?

Світло Воскресіння Христового

(Оповідання)

На темно-голубому небі пливло кілька клубків хмар, а заходяче сонце обливало їх своїм червоним промінням. Густий сивий туман стелився над селом і розходився між зеленими садами. Починало вечоріти. Сутінки повзли з діброви й розпливалися по селі.

Трохим Овчаренко стояв у хаті біля вікна, дивився туди, де щойно сховалося сонце, а потім запалив недопалка свічки й почав шукати свого кашкета. Він тихо ступав по долівці, щоб не розбудити дітей, що вже спали, але Оріся почула його кроки і відкрила заспані очі.

— Куди ти, тату, знов збираєшся? — спитала тихо, а в її голосі було стільки сердешного докору й благання, що Трохим мимоволі затримався біля порогу.

— Я довго не буду, Орісю . . . Прийду скоро . . . Посиджу трохи в Остапа й прийду. Спіть собі . . . Коли Василько пробудиться, то даси йому каші там у миснику, й спіть. Обтуляй його від стіни кожушиною, а то знов буде кашляти . . . Я скоро повернусь . . .

— Так, тату, але ти ж знаєш, що сьогодні такий вечір: вввзавтра Великдень, Воскресіння Христове, й нам бажалося б, що ти був біля нас. Ми нічого не маємо, як інші діти та ще й ти лишаєш нас . . . Ніч, Василько встане, буде плакати знов і що я з ним робитиму? . . .

— Нічого, нічого — грубо й сердито відповів Трохим —, кажу тобі, що скоро прийду, а ви спіть. Вранці, як заба-

Діяльність антихриста явна всюди. Її не треба шукати ні в одному кінці світу ні в другому. Його не треба шукати ні в морі ні в повітрі. Він діє явно і тайно між християнами.

На закінченні хай послужить нам для контролю наших думок Слово, яким розпочинає ап. Іван свій п'ятий розділ: "Кожен, хто вірує, що Ісус — то Христос, той родився від Бога. І кожен, хто любить того, що зродився від нього" (І Ів. 5:1).

Гр. Д.

жаєш, то підеш з дітьми на зібрання, будеш в недільній школі, а я буду з Васильком удома.

— А ти не підеш на зібрання і цього року? — перепитала його Оріся. Вона піднесла свою голову й пильно дивилася на батька, що стояв біля дверей, тримаючи в руці згашену свічку й кашкета.

— Ні, не піду . . . Ти собі можеш іти, але тато обійдеться без зібрань. То все непотрібне . . . Не вірю я тепер в ті зібрання, свята, великодні; але тобі не забороняю. Іди. Колись, як виростеш, вибереш собі дорогу, а тепер ти ще нічого не розумієш . . . Зустрінешся з життям і лізнаєш його . . . Я колись також вірив . . .

Оріся дивилася сумним зором на батька, а її дитяча голівка все нижче і нижче опускалася на подушку. Вона пригорнула до себе Василька і чула, що їй важко на серці. До очей просилися сльози.

Трохим рипнув дверима й вийшов на двір. Свіже повітря весняного вечора вдарило з розгону об його обличчя і молодечою силою наповнило груди. Ясне небо висипало на свою поверхню зорі. Десь далеко в селі скрипів спізнений журавель криниці й чулися веселі голоси дітвори.

Трохим вийшов за ворота, сперся на ворини й задумався. Спомини минулих літ настирливо лізли до голови, але він відмахувався від них, як від чогось дуже лихого. Перед ним стала його молодість з усіма радощами і буйними уявами. І все це було ось тут в рідному селі. Бувало щороку великодньої суботи він ходив разом з товаришами класти коло церкви вогонь; крали тоді в сусідів старі ворота, сміялися й жартували. Потім він вперше почув Слово Боже і . . .

Трохим махнув сам до себе рукою і пустився темною вуличкою в напрямку Остапової хати. Вулиця вийшла на греблю, а потім заверталася коло кооперативи. З широкого плеса води, що простягнулося праворуч греблі, дихало

вогкістю і холодом. Кілька диких качок зірвалися коло самого берега і полетіли десь далеко, далеко на став. Трохим йшов під старими чухратими вербами, а настирливі думи ножем колупали його серце. Відганяв їх, як міг, але годі . . .

Потім він увірував, співав у хорі, працював серед молоді й чувся тоді щасливим. Ось тут, на тому самому місці, де він тепер іде, стояли сотні людей і Трохим приймав святе по вірі хрищення. Десять років тому назад, але Трохим пам'ятає, мов би це було сьогодні.

Дорога звернула ліворуч і Трохим, відмахнувшись від думок, попростував до Остапового обійстя. Ось і хата, а в хаті багато світла. Трохим сміло відкрив двері, а коли увійшов досередини, то застав там багато своїх друзів, що вже давно чекали на нього. Він привітався з усіма й сів біля стола. Остап миттю достав з полиці колоду старих карт і кинув їх Трохимові.

— На, роздавай, бо сьогодні твоя черга — сказав він голосно.

Трохим узяв карти й почав розкладати їх на маленькі купки. Почалася гра. На столі забрязчали монети, а кризь відхилені вікна виривалися на дорогу сміхи, жарти, а часом і лайки грачів.

Того вечора Трохимові зовсім чомусь не повезло, бо за короткий час грання він програв усі гроші, що мав при собі. Позичив ще кілька золотих в Остапа, але потім і ті програв. Був злий на себе, на товаришів, але нікого це не обходило. Програв, та й годі. Завтра він назад може виграти, а другий програє, бо то є вже такий закон грачів. Тепер він сидів край стола і мовчки придивлявся, як грали інші. Обличчя його було таке темне, як ніч за вікном, як захмарене небо осінньою порою. Час нестримно летів вперед, і незабаром на далекому сході зарум'янилася широка полоса неба. Блідли зорі. Тихий ранній вітерець розносив по селі голос дзвона й солодкий запах весни.

Трохим минув церкву, обійшов цвинтар і став над ватрою, де ще недавно було поєно дівтори. Тепер же там нікого не було, бо все розійшлося додому, або до церкви. Трохим стояв сам,

дивився на тліючі головні, й здавалося йому, що сумління його ось так зотліває. Згоряють всі добрі бажання та поривання . . .

Насунув подертого кашкета на самі очі, пустився йти додому. Коли переходив коло брами цвинтаря, то затримався. Відчинив дерев'яні ворота і ввійшов між могили. Перед ним біліли хрести, а пташина, зустрічаючи ранок, радісно щebetала. Тішилася вся природа, пташина, тішилося небо і земля, бо це був ранок — Великодній ранок. Лише на душі Трохи́ма був смуток і ніч. Він вертався додому, до своїх сиріткодітей, не маючи навіть гроша при собі. А сьогодні ж Великдень, як би там не було! Програв усе. І що ж буде далі, коли таким самим річищем попливе його розпусне життя? . . . Минув ще кілька заквітчаних могил і опинився в самому розі цвинтаря над однією опущеною і занедбаною могилою. Це була могила його дружини Наталки. Трохим став і низько на груди опустив свою зажурену голову. Тривожні думки обсідали його роєм і мов гадюки кусали за серце. Від учора вони чомусь не давали йому спокою. Ось знов пройшли по черзі його роки минулі, коли ще Наталка була. Був він тоді щасливий і не так обходив Великдень. Тепер, правда, він не вірить в те, а тому і важко так на серці, таке розбите його життя від того самого. А було не так. Вірив колись і все було гаразд. І приємно було, а тепер? . . .

— Ні, так не може бути довше —, майже вголос промовив Трохим сам до себе. — Або покінчу життя, або повернусь на дорогу, з якої зійшов. Не видержу . . .

Надворі вже зовсім розвиднилося, а Трохим все стояв над могилою Наталки. Не бажалося йому відходити звідси. Він чув голоси, що долітали з близької церкви, чув співи пташок, але це все йому було байдуже. Він все стояв і стояв у задумі. Але нараз почув за собою чийсь кроки, а потім тихий знайомий голос.

— Христос Воскрес! —

Трохим оглянувся і холод пробіг йому по спині. Перед ним стояла Оріся, тримаючи за руку здивованого Василь-

ка. Трохим дивився на своїх дітей і не міг промовити слова. Щось тримало його думки і мову.

— Тату, Христос воскрес! — промовила вже сміливіше Оріся і поступила ближче до батька.

— Воістину воскрес! — вимовив нарешті Трохим, миттю схопив однією рукою Орісю, а другою Василька, міцно притиснув їх до своїх стомлених грудей.

Оріся зайшлася плачем.

— Ти нам пробач, тату, що ми самі прийшли сюди — почала вона — але ми не знали, що ти тут. Василько плакав за тобою, і я не могла його забавити . . . А вчора, коли ти пішов, ми довго з ним молилися за тебе. Він просився до тата, мами . . . Вранці тебе не було і ми прийшли до мами . . . Не знали, що ти тут.

Але Трохим не гнівався. Він тиснув до грудей своїх діток і чув, що від того серце його розтоплювалося, мов віск від тепла.

— Не маю я що прощати вам, діти, а ви простіть своєму батькові. Недобрий я й не годен зватися вашим татом. Ви анголи, святі, а я — відступник. Моліться за мене недостойного, діти . . . Може Господь помилює ще мене. Я втомився, змучився і коли не повернуся на правдиву дорогу, то загину навіки. . . .

Він схилювався над могилою Наталки, тримав коло себе діток і плакав гіркими слізьми. Вітерець здмухнув йому на голову кілька крапель роси з дерева, але Трохим того не відчував. Велике сонце піднялося над горою, золотило своїм промінням дерева, поля, і здавалося Трохимові, що проміння того ранку пронизує його серце й виганяє звідти все те, що було недоброго там.

— Від сьогодні, діти, я хочу почати нове життя, — казав Трохим. — Я вірю, що Бог є, бо вся ця природа мені сьогодні про це нагадує. Без Бога нема життя. Я переконався вже . . . Ходім, діти, додому, а я ще сьогодні піду з вами на зібрання і буду просити братів, щоб простили мені мою велику вину. Я винен проти Бога і велику церкву . . . Я великий грішник . . .

За хвилину вони всі виходили з цвинтаря. Трохим ніс на руках Василька, а

щаслива Оріся йшла біля тата, тримаючи його за руку. Кругом них брєнні співи пташок, кувала десь зозуля, а далеке плесо ставу блищало, мов срібло.

Трохим йшов додому і світло Воскрєсіння Христового, світло Великоднього ранку наповняло його стомлене та змучене серце небесною радістю.

М. Подворняк, Торонто, Канада.

Л Ж Е М Е С І І

Історичний начерк

(Продовження)

Баркохба був третім найвизначнішим лжемесією, що його признав за такого звесь жидівський народ.

Панування імператора римського Адриана (117-138 рік) було для жидів надзвичайно тяжким. Їх усюди переслідували й кривдили. Через це цілий ряд їхніх повстань вибухло в Єгипті, Кипрі, Месопотамії та в інших частинах римської імперії. Ці повстання були придушені з надзвичайною суворістю. Аби дошкулити жидам, Адриан видав розпорядження заселити Єрусалим расовими римлянами. Святе місто було таким чином обернуто на римську колонію. Роззлошені цим жиди піднесли повстання, що незабаром запалахкотило в цілій Палестині й шаліло на протязі майже чотирьох років (132-135).

На чолі цього повстання опинився відважний та очайдушний проводир, справжнє ім'я якого було Симон. Славний рабин Акіба, що був учнем великого вченого Гілея, дав тому проводиреві ім'я Бар-Кохба, що з гебрійського значило — Син Зорі, й заявив, що пророцтво Білеама в 4 Мойс. 24:17 справдилось на цьому проводиреві. Таким чином Акіба, а за ним і все жидівське духовенство, признали Баркохбу за Месію. За Месію визнавав його й увесь ізраїльський народ. Цей лжемесія заповів, що він знищить римлян та їхню владу, а всю землю віддасть у володіння Ізраїля.

У кількох боях Баркохба розбив римські сили й владу над Палестиною захопив до своїх рук. Він одягався в пишну одіж, а на голові мав завжди

золотого царського вінця. Баркохба був настільки певний перемоги над римлянами, що вибив власні гроші з своїм іменням і знаком зорі над храмом. За чотири роки панування Баркохби в Палестині було пролито безліч крові. Між іншим тоді там згинувло й багато християн, бо вони не визнавали Баркохбу за Месію.

По впертій та кривавій війні повстання було здушено. Сила жидів було забито й замучено. Решту продано в неволю "за ціну коней". Рабин Акіба опинився в римській в'язниці, де й згинув голодовою смертю, бо там не було води для обмивання рук, і він волів згинути, аніж брати їжу невмитими руками. Баркохба так само був узятий до неволі. Цікаво, що римські вояки насміхалися й глузували з нього так само, як перед сотнею років їхні товариші чинили це з Христом: вони одягли Баркохбу в царське вбрання, приоздобили його чоло вінцем із терня, дали йому до рук тростину замість скипетра, били його, плювали в лице й кланялись йому глумливо. Умер Баркохба страшною мученичою смертю.

Римляни жорстоко зімстилися над жидами за це повстання: руїни Єрусалиму були розорані, й на них було побудовано римську колонію Елію Капітоліну; на горі Сийонській повстав храм поганського бога Юпітера. Жидів було виселено з міста й тільки раз на рік, за великі гроші, в роковини зруйнування Єрусалиму за часів Тита, їм дозволялося приходити до "Муру Плачу" й ридати там над славним минулим Ізраїля. Між іншим, тоді ж християни з жидів остаточно розірвали з жидівською традицією й різко відділилися від ізраїльтян.

Ця спроба жидів — висунути наперед лжемесію — коштувала їх дуже дорого. Вони заплатили за неї морями сліз, горя й крові.

Натурально, обвинувачувати за це весь ізраїльський народ не можна: він чинив так, як його навчали його пастирі — рабини й талмудисти. Як за часів правдивого Месії — Ісуса Христа — вони запровадили той народ в блуд, завдяки чому люди "Князя життя вбили" (Дії 3:15), так само й тепер ті ж самі

вчителі присилували той народ признати за месію лжепророка й ошуканця.

На превеликий жаль і повстання Баркохби не відкрило очей бідному ізраїльському народові, й після того він знов і знов піддавався намовам рабів-талмудистів, що вказували йому на різних пройдисвітів, як на месіїв, і втягали народ до нових заворушень і нещастя.

Л. Ж.-П.

(Докінчення буде)

ВЕЛИКОДНІЙ ДЗВІН

Як стане тільки ще світати
В неділю вранці на землі,
Я вийду сонце зустрічати
Що буде сходити в імлі.

На схід дивитимусь, до краю,
Де народився я та жив,
Його в цей день я знов згадаю,
Згадаю всіх, що їх любив.

На поле вийду й слухать буду,
Чи не почую дзвонів звук,
Що лине він від мого люду,
Що там конає серед мук.

"Христос воскрес!" вістить звук
дзвону:

"Тож не журись, душе моя!"
Алеж чому то голос стону
Там десь на сході чую я?

Ах, то ридає дзвін пасхальний
І сповіщає світ увесь
Про сльози, горе, смерть і рани,
Що в них народ мій ще і днесь.

Дзвени міцніш, мій дзвоне любий,
Звісти всім тим, що не в ярмі,
Що в Україні живуть люди
Ще й досі в рабстві та в тюрмі.

Ілля Мельник
Німеччина

★ Моліться за "Післанця Правди" та його співробітників. Поширюйте його. Піддержуйте його. Поспішіть передплатити його на 1949 рік.

★ Хто не отримає якогось числа "Післанця Правди", нехай негайно сповістить про це адміністрацію часописа, яка зараз же вишле бракуюче число.

Синайський рукопис Біблії

1944 року минуло рівно сто літ, як славетній німецький біблійний дослідник Костянтин Тишендорф знайшов один із найдорожчих скарбів — Синайський рукопис Біблії, що його звичайно звать — Синайський Кодекс. Тоді, під час жахливої війни духовний світ не мав ані часу ані можливости згадати про цю знаменну подію. Цього року, в її сто п'яті роковини, майже всі духовні й навіть недуховні часописи й журнали відзначають щасливу пригоду відшукання найкоштовнішого рукопису.

Як відомо, ані один оригінальний рукопис Старого або Нового Заповіту, написаний руками авторів Біблії, не зберігся до наших днів. Старовинні рукописи, писані на папірусі або на пергаміні, себто або на стародавньому папері або на майстерно виробленій шкірі, згинули під час воєн або особливо під час кривавих переслідувань проти жидів і християн. Тоді ж, очевиднож, загинули й усі оригінали.

Сто шість років тому в посіданні християн були тільки Біблії, переписані рукою в 7, 6, 5 і, найстарші, наприкінці 4 віку. Тому то весь світ був зворушений і схвилюваний, коли професор Костянтин Тишендорф осіннього вечора 1844 року в монастирі св. Катерини на горі Синай знайшов Синайський Кодекс. Історія цієї знаходки зна на всьому світові . . . Був похмурний мокрий листопадовий вечір. Професор Костянтин Тишендорф вибирався в подорож. По довгих і тяжких шуканнях на протязі місяців він не знайшов нічого. Розчарований і змучений він ішов по довгому монастирському коридору, може вже востаннє. Ченці розпалювали в печач. Один із них витягав із великого коша якісь папери й підкладав їх до вогню. Тишендорф підійшов до нього й почав порпатися в паперах. Раптом його рука натрапила на якийсь звій пергамену. Він витягнув його з коша, при блідому світлі розглянув старовинні грецькі літери й затремтів від радости й здивовання: перед його очима був найстарший рукопис Біблії!

Незабаром виявилось, що це, прав-

доподібно, один із тих 50 примірників Біблії, що їх року 331 з наказу імператора Костянтина I-го було закінчено переписувати й роздано головним катедрам імперії. У кожному разі наукові досліді усталили, що Синайський Кодекс зготовлено десь у кінці третього або на початку четвертого віку. Отже, це — найстарший із усіх до цього часу знайдених рукописів Біблії.

Ми тут не будемо обговорювати тих прикмет і питомостей цього рукопису, що ними займаються вчені богослови — мови, виразів, докладностей, багатства матеріялу й т. д. Нас, не-фахівців, але віруючих глибоко в Слово Боже, цікавить ось яка найкоштовніша особливість цього рукопису . . .

Ми знаємо, що сатана весь час борювався проти християнства. Не маючи можливости перемогти християн за допомогою гонення, він пізніш завзявся з іншого боку, впровадивши до науки Христа ереси, а потім всунув до неї й ціле поганство. Тоді самі так звані християни почали руйнувати Церкву за допомогою поганських обрядів, — розпустити, гріха, інквізиції й т. і. Коли ж і це не допомогло, й правдиві діти Божі, маючи в руках Слово Його, все ж продовжували, як "сектанти", ширити Правду на землі, сатана завзявся знов з іншого боку. Зрозумівши, що християнство правдиве й чисте тримається на Слові Божому, ворог Христа почав виступати проти Біблії, критикуючи та відкидаючи її.

Коли в XVIII віці наука швидко пішла вперед, антихрист узняв її собі на службу в боротьбі проти Бога. Французькі вчені Дідро, Руссо, Даламбер, Монтеске, а особливо Вольтер, німецькі фон-Гольбах й ін., а найбільше німецькі професори так званої "гетінгентської школи" на чолі з Давидом Штраусом виступили проти Біблії з так званою "науковою критикою" в руках. Вони знайшли в Слові Божому силу нібито суперечностей, недокладностей, помилок і нісенітниць. Деякі з їхніх послідовників пішли так далеко, що почали твердити, що вся Біблія недостовірна,

а навіть сфальшована. Користаючи з того, що найстарші тодішні рукописи Біблії не сягали далі V віку, деякі критики висунули твердження, що й Новий Заповіт був створений власне в V віці. Дехто з них пішов ще далі: дійшло до того, що ця "критика" розвинула припущення, що ані Христос, ні апостоли не існували зовсім, що наука першого християнства це — людська вигадка, фантазія.

Безбожники початку XIX віку особливо ревно підхопили ці погляди й їх розвинули. Здавалось, що для атеїзму відкривається широка, розлога дорога без перешкод і загород. Відшукування Тишендорфом Синайського рукопису нанесло безбожництву тяжкий удар. У безбожників була вибита з руки найголовніша зброя. Їхне запекле твердження, що Новий Заповіт сфальшований десь коло 5 віку, впало. Бож кожному було ясно, що якщо є такий старий манускрипт кінця 3-го або початку 4-го віку, то зміст його не міг бути видуманий чи сфальшований століттям пізніше. У християн з'явилась надія, що, можливо, десь у закритому закутку є сховані ще старші рукописи Біблії, й що Господь їх ового часу відкриє так, як відкрив через Тишендорфа Синайський Кодекс. Завдяки цьому рукописові християни одержали рішучу й блискучу перемогу над безбожниками, слугами антихриста.

Але поразка атеїстів на цьому не скінчилася. Через той самий рукопис Господеві було вгодно ще раз показати Свою добродійну опіку над Його Словом і над всіма, що те Слово люблять, а засоромити безбожників.

Як відомо, Синайський рукопис був куплений у Тишендорфа російською царською владою й зложений на сховок до імператорської публичної бібліотеки в С.-Петербурзі (тепер Ленінград). Коли владу в Росії захопили комуністи, а безбожники стали там панами й володарями, багато цінних рукописів, старовинних книг, поруч із найціннішими пам'ятниками культури й мистецтва були знищені. Зокрема в Україні були знищені такі пам'ятки старожитності, як Михайлівський монастир, Десятинна церква, Печерська Лавра та багато ін-

ших будівель із найкоштовнішими бібліотеками, музеями, збірками, рукописами, тощо.

Був час, коли російські безбожники на чолі з Губельманом-Ярославським піднесли питання про знищення й Синайського Кодексу. Комуністична влада завагалась: занадто сильною була спокуса позбутися рукопису — цього мовчазного свідка Правди Божої, що був сіллю в оці всіх безбожників.

Але Господь не допустив страшного нещастя й так збентежив московських владик, що вони в грудні 1933 року продали рукопис — скарб англійцям за сто тисяч фунтів штерлінгів. Князь світу цього засліпив ім очі захланністю, й найкоштовніший у всьому світі рукопис був урятований від знищення.

Власне цього року почали різні часописи всього світу згадувати й перше спасіння Синайського рукопису від огню 1844 року Тишендорфом і друге його спасіння 1933 року за допомогою англійців. І московські безбожники почувалися ніяково: вони побачили, яку безконечно велику прислугу вони самі справили християнству, злакомившись на гроші й випустивши з "совітської в'язниці народів" такого міцного свого ворога, яким є Синайський рукопис Біблії.

Аби тепер свою помилку якось затерти (бо "направити" її вже не можна), безбожні можновладці Росії видали відповідного наказу, й різні часописи їхні почали . . . вихвалити й Синайський Кодекс і його відшукачів. Але надаремно шукати в совітських статтях правди на цю тему: почитайте їх і ви довідаєтесь, що Синайський рукопис знайшов не Костянтин Тишендорф, але . . . російський "вчений" Порф.рій Успенський. Сто л'ять років увесь світ знав твердо й був того переконання, що славетній дослідник Тишендорф відшукав скарб-рукопис. Безбожники намагаються тепер удоводнити, що вони не вороги, але приятелі Слова Божого.

Надзвичайно важливим рахуємо тут підкреслити, що, читаючи статті про Синайський рукопис у совітських журналах, ви ніде не знайдете навіть натяка про те, що цього рукопису ще від 1933 року в Росії нема, що його тоді

було продано й вивезено до Англії. Читаючи ті статті, ви дістаєте враження, що той рукопис ще й досі в Росії. Світська влада хоче за всяку ціну переконати своїх підданих, що вона не проти Слова Божого; мовляв, подивіться, як ми шануємо й поважаємо Біблію, як ми старанно переховуємо найстарший її рукопис.

Після того, як безбожники, запровадивши на одній шостій частині земної кулі безприкладне в історії всіх народів і віків рабство, пекло й жах, понижили мільйони примірників Слова Божого, його найцінніші рукописи, а читачів і прихильників того Слова розстрілювали, засиляли на Печору, Колиму та до вісімнадцяти тисяч концентраційних таборів, тепер раптом вони схаменулись, одягли побожну личину й видають себе за "анголів світла". Але тепер правдиві діти Божі їм вже не повірять!

Надаремно совітські безбожники кричать на весь світ, що в них "вільність", що там кожен може "свобідно" молитися й вірити, як хоче.

Віруючим усього світу поволі відкриваються очі й вони виразно бачать, що в Совітському Союзу під владою "батька брехні"-диявола керує й порядкує дух антихриста. Синайський рукопис власне й допоміг віруючим їхні очі розплющити ширше. І в цьому величезне значення й вага цього без міри цінного рукопису Слова Божого.

Нехай буде слава Господеві за цей Його дар --- найстарший примірник Святої Біблі!

Observator

★ Кожен і кожна, що читають "Післанець Правди", можуть і повинні бути співробітниками цього часописа. Для цього треба бути віруючим і писати вірші, статті, дописи, проповіді, кореспонденції, історичні розвідки, оповідання, свідчення, приклади тощо, що може прославити Господа та ствердити самого автора й читачів у вірі в Спаса. Моліться й пишть, але чітко, ясно, виразно. Редакція залишає за собою право робити необхідні поправки. Пишть! "Післанець Правди" є вашим часописом!

РАДІЙ!

Христос воскрес! Душе, радій
Святу пісню ти співай!
О брате, сестро! в вірі стій
Й Христа воскреслого чекай!

Хоч світ оглух й не чує він
Ні слів Христа, ні мук Його,
Ти ж пам'ятай, що Людський Син
Не пожалів життя Свого.

Христос воскрес! Душе, дивись,
Куди цей світ тепер зайшов?
Хутчій же з Богом примирись,
Бо Він ще вдруге прийде знов,

Та не на те, щоб на хресті
Спасати смертю всіх людей,
Але аби в ті дні святі
Судить лукавого дітей.

Повір Йому та й будь готов
Вступити вже на путь святу,
За тебе проливав Він кров,
Аби лишив ти марноту.

Лунає поклик аж до зір:
Христос воскрес! Христос воскрес!
Хутчій же, грішнику, повір,
Бо скоро Він прийде з небес!

І. Іллюшук
Албїон, ЗДПА

ЗАКЛИК

Христос був завжди моїм Другом,
Я не забуду цього тут,
Що Він мій гріх взяв на Голгофу
Мене ж звільнив від смертних пут.

І я щасливий в цьому світі,
Мені Він радість подає
Тож буду я Йому служити,
Бо щастя вічне в Нім лиш є.

Знайшов мене Він на Волині,
Й привів спасеного сюди,
Аби я згадував ще й нині
Мій край, де горе та труди.

Сьогодні кличе всіх Спаситель,
Тож ви прийдіть до Нього всі,
Бо взавтра може бути пізно,
І ви загинете в грісі.

Зотик Хайлов
Канада

МАЛЕНЬКА ПРОПОВІДНИЦЯ

(Весняний спомин)

Кожен раз, як тільки топляться сніги, як пригріє весняне сонечко, я пригадую собі ту маленьку дівчинку, що звалась Люба Новик . . .

Це було двадцять два роки тому. Я вперше приїхав на Полісся наприкінці листопада. Несподівано після лагідних осінніх днів завіяла метелиця, вдарили морози; розпочалась сувора зима. Якось одного разу перед нашим домом зупинилися санки, запряжені в одну конячину. Брат, що приїхав по мене, був власне батько Люби. Він запрошував їхати за двадцять кілометрів до їхнього села, закинутого між болотами десь під Біловежською пущею. Ці двадцять кілометрів довелося нам більш йти пішки, як їхати. Сніги перешкаджали посуватися вперед, а мороз зганяв нас з саней.

По дорозі брат Іван оповідав мені, як слово Боже прийшло до їхніх тихих сіл, як освітлило бідне, сіре життя, як знайшло і його з родиною. Брат скаржився, що селяне темні, дикі й воліють жити в грісі та темряві. Тільки на вечір прибули ми до Клепачів, маленького села, що лежало на березі великого замерзлого болота. Навколо села чорним муром стояла мовчазна пуща.

Маленькі, низенькі хати віджили з нашим приїздом: усюди запалилися в "комінках" (маленькі пічурки) смоляки, що правлять поліщукам за лямпи. У хаті, до якої ми ввійшли, нас спіткало тепло і . . . ціла купа худеньких босих діточок. Вони виглядали з усіх кутків, поблизкуючи блакитними оченятами.

Незабаром хата почала наповнятися селянами, одягненими в кожухи. Розпочалось зібрання. Промови, співи, молитви — все йшло як звичайно. Люди слухали, зідхали, навіть плакали . . . Після зібрання довго сиділи, співаючи пісню; не хотіли розходитись.

І ось брат Іван запропонував своїм діточкам, аби вони заспівали мені "свою" пісню. То була сумна-сумна й у той же час переповнена тихою радістю пісня, яка дуже припала мені до душі. Я не пам'ятаю тепер її слів, але її мело-

дія ввесь час бренть у моїх ушах, як тільки я пригадую її собі. Особливо вбився до моєї пам'яті приспів:

"Хвала Христу, хвала Христу,

"Хвала Христу вовік!" . . .

що повторювався двічі. Дуже подобалась мені пісня.

Як тільки гості розійшлися, я попросив дітей, аби вони навчили мене цієї пісні. Діти повлазили з своїх закутків, залюбки посідали навколо мене й заспівали. Найкраще та з найбільшим почуттям співала Люба, маленька роцків шости дівчинка. Її русяна голівка, блакитні великі оченята та гарне але дуже бліде обличчячко робили її подібною до янголятка. Вона співала з таким почуттям, що навіть сльози з'являлись в її оченятах.

Якже вони скінчили співати, невимовний химерний жаль стискував моє серце, і мені бракувало тієї пісні. Я знову просив дітей співати.

За пару днів я виїхав звідти. Але всюди, де я був, мене переслідував один і той же спів. Одна мелодія звучала в моїй душі, й я мимоволі повторював той смутно-радісний приспів:

"Хвала Христу, хвала Христу,

"Хвала Христу вовік!" . . .

Побувати мені знов у Клепачах довелося майже через рік. Ми мали там декілька радісних зібрань під час довгих зимових вечорів. Стояли жорстокі морози, і птахи замерзали на деревах і падали мертві на сніг. Я сидів годинами в темній хаті брата Івана і говорив з дітьми, читав їм, співав із ними. І кожен раз, коли я просив дітей заспівати щонебудь, Оля починала ту саму знайому пісню з любим приспівом.

Вона тепер ходила до школи. Мені оповідали, як школярі її переслідують, як б'ють, проклинають, кидають болотом, сміються.

Вона ніколи не боронилась, не сварились; була тиха, смиренська, і покірливо зносила переслідування за того Христа, якого так любила. Коли зустрічалася з меншими від себе дітьми, зараз же ставала їм у пригоді: тому но-

сика витре, того через дорогу перене-се, а ту додому запровадить. Коли ба-чила, як якась стара бабця несла воду, намагалась їй допомогти нести конов-ку; як хто хворів, Люба прибігала хоч на хвилинку, аби подати слабому води, або позамітати хату, чи запалити в пе-чі. У літі, коли селяне косили в болоті високу траву, а селянки, загрузаючи в болоті по коліна, а йдучи по шию в во-ді, виносили в ряднах ту траву на бе-рег, Люба доглядала маленьких діточок тих селян. І чи працювала, чи пасла вів-ці біля луці, все співала своєї улюбле-ної пісні:

“Хвала Христу, хвала Христу,
“Хвала Христу вовік!” . . .

Тим часом діло Боже в тих місцях не розвивалось: людські серця були твер-ді, як камінь. Під час кожного відвіду-вання Клепачів я завжди виносив у сер-ці спомин про маленьку, бліденьку дів-чинку, ніби зажурену, що завжди спі-вала тієї самої пісні. Мені оповідали, як діти по-старому переслідують її за Христа, і як вона терпить і як служить Ісусові.

Проминуло ще два роки. Певного ра-зу я спіткав одного брата з Клепачів. Спитав його про віруючих; пригадав і про Любу, і почув, що вона тяжко хво-ра. То було по Різдві.

А як засвітило весняне сонечко і сні-ги топилися, то потекли по полях вес-няні води, я одержав сумну вістку. Пев-ного ранку в моїй хаті став заплаканий брат Іван і повідомив, що Люба вже там, де нема сліз і журби.

Поїхали. На полях уже снігу не бу-ло, але по дорогах лежали високі сні-гові “набої”. По цьому напівстопленому, сипкому як пісок снігу не можна було ані йти, ані їхати. Це була довга — довга подорож. Сміялося сонечко, співали жайворонки в голубому небі, а в моєму серці була журба. Тільки над вечір прибули ми до Клепачів. Увійшли до хати. Там було повно народу. Роз-почалось зібрання, почався спів. Люба лежала в труні тиха, спокійна, радісна і ніби всміхалась. Коли заспівали зна-йому пісню, усі присутні зачали пла-кати.

На другий день зранку знову було зі-брання. І весь час співали тільки одну

й ту саму пісню. Все село зійшлося на похорон. Ішли старі, молоді, діти. Усю дорогу співали тільки Любину пісню, і всі плакали.

Прийшли до другого села, Пісок. І там, коли посеред села читали слово Боже й молилися, все село зійшлося і плакало. Усі згадували собі маленьку добру християночку, що радісно страж-дала за Христа.

А на цвинтарі було повно людей. І всі слухали уважно про Христа та про життя Його маленької послідовниці Лю-би. Потім усі заспівали її пісню:

“Хвала Христу, хвала Христу,
“Хвала Христу вовік!” . . .

Ридаючи, дивилися всі, як маленька труна зникає в глибокій домовині. За-сипали яму, насипали могилку, і не хо-тіли розходитися. А все співали та пла-кали.

Заходило сонечко, золотячи верхи високих сосен. Тихо розходились, зга-дуючи життя тієї, що була вірною ди-тиною Христа.

**

Кожен раз, коли починається весна, я згадую далеке Полісся, село Клепачі, бідні хати, тихі ліси, журливі болота та озера і . . . маленьку білоруську дів-чинку, що любила Христа, якому вірно служила, якому завжди співала одну пісню:

“Хвала Христу, хвала Христу,
“Хвала Христу вовік!” . . .

Л. Ж.-П.

★ Хто надсилає до “Післанця Правди” якісь гроші, той повинен вказувати, на яку ціль посилає. За кожен одержаний гріш адміністрація П. П. негайно висилає відповідне поквитовання. Хто не одержав би поквитовання, той хай знає, що його гроші не одержано “Післанцем Правди”.

★ Хто міг би продати або подарува-ти Редакції “Післанця Правди” шриф-тові бляшки до писання системи “Гам-монд”, нехай би з ласки своєї повідо-мив Редакцію. Потрібні шрифти в мо-вах — українській, російській, поль-ській, французькій і німецькій.

НА ГОЛГОФУ

Туди, на Голгофу, простуймо брати,
Туди, вірні сестри, ми мусимо йти;
Там все наше щастя, де Бог пролив
кров,
Там Божа до всіх нас найбільша
любов!

Краса там чудова й велика така,
Що й тішить надмірно й без міри ляка.
Ось нумо, погляньмо очима душі
На ту красу дивну в небесній тиші.

Ось там верховина, мов череп вона,
На ній деревина, прокляттям страшна,
На дереві хреснім Сам Спас наш вісить,
В терновім вінці умліває в ту мить.

Поранили руки та ноги цвяхи,
І бік списом люди пробили лихі,
Червона кров чиста, мов рож дивних
цвіт,
За краплею крапля лишає свій слід.

Тут мати Христова стоїть при хресті,
Там учні кохані, і вірні, й святі
Мовчазно, в сльозах оглядають вінця,
Й не чути там голосу Бога-Отця.

Навколо сторожа вартує Царя,
За ними натовпи людей, мов моря;
Те море хвилюється, стогне, гуде —
Там кожне кричить: і старе, й молоде.

Кепкують, глузують усі, як один:
“Зійди-но з хреста, якщо ти — Божий
Син!”
А Він у молитві благає за них:
“Прости, Отче, людям незнання їх гріх!”

І Він на хресті руки зранені їм
Простяг, наче дітям коханим своїм;
Немає бажав би, як квочка курчат,
Зібрати старих, і дітей, і внучат.

О Боже улюблений, щастя моє!
Що ж світ цей Тобі за спасіння дає?
Якщо признаю, що Ти — Бог мій і Цар,
То що ж я приніс би Тобі, як свій дар?

О, смутку ти мій, о скорбото моя!
О, чим би за все міг віддячитись я?
Я знаю: піду на Голгофу тихцем,
І там я схилюсь перед Вічним Отцем;

І там я Йому моє серце віддам,
За те, що Він Сина Свогого дав нам,
За те, що Син Божий пролив Свою
кров,
Якій тут найвища ціна є — любов!

Опрацювала Л. М.
Сан-Пауло, Бразилія
29 грудня 1947 року.

БОРИСЬ!

Борись з гріхом, мій друже любий,
Якщо ти в небі хочеш жити,
Бож ворог ходить за тобою,
Аби тебе занастить.

Куди ти йдеш, він за тобою
Слідом іде, як тїнь ота,
Як лев чигає повсякчасно
На тебе згуба й марнота.

Ти ж поривайсь служити Богу,
Рятуйся біля Його ніг,
А Він тобі дасть допомогу,
И ти з нею переможеш гріх.

Молись до Нього, бо за тебе
Свою святу Він кров пролив,
Страждав, терпів і вмер у муках,
Аби ти в небі вічно жив.

Він незабаром прийде в славі,
Судити всіх Він має владу;
Тож рай і вічність своїм вірним,
А грішним пекло й муки дасть.

Василь Ковалик
Бофало, ЗДПА.

★ Польський часопис “Слово Правди” з Варшави передає наступне, дуже важливе для наших віруючих із Західної України, повідомлення: (подаємо в перекладі) “Міністерство Публічної Адміністрації подає до відома, що відписи метрикальних книжок, передані Польщі Українською Республікою, знаходяться на перехованні під адресою: Archiwum Akt Stanu Cywilnego przy Ministerstwie, Al. Ujazdowskie N 9, Warszawa”. Метричні книги є від року 1872 до 1942 року майже з усіх повітів Галичини, деякі з Волині за роки 1933-43 і деяких парохій міста Львова з передмістями за роки 1865-1943. Кожен, хто хотів би дістати метрику, повинен писати безпосередньо до Варшави, звідки дістане всі вказівки.

ЙОСИП БУДНИК

(Посмертна згадка)

19 березня ц. р. відбувся в Честері похорон Йосипа Будника, сина Андрія й Марії Будників. Народився він 16 лис-

топада 1922 року. Під час перебування в школі щонеділі відвідував і школу недільну, вивчаючи Слово Боже. Тоді вже відзначався він добрим, лагідним, християнським характером і поведінкою. Усі його вчителі та співучні любили його щирим серцем. По скінченні гай-скул Покійний працював у фірмі "Вестгауз" аж до покликання на військову службу. 10 травня 1943 року, під час усім нам пам'ятної жакливої війни, він одягнув військовий одяг і незабаром відбув за океан, аби в соняшній Африці а пізніш і в Італії взяти участь у боротьбі за звільнення поневоленого світу. Там в Італії й упав він на полі бою 14 лютого 1944 року.

Усім серцем вірячи в Господа та в Господа та в Його Слово, Йосип під враженням страхіть війни ще більше утвердився в цій вірі. Вона висловлювалась у його кожному листі зза океану. Особливо яскраво відбилась вона в одному з останніх листів, де він писав,

що він дуже хотів би, вернувшись колись до Америки, з'явитися в Церкві й засвідчити всім про любов і ласку Божу. Це його бажання сповнилося аж за п'ять років, але в інших обставинах, як він може про це мріяв.

У березні місяці прибуло його тіло до рідної Пенсильвенії, й до рідного міста, й до улюбленої рідні, й до Церкви, що в ній він хотів був засвідчити про велику любов Божу.

У п'ятницю 18 березня в переповненому домі смутку відбулось жалібне Богослуження, під час якого і проповідники й друзі сповнили давніше бажання Небіжчика й засвідчили всім присутнім про велику любов і ласку Господню. Труна була замкнена, але над нею серед квітів стояв портрет Покійного, що всміхаючись дивився на всіх присутніх, ніби хотів сказати: "Ось, бачите -- я обіцявся колись вернутися до вас і вам про ласку Божу засвідчити -- ось, і свідчу тепер, а ви слухайте уважно!"

У суботу 19 березня довгими вулицями, залитими блиском весняного сонця, посувався поволі довгий ряд авт похоронного походу.

Під деревами на зеленіючій долині цвинтаря прийняла американська земля тіло вояка-християнина, що "душу свою положив за друзів своїх".

Спи, вояче, та терпляче
Чекай нас в гостину;
І хоч мама твоя плаче
Як згадає сина,

Але вона вірить в Слово,
Яке обіцяє,
Що вона в ногах Христових
Тебе знов спіткає.

Присутній

★ Ще раз просимо, до П. П. надсилати тільки матеріял оригінальний, себто такий, який ще ніколи ніде не друкувався й ніде до іншого журналу не посилається. Одноразове вміщення в різних часописах одного й того ж артикула, вірша й т. п. понижує його вартість і викликає непорозуміння й нарікання.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ НА 1949 РІК
"ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ"

РІЗНЕ

★ Польський часопис “Слово Правди” з Варшави передає наступне, дуже важливе для наших віруючих із Західної України, повідомлення: (подаємо в перекладі) “Міністерство Публичної Адміністрації подає до відома, що відписи метрикальних книжок, передані Польщі Українською Республікою, знаходяться на перехованні під адресою: Archiwum Akt Stanu Cywilnego przy Ministerstwie, Al. Ujazdowskie N 9, Warszawa”. Метричні книги є від року 1872 до 1942 року майже з усіх повітів Галичини, деякі з Волині за роки 1933-43 і деяких парохій міста Львова з передмістями за роки 1865-1943. Кожен, хто хотів би дістати метрику, повинен писати безпосередньо до Варшави, звідки дістане всі вказівки.

★ **Запрошення.** Усі бажаючі запрошуються на 3-ій З'їзд Українського Місійно-Біблійного Товариства (відділ ув З.л. Держ. Півн. Амер.), що відбудеться, як Господь дозволить, у баптистській церкві в Крумліні (Crum Lynne, Pa.—12 миль на полудне від Філадельфії, на дорозі N 13) у днях 28-30 травня (May 28-30) цього року. Початок у суботу 28 травня о год. 7:30. Будуть проповідники-промовці з різних церков. Ночліг для учасників з'їзду забезпечений. За додатковими відомостями звертатися на адресу: Rev. Michael Ewaka, 307 East 8th St., Chester, Pa.

★ **Бр. М. Подворняк** просить усе листування до нього скеровувати на нову адресу: Mr. M. Podworniak, 14 Park Road, Toronto 5, Ont., Canada.

★ **“Українська Нива”** й **“Ukrainian Gospel Field”**, два органи Українського Місійно-Біблійного Товариства (відділ у Канаді), дають багату інформацію про діяльність цього Товариства серед нашого народу в усьому світі. Ці часописи повинні бути в кожній віруючій родині. Виписувати і передплачувати по адресі: J. Hominuke, 523-527 West 20th St., Saskatoon, Sask., Canada.

★ **“Християнський Вісник”**, орган нашого братства в Канаді щомісяця дає рясний матеріал — духовні статті, вірші, оповідання, відомості з праці Божої, проповіді, лекції недільної школи

тощо. Передплату висилати на Mr. John Koval, Blaine Lake, Sask., Canada. Літературний матеріал подавати до редактора — Rev. P. Kindrat, 355 Parr St., Cor. College Ave., Winnipeg, Man., Canada.

★ Український Біблійний Інститут у Саскатуні в Канаді є першим і покищо єдиним українським науковим закладом цього роду в усьому світі. Цього року Інститут провадить дві радіюві передачі: через радіо-станцію CFQC у Саскатуні щонеділі від 7:30 до 8 год. вранці й другу — через станцію CKX у Брендон, Манітоба, щонеділі від 8 до 8:30 вранці.

★ **Представництво “Післанця Правди” на Полудневу Америку.** Брат Ілля Майкут призначається представником “Післанця Правди” на Полудневу Америку. Наших передплатників у всіх державах Полуд. Америки просимо висилати передплату на його адресу: Sr. I. Majkut, Rua Prates 399. Luz—Caixa Postal 2680. Sao Paulo, Brasil.

★ **Що читати?** “Післанець Правди” до цього часу випустив вже тринадцять чисел свого видання в Америці. Ці числа складають грубу книгу в 260 сторінок. Хочете комусь дати добру книгу до читання? Випишіть усі тринадцять чисел, оправете їх в одну книгу й дайте бажуючому до читання. Він знайде в ній багатий матеріал — проповіді, духовно-будуючі статті, історичні виклади та начерки, оповідання, вірші, дописи з усього світу, спомини. У жадному іншому журналі не знайдете, наприклад, такого багатого матеріалу про славетного Григорія Сковороду, як його дає “П. П.". І до того все це добірною, поправною мовою, зрозумілою кожному українцеві. Пришліть тільки 6 доларів, і ви матимете не тільки грубу цікаву духовну книгу в 260 сторінок, але діставатимете “Післанця Правди” ще й до кінця біжучого року.

★ **Тисячі скитальників** у всіх краях і країнах світу читали й читають “Післанця Правди” досі безплатно. Якщо ви любите Господа й хочете, щоб Його Слово розходилося у світі поміж нашим народом, пришліть вашу пожертву на “Післанця Правди” для скитальників!

Я ДОРОГА І ПРАВА

Я ЖИТТЯ І РАНА І БО

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Заснований 1 січня 1927 року

Ч. 5-6.

ТРАВЕНЬ-ЧЕРВЕНЬ — MAY-JUNE

1949

П с а л ь м а 1 3 7

* * *

На ріках круг Вавилона, під вербами в полі
Сиділи ми та й плакали в далекій неволі;
А на вербах повішали органи німії
І нам стали сміятися Едомляни злії:
Заспівайте пісню вашу, може й ми заплачем,
Або нашої співайте, невірники наші!
Якої ж ми заспіваєм на чужому полі?
Не співають веселої в далекій неволі!
І коли тебе забуду я, Єрусалиме,
Забвен буду я проклятий рабом на чужині;
І язик мій оніміє, висохне лукавий,
Як забуду спом'янути тебе, моя славо!
А Господь наш вам спом'яне, едомській діти,
Як кричали ви: руйнуйте, руйнуйте, паліте
Єрусалим! Вавилоня, дочере окаянна!
Блажен, хто заплатить за твої кайдани!
Блажен, блажен, тебе злюю в радості застане
І розіб'є дітей твоїх об холодний камінь.

Тарас Шевченко (1814-1861)

Голоси читачів із усього світу

(Уривки з листів до П. П.)

★ Щира подяка Богові та вам, любі брати, що за Божою допомогою випускаєте чудовий і духовний часопис "Післанець Правди". Він справляє велику радість усім, хто любить Бога, Його Слово в рідній мові та свій народ . . . Серце моє переповнене радістю, коли я його читаю . . . Даю його читати всім віруючим, а також невіруючим. Прошу висилати бодай ще один примірник більше.

В. Дружок, Аргентина

★ Красно дякую за вашого любого нам часописа П. П. Нехай вас Господь благословить за те, що ви, не вважаючи на труднощі щодо видання, все таки не спинили видавати його. Наші українські люди читають його тут залюбки. Коли він приходить, то всі його радісно вітають. Але ви знаєте про всі труднощі, що зв'язані з висилкою грошей до вас. Наш брат І. Майкут шукає законної дороги, якою би можна вислати гроші.

Аф. Пилат, Бразилія

★ Висловлюю вам подяку за П. П., що я й інші любимо його читати. Пропну, висилайте його мені далі. Хотів би вислати вам гроші через пошту, але не прийняли . . .

М. Топольницький, Англія.

★ Не можете собі уявити, яку радість приніс П. П., коли я його знов побачив та й ще в тій же самій жовтій сорочці . . . Дяка Богові, що Він не тільки вас урятував, але й воскресив "Післанця Правди" . . . Дякую, що не забули й за мене й висилаєте далі . . . Висилайте мені не один а два примірники; та ще одного висилайте Борщеві Іванові . . .

Микола Солтис, Аргентина.

★ Дякую за пачку, все одержала. Нас дуже радує, що ви про нас пам'ятаєте. Дякуємо вашій Церкві за поміч. Дякую й за "Післанця Правди". На жаль, не могу платити за нього.

П. Бричукова й діти.

★ Дуже радіємо з тих братів, що до нас прибувають зо Скитальщини, бо вони нас дуже підбадьорили. Оце приїхав до нас бр. Дубровський з Бельгії, у нього троє дітей і дружина. Спитав його, чи знає бр. Потаповича, а він показує свого плаща, й каже, що то від бр. Потап. дістав у Бельгії. Просив здоровити вас. У нас тут сила українців; на жаль нема працівників для них. Пам'ятайте за нас і за наш народ. Шліть по більше чисел "Післанця Правди".

В. Цимбалистий, Аргентина.

★ Наші сестри з Вонсакет посилають 10 дол. для сестри К. Гладун. Передайте їй. Вітайте всіх а особливо бр. П. Барткова. Чекаємо "Післанця".

Олена Росяк.

Від Редакції. Сестра К. Гладун, перемучена довгою й тяжкою працею вернулася до Америки. Гроші їй передано.

★ Те ви добре зробили, що вислали сюди мені "Післанця Правди", бо люди тут дуже сумують за рідним словом. Хапають і читають . . . Декілька разів перечитують . . . Добре, що ви не питаєте за гроші, бо я й так би не надіслав . . . бійтеся Бога, заїхали так далеко . . . треба ще за подорож платити . . . нашого народу тут багато, а буде ще більше . . . шліть літературу . . . як виїздив із Німеччини, просили, щоб їм дали вислали П. П. . . . всі голодні духовно.

Максим Склярєнко, Австралія.

★ Посилаю вам на П. П. і прошу висилайте мені на цей рік. Я визирую його щодня. Простіть, що не висилаю довго передилати. Висилайте бідним скитальникам.

М. Мельник, Америка.

★ Чекаю П. П. щодня й не могу дочекатися. Я без нього не могу жити. Дуже мені смутно, що не могу заплатити. Але я обіцяюся молитися за нього. Я нездібний до праці.

Є. Свобода, Німеччина.

Від Редакції. Бр. Є. Свобода, довголітній проповідник у Зах. Україні, тепер тяжко слабий і нездібний до праці. Сла-

(Продовження на стор. 18)

"I am the way, the truth, and the Life"
(John 14:6)

UKRAINIAN CHRISTIAN MONTHLY
**"THE MESSENGER
OF TRUTH"**

Subscription: 1 year \$2.00; half year \$1.00

Editor-Publisher: Rev. L. Zabko-Potapowicz.

"Я дорога, й правда, й життя"
(Івана 14:6)

"ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ"

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТІАНСЬКИЙ МІСЯЧНИК

Передплата: Річно 2 дол. На півроку 1 дол.

Редактор-Видавець: Паст. Л. Жабко-Потопович.

★ Заснований 1 січня 1927 року ★

324½ East 8th Street, Chester, Pa. U. S. A. Telephone: Chester 2-8142

На цю адресу висилати матеріал, пожертви й передплату.

No. 5-6. May-June 1949. — Ч. 5-6. Травень-Червень 1949.

Перед бурю

"Надходить хуртовина гніву Господнього, буря грізна, і вдарить на голову безбожних". Єрем. 23:19.

Ці слова пророк вивів до тих своїх сучасників, що забували про Господа та Його святі заповіді. Вони ж це чинили знов під впливом лжепророків, які лоскотали їхній слух і заспокоювали їх, обіцяючи їм тільки добрі, приємні речі, мир і спокій, та запевняючи їх, що жодне лихо не впаде на них. Ті люди завдяки таким проповідям попусувалися й зледащили. Пророк Єремія перестерігав їх, пророкуючи, що надійде грізна буря та й вдарить в усіх безбожних. Із Слова Божого та з історії ми знаємо, що його перестороги були не надаремними, й що вони справились, коли вороги Ізраїля й Бога кинулись на Єрусалим і заподіяли страшного вдару народові Ізраїльському, що тоді був народом Божим.

Наші часи дуже подібні до тодішніх. Як тоді, так і тепер різні лжепророки запевняють людям і мир, і добробут, і таким чином присипляють їхню чуливість, дбайливість, ревність і вірність щодо Бога. І весь світ спокійно куняє, не турбуючись про майбутнє. І не дбає ані про Бога, ані про Його Святе Слово, й не зважає на Його грядучий гнів.

А тим часом хіба тільки сліпі духовно не бачать бурі, що надходить на цей світ, і тільки духовно глухі нечують відгомонів того жахливого гromу, що струшує землю за океаном.

Ось, чотири роки минуло, як скінчилась остання всесвітня війна. Скінчи-

лась, але сподіваного миру й спокою не принесла. Пожежа, що на протязі п'ятих років палахкотіла над східною півкулею, ніби вшухла над Європою. Але в Азії вона далі палахкотить. Величезні простори Китаю з його чотириста мільйонами населення вже тринадцять років охоплені жахливою війною, що не вшухає ні на мить. Вона загрожує щохвилі перекинутися до інших держав і континентів. Нема миру й у Європі. Нема спокою і в Америці. Увесь світ знов, як і десять літ тому, знаходиться в очікуванні якоїсь жахливої катастрофи.

Це діється тільки тому, що в світі відбувається страшний двобій, якого тільки слабим відбитком є ті війни, перевороти й заколоти, що відбуваються на землі. У світі йде боротьба темряви проти світла, кривди проти правди, насильства проти права, смерті проти життя; в світі точиться бій антихриста проти Господа Ісуса Христа!

Ми, як діти Божі, повинні розплющеними очима дивитися на всі сучасні й на майбутні події, знаючи, що теперішня тиша тимчасова. Сучасний мир це — тиша перед бурюю, що йде на цей світ. "Бо як говоритимуть: 'Упокій і безпечність', тоді несподівано настигне на них погибель" (1 Сол. 5:3). Тому "нехай будуть поясниці ваші підперезані й світільники позасвічувані . . . і ви будьте готові" (Луки 12:35, 40).

Ми живемо перед бурюю. Тож готуймося зустрінути її так, як належить дітям Божим.

Два Божих запити

Якщо Всемогутній Господь Бог поставити тобі якесь питання, то Його величність вимагає від тебе відповіді. Ти може й хотів би вхилитися від неї, але Він не заспокоїться й не дасть спокою й тобі, доки ти не відповіси Йому. І якщо ти тієї відповіді не даси тепер, то примушений будеш дати її на страшнім суді.

Є два важливих запити, що їх Господь ставить перед тобою й мною. Перше з них знаходимо в 1-ій книзі Мойсейовій, в голові 3-ій, у віршу 8-му. Там знаходимо його серед таких слів: "І покликне Господь Бог до чоловіка й рече йому: Де єси?" Отже це питання Господь поставив першій людині Адамові: **де ти є?** де ти знаходишся? питав Бог.

Господь питав Адама після того, як Адам згрішив перед Богом і через непослух Його волі впав у гріх непослуху. Через це його гріх упав на всіх людей: "Тим же то, як через одного чоловіка гріх у світ увійшов, а через гріх смерть, так і смерть до всіх людей увійшла через того, в кому всі згрішили" (Римл. 5:12). А в 1 Кор. 15:22 читаємо: "в Адамі всі вмирають". Отже через гріх Адама не тільки він, але й усі люди стались мертвими. Тому то, якщо Господь ставив Адамові питання: де ти є?, то тим самим Він це ж саме питання ставить перед кожною людиною: **грішнику, де ти є?**

Якщо ти, як затуманений гріхом, не здолиєш або не захочеш відповісти на це перше запитання Боже, Він допоможе тобі, як добрий Тато, й за посередництвом Слова Божого підскаже тобі, що треба відповісти, аби прийти до скоршого спасіння. Те Слово Його насамперед скаже тобі, що а) **ти — мертвий**. В очах Божих кожна грішна людина — мертва, так само, як в очах живої фізично людини мертвим є труп. Як від трупа виходить сморід розкладу й гниття, так від кожної грішної людини виходить ще гірший сморід. "В Адамі всі вмирають. І якщо ти впав у гріх, як колись Адам, ти — померлий.

Але, слава Господеві, що Він і тако-го мертвого не цурається, а подає йому

надію на життя, й то — життя вічне. Там, де сказано про смерть в Адамі, там же згадується й про життя в Христі: "Як бо в Адамі всі вмирають, так і в Христі всі оживають" (1 Кор. 15:22).

Далі, Слово Боже каже, що кожен грішник є **б) згублений**. "Всі ми блукали, як вівці, кожен ходив своєю дорогою" (Ісаї 53:6). "Скільки бо без Закону згрішило, стільки їх без Закону й погине" (Римл. 2:12). Якщо людина духовно мертва й її Христос не воскресить, вона духовно й згниє, себто — загине.

Алеж, знов слава Спасові, що Він піклується й про таких, бо "прийшов бо Син Людський, щоб шукати й спасати погібше" (Луки 19:10). Отож, навіть і для таких загинулих є ще надія в Христі!

Грішний ніколи не може бути вільний; він є **в) в'язень** гріха; він є його невольником, не маючим власної волі й виконуючим накази свого власника: "всякий, хто робить гріх — невольник гріха" (Івана 8:34). А невольник може бути тільки або під колодкою, замкнений, як в'язник, або скутий кайданами, або знаходитися на тяжкій, примусовій, невольничій праці. Він є в'язень, арештант.

Якщо ти в грісі, то ти є в'язнем гріха, світу, сатани. Вони своїми приладами затягнули тебе в неволю; твоє тіло, душа й серце — все в неволі гріха.

Якщо ми далі слідкуватимемо за Словом Божим, то воно скаже нам, що кожен грішник є сліпий, себто знаходиться в вічній темряві й нічого не бачить (Ів. 3:3). Далі воно скаже, що він є зрадником, блудною людиною, що покинула дім батька, повний добробуту й поживи тілесної й духовної, а пішла на чужину й годується з свиньми світу цього лущпинням (Луки 15:16). Слово Боже відкриє нам, що доля такої страшна, жахлива, безнадійна.

Але . . . (і тут ще є вихід!) але добрий Отець Небесний і тут ще не покидає грішника й дає йому можливість і вихід до спасіння. У тій же гол. 15 Євангелії від Луки оповідається, як те спасіння знайшлося й для загубленого сина блудного: як він опам'ятався, як згадав про батька, як покаювся й вернувся до нього; як батько прийняв і

Благословення П'ятидесятниці

“І сповнились усі Духом Святим, і почали розмовляти іншими мовами, як Дух давав їм промовляти”.

(Дії Апост. 2:4).

Те, що тут написано, сталося головною подією П'ятидесятниці: апостоли й учні Христа, числом до сто й двадцяти душ 1) сповнились Духом Святим і 2) розмовляли іншими мовами. Все інше — великий гук із неба, і буревій, і вогняні язики, і згромадження людей, і їхнє здивовання, хвилювання й глузування над християнами, і промова ап. Петра, й, нарешті, навернення трьох тисяч душ — це було або наслідком або додатком до головної події.

Якби на перших християн не зійшов був Дух Святий, то можна було би гадати, що те говорення іншими мовами було зіслано на них за кару. Бо в історії Божій вже був такий випадок, коли різні мови було послано людям за кару. Це було під час будови вавилонської вежі.

Тоді люди були згорділи над міру й мріяли про одну всесвітню державу, в якій був би один народ і одна мова. Господь Бог не бажав Собі створення цієї (як нині кажуть) диктатури й

простив його. Слава Господеві, що навіть для найстрашніших грішників є дорога до спасіння! За одним єдиним тільки винятком: якщо людина богозневажить (похулить) Духа Святого, тоді нема вже їй прощення ані в цім, ані в будучім віці (Мв. 12:31).

Отож, на перше Боже питання “де ти?” Його ж святе Слово дає відповідь і каже, що якщо ти не є з Богом, а знаходишся далеко від Нього, то ти є в гріхах, а значить — ти є в смерті, в загубі, в в'язниці, в темряві й так далі. Жахливою є відповідь на перше питання.

За цим Господь ставить другий запит . . .

(Докінчення буде)

В. Василина, Каліфорнія.

знайшов мирний спосіб усунення її — поділив один народ на багато інших, і одну мову на багато різних мов і говірок. І цей поділ з волі Божої з Його ж волі триває й досі.

Мав надійти мент в історії людства, коли Сам Господь Бог мав показати йому дорогу до створення Царства Небесного на землі. Цим ментом не сталася ні Смерть Спаси, ні Воскресіння, ні Вознесіння Його. Це були тільки окремі акти одного великого процесу творення того Царства. Головний же акт цього процесу мав ще прийти. А що той головний момент мав наступити, про це учні думали, мріяли, прихід його відчували та його всім серцем сподівалися. Коли Христос вступав до Єрусалиму, вони гадали, що той момент надійшов. Але вони помилились. Поміялись вони й тоді, коли Христос воскрес, і коли Він на небо відходив. Що вони тоді востаннє сподівалися того приходу, показує їхнє питання на горі Оливній до Христа: “Господи, чи не під цей час поставиш Ти знов царство Ізраїльське?” (Дії Апост. 1:6). Вони сподівались, що Царство Боже повстане водночас із жидівською державою; вони мріяли, як і всі ізраїльтяни, що їхня держава стане першою й найголовнішою в світі, що їхній народ стане паном всіх інших народів, а їхня мова стане всесвітньою, міжнародною (інтернаціональною).

Але вони помилилися, як свого часу помилялися єгиптяни, вавилоняни, мідійці, перси, ниневійці, греки, македонці, римляни тощо. Ті всі народи свого часу мріяли про панування над світом, про поширення їхньої культури, релігії й мови по всій земній кулі. І всі вони впали, при чім однією із головних причин упадку було те, що вони з усіх народів, що входили до складу їхніх імперій, не змогли створити одного народу, а свою мову не потрапили поставити замість соток інших мов і говірок.

Коли Христос заповідав: “Я вблагаю Отця, і дасть вам іншого Учителя . . . не зоставлю вас сиротами: прийду до вас” (Іван. 14:16, 18), коли в день вознесіння обіщав: “приймете силу, як зійде Святий Дух на вас; і будете Мене свідками в Єрусалимі, і в усій Юдеї, і Самарії, і до краю землі” (Дії Ап.

1:8), то це виглядало, як обітниця створити той рішальний момент, коли мрії про всесвітню державу з одним народом, одним урядом і однією мовою мали би здійснитися.

І цей момент надійшов у день П'ятидесятниці. Того дня Господь почав творити державу, але не людську, а Божу; і одним народом стався не народ ізраїльський, або якийсь інший, але народ Божий з усіх народів; і однією мовою сталася не мова гебрайська, або арамейська, або грецька, латинська чи якась інша, але мова Божа, мова Духа Святого, мова нова, нечувана доти.

Народи ж і мови їхні, як були повстали за часів вежі вавилонської, так і залишилися. Постанови Божі святі, тривалі й непорушні, й їх змінити може тільки Сам же Бог. Тому то з усіх людських зусиль створити одну державу на землі, один народ і одну мову — нічого не вийде, бо Господь того не хоче. Бо Він знає, що то праця — створення однієї мови людської — забаганка сатани й антихриста. Він знає, що в той день, як така всесвітня держава з одним народом і однією мовою повстала би, влада Божа впала би, той один народ вірився би Бога, а піддався би сатані — в той день вежа вавилонська була би збудована. А цього Господь Бог не допустить ніколи.

Ось чому всі спроби держав, людей і церков зробити мовами всесвітніми мови — гебрайську, або грецьку, або латинську — ні до чого не довели. І самі мрії ці помиралі, й самі ці мови стали мертвими. Ось чому й усі задуми людські новших часів — зробити всесвітньою одну з мов — слов'янську, германську, французьку, англійську, російську тощо — нідочого: Бог не допустить створення іншої диктатури, крім своєї, небесної. "Я переміг світ!" сказав Христос.

У день П'ятидесятниці Господь явив людям великий переломовий момент, що відкрив шлях до утворення Царства Божого на землі, післявши учням Христа хрищення Духом Святим і говорення мовами. Без хрищення Духом не можна бути учасником цього Царства. А будувати його повинен кожен у своїм народі й за допомогою своєї рідної мо-

ви, бо Господь сказав: "в кожному народі, хто боїться Його й робить правду, приятен Йому" (Дії Ап. 10:35). Нема народів і мов вищих і нижчих, краших і гірших — для Господа всі народи й мови приемні, якщо вони славлять Його та Йому служать, і всі ті огидні Йому, якщо Його цураються, а підлягають антихристові, що хоче створити на землі його одну державу, один народ і одну мову.

Вавилонський поділ на окремі національності й різні мови одного людства з одним язиком був посланий людям за гордість, пиху, за підпад сатані, й тому був великим прокляттям для людства. Та коли воно приймає Христа-Спаса та Його спасенну жертву, тоді через Духа Святого те прокляття обертається в велике благословення й щастя.

Тому то день П'ятидесятниці є для нас віруючих таким благословенним і радісним; в цей день для нас відкрилася остаточна дорога до Царства Божого. Події світу цього стають для нас ясними й зрозуміливими. Ми бачимо, де на цій землі будується Царство Христове, а де — царство антихриста. Світ розколюється на дві частини. І ми всі повинні стати по боці Христа, що буде Його державу, де буде "одне стадо й один пастир" (Іван. 10:16). Цю державу й повинні ми будувати з Христом, у Його Святім Дусі, в нашому народі, нашою мовою.

З агентами й слугами інтернаціоналу людського нам не подорозі: вони бо будують вежу вавилонську, а ми — Царство Боже.

Я. Скитальник.

Українське Місійно-Біблійне Товариство у Злуч. Держ. Півн. Америки звертається до всіх віруючих з проською надсилати всі пожертви на місійну працю, на поміч скитальникам, на Біблії, літературу та інші потреби тільки на ім'я й адресу нового скарбника:

Mr. John Piatkowsky

P. O. Box 228

Freehold, N. J.

Тільки він один уповажнений Товариством виставляти поквитовання на гроші, що висилаються для Товариства.

Обережність

“Любі, не всякому духу віруйте, а досвідчайте духів, чи від Бога вони”.
1 Іван. 4:1.

У царстві світу цього сатанинську місію виконують різні духи неправди й ошукування. Вони діють одначе не в своєму натуральному вигляді, а “трикидаються анголом світлим”, 2 Кор. 11:14. Їхнє завдання: зневаження та послаблення святого діла Божого на землі. Ціль їхня: відтягнення людей від спасіння, спрвадження їх на манівці й допровадження їх до загину в їхніх гріхах і неправді.

Тому то віруючі християни повинні бути надзвичайно чуйними, бадьорими та тверезими в думках і поглядах на духовні речі; вони мусять знати всі напони та перестороги Слова Божого, щоб не зблудити з Його доріг та не піти на манівці за облесними голосами духів темряви.

Поміж деякими віруючими євангельського напрямку в Америці часами вживається своєрідних засобів щодо притягнення людей до Бога та до віри в Нього. Особливо кидається до очей один із таких засобів: це — нездорова пропаганда чуток про чудесні вздоровлення хворих.

Коли пануючі церкви хапаються такого засобу й кричать про “вздоровлення” в Лурді та в інших місцях при різних фігурах, образах тощо, то тому не треба дивуватися: аджеж вони в цьому відношенні з’являються спадкоємцями тих “чарівних” тріків стародавніх римських або грецьких поганських жреців, що тисячі років дурили темних людей старовинного світу. Але коли за ці тріки хапаються євангельські віруючі, то це насуває сумніви щодо їхньої щирости та віри.

Із Слова Божого знаємо, що й Сам Христос, і Його апостоли, й учні, й послідовники — всі чинили правдиві чуда вздоровлення. Знаємо так само, що й за наших часів “віруючому все можливе”, й що сила Бога щодо вздоровлення не зменшилась ще й тепер, бо “ось, рука Господня коротша не стала, щоб рятувати, й ухо Його не вглухло,

щоб чути” (Ісаї 59:1), й що “Ісус Христос учора, й сьогодні, той же самий і навіки” (Жид. 13:8); себто, Господь і сьогодні, так як і колись, може чинити чуда серед віруючих у Нього.

І що такі чуда вздоровлення відбуваються над віруючими через молитви й віру їх самих і їхніх близьких, це знають і самі віруючі й їхнє оточення.

Алеж, із того самого Святого Писання ми всі знаємо, що Господь Ісус Христос дуже часто й самим уздоровленим і їхньому оточенню забороняв розголошувати про ці чуда. Найбільше, що в таких випадках Він дозволяв, це піти до своїх і сказати їм, що вчинив уздоровленому Господь.

Християни в випадках уздоровлення повинні йти до невіруючих і показати їм своїм життям, чинами “на свідкування” їм, що Господь їм вчинив.

Робити галас, метушно, пропаганду й розголос щодо вздоровлення — непотрібно, а навіть шкідливо й для світу, й для самих уздоровлених. Бо “не в бурі Господь”, але де “тихе віяння, аж там” Він (1 Цар. 19:11, 12).

Коли я був ще в Європі, читав я в деяких заокеанських часописах і журналах, що “в Канаді діються масові чудесні вздоровлення смертельно хворих людей та що туди привозять літаками з усього континенту нещасливих калік, й усі вони отримують при допомозі духовних дарів чудесне вздоровлення”.

Справа торкалась євангельських віруючих; і тому мимоволі насувалось питання: Чому Бог чинить такі великі чуда тільки аж десь у Канаді, а чомусь не робить цього в Європі, де також є мільйони віруючих, що люблять Бога й вірують у Нього не менш за канадійців? Відповіді на це питання не було, й ми сподівались, що приїхавши до Канади, дістанемо ту відповідь на місці.

Тепер ось ми вже й у Канаді. Переїхали її майже всю від сходу до заходу, зустрілися з сотками віруючих різних віровизнань євангельського напрямку, розпитали їх про ті “масові вздоровлення” й . . . на своє пекуче запитання відповіді не дістали. Ніхто про ці масові вздоровлення та про привіз хворих літаками на місця вздоровлення зеленого поняття не має.

Кинулись ми до тутешніх часописів і журналів і довідалися з них, що, правда, такі масові вздоровлення відбуваються, але не в Канаді, а десь там у Нью-Йорку, Каліфорнії, Аргентині, або . . . десь там у Європі, звідки ми власне допіру приїхали й де тих масових чуд не бачили й про них не чули.

І ось, ці “масові чуда” тікають від нас, як якийсь привид, як та чарівна фатаморгана, що з'являється часами очам змучених і спрагнених подорожніх у полудневих пустелях: їм представляються на обрії видива зелених дерев, озер, річок із зимною водою, але коли вони наближуються до видива, воно десь зникає, й вони, спрагнені, знов опиняються серед голих, сухих, пекучих пісків.

Отже, одне з двох: або ми чомусь нездібні або недостойні приступити до тих “масових чуд”, або вони з'являються оwoчeм вибуялої або ошуканчої фантазії авторів цих чуд.

Мусимо прийти до висновку, що маємо діло з підозрливими “віруючими”, що не тільки що самі не ввійдуть до Царства Божого, але ще й інших до нього не впустять.

Чи не найбільші чудеса перед нашими очима відбуваються тоді, коли ми самі залишаємось вірними дітьми Божими, й своїм життям із Христом і Словом Божим інших приводимо до Нього?

Оце не тільки теоретичне, але й практичне християнство є найкращою тихою, не галасливою, не ярмарковою пропагандою, але святою проповіддю Христа людям.

Тому, від усього серця радьмо одні одним жити свято й чисто за Словом Божим; стережимся всіляких тріків і навіть чуток щодо них; будьмо обережними в відношенні до деяких “віруючих”, що галасливою пропагандою силкуються притягати людей до Христа, а на ділі їх від Бога відпихають; уникаймо фальшивих пророків, що вдають з себе анголів, а в дійсності є слугами гріха й неправди.

Пам'ятаймо, що найкращий спосіб щодо навернення людей до Христа подає нам Його слово, коли каже: “Отак ваше світло нехай світить перед людь-

РОКИ ПОВ'ЯЛІ

М'ячі мов, покотилися роки
Та й потонули, в вічності спочили;
Більше не простягнуть дужої руки, —
Пов'яла молодість, мов сохнуть жили.

Ой, прудко час напередєйми біжить,
І не ввіймать коня його, не спутать...
Толочить ниви він незрілих жит,
Роки — то жартуни, то тигри люті.

Отак у хуртовині днів лапатій
Стояв я тихо, то, юнак мов, біг, —
Ні України, ні старої хати . . .
Варавів гурт, та наймитів-Пилатів,
І філософія, брудніша ката,
Осоромили рідний наш поріг . . .

Мирослав Ічнянський
Голлівуд, Каліфорнія.

ПІШЛИ ПРОБУДЖЕННЯ

Пішли нам пробудження, Боже,
Від краю до краю землі;
Зруйнуй усі пляни ворожі,
Хай встануть дорослі й малі.

Пішли Ти пробудження людям
І видери з лап сатани,
Нехай в цьому світі не блудять
У темряві вічний вони.

Пішли всім пробудження зараз,
Хто стогне та плаче в гріхах,
Здійми з них заслужену кару,
Й спочинок пішли в небесах.

Пішли Ти пробудження, Христе,
Як світло Ти шлеш на весні,
Дай кожній душі щастя чисте,
Як дав Ти його і мені.

Василь Кузів, Канада.

Адреса През. Українського Місіійно-Біблійного Товариства в Злуч. Держ. Півн. Америки:

Rev. Paul Bartkow
Edgmont Ave.
Brookhaven — Chester, Pa.
U. S. America

ми, щоб добрі діла ваші бачили, та прославляли вони Отця вашого, що на небі” (Матв. 5:16; 1 Пет. 2:12; 3:1).

Іл. Кубрин, Канада

Фарисеї й фарисейство

“На Мойсейових сідалищах посідали письменники та фарисеї . . . по ділах ж їх не робіть: говорять бо й не роблять” (Матв. 23:2, 3).

Аби зрозуміти бодай почасті той гнів і обурення, що їх Господь Ісус Христос вилив у голові 23 Євангелії від Матвія, на фарисеїв, де Він їх заплямив назавжди, як лицемірів, ошуканців і криводушців, треба ближче познайомитися з ім'ям “фарисей” та з тими, що це ім'я носили й досі ще носять.

Слово “фарисей” пішло від гебрійського “перушіт” шляхом заміни головної літери “п” на “ф”, подібно тому, як тим же шляхом слово “Филистія” обернулось у “Палестина”. “Перушіт” — значило відділення, відсунення, ухил, відокремлення від поганства, від усього того, що не було суто-жидівським, ізраїльським. За часів післявавилонської неволі, коли погани греки, сирійці, римляни та інші виявляли величезні впливи на поводження, життя, думання й звичаї ізраїльського народу, оточеного цими поганами, овященики-рабини та письменники-талмудисти почали проповідувати повне відділення (перушіт) ізраїльтян від поган. Вони насамперед самі тримались здалека від поган, а потім намагались відділити від них і ізраїльський народ. До цього вони простували в той спосіб, що утворили свого роду “огорожу” з релігійних і звичаєвих постанов, що їх повинні були виконувати непохитно всі ізраїльтяни. До цих постанов належали свята, молитви, пости, покути, правила ритуального забиття тварин, їжі, подорожів, одягання, спання, купання, вмивання, стриження й тощо, що їх повинні були виконувати правовірні жиди. Ці правила обіймали все життя жиди, від його народження й до смерті. Талмуд накладал на жиди 613 різних заповідей; з них було 248 дозволів і 365 заборон робити ті чи інші речі.

Вже пророк Ісаї зауважив у провідних кол ту пристрасть до створення

“огорожі” з безлічі заповідей і докоряв їм за це: “У вас усе заповідь та заповідь, а за заповіддю знов заповідь; правило та правило, а за правилом ізнов правило” (Іс. 28:10). Ця огорожа, ці заповіді були отими “тяжкими оберемками”, що їх фарисеї наклали на люд ізраїльський. І бідний народ вгинався під тягарем цих оберемків, стогнав, але намагався виконати все наказане йому.

З другого боку ті фарисеї розуміли від початку, що вони самі повинні подати приклад ношення отих оберемків. І початково вони були зразком для людей: вони носили приписову одягу, носили пейси й не стригли й не голили волосся; вони подовгу й зчаста молилися й постили; намагалися повернути щороку бодай одного нововірця до Бога; не клялись і не проклинали; опікувались сиротами й удовами; давали набоже десятину з усіх своїх прибутків; обмивали й чистили свої тіла, посуд і одягу; не їли й не пили нічого нечистого, забороненого Законом Мойсея; були справедливими, милосердними, віруючими й вірними. Вони помагали бідним; провадили моральне життя; їхні жінки, діти й родинне життя були зразковими; до батьків виявляли вони найбільшу пошану й любов. Вони жили з народом спільним життям.

Але це все було тільки напочатку. Минали роки, десятки років. Фарисеї своєю вірою, життям і наукою викликали загальний подив і прихильність до себе. Вони збагатилися й вже не залежали матеріально від народу. Ось тоді то й почала виявлятися їхня правдива фарисейська натура.

Вони продовжували молитися, але тільки прилюдно, напоказ. На вулицях ставали на коліна, де був найбільший рух, стримували його, аби всі бачили, які вони богомільні. Вони постили але тільки тоді, коли це кидалось у вічі іншим: у себе ж удома обжиралися й обпивалися. На людях, надворі були побожними й порядними, а поза тим були безбожниками, атеїстами. Обмивали тіло й посуд, а в душах були найбруднішими грішниками. Людям говорили про святе, моральне життя, а самі чинили гріхи перелюбу, чужолоства. Проповідували бідність, мірність, а самі нако-

пичували багатства — землі, будинки, гроші тощо; грабували вдів і сиріт а на діло Боже нічого не давали. Інших навчали любити дружин, дітей, батьків, а самі розводились, кривдили жінок і дітей, виганяли батьків і не допомагали їм. Били себе кулаками в груди, плакали під час проповідей, голосили про любов, рівність, демократизм, а самі ненавидили, сварились, з призирством дивились на нижчих від себе, ворогували з рівними. Людям звіщали, що вони з ними складають один народ Божий, а самі з огидою дивились на дітей власного народу, називаючи їх “ам-гаарец” (хлоп, мужик, хам). Це призирство до звичайного народу переходило й на його мову: фарисеї уникали говорити тією мовою (арамейською), що нею говорили селяни й робітники і що нею проповідував Спаситель, а говорили мовою гебрайською, бо лічили, що мова народня — то “мужича”, а гебрайська то — “панська”. Цього призирства й ненависти до свого ж власного народу вони й не ховали вже, а говорили одверто: “цей народ, що не знає Закону, проклятий” (Іван 7:49).

Ось чому Христос і перестерігав людей, аби не робили так, як фарисеї, аби не йшли слідом за проводирями сліпими, а самих фарисеїв називав гробами побіляними, повними всередині кісток і гною, та звіщав їм — горе вам! і напминав людей: “Коли правда ваша не переважить письменників та фарисеїв, то не ввійдете в Царство Небесне” (Матв. 5:20).

Ізраїльський народ був народом Божим, вибраним, улюбленим від Господа. Цей народ хотів і прагнув щиро шукати Бога й служити Йому. Він любив Слово Боже й прислухався до нього. З цього скористали фарисеї й запрягли той народ до тяжкої духовної неволі, залигали його в ярма законности й віками гнали його релігійними канчуками, його, закутого в кайдани обрядів, церемоній і ритуалів. Народ і відчував і виразно бачив, що фарисеї його обманюють, дурять і ведуть манівцями, але що вони, бідні, могли сказати? У них віками й поколіннями виховували пошану й покору до “отців духовних”, до “старших”, учителів, наставників. Їм

вбивали в голову, що то гріх — критикувати, судити тих старших. Зрештою, що ті люди могли зробити, коли ж фарисеї дуже штучно й вправно їх дурили й ошукували, надалі удаючи з себе побожних, смиренних, милосердних, любовних і порядних віруючих. Не могли ж вони через тих фарисеїв кидати віру Мойсейову й йти в поганство! Таж самі погани їх засміяли би! Їм і до голови не приходила проста й логична думка: кинути фарисеїв і йти за Христом!

Фарисеї бачили й розуміли, що згодом народ прозріє, й покине їх, і піде таки за Христом. Тому то вони й розіп'яли Христа.

Для кожного віруючого християнина існує небезпека — впасти до рук сучасних фарисеїв і статися їхнім невірником. Тому то кожен віруючий повинен триматися Слова Божого, провадити справжнє християнське життя та уникати всіх тих “що приходять до вас ув одежі овечій, а всередині вони вовки хижі” (Матв. 7:15). “Остерігайтесь kwasу фарисейського” (Матв. 16:6).

С. Г. Америка.

★ **Що читати?** “Післанець Правди” до цього часу випустив вже чотирнадцять чисел свого видання в Америці. Ці числа складають грубу книгу в 280 сторінок. Хочете комусь дати добру книгу до читання? Випишіть усі чотирнадцять чисел, оправте їх в одну книгу й дайте бажуючому до читання. Він знайде в ній багатий матеріал — проповіді, духовно-будуючі статті, історичні виклади та начерки, оповідання, вірші, дописи з усього світу, спомини. У жодному іншому журналі не знайдете, наприклад, такого багатого матеріалу про славетного Григорія Сковороду, як його дає “П. П.”. І до того все це добірною, поправною мовою, зрозумілою кожному українцеві. Пришліть тільки 6 доларів, і ви матимете не тільки грубу цікаву духовну книгу в 280 сторінок, але діставатимете “Післання Правди” ще й до кінця біжучого року.

★ Певна кількість річників “П. П.” за 1947 і 48 р. без оправи. Ціна — передплата. Замовляйте в редакції П. П.

Л Ж Е М Е С І І

Історичний начерк

(Продовження)

Прихід нових лжемесій серед жидівського народу завжди спричинювали його вчителі-священики, себто рабини, що їх у Новому Заповіті називається фарисеями та письменниками. Під час Вавилонської неволі рабини під впливом поган-вавилонян відійшли від Слова Божого-Біблії й склали, так мовити, новий закон, що передавався спочатку усно й не був записаний. У Євангеліях його названо "переказом старших" (Матв. 15:2); там же Господь Ісус Христос показує, як рабини навчали народ ізраїльський обминати та усувати заповіді Божі за допомогою цих "переказів старших" (Матв. 15:4-6). Пізніш ці перекази старших були записані й утворили так званий Талмуд, що його й досі рабини ставлять фактично вище від Біблії. Отже вони зробили так само, як роблять католики й православні, що свої "традиції" чи то "передання" (постанови папів, патріархів, вселенських і місцевих соборів тощо) ставлять вище від Слова Божого. З протягом часу рабини принесли та розвинули так звану "Каббалу", фантастично-таємничу лженауку. Маючи претензію до якогось "вищого", "досконалого" знання, ця лженаука намагалася ніби вияснювати всі темні, незрозумілі місця Слова Божого, відкривати всі сховані від людей таємниці анголів, духів, неба й пекла, життя душ людських поза гробом, подій ще перед створенням світу й навіть істоти Самого Бога. Одним із характерних творів Каббали є середньовічна книга Зогар, фантастична збірка несамовитого маячення та верзіння про речі надприродні, чудеса, ворожбитство й чари. За допомогою таємничих знаків, слів, речень і віщувань каббалісти нібито здобували надзвичайної сили духовної й влади над тілами й душами людей і навіть над законами природи. Спритні шахраї або сліпі фанатики, що ставили Зогар поруч із Талмудом і Біблією, туманили й дурили легковірних жидів і навіть деяких "християн" і здобували від них гроші й пошану.

Між іншим цей Зогар мав в собі "процтва" й щодо Месії. Отже, там предсказувалось, що року 5408 від створення світу, себто року 1648 християнської ери з'являться перші знаки "звільнення" Ізраїля з-під влади неізраїльтян і натякалося, що того року мав об'явитися в світі Месія. Отож, чим ближче надходив той рік, тим голосніше кричали каббалісти про сподіваний прихід Царя-Месії. Жида, що були розкидані по всьому світу й у багатьох державах зазнавали нелюдського притіснення й переслідування, почали підносити голови, сподіваючись Месії, що мав їх від гніту звільнити й до Палестини перенести.

Жидівський історик професор Г. Гретц каже, що ці месіянські надії жидів в Україні (що була тоді під польською окупацією), сталися для них причиною страшного нещастя. Жида (каже проф. Гретц) "на підставі лжекаббалістичної книги "Зогар" сподівалися 1648 року пришествя Месії . . . коли вони почнуть грати ролю панів", і тому сталися "співдумцями та помічниками польської шляхти в ділі поневолення козаків в Україні . . . жида бажали при цій нагоді збагатитися й бути панами над українцями. Вони давали польським магнатам поради відносно того, як належало гнітити, тиснути, поневолювати й визискувати населення; вони навіть домагались ролі суддів над козаками й ображали їх в їхніх церковних справах. Тому нема нічого дивного в тім, що поневолене козацтво ненавиділо жидів майже ще більше, як (польських) дідичів і ксьондзів. . . . Але кривава пімста не загаялась надійти, й вона впала як на винних, так і на невинних" . . . Так пише проф. Гретц у своїй "Geschichte der Juden".

Цікаво, що того ж 1648 року, коли в світ полетіли перші чутки про з'явлення нового "месії", в Україні вибухло повстання гетьмана Богдана Хмельницького проти Польщі, коли разом з поляками згинуло й сила жидів. І тут причиною нещастя ізраїльського народу стався ухил його провідників від чистого Слова Божого, а захоплення неправдивим "месією". Натурально, що це не є виправданням гонення й гонителів.

Цим "месією" був ізраїльтянин із Туреччини на ймення **Сабатай Цеві**. Народився він 1626 року в місті Смирна в Малій Азії. Його предки жили колись в Іспанії. Батько його Мардохай Цеві був відпоручником великої торговельної англійської фірми й здобув багатства.

Вже в дитячих роках Сабатай розумом і талановитістю, красою, чемністю й вихованістю відрізнявся вигідно від своїх однолітків. Він уникав звичайних дитячих забав і лустощів, воліючи на самоті читати, писати, вчитися та роздумувати. Рано він був втаємничений не тільки в Слово Боже, як у Талмуд із його заплутаними викрутасами. Познаюмившись з каббалистичним Зогаром, він почув себе в його несамовитих фантазіях, як удома. За вказівками каббали він постив, морив і мордував тіло бичуванням і часто, вдень і вночі, вліті й узимі, купався в морі. Виріс він на гарного, високого, стрункого юнака з чудовим чорним волоссям на голові й у бороді й з прекрасним голосом, що зачаровував людей мовою й співом. Цікаво, що до жіночої статі він не почував жодної принади. За жидівським звичаєм його одружили замолоду, але він не хотів сходитися з молододу дуже гарною дружиною, й вона зажадала розводу. Сабатай охоче згодився розійтися. Та сама історія повторилася й з другою його дружиною.

Ці події з його жінками звернули на нього загальну увагу. Його аскетичне життя приваблювало до нього людей. Навколо нього почали гromадитися учні, що їх він знайомив із Каббалою.

Очікування й сподівання Месії, як ми вже бачили, в той час дуже займали розуми ізраїльтян. По всьому світі поширювалася певність, що року 1648 Месія об'явиться, а року 1666 запанує над світом, поведе жидів до Єрусалиму й віддасть усю землю під їхнє володіння. Цього сподівалися не тільки всі жиди, але й численні християни. Коли надійшов 1648 рік, Сабатай Цеві скликав своїх учнів і за каббалистичними вказівками безбоязно вимовив повну назву Бога, що складалася із чотирьох літер Jhwh — Ягве. Понеже вимовляти це страшне ім'я пересічному ізраїльтянинові заборонено, бо це може вчинити тіль-

З Богом перемога!

(Із пригод проповідника Й. Г. Ц.)

Він був навернений і спасений через віру в Господа Ісуса Христа, коли йому було шістнадцять років. Шість місяців минуло від того часу, й він вступив до праці на невелике морське судно. Усіх моряків на тому судні було дванадцять душ. Він був єдиним наверненим християнином на покладі того судна.

Коли мав відходити з дому до корабля, дав своїй матері обітницю, що тричі на день під час молитви зустрічатиметься з нею при престолі Божої ласки.

Аби виконати цю обітницю, він мусів сходити на спід корабля, й там молився. При цім відчував, що його молитва не була би дійсною й не була би почута, якби він молився тихцем. Тому сміливо й відважно молився завжди голосно. Це й спричинило страшне переслідування з боку всіх його товаришів-моряків.

Вони почали вживати всіх засобів, аби примусити його перервати молитву: співали, танцювали навколо нього, коли він тільки розпочинав молитися, але всі їхні зусилля були надаремні — він не звертав на них жодної уваги й продовжував молитися. Вони кидали на нього різними речами й часами ранили його, він же молився. Спробували обливати його водою, але й вода не могла вгасити вогню віри в його душі. Одного разу роз'юшені моряки схопили його, прив'язали до столу й збили його так, що сліди ран від того биття він носить ще й досі. Але він і після того не покинув молитися.

Змовившись одного разу, моряки обв'язали його кодолюю (линьовою) попід пахи й кинули до моря. Він почав пла-

ки сам Месія, все оточення Сабатая зараз же признало його за справжнього Месію.

Вістка про те, що Месія з'явився, блискавкою полетіла по всьому світі, до найдалших його закутин, де тільки знаходились сини й дочки Ізраїля.

(Докінчення буде)

Л. Ж.-П.

вати навколо судна, доки стачало його сил. Коли підпливав до борту судна й хотів вилізти наверх, вони тичкою спихали його назад до води. Сила його згодом виснажилась, і він зрозумів, що вони хочуть його втопити. Тоді він почав голосно благати Господа, аби Той простив їм їхній страшний гріх. А потім гукнув їм: "Прошу вас, моє мертве тіло не лишіть у морі, пошліть його моїй мамі, й скажіть їй, що я вмер за Ісуса Христа!" Після цього стратив притомність, і вода накрила його.

Вони витягли його на поклад і привернули до життя. Знесилений лежав він на ліжку, зтиха плакав і молився... І сумління почало мучити його товаришів. Надвечір двоє з них зійшли до нього вдолину, у сльозах перепросили його. Він довго промовляв до них, і вони тоді ж покаялись і навернулись до Христа. Потім вони втрюх у сльозах і голосно почали молитися.

Їхні товариші нагорі почули голоси й гадали, що ті двоє знов катують молодого мученика. Тоді вони раптом почали тупати ногами й кричали, аби ті двоє залишили його й не мучили його більше. Усю ніч вони всі не спали й говорили, і сварилися, й радилися... Сумління мучило їх усіх... А за пару днів ще кілька з них прийшли перепросувати його. А за тиждень усі одинадцятьоро, враз із капітаном навернулись до Господа й Спаса...

За декілька днів по тім, коли наближалась пора бур і дощів, судно вишукало сховок в Провінстовн біля Кап-Код'у. Там на той час сховалось від бур до трьох соток невеличких прибережних товарових і рибальських суден і великих човнів.

На нашім судні щодня, від ранку до вечора, не вгавали християнські пісні й молитва. А кожної неділі ми збиралися на верхнім покладі й улаштовували там зібрання. Співи й молитви лунали понад затишною затокою. Молодий моряк проповідував нам Слово Боже, а ми з насолодою слухали. Вістка про ці Богослужбові рознеслася по всьому порту. Особливо подбав про це наш капітан: він оголосив командам усіх суден і човнів, що щонеділі о десятій годині вран-

ці на нашім судні відбуватиметься Служба Божа.

Наступної неділі навколо нас почали спливатися човни. Моряки незабаром заповнили поклад нашого судна; усі місця й усі переходи були зайняті моряками. Наш молодий моряк молився вдолині, приготовлюючись до зібрання. Незабаром він вийшов нагору й розпочав Службу Божу. Навколо нашого судна нерухомо стояли човни й люди на них так само уважно ловили кожне слово. Почали співати й могутня луна попливла понад портом. Потім юнак помовився й розпочав свою промову на слова евангелиста Луки 13:3: "Ні, глаголю вам: тільки ж, коли не покаєтесь, усі так само погинете". Зворушено та з сльозми свідкував він про безмежну любов Христа до них усіх і закликав їх до Бога. Дух Святий почав працювати в їхніх серцях. І коли він запитав, хто бажає, аби за нього молитися, багато рук на нашому судні й на човнах навколо нього піднеслося вгору...

Ми стояли в порту декілька тижнів. Щодня нові човни прибували до порту або відпливали з нього. Вістка про наш зібрання розносилася по них, і щораз нові моряки прибували до нас. Аби легше дістатися до нас, вони просили нас піднести високо на щоглі нашого прапора, й по ньому пізнавали нас.

В океані ревли буревії й смерть лютувала там, а в нашім тихім затишнім порту люди знаходили спочинок і спасіння не тільки для своїх тіл, але й для безсмертних душ. Багато їх тоді там прийшли до Христа...

У пригодах цього молодого моряка маємо приклад, що Дух Святий може робити через тих, що цілковито віддалися Богові й "побідили кров'ю Агнця, і словом свідчення свого, і не полюбили життя свого аж до смерті" (Відкр. 12:11).

Ми всі не можемо бути великими проповідниками, але всі можемо вчинити бодай щось найменше для нашого Господа, а Він може зробити так, що "від малого намножиться тисяча, від найслабшого — великий народ. Я, Господь, поквалю довершити це свого часу" (Ісаї 60:22). Часами навіть пару слів, сказаних комусь, або переданий людині

РОЗМОВА ЧИТАЧА З "ПІСЛАНЦЕМ"

Читач:

Не минай моєї хати
Мій "Післанче" дорогий;
Прошу я не занехати
І мене в цей рік новий!

Якщо кривду заподіяв
Я тобі, — мені прости;
Радо двері я відкрию,
Тільки скорше загости.

Як колись, ще в Україні,
Ти мене не покидав,
Жовті шати твої милі
Завжди люблю я вітав.

Світ увесь в тобі вміщався,
Всі його вістки ти знав,
Хто до Бога навертався,
Зараз всіх ти сповіщав.

В році цім тобі бажаю,
О "Післанче" дорогий,
Щоб до кожного ти краю
Ніс жупанчик жовтий твій!

трактат чи брошура можуть у майбутнім принести великий овоч. Кожен із нас повинен чинити для Господа бодай малесеньке діло.

Час швидко минає, дні є дуже лукаві й несталі. Сатанинські армії надзвичайно сміливо йдуть у бій проти Царства Божого. Антихрист незмірно діяльно працює в цім світі й провадить мільйони людей до вічного загину.

Тож, чи ж ми, віруючі, не повинні бодай щонебудь робити для Христа? На прикладі молодого моряка бачимо, що може зробити навіть одна слаба душа, якщо вона твердо й непохитно наслідуює Христа.

Якщо випадково ці слова перечитає колись якась людина, що сама переслідує віруючих, нехай би й вона зворушилась від них і сама на вернула до Спаса, поки ще час ласки Божої триває.

А хто вже віддався Христу й переносить гонення й переслідування, нехай той не дасться відвернути себе від Спаса та Його Слова й дороги. Нехай твердо встоїть на святому місці, як встояв при Бозі отой молодий моряк!

Опрацював **Йосип Шкула**, Чикаго.

Хай Господь благословляє
Твою місію святу,
Хай за тебе все лунає,
Слава Богові Христу!

"Післанець Правди":

(Виконавець цієї ролі може приколотися собі на груди П. П., або тримати його в руках).

Щиро дякую я, друже,
За побажання й привіт;
Ти зворушив мене дуже,
Як і попередніх літ.

Всі побажання приймаю
І готов служити всім,
Але я при цім бажаю
Теж сказати пару слів:

Чи ти знаєш, любий брате,
Що жупан жовтенький мій
Я би мусів замінити
Кожен місяць на новий?

А я ношу його довго —
По два місяці тепер!
А чи знаєш, що на голод
Ледве я торік не вмер?

Чи ти чув, що як я вскочу
В пароплав чи в потяг, — вмент
Мушу я, хоч і не хочу,
Заплатить останній цент?

Чи ти знаєш, що за морем
Сотки й тисячі братів
Виглядають мене в гору,
Аби я їх підкріпив?

Ти ж на все спішишся дати:
На одержу, їжу й лік,
Про мої ж жовтенькі шати
Забував ти цілий рік!

Тож благаю, любий брате,
Якщо любиш "Післанця",
То старайсь про нього дбати,
Й тим прославиш ти Отця.

Всього доброго й святого
Як мені бажаєш ти,
"Післанця" бодай одного
Нині ще передплати!

Склали: **Лука Підгорецький**, Канада;

Я. Ст-ий, Зл. Держ. П. А.

Рідна мова

... "Чуємо кожний власну говірку свою, в якій родились... чуємо, що вони розмовляють нашими мовами про величчя Боже?"

Дії Апост. 2:8, 11.

Їй на ймення було Марія. Народилась вона й свої дитячі та дівочі роки прожила на далекій півночі, на берегах суворого Білого моря в Архангельській області, розлогої Східної Росії. Струнка й білява, як північні березки, вона великими синіми очима часто дивилася в блакитну далечінь безкрайого моря, де блукали білі вітрила далеких кораблів і зникали дими пароплавів, що поспішали до незаних чужих країв. І її тягнуло до тих далеких таємничих держав, так як колись туди тягнуло великого російського вченого й поету Ломоносова, що за двісті років перед нею (як вона чула про це в школі) жив і сумував на тих самих берегах, що й вона.

Залишившись у дитячих роках сиротою, багато горя й журби зазнала Марія в житті. Не один раз вона плакала, не один раз голодувала, не раз кривдили її жорстокі люди. У школі вона чула, що повинна бути щаслива й горда з того, що живе в "найвільнішій країні світу", якій задростять усі інші краї й мешканці Європи. Але вона чомусь відчувала, що то — неправда, й що там закордоном життя цілком інакше. І її тягнуло за море.

Але не довелось їй плисти туди. Надійшла друга всесвітня (як казали в Світах — Атечественная) війна й її повезли не за море, але на полудне, в Україну, на працю в фабриці. Вона тишилась і з того, бо читала, що колись той же самий Ломоносов учився теж там, в Києві, в академії. Подобалась їй Україна з її теплим підсонням, розкішним повітрям степів, з її вишневими садами, прозорими річками, високими струнками тополями. Але незабаром засумувала там за рідною російською мовою, що її вухам була люба, як найкраща музика.

Та недовго довелось сумувати, бо прийшли в Україну німці й забрали її

разом з тисячами інших дівчат і хлопців і завезли в далеку Німеччину.

Тут було ще цікавіше, але незабаром і там почала сумувати Марія. Товаришки її забавлялися, танцювали, курили й забували про голод і небезпеку: Щоночі прилітали англійські а потім і американські літаки, й смерть загрожувала всім. Намагалась забавлятися й Марія, але завжди по забавах ще більший сум охоплював її. Серед війни, голода, коли навколо панувала небезпека й смерть, робітники та робітниці зо сходу — оstarбайтери, як називали їх німці, гулянками й забавами захоплювалися до безтями. Марії нудно, тяжко й лячно ставало від них: її тягнуло кудись угору, до чогось ясного, чистого й святого, за чим сумувала вся її істота. І вона знов журилась і плакала...

Одного разу товаришки звернули Марію увагу на робітника, що працював на машині недалеко від її машини. Товаришки сміялися й глузували з нього: він з жодною з них не сходився близько. До всіх був привітливий і чемний і в усіх викликав до себе пошану. Спробувала Марія з ним заговорити, але це було тяжко: він не знав жодного російського слова. Каліченою німецькою мовою, що Марія її починала трохи розуміти, він пояснив, що він — бельгієць; на мапі, що висіла в фабриці, він показав їй свій рідний край Бельгію, що був зараз поруч Німеччини. Говорив Альфонс (так звали його) тільки по французькому.

Від того часу він вітався з нею, помагав їй при її машині, якщо та псувалась. Але поводився з нею так чемно й обережно, як і зо всіма іншими. Марія почала ближче приглядатися до нього: він не курив, не лаявся, не пустував і не жартував з робітницями, не запрошував їх на пиво. Але помагав кожному, й завжди був спокійний, радісний і делікатний. У вільних від праці хвилинах він сідав набік, виймав із кишені маленьку книжечку. Часами зтиха співав з іншої книжечки з нотами. Марія з цікавістю дивилася на чорнявого приємного хлопця й часто її зір зустрічався з його зором. Тоді обое ніяковіли й відвертали очі набік.

Не тілесною красою, а якоюсь внут-

рішньою духовною силою приваблював він до себе Марію.

Якось одного разу, як він так зтиха читав і співав, вона підійшла до нього й заглянула до книжок. Він показав їх їй і пояснив, що одна з них — Євангелія, а друга — співаник. Німецькими словами й мігами він витлумачував їй, що книжки говорять про Бога, Христа, небо . . . Потім спитав Марію, чи вона знає Бога, Христа, небо?

Марія похитала відмовляюче головою. Вона чула про Бога, але їй у школі казали й учили, що Бога нема. Альфонс лагідно й ніби з жалем всміхнувся й сказав, що Бог — е. "Wo ist er denn?" (де ж Він є?) спитала вона. Тоді він показав на небо, повів рукою по фабриці, ткнув пальцем у вікно, за яким на обрії зеленів ліс і синіла далечінь зарайнських просторів, поклав руку на своє серце й переконано сказав: "Mein lieber Gott ist überall" (мій любий Бог є всюди)! Далі розмова ставала тяжчою, бо кожному з них забракло німецьких слів.

Марія довго не спала тієї ночі й увесь час у її вухах брєніла дивна відповідь хлонця: "мій любий Бог є всюди!"

Майже тиждень вони не бачились. Коли ж Марія з радістю побачила його нарешті, він привітав її по-російськом: "Здравствуй, Марія! Как твайо здоров'є?" Вона здивувалась. А він показав їй французько-російського словника й самоучника й вияснив їй, що він вчиться тепер російської мови, аби могли сказати їй більше про Бога, про Христа й про небо. Від того часу вона стала його вчителькою російської мови, а він — її духовним провідником. У вільні години вони сідали поруч і читали разом Новий Заповіт.

Була рання весна й цвіли вишні, черешні, яблука та груші. Війна лютувала й доходила вже до кінця. Переможена Німеччина лежала розбита й у руїнах. А в квітні прийшли в їхні околиці американці й пекло на землі, здавалось, скінчилося. Звільнені робітники всіх націй і держав раділи й збирались в подорож до своїх рідних країв. Не тишили тільки совітські громадяни. Засумувала тяжко і Марія. Уперше в житті зажурився й Альфонс. Одного дня на

будовах табору з'явилися оголошення в різних мовах про від'їзд додому робітників.

Альфонс прийшов до зажуреної Марії й з сумом сказав: "Маріє, звавтра я їду до Бельгії, а ти до Росії". Вона зтиха заплакала. За нею заплакав і він. Ці сльози сказали їм усе без слів. Вони зрозуміли, що Бог їх з'єднав для того, аби тепер розлучити. І це для обох здавалось страшнішим від смерті. На другий день уранці вони зустрілися востаннє, аби ввечері розійтися назавжди. Тоді вона сказала йому все. Відкрив і він їй свою душу. "Маріє!" сказав він рішуче: "чи віриш ти, що для Бога нема нічого неможливого? Чи віриш ти, що Він може зробити чудо? Чи хочеш зараз молитися зо мною й благати Його, аби Він нас не розлучав? Я не знаю, як Він це зробить, тільки вірю, що Він може все вчинити? Чи віриш ти?"

Вона зтиха відповіла: "так, вірю", хоч у душі її, здається, не було й зернятка тієї віри. Він почав гаряче й з вірою молитися, а вона безнадійно плакала . . .

Потім вони вийшли з табору й пару годин блукали навколо, прощаючись з руїнами Німеччини, що стали їм такими любими, як могила рідної людини. Потім із сумом пішли до табору, як засуджені на смерть. А коли ввійшли до брами, їх вразила метушня біля свіжих оголошень. Альфонс перечитав їх і кинувся до Марії; чудо звершилось: бельгійська влада оголошувала, що всі бельгійці можуть забрати з собою до Бельгії своїх чужоземних жінок і наречених. Марія мало не стратила притомності . . . А коли весняний вечір догорав, вони через вікно вагону дивилися на схід, де над Райном зникали знайомі руїни міст, фабрик, замків і сіл . . .

На передмістю великого бельгійського міста Л'єжа, Флемаль Гут ми мали велике зібрання у польській і французькій мові. По зібранні до мого чоловіка підійшла пара: чорнявий мужчина й синьоока жінка. Вона заговорила російською мовою, й коли мій муж відповів їй по-російському ж, жінка мало не заплакала від щастя: вона вже кілька місяців не чула чистої рідної мови. Це була Марія й її наречений Альфонс. За-

просили їх до польського зібрання. І вони почали з'являтися там щонеділі й щочетверга. Після кожного зібрання ми запрошували їх до себе, а іншими днями відвідували їх. І щораз вона світилася, коли чула свою рідну російську мову, молитву в тій же мові й Слово Боже в ній же. Вона так любила мову свого народу й свого далекого краю, що кожен раз розцвітала при перших звуках її. Здавалось, вона пила ті звуки рідної мови. А в той час Бог промовляв до неї мовою Духа Святого. І наступив день, коли вона вперше в своїм житті почала молитися вголос, благаючи Господа про прощення її гріхів, про те, аби Він прийняв її, як Свою дитину, й дякувала Йому за Його любов і чуда . . .

Увечері в суботу 29 вересня 1945 року в затишному домі молитви в Гляйн-Л'єж мій муж їх вінчав, і коли оповідав слухачам, що переповнили залу, про всю оцю пригоду, що я її тут розповіла, всі плакали від зворушення. А на другий день у неділю Марія у білій одязі входила до води, аби в святім хрищенні засвідчити про смерть усього старого. І все старе, дійсно, вмерло в ній того вечора. Усе, крім одного: крім рідної її мови. Вона ще більше полюбила свою рідну мову, бо, як признавалася і багато разів підкреслювала потім, у Христа та в Його любов вона повірила тільки тому, що про них сказали їй в її російській рідній мові . . .

Щороку на Зелені Свята ми згадуємо те велике чудо-добродійство, що його Господь учинив людям у день П'ятидесятниці. Тоді Він направив ту тяжку шкоду, що її люди самі собі колись заподіяли будовою вавилонської вежі, коли Бог мусів розділити їх за допомогою різних мов. Дух Святий показав на П'ятидесятницю як на дорогу, за допомогою якої Він знов може вернутися до спорожнімого серця. Ця дорога—це рідна мова кожного народу. Із вавилонського прокляття вона стає великим благословенням для народу, якому його рідною мовою можна відтоді звіщати Радісну Новину про розп'ятого за нього Спаса . . .

Поверх мільйона є нашого україн-

ського народу в Північній Америці. Тисячі скитальників, отаких, до яких належала колись і Марія, прибувають до Америки зо Старого Краю щотижня. Серед них є більшість таких, що ще ніколи не чули євангельської чутки в їхній рідній мові. Наш обов'язок — піти до них і сказати їм про Христа. Сказати їм у їхній рідній мові. Не ранили їхніх сердець чужою мовою, а сказати так, як колись було сказано Марії, її улюбленою рідною мовою.

Ходімо ж і ми до наших українських людей і скажімо їм нашою українською мовою про життя вічне й про шлях до нього. Через Слово Боже вони можуть статися тим струмом води живої, свіжою кров'ю, що влившись до наших церков, додасть їм нових сил і життя!

Наталія Жабко, Честер.

З'їзд УКРАЇНСЬКОГО МІСІЙНО-БІБЛІЙНОГО ТОВАРИСТВА У ЗЛУЧ. ДЕРЖ. ПІВН. АМЕРИКИ

У той час, як це число "Післанця Правди" було вже готове до друку, розпочався З'їзд Українського Місійно-Біблійного Товариства у Злуч. Держ. Півн. Америки. Аби дати можливість читачам "П. П." почути бодай коротеньку вістку про цей з'їзд, друк цього числа був затриманий до кінця з'їзду. Повне справоздання з духовних зібрань і фотознімки брата Тимофія П'ятночки будуть подані в наступному числі "П. П." Тепер же обмежуємось тільки коротенькими даними про цю радісну для дітей Божих подію . . .

З'їзд розпочався в Крумліні в суботу 28 а скінчився в понеділок 30 травня. Прибуло чимало братів і сестер із Крумліна, Честеру, Філяделфії, Кемдену, Атлантик Сіти, Бетлегему, Фриголду, Флемінгтону, Дітройту, Чикаго, Вонсакету, Бостону, Гартфорду, Н'ю-Йорку, Вустеру, Салему, Провіденсу, Вашингтону та з інших місцевостей. Усі зібрання були переповнені слухачами Слова Божого та відбувалися в атмосфері згоди, любови, єдності та в силі Духа Свя-

того. Відчуваючи потреби діла Божого, присутні щиро, з запалом та охоче склали значну суму на потреби Товариства, жертвуючи на місці та підписуючи від 1 до 200 доларів. Спис жертводавців та пожертв буде оголошений у наступних числах "Післанця Правди" в міру напливу пожертв. До Комітету Товариства ввійшли: през. **Павло Бартків** (старший), заст. през. **Василь Бура**, секр. **Л. Жабко-Потапович**, скарбник **Іван П'ятковський**, заст. скарбн. **Іван Бойко**, члени — **Йосип Шула**, **Гр. Домашовець** і **Дм. Гентош**. Генеральний Директор Товариства **Михайло Івахів**.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ ІЗ УСЬОГО СВІТУ

(Продовження з стор. 2)

ба і його дружина. Вони не можуть виїхати за океан, але хотіли би вислати до Америки свого сина-одинака, років 14. Хто з віруючих узяв би хлопця Свободів до себе й тим урятував би його?

★ Висилайте мені П. П. на цей рік. Чи могли би ви вислати П. П. також до мого брата до Німеччини? Нехай би він тішився там Словом Божим, так як я тут втішаюся "Післанцем". Я знаходжу в нім дуже багату поживу для моєї душі. Висилаю передплату.

Анна Медвідь, Америка.

★ Отримавши від одного брата разом з іншою літературою вашого "Післанця Правди", дуже зрадив, читаючи його. Чи не могли би прислати мені його? Якщо так (передплати вислати не можу, бо не приймають), буду дуже вдячний.

С. Гриценко, Англія.

★ На велику мою радість сьогодні дістав п'ять примірників вашого журналу, за що поспішаю висловити сердешну подяку. Дякую, що не забули, а згадали . . . Довго від вас нема листів . . . певно й вам там тяжко, як і нам отут . . . Нехай Господь допоможе вам у труднощах.

Пастор **М. Милашевич**, Франція.

★ Посилаю мою передплату, а пізніш вишлю знов . . . Нехай "Післанець Правди" йде за океан, і нехай за океаном його читають і забувають їхне горе й смуток.

Северин Хоркавців, Америка.

★ Я дуже вдячний Богові й вам, що отримую "Післанця Правди". Висилаю передплату. Посилайте далі.

Брат і сестра **Мізерний**, Америка.

★ Одержала П. П. й ще всього не перечитала, але вже хочу вас сповістити, що в журналі знайшла такі добрі й цікаві речі й наставлення . . . Хай Господь збагатить читачів П. П. через його духовну їжу; аби багатьох ще через нього могли прийти до пізнання Правди й Ісуса Христа.

Ваша сестра **М. Г.**, Америка.

★ Хоч я сам не казав вам прислати П. П., але ви почали вислати на замовлення брата Петра Боднара, то тепер, як дістаю його, бачу, що варто його мати в домі. Тож прошу прислати далі. Висилаю передплату.

Брат **Михальчук**, Америка.

★ Я змінив адресу. Прошу вислати до переходового табору. Буду вам вдячний за кожне число журналу. Заплатити, звичайно, не можу. Як можете, висилайте безплатно . . .

Сергій Герус, Німеччина.

★ Кажу жінці: Слухай, прийшов "Післанець Правди". А вона мені: Ади, хіба Господь його воскресив? Не повірю, доки не побачу! А я їй: На, дивися, ти невірна Хомихо! Вона подивилась, почала читати й заплакала: Боже, яке ж щастя! Та ж він до нас у Старім Краю приходив колись через віруючих! А тепер ми самі віруючі й можемо читати його. Але, слухайте, грошей не маємо, бож ми скитальники. На тих кавових плянтаціях гнемо спину щодня. Прошу, присилайте "отак", то значить, без грошей. Добре?

Гринь і Параня Бойки, Венецуеля.

★ Дорогі в любові Христовій сестри й брати Церкви в Менвіл! З великою

подякою доношу вам, що одержала від сес. Т. Мелаш пачку, а також поміч грошима двадцять долярів. Вони сталися мені великою поміч у житті з моїми трома сиротами. Мені вдові треба було би на них тут у Бельгії довго працювати, щоб заробити їх . . . Обидва пакети були в порядку . . .

Ваша сестра **Агнес**, Бельгія.

★ Посилаю вам на "Післанця" одного доляра. Дуже бажаю вам великого успіху . . . не міг післати більше . . . я вже старий, і працювати не можу . . . Бог мені свідок . . . а хочу, щоб люди читали журналу й наvertsались до Господа . . . Привіт бр. Барткову й усім братам і сестрам.

Йов Форсюк, Канада.

★ Вітаю вас любов'ю Господа! Висилаю вам частку мою на дорогого гостя "Післанця Правди". Я люблю його читати, бо завжди знаходжу в нім щось нового, про що я ще ніколи не чув . . . є що в нім читати, ще й з другими людьми поділитися. Ще раз прошу, висилайте мені, я завжди чекаю його. Нехай Господь благословить ваш труд!

Петро Гордон, Америка.

★ Жалію, що спізнився з передплатою. Часописа зустрічаємо з радістю й як гостем радіємо читаючи. Наша маленька групка віруючих зібрала малу поміч для П. П. Залучаю її тут. Нехай Господь благословить ваш труд у труді П. П.

Ф. Жила, Канада.

★ Я журналу П. П. одержував і дуже радо слухав, якщо було кому перечитати його. Бо я сам не можу вже читати, бо вже три роки як не бачу. Сонце пошкодило мені зір, так що ані читати, ані писати не можу. Бачу дуже трошки, але чоловіка вже не пізнаю. Моя жінка теж не може добре читати, читає дуже помало. Але посилаю вам поміч на П. П. хоч невелику, а ви посилайте його за океан до тих, що ще можуть читати. Нехай читають, поки ще мають здорові очі. Напишіть мені.

А. Воркун, Канада.

★ Перечитала П. П. й увиділа прось-

бу одного брата Іллі Мельника з Німеччини, що просить про П. П. Я не можу відмовити його просьбі й посилаю вам за нього передплату, а ви посилайте йому журнал. Я з нього не буду вимагати звороту передплати, хоч би він і вийшов із табору. Благаю Господа, аби Він визволив усіх тих нещасних із тих таборів на волю. Я сама небагата матеріяльно, вже стара й не можу працювати й заробити на себе, але я думаю, що кожен із нас міг би раз або два рази в тиждень не поїсти так смачно, а з того хоч частинку відкласти нашим скитальникам . . . О, щоб Господь поклав на серце тим, що можуть, помагати в ділі святим, піддержали скитальників у біді.

Ваша сестра **М. Гранік**, Каліфорнія.

★ Я колись був в українській армії. Потім по війні першій служив у Львові в "Маслосоюзі". А потім по другій війні опинився в Німеччині. Тепер від 1945 року слабкий, лежу в шпиталю. Відживлення зле . . . а мені як сухітникові лікарі кажуть добре відживлятися . . . Чи не можете вислати мені "Післанця Правди" . . . читаю його уважно, так само читаю вже й Біблію . . . Не можу вислати вам передплату, але вірю, що не лишите мене без духовної їжі . . .

М. Пр., Німеччина.

★ Брате, попросіть когось, аби нашому гурткові з шести скитальників якась добра душа передплатила П. П. Як Господь колись приведе нас на волю, ми звернемо.

Луць К., Німеччина.

★ Любий у Господі брате Потапович! Складаю вам щиро подяку за журнал "Післанець Правди", котрого я одержував на Скитальщині. Рівно ж прошу, аби й тут відвідував мене. Посилаю мою скромну пожертву, бо тепер я приїхав до Америки й вже працюю. Приїхав я за старанням бр. Н. Лукіяничука та бр. і сес. Думів, що виставили афідейвита й заплатили за мою подорож. Щиро та сердешно дякую їм за їхній труд і старання. Дякую й усім, що піддержували нас, скитальників матеріяльно й духовною літературою. Нехай Господь усіх винагородить!

Брат **Тимофій Пятночка**, Бетлелем.

★ Читаю "Післанця Правди" з радістю й подякою до Бога за живий і свіжий матеріал, котрий потішає й збудує віруючих, а також несе вістку спасіння погибаючим душам. Нехай благословить вас Господь надалі! подавати рядки здорової науки Святого Духа. Посилаю пожертву для немаючих чим заплатити.

Проповідник **Василь Кузів**, Канада.

★ Як ми втішились, як за одним разом дістали аж десять різних примірників П. П. Читаємо по черзі як приходимо з джунглів з праці. Забуваємо й тяжку роботу, й диких звірів, і повстанців . . . Це рідне слово, рідна мова . . . я один тут баптист, а інші сімнадцять українців — православні й католики . . . всі читають П. П. з захопленням . . . вони всі дякують . . . чи не могли би ви вислати більше примірників? . . . Чекаємо наших людей із Шангхаю та з інших портів (Китаю). На острові Семар вже кілька тисяч утікачів із Манджурії й Китаю. Є дуже багато наших людей з Зеленого Клину (з Сибіру знад Амуру) . . . всі шукають літератури . . . чекаємо П. П.

Василь Тимочко, Філіппини.

★ ★ ★

Вище подаємо тільки кількадесят листів, бо бракує місця на всі, а їх щодня приходиться десятки. Для того, аби задовольнити всіх просячих "Післанця Правди", треба було би друкувати його принаймні бодай п'ять тисяч примірників, а ми не маємо засобів і на половину. Саме дальше існування "Післанця Правди" стоїть під поважною загрозою, а це ось чому: друкарська праця піднеслася дуже високо у порівнянні до минулих років; багато передплатників внесли ще позаторік (1947 р.) маленьку передплату й вже третій рік не дають про себе жодної чутки; заокеанські держави ще мають заборону вислання грошей до Злуч. Держ. Півн. Америки; тисячі скитальників у Німеччині, Англії та в інших краях світу матеріально бідують і не можуть через це (як і через заборону) нічого вислати за П. П. А вони щодня благають не спиняти висилки їм журналу; дуже багато віруючих подають адреси невіруючих земляків і про-

сять вислати тим людям П. П., але при цьому часто нічого ні за них, а навіть і за себе не платять; з тих невіруючих ми не можемо нічого вимагати, але продовжуємо вислати їм часописа в надії й вірі що колись хтось зверне видатки. Аджеж ціль журналу теж нести Слово Правди й невіруючим.

Є ще одна поважна трудність щодо дальшого видання "Післанця Правди", але вона така страшна й неймовірна для віруючих людей, що ми її тут не подаємо зза сорому за спричинників її та в надії, що Сам Господь колись зрушить їхні серця й примусить їх покаятися за спричинення тієї труднощі.

Ці читачі живуть у Злуч. Держ. Півн. Америки й Канаді. До них звертаємося з проською уважно перечитати ці сторінки й благати Господа не допустити до спинення "Післанця Правди". Тисячі українських скитальників прибувають до Америки Полудневої й Північної. Серед них ми повинні сіяти друковане слово Боже. Жодний союз або якесь міське товариство не дають нам жодної субвенції. Отже, тільки віруючі Америки й Канади можуть підтримати часопис своїми жертвами. Пам'ятайте, що ні редактор, ні один співробітник П. П. не дістає жодної платні за свою працю в журналі: гроші йдуть тільки на друк і на експедицію.

"Післанець Правди" існує від 1 січня 1927 року. Не допустіть, аби він замовк на зловтіху й радість сатани та ворогів Слова Божого! Докажіть, що "П. П." потрібний для діла Божого серед нашого народу! Поспішіть йому на поміч у двадцять третьому році його благословенної й корисної праці!

Брате й Сестро! Почуй голос, що покликає до Тебе: "Прийшовши . . . поможі нам!" Дії 16:9.

Передплату та пожертви на "Післанця Правди" посилайте поштою тільки на ім'я **Rev. L. Zabko-Potapowicz** або на — **"Messenger of Truth", 324½ East 8th St., Chester, Pa.** Якщо передаєте гроші для "Післанця Правди" через когонебудь особисто, то будьте ласкаві написати пару слів до Редакції "П. П.", аби вона могла негайно вислати вам поквитовання.

Редакція П. П.

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ

Фраквіл, Америка. 26 червня в Фраквілі відбувся черговий районний з'їзд, на який з'їхались брати й сестри з доколичних пляцівок і церков. Промовцями були брати П. Бартків і Н. Шельпук. Усі ми тішилися спільністю в Господі та Його Словом і наукою. Проводячий А. Чебеняк дякував усім гостям за пам'ять про місцеву церкву й відвідини її гістьми.

Гість.

Ірвінгтон, Америка. З нагоди прибуття до нашої Церкви бр. М. Теслюка відбулося в ній скромне але урочисте привітання новоприбулого брата та його родини. Було чимало гостей з найближчих і дальших церков. Усі вони щиро вітали брата, якого або особисто або через П. П. знали досі. Бр. В. Могиляк, що так багато праці й засобів зужив для спровадження з Європи бр. М. Теслюка та його родини й для влаштування їх в Ірвінгтоні, особливо щиро привітав брата та його дружину й від імені церкви передав брату побажання успішної праці в церкві.

Церква в Ірвінгтоні, що її старанням бр. В. Могиляка та діяльних і щирих душ із Ірвінгтону й околиць заложено недавно, подає добрі знаки духовного життя й діяльності. Господь виразно благословив початки цієї праці, бо церква зростає й числом членів і духом. Чимало вже скитальників знайшли в ній тиху духовну пристань по бурях і негодах скитального життя й мандрівок. Є надія, що ще не одна скитальча родина прибуде до Ірвінгтону й зміцнить і себе й церкву.

Присутній

Честер і Крумлини, Па. Місцеві церкви й їх члени можуть радіти, що Господь не забуває про них, а посилає до них Своїх свідків, гостей із ближчих і дальших місць. З огляду на те, що ці дві церкви, в яких працюють брати П. Бартків і Л. Потапович, знаходяться близько одна від другої, так що гості, що прибувають до однієї, відвідують потім і другу, ми репортаж про ці від-

відини подаємо в одному донесенні. Отже, 15-19 червня був тут гостем бр. Др. І. Кмета, що тепер живе й працює для Господа в далекому Голивуді, Каліфорнії. Брат знаний є в східньо-стейтових церквах нашого Союзу як з колишніх своїх відвідин, так із праці в колись званому часописі "Баптист України", що його брат до 1928 р. провадив у Харкові, та з своїх числених праць і творів, що друкуються в різних журналах або вийшли окремими книжками в різних мовах. Відвідини брата та його промови, глибокі змістом і духом, залишаться в серцях усіх, хто мав нагоду брата чути. Крім наших церков брат відвідав Філядельфію, Кемден, Нью-Йорк та інші церкви нашого Союзу.

Потім наші церкви відвідав брат М. Пикунік, що колись працював у Честері, а тепер живе й працює в Огайо. Як і колись, так і тепер є брат гарячим визнацем Христа, що й сам не спить, і другим не дає спати, закликаючи їх до діяльності щодо спасіння душ. Слава Господеві й за цього брата!

У неділю 10 липня був в обох церквах бр. І. Барчук, що колись працював на ниві Божій на Волині, під Польщею, а останні роки скитався, як і інші, в Німеччині. Брат образно та жваво змалював у своїх промовах-повіданнях жахливе життя наших віруючих і народу під час останньої війни, коли різні "визволителі" визволяли людей на наших землях у Європі від майна, здоров'я, життя й спокою. Брат і його родина, що прибули з Європи за старанням нам усім званого любого й відважного брата Харитона Шибанова, поселився тим часом біля нього у Фриголді, Н. Дж. Нехай Господь благословить і прибуваючих до нас скитальників, і тих, що тим скитальникам усіма засобами допомагають! Ми віримо, що нові скитальники спричиняться до зміцнення наших церков.

Слухач.

Фриголд, Н. Дж. Крім бр. Барчука й родини, що їх спровадив сюди бр. Х. Шибанов, прибув до нас зо скитальщини старанням бр. і сес. І. П'ятковських брат Сильвесюк із родиною. Церква радісно привітала обидві родини.

(Продовження на сторони 19-ій)

"I am the way, the truth, and the Life"
(John 14:6)

UKRAINIAN CHRISTIAN MONTHLY
**"THE MESSENGER
OF TRUTH"**

Subscription: 1 year \$2.00; half year \$1.00

Editor-Publisher: Rev. L. Zabko-Potapowicz.

Заснований 1 січня 1927 року

"Я дорога, й правда, й життя"
(Івана 14:6)

"ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ"

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТІЯНСЬКИЙ МІСЯЧНИК

Передплата: Річно 2 дол. На півроку 1 дол.

Редактор-Видавець: Паст. Л. Жабко-Потапович.

324½ East 8th Street, Chester, Pa. U. S. A. Telephone: Chester 2-8142

На цю адресу висилати матеріал, пожертви й передплату.

No. 7-8. July-August 1949. — Ч. 7-8. Липень-Серпень 1949.

Сумні роковини

1914 - 1939 - 1949

"Чутимете про війни й чутки воєнні . . .

"Встане нарід на нарід, і царство на царство . . .

"Тоді видаватимуть вас на муки . . .

"І задля намноженого беззаконня прохолоне любов многих" . . .

Матв. 24:6-12.

Сумні спомини припадають на цей рік. Ось минає рівно тридцять п'ять літ від того часу, як 1 серпня 1914 року вибухла перша всесвітня війна, й десять років від початку другої війни, що вибухла 1 вересня 1939 р. Тридцять п'ять років світ живе під сталою загрозою пролиття крові, насильства, грабунку, нищення цілих держав і народів, під знаком варварства й жорстокости, що нагадують про темні, жакливі часи старожитности й середньовіччя.

Війни існували завжди, і були завжди під час них нищення й смерть — панами й володарями. Але то були часи, коли на цій землі ще або зовсім не було християн, або було їх ще дуже мало, так що впливу на решту людскости вони не мали. А ця решта була поганською, й від неї поширювалось все темне, жорстоке, нищительське й кровожерче.

Хоч яким слабим було християнство стародавніх і середніх віків, але від нього по світу ширилась та сила любови й гуманности, тее "світло світові", що створило ту людяність нових віків, що стримувала звірячі інстинкти

людей. Навіть війни 18 і 19 віків стали якимись, так мовити, людянішими, м'якшими. Під час війн воювали тільки армії й то тільки проти армій. Цивільне населення, хоч і страждало від боїв і походів, то тільки посередньо. Зате з'явилися були міжнародні постанови щодо захисту й опіки над цим цивільним населенням, над раненими, полоненими, втікачами тощо. Різні міжнародні організації, як ось "Червоний Хрест" та інші стежили за виконанням тих постанов. І хоч смерть і знищення постарому були панами війн, але ж з'являлися радісні знаки злагіднення, і то під впливом імени й науки Христа.

Та прийшов двадцятий вік, і показав, як далеко ще більшість так званих християн є від Христа та Його Слова. Дві останні світові війни показали їхне правдиве звіряче обличчя. І хоч напочатку першої війни люди в усьому світі ще стримувались, то під кінець її, після вибуху російської революції, перестали здержуватися, й показали виразно, якого вони духа. А цей дух був духом антихриста. І під час другої всесвітньої війни цей дух антихриста виявився в усьому своєму страшному, жакливому вигляді. Та війна показала, що в серцях більшости людскости панує не Христос, а диявол. Безвір'я, безбожність і звірячість — оце овочі, що їх приніс антихрист у цей світ. І тому так лячно, коли люди говорять про третю війну. Її приготовляє явно тільки антихрист.

Сила в безсиллі

“Людина родиться на муку, як іскорки, щоб їм летіти вгору”.

Йов. 5:7.

Призначення людини є в гірньому світі. “Про гірне думайте, а не про земле”, каже ап. Павло (Колос. 3:2). І на правду, варто страждати, якщо ці страждання мають привести нас до такої благородної цілі нашого освячення — до гірнього світу.

Але якщо святе призначення людини — пориватися вгору, до найвищого, небесного, то, навпаки, людина чинить велике зло, якщо вона величається, пишшається та бундючиться. У самопіднесенні заложена велика небезпека. Аби її подолати, навіть ап. Павло потребував особливо тяжкого й болісного тиснення. Він каже: “щоб . . . надто не величатись мені, дано мені колючку в тіло” (2 Кор. 12:7). Достойно не знаємо, що то за “колючка” була. Можливо, що це була особлива недуга очей, що на неї апостол натякає в Галат. 4:12-14, де він пише: “Ви ж знаєте, що я в немочі тіла благовістив вам перше. І не погордували ви спокусою, що була в тілі моїм, ані відопхнули, а як ангола Божого прийняли мене, як Христа Ісуса. Яке ж то було блаженство ваше! Свідкую бо вам, що коли б можна, ви б тоді, вирвавши очі свої, віддали мені”. Гадають, що апостол слабував на хворобу очей, що зветься офталмія, що й викликала у галатців таке співчуття до нього. Але, яка б то була “колючка в тіло” апостола, яка б то була “колючка” й у твоїм житті, брате й сестро, дуже важливим є знати, як тую колючку перемогти.

Перше, що чинить апостол, це те, що він молиться. Він знає, що сатана міцний — і могутній, але він теж знає, що є Хтось Міцніший від нього, що є Всемогутній. Це Той, що прийшов з неба, ввійшов до дому духа темряви, зв'язав його й зруйнував його справи. І апостол молився напевно до Христа, бо в відповідь на його молитву Господь нагадує йому про Його силу й каже, що то сила Христова (2 Кор. 12:9). Ця молитва апостола Павла пригадує нам мо-

литву Христа в Гефсимані. Там Христос тричі просить Свого Отця усунути від Нього чашу хресних страждань і цілковито віддається на Його ласку. А тут апостол тричі благає Христа віддалити цю “колючку в тіло” з подібною ж покірливістю волі Божественній. І там і тут страждання не зникає, але для подолання його дається благодатна сила. Господь може допомогти в усякій журбі. Він чинить це в той спосіб, що або зовсім звільняє від страждання, або дає силу перейти через вогонь страждань. Отож, Лота звільняється від вогняного суду в Содомі, а трьох жидівських юнаків у Вавилоні зберігаються неушкодженими в огнистій печі. Апостол теж дістає відповідь на молитву, хоч і не таку як він сподівався. Але ж він приймає цю відповідь радісно, бо ж у цій відповіді йому збільшено дійсно велику й добру вістку. Вже в тім була велика радість, що це Сам Господь сказав йому, дав йому відкриття великої таємниці. І в цьому відкритті є благовістя для всіх нас, що переходимо долиною журби, для всіх страдників, що гонені за ім'я Христа. Застановімось над цими словами, що звернені до тебе й до мене, та й приймімо їх до серця з повним довір'ям, бо ж це слова Самого Христа: “Доволі з тебе благодати моєї, сила бо Моя в немочі звершується”. Грецький оригінал дозволяє ці слова перекласти ще так: “Доволі для тебе Моєї любови”. Цієї любови вистачить на всі твої нестатки й потреби, на всі спокуси й нападки сатани. Тож право колись питав славетний проповідник Сперджен: “Чи боятись риба, що живе в морі, що їй забракне води для задоволення її спраги? Чи страшитиметься людина, що стоїть на вершині гори, що в цих гірських просторах не вистачить повітря для його віддиху? Або, чи миша, що опинилась у стодолах і клунях Єгипту, до яких Йосип ссипав сім років збіжжя, чи ж вона журитиметься про їжу? А ми ж віддалились на ласку Христа, у Кого безмежний океан Божеської любови, ласки й сили? Йому, нашому Відку-

пителеві, дана всяка влада на небі й на землі . . . “Сила бо Моя в немочі звершується”. Отже, виявляється, що наше безсилля не тільки що не перешкоджає діянню Божеської творчої сили, але, навпаки, сприяє йому. Коли людина потопає, а її рятують, то потопаючому треба здатися на ласку й волю рятуючого. Своїм борсанням потопаючий не допоможе рятуючому; коли ж він віддасть себе на волю рятувника, той його спасе. Тож, зрозуміливо, чому апостол приймає страждання й цінує їх: “Найбільше ж оце”, каже він: “краще хвалитись мені немочами моїми, щоб вселилась у мене сила Христова” (вірш 9). Сила Божа (грецьке слово “динаміс”, що від нього зродилось слово “динаміт”) це — всемогутня енергія, що створила всесвіт і що в житті апостола виявилася в “ознаках, чудесах і силах (вірш 12). Ця сила (міць) потрібна була йому до того, аби підневолити поган вірі, аби полонити всяку думку послухові Христовому. Знаючи цю силу із досвіду, міг казати: “не соромлюсь благовістування Христового, сила бо Божа на спасіння всякому віруючому” (Римл. 1:16). І якщо для спонукання цієї сили ми повинні страждати, терпіти пригнічуючу нас “колючку в тіло”, то нехай та “колючка” буде благосолвенна! Вона усуває наше “я” й дає місце ласці Божій. “І тоді ми приготівані для неба, коли наше я є мертво, а ласка панує в нас”. Наше безсилля (неміч) це добросприятлива умова для діяння Божого, водночас, як наша власна міць і слідкуюча за нею самопевність це — сприятлива умова для діянь сатани. Тож зрозуміливо, чому апостол навіть радіє з страждань. “Тим люблю мені в немочах, докорах, нуждах, гоненнях, тіснотах за Христа; коли бо я немічний, тоді я сильний”, каже апостол (2 Кор. 12:10). Я уявляю собі, як св. Павло навіть радісно всімався, коли його досягала біда, бож вона мала бути вістуном сили Христа, Його перемоги й торжества.

(Докінчення буде)

В. Ф. Марцинковський
Гора Карміл у Галилеї

Від Редакції. Ця стаття бр. В. Марцинковського є водночас радісним для всіх читачів “П. П.” сповіщенням про

те, що по деякій перерві Брат знов приступає до так цінної співпраці в нашому журналі. Перерва в роботі була викликана спочатку кривавими розрухами в Палестині, а потім сумною пригодою, в якій Брат був тяжко поранений. Вийшовши по довшому лікуванні з лікарні, Брат почуває себе настільки вже міцним, що може продовжувати працю в галилейських ізраїльсько - арабських церквах і співробітництво в “П. П.”. Дякуймо Богові за це!

МІЖ ДУМКАМИ . . .

Між думками думка
(А думок, як море!),
Одна ніжка, струнка
Сто велетнів боре . . .

Між думками думка
Щоб в земній долині
Пережити свято
В Божім напамині —

Щоб безвинне серце,
Щоб безвинні руки . . .
Та на перешкоді
Думки — чорні круки . . .

Між думками думка:
Жий вірою в серці,
Бог дасть тобі сили
Подолієш герці,

Що сатана лютий
На життя наводить,
А за труд і віру
Господь нагородить.

Ти птахою злинеш
У небо, де тихо,
Де вже не досягне
Ні горе, ні лихо.

Всі інші загинуть,
Ти ж вміла любити,
За те будеш в небі
Вічно, вічно жити . . .

Микола Борщівський
1938 року

★ Світські газети й журнали утримуються не з передплати, а з добре плачених оголошень про горілку, пиво, цигарки тощо. Духовні часописи утримуються з передплати й з пожертв віруючих читачів.

Два Божих запити

(Докінчення)

Друге питання, що його Господь ставить тобі, мій друже, подібне до першого. У першій книзі Мойсея 4:9 Господь запитав Каїна: **“Де твій брат?”** Бог жадає, аби ти відповів на перше питання: **“Де ти є?”**, але й на це друге: **“Де є твій брат?”** На протязі століть і тисячоріч люди самовпевнено столбували це питання глумливою відповіддю Каїна: **“Не знаю! Хіба я сторож брата мого?!”** На ці слова Господь прорік твердо й становчо: **“Слухай! це голосить кров брата твого до Мене з землі!”**

Цими словами Господь ніби рішуче стверджує: Так, ти є сторож брата твого! Ти повинен знати докладно не тільки, де ти сам є, але й де є твій брат! Господь хоче, аби не тільки ти сам прийняв Євангелію, але й дав її іншим, а також і братові!

Напочатку Господь створив людей з однієї крові (Дії Апост. 17:26). Тоді всі люди складали один народ і розмовляли однією мовою. Але гріх розбив і розділив їх на різні народи, племена, раси й мови та говірки. І тільки один Христос може їх об'єднати та злучити до однієї родини.

Гріх привів до того, що нині дві третини всього людства землі знаходяться в темряві поганства. Якщо ти не належиш до них, якщо на тебе впало світло Слова Божого, то ти повинен згадати про тих, що ще є в темряві. Ти є відповідальний за них і повинен подбати про те, аби світло Боже осяяло й їх. А як це зробити? спитаєш ти. Господь відповідає тобі: **“віра приходиться через слухання, слухання ж через Слово Боже” . . . “як же віруватимуть, про Кого не чули, як же чутимуть без проповідуючого?”** (Римл. 10:17 і 14). Ти повинен піти до поган і сказати їм про Христа. Де є твій брат? Ти повинен відповісти!

Бог з своєї сторони зробив усе, аби допомогти тобі відповісти й на це питання. Він не пожалував Своєї Дитини, але послав її на голгофську смерть. **“Христос, як був ми недужими, в свою пору за нечестивих умер”** (Римл. 5:6). Завдяки цій жертві Він спас тебе. Але

Він же й поклав на тебе відповідальність — йти до інших людей і занести їм вістку спасіння. **“Ідьте же, навчайте всі народи . . . ідьте по всьому світу й проповідуйте Євангелію всякому твориву”**, наказав наш Спас.

Отож, і ти повинен виконати цей наказ, якщо не хочеш бути винним на страшному судищу Христовім. Послухай страшної перестороги Божої з Єзек. 3:17-19: **“Сину чоловічий! Я поставив тебе сторожем дому Ізраїлевого, й ти будеш дослуховуватись слів із уст Моїх і врозумляти їх від Мене. Коли Я перекажу тобою безбожникові: Ти згинеш! А ти не станеш врозумляти його й говорити, остерігаючи безбожника від ледачої стежки, щоб йому жити, то беззаконник той умре в своїх проступках, Я ж доправлятимись буду крові його з рук твоїх. Коли ж ти остерігав безбожника, а він не навернувся від безбожності своєї й не покинув беззаконної дороги своєї, так він умре в проступку своєму, а ти врятував душу твою”**.

О, якою грізною пересторогою повинні бути ці слова Божі для кожного християнина! Господь знає, що ми нікого не можемо силоміць привести до Нього й до спасіння, але Він обов'язує нас, аби ми йшли до заблудших і несли їм Слово Правди. Ти можеш і повинен остерегти грішника, аби він утік від наступаючого страшного суду. Твоїм обов'язком є сказати йому, аби він приготувався зустрінути свого Господа та зрозумів велику ласку спасіння через Ісуса Христа.

Чи ти робиш це? Чи чиниш ти те, що є в твоїй змозі? Де є твій брат? Де твоя сестра? Де твій батько й твоя мати? Де є твій син і твоя дочка? Господь вимагає від тебе відповіді на ці питання! Він жадає їхньої крові з твоїх рук! Їхня кров покликає до неба через те, що ти легковажиш своє власне спасіння й не несеш її іншим людям.

Не легковаж же собі долі свого брата! Чи ти хочеш мати спасіння тільки для себе? Невже ти такий самолюбний, що не скажеш нікому іншому про Боже світло? Що ж ти тоді відповіш на суді Господнім?

О друже! Я благаю Господа, аби Він ті два важливі питання видрукував на

Єдиний мотуз рятунку

Дочасне життя непокаяного грішника є подібне до потопаючого човна на розбурханім морі. Хвилі гріха й спокуси б'ють на нього з усіх сторін. **“Нема миру безбожним говорить Бог мій”** (Ісаї 57:21). Він не знає, до якого прибіється берега, і тому жиє у безустаннім побоюванні за свою майбутність. Душевний стан такої людини відзначається тривогою й неспокоєм. І це є великим нещастям усіх невірних, але думаючих людей.

Приводом цього нещастя є гріх. Та людина, що грішить, відчуває інтуїтивно, що прийде колись на **суд Божий** і одержить тоді справедливую заплату. На такій дорозі стоїть кожна людина, бо всі згрішили й лишені слави Божої — каже св. Письмо (Римл. 3:23).

Який вихід із цього жакливого положення? Апостол Павло каже: **“Держись вічного життя”** (1 Тим. 1:12). Інші переклади подають: **“ухопись вічного життя”** (перекл. польський). Бо вічне життя — це **єдиний мотуз рятунку**, який закидає Бог до всіх погибаючих грішників. Вічне життя є в **Христі Ісусі, Господі нашім**. Він умер за нас на хресті, щоб ми могли жити через Нього вічно. Цей єдиний мотуз рятунку закидає до всіх погибаючих грішників сам **Бог у Христі Ісусі**. Його можна вхопитись і держатись до кінця **тільки вірою в слово Боже**. Ісус говорить: **“Покайтесь і віруйте в Євангелію. — Хто віруватиме та охреститься, спасеться; а хто не віруватиме, осудиться”**

(Мар. 1:15;16:16). **“Поправді, поправді говорю вам: Що хто слухає слово Моє й вірує Пославшому Мене, має життя вічне, і на суд не прийде, а перейде від смерти в життя”** (Йоан. 5:24).

Дорогий читачу! може і Твоє життя є немов той потопаючий човен на розбурханім і ревучім морі. Якщо так, то **вхопись і Ти** за цей єдиний рятунковий мотуз і **держись його** до кінця твого земного буття: тоді не загинеш ніколи, а будеш жити вічно . . .

Іл. Кубрин, Канада.

Б Л А Г А Н Н Я

“Почуй голос благання мого,
як на поміч Тебе кличу,
коли здіймаю руки мої
до храму святости Твоєї”

Пс. 28:2.

*

О, Боже мій, Боже! до Тебе приходжу
Сховатись під Твій віковичний покров,
Бо тут на цім світі добра не знаходжу
І знаю, що тільки у Тебе любов.

О, Боже мій, Боже! зміцни мої сили,
Бо серце в тривозі, спокою нема...
І сили ворожі тягар наложили
На душу, де нині холодна зима.

О, Боже мій, Боже! Ти сам подивися:
Спокуси вже змучили душу мою;
Я прошу, Спасителю, змилосердися
Й подай мені ласку і поміч Своєю.

Подай мені швидче Твою святую руку
І дух мій знеможений Духом Святим
Зміцни та скріпи... і гірку мою муку
Здійми з мене словом чудовим Своїм.

В Твоїм заповіті ходити я буду,
В руках Твоїх буде життя все моє;
Твоєї любови повік не забуду,
І славити буду ім'я я Твоє.

† В. Колодій (Америка).

★ Представництво “Післанця Правди” на Полудневу Америку. Брат Ілля Майкут призначається представником “Післанця Правди” на Полудневу Америку. Наших передплатників у всіх державах Полуд. Америки просимо вислати передплату на його адресу: Sr. I. Majkut, Rua Prates, 399. Luz—Caixa Postal 2680. Sao Paulo, Brasil.

твоїм серці: де ти є? де є твій брат? Згадай про Сусану Веслей. Вона була матір'ю 19 дітей, але щодня знаходила одну годину, аби помолитися до Господа за свою родину й за чужих грішників. Знаним є серед християн, що Гудсон Тейлор у Китаю завжди зустрічав схід сонця на колінах у молитві. Тож, не диво, що Господь так рясно благословив його місію в тій далекій країні!

В. Василина, Каліфорнія.

Коли б . . .

Лікар дому божевільних провадив свого приятеля через довгі коридори й залі того сумного дому, показуючи йому різних нещасливих хворих. Коли вони зупинились біля одних дверей й відчинили їх, почули з кімнати розпучливий вигук: “Коли б був я тільки послухав! О, коли б був я тільки послухав! . . .” Нещасний божевільний ходив по кімнаті з кута в кут, ломив руки й ридуючим голосом повторював тільки одне єдине речення: “О, коли б був я тільки послухав! . . .”

Зворушений лікар і здивований гість вийшли з дому й пішли по тінистих алеях парку. Через тихий шепіт тополів доносилося до них розпучливе голосіння нещасливого божевільного . . .

“Коротка, проста, але й страшна історія цієї людини”, заговорив нарешті схвилюваний лікар і почав оповідати . . .

. . . Він був стражником при залізничному мості через велику ріку ген на полудню. Міст був довгий, але невисокий, і тому, коли під ним переходили пароплави або вітрильні човни з щоглами, треба було всередині мосту підіймати вгору одне прясло. Стражник у своїй буді натискував гудзика, мотори починали діяти, й прясло поволі підносилося. Судно переходило під мостом, і прясло знов поволі спускалось у долину.

Одного дня стражник дістав по телефону з далекої станції повідомлення, що по полудні великий поспішний потяг із туристами має пролетіти по залізниці. Гострий наказ підкреслював, що між третьою й четвертою годинами, коли мав переходити потяг, міст у жодному разі не міг бути розведений навіть для державних і військових пароплавів.

Увесь день стражник був у химерній тривозі й напруженні. І коли надходила третя година, він навіть вилучив мотори й стояв у відчинених дверях буди, прислуховуючись до дзвінків телефону та споглядаючи на схід, звідки мав виринути з гір сподіваний поспішний потяг.

Як звичайно, почали підходити люди,

що вийшли з суден, і просили його перепустити їх. Усім їм він становчо заявив, що до четвертої години він навіть не розмовлятиме з ними. О години третій і двадцять хвилин прийшов ще один прохач. Стражник становчо відмовив і йому в його просьбі. Прохач почав благодіяти його й пропонував добру заплату. Стражник відвернувся від нього й перестав розмовляти. День був гарячий, і час переходив так поволі, що, здавалось, кінця тій годині не буде . . . Минуло ще півгодини. Із гір зо сходу не долітало жодного згука. Залишалось ще десять хвилин до четвертої години, й стражник почав вже думати, що потяга не буде, й що надарма він не скористав з тих грошей, що їх йому пропонували.

У цей мент надбїг ще один прохач. Це був щирий приятель стражника. Із слізьми в очах він почав благодіяти стражника перепустити його судно . . . залежало йому . . . міг за зволікання в пару хвилин стратити півмаєтку . . . якщо він негайно не перейде під мостом, то не захопить припливу, повної води в устю ріки при океані, й тоді стратить великі гроші . . .

Було шість хвилин до четвертої . . . Стражник завагався, глянув до гір і прислухався: там було тихо, як у могилі. Стражник махнув рукою, й включивши електричний струм, натиснув на іншого гудзика. Приятель побіг десь під міст . . .

Було дві хвилини перед четвертою, коли розвідне прясло мосту високо задерлось угору, а під ним почали посуватися щогли й задиміли коміни пароплавів.

І в цей мент різкий гуркіт і пронизливе свистіння різонуло вуха стражника. Він глянув на схід і побачив, що потяг, схиляючись на закруті, як випущена з лука стріла, з розпучливим свистінням, долітав до мосту . . .

Піднісши високо вгору руки, стражник кинувся по бічній стежці назустріч потягові . . . Дарма! . . .

Як гураган влетів потяг на міст і за один мент зник у приврві . . .

Коли кимсь заалармовані люди почали збігатися до мосту, вони побачили на нім стражника, що ломив руки й не-

самовито кричав: “О, коли б я був тільки послушав!” . . .

“І тепер він тут”, закінчував лікар своє оповідання: “і без перерви повторює оці, одні й ті самі безнадійні слова” . . .

Дорогий читачу! Чи не здається тобі часом, що подібні слова, таке саме нарікання доноситься до нас з іншого місця, що безмежно страшніше від дому божевільних? Чи не чуєш ти таких криків і вигуків із місця вічної погібелі, з пекла?

Так, там вічно лунають розпучливі вигуки: “О, коли б ми були тільки послушали!” . . .

О, коли б були вони тільки послушали голосу перестороги, напому та благання й були покинули дорогу гріха та погібелі! Але вони не послушали, подібно, як не послушав той нещасливий стражник.

А в той же час є ще надія для всіх, що живуть на цій землі. Навіть найтяжчий грішник може спастися, якщо послушає голосу Господнього: “Прийдіть — і розсудимось, говорить Господь: коли б гріхи ваші були, як багрянця — Я, мов сніг їх убілю; коли б як кармазин, були червоні, — обмию їх, як вовну. Схочете слуханням робом у Мене ходити, — буде вас земля усяким благом наділяти; заткнетеся ж, опір ставивши, — тоді меч пожере вас; це уста Господні говорять”. (Ісаї 1:18-20).

Якщо послушаєтесь цього голосу Божого, будете жити вічно; а не послушаєте, то з вами може статися те, що з стражником, і ви колись, не дай Боже, будете колись так само в розпуці кричати: “О, коли б я був тільки послушав! Коли б я був прийняв наказ Христа, то був би спасений!”

Поки ще не пізно, послушай голосу Христа й прийми Його.

Опрац. Йос. Шкула, Чикаго.

○

★ **Тисячі скитальників** у всіх краях і країнах світу читали й читають “Післанця Правди” досі безплатно. Якщо ви любите Господа й хочете, щоб Його Слово розходилося у світі поміж нашим народом, пришліть вашу пожертву на “Післанця Правди” для скитальників!

Навчила . . .

Брат Дмитро прийшов до проповідника своєї церкви вранці. На душі його, неначе каміння, лежали тягарі; через це обличчя його було нахмурене й сумне. Проповідник відразу це зауважив; “що з вами, брате Дмитре?” спитав він гостя. “Що зо мною? не добре, брате! Щораз то гірше. Старий роблюся, чи що . . . слабну, сил нема. А тут удома клопоти, журба. Ви знаєте, що хоч моя стара віруюча, але отака собі — ні гаряча, ні холодна — тепленька. А дочка й син підросли, світ їх тягне, перестають слухатися. А тут у господарці не порядки: дощу не було довгий час, все почало сохнути, а тепер як почало лляти, то вже й не перестає. Корова впала, а серед безрог якась хвороба. Злодії до ліску влізли; такі дубки гарні виплевав, а вони знищили їх; криниця завалилась . . . і так без кінця клопоти й журба.

Молодий проповідник почав розважати старого й навів йому декілька місць із Святого Писання, аби потішити. Пригадав йому за Йосипа, Йова, апостола Павла. Брат Дмитро слухав, але, здавалось, приклади й мова проповідника не мали на нього впливу. Нарешті, брат Дмитро перебив пастора:

“Ну, добре, брате! Я це все розумію й це знаю. Але, скажіть мені, чому ж воно так є: ну, певно, — Йосип бідував, страждав, але надійшов час, і тягарі скінчилися, й він спочив від клопотів. Так само було й з Йовом: мучився, хворів, але Господь, нарешті, вернув йому й здоров’я, й маєток, і дітей. А чому Господь не дає мені спокою? Поки був молодший, то й тягарів було менше. А тепер їх щораз більше, й щораз вони тяжчі, гірші. А саме головне, ось що: поки я був невіруючий, то мені й жилося, здається, легше. А від того часу, як прийняв Христа, то, здається, нема й кінця й краю клопотам і тягарям. Скажіть мені, що це таке? Чи Господь відступив від мене й не хоче слухати моїх молитов?” . . .

Проповідник був у клопоті сам. Усі його вияснення й приклади не допомагали й жодного враження на брата Дмитра не робили. Він почав у душі бла-

гати Господа — допомогти йому в цій справі. І раптом одна думка блиснула в його голові.

“Знаєте, брате Дмитре, помолімося, аби Сам Господь допоміг розплутати ваші сумніви й хитання. А потім ось що: підіть до сестри Степанихи. Ви знаєте, вона така духовна й досвідчена. Уся наша церква їх шанує й любить за її характер, життя й поради. Дуже багатьом вона вже допомогла своїми прикладами й радами. Підіть, прошу вас. А потім, вертаючись, вступіть подорозі до мене” . . .

Помолились, і брат Дмитро пішов.

Ішов він до Степанихи неохоче. Бо й справді, чим вона йому могла допомогти? Старенька, бідна та ще й неписьменна. Правда, що своєю спокійною, радісною вдачею та прикладним життям вона робила добрий вплив на інших членів церкви. Але, чи могла би вона щось порадити Дмитрові, багатому господареві, дияконові церкви, що на ній, можна сказати, вся церква трималась? Не хотілось Дмитрові йти до неї, але не було що робити — сказав проповідникові, що піде. Отже йшов, але в душі в нього складалось переконання, що з цих відвідин і так нічого не вийде.

“Піду, посиджу, спитаю, як живе. Я ж диякон. А може й допомогти матеріально їй щось треба. Бідна вона. Але говорити їй про свої тягарі? ні, не скажу. Як вона така дуже духовна християнка, нехай сама пізнає, що зо мною, й нехай Бог через неї Сам заговорить до мене” . . .

Старенька низенька хатинка Степанихи неначе всміхалась чистенькими шибками вікон і біленькими стінами. У хатині було теж чисто, тихо й утульно. Сама сестра Степаниха, як і завжди, всміхалась радісно й приязно.

“А, ще один гість! Ну, слава Богу, що побачила вас, брате Дмитре! Ви щось засмучений якийсь. Але це нічого, буває всіяко. Ось, я знаєте перу. Тут один старий сліпенький дідусь ходить через наш присілок на жабри. А з ним хлопчик маленький, сирітка. Поводирем старому служить. Так як їх, знаєте, погодувала, напоїла й кажу їм: помучились ви, бідні, напеклись на сонці. Ідіть, кажу їм, у садок, відпочиньте,

засніть під вишнями, а я вам тим часом сорочки виперу й висушу. Тож, вони бідолахи сплять, а я їм потім дам ще попоїсти, вкладу в торбу хліба, огірків та ще чогось із свого огороду, нехай ідуть додому спокійно. Шкода, одне старе, сліпе, а друге ще дитина, таке бліденьке” . . .

Брат Дмитро сидів на лаві під вікном, слухав тиху, лагідну мову сестри Степанихи, і йому неначе легше стало, ніби то не старенька говорила, а якийсь струмочок води ласкаво дзюрчав і навівав на нього спокій і мир . . .

“Знаєте, брате, я сьогодні зранку прокинулась така чогось заклопотана. Треба пір'я дерти, з села принесли люди, аби я заробила щось. А тут на горі від дощів таке бадилля кинулось, заросло все, полоти треба. А тут рябенька привела мені аж двадцяті курчат, то треба пильнувати, аби ворони їх не понижили. А там у сусіди нещастя: вона слаба, а діти маленькі, треба їм допомогти. Хто ж допоможе, як не ми — християни?”

І отож, знаєте брате, бігаю, клопочусь, хапаюся й за одне й за друге. А тут, як на гріх, отой сліпенький прийшов. Стоїть старе, слабе, трясеться; а мале при ній таке сумне бідне — сирітка ж воно. Брудні обое. А мені неначе щось блиснуло в голові: ось, бачиш, де біда? Оце нещастя. А ти нарікаєш? Здорова, видюча, хату маєш, огород. І їсти й пити маєш, можеш заробити, не потребуєш по чужих хатах ходити й просити! А що головне, та ти ж віруюча, таж ти маєш таку велику родину — стільки братів і сестер! Таж ти не сирота, а маєш Тата Небесного, що за тебе дбає і вдень і вночі! Таж тобі Він спасіння приготував через Сина Спаси! Яка ж ти щаслива! Сьогодні четвер, ще два дні попрацюєш, і підеш до зібрання . . .

Знаєте, брате, аж засміялась я, так мені радісно стало! В один мент дала собі раду: дала бідним їсти, а сама метнулась до хворої сусідки; зробила там порядки в хаті й з дітьми; вернулась, загнала рябеньку в комору огород може ще сьогодні почекаєти; випрала сорочки бідним. І так мені, брате, легко й радісно стало. Думаю, Господи, який же Ти добрий! А тут і ви, брате, прий-

Л Ж Е М Е С І І

Історичний начерк

(Докінчення)

Спочатку ані члени смирнської громади ані рабини-провідники не звертали великої уваги на месіянські пригоди й претензії Сабатая Цеві. Але багатий і заможний "месія" з протягом часу привабив до себе більшість смирнських жидів, а з рабинами поведився незалежно й з призирством. Рабини побачили, що незабаром стратять усякий вплив на громаду й почали підбурювати членів громади проти Цеві. Але коли й це не допомогло, вони виключили 1651 року

шли. Це вас Сам Господь прислав. Поки бідні спочивають, а обід вариться, я буду пір'я дерти. А ви, брате, якщо маєте трохи часу, почитайте мені з Слова Божого. Я так люблю послання до Филип'ян . . . Але, знаєте, неписьменна" . . .

Зворушений брат Дмитро відкрив Слово Боже й почав читати. І ніколи ще, здається, слова апостола не були для нього такі ясні, зрозумілі, потішаючі. Але, коли дочитав до голови четвертої, голос його почав тремтіти. "Радуйтеся завжди в Господі, і знов кажу: радуйтеся!" . . . читав він, і сльози почали самі спливати з його очей. Сестра з тривогою зиркала на нього . . .

А коли скінчив читати, заговорив зворушено й з сльозми:

"Дякую тобі, сестро, за твою науку! Ти мене потішила й заспокоїла. Оце, на, візьми й дай твоїм бідним, як прокинуться, а це тобі на твої видатки. І ще раз дякую, що ти мене навчила!" І пішов із хати.

А здивована й радісна сестра не знала, чи дякувати йому, чи питати про що? . . . і розгублено дивилась йому вслід.

Брат Дмитро вернувся до проповідника й йому подякував за пораду піти до сестри.

А тоді обоє знов стали навколішки й гаряче подякували Тому, Хто завжди й у всім і потішає, і навчає.

Т. С., Америка.

"месію" з громади. Довелось Цеві залишити Смирну й він переселився до Царгороду (Константинопіль). Там він зблизився з одним рабином Абрамом Яхині. Цей Яхині, що крім духовної праці займався гандлярством старовинними рукописами, що їх він постачав християнським ученим, відразу пізнався на "месії" й вирішив робити й з ним "добрі гешефти". За якийсь час він заявив Сабатаєві, що дістав звідкись надзвичайно цінний стародавній рукопис, у якому було пророцтво патріярха Авраама про месію — Сабатая Цеві. Дійсно, незабаром він показав той рукопис, де були, між іншим, такі слова: "Я, Авраам, був ув'язнений в одній печері на протязі сорока років і дивувався, що час чудес чомусь так довго не надходить. І ось якийсь голос звістив мені: "5386 року існування світу (себто р. 1626) народиться син, і назвуть його Сабатаєм. Він упокорить великого дракона, він — правдивий Месія, й буде без зброї провадити війну".

Цей документ ще більше підбадьорив Сабатая, й він від того часу почав діяти вже цілком одверто й сміливо. Натурально, Яхині зробився одним із помічників "месії". Тому що в Царгороді жидівська громада була не така велика й багата, а ще тому, що турецька влада в столиці почала зкоса поглядати на "месію", він забрав своє оточення та й перенісся з ним до міста Солуні. Тут він наробив галасу тим, що влаштував церемонію свого "шлюбу" з Торою, себто з Законом Мойсейовим. Це не подобалось рабинам, і вони вигнали Сабатая з Солуні. Почалось мандрівне життя "месії", який усюди підкреслював, що його "женуть за правду". Перейшовши через ряд грецьких міст, Сабатай Цеві переплив через Середземне море й опинився в Каїрі, в Єгипті. Тут його послідовником зробився багатий жид Рафаїл Йосип Гелебі, що займав високу посаду державного скарбника. Гелебі почав давати великі засоби Сабатаєві, й той кидав грошима серед єгипетських і ерусалимських жидів.

Чутки про щедрого й багатого "месію" тим часом поширилися по всьому світу. Жиди, розкидані по всій землі, почали приготувлятися до оголошення "нового царства". Вони всі були пере-

конані, що Сабатай Цеві незабаром візьме до неволі турецького султана, а їх, жидів, збере до купи й поведе до Палестини.

Поважні сивобороди рабини й статечні громадяни впадали в шалене захоплення й радість і починали “неначе малі хлопчики” скакати й танцювати в своїх синагогах. Звичайні бідні жидки високо підносили голови й призириливо дивились на не-жидів, бож були переконані, що незабаром Сабатай усю землю й усіх людей з їхніми багатствами віддасть у повне володіння жидів.

Надаремно розсудливі й розумні жиди перестерігали своїх земляків, вказуючи на неморальне життя Цеві й його коханок; жиди божеволіли й не хотіли слухати жодних пересторог. Серед оточуючих його прихильників Сабатай вибрав пророків Іллю та інших, які дали дурили людей, бо це було для них вигідно. Тепер вже не Сабатай роздавав гроші, а його прихильники зносили йому їх з усього світу.

Восени 1665 року Сабатай Цеві опинився знов у рідному місті Смирні. Жиди, приготовлені до прийняття його багатими братами, влаштували йому цареву зустріч. У величезній синагозі, освітленій тисячами свічок і каганців, Сабатай проголосив себе Месією. Хори співали, музики грали, а тисячі людей ревли: “Нехай живе наш цар, наш Месія!” Захоплення, божевілля й біснування охопило жидів. Люди покидали працю, переставали думати про щось інше, крім повернення до Палестини. Вони молилися, постилися, не спали по ночах, впадали в екстазу, прококували, співали, танцювали й божеволіли. Одні мучили себе постом і биттям, обливались зимною й ледяною водою, закопували себе в землю по шию, а інші влаштовували свята й забави на честь “месії”. Коли сам Сабатай з’являвся на вулиці, тисячі жидів оточували його, бажаючи приторкнутися бодай до країв його одержі. У натовпі душили насмерть слабих і хворих. Сам Сабатай ішов, співаючи псалму 98, а особливо її слова “правиця Його й святе рамя Його дали побіду Йому” (Пс. 98:1). Якщо він своєю палицею торкався когось, то той млів від щастя, бо й він сам і всі інші були переконані, що

той доторкнений піде просто до Царства Небесного. Біснування доходило до того, що батьки одружували не тільки молодь, але й дітей дванадцяти, де-сяти років і навіть молодших. Це робилося для того, аби прискорити збільшення ізраїльського народу, який увесь мав незабаром опанувати всю землю. Мораль серед жидів впала страшенно, і чоловіки й жінки сходилися разом, танцювали як божевільні й чинили чимало “непотребств”. Хто з жидів насмілювався виступати проти цих непотребств, або самого Сабатая, того виключали з громади, били й не одному з них загрожувала смерть.

Незабаром Сабатай зробився повним володарем Солуні, й мешканці її вже перестали боятися турків. Але коли турецькі урядовці звертали увагу на непорядки, їх заспокоювали багатими хабарями.

Тим часом чутки про “месію” ширилися далі по всій землі. І ширили їх вже не тільки жиди, але й християни — купці, послі, священники. Чимало глибоковіруючих людей було захитано тоді в вірі в Христа Спаса, бож вони з тривогою споглядали на солунянського “пророка” й питали себе й одні одних: “а що, як він є дійсно Месія?” Тим більше, що по всій Європі поважні, шановані жиди прилюдно кричали до християн, що Сабатай Цеві — правдивий Христос.

Поважний німецький учений Генрих Ольденбург, що жив у Лондоні, писав до філософа Спинози (в грудні 1665 р.): “Усі тут говорять про майбутній поворот на батьківщину всіх ізраїльтян, що вже більше як дві тисячі років розсіяні по всьому світу. Не всі вірують у це, але багатьох бажають цього . . . Якщо би ця вістка потвердилась, то стався би переворот у всьому”. По всіх європейських синагогах жиди молилися про скорий прихід Царства Божого. Друкарні не встигали друкувати особливих молитовників із портретом Сабатая Цеві.

До самого Цеві щодня приходили сотки листів, де його прославляли, як Бога, прибували тисячі паломників, аби тільки глянути на нього, й приносили гроші . . . Мільйони лилися до його скарбниці й потверджували його дум-

ку, що він — правдивий Месія. Якби в нього й не було цієї думки, то йому її накинули би були його поклонники.

Голова Сабатаєва вже почала крутитися від успіхів. Він почав навчати, що Бог відходить від керування світом і на Своє місце поставив його — Сабатаєва. Один раз, толкуючи Слово Боже, Цеві висловився так: “Бог є подібний до Цеві”. Потім він почав свої листи й декрети підписувати: “Я, Господь, ваш Бог Сабатаєв Цеві”. А ще далі почав усувати пости, переміняти свята й узагалі змінити віковічні установи й обряди ізраїльські. А накінець він почав іменувати своїх братів і найближених достойників царями й королями й роздавати їм держави й царства землі. Один брат був зроблений царем царів, другий — царем царів юдейських; держави еспанська, португальська, англійська й інші були таким чином “роздані” його приятелям. І ці наївні, бідні, обдурені люди вірили, що вони незабаром дістануть корони тих держав.

Не знати, чим би ця справа скінчилась, якби раптом не наступив несподіваний зворот. Турецькій владі обридло дивитися на цю комедію й вона дала наказ Сабатаєві морем відплисти до столиці Царгороду. Коли він сховався з корабля на суходіл, його зустрів якийсь турецький паша з поліцією. Цей паша “привітав” жидівського “месію” вдарили по обличчю. Коли він вдарив Сабатаєва в одну щоку, той підставив йому другу. І всі присутні жиди впали від цього в захоплення: з того дня вони про Сабатаєва почали розповідати як про мученика й гоненого за правду Божу.

У Царгороді Сабатаєв відрікся від свого месіянства й запитував, що він тому винен, що жиди лічать його за “месію”?

Турки посадили Сабатаєва Цеві в один замок у Дарданелях, але дозволили мати йому при собі його жінок і всіх достойників. Жиди й тепер не перестали вірити в нього, а тисячі паломників по старому прибували до замку й приносили “месії” багаті дари й гроші. Турки мали з цього теж великі прибутки. Але вкінці й це їм обридло й сам султан поставив йому ультиматум: або Сабатаєв відречеться взагалі від релігії Мойсеєвої й перейде на мохамедан-

ство, або його сплять живцем. Сабатаєв під намовами й турків і своїх же достойників згодився на перше й зробив визнавцем Мохаммеда й турком. Слідом за ним прийняли махомеданство й його всі найближчі прихильники.

Жидам же він пояснив, що повинен був так зробити з наказу Бога, й що Месією він не перестає бути. Тим же жидам обіцяв, що приведе до Закону Мойсея всіх турків, а туркам прирікав, що всіх жидів переверне на турків.

І жиди вірили йому й чекали, що він за два роки вийде з в'язниці й виконає своє месіянське завдання. Жиди всього світу вірили в це й молилися за нього: “Боже, благослови нашого пана й царя, святого, праведного Сабатаєва Цеві, Месію Бога Яковового!” Коли його запитували, що робити з тими, що перестають вірити в нього, Сабатаєв наказав таких забивати, навіть у суботу.

Сабатаєв жив у розкошах, маючи декілька жінок і всього подостатком, і провадячи розпусне безбожне життя. А жиди продовжували вірити в нього, як у справжнього Месію.

Десять років продовжував Цеві обманювати й турків і жидів. Але, нарешті, турки перестали йому вірити й заслали його до глухого закутку, де він і помер 1676 року.

Але серед жидів віра в нього не вмерла ще й потім. Майже сто років його прихильники й поклонники вірили в те, що він воскресне й заланує над світом.

Народ ізраїльський не прийняв Правдивого Месії, Христа Ісуса. Але зате багато разів сатана обдурював цей народ, накидаючи йому віру в різних ошуканців.

І трагедія Ізраїля буде продовжуватися й не спиниться доти, доки він не покається й не кинеється до ніг Господа Ісуса Христа. Згадуючи ізраїльтян, повинні ми всі просити Господа, аби Він змилосердився над тим народом і привернув його до Свого Сина й Спасителя Ісуса Христа.

Л. Ж.-П.

К і н е ц ь

Кожне число цього журналу сотками примірників висилається тисячам скитальників **безкоштовно**. Не забувайте про це, любі!

Через океан

У неділю 12 червня о год. дев'ятій ми прощалися з братами й сестрами нашої церкви в Мюнхені й з делегатами, що прибули на 4-у Конференцію Української Євангельсько-Балтистської Церкви. Потім посадили до авт нас усіх 55 осіб, і ми поїхали на летунський майдан за містом. Там знов перевірка багажу, залагодження різних формальностей. А на летунським плячу вже стояв, чекаючи нас, великий чотири-моторовий літак. Помолилися ми, подякували Господеві за можливість виїзду й віддали себе в руки та під провід доброго Провідника Спаси. За кілька хвилин опинилися в середині металового птаха. Зайнявши вигідні місця, перечитали 20-у псалму й ще раз помолилися. Тепер ми вже були готові до лету в далекий край. О год. 2 і 45 хвилин заревли мотори, й мимоволі поллялися сльози з очей при думці, що то вже надійшла розлука з Європою, з усіма рідними й любими, що ми їх вже не побачимо. А потім літак рушив до бігу й почав легко й лагідно підноситися догори. Розстелилися позамістові простори, гори, луки, саме місто обернулося й зникло в долині, а літак, забирючи щораз вище, ввійшов у хмари, й земля зникла. І вже ми не побачили Німеччини, хоч летіли над нею. Під нами пливли білі як сніг хмари-гори, а над нами світило гаряче сонце.

За пару годин роздали нам підвечірок і пояснили, що під нами в долині, на глибині 7 кілометрів, пропливає столиця Франції Париж. А о пів до дев'ятої ввечері літак почав падати в долину, й за пару хвилин ми опинилися на лєтовищу Шанон в Ірляндії.

Страшний рев моторів спинився, але ми були оглухлі й нам здавалось, що ми ще летимо. Годину й три чверті були на ірляндській землі. Відпочили, поїли, а потім знов у дорогу. Незабаром ми вже летіли над океаном. Опівночі ще вечеряли, а тоді всі почали куняти. Ми з дружиною перечитали 91-у псалму й забезпечили себе на безпечну дорогу молитвою. Не спалося мені. Десь о год. 3-ій зійшов над безмежною білою пустелею зійшов місяць і в супроводі

якоїсь самітньої зірки біг за нами, ніби освітлюючи шлях.

Через віконце ліворуч я бачив ліве крило літака й його два ліві мотори. Вони ревли й ревли. У темряві ночі жакливо виглядали вони, розпалені до червоного коліру; здавалося, що ввесь літак від них спалахне й згорить. А хтось неначе шопотів до вуха: не долетить літак до землі, не витримає ніяк! І тоді я ще гарячіш молився й просив Господа допомогти й залозі літака й усім нам. А потім, десь вже на середині океану, почав літак попадати в повітряні ями, й падав щораз удолину. Ніби невидимі ворожі духи хапали його, й штовхали, й кидали кудись . . . Сонні пасажири почали мліти й навіть тратити свідомість. Особливо тяжко було тим, що сиділи позаду, їх кидало міцніш. Почали їх відливати холодною водою. Наші місця були спереду, але мене скортіло скуштувати, як то там позад, і я пішов туди. І я стратив притомність, і мене двадцять хвилин обдївали водою, поки я очунав.

А франці розійшлися під нами хмари, й ми побачили й океан, і сонце, що випливало над ним. А ще за годину якусь з'явилися береги канадійського острова Н'юфаундленд. А там літак приземився, й ми знов дві години відпочивали. А потім знов у подорож, вже понад суходолом.

Рівно в полудне літак обкружив Н'ю-Йорк і спустився на лєтовищу. Земля, вихід на неї, остання контроля й, нарешті, зустріч із братами В. Могиляком і Н. Лукіянчуком, що приїхали назустріч нам.

Ось і місце нашого замешкання в Ірвінгтоні, що його приготував для нас бр. В. Могиляк. Подякувавши Господеві за Його ласку й поміч, годилося подякувати й Церкву в Ірвінгтоні й бр. Могиляка за поміч і привітання. А тепер дякуємо й усім братам і сестрам ув Америці й Канаді за моральну й матеріальну підтримку нам на скитальщині. Особливу подяку висловлюємо братам: Н. Лукіянчукові, П. Барткові, Й. Шкулі, М. Івахові, Я. Гомінюкові, Петлюкові, П. Кіндратові, А. Радивонюкові й В. Іщуківі.

М. Теслюк із родиною.

Rev. Michael Tesluk
687—18th Ave., Irvington, N. J.

Я вже буду . . .

(Оповідання з життя)

На кінці маленького містечка жив зо своєю родиною один чоловік на ім'я Бенсон. Він не був доброго здоров'я й часто хворів.

Як і багатьох інших людей у наш час, Бенсон не хотів знати Господа, хоч у той же час його жінка вірила Господеві та любила Його всім серцем.

Якось звичайна слабкість Бенсона збільшилась, так що він мусів лягти в постіль. Хоч його доглядали якнайкраще, хвороба не зменшувалась, а навпаки, зростала. Лікар старався допомогти йому, але нічого не міг вдіяти. Бенсон щораз ставав ближчим до порогу смерті й не міг вже навіть говорити.

Але його дружина все ще не тратила надії й благала Бога, аби Він іще підніс її чоловіка, аби спас ще його душу. Сидячи біля ліжка хворого, вона все йще очікувала якоїсь переміни до кращого.

Незабаром стало хворому ще гірше, і він втратив притомність . . .

Одного разу, коли жінка сиділа при хворому, теж уже сподіваючись злого кінця, вона помітила в чоловікові якийсь неспокій: він легенько покрутив головою з однієї сторони в другу, і слабим голосом але виразно сказав:

"Я вже буду . . . Я вже буду, якщо даси мені ще часу" . . . По тих словах хворий раптом заспокоївся й заснув міцним здоровим сном, так, як ніколи перед тим не спав.

По двох годинах Бенсон прокинувся й попросив їсти. Увечері прийшов лікар, оглянув недужого й заявив, що хворому краще. Потім додав, що навіть є надія на те, що він житиме.

За декілька тижнів Бенсон видужав цілком і пішов до своєї праці. Якось його дружина почала його розпитувати, що мали означати його слова: "Я вже буду" . . . Тоді Бенсон поважно розповів їй, що мав якесь видіння й під час його обіцяв Богові, що буде вже Йому служити, якщо Господь подарує йому життя.

На жаль, Бенсон незабаром забув про свою обітницю віддатися Христові й Йому служити. Та його дружина не пе-

реставала благати за нього Ісуса. Хоч її муж був і добрий, і порядний, але він був неспасений.

Так проминуло декілька літ. Одного дня наймолодша з трьох донечок Бенсона, що її батько любив найбільше, раптом заслабла. Вона наступила на скло й сильно поранила ногу.

Лікарі заопікувались дівчиною, але вона не видужувала. Наступило зараження крові й лікарі висловили побоювання, що дівчина помре.

Тоді батько зрозумів, що Бог хоче покарати його за відступництво. Він упав на коліна й почав молитися:

"О, Боже, прошу Тебе: даруй їй життя й не бери її від нас. Я знаю, що я тяжко згрішив. Але тепер я ще раз обіцяю Тобі: якщо Ти, Господи, вздоровиш мою доню, то я вже буду служити Тобі напевно!" . . .

І Господь знов вислухав Бенсона, й дівчині стало легше. Щодня її сили збільшувались, а рана загоювалась.

Бенсон швидко заспокоївся і . . . і знов забув за свою обітницю. І так проминув ще рік.

Одного разу Бенсон працював при машині, що лущить кукурудзу. Нараз машина якось ухопила його за рукав, схопила його руку поміж вальці, поламала руку, а тіло пошарпала. На протязі декількох днів ранений відчував страшний біль. Часами, коли біль ущухав, хворий пригадував собі своє минуле життя.

Одного разу він пригадав свою обітницю, що він її вже двічі складав Господеві, і жодного разу не виконав. Наступила неділя. Хворий увесь час думав про своє відступництво, і гарячий біль переповнював його душу. Йому стало так сумно, так тяжко; він зтиха раптом промовив до дружини:

"Іди, заклич но до мене проповідника".

Жінка з радістю побігла до телефону. За короткий час проповідник з'явився. Він зараз же пішов до хворого. Довго-довго вони розмовляли . . .

Коли жінка ввійшла до кімнати, її чоловік із радісним обличчям говорив до проповідника:

"Брате, я тепер остаточно віддаюся Господеві й я вже буду служити Йому й ніколи Його не зраджу. О, я пізнав,

Лист із Америки

I

З порту, в якому ми зійшли з паролава, треба було їхати автами до станції залізниці. Чекаючи потяга, перечитали ми всі оголошення, все розглядали. Бож усе було цікавим для нас у новім краю. Раптом діти наші звернули увагу на невелику полотняну торбу, що висіла на стіні при касі й була наповнена паперами. Напис на торбі пропонував подорожнім брати безкоштовно літературу й читати. Почали ми її розглядати й переконались, що то все — релігійні трактати, брошури й навіть книжки.

Цей випадок зробив на нас величезне враження й показав нам правдиве обличчя Злучених Держав; ми відразу відчували, що знаходимося в правдиво християнській країні.

При в'їзді до кожного міста, містечка й села ви помічаєте тут насамперед церкви й школи. Це найпомітніші будови. Церков так багато, що часами дивуешся, для кого вони тут? Але треба знати, що вони всі невеликі й розраховані на те, щоб обслужити всі райони міста. Усі віровизнання мають по декілька церков навіть у малих містах.

У неділю й у свята по всіх оселях ущукає автовий рух. Тільки вліті на головних шляхах, що провадять до моря та до місць відпочинку, бачите авт навіть більше, як у будні. На всіх же вулицях, що провадять до церков ви бачите групи й поодиноких віруючих, що

як Він любить мене, як Він бажає мене спасти й як за допомогою цих нещастя нагадував мені про мою обітницю”...

І він, і його дружина, і проповідник — всі троє почали в сльозах молитися...

Бенсон на цей раз не зрадив даного Богові слова: він залишився вірний Христові й служив Йому до кінця свого життя, і свідчив про Нього багатьом; і дякував Йому, що Він так довго прощав йому його невірність.

О, пам'ятайте про ваші обітниці, що Ви їх складаєте Господеві!

Za Gospel Herald'om

зладив В. Колодій †, Америка, 1939.

пішки із бібліями та співаниками в руках йдуть до Служби Божої. Двері церков відкриті, й звідти лунають співи та гра органів тощо. По радіо до ночі не перериваються передачі Богослужень із багатою програмою.

Є тут багато церков для різнонаціональних груп, що провадять діло Боже в їхніх рідних мовах. Але тенденція більшості — вживати в церквах мову державну — англійську. Принаймні, молодь всюди потроху забуває мову батьків. Тільки католики й жида виказують подивугідну впертість і витривалість і твердо вживають — перші латинську, а другі гебрайську мову.

Релігійне життя тут усюди є домінуюче. При всіх урочистостях і актах і державних і громадянських свято всюди розпочинається або Службою Божою або, принаймні молитвою. Ми були на випускній академії місцевої школи. Сотні учнів, хлопців і дівчат у традиційних реверендах і беретах і тисячі батьків і родичів учнів виповнили місцевий театр. Розпочинаючи урочистість, директор школи запросив пасторів різних визнань до молитви. Глибока тиша панувала в театрі, поки святі слова молитов линули до престолу Всевишнього. По скінченні урочистости знов щира молитва була її довершенням.

Довелось мені з віруючими їхати на Богослуження по широкій прекрасній дорозі, що провадить до старого міста за 100 миль звідци. І ось дивна річ: не мої співподорожні, “старі” американці, а я їм звернув увагу на різні великі тексти, що були по боках дороги. Взагалі, тут при дорогах ви побачите багато рекламових оголошень, штудерно розписаних, розмальованих і освітлених. На спеціально збудованих залізних руштованнях і каросеріях, вони коштують певно великих грошей. Місцеві наші земляки, що пережили тут вже по 30 і 40 років, не звертають на ці реклами вже жодної уваги; бож, це все оголошення про пиво, горілку, цигарки, авта, готелі, гуму до жуття й т. п. Але мені раптом кинулись до очей слова з Святого Писання: це були тексти з Євангелій та послань апостольських. Як приємно було їх читати й знати, що є ще люди тут, що не тільки не женуться за наживою, але й свої засоби жертву-

ють на діло поширення Слова Божого!

Так, тут є щирі діти Божі, що готові зробити все для того, аби Царство Небесне зійшло на цю грішну землю. Скільки шпиталів, сиротинців, домів убогих і старих, скільки університетів і різних інших шкіл тут існують і працюють за пожертви віруючих!

Як і у всьому світі, в Америці по містах дуже багато шинків, барів і інших місць споживання горілки та других отрут. Але зате тут є міста, де нема ні однісінького шинку, де не тільки нема пива й цигарок, але де навіть покарають такого, хто привезе туди цю отруту. Є міста, де в неділю всі кіно закриті, або й такі, де нема жодного кіна й театру.

Часто доводиться мені переїздити через деякі оселі, що недалеко звідци. Там у цих оселях особливо чисто й тихо. Місцевих авт там майже нема. Затє ба-

гато бричок із кіньми, що є рідкістю в цій країні шаленої моторизації. Будинки там старовинного фасону, як у містах середньовічної Німеччини або Голляндії. Що ж найбільш цікаве там — це мешканці. Старі й молоді, всі в чорному старосвітському вбранні: жінки в білих ченцях, чоловіки в широкополіх капелюхах; мужчини мають борода, і жодна жінка чи дівчина не має намальованих губ або пазурів. Це старі англійські квейкери, або голляндські меноніти. Старі рахують за гріх навіть їздити автами. Життя в них старе, патріярхальне. Затє молодь така гарна та здорова, що тільки малювати їх. У їхніх оселях багато церков, затє нема ані шинків, ані в'язниць; бо там нема злочинів і злочинців. Є ще святі люди в цьому світі!

Я. Скитальченко.

Куток місіїної праці

З'ІЗД УКРАЇНСЬКОГО МІС.-БІБЛ. ТОВАРИСТВА У ЗЛУЧ. ДЕРЖ. ПІВН. АМЕРИКИ

В останньому числі "Післанця Правди" було подано вже деякі відомості про цей З'їзд. Тут належить подати хіба тільки деякі подробиці та загальне враження.

З'їзд розпочався в суботу 28, а скінчився в понеділок 30 травня. Відбувся він у Церкві в Крумліні, де пасторами є брати П. і Д. Барткови (тато й син). Вони обое, а також ген. директор Товариства бр. М. Івахів тримали провід у зібраннях, а промовляли крім них різні приїзdnі брати — гості бр. В. Бура, Й. Шкула й ін. Настрій, як і всюди, де збираються діти Божі в ім'я Сина Його, був погідний і благословенний. У суботу відбулося два зібрання, у неділю — три. Церква була переповнена як місцевими членами, так і гістьми з ближчих і дальших церков.

Головними темами промовців були — Царство Боже й справа місії серед нашого народу. Усім присутнім гаряче та надхненно вияснявалось на підставі Слова Божого, що в той час, як різні місії серед різних народів вже віддавна займаються поширенням Правди Божої серед їхніх народів, наш народ пови-

нен мати так само відданих Христу й Його праці братів і сестер, що ширили би серед нього Євангелію.

Найцікавішим було прощальне зібрання в понеділок уранці, а то тому, що в нім брали участь усі гості, що прибули з дальших місць. Провадив це зібрання бр. Павло Бартків. Одним із перших промовив бр. П. Ляняк із Масс. У словах цього старого й досвідченого робітника серед нашого народу світилась глибока віра в місіїну працю. Треба пам'ятати, що між двома світовими війнами цей брат не мало часу, енергії та засобів віддав на поширення Євангелії серед наших земляків на Лемківщині, звідки брат походить. Не раз перед війною його ім'я з подякою Господеві за нього згадували наші брати в Вапенному, Мацині та в ін. місцях.

Сестра Ольга Ленарт чудовим співом ситила душі присутніх. Потім сес. Росяк говорила про працю Божу серед наших людей у Вонсакет. Цікавою й цінною була її порада сестрам — відкладати на місіїну працю по 5 центів кожен раз, як сідаємо до їжі. Цю її пораду згадуватимуть довго щирі віруючі. Сес. Скоря передувала поздо-ловлення з того ж Вонсакет та з околиць. Говорила про труднощі в праці,

що проти них треба боротися. Зворушливо згадала про своє навернення й закликала до жвавої місійної роботи.

Маленький Євген Лемцьо, син батьків, що народилися в Америці й потрапили своїх дітей виховати в любові до Бога й свого народу, нагадав своїм співом про цю любов.

Бр. І. Курівчак із Деляно продеклямував два вірші: "Конференцію скінчили" та "Блаженні". Підкреслював, що митут на землі залишаємося ще на дуже короткий час, і повинні використати його для Господа та Його праці. Бр. В. Радик згадав про початки праці в Фраквіл і в околицях і закликав до піддержки діла Божого й місії. Бр. П. Бартків доповнив його спомини про благословенну роботу в тих місцях. Жалували присутні, що не могли мати на з'їзді братів Чебеняка, Гентоша та ін. віруючих звідти.

Бр. Колішко, що приїхав з Європи не так давно, згадав про щирі працю Божу братів Ланяка, Костева, родини Скорих та ін. у Масачутсет. З вдячністю розповів про старання братів Н. Лукіянука та В. Могиляка привозити з Європи щораз нових скитальників. Заохочував віруючих не забувати надалі про скитальників.

Тоді бр. Н. Лукіянука говорив про "практичне християнство" й доповнив повідомлення попереднього брата щодо скитальників у Європі та спровадження їх до Америки. Відзначив, що треба безперестанно й далі підтримувати скитальників харчами. За останні два тижні брат вислав 720 фунтів жирів для скитальників. Не перестає чинити всі зусилля, аби спровадити якнайбільше скитальників до Америки. Нагадав, аби віруючі не жалували засобів для цієї святої справи.

Тут бр. Тим. П'ятночка, що якраз приїхав за старанням бр. Н. Лукіянука й родини Думів (з Бетлегему) до Америки, нав'язав до промови бр. Н. Л. і свої слова та закликав допомагати скитальникам. Треба підкреслити щирі старання бр. П'ятночки бути на всіх з'їздах, які він і фотографує завзято. На жаль, щораз дошкульніший брак засобів у "П. П." не дозволив і на цей раз подати ці чудові знімки брата до

цього числа. На закінчення бр. Т. П. продеклямував довгу гарну картину-вірш "Гординя", що зробила на всіх глибоке враження.

Бр. А. Костів докладно описав працю в Масачутсет і особливо в районі Вонсакет. Закликав до допомоги Міс. Товариству й скитальникам.

Сес. Чернова передавала привітання з Нью-Йорку. Сес. Гомінюк висловила свою радість і любов до всіх віруючих. Сес. Д. Марчук під час своїх свідчень говорила за радісні й сумні пережиття віруючих. Бр. Вас. Бура підкреслював труднощі в праці Місійного Товариства й запрошував піддержати Тов-во. Бр. І. Пятковський просив піддержати його молитвами на новому відповідальному становищу. Брат Бік заохочував до місійної праці в рідній мові. Зворушливо вказував на необхідність молитви в місійній праці бр. Ф. Гриценюк, а сес. Гриценюк теж підкреслила потребу щирої любови між віруючими щодо тієї праці. Далі говорила с. П'ятковська, а брат М. Івахів виголосив закінчуюче слово щодо праці його, як ген. директора Товариства. Промовляли й ще деякі брати, як бр. Й. Шкула та інші, але, на жаль, місце для цього репортажу вже вичерпується, й треба кінчати.

Роз'їхались усі з почуттям, що з'їзд виконав своє завдання й добре буде, якщо такі з'їзди повторюватимуться на славу Божу!

Самовидець.

Від Редакції. Під кінець з'їзду, після гарячих закликів бр. Й. Шкули, присутні склали чималу суму на місійну працю в Європі та в Америці. Місійне Товариство просить нас оголосити, що по жертви на цю ціль і надалі треба висилати на адресу:

Mr. John Piatkowsky

P. O. Box 228, Freehold, N. J.

Тільки один бр. І. П'ятковський уповажнений Товариством виставляти поквитовання, що надсилаються для Товариства.

При цій нагоді читачам і передплатникам "П. П." нагадуємо, що **пожертви й передплату** для "Післанця Правди" належить висилати виключно до Редакції П. П.

ЗАКЛИК

Дорогі в Господі приятелі й прихильники місійної праці!

Ми просимо вас молитися за місіонерів у Європі та в Полудневій Америці. У ваших молитвах згадуйте виразні потреби. Тож, моліться й за працівників домашньої місії. Нехай ці молитви будуть поважними. Якщо ми молимося з вірою й надією, то Бог чує й відповідає на молитви.

Так само ми тут повинні згадати про поміч для наших заокеанських братів і про поміч для тих скитальників, що тепер прибувають звідти до Америки. Молімося спільно й гаряче за цю справу, бож "много бо може молитва праведного ревна" (Якова 5:16).

Скитальники, що прибувають сюди за океану, мають часто великі потреби, про які їм ніяково говорити, а нам тут описувати. Ви повинні це зрозуміти й прийти з допомогою. Допомагаючи їм, ми й їх і себе самих зміцнимо в надії й у вірі в Божу вірність. Підтримуйте ваші молитви ділами!

Наприкінці травня ми відбули третій духовно будуєчий місійний з'їзд, в якому взяло участь багато місійних приятелів, що прибули з різних церков сьоми стейтів. Ці три дні місійного з'їзду спричинили в багатьох віру щодо місійної праці та здобуття душ для Господа.

Три нових члени було додано до Комітету Товариства. Але ми гадаємо, що цей Комітет буде ще більше поширений і що до нього ввійдуть ще інші брати на місцях, аби піднести працю Товариства. Ми знаємо добре, що літні місяці досить тяжкі й важкі для кожного місійного товариства щодо піднесення його діяльності. Але ми маємо надію, що ви тепер пригадаєте про потреби Товариства й піддержите його.

Господь дає вам можливість і місце взяти участь у виконанні програми Товариства Праця Українського Місійно-Біблійного Товариства мусить іти вперед і далі. Успіх її залежить і від вас.

Ваш у Христі брат **М. Івахів**, директор Товариства.

Моя нова адреса:

Michael Ewaka

123 E. 23rd Street, Chester, Pa.

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ

(Докінчення з сторони 2-ої)

Німеччина. У днях 12-14 червня цього року відбувся в Мінхені річний з'їзд Української Євангельсько - Баптистської Церкви. На з'їзд прибуло: делегатів 35, гостей-членів УЄБЦ — 40, гостей-членів лотишської церкви — 20, гостей-наближених — 20, лотишський проповідник брат Елкнис та представник Світового Союзу Баптистів пастор Ф. К. Шатц. Присутніх усіх було разом 117 душ. У скрутних таборових умовах гості й господарі, злучені любов'ю Христа та Його Словом, почували себе якнайкраще. Провадив з'їзд брат Д. Марійчук, допомагали йому в проводі та в різних комісіях І. Угрин, проф. Т. Гребінка, Молодан, Шульський, Кабанців, О. Гарбузюк та інші брати. Перекладами з англійської мови служили сес. Скрібліз і бр. студент Антін Сусь. На з'їзд приїшли численні поздоровлення та привітання з Америки й Канади; від Укр. Міс.-Бібл. Товариства, від Україн. Біблійного Інституту в Канаді, від Президента Світового Союзу Баптистів д-ра Джонсона, від секретарів того ж Союзу дра Орна й дра Люїса, від дра Каунділя, Налінгера, Я. Гомінюка, М. Івахова, П. Барткова, С. Нищика, Гр. Домашовця, Н. Лукіянука, Гр. Пасічника, Кат. Стадник, Л. Потаповича та від інших окремих осіб і церков.

Цікаві звіти, доповіді та реферати змальовували життя церкви, а глибокі проповіді та гарячі молитви збудували всіх присутніх.

До нової ради Церкви ввійшли такі брати: голова Д. Марійчук, члени: В. Кабанців, А. Сусь, М. Щербань, С. Пушкар, А. Шалочка, К. Битнер і А. Наумець.

Президія з'їзду: Д. Марійчук — голова, Т. Гребінка — заступник голови, В. Кабанців — секретар.

★ **Ще раз ласкаво просимо всіх, хто пише листи до "П. П.", писати на різних окремих аркушиках паперу про різні справи: окремо писати статтю, на другому аркушикові про передплату, на третьому — про зміну адреси, на четвертому — про розшук рідні, й т. д.**

Із листів до “Післанця Правди”

★ Пригадала собі, що вже п'ять місяців цього року проминуло, а я ще нічого для “Післанця Правди” не послала. А читати задармо — сумління не дозволяє, а наказує заплатити. Дякую вам, дорогий брате, за вашу терпеливість. Бажаю славному “Післанцеві”, аби йшов по всіх кутах світу й шукав за нашим народом і просвічував його Христовим світлом. А вам дай Господи мудрости й сили керувати “Післанцем”! Не жалуйте тих сил далі для “П. П.”, а Бог вас нагородить.

Калина Ларга, Чікаго.

★ Надсилаю вам подарунка від одного читача “Післанця Правди”. Його прізвище Бубновський Петро. Він декілька разів був на наших зібраннях і зацікавився “Післанцем”. Тепер не бажає ніяких інших часописів, окрім “Післанця Правди”. Прошу вас, посилайте йому часописа. **Н. Н., Бельгія.**

★ Я був у годинникаря й випадково побачив у нього багато літератури на столі. Я почав перегортати її й побачив “Післанця Правди”. Це дуже цікавий журнал. Це було число за листопад і грудень. Приніс я його додому, й ми всі почали його читати. Найбільш від усіх зацікавилась ним моя дочка Надія, що ходить ще до школи. . . . “Євангелія на Київщині” — дуже цікава стаття. Є багато й інших цікавих статтів і оповідань. Я й моя дочка просимо вас, хоч може це й буде тяжко для вас, але жажда наша така велика читати такий чудовий журнал, то чи могли би ви вислати його нам? Як колись виїдемо звідси й будемо мати працю, то тоді заплатимо вам за нього. . . . Хотілось би видертися звідси. . . . Праці нема, харчі дуже бідні. . . . Ще раз прошу, висилайте нам “П. П.” й іншу літературу. . . . Як не маєте нових “Післанців”, вишліть старих. . . . Нас тут невелика група баптистів і п'ятидесятників; разом збираємося й славимо Господа нашого. **Антонюк Дем'ян,**

Регенсбург, Німеччина.

★ Від нас із таборів щораз виїждять молоді, здорові, працьовиті й працездатні. А лишаються старі, слабкі, хворі, вдови, сироти, безсилі та безраді. І тепер якраз спинилась поміч зза океану. Раніш бувало приходили пачки, гроші, а тепер нічого нема. Наступають для нас скитальників тяжкі часи. Хто ж допоможе нам, Господи?

М. К., Німеччина.

Різне

★ Річний з'їзд делегатів церков Російсько-Українського Союзу Євангельських Християн Баптистів Злуч. Держав Північної Америки має відбутися в дні від 22 до 28 серпня цього року. З'їзд має бути там, де й торік, у Кромвел, Кон. Від 22 до 24 будуть засідання й наради молоді а ввечері 24 серпня розпочнеться загальний з'їзд. Видатки оплачують і делегати й гості самі. Кошти утримання — за тиждень 25 дол., щоденно — дорослі 4 дол. спання й їжа, молодь і діти дешевше.

У церквах віруючі молитимуться про благословення Боже для з'їзду та дбають про те, аби якнайчисельніше прибути на з'їзд, де зможуть узяти участь і в спільнім житті Союзу й у духовній поживі.

★ Редакція “Післанця Правди” пропонує для поширення серед віруючих і невіруючих такі видання:

1. Річники “Післанця Правди” за роки 1947 і 1948 — 2 дол. за рік з перес.

2. Українські біблії малі в звичайній оправі — 1.50 з перес.

3. Українські нові запов. з псалмами в шкір. опр. з зол. обрізом, перекл. проф. І. Огієнка — 2.50 з перес.

4. Білоруські нові заповіти в звичайній оправі — 0.85 з перес.

5. “Рідна Пісня” співаник із нотами, брошуров. — 1.50 з перес.

Передплату й пожертви на “Післанця Правди” посилайте тільки на редактора або Редакцію журналу на адресу:

Rev. L. Zabko-Potapowicz
або

“Messenger of Truth”

324½ East 8th St., Chester, Pa.

Я ДУБАГА І ПРАВАА

ЖИТТЯ І СНАНА Ю БОРИСЛАВ

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Заснований 1 січня 1927 року

Ч. 9-10.

ВЕРЕСЕНЬ-ЖОВТЕНЬ — SEPTEMBER-OCTOBER

1949

Дві молитви

* * *

Учора ввечері, перш ніж покластись спати,
Мій син малий схилився на коліна,
Й не знаю я, яка була причина,
Що він почав в сльозах отак Отця благати:

О Боже любий мій! Для Тебе все можливо —
Зроби ж мене могутнім, як мій тато:
Щоб міг я все робити, так як він — щасливо:
Благаю, Боже мій, мені цю радість дати!

Коли ж поклався він й заснув в одну хвилину,
Коло його ліжка я почав молитись щиро:
О Господи, зроби мене як ту малу дитину —
Святим і чистим! і його мені дай віру!

В. В., Каліфорнія

П Р И В І Т

голови Церковної Ради Української Євангельсько-Баптистської Церкви в Німеччині, надісланий до Редакції "Післанця Правди" з приводу його об'єднання з "Дорогою Правди"

Дорогий у Христі Брате Редакторе!

З особливим задоволенням прийняв я радісну вістку про об'єднання наших двох пресових органів — "ДП" і "ПП". Тому дуже тішуся, що з цього приводу можу висловити Вам від імени Церковної Ради УЄвБЦеркви в Німеччині, а також від усього нашого братства, найкращі привіти та побажання Господніх благословінь у Вашій так відповідальній праці у винограднику Христа.

Я, особисто, вітаю всяку консолідацію в нашому братстві, а зокрема невимовно радію, коли чую, що об'єднуються наші працівники пера, бо переконаний, що від цього багато залежні успіхи нашої духовної праці в ділянці поширення високих ідеалів Євангелізму.

Обидва наші часописи багато спричинилися до поширення євангелізму між нашим народом. "Післанець Правди" вірно служив нашим дорогим віруючим довгі роки в Україні, подаючи їм здорову духовну поживу, а "Дорога Правди", як орган Української Євангельсько-Баптистської Церкви в Німеччині, була найкращою сторінкою нашої праці на скитанні.

Довкола цих двох часописів гуртувалися найкращі наші журналістичні сили в усьому світі, а тому, довідавшись про цей благословенний крок консолідації, я з глибини душі дякую Господеві за це та кріпко вірю, що відтепер наша праця з ще більшими успіхами піде вперед. Я також глибоко переконаний, що, довідавшись про цей факт, наші віруючі, розсіяні по цілому світі, а зокрема в Америці, сильно підтримають своїми молитвами, а також і матеріально, спільний наш часопис "Післанець Правди" і створять йому своїми пожертвами на пресовий фонд сильну фінансову базу, уможливаючи, таким чином, служити нашому народові рідним друкованим словом євангельської Правди.

Молюся про злиття якнайбільших Господніх благословінь на це святе ді-

ДО НОВОГО ЕТАПУ

(З приводу об'єднання двох українських пресових органів — "Дороги Правди" й "Післанця Правди")

Минуло чотири роки посиленої праці українського євангельсько-баптистського братства в Німеччині. Чотири роки праці в неймовірно тяжких життєвих умовах. Початки цієї праці були заложені тоді, коли ще над скитальцями носилась жахлива загроза насильної репатріації на "родіну", в царство сатани, — тоді, коли ненаситний Молох, що чигав на душі справжніх борців за повну свободу людської особистості, мав ще не обмежені можливості в досягненні своєї мети. Загроза ця, наче повінь, заливала всі західні зони Німеччини, Австрії, Францію й інші західньо-європейські країни. Всі скитальці були зайняті справою збереження себе від марева репатріації (наслідками якої були смерть або концентраційні табори на Далекому Сході), що носилось тоді над Заходом Європи, а зокрема над Німеччиною.

І ось у такі тяжкі часи, в небезпечних обставинах, із Євангелією в руках, спільно з іншими євангеліками, виступають на боротьбу з темрявою, злом, неправдою та неволею і українські євангеліки-баптисти; проповідують Христа, спасіння через віру в Нього, повну волю духа та вище життя в Бозі. У парі з цим допомагають і юридично своїм братам по крові, рятуючи їх у критичних моментах їхнього положення. І Господь із ласки Своєї чудово благословляв Своє святе діло: грішники спасалися, Церква Його зростала, віруючі раділи.

У той час, для більшого посилення проповіді Євангелії між українським народом, наше братство починає думати й молитися про свій пресовий орган, своє видавництво. І цю справу Господь поблагословив. 1946 року почав виходити український євангельсько-баптистський місячник "Дорога Правди", який

(Продовження на сторінці 19-ій)

ло і прошу прийняти вислів моїх щирих побажань, сердечного привіту і глибокої до Вас, любий Брате-Редакторе, пошани, —

Ваш у Христі

Д. Марійчук

"I am the way, the truth, and the Life"
(John 14:6)

UKRAINIAN CHRISTIAN MONTHLY
**"THE MESSENGER
OF TRUTH"**

Subscription: 1 year \$2.00; half year \$1.00

Editor-Publisher: Pastor L. Zabko-Potapowicz.

Заснований 1 січня 1927 року

"Я дорога, й правда, й життя"
(Івана 14:6)

"ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ"

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТІЯНСЬКИЙ МІСЯЧНИК

Передплата: Річно 2 дол. На півроку 1 дол.

Редактор-Видавець: Паст. Л. Жабко-Потапович.

324½ East 8th Street, Chester, Pa. U. S. A. Telephone: Chester 2-8142

На цю адресу висилати матеріял, пожертви й передплату.

No. 9-10. September-October 1949. — Ч. 9-10. Вересень-Жовтень 1949.

Нове завдання

За повелінням і волею Божою журнал для скитальників "Дорога Правди", що на протязі поверх трьох років виходив у Німеччині, сплив своє існування. Його співробітники покинули скитальщину й разом із багатьома його читачами переселились до заокеанських країв; брат Олекса Гарбузюк, його останній редактор, опинився теж у Америці. На спеціальній нараді представників "Дороги Правди" та "Післанця Правди" ухвалено обидва часописи злити в один, залишивши назву більш старого — "Післанця Правди" — та передавши йому матеріяли й адреси молодшої "Дороги Правди".

Отак, один часопис, скінчивши своє благословенне служення, передав свій тягар і обов'язки другому, що був заснований майже двадцять три роки тому ще на території Західньої України, а тепер ось вже третій рік як відновив своє служення на вільній Американській Землі.

Той тягар і обов'язки є величезні. І та група щирих віруючих, що весь час допомагає "Післанцеві Правди" нести ці тягари, звертається тепер до всіх віруючих із гарячим закликом підтримати й молитвами й матеріяльно найстарший духовний часопис нашого братства в усьому світі.

Доки двері Східньої Європи замкнені для Слова Божого, ми позбавлені можливості нести Євангелію нашому сорокп'ятимільйоновому народові. Але ми не повинні забувати про те, що радісну вістку про Спаса ми можемо поширюва-

ти серед майже трьох мільйонів наших земляків — старих емігрантів і емігрантів нових — скитальників, розкиданих по всьому світу. Ми повинні пам'ятати про тисячі віруючих у Христа та Його Євангелію, розпорошених по Європі, Азії, Африці, Австралії, по обох Америках і по безлічі островів по всіх океанах. Від них усіх щоденно надходять листи з благаннями дати їм хліб духовний — друковане слово для спасених. До тисяч адресів, що їх має картотека "Післанця Правди", долучилися адреси "Дороги Правди" й щодня долучаються десятки адресів поодиноких прохачів із усєї землі. До тридцяти двох держав світу йде "Післанець Правди" до скитальників, які або не мають засобів, або заплатити за нього, або, як і мають їх, то не можуть вислати, бо валюткові закони тих держав забороняють це робити. У той мент, коли пишеться ця стаття, світ схвилюваний новим фінансовим потрясенням, що ще більше перешкод учинить щодо висилки грошей до Америки.

Отож, улюблені брати й сестри, звертаємося до вас з просьбою — допомогти нам нести Слово Боже нашому бідному народові. Будьмо мудрими доморядниками Його добра, що Він його нам доручив, і всіма силами допоможемо нести друковане чисте, святе Слово тим, що його потребують! Підтримаймо найстарший духовний часопис для нашого народу!

Нехай це буде нашим новим завданням на славу нашого Спаса Ісуса Христа!

Сила в безсиллі

(Докінчення)

П'ять різних родів смутку висловив ап. Павло в 2 Кор. 12:10, й нема такого іспиту, щоб апостол його не пережив і не згадав. Брате мій і моя сестро! Можливо, що й ти сучасної хвилини печешся в горні іспитів, або воно в недалекій майбутності очікує тебе. Тоді знай, що "не яка спокуса настигла на вас, тільки чоловіча; вірен же Бог, котрий не допустить, щоб ви були спокушені більше, ніж що здолієте знести; а зробить із спокусою й вихід, щоб ви здоліли знести" (1 Кор. 10:13). І якщо ти приймеш і знесеш, то через це матимеш нову можливість прославити Христа в твоєму житті. Твої немочі й слабості, образи, потреби, гонення, утиски (по-грецькому: тісні обставини), "невилазне становище" — все це тільки сирівець, що його Бог перетворить на красу святости, духовної сили й перемоги. П'ятьма ранами Христа, "ми ранами Його uzдоровлені" (Ісаї 53:5). І п'ятьма іспитами, що їх спомянув ап. Павло, ми прославляємо Христа. Ап. Павло особисто пережив ці іспити, й тому він про них згадує, як про власний досвід. У 2 Кор. 11:23-32 він згадує працю, в'язниці, бичування, биття киями, каменування, розбиття кораблів, напади розбишак, перешкоди й біди від лукавих братів, журбу, недосипання, злидні, голод, спрагу, пости, холоднечу, наготу . . . І все це він навчився сприймати з прохваллям, без нарікання, а навіть з радістю, бо ж він пересвідчився на цьому щодо всепереможної сили Христової. "Ніч і день перебув я в глибині", очевидячки, після катастрофи корабля. Над розбурханими хвилями моря жбурляло кораблеві недобитки. І ось на одному з таких уламків ап. Павло, що його кидають бурхливі хвилі моря. Довгі години в безлюдяному просторі без усяких виглядів на збавлення й порятунок. Небо затягло похмурними, темними хмарами. Не видно сонця. Але око віри вбачає за хмарами, прозирає через непроникливу за слону темряви Сонце відвічне, незахідне, Сонце Правди. Ось вже й ніч насувається . . . Безпросвітній морок. Пронизливий холод . . . А серце чує кризь

зловороже виття буревію тихий голос Спаса, ніби "віяння тихого вітру": "Не лякайся . . . це я!" І ось він знов — у горні журби — на правду в тісних обставинах — повних спокійного духа. У місті Филипах він, скатований, сидить у в'язниці. Його ноги закуто в колоду. Але він і тут радіє, співає хвалу Христові. А що за душевний біль повинен він був відчути від коринтських братів, які докоряли йому, що він нібито чинить по-тілесному (2 Кор. 10:2), глузували з його проповідей (10:10), натякали на його нібито хитрощі й здирство (12:16). І ось як він відпирив ці несправедливі наклепи: "Ніякого ні в чому не даємо спотикання, щоб не було ганене служення, а в усьому показуючи себе яко слуг Божих: у великому терпінню, в горю, в нуждах, у тіснотах . . . в чистоті, в знанню, в довготерпінню, в доброті, в Святому Дусі, в любові нелицемірній, в словах правди, в силі Божій . . . славою і безчестям, ганьбою й хвалою; яко дуросвіти, та правдиві; яко незнані та познані . . . яко сумні, а завжди веселі . . ." (2 Кор. 6:3-10). На правду, коли він був безсилий, тоді був він у силі!

Отаке життя одухотворче, освячене, святе, Христуподібне . . . Не забудьмо виразу Івана Золотоустого: "Хоч він був і Павло, але ж він був людина". Того ж і ми можемо, за його закликком, бути "послідувателями моїми (ап. Павла), яко ж і я Христу" (1 Кор. 11:1). А Христос "учора, й сьогодні, той же самий і навіки". Христос і за наших тяжких часів є спроможний справляти в нас те саме освячення, не вважаючи на наші немочі, але навіть завдяки їм, якщо ми опорожнюємо себе від головної перешкоди щодо освячення — від нашого "я" — задля Нього, аби Він виповнив нас ущерть Своїм Духом; і якщо ми всі ці іспити стерпимо задля Христа, а не через нашу гріховність. Блаженні убогі духом, убогі самі собою, це ті, хто в стані промовити про себе, як Павло апостол: "а вже живу не я, але живе в мені Христос", бо ж таких є Царство Небесне, бо в них царює й вибивається

повністю небесна натура, прославляється Бог і Його всемогутність, Його святість.

Християнство — це не є лінивість, дармування, не для ока невільнича покірливність людодогодництва, не заміна мойого “я”, моєї волі свавільністю світських людей, але це — служення мое Христові; служення надхненне, жертвене. Згадаймо, що й ап. Петро закликає нас радіти стражданнями за Христа: “радуйтеся, яко ж маєте участь в стражданнях Христових . . . тільки ж ніхто з вас нехай не постраждає яко душогубець, або злодій, або як бунтівник: коли ж яко християнин, то нехай не соромиться, а прославляє Бога за цю участь”. (1 Пет. 4:13, 15).

І коли несправедливо ганять нас, згадаймо, що самі з себе ми не заслуго-

вуємо нічого іншого, то ж і нема нам із чого заноситися. Один видатний працівник ниви Божої був виставлений на гостру критику то осуд з боку одного з братів. Його спитали: “брате, чому ти нічого не кажеш, аби спростувати наклепи?” І він спокійнісінько відповів: “О, якщо би цей критик знав про мене все, що я сам знаю про себе, то він би ще й не так ганив би мене!”

Нас покликано прославити не себе, але Христа, й коли пориваємося до цього, то тоді нас торкається заохочуюче слово Христа та Його велика обітниця: “Доволі з тебе благодати моєї, сила бо Моя в немочі звершується” (2 Кор. 12:9).

(Кінець)

В. Ф. Марцинковський
Гора Карміл у Галилії

Ісус Христос прийде

Свідчення Слова Божого про Його другий прихід

Якщо студіємо Біблію, то переконаємося, що головною й найважливішою темою кожного проповідника Слова Божого повинен бути Христос. Якщо цей проповідник дійсно покликаний від Господа, якщо він дійсно є повний віри, любови, є чистого серця, невинности й святости, то найголовнішою його думкою, що він її завжди знайде в Біблії, починаючи від першої книги Мойсея й до Відкриття, буде завжди Господь Ісус Христос. У Старім Заповіті він знайде пророцтва про Христа й приготування людства до приходу Христа, у Новім Заповіті все земне життя Христа, починаючи від ясел Вифлеємських до вознесіння на небо, де Він і є тепер нашим заступником перед Отцем Небесним.

Та коли студіюємо те Слово й доходимо до останньої голови Відкриття, нехай не зроджується в нас помилкова думка, що з закінченням Біблії закінчується ніби й уся праця Христа. О ні, й ще раз ні — та свята Його робота не кінчена на тім! Христос не спічне, аж виповнить усю задану Йому, як Спасові, працю, аж позбирає й знаходить, і приверне до Себе все те, що було згублене через упадок багатьох; а позбиравши, поєднає знов усе, як на землі

так і в небі, й аж тоді пануватиме зо всіма Своїми святими, що Собі їх вибрав; знищивши навіки гріх і його причину, Він знищить і саму смерть, і тоді все направлене віддасть Своему Отцеві, аби Отець у Нім був Паном усього в усьому (Рим. 5:18, 19; Єфес. 1:10; Фил. 3:21; Кол. 1:20; 1 Тим. 2:4; 4:10; Рим. 11:32).

Приятелю мій! Не гадай, що Христос скінчив вже Свою працю на землі й що ти Його вже ніколи не побачиш! Він знов незабаром прийде сюди, аби докінчить те, що ще не докінчене. У Слові Божім ми маємо сотки місць, які свідчать, що Він поверне знов. Він Сам обіцяв це!

Можливо, що дехто скаже: так, я вірю, що Він поверне сюди, але тільки духовно. Аджеж (кажуть ці люди), Христос і так вже є присутній на землі, але не особисто, а тільки Духом Своїм; отже, Христос не прийде в Його Особі, але тільки духовно.

Якщо досліджуємо Святе Писання, то переконаємося, що це не є так. Звідти довідуємося, що перший прихід Христа відбувся в Особі Ісуса; то чому ж би й другий прихід не мав би відбутися теж у певній Особі? Пророцтво Ісаї

(7:14) про прихід Христа в особі Немовлятка вивпнилося літерально; про рокування Михея (5:2) про народження Христа в Вифлеємі вивпнилося літерально; вимордування дітей царем Іродом було сповненням пророцтва Єремії (31:15); покликання Сина Божого з Єгипту сталося літерально так, як про це звіщав пророк Осія (11:1). Про в'їзд Христа до Єрусалиму на осляті за декількасот років перед цією подією проголосив пророк Захарія (9:9). Псалма 41:9 заповідала про зраду одного з учнів Христа, і так і сталося. Псалма 22 яскраво описувала муки Христа на хресті й навіть Його молитву-поклик до Отця, й усе це вивпнилося літерально по впливі тисячі років після про року-

вання. Це тільки деякі з числених місць Св. Писання, що літерально сповнилися вже або на Самім Христі або на Його оточенні. І цих місць є там сотки. І всі ці місця є безперечним потвердженням справедливості всього Слова Божого. А коли так, то я вас питаю, чому би не мали сповнитися пророцтва й Самого Христа і Його учнів про Його другий прихід на землю? А таких місць у Новому Заповіті так само сотки, й усі вони становчо твердять, що Господь Ісус Христос незабаром вже прийде в друге в цей світ.

Ось ці місця — про рокування про другий прихід Спаса . . .

(Докінчення буде)

В. В., ЗДПА.

Антихристиянська система світу

Другий розділ. Особа антихриста

(Продовження. Попередній розділ був розпочатий друком у часопису "Дорога Правди")

В усій Біблії не знаходимо спротиву Бога проти такого об'єднання людей, а навпаки: внутрішня, духовна, всеобіймаюча спільність людства — його ціль (Мих. 4:1 — 4). Вона є в Христі, Його Сині, що Його Він вчинив Володарем усього. Христос з'являється центром такої спільноти, що приносить благословення для людства. Вона спричиняється до порозуміння між народами, викликає пошану один до одного, взаємне признание та спільну працю в спокої. Це все не можна було б назвати антихристиянським, бо воно якраз до вподоби Богові. Але те, що Писання називає антихристиянським — це не політична форма, а релігійна пиха душі, спільне відкинення Христа, свідомий спротив Богові. Походження всього антихристиянського знаходиться на лінії релігії й культу, а не культури. Не в сфері історичного огляду, а в сфері релігії. Це є прояв революції проти Найвишого та спроба zdeградувати Володаря світу. Антихристиянство дуже нагадує римську форму панування.

II. Господарчо-державна єдність

Згідно Об. 13:17 "ніхто на цілій землі" не зможе купувати ані продавати,

хто не буде мати ознаки звірини. Це буде можливим тільки тоді, коли в антихристиянській державі всі торговельні, соціальні та індустріальні підприємства будуть перебувати під загальною контролею, коли буде таке місце, де все буде організоване й централізоване та буде впроваджена абсолютна контроля всякої торгівлі. Тому в Новому Заповіті знаходимо пророцтво про величезну організацію людства, що буде обіймати кожного особисто та всі, навіть найменші підприємства. Це буде влада над правом купна і продажі, що обійматиме всі народи, без якої ніхто не зможе провадити жодної торгівлі. Але й тут ще не є протівна Богові сама господарча форма антихриста. Нагляд над господарчим життям, що його практикує кожний культурний народ, є необхідністю для збереження соціальної справедливості. Справедлива торгівля є передумовою втримання життя та його високого рівня. Але ворожа Богові система при кінці світу криється в тому, що все це буде зловживане до боротьби проти Бога, до знищення біблійного християнства і до брутального переслідування свідків Христової віри.

III. Релігійно-державна єдність

1. Самообожнювання людства. Згідно з написаним в Об'явленні, антихристіві будуть поклонятися. Він тоді буде дивувати всіх, що житимуть на землі. Про нього будуть говорити: "хто подібний звірині?" "Хто може з нею воювати?" Антихрист буде проводирем людства, втіленням його найвищого ідеалу, досконалим людським генієм, "чоловіком" у повнім значенні того слова. Його богом буде його власна сила, завдяки якій він буде підноситися над усе, що Боже, і засяде, як Бог, у храмі (2 Сол. 2:4). Тому його слава буде славою людства, і хто буде противитися йому, той буде противний загалові та буде огидою для людства. А тому доля того, що підноситься вище нього — цілковите знищення.

Таким чином система антихриста буде політичною спільністю віри та об'єднанням між державою та релігією — світовою церквою, яка сама себе обожнює й не терпить жодних інших релігійних переконань. Це буде позбавлення свободи віри, релігійне насилля, плянове поневолення сумління й масове нівечення горожан царства віри. Це — релігія антихриста і демонська наука про обожнювання людства, віра в самого себе, обожнювання власного духа. Тут буде спроба та наслідки гріха при його постійній наявності, тотальна спрага "досягнень" і удосконалення противної Богові культури.

2. Удержавлення релігії. Антихристиянство буде релігійне, але ця релігійність буде проти правдивого християнства. Це не буде знищення релігії, а її удержавлення; не пониження релігії, а перекрочення, бо для свого розвитку одержить вона державний авторитет. Це не буде звичайне поганство, а надпоганство, не загально-номінальне християнство, а неправдиве християнство. Це буде християнство помішане разом з поганством — релігія сатани, возвеличення і поклоніння демонського товариства самому собі, самообожнювання та "досконала" безбожність, найвищий ступінь безчестя та ідолство світу. "Це буде не тіло, а дух, не глупота, а "мудрість", не безсилля, а сила, не людське, а демонське, не натуральне, а таємне, не

темрява, а засліплююче "світло" (В. Лютгерт).

Щодо культурної сторінки, то він (антихрист) не відкидатиме всіх загальних сподівань, що їх християни приписують Христові з Назарету, а навпаки: він буде починати від них і якраз опиратися на ці сподівання; він буде силкуватися в своїй особі представити їх виповнення та вдавати з себе надХриста. З культурного куту зору він має Христову ідею і для того виступатиме на арену "замість" Христа. Він відкидає особу Христа в пророцтві і тому є Його противником. У той спосіб він зробиться "месією" і "спасителем" культурного світу. Він представиться перед світом, як головний пункт його порядку, осередок його надії та мета його розвитку. І наперекір відвічній правді, що в Христі Ісусі Бог стався людиною, він представляє демонську брехню, що в ньому (антихристіві) людина стається Богом (2 Сол. 2:4).

Таким чином віра, предметом якої є потусторонній світ, буде спрямована на видимі дочасні речі; небесне буде замінене земним, а все, що Боже, буде приписане людині; і навпаки: буде обожнювання людського духа, самопідвищення до рівня Божества і цілковите пониження всього, що Боже, а гріх з'явиться тоді в усій повноті та буде довершений.

Подав Д. Марійчук

НА КОНФЕРЕНЦІЇ

Слава Богу, дочекались,
Ми того, що сподівались:
Всіх братів і всіх сестер
Ми побачили тепер.
Дочекались і діпістів —
Євангельських і баптистів —
Всіх з любов'ю зустрічали
Й чим могли, тим помагали.
Білоруси й українці —
Всі були ми як верійці:
Годувались Божим Словом
І раділи, що всі знову
Ми побачимось колись,
А тоді всі й . . . розішлись.
А тепер привіт всім свій
Посилає брат Андрій.

Андрій Курильчик
Савт-Рівер, ЗДПА

Єдина можливість

Життя на землі, не зважаючи на всі невдачі, терпіння і прикrostі, має, однак, свій чар та принаду. Кожна жива істота інстинктивно береже себе від неминучої смерті. Все хоче, хоч якнебудь, а всетаки — тільки жити. Прив'язання живих істот до життя є надзвичайно сильне. Всі зусилля, праця й турботи кожної людини мають на меті передовсім підтримати, доки можна, та забезпечити життя від смерті. Та не тільки людина, але навіть найменша комашка береже себе від загибелі. Ми всі добре знаємо, що перед нами стоїть неминуча смерть, а однак ми хочемо жити, ми бажаємо мати навіть життя вічне.

Чому це так? — Бо життя на землі має свій чар і приємності. Ми всі хочемо жити тому, що ми любимо життя, тому, що живуть інші істоти, що існує оточуюча нас чудова природа, її ідеальна краса; що існує чудовий та незбагнаний усесвіт, повний багатства, різного Божого творива, таємниць, загадок, несподіванок; що ми є спроможні відчувати та сприймати щораз то нові вражіння із зовнішнього світу, що в нас жевріє “закон духа життя”, покладений Богом у нашу безсмертну душу, в наше “я”.

Але, посідаючи це все, не забудьмо, що ми живемо на землі дочасно і тільки один раз. Життя наше тут є недовге, воно скоро проминає. Все лине дуже скоро до свого призначеного кінця. Ми також відлітаємо з цієї землі до вічності і вже ніколи сюди не вернемось. О, що за нагода, що за можливість! Одна тільки, єдина . . . Чи ми зуміємо використати оцю золоту нагоду?! Чи ми не страtimo її навіки, назавжди? Друже, чи знаєш ти, що вибрати собі в цім дочасним житті? Чи знаєш, що зробити, щоб не змарнувати свого дорогоцінного часу? Чи знаєш, що є найкраще й найдорожче і що спричиниться до повного використання єдиної можливості? Подумай, подумай, і добре роздивись, бо час минає дуже скоро, безповоротно.

Ось дивись, друже, на світ, дивись на людей, дивись і на історію людства.

“ . . . Що бачиш, Єреміє? Що бачиш, Амосе?” Що бачиш і ти, милий приятелю? — питає Господь Бог. А ось що: Цей світ подібний до торговища та до великого ярмарку. Кожен купує, що хоче, що йому подобається, та на що в нього вистачить. Деякі загортають земельні простори, дочасні багатства, купують людську честь, здобувають світські розкоші, радощі, догоджують своїй смертельному тілові, марному порохові, підмальованій та причепуреній глині, бовдурові. А за це вони віддають своє сумління, своє єдине життя, свої сили і здоров'я, спокій своєї душі та навіть свої душі і, найдорожче, свого Спасителя Христа. О, це страшна дорога самообману та вічної загибелі, жаху й ганьби!

Друже мій, не ставай на цей широкий шлях! Сучасний бурхливий світ, отуманений і обдурений наркотиком, алкоголем та галасуванням і криком, минеться, немов день учорашній. Цей шлях гріха та неправди веде до погибелі. Нащо тобі марно погибати з грішним та беззаконним світом?! Ти маєш ще перед собою єдину можливість. Використай її! “Ось тепер час приймний, ось тепер день спасіння” (2 Кор. 6:2). Сьогодні, а не завтра; роздумай і рішай, кому хочеш служити та за ким йти. Перед тобою дві дорозі: вузька — за Христом, що веде до вічного життя, і широка — за дияволом, що веде до загибелі. По котрій із них хочеш ти йти? “Марто, Марто, — турбуєшся й журишся ти про багато чого, а потрібне одне. Марія ж обрала найкращу частку, що не відбереться від неї” (Лук. 10:41-42). Марія сіла біля ніг Ісуса та й слухала його слова. О, це найкраща частка, це те одне, чого потрібно кожній людині.

Любий читачу, ти маєш єдину можливість у цім дочаснім житті — покаятися перед Богом, повірити в Сина Божого та в його святу Євангелію, жити по волі Божій і бути спасеним та щасливим навіки через Ісуса Христа, Господа нашого.

Користай з єдиної можливості!

Іл. Кубрин, Канада

Я бачив це...

Коли останньої неділі я їхав до Бостону, то думав про те, що й це є діло Боже — їхати зустрічати скитальників. Аджеж я не їду на прогулянку, десь на прохолоду або забаву, або на купання в морі. Думав про те, що тисячі машин сновигають у неділю тільки для того, аби людям достачити приемність. І певно, не одна віруюча родина, замість того, щоб іти в зібрання, їде десь за місто шукати розваги. Такими думками я намагався себе заспокоїти. Але заспокоєння прийшло само, як тільки я опинився біля пароплавних причалів. У порту рух, гамір, життя. Натовпи людей не йдуть, а сунуть, пориваються до пароплавів. Поруч англійської мови вухо ловить, здається, мови всього світу. І як чомусь приємно, коли крім своєї рідної мови злапаєш слова або уривки знайомих мов — польської, російської, тощо. Тут тільки почувашся, який це великий дар — знати інші мови. Люди безрадні, розгублені, якщо знають тільки одну мову. Бо тут з пароплавів сунуть тисячі людей із Європи, і їм усім потрібна порада, поміч, добре слово.

Я приїхав зустрічати своїх, віруючих. І коли з пароплавів подлялася жива ріка людська, я мусів уважати, аби не перепустити їх. Але обличчя цих нових утікачів зі Європи були такі цікаві, такі особливі, що я мимоволі почав розглядати всіх, що сунули мимо мене. Одежа не-американська, а якщо й є на людях подарунки з Америки, то навіть та одежа носить на собі сліди біди й злиднів європейських. Але зате обличчя приковують вашу увагу: поблідлі, змучені чи то довголітніми стражданнями, чи неспокійною плавбою, чи морською хворобою, ці обличчя світять людським горем.

І раптом я почув мову нашу, дзвінку й гарну, як спів. Тоді заговорив до тих людей. І мене враз оточили з усіх сторін. Десятки жадібних потіхи очей. Вони закидали, засипали, придушили мене сотками запитань. І я кидав кожному бодай коротеньку відповідь, бодай одне речення, хоч пару слів подавав кожному.

Але зненацька хтось зауважив у мене

на руках кількадесят жовтих “Післанців Правди”. Я тільки на одну секундочку необережно висунув їх наперед, і вмить їх не стало: вони опинилися в скитальчих руках. Я не встиг слова сказати, пояснити, а вони вже читали, тут же на місці. Так само швидко зникли з моїх рук усі трактати й уся інша література.

Та коли мама з палаючими від цікавості й захоплення очима читала наголос “Післанця Правди”, її півтретя років хлопчик сіпав її за одежу й лагідно просив: “Мамцю, дайте хліба”. І мати поглянула на хлопчика й теж лагідно відповіла: “Мирославцю, нема хліба”. А потім мимоволі подивилася просто в мою душу. Вона колись певно була гарна людською красою. Тепер її обличчя було постаріле, хоч і видко було, що вона ще молода. Але все обличчя було вкрите густою сіткою зморщок. Але вона проте була ще гарна, тільки не фізично, а якоюсь духовною красою, красою страждаючої матері, що не може своїй дитині дати навіть кавалка хліба. Її очі дивилися просто в моє серце, і з очей попливли тихі сльози. І я зрозумів її: так, вона не один раз мусіла відповідати своїм дітям: “нема хліба”. І не один раз ці сумні очі заливалися сльозми . . .

І я не міг витримати. Я не міг не дати відповіді й на це німе запитання її материних очей. Я відвернувся, зробив пару кроків в бік крамниці й за пару хвилин вернувся з повними руками. На цей раз це був хліб не духовний, а тілесний, матеріальний. І дивна річ, діти не брали його, не халали. Вони ніяково дивилися то на мене, то на їжу, то на батьків. І тільки коли збентежені й зніяковілі батьки давали несміливо дозвіл, вони теж несміливо брали й зтиха чемно дякували. Але сандвічі зникали моментально в дитячих ротах. Це теж були “післанці”, що як і жовтий папіровий “Післанець”, говорили їм про правду Божу, про його любов і велике милосердя нашого Спаса до всіх людей, а “найбільше до своїх по вірі”.

Нарешті, я таки дочекався “своїх по вірі”, зустрів їх, привітав і ними заопікувався. І вони були щасливі, що в но-

вій їхній батьківщині вони не залишилися самотніми, а були прийняті не гірше (а може й краще), як інші скитальники.

Але цікава питомисть у наших людей. Вони завжди й усюди питають не за їжею тілесною, а духовною. І повертаючись із цієї подорожі, я думав про те, як допомогти голодові духовному серед скитальців? Чи не було би добре зустрічати сотні й тисячі наших людей з літературою в рідній мові? Я вірю, що перші враження в Новім Краю залишаться в них найсильнішими, і якщо ми кожному з них дамо бодай "Післанця Правди", то він цього не забуде ніколи, й напевно використає його адреси й зв'яжеться через журнал з віруючими.

Сьогоднішні світські часописи доносять, що тільки на протязі одного місяця вересня мають прибути до портів Бостону й Н'ю-Йорку кільканадцять пароплавів, якими прийдуть понад чотири тисячі українських скитальників. У жовтні місяці це число безперечно ще збільшиться. Фармери Мериденду, що вже мають понад сімсот українських робітників з їхніми родинами, знов виставили дві тисячі нових афідейвітів для українців. Із кожним місяцем кількість наших скитальників, що прибуватимуть до Америки, має в наступних місяцях ще збільшитися.

Дорогий брате-редакторе! Чи не могли би ви, коли друкуєте "Післанця Правди", друкувати спеціально для мене, для роздачі скитальникам, п'ятсот примірників. Я вірю, що читачі, передплатники й добродії "Післанця Правди" відчують цю палючу потребу й почнуть жертвувати на цю ціль.

Але перериваю свій репортаж, бо вже час до нової подорожі до іншого порту. А коли вернуся звідти, напишу знов те, що я там бачив . . .

(Далі буде) **Никодим Лукіяничук**

Від Редакції. Брату Н. Лукіяничукові передано негайно 250 примірників "Післанця Правди", що були в запасі від попередніх місяців. Чи зможемо дати йому для роздачі поміж скитальниками по 500 примірників від кожного числа, залежить виключно від ласки Господа, та від читачів "П. П.". Молімося, аби Господь порушив серця всіх, хто міг би прийти з допомогою в цій справі!

ДОБРИЙ ПРИКЛАД

Як ніхто інший, Українська Баптистська Церква в Чикаго виявила добру волю та допомогла скитальцям-баптистам у їх переселенні з Німеччини до ЗДПА.

При скоординованій співпраці Церкви з братом Н. Лукіяничуком, який, до цього часу дуже багато допоміг скитальцям, вже 18 душ прибуло тільки до Чикаго і, звільнившись від тавра дипістів, розпочали спокійне життя на вільній американській землі. А майже така сама кількість скитальців має ще прибути до Чикаго.

На цю ціль Церква мала немалі фінансові витрати, а також, у наслідок мешканевої кризи в місті, певні труднощі з влаштуванням тих родин, що вже прибули, бо для них треба було приготувати помешкання, працю і на початку допомогти матеріально. Але всі ці труднощі, з Божою помічю, Церква поборовала, найкраще влаштовуючи своїх братів і сестер зо скитальщини. А останньо, щоб ще більше поліпшити їхню долю і приготувати місце для тих, що ще мають приїхати, Церква купила для них гарний дім, в якому зможуть поміститися кілька родин і добре себе почувати. Особливо активну участь у купівлі цього дому взяли брати Й. Якимів, Й. Шкула, А. Федчишин і Ф. Корольюк.

Всі наші скитальці-баптисти в Чикаго овіяні тут теплотою братньої любови дітей Божих і почувуються дуже щасливими. Поділяючи їхнє задоволення, я тішуся з того приводу, що на цьому місці, від усіх тих віруючих, що знайшли притулок у чикагській баптистській громаді, можу висловити сердечну подяку за це всій Церкві, братові та сестрі Якимів, а особливу подяку складаю братові та сестрі Шкулі, що спричинилися до могого приїзду сюди і тут так щиро заопікувалися нами. Господь милосердний нехай нагородить їх ласкою Своєю і благословить велико!

Ол. Гарбузюк

Кожне число цього журналу сотками примірників висилається тисячам скитальників **безкоштовно**. Не забувайте про це, любі!

ЗАСМУЧЕНОМУ БРАТОВІ

Мій брате коханий! Чому ти сумуєш?
Чому щастя й радості зір твої погас?
Хай гріх тимчасово ще в світі панує,
Спаситель між нами, в серцях Він у нас!

Ти плачеш, мій брате? Згубив близьких,
рідних?

Не можеш забути родину твою?
Звернись до Ісуса; Він слухає бідних,
Він зможе заповнити втрату твою.

Для тебе, для всіх Він на світ народився,
Щоб з кров'ю пречистою щастя нести:
Чого ж ти, мій брате, отак зажурився,
Коли життя вічне ти можеш знайти?

Чи може тому ти не маєш спокою,
Що ти Україну згубив, як мету?
Христос Милосердний Своєю рукою
Дарує Вітчизну нам вічну й святу.

Я знаю, що повні тяжкої розпуки
Хвилини життя беззмістовні, пусті,
Але не забудь ти, які страшні муки
За нас перетерпів наш Спас на хресті!

За тебе, за грішників в муках жажливих
Невинний за винних ціну заплатив . . .
Чи може гадаєш, що вже неможливо,
Щоб Він всі гріхи твої чорні простив?

Відкинь ти марні та шкідливі квиління,—
Ти теж можеш бути врятований Ним.
Бог любить всіх грішних: за щире
моління

Він Духом і Словом потішить живим.

Тож витри ти сльози, відкинь смуток,
тугу,

Ти Спасові долю з довір'ям віддай,
А Він по земнім дасть життя тобі
друге, —

Небесну Вітчизну, обіцяний рай.

Надія на Нього життя у темряві
Освітлить промінням любови в Христі...
Він прийде в великій, незрівняній славі,
Щоб вічність нам дати в майбутнім
житті.

Радій же, мій брате! Страждань не-
повторних

Розпуки тяжкої кінчається час:
Великий, Могутній, ніким непоборний
Спас завжди присутній отут серед нас!

Петро Шпанський, Англія.

щось знов почув і прийшов, щоб трохи пожартувати і посміятися. Таким він вже завжди був. Дмитро також знав добре Перепелицю й те, що він уміє трохи покепкувати з людей.

Перепелиця подивився по хаті й, показуючи рукою на стіну, спитався:

— Дивися, Дмитре, щось сталося з твоїми святими, бо на язиці змія щось засохло. Там на образі святого Юрія. Бачиш? . . .

Дмитро лише тепер побачив, що на стіні й на образах залишилося ще трохи вчорашнього розбитого бовтуна. Але він не хотів, щоб Перепелиця знав те, що відбувалося вчора між Параскою та Дмитром. Це їх родинна справа і кому до того яке діло? Він почав “заговорювати” Перепелицю і сходить на іншу розмову. Параска також сиділа біля своєї куделі, але веретено чогось ніяк не хотіло крутитися в її руках. Вона плювала в свою пряжу й чула, що і плювати вже немає чим. Сьогодні у неї й так був поганий настрій, а тут ще й цей Перепелиця прийшов, щоб сміятися з них.

А Перепелиця роздував даліше.

— Кажуть, що в жінки волос довгий, а ум короткий, але це неправда. Буває так і з мужчинами. Учора я бачив, як наш духовник біг городами, а перед ним собі бігла якась жінка. Хто це був, то я не пізнав, але цікаво мені знати, чого вони так бігли і куди. Мов би стежка за ними горіла.

Перепелиця хотів показати, що він не пізнав Параски, але вона добре вже його знала і знала те, що він її хоче висміяти. Вона пряла куделю і все подивлялася вбік, де сидів Дмитро. Якось їй так ніяково було те все. Але що ж зробити? Перепелиця не гніватиметься навіть, коли б вона встала і вигнала його з хати. Він вже такий є. Дмитро, щоб оборонити жінку, вступився за неї:

— Ти знаєш, Перепелице, в нас було учора маленьке непорозуміння через нашого Петра. Доброго сина нам дав Господь, але почав ось читати Євангелію і це Парасці не подобається. Вона закликала учора духовника, який прийшов з святою водою й хотіли відбити Петра від його думок, щоб він залишив Євангелію. А про мене, як собі хоче. Він вже великий і що хоче, хай робить, аби ли-

ше не йшов красти і був добрим господарем. Другі ось сидять по шинках, а він читає Біблію. Хай читає. То гарна книга і нічого там поганого не пише.

Перепелиця жажнувся.

— То він читає Біблію? . . . Кажуть, що то дуже небезпечно таку книжку читати. Говорять, що можна навіть зійти з розуму, коли перечитати всю Біблію.

— Я не знаю — казав Дмитро, — але він читав мені учора і то читав такі гарні, гарні слова. Петро не боїться, що його можуть за це посадити до в'язниці, бо в Біблії написано, що й самого Христа гнали і переслідували. Таке там написано.

Перепелиця здивовано дивився на Петра. Потім сказав:

— Так, але я чув, Дмитре, що наш священик хоче закликати до села місіонера, а потім викличуть твого Петра і хай він докаже, чия правда. О, тоді буде цікаво послухати, бо все село прийде. Уже всі знають, що твій Петро читає Євангелію.

Параска зірвалася з лавки.

— А що я не казала, що таке ще може бути? І всьому тому ти винен, бо коли б ти спинив сина, то такого б не було. Тепер на сором тобі старому маєш відступника і роби з ним, що хочеш. Він не мій син. Не хочу його знати! . . . Штунда! . . . Геть з моєї хати, щоб очі мої тебе не бачили! . . .

Параска пустилася до Петра, але Перепелиця перейшов їй дорогу.

— Перестань, Параско, бо, як розсердиш Дмитра, то потім можеш жалити. Не дуже так обстоюй того священика. Я тобі кажу, що він твого Петра не заговорить. Священик знає, що коли покличе місіонера і той нічого Петрові не докаже, то вся молодь піде в штунди й за Петром. А вони того дуже бояться. Перестань і йди онде сядь біля куделі й пряди . . . Так . . .

Петро сидів під стіною на ослоні й, коли мати сіла знов за роботу, він сказав:

— Ви кажете, дядьку, що молодь піде вся за мною. Я не хочу, щоб вони за мною йшли, а краще нехай ідуть за Господом. Я сам ще не прийняв хрищення, а вони вже мене звуть штундою. Чого вони хочуть від мене, то я й сам не знаю. Хіба це погано, що я читаю Біблію, Слово Боже?

Параска дуже сердита сіла за куделю і далі прядла. Дмитро стояв біля столу, а Перепелиця почав збиратися додому. Петро відчув, що в нього на серці якийсь такий великий тягар. Він ніяк не може збагнути, чого такий недобрий світ і його ж таки рідна мати. Він хоче служити Богові, а вони того не розуміють. Петро силкується стримати сльози, які аж просяться скотитися по його зажуреному обличчю. Йому так хочеться в ту хвилину помолитися, але тут в своїй хаті і місця на це немає. Йому хочеться запросити до молитви і Перепелицю, але що б на це сказав батько і мати? Як відважитися? . . . Петро бореться з собою, а потім каже:

— Дядьку, Перепелице, може ви хочете разом з мною помолитися, бо мені щось так важко на душі. Ось, дивіться, моя рідна мати і та на мене гнівається, що я за Господом хочу йти . . .

Перепелиця не знав, що казати.

— Та, по-твоєму, я не вмю молитися, а вдома я також вже досить давно молився. Але Петро став на коліна й почав голосно проказувати молитву; він молився за свою маму, тата, а також за сусіда Перепелицю. Потім молився за все своє село, за священика, щоб Бог і йому відкрив Свою правду. Молився за всіх людей. Він просив у Бога сили на дорозі життя, щоб він міг без страху і вагання йти за Господом.

Перепелиця стояв коло дверей, мняв в руці кашкета, а Дмитро зажурено дивився у вікно. Мати тихо плакала . . .

(далі буде) **Никодим Лукіянчук**

Під час урочистого прийняття нового пастора М. Теслюка в Ірвінгтоні, Н. Дж., частину гостей сфотографував Т. Пятночка.

ВІРА

(Оповідання)

Як тільки закінчувалися в школі зайняття, вони брали свої книжки, зошити і виходили до недалекого парку. Знаходили між двома липами лавку, сідали на ній і пильно вчилися. Нікого вони не зауважували коло себе, нінащо не звертали уваги. Коли ж на міській дзвінниці годинник вибивав дев'ять годин, Микита з Василем ховали книжки й поверталися назад до шкільного гуртожитка.

Сьогодні вони також сиділи на старій почорнілій лавці, але без книжок. Годинник давно вистукав дев'ять разів, а друзі не спішили розходитися. Сьогодні закінчилися в школі заняття і вони востаннє сиділи ось тут. Взавтра кожний з них поїде до свого рідного села, зложить книжки десь в затишному місці, а сам піде в далеку незнану дорогу. Піде боронити свого краю. Професор так і сказав учора на прощальному вечорі, що треба всім йти і треба буде шкільну лавку замінити на фронтву лінію. Учні мовчки вислухали професора і розійшлися засмученими. Всі вони розіхалися до своїх домів, а Микита з Василем взавтра також мають поїхати.

Над зеленим парком розстелилася ніч. Блїмали між деревами блїді світла, а далеко було чути голос від'їжджаючого потягу. Василь взяв за руку свого друга, положив собі ї на коліно й казав:

— Тільки вірмо, Микито, а все буде гаразд. Побачиш. Хоча наші дороги й розійдуться, але, де б ми не були, згадуймо один одного в наших молитвах перед Богом. Ми діти його, а Він нас ніколи не залишить. Маймо лише світло Христове в собі, маймо віру Божу . . . Господь любить Своїх . . .

— О, я знаю, що воно так, Василю, але якось так важко на серці. Пощо нам війна потрібна і хто ж наші вороги, а хто приятелі? Чи ж не всі люди нам близькі й однакові? Всяка війна приносить горе, смерть і сльози . . . А перед тим, як ми розійдемося, я б хотів, щоб ми собі зробили таку умову між собою. Після війни давай ми ось тут зустрінемося на цій лавчині, коли повернемося здоровими. Це дуже легко зробити. Мо-

же будуть зруйновані наші села, міста, але ми тут зійдемося.

— Добре, але це ж таки важко визначити собі таку пору — назвав Василь.

— Чого важко? Ні. Ось послухай. Скільки буде тягнутися війна, ми не знаємо, але вона таки колись скінчиться. Наступного ж року після закінчення війни, прийїдм сюди. Приїдм сьогоднішньої дати, п'ятого липня, о годині дев'ятій вечора. Приїдеш ти раніше, чекай мене, я приїду раніше, тебе чекаю. Тут буде наша перша зустріч. На тій самій лавці, де ми сидимо, де ми нераз молилися. П'ятого липня . . .

Годинник на міській вежі вирахував пізню пору ночі, а друзі ніяк не могли розійтися. Вони розмовляли ще довго, а потім відійшли за куші, схилилися на коліна й молилися разом. Кожному в очах стояли сльози, а серця були сповнені безмірним горем. Потім розійшлися. Василь повернувся ще до школи, а Микита просто пішов до потягу. Відшукав в самому останньому вагоні порожній переділ, сів і дивився крізь вікно в темряву ночі. За хвилину прийшов ще якийсь незнайомий мужчина й сів навпроти нього. Подивилися на себе, але мовчали. Потяг рушив і за вікном загойдалися світла міста. Микита вийняв Новий Заповіт і положив перед собою.

— Чи можу знати, що за книжка у вас? — поцікавився незнайомий.

— Євангелія, — сміло відповів Микита.

Незнайомий змірив Микиту своїм здивованим поглядом, але нічого не сказав. Їхали мовчки якийсь час. Пройшов залізничник, перевірів квитки і вийшов. За стіною в другому переділі дрижачим голосом заплакали струни гітари. Хтось пробував співати тиху мелодію.

— І ви вірите в Євангелію? — спитав нараз незнайомий.

— Так, вірю — відповів знов Микита. — Вірю, бо ця книга мені дала життя. Раніше я шукав смерті, бажав не жити, не мав жодної мети в своєму житті, бажав навіть поповнити самогубство, але ця книга зробила мене новою людиною й вратувала мене. Тому я не можу в неї не вірити.

Незнайомий посміхнувся, зняв окуля-

ри, протер їх полою маринарки і пересів на лавку ближче Микити.

— Це все, молодий чоловіче, неправда, що ви сказали. Вибачте, але так є. Євангелія — стара віджила книга, повна неймовірних переказів та легенд. Я дуже дивуюся, що ви в нашому часі ще вірите тому всьому. Ми живемо в часі великого розцвіту людської культури й цивілізації, а тому вірити в Євангелію не можемо. Ось, наприклад, ви вірите в Бога, душу, але скажу вам, що я є кільканадцять літ вже доктором хірургом, оперував багато людей, працював в багатьох лікарнях, бачив, як вмирали люди, але душі я ще не бачив ніколи. Це вірування, не забудьте, простолуддя, середньовіччя, але для нашого віку, нашого часу воно не надається. . . . За кілька ось днів я їду на фронт, як лікар і напевно прийдеться не одне життя рятувати від смерті, але душі напевно я нігде не побачу й не знайду. Я певний того, молодий чоловіче. . . .

Микита слухав, але слова незнайомого не робили на нього жодного враження. З подібним твердженням він зустрічався скрізь і це йому новинкою не було. Його віра була тверда, мов криця, непорушна, мов скеля.

— Це ваші власні думки, пане докторе, — відповів він, — а також думки багатьох безбожників, але я Євангелію й науку Христову знаю не з теорії, а знаю її з практики. Я її пережив своїм життям і коли б сьогодні стратив віру в Євангелію, то не мав би жодної мети в життю. Я б не бажав існувати в цьому вашому культурному світі. Ви тільки самі відкрийте добре свої очі й придивіться, що це за культура. Чи ж не краще колись було на світі, як не було ще тієї культури вашої? Було більше згоди між людьми, не лилося стільки крові. . . . А що торкається душі, то коли б ви оперували мене, то моєї душі також не знайшли б. Не знайшли б також у мене знання французької мови, знання музики, не знайшли б любови до моєї матері, не знайшли б моєї віри, мого якогось бажання, але це ще не значить, що того всього в мене немає. Ви дивуетесь, що вірю в Євангелію, а я дивуюся що ви не вірите в те, чого не можете бачити, не можете торкнутися вашими руками. Бо, чи ж мало є на світі речей,

яких ми не бачимо, але вони таки існують? Скажіть? . . .

Доктор хотів щось відповісти, але в цю саму мить світло в переділї згасло, потяг раптом закрипів і почав зменшувати свій біг. На темному коридорі почувся тривожний голос: “Налет”! “Ворожі літаки”! За хвилину потяг став серед густого соснового лісу. Люди всі повиходили й розбіглися між кущами. Далеко було чути мотори літаків, а потім голосні вибухи бомб. Небо зарум’янилось далекою загравою пожеж. Тряслася земля, палахкотіла червона далечінь. Потім все стихло. Люди повиходили з кущів і потяг чорною гадюкою знов посунувся в темряву ночі.

Микита знайшов знов свій переділ, сів біля вікна, але тим разом був уже сам. Доктора вже не було і їх розмова так і лишилася недокінченою.

Приїхав додому, тільки побачився з родиною і другого дня вибирався в далеку дорогу знов. Був приділений до санітарної групи й опинився під самим фронтом. Кругом нього йшло люте змагання зброї. Люди гинули, вмирали. Лягали на полі бою батьки далеких сиріт, лягали сини засмучених бідних матерів. Проливалася людська кров. Смерть збирала своє велике жниво і на кожному кроці ходила за Микитою. Але Господь його чудово зберігав. Кілька разів їхня частина виривалася з оточення, пробивалася крізь вогонь, проходила лісами, ярами. Він бачив, як гинули його друзі; багатьох він поховав власними руками, багатьом засвідчив він перед смертю про Христа й був для них потіхою серед моря крові й сліз.

Минали дні довгі й жалливі. Минули місяці й цілі роки. Війна забиравала мільйони людських істот і над світом пролунав радісний і довгожданий гомін спокою. Микита повернувся до рідного села. Батька не застав у живих, але втер своїм прибуттям сльози засмученій неньці. Рідне село було зруйноване й кожного дня переживало смуток і радість, бо кожного дня хтось з молодих людей повертався додому, а також приходили сумні вістки, що багатьох його односельчан вже ніколи не повернеться під рідну стріху.

Микита пригадав свого друга Василя. Виждав, поки наладналася пошта й на-

писав листа. Чекав кілька місяців, але не було жодної відповіді. Коли ж надійшло п'яте липня, він поїхав до умовленого місця в парку. Їхав знайомими місцями й на третій день вже був на місці. Велике, колись гарне місто, було тепер напів зруйноване. Багато дерев у парку було вирваних з корінням. Скрізь видніли сліди бомбардувань. Микита йшов знайомою стежкою, а думки минулих років розмотувалися в голові, мов нитки з клубка. Все тут було таке близьке йому. Тут пропливла його чарівна молодість і тут він колись Бога пізнав. Ось тут на тому місці, де колись стояла їх лавка, вони разом з Василем молилися. Тут вони снували пляни майбутности, шукали правдивої відповіді на всі життєві питання. І все тепер пішло в далеке забуття, все минуло.

Микита побачив, що там, де колись стояла лавка, тепер було порожнє місце. Стояли лише старі липи, тримаючись грубим корінням землі. Микита сперся на одну з них і задумався. Сполохані думки тікали в безвість, а на їхнє місце прилітали нові. У паркові було тихо. Подивився на годинника. Зближалася дев'ята година, але на стежці, що вела до лип, нікого не було видно. А він стояв з опущеною на груди головою й чекав. Ще кілька хвилин залишилося до дев'ятої, але нікого не було. Потім почувся голос з міської вежі. Раз, два, три . . . п'ять . . . сім . . . дев'ять . . . Микита рахував і чув, як дев'ять разів стукнуло його серце, дев'ять цвяхів забив там якийсь важкий невидимий молот. Нема . . . Пустився йти, але щось тримало його ноги. Чекав ще.

На протилежній стежці з'явився якийсь старий незнайомий чоловік і, опираючись на костура, йшов між кущами, озирюючись навколо. Здорово його нога була взута в подертий черевик, а порожня штанина безрадно тріпалася там, де ступав костур. Микитове серце затремтіло. А ну ж це Василь. Він перейшов за кущі, став на стежці, але переконався, що помилився. Це не був Василь. Каліка минув Микиту, обійшов кущі, а потім назад повернувся. Прийшов на стежку, яка вела між липи, розглянувся кругом себе і став на тому самому місці, де була колись лавка. Сперся костура й на липу й сам сперся, вити-

раючи піт з чола. Микита пройшов біля нього, придивився, але ще раз переконався, що це таки не Василь. Вже пустився йти далше, але каліка вмить зативався:

— Перепрошую вас, молодий чоловіче, може ви будете Микита, який мав сьогодні зустрітися тут зо своїм другом Василем?

Микита кинувся до каліки.

— Так, так, пане, це я. Я вже довго ось тут чекаю . . . Нема Василя . . . А ви хто? Скажіть! . . . Ви знаєте щось? . . . Скажіть скоро! . . .

Каліка важко зідхнув.

— Знаю я про вашого друга, знаю. Він власне мене просив, щоб прийти сьогодні сюди, та сказати вам, щоб ви на нього не чекали. Він вже ніколи сюди не прийде і казав переказати вам, що буде вас чекати на небі . . . Просив переказати, щоб ви йшли тією самою дорогою, що й він, а там зустрінетеся.

Микита чув, як серце його стиснули залізнi обійми і захиталася під ногами земля. Він схилився на липу й закрив обличчя руками.

Каліка взяв його плече:

— Не плачте, Микито — казав. — Не можна так . . . Василь заснув з великою вірою й тепер він у царстві Бога. Через смерть вашого друга Василя, я пізнав Христа. Все своє життя я був безбожником, але Василева смерть мене врятувала . . . Бачив, вмирили сотні й тисячі людей, але такої смерти, як Василева, ще ніколи не бачив. Перед самою смертю співав, молився і казав, що йде до неба. Свідомо це все говорив. Заснув у мене на руках . . . Ще вспів мені переказати, щоб тут вас зустріти. Щасливим тому чуюся, що міг виконати його останню волю . . . Не плачте, Микито, дякуйте за все Богові. Так було йому до вподоби.

Микита заспокоївся. Витер заплакані очі й взяв каліку під руку. Відійшли з-під лип на недалеку лавку, й Микита просив все докладно йому оповісти: як був ранений Василь, коли саме вмер, де спочиває його тіло. І каліка оповідав.

На дворі почало темніти. Між деревами ходила вечірня прохолода. Микита з калікою встали і пустилися йти до брами.

А я до самого останку вперто про-

Перші редактори часопису "Дорога Правди" — Іларіон Тарасюк і Михайло Подворняк на сходах друкарні в Німеччині. Тепер перший в Англії, другий у Канаді.

тивився Богові, — продовжував незнайомий. — На свою освіту надіявся. Але потім побачив, що жодна наука, жодна освіта є ніщо в порівнянні з вірою, яку мав Василь. Що ж може дати таку відвагу з радістю вмирати? Віра! . . . Пригадую, що перед самим виїздом на фронт я ще сперечався в потязі з одним юнаком, що немає Бога, немає в людині душі, але коли налетіли літаки, ми розбіглися по лісі й я тремтів під кущем за своє життя. О, як тоді боялася моя душа смерті! . . . А Василь ніколи не боявся. Ось це віра!

— Стійте! — вмить скрикнув Микита. Я вас пригадую собі й все щось пізнаю й не можу пригадати, де бачив вас. Це ж я був тим юнаком, що тоді розмовляв з вами в потязі. Коли перший налет був на місто . . . Так, це ж ви . . . Тоді за душу ми розмовляли. Які чудові Божі дороги! . . .

Микита взяв каліку за руку, потім обійняв за ший, й вони почали цілуватися. Виходили з брами, а небо всміхалося їм ясними зорями.

Над парком стелилася ніч.

М. Подворняк, Канада.

ДО КОГО ЙТИ?

Співається на мелодію "О ні, ніхто на всьому світі" . . .

Чи ж ми не маєм в цьому світі
До кого йти в тяжкій журбі?
Таж ми в крові Христа обмиті
То ж Він допоможе в боротьбі.
За Ним кидаймося до бою,
Відважні, жваві вояки!
Він поведе нас за Собою
На береги Йордан-ріки.

Нас не лякає чорна сила,
Бо за рікою — Рідний Край,
Не перешкодить і могила
Нам по дорозі в Божий рай.
Цей світ у муках лементує,
Без Бога марно гине він;
То ж покажімо путь святую

До краю, де є Божий Син.
Ми поведем всіх в край свободи,
Де спокій вічний і краса;
Там всі з'єднаються народи,
Там Бог відкриє небеса.
Тебе благаю, любий брате,
Ще поки є догідний час,
Ходім туди, і там багате
Життя тобі відкриє Спас.

І. Іллюшик, ЗДПА.

ДУХОВНА ОСІНЬ

В чародійному колі природи,
На останках розвалин творіння,
Пелюстків розцвіли короводи,
Тчуть красу їм останні проміння.

Опадають пожовклії квіти,
Вітер шелестом ходить по глуші..
Умирають тілесні міти, —
Воскресають оживлені душі.

Умирають, кружляють, минають
Охоплені в палкі буревії —
Непотрібні . . .

— Святі ж прозимують
Й розцвітуть навесні Святі мрії!

В чародійному колі природи,
На останках розвалин творіння,
Неземні розцвіли короводи,
Тчуть їм крила Господні про-
міння!

В. Михайлевський

СПИС ПОЖЕРТОВ Ч. 1

до Українського Місійно-Біблійного Товариства в ЗДПА (у доллярах)

Зібрано в Крумліні на з'їзді колекти 150.74; М. Крук 1; Ст. Колодій 1; Т. Мазур 20; А. Костів 10; М. Тернова 25; А. Будник 10; П. Гудак 5; Г. Пасічник 10; Ф. Гриценюк 7; С. Камінський 1; Гурток Сестер Вонсакет 10; П. Ланяк 1; В. Радик 10; І. Курівчак 5; М. Габриш 1; Т. Колодій 1; В. Бартиш 5; Т. Мазур 1; К. П'ятковська 1; Е. Костева 5; Т. П'ятничка 50; А. Ненарт 10; Д. Гомінюк 5; Т. Паньків 5; І. Камінський 5; Е. Дейнеко 1; Ф. Колодій 5; Е. Росяк 5; Н. Скоря 2; Й. Шкула 25; М. Перетятко 50; М. Івахів 50; Н. Побігушка 50; П. Бартків 50; К. Стадник 56; М. Перожок 25; М. Мазепук 1; М. Корабельник 2; В. Радик 15; М. Перожок 25; Р. Гетч 5; М. Мозер 5; І. Курівчак 100; Г. Чернов 50; Д. Гентош 20; Т. Бласкович 5; М. Костів 50; Сестри з Кемдену 10; Незнаний 5; М. Габриш 25; С. Колодій 50; П. Ланяк 50; І. Мазанець 2; Ф. Марчук 102; П. Ланяк 25; Д. Гентош 15; Г. Чернов 50; Ф. Просятковський 10; М. Алексюк 5; І. Романюк 5; М. Горний 2; М. Годик 5; Т. Чулик 5; М. Сипко 10.50; Г. Винник 0.50; Укр. Бапт. Церк. Масач. 10; Сестри з Вонсакет 5; Рос. Церква з Вустер 15.35; П. Ланяк 25; К. Канюка 5; Рос. Церк. у Пибоди 20; М. Воверс 5; родина Геткліф 74; І. Валкер 10. (Далі буде)

З'їзд у Глендоні (КАНАДА)

Братам, сестрам у Глендоні
Всім я дякую сьогодні
Що так з'їзд свій влаштували
Й їсти смачно нам давали.
Всім братам і сестрам новим,
Що навчали Божим Словом,
Щоб в Христі нам бути багатим,
Як підем у вічні хати.
Щоб Христа ми в серці мали
Та всі разом працювали
Свідченням і молитвами;
Хай же Бог буде із вами!
Будем в Господа ми вчитись,
За слабих будем молитись,
І коли прийде той час,
Що Господь покличе нас,
Щастя будем більше мати,
Ніж я міг вам тут сказати.
Тож будь в вірі всім бодрій
Вам бажає брат Андрій!

Андрій Курильчик
Савт-Рівер, ЗДПА.

Хто з повищих осіб ще не одержав поквитовання, а бажає його мати, нехай напише до скарбника Товариства картку й подасть свою адресу, й поквитовання буде йому вислано негайно. Скарбник не міг вислати поквитовань усім, бо не мав деяких адрес.

Скарбник John Piatkowski
P. O. Box 228, Freehold, N. J.

Андрій Курильчик

Брат і сестра Думи з Бетлегему подали добрий приклад, виставляючи афідейвити для скитальників і спроваджуючи їх до Америки. Один із цих скитальників Т. П'ятничка сфотографував родину Думів з дочками, синами й їх родинами. Сам фотограф стоїть з самого заду, посередині, усміхнений, бо тішиться, що він—вільний у вільній країні. Наші віруючі у різних Церквах нехай наслідують цей приклад, спроваджуючи скитальників до Америки.

ДО НОВОГО ЕТАПУ

(Докінчення з сторони 2-ої)

незабаром стався органом Української Євангельсько-Баптистської Церкви в Німеччині. Перші його редактори — брати М. Подворняк і Іл. Тарасюк, вклали дуже багато праці, сил і матеріальних засобів, щоб у гарній формі та глибокого змісту подати його нашому народові.

У січні 1948 року, з причини виїзду обох перших редакторів з Німеччини, редакцію "Дороги Правди" перенесено до українського табору Корнберг, де вона далі продовжувала своє існування та служила нашим дорогим віруючим, роззяним по цілому світові, подаючи їм здорову духовну поживу.

Багато наших братів і сестер ув Америці, Канаді, Англії, Бельгії, Франції, Німеччині й інших країнах жертвенно підтримували його весь час. І тільки тому, що українські віруючі виявили таку високу свідомість у підтримці нашого журналу, він мав можливість аж дотепер виконувати своє високе покликання й бути тією найкращою сторінкою в нашій праці на скитанні. Але, очевидно з волі Божої, в наслідок масової еміграції нашого братства до ЗДПА і Канади, всі співпрацівники "Дороги Правди", а також і Редакція переїхали до Америки. Через це етап посиленої та благословенної Господом праці в Німеччині в процесі ліквідації закінчується. І в зв'язку з цим і наш журнал "Дорога Правди", виконавши своє велике завдання, перестає виходити в Німеччині. В Америці ж наше братство вже має свій орган "Післанець Правди", що заснований був ще в Галичині 1 січня 1927 року, себто 22 роки тому, й тому є найстаршим органом нашого братства в усьому світі. Тепер він виходить ув Америці, і тому, навіть при найкращих можливостях, не було б доцільно тут видавати два наших часописи.

Взявши це під увагу, редактори обох часописів ("ПП" і "ДП") прийняли рішення об'єднати цих два наших часописи і в майбутньому видавати та редагувати один спільний український баптистський орган. А тому, що "Післанець Правди" має за собою старші традиції, ще з Рідного Краю, — його назва й ли-

шається для спільного об'єднаного часопису, на сторінках якого будемо продовжувати друкувати матеріал, розпочатий у "ДП", та статті її співробітників.

Отже, таким чином, ми не стаємо на півдорозі, не перериваємо нашої праці, **а тільки переходимо до нового етапу, — етапу концентрації наших об'єднаних сил** на американському континенті. І тепер, роблячи цей крок уперед, почувуюсь до милого обов'язку на цьому місці висловити сердечну подяку всім тим дорогим віруючим, які взяли якунебудь участь у підтримці "Дороги Правди", а зокрема широко дякую моїм дорогим братам співробітникам і колегам з редакції, які в тяжких обставинах праці широко підтримували свій журнал і його редактора. Особливої подяки заслуговують також представники "Дороги Правди" поза Німеччиною — бр. бр. Н. Лукіячук (ЗДПА), М. Подворняк (Канада), О. Ткаченко (Бельгія) і Я. Шнайдрок (Англія), які постійно виявляли високу свідомість і щирість у підтримці української євангельської преси, розповсюджуючи її між нашим народом і підтримуючи її фінансово. Дивлячись на це, я глибоко переконаний, що й на майбутнє ця сама висока свідомість великого значення рідної євангельської преси буде постійно присвічувати нашому братству. Я кріпко вірю, що милосердний Господь, Який дотепер так чудово благословляв нас у ділянці якраз цієї праці й у трудні часи Сам заступався за нею, Він і надалі, за обітницею Своєю, буде зливати Свої небесні благословення й на це його діло.

Тому й тепер, з цією надією, сміло пропоную ласкавій увазі всіх дітей Божих об'єднаний часопис нашого братства в Америці "Післанець Правди". У ньому Ви знайдете найкращу духовну поживу для Ваших душ, — глибокі змістом духовні статті, ніжні й будучі оповідання та чудові вірші вірних і щирих слуг Христа та Його святої Євангелії.

"Післанець Правди" — це часопис усього українського братства в цілому світі, а тому, Брати та Сестри, підтримаймо його нашими молитвами, масовою передплатою, а також і пожертвами на пресовий фонд "ПП"! Створімо

сильну фінансову базу нашому рідному часописові, без якої, не забудьмо, він існувати не зможе! У новому етапі нашої посиленої та творчої праці в ділянці розповсюдження Євангелії рідним друкованим словом зверніте всю увагу на **Ваш часопис "П. П."**, молитесь за нього постійно, передплачуйте його регулярно, жертвуйте на нього щиро, розповсюджуйте його масово та всіма зусиллями підтримуйте його, а тоді Господь рясно поблагословить діло його, і ми спільно з радістю будемо оглядати великі успіхи нашої праці у винограднику Христа.

Ол. Гарбузюк

Різне

★ На пресовий фонд об'єднаного часопису "Післанець Правди" склали в Чикаго (у долар.): Гурток молоді 10, Наталія Андрус 10, Гурток Сестер 5, Юзефа Колесник 5, Василь Степанюк 4, Іван Бачневич 3, Йосип Якимів 2, Калина Лярга 2, Володимир Якимів 2, Катерина Якимів 1, Микола Сидлярчук 1, Борис Ничипорук 1, Редактор Олекса Гарбузюк 5. На той же фонд склав Гурток Сестер у Гартфорді 25 дол. Усім жертводавцям висловлює "Післанець Правди" найсердешнішу подяку.

Коли надсилаєте пожертву на пресовий фонд "П. П.", зазначте, чи Ви бажаєте, аби Ваше ймення й пожертва була оголошена в часопису, чи не бажаєте цього.

★ У днях 22-28 серпня ц. р. відбувся річний з'їзд делегатів Російсько-Українського Союзу Баптистів у ЗДПА. Склад Комітету Союзу, за малими винятками, залишився той же самий, що й раніш.

★ З Європи до ЗДПА прибули брати: професор Тарас Гребінка з дружиною й сином, проп. Каплієнко, Микола Годованський, Гаврило Блонський, Павло Гопалюк, Василь Степанюк, Семен і дружина Вероника Кміти, проп. Гелець.

★ До Редакції "Післанця Правди" щодня надходять з усього світу листи з запитаннями про скитальників та про їхні адреси. Тому в інтересах їхніх власних і в інтересах їхніх друзів і рідні — проситься всіх скитальників, що прибу-

вають зо скитальщини до Америки, або до інших країв світу, негайно подавати до Редакції "Післанця Правди" адреси та інші відомості про себе.

★ У неділю 14 серпня прибув до ЗДПА редактор "Дороги Правди" брат Олекса Гарбузюк з дружиною й двома маленькими дітьми. Того самого дня бр. О. Гарбузюк взяв участь в урочистості хрищення трьох віруючих із Крумлина, що його звершив бр. Павло Бартків у Честері. Брат Гарбузюк вже співпрацює діяльно з Редакцією "Післанця Правди". Оселився він у Чикаго, Ілін.

★ Вийшли з друку нові книжки: "Про католицький догматизм", професора Т. Гребінки. Ціна 50 цент. "Віршотвори", вірші Олександра Сомка. Ціна 1 дол. Обидві книжки виписувати від видавця:

Rev. N. Lukianchuk, 1519—65th St.,
Kenosha, Wis., U. S. A.

★ Книжку паст. В. Гусарука "За кольчастим дротом німецького концтабору. Спомин проповідника", 161 стор., ціна 1.25 дол. виписувати від автора й видавця:

Rev. W. Husaruk, 10340 Iberville St.,
Montreal 12, Que., Canada.

★ Редакція "Післанця Правди" пропонує для поширення серед віруючих і невіруючих такі видання:

1. Річники "Післанця Правди" (неоправлені) за роки 1947 і 1948 — 2 дол. за рік з перес.

2. Українські біблії малі в звичайній оправі — 1.50 з перес.

3. Українські нові запов. з псалмами в шкір. опр. з зол. обрізом, перекл. проф. І. Огієнка — 2.50 з перес.

4. Білоруські нові заповіти в звичайній оправі — 0.85 з перес.

5. "Рідна Пісня" співаник із нотами, брошуров. — 1.50 з перес.

Рукописи, передплату й пожертви на "Післанця Правди" посилайте тільки на редактора або Редакцію журналу на адресу:

Rev. L. Zabko-Potapowicz
або

"Messenger of Truth"
324½ East 8th St., Chester, Pa.

Я ДОРОГА І ПРАВА

ВІСНИК ПРАВА

М. БОРИС

№ 11-12

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Заснований 1 січня 1927 року

Ч. 11-12.

ЛИСТОПАД-ГРУДЕНЬ — NOVEMBER-DECEMBER

1949

Спів Різдвяний

* * *

Знов святочно світ цілий заспівав
Про ласку, спокій та братерство.
Який чудовий спів! Які святі слова!
Хоч довгі та тяжкі в надії версти.

Зима в серцях народів мостить лід,
І вікна затуля весні веселій.
Ще не навчились ми любити як слід;
В диму розпуки і міста, і села.

Але той спів різдвяний-молодий,
І дихає в нім інша, вічна сила!
Поклониться йому ненависть сива,
Розвіється від нього воєн дим . . .
Прийди, Христе, скорій потужньо-радий,
Спаси, бо не дамо собі ми ради.

ДР. І. КМЕТА-ІЧНЯНСЬКИЙ
Філядельфія, ЗДПА

Різдвяні привітання

“Вітайте один одного . . . Вітають вас Церкви Христові . . .” (Римл. 16:16)

☞ У радісний день Різдва Христового дорогим моїм у Христі — братам — Аркадію Мулькові та Степану Нищикові, сестрам — Тетяні Зубилевич і Марії Новак із родиною засилаю мої найкращі побажання. **Агафія Труш.**

☞ Дорогому та улюбленому братові Никодимові Лукіянукуві та Українській Баптистській Церкві в Чикаго бажаю радісних і благословених свят Різдва Христового та щасливого Нового Року.

Василь і Ольга Березн.

☞ Дорогим у Христі братам і сестрам у розсіянні в різних країнах світу з нагоди Різдва й Нового Року надсилаємо найщиріші наші привітання й побажання. **Мих. Теслюк** із родиню.

☞ Радісних свят Різдва Христового й Нового Року щиро бажаю моїй дочці Анні Шендро в Лекорію, Альберта: синові Володимирові Цюникові з його родиною в Глендоні, Альберта, й Михайлові Горячці в Тиріяні, Альберта. Мама **Марія Цюник.**

☞ Вітаємо всіх рідних і знайомих зо святами Різдва Христового та Нового Року. **Матвій Казанівський** з родиною, Сен-Кетрин, Онт., Канада.

☞ Вітаємо щиро з Різдром Христовим і Новим Роком наших рідних, друзів і знайомих. **Михайло й Варвара Фіси**, Ніагара на Лейку, Онт., Канада.

☞ Любих братів і сестер, що залишилися ще на скитальщині в таборі Інгольдштадт у Німеччині, сердешно вітаємо з днями спогадів Народження Христа Спаса й бажаємо рясних благословень. **Марія та Сергій Кабанові.**

☞ У днх свята Різдва Христового та Нового Року засилаю сердешні побажання моїм дорогим Родичам, сестрі Є. Ш., друзям, Редакції часопису “Післанець Правди”-“Дорога Правди”, любому бр. проповід. Н. Лукіянукуві та милій Родині Думів. **Тимко П. Сидоренко.**

☞ Поздоровляю з святами Різдва та Нового Року Родину Потачків у Філадельфії, М. Ватроля в Толідо, Огайо, та Тому Нагурного в Джесуп, Пенна.

Г. Базавляк.

☞ Усім братам і сестрам у Господі, моїм рідним, знайомим і друзям бажаю благословених споминів Різдва Христового та щасливого й радісного Нового Року. Брат і приятель ради любови Божої **Василь М. Кузів**, Фоксфорд, Канада.

☞ Вітаємо зо святами всіх рідних і знайомих в Америці, Канаді й Європі та просимо пам'ятати про справу поширення різних трактатів серед нашого народу для слави Божої. **Йосип Комарницький** з родиною, Честер, Па.

☞ У днх Різдва Христового та Нового Року засилаємо найсердечніші побажання рясних Божих благословинь усім братам і сестрам, що залишилися на скитальщині в Німеччині або роз'їхалися по різних країнах світу.

Дмитро Колішко з дружиною.

☞ Щирі побажання Божої ласки та зрозуміння Його святого Слова швагрові Василеві Пелюхові з родиною в Бровн Сіті та приятелям Столярам у Сандуски засилає **родина Диких** у Сандуски.

☞ Вітаємо з святами Різдва Христового всіх дітей Божих в усіх Церквах, а зокрема в Нью-Йорку Словом Божим із Лук. 2:10, 11. Д. і Є. **Дейнеки**, Честер.

☞ З нагоди свят Христового Різдва та Нового 1950 Року засилаю найкращі побажання Редакції та головному редакторові “Післанця Правди”, Українському Місійно-Біблійному Товариству в Канаді та в Злуч. Держ. Півн. Америки, бр. Мгр. Я. Гомінюкові, проповідникам — С. Нищикові, Ів. Барчукові, Н. Лукіянукуві, М. Подворнякові, Іл. Тарасюкові та Гр. Домашовцеві усім любим віруючим ув Америці, Канаді та в Рідному Краю, що змагаються за святі ідеали українського Євангелізму — зичу радісних свят і благосолвенного Нового Року. Христос Рождається.

Олекса Гарбузюк, редактор.

☞ Усім Братам і Сестрам на американському континенті й по всьому світі, а особливо всім віруючим скитальникам, що ще й досі сумують за сталим місцем побуту, отам у Німеччині та в інших країнах світу, бажаю від щирого серця ласки та благословення Божого з нагоди Різдвяних і Новорічних свят.

Никодим Лукіянуку.

"I am the way, the truth, and the Life"
(John 14:6)

UKRAINIAN CHRISTIAN MONTHLY
**"THE MESSENGER
OF TRUTH"**

Subscription: 1 year \$2.00; half year \$1.00

Editor-Publisher: Pastor L. Zabko-Potapowicz.

"Я дорога, й правда, й життя"
(Івана 14:6)

"ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ"

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТІАНСЬКИЙ МІСЯЧНИК

Передплата: Річно 2 дол. На півроку 1 дол.

Редактор-Видавець: Паст. Л. Жабко-Потапович.

Заснований 1 січня 1927 року

324½ East 8th Street, Chester, Pa. U. S. A. Telephone: Chester 2-8142

На цю адресу висилати матеріал, пожертви й передплату.

No. 11-12. November-December 1949. — Ч. 11-12. Листопад-Грудень 1949.

Таємниця народження Христа

З незвичайною радістю небесного війська виступила Євангелія на арену земного світу. "Слава Богу в небі і на землі спокій, в людях уподобання!" Так звучала чарівна пісня над Вифлеємсько-Єфратськими полями тієї нічної години, коли Христос народився. Він, що Його довго очікували наші пра-батьки, прийшов до Свого народу, як "надія" (Дії 26:6) і "потіха" Ізраїлева (Лук. 2:25). "Бог об'явився в тілі!" Без сумніву, велика це таємниця лобожности (I Тим. 3:16)! Він прийшов у вигляді слуги (Фил. 2:7), але ця зовнішність (грец. eskenosen) була тільки прикриттям Його внутрішньої Божественности (Ів. 1:14). У країні смерті Він був "Князем життя" (Дії 3:15), бо "в Ньому життя було і життя було світлом для людей (Ів. 1:4).

Втілення Ісуса Христа — це історичний факт. Надзвичайні приготування в небесному світі мусіли випередити прихід Божого Сина на землю. Св. Письмо дуже мало відкриває нам заслону цієї таємниці. Тільки згадує про розмову Сина з Отцем: "Жертви й приношення Ти не схотів, але тіло Мені приготував" (Жид. 10:4-5). І тоді сталося щось зовсім таємне . . . Син залишає небесну славу й стається Людиною, подібною до нас. Із вічної Постаті Божественної надсвітловости Він добровільно стався Людиною. Про Його метафізично-реальне пра-існування докладно читаємо в Іван. 8:58 і 17:5; Фил. 2:6-8). Із цілковитою незалежності й світом керуючої абсолютности Він вступив до обмеженої просто-

ром і часом природи. Вічне "Слово" сталося тілом і виявило свою надприродну владу. Він зійшов "у найнижчі сторони", щоб нас спасти та відкупити, а пізніше забрати на височинь до небесної слави. Для пляну спасіння людства у Христі з'явився "центр зміслу". Все, що діялося до Його народження тільки в Ньому виповнилося, і все, що станеться по Його приході (народженні) може виповнитися тільки в Його ймення. Його діяльність на землі є осередком всього, що діється, а історія Його особи з'являється дійсно змістом цілої історії. Вифлеємські ясла в зв'язку з Голгофою вічно будуть:

Відвічним центром всіх часів,
Найвищим щабелем любови;
Спасіння плян Він нам відкрив,
Створивши вікові основи . . .

(Ульгор)

Як у Христі були об'єднанні Його Божественність і людська істота, цього не може ніхто об'яснити. Таємниця Його самоприниження навіки недосліджена. Христос не тільки робив чудеса, але Він Сам є чудо із чудес і Прачудо в Особі. Час тепер для нас незрозумілий, а ще менше зрозуміла вічність. Як можемо ми зрозуміти таємницю усіх таємниць, з'єднання цих двох протилежних постатей, — які в часі паралельно поставлені? Органічно-гармонійне об'єднання вічного й дочасного, Божественного й людського було в одній Особі Ісуса з Назарету . . . Дм. Марійчук, Америка.

Ісус Христос прийде!

Свідчення Слова Божого про Його другий прихід

(Докінчення)

В Євангелії від св. Івана 14:28 читаємо такі слова Самого Господа: “Ви чули, що я глаголав вам: Йду й прийду до вас”. Жидам, що видали Його на смерть, Господь казав так: “Не побачите Мене віднині, аж поки скажете: Благословен Грядучий в ім'я Господне!” Матв. 23:39. Учнів Своїх Ісус навчав теж подібними словами, кажучи, що вони “побачать Сина Людського, грядучого на хмарах небесних із силою й славою великою” (Матв. 24:30). А в останнім розділі Відкриття 22:7 Христос знов звіщає: “Ось прийду незабаром”, і в вірші 12 потверджує цю обітницю: “І ось, я прийду хутко!”

Як відомо, святе Відкриття закінчується ще одним ствердженням Христа: “Так, прийду хутко” (22:20), а остання біблійна молитва благає (22:20): “О, прийди, Господи Ісусе!” О, нехай би ця молитва була й нашим щоденним покликом-благанням!

Анголи знали про поворот Христа на землю, й то літерально такий самий поворот, як і відхід з землі — таким же самим чином і в тій самій постаті; бо на горі Оливній у день Вознесення говорили вони до Христових учнів так: “Цей Ісус, узятий від вас на небо, так прийде, як бачили ви Його, сходячого на небо” (Дії 1:11).

Усі стародавні патріархи вірили в прихід Господа Ісуса Христа (Юди 14:15), і віра їхня справдилась. Псалмо-співець пророкував про той же прихід (Пс. 102:16), і пророцтво його сповнилось. То чому ж не мають справдитися й пророцтва новітніх патріархів і співців Нового Заповіту щодо другого приходу Христа на цю землю? Тож, слідкуймо за ними далі . . .

Св. апостол Павло навчав щодо цього так: “Сам бо Господь з повелінням, з голосом архангоським і з трубою Божою зійде з неба”. (1 Солун. 4:16). Чуєте, що каже апостол? “Сам бо”, себто “той самий” Господь, не хтось інший,

прийде; не тільки Його Дух, або з'ява прийде, але Він Сам то буде. Те саме звіщав і апостол Петро, коли твердив (Дії 3:20), що Господь Бог “пішле наперед проповіданого вам Ісуса Христа”. І він же, той же самий св. Петро ще сильніше, ще виразніше й ще твердіше настоював на тій думці, що другий прихід Христа, то — не якась фантазія або уява, але дійсний факт, що його треба очікувати: “Не за байками бо, хитро придуманими, йдучи, об'явили ми вам силу й прихід Господа нашого Ісуса Христа, а будши самовидцями величчя Його” (2 Пет. 1:16).

Тому то кожен щировіруючий християнин, проваджений Духом Святим, вірує в Його другий прихід. Кожен щировіруючий християнин, що “ість тіло й п'є кров Господню, має вірити й завжди про те пам'ятати, що “Він прийде” (1 Кор. 11:26). І кожен щировіруючий християнин повинен вірувати й бути переконаним у тому, що Господь поверне, щоб часом кожного віруючого сатана не спокусив і не звів з дороги очікування.

Св. Писання виразно навчає, що Христос поверне вдруге видимо, дійсно, Своєю власною істотою, Своєю особою, і весь світ і всяке око людське Його Самого побачить. Той же апостол Павло ще раз так мовить про це, коли згадує, що ми, яко віруючі, повинні жити свято “ждучи блаженного вповання й явлення слави великого Бога і Спаси нашого Ісуса Христа” (Тит. 2:13). Ні, любі! не привидом або образом тільки, але власною Своєю істотою висловіть Господь прихід Свій на цю землю. А що ми самі це будемо бачити, ап. Павло потверджує словами: “Коли ж Христос, життя ваше, явиться, тоді й ви з Ним з'явитесь у славі” (Колос. 3:4). Ап. Петро висловлює ту ж думку, тільки іншими словами: “як явиться Пастир-Начальник, приймете нев'януучий слави вінець”. (1 Пет. 5:4).

Коли Христос вознісся на небо, то

вчинив це Своїм власним тілом, і багатих святих Його бачили, що то до неба відходить Він Сам. Тож, коли Він поверне знов, то це буде той Самий Христос, що й на небо зносився, як про це свідкував Він Сам в Єванг. св. Луки 9:26: "Хто бо посоромиться Мене й Моїх слів, того й Син Людський посоромиться, як прийде в славі Своїй, і Отця, і святих анголів".

Та здається, що в жодному іншому місці Слова Божого обітниця Його другого приходу не виступає так яскраво й так переконаливо, як у Відкр. 1:7: "Ось, іде з хмарами, й побачить Його всяке око, і ті, що Його прокололи; і заголосять перед Ним усі роди землі. Так, амінь!" ніби викрикує, вигукає радісно й з пересторогою св. апостол Іван. Отже Його побачать не тільки всі віруючі, але й невіруючі і всі безбожники, і всі вороги Його, і всі ті, що Його та Його учнів і послідовників гнали, переслідували, забивали, мучили, всі, всі Його побачать. І не це страшне й жахливе для них буде, що вони Його побачать; але може найжахливіше буде те, що й Він, Господь Ісус Христос, побачить їх усіх. І так, як до кожного Свого вірного Він промовить: "прийдіть благословенні . . . гаразд, слуго вірний і добрий", так і до всіх невіруючих і ворогів Він скаже: "відійдіть, прокляті!" . . . О, це буде жах, якого тут люди на землі ще не бачили й не відчували ніколи! О, друже мій, ти, що відкидаєш Христа тепер і глузуєш над Його Словом — чи ти розумієш, що ти робиш? Застановись над цими словами, коли читатимеш їх!

А ви всі, що віруєте в Господа та в Його прихід, втішайтеся цими словами, що звіщають про прихід той! Бо знайте, що метою Його приходу будете ви, бо Він прийде за Своїми вибраними: "Я прийду хутко, і заплата Моя зо Мною, щоб віддати кожному, яко ж буде діло його" (Відкр. 22:12).

А ще, любі, запам'ятайте, що якби Христос вдруге не прийшов, то й померлі ніколи би не повстали; і ми тоді не воскресли би ніколи. Бо Слово Боже подає нам усім ще й таку радісну та повну надії звістку: "Не хочу ж, браття, щоб ви не відали про тих, що впокоїлись, щоб не скорбіли ви, як інші, що

НА БОРОТЬБУ

Невпинний заклик, чуєш брате,
Щораз до тебе каже — йди!
Ходім неправду руйнувати
Аж щезнуть всі її сліди.

Вона неволить друга-брата
Та й запрягає до ярма,
Аби до пекла поганяти
Немов тварину, що німа.

Вона вдягає гарні шати
Ідей братерства силу-тьму,
І поневолює вмент брата,
І запроторює в тюрму.

Не вір ти брехням яничара,
Що прибрані в оздобу слів;
Не вір ні підступам, ні чарам,
Хоч би він навіть землю їв.

Не вір "єднателям народів",
Бо мають тактику таку,
Що ти опинишся насподі,
Вони ж — у тебе на карку.

Ніколи в світі та нізачо
Ти, брате, сатані не вір,
Бо він був, е й буде — ледащо,
Бо ж то звичайний тільки звір.

Не вір йому, а вір Христові,
І проти звіра ти борись,
А Бог тобі в вітчизні новій
Вінця нетлінна дасть колись.

Гр. Домашовець
Скрентон, ЗДПА, 1949.

не мають надії . . . Сам бо Господь з повелінням, з голосом архангольським і з трубою Божою зійде з неба, і мертві в Христі воскреснуть найперше; потім ми, котрі зостанемось живі, вкупі з ними будемо підхоплені в хмарах завстріч Господеві на воздух, і так наведе з Господом будемо" (1 Сол. 4:13, 16, 17).

Тож, ми всі будемо з Ним, коли Він прийде. О, яка то радість, яке щастя!

Золотого ранку мирно
Ісус прийде знову
Щоб забрати Своїх вірних
Всіх до Свого дому. Алілуя!

В. Василина, ЗДПА.

Багато різдвяного матеріалу не могло бути вміщено через технічні перешкоди.

Антихристиянська система світу

(Продовження)

Третій розділ

Можливість історії Антихристиянства

На підставі св. Письма при кінці віку настане масове відступлення від Бога, відкинення біблійного християнства за рахунок культури та цивілізації. Чи таке положення світу є можливе? Чи може статися щось подібного? Що скаже на це історія культури?

Культура, як така, не є проти історії, а ще менше не є вона “антихристиянська”. Ні, навпаки, культурні здобутки належать до райської шляхетності людства. Винаходи й відкриття, наука й мистецтво, прикрашення “ушляхетнення, коротко — поступ людського духа є з Божої волі. Таким чином не зовнішні рамки культурної історії є противні Божові, а транспірований дух антихристиянства, традиційний зміст учинків, моральне нівечення культурних здобутків, негативне ставлення сердець до Бога кожного особисто. Політика й історія належать до Божого пляну (Пр. Сол. 21:1; 1 Цар. 11:14, 23; Ісаї 45:1—7).

Таємниця четвертого Данилового царства (Дан. 2:33; 7:7—14) говорить про те, що Рим є невмиручий. З цим згоджується також історія. Від часу поділу римського царства за кесаря Теодосія (395 по Р. Х.) воно було поділене на дві частини, подібно до ніг Навуходоносора (Дан. 2:33); західно-римське царство зо столицею Римом (кесар Гонорій) східно-римське зо столицею Константинополем (кесар Аркадій). Перше царство впало (476) через германців (Одоакар), а друге — тисячу років пізніше (1453) через турків (Султан Мохаммед I); але римська культура й ідея царства залишилися незмінними аж до нинішнього дня. Римське представництво живе в римських церквах ще й дотепер. Церковні провінції впали разом із провінціями держави, а Рим, столиця світової держави, стався столицею світової церкви (резиденція папи). Римська мова живе не тільки в церквах, але в інтернаціональній фаховій мові права, медицини й науки природи.

Римське право живе в державних за-

конах багатьох країн. “Corpus juris Romanum” східно-римського кесаря Юстиніана (527—565) є судовим регулятором для романських і германських народів аж до найновішого часу.

Римське військо живе в різних військових звичаях. Воно сталося зразком для військового устрою в західних країнах. Ще сьогодні вживають багато латинських слів, як: капітан, майор, генерал, батальйон, регімент, армія, інфантерія, артилерія. “Кесарем” або “цісарем” називався пануючий у середній Європі, а в східно-полудневій Європі називали його (від слова “цезар”) “цар” (Росія, Болгарія); воно походить від особистого ймення римлянина Юлія Цезаря (100 пер. Р. Х.). “Кесар” є також титул короля в Індії. Німецькі імператори носили титул “кайзера”. Наполеон також був зачарований ідеєю римського царства. Тому його син мав титул “кесаря римського”.

Накінець своєрідною є історія міста Риму, його розвитку, упадку і відбудови. 1100 до Р. Хр. — бідне сільце; 100 по Р. Х. — мільйонне місто (700,000 мешканців і 300,000 невольників). 1870 — 215,000 мешканців; 1922 — 690,000 мешканців; 1935 — 1,137,000 мешканців.

Дійсно, зріст, упадок, завмирання й відродження. Таким чином життєва сила римського царства, в порівнянні до упадку інших культурних народів, є доказом Данилового пророцтва, а світова історія його (пророцтво) також потверджує.

Що представляє собою дух державного устрою? — Найбільшу карність, залізну волю, централізацію, підпорядкування одиниць збірному пунктові, відданість державі, віру в вічне існування, обожання держави. — Скорий розвиток комунікації; збірний пункт народів; поширення світових подій.

Світова господарка

— В 19 ст.: Ліквідація малих підприємств такими самими малими підприємствами.

— У 20 ст.: Ліквідація малих і великих підприємств через удержавлення.

Контроль приватної торгівлі. Примусова централізація. Харчові картки. Можливість заборони купувати і продавати” (Об. 13:17). Розвиток воєнної техніки. Удосконалення найбільших модерних машин. Небезпека самознищення провідних культурних народів. Тому чисто технічно зростає потреба порозуміння народів з метою удержання спокою (1 Сол. 5:2—3).

Мільйонна мілітаризація.

“А число кінного війська — двадцять тисяч раз по десять тисяч” (Об. 9:16), цебто — 200 мільйонів. Вже в першій світовій війні (1914—1918) брали участь 40 мільйонів вояків, у другій — двічі стільки.

Одна третина людей побитих (Об. 9:15—18). Це вже тепер є можливе через бомбардування звичайними та атомовими бомбами. Лише одна європейська війна спричинила завмирання Європи. Буквально! “Надцивілізація” спричиниться до знищення культури.

Можливість світової релігійно-політичної пропаганди.

Фальшивий пророк приведе всіх “малих і великих”, щоб поклонилися сатані (Об. 13:12—13).

Заборона релігійної свободи.

Масове осудження релігійного переконання (Мат. 24:15; Об. 13:15; 17:6; 18:24). Чи сьогодні є ще релігійна свобода під покришкою “поступу” й ушляхетнення”? — Навіть у найновіших часах людство переживає неймовірно переслідування за віру.

Війни та чутки воєнні аж до кінця (Мат. 24:14).

Але попри всього розвивається на землі світова місія: “І проповідувана буде Євангелія оця Царства по цілому світові, на свідоцтво народам усім. Й тоді прийде кінець” (Мат. 24:14).

До 1500 р. — Поширення Біблії на 14 мовах

До 1800 р. — Вже на 71 мові

До 1804 р. — Заснування Бритійсько-го Біблійного й Закордонного Товариства.

1930 року, згідно зо свідченням д-ра Кільгурса, керівника дому біблійного перекладу в Лондоні, Біблія була перекладена на 900 мов, при чому кожних

5—6 тижнів виходив новий переклад. 1930 року продано було 30 мільйонів Біблій, з того 12 мільйонів ББЙЗТ. Дійсно, яке велике приготування до місії народів при кінці світу!

(Далі буде)

Подав **Д. Марійчук**, Америка.

Не обманюйте себе

(Гал. 6:1—10)

Слово Боже, написане в дусі любови і доброзичливости, наказує нам не обманювати себе. Чи це є можливим, щоб християни самих себе обманювали? Очевидно, що так. В противному разі мудрий апостол Павло не писав би був про це до християн у Галатах.

Які ж то християни в світі цьому себе самих обманюють? “Коли бо хто думає, що він щось, будши ніщо, сам себе той обманює” — каже Слово Боже.

Значення повищих слів є таке: Коли хто думає, що він є християнином а в дійсності ним не є, бо не живе по-християнському, то такий сам себе обманює.

В релігійнім житті є можливість дуже скоро заблудитися. Ось виразний приклад з історії релігійного життя жидівського народу: “Легко важать вони собі рани людей Моїх і думають хутко позагоювати, говорячи: ‘Спасіння Мир!’, а ніякого миру нема” — каже Господь Бог (Єр. 6:14). Це є наглядний приклад самообману і ошуканства самих себе в ділянці релігійного життя.

Наведемо ще й другий приклад: “Ви ж уповаєте на лестиві речі, що не принесуть Вам ніякого пожитку, як то: ви крадете, вбиваєте, перелюбкуєте й присягаєте криво, кадите перед Баалом і бігаєте слідом за чужими богами, що їх не знаєте, а тоді йдете й приступаєте перед Мене в цьому домі, названому Моїм ім’ям, та й говорите: ‘Ми спасенні’, хоч вперед коїли всі ті гидоти” (Єр. 7:8—10).

О, який це страшний самообман, яка це зарозумілість, жити в беззаконні та безбожності, в невірстві та сумнівах, і в той же час приписувати собі спасіння та ще й хвалитися: “Ми спасенні”. Чи це не подібне до людини, яка, потопую-

чи в воді, кричала б: “мені нічого не потрібно, я ще не втопився, врятований!” Або до замкненого у в'язниці, який уважав би себз за вільного? Чи це не божевілья?

Згадаємо ще й про третій приклад релігійного самообману: “Слухайте ж це, голови дому Якового, й ви, князі дому Ізраїлевого, що вам правий суд ненавиден, і все праве викривляєте, що будете на Сіоні з кривавої кривди, й у Єрусалимі — з неправди. Голови його судять за гостинці, і священники його навчають за плату, та й пророки його за гроші віщують, та ще й на Господа здаються, мовлячи: “Чи ж Господь не серед нас пробуває? На нас біда не прийде!” (Мих. 3:9—11).

Страшна це річ: тілесні, зажерливі, гонителі за багатством і кривдою, думаючи тільки про земне, керуючись духом себелюбства та матеріалізму, слуги черева й мамони, релігійні “бізнесмени” — мають сміливість і відвагу “покладатись на Господа” та відкривати свої уста й лицемірно казати: “Чи ж Господь не серед нас пробуває? На нас біда не прийде!”

Ось такі ті всі християни, що живуть тільки тілесним життям, а духовно мертві, і в той же час безжурно вважають себе за “спасених дітей Божих” та “надіються” бути з Господом і мати вічне життя; вони більше ніж жахливо обманюють самих себе. Та вони коять ще більше зло, бо насміхаються своєю незрозумною поведінкою з Бога.

Який же кінець буде таких християн? — А ось який: “Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне!”

Іл. Кубрин, Канада.

Редакцію часопису “Післанець Правди”, Українські Місійно-Біблійні Товариства, Біблійний Інститут та Радіопередачу в Саскатуні, Українську Євангельсько-Баптистську Церкву в Німеччині, а зокрема громаду в Ляйпгаймі та родину Угринів, а також усіх інших віруючих усюди — вітаємо та бажаємо рясних благословінь у праці ширення Євангелії серед нашого обездоленого народу.

Дм. Марійчук із дружиною.

На розбитому кораблі

(Спогади з минулого)

Осінь 1939 року була надзвичайно гарна. Над Європою висіла темна хмара, що яскраво вістила про наступаючий гнів Божий над людством. Кожний, хто навіть найменше орієнтувався в світових подіях, виразно бачив, що ось-ось — і надходить час величезних перемін, а рівночасно — горя та сліз. Ці осінні соняшні дні я особливо пам'ятаю і ніколи їх не забуду, бо тоді стали мені яснішими слова з єв. Матв. 24:20, де говориться: “Моліться ж, щоб ваша утеча не сталась зимою, ані в суботу”.

Цієї самої осені, в серпні місяці, відбувся при нашій громаді Кам'янка-Милява величавий і останній з'їзд баптистської молоді в Галичині. Урочистість ця пам'ятна ще й тим, що рівночасно відбулося й відкриття молитовного дому, що його діти Божі нашої Церкви спромоглися викінчити шойно напередодні вибуху страшної воєнної хуртовини. Цей з'їзд, який з браку місця в молитовному домі, відбувся під відкритим небом, перетворився в справжню маніфестацію християнської молоді, бо аж місцева влада зацікавилася ним, виславши свого представника, в особі коменданта поліції, для втримання “ладу”. Хори довколишніх громад — Вільок Мазовецьких, Гійча, Забір'я, Рави-Руської, Грибович, Львова і інших місцевостей так піднесли настрої своїми духовними співами, що ми почували себе як у небі. Тяжко було передбачити і відчувати, що це останній наш з'їзд . . .

Мені особливо запала глибоко в пам'ять проповідь, виголошена тоді братом Л. Жабко-Потаповичем. Говорив він про цю катастрофу найбільшого корабля “Титаніка”, і так вдало її змалював, що це дуже зворушило та захопило всіх присутніх, а віруючих підбадьорило та зміцнило на душі перед наступаючою грізною небезпекою. Ця промова приготвила нас до наступаючих подій і запалила одвагою в найтяжчі часи вірно слідувати за Христом. Я молився тоді: “Господи, дай мені сили зо співом на

вустах іти в обійми очевидної смерті, як ішла група віруючих на потапаючому кораблі". Мені, як молодій тоді людині, тяжко було уявити світову катастрофу, так як цього не уявляли пасажери "Титаніка".

Радісні дні з'їзду пройшли. Ситуація ставала чимраз тривожніша. Кожний нетерпляче ждав, що принесе новий день. А тим часом радіо і преса приносили вістки: "Війна висить на волоску". Минали дні і тижні. Віруючі, немов родина Ноя, очікували надходячого суду Божого і з молитвами на устах були готові прийняти все з рук його, віруючи, що Він їх не лишить на поталу долі.

Пам'ятного дня 1. вересня рознеслася пронизуюча чутка: "Війна, війна!" У багатьох людей життя завмерло, бо вони вже з досвіду знали, що приносить війна. Уже було виразно чути глухі, але тяжкі стогони гармат на заході, як раптом рознеслася вістка про те, що нас ідуть "визволяти" со сходу. Настав критичний момент: ми опинилися на границі двох вулканів, і лавина одного з них повинна була нас залляти. Ми стояли між Сходом і Заходом. Вістка про "визволителів" со сходу жахом обгортала всіх людей. Тим часом ми й не опам'яталися, як опинилися в обіймах червоної орди.

Як молода тоді ще літами, а також і духовно — людина, часто слухаючи від проповідників про прихід антихриста, про його діяльність, а був дуже мало з цим ознайомлений, — і вважав, що цей час якраз прийшов, а вістки со сходу все більше і більше це стверджували, як дійсність. Тому я в своєму серці зараз же постановив, що маю робити. І дивно: все, що я міг чути про наших "гостей" дотепер, представлялося в моїх очах гіркою дійсністю. По селах запанував хаос. Змінюється влада. Всі, що дотепер були "нічим", раптом стають "всім". Сільські анальфабети займають провідні становища, а інтелігенцію усувають. В одних з'являється радість, а в других смуток.

Також і ми, віруючі, стали перед проблемою: "Яке становище займемо ми?" Чомусь усі були свідомі того, що хвилі безбожницького моря проковтнуть і неодного з нас. Помимо ж усього, як завжди, ми своєчасно збиралися на

свої Богослуження. Чи вдержимося ми всі на місці, чи зостанеться за нами наш чудовий молитовний дім? — було питання в кожного з нас. На серцях усіх був якийсь сум і важкий тягар. Згас усякий промінь надії. В міжчасі, слідом за армією, прибуло багато всяких агітаторів та захвалювачів новітнього "раю" (читай — пекла) на землі.

Не минуло й три тижні після встановлення нової влади, як уява про антихристів у моїх очах стала дійсністю. Одного дня, проходячи мимо нашого молитовного дому, я побачив, що там збираються люди, хоч на цей час зібрання не було заповіджене. Я зацікавився і зайшов собі туди. Серце мені забилося, коли я побачив цю юрбу. Замість членів та симпатиків нашої Церкви, я побачив там усяке сільське шумовиння з шапками на головах і папіросами в зубах, що передчасно зійшлися на заповіджений "мітінг". Серце ще більше почало битися, коли на місці, де, звичайно, сидів проповідник, я побачив у військовому однострої пропагандиста з крісом на рамені, а побіч нього міліціанта. Жах мене обгорнув і я, довго не думаючи, скоро покинув залю. Використовуючи зміну влади, всякі злочинці та криміналісти шукали нагоди щоби зімститися над своїми противниками за заподіяну їм "кривду" за старої влади. Але це був лише початок володіння наших нових поневолювачів, який опісля мав далеко жахливіші наслідки.

В цей самий час почув я ніби голос Божий, що, як у свій час, колись Лотові говорив, як Господь хотів випроводити його з Содоми й Гомори: "Спасай душу твою. Не озирайтесь і не зупиняйтесь в цій околиці, щоб і тобі не загинути" (І Мойс. 19:17). Я послухався цього голосу і так зробив. Багато ж моїх братів-однолітків залишилися там. Опісля, аж десь із Далекого Сходу, доносилися тривожні голоси, але вже було надто пізно. Я вирішив використати час, поки ще була можливість. За кілька днів, з тяжким болем на серці, я прощався з своїми рідними стріхами та вузькими селянськими ланами та йшов у далеке невідоме. Ішли сотки й тисячі до мене подібних. Минувши новоусталену границю, я написав своїй мамі такі слова: "Люба Мамо! Дякую Тобі, що Ти

мене виховала. Прости за те, що часто без причини викликав у Тебе сльози на очах. Прости! Прости . . . Ніколи Тебе не забуду. Твій вірний син . . .” Сльози зрошували папір. Тоді востаннє я сказав своїм родичам і батьківщині — до побачення . . .

Десята осінь іде. Світові події наш життєвий корабель розбили й далі же-

нуть його по бурхливому морі та кидають то в одну то в другу сторону. А тихої пристані і ще не видно . . . В серці ж безперестанку бренть одна й та сама мелодія, що й колись була на вустах віруючих на потопаючому “Титанікові”: “Ближче до Тебе я, о Боже мій!”

Ф. Луцик, Канада.

Я бачив це . . .

(Продовження)

Іду до Н'ю-Йорку зустрічати скитальників. Мушу бути там два дні, бо за цей час причалять три пароплави, а на них має бути коло тисячі тільки українців, а крім них сотки поляків, жидів, росіян, білорусів тощо.

Поспішаю до причалів. Там метушня як у мурашнику. Але всюди є повний порядок, що його пильнують спеціально до цього приділені особи.

Від пароплавів усіх скитальників відсилають до залізниці. Я їду разом з ними. На двірці виявляється, що більшість наших скитальників мають чекати по декілька а то й по кільканадцять годин. Усі перемучені, але не сплять і з цікавістю спостерігають жвавий рух на двірці.

Перехожу від однієї групи до другої, знайомлюсь, розмовляю різними мовами. Усі цікавляться Америкою, її порядками, розпитують про неї та її життя. На одязі кожного скитальника квиток з зазначенням місця призначення й часу від'їзду. Вибираю переважно великі родини й намагаюсь довідатися, чи не можу їм чимсь допомогти.

Але люди не відкривають своїх потреб і стидаються про них говорити. Та мої очі вже самі бачать . . . Ось молода мати з п'ятьма малими дітьми. Немовлятко пищить у неї на руках, а четверо старшеньких тихенько сидять, і на обличчячках у них смуток і стареча журба. Не встиг я відкрити своїх уст, як мати сама починає до мене говорити:

“Скажіть, будь ласка, чи не можна було би дістати трохи молочка для немовляти?”

Беру пляшечку й скоренько приношу

молока. Немовлятко заспокоюється, й мати з сльозми на очах дякує мені. Але четверо старшеньких починають несміливо шепотіти щось до матері. Та осіпує їх і зацитькує. Моє серце стискається від болю, бо я розумію, в чім справа: діточки голодні. Іду на закупи. Приношу булочок із ковбасками (“гот догс”). І коли діти почали їсти, я мимоволі дивився на їхні обличчя: ах, на правду, варт заплатити багато, аби бачити щастя й насолоду малих дітей! Я дивився на них, а в голові перебігали слова молитви: “Господи, чому я не такий багатий, щоб нагодувати багатьох голодних?”

Але не тільки я дивився на цих діточок: раптом я зауважив, що на них скеровані зори десятків ніших дітей: усі вони з заздрістю дивилися на тих, що їдять. І тоді мені пригадалися слова Христа: “**Ви** дайте їм їсти!” Хто, маючи людське м'яке серце, може дивитися байдуже на голодних дітей? О, брати й сестри! ви, що маєте в ваших домах добробут і пересит, чиї діти або внуки завжди не тільки насичені, але перегодовані — чи ви думали колись про те, що в світі є багато голодних і прагнучих дітей, мрії яких — тільки одна булочка й невеличка ковбаска? Коли стаєте щодня на молитву, пригадайте слова молитви Господньої: “хліба щоденного дай нам сьогодні . . .”

Ми часто говоримо людям про спасіння їхніх душ, але чи думаємо ми коли про спасіння їхніх тіл? Я не міг цим людям говорити про Христа, про Євангелію; повірте, що мені тяжко було розпочинати такі розмови. Я відчував, що

спочатку треба говорити щось інше, і то не язиком, але чимсь іншим. І я пішов і почав робити, що Господь казав моему сумлінню . . .

І коли десятки діточок поїли принесене, то, хоч кишені були опорожнені, зате моє серце було переповнене. А Слово ж Боже ненадаремно каже, що “з переповні серця промовляють уста”, і я мав ще тоді казати тим людям. І повірте, що говорив й вільно й легко . . . І ще повірте, що тоді й люди слухали . . .

Вони обступили мене з усіх боків і ловили кожне слово. Молодь, хлопці й дівчата, дивилися просто в очі, і, дивна річ я теж міг не тільки спокійно, але й з певністю дивитися в їхні чисті, щирі оченята. І міг говорити. У такі хвилини починаеш сам більше й глибше розуміти слова апостола про любов і про “мідь дзвенячу й бубен гудячий”, якщо тієї любови нема. Ах, ми так часто й так багато любимо говорити про любов! . . . І як легко про неї говорять і проповідують про неї часто ті, що сидять на тисячах, а для голодних і бідних не дадуть ні цента!

Коли я вийняв кількадесять примірників “Післанця Правди”, молоді люди буквально видерли їх мені з рук. І зараз же примощувались біля речей або стін, і читали. Це було питво по їжі . . . Чув я потім, як один хлопець-підліток схвилюваним голосом говорив: “Мамцю, який це гарний часопис! І яка мова в нім, наша, поправна! А яка гарна в нього жовта одежа!”

Я сиджу за столом і пишу. А перед моїми очима оті діти, що їли, й ті молодята, що “пили” з часопису . . . І так багато думок в голові й так багато почуття в серці . . . І споминів . . .

І пригадую я, як рівно тринадцять років тому в зимі з 1936 на 37 рік відвідував я далекі церкви в далеких Карпатських горах у Галичині. У горах був, як звичайно там широко бував, — голод. Тому, виїжджаючи зо Львова, я набрав повні валізки хліба й інших харчів. Набрал, натурально, не для себе й не для дорослих, а для дітей. В одному селі допізна ми робили зібрання. Хата була повна людей, та найбільше було діточок, що не боялися в мороз і по снігу бігти через село босими ноженятами. Коли скінчилось зібрання, я роз-

дав діточкам всю решту хліба, що був у мене. Скоро полягали спати, бо вночі треба було їхати до залізниці. Глухої ночі посідали ми на санки й рушили в чорну темряву. Коло брата спереду сачней знаходився якийсь невеликий клунок. Згодом цей клунок почав ворушитися. Здивований, спитав я брата, що то таке, й довідався, що то була старшенька донечка брата, років шости. Я просто обурився, навіщо брат забрав з собою в таку далеку, тяжку а навіть і небезпечну подорож малу дівчинку? Та раптом моє обурення згасло, коли я довідався про причину цього вчинку брата . . . Отже, ця дівчинка мала ще чотирьох, менших від себе, сестричок і братчиків. Коли вони ввечері дістали свою пайку хліба, то моментально його з'їли, а тоді почали просити хліба в старшенької. Вона мусіла своїм хлібом ділитися з ними. Але, аби й самій бодай трошки з'їсти, вона заховала кавальчик і впростила батька забрати її в подорож до залізниці. І тепер вона, тримаючи той кавальчик за пазухою, відщипувала від нього крихти й їла їх. Аби з'їсти той хліб, вона мусіла пуститися вночі в далеку подорож, бо вдома їй молодші не дали би цього зробити . . .

Коли я вислухав пояснення брата, то заплакав. А в місті, коли настав ранок, і треба було брата з дочкою відпустити, я купив собі білета, а на всю решту грошей накупив для тих дітей хліба й булок.

Далеко-далеко, за декількома залізними, сталевими та кам'яними завісами та мурами наш Рідний Край. Звідти тепер навіть стогін наших братів і сестер та їхніх дітей не дістається до нас. Але не всі вони там залишились на поталу сатані й смерті. Частина їх, декілька сот тисяч, видерлася звідти й знаходиться в Німеччині, Австрії, Бельгії та по різних інших країнах світу. Це — скитальники. Це — так звані ДіПі, мандрівники без батьківщини й без дому. Усі католицькі, православні, жидівські та й наші протестантські організації з усіх сил намагаються перевезти якнайбільше їх до Америки. Ще до червня місяця майбутнього року, себто ще шість місяців, можна буде їх та їхніх дітей рятувати.

За останній рік Господь допоміг мені

дістати афідейвіти для декількох десятків родин і поодиноких скитальників, і спровадити їх до Бетлегему, Чикаго та інших міст і церков.

Кожен раз, як вони приїзять, я зустрічаю їх у портах Нью-Йорк, Бостон тощо. Але зустрічаю не з порожніми руками. Їм потрібний хліб тілесний — для дітей, і хліб духовний — література — для дорослих. Хто відгукнеться на зідхання безпритульних мандрівників і допоможе їх спровадити з чужини до Америки? І хто простягне до них руки з хлібом — тілесним і духовним?

Як часто я жалую — чому, будучи в Рідний Краю, я так мало говорив, писав і кричав про голодних і бідних, що їм тоді можна було допомогти!?

Брати й Сестри! ви, що маєте для вас, і для ваших дітей, і для ваших унуків усього подостатком, робіть добро, поки маєте час, для бездомних, бідних, голодних, старих, слабих, сиріт, вдів.

Поспішайте робити добро, доки ще час, бо Господь каже, що “прийде ніч; тоді ніхто не зможе робити” (Іван. 9:4).

(Далі буде)

Никодим Лукіяничук, ЗДПА.

Від Редакції “Післанця Правди”, як Господь допоможе, буде й надалі братові Н. Лукіяничукові висилатися сотки примірників “П. П.” для безплатної роздачі скитальникам.

¶ В імені Українського Місійно-Біблійного Товариства в Злуч. Держ. Півн. Америки та всіх його членів вітаю з святами Різдва Христового та Нового Року усіх братів і сестер у всьому світі, а зокрема тих, що працюють в Українському Місійно-Біблійнім Товаристві в Канаді, в Українському Біблійному Інституті та в Радіо-програмі в Саскатуні, Українсько-Російські Баптистські Союзи в Злуч. Держ. Півн. Америки, Західньої та Східньої Канади, Українську Євангельсько-Баптистську Церкву в Німеччині, інші братні євангельські Церкви, Редакції й редакторів українських євангельських часописів. Нехай Господь буде з усіма, хто любить Його та Його Слово.

Павло Бартків, презес Укр. Міс.-Бібл. Товариства в Злуч. Держ. Півн. Ам.

Нагорода за вірність

(Правдива пригода з минулого)

В селі С. у Галичині по першій світовій війні жили два юнаки, Кирило й Дмитро. Обидва вони почували один до одного взаємну приязнь і любов. Кирило був круглим сиротом, а Дмитро хоч і мав рідну маму, бідну вдовицю, то, однак, доля його була незавидна: вони обидва жили бідним та нужденним життям.

У той час деякі люди їхні односельчани, прийняли правдиву Христову віру і почали жити, згідно зо Словом Божим, новим та щасливим життям. Кирило, вглядаючись у життя цих віруючих, прийняв також Слово Боже і почав жити для Господа. А його молодший побратим, Дмитро, залишився, покищо, ще в світі, але не надовго, бо десь через рік спасаюча сила Христової Євангелії полонила і його молоденьке життя на послух Христові. Обидва ці хлопці стали ревно служити Господеві, не дивлячись на жодні перешкоди, що їх мали багато збоку своїх несвідомих земляків.

Десь 1924-го року Кирило й Дмитро поступили на роботу до місцевого нафтового підприємства. Їх обох призначено до тяжкої праці при будові мешкального дому для директора підприємства. Хоч робота була понад їхні сили, і треба було в гарячі дні та в негоду двигати глину, цемент, цеглу та всякі інші будівельні матеріали, однак вони раділи й дякували Господеві за те, що мали можливість заробити собі на кусок щоденного чорного хліба.

Але скоро виявилось, що Кирило і Дмитро належать до “секти Малаханів” (так у наших околицях прозивали віруючих християн, що деколи згадували пророка Малахію). Всі інші робітники на підприємстві, що, звичайно, були греко- та римо-католики, зненавиділи Кирила та Дмитра та почали їм докоряти, насміхатися з їхньої віри, а навіть ставали битися з ними. Невинні юнаки переносили все терпляче та з радістю, хвалячи Бога за те, що їм дозволено сподобитися терпіти за ім'я Христове.

Справа ця сталася голосною по всьому підприємству, так що й сам директор звернув свою увагу на двох своїх "незвичайних" робітників. Директор був поляк, римо-католик, людина твердого характеру, розсудлива і не зла.

Одного гарного дня обидва віруючі юнаки були широко зайняті призначеною їм працею. Вони працювали обидва разом. І ось несподівано надійшов наказ до молодого Дмитра — негайно з'явитися в бюро підприємства, перед самим директором. Він скоренько кинувся до бюро, яке було за сто кроків від місця його праці. Директор виявив себе грізним, шорстким і рішучим. Він, приказуючи юнакові, сказав: "На тобі гроші, і йди до трафіки (торгівлі тютюну) і принеси для мене цигарок"! Молодий християнин чемно, але рішуче відмовився: "Пане директоре, я віруючий християнин, у нашій вірі не курять, і я по цигарки не піду, бо Слово Боже каже: "що тобі не миле, того й другому не чини". Директор наробив крику, почав грозити, лаяти та всякими грізними способами намагався змусити становчого юнака до послуху. Але все було надарма. Дмитро виявив рішучу готовість понести всі страти й терпіння, але чинити те, що він уважав за гріх, рішуче відмовився.

Такий самий досвід мусів з черги перетерпіти і його побратим Кирило, а також і брат його в Христі Ісусі. Та Господь був із ним і не дав і йому захитатися в спокуси.

Чим же закінчилася ця незвичайна історія? Бо рішуча відмова в послусі своєму працедавцеві — це незвичайна річ. З боку матеріального бідні юнаки, потребуючі заробити на щоденний кусок хліба, залежні були від ласки директора, однак вони більше звертали увагу на службу Господеві та бажали бути тільки Йому вірними. І вони якраз на цьому скористали багатом.

Зараз же наступного дня після цього випадку директор похвалив обох юнаків, Кирила і Дмитра, і нагородив їх за їхню вірність Господеві. Він взяв їх від тяжкої праці, а дав їм працю дуже легку, більш вигідну, що краще оплачувалась. А він зробив це тому, що те саме місце праці вимагало цілком вірних людей. Противники вірних християн засо-

ромились і немало терпіли від заздрости. Так Бог допомагає вірним Йому та благословляє їх.

"Блаженна людина, що пробу вона перетерпить, бо будши випробувана, дістане вінець життя, що Господь обіцяв його тим, хто любить Його" (Якова 1:12).

Іл. Кубрин, Канада.

Вздовж Канади

(Враження з подорожі)

Коли входите до потягу, що йде до Канади, відразу пригадуються скарги залізниць на злий "бізнес": менше людей тепер їздять потягами, як раніш. І дійсно, вагони напівпорожні. В Америці в рухові сорок чотири мільйони авт, і люди тут не дуже потребують залізниць. Увесь інший світ має шіснадцять мільйонів авт, і тому там потяги ще довго матимуть пасажирів.

Потяг рушає. Мільйони огнів Філадельфії плывуть мимо. Видко безконечні вулиці, а на них безконечні ряди автових ліхтарів — ліворуч від вас білих, а праворуч — червоних. І так усю ніч, де тільки бачите місто, містечко, дорогу, — всюди безконечні ряди автових свідел. Пісих людей нема. Нема ніде й коней. Уся Америка на машинах, уся Америка їде, але куди? У всьому світі йде велетенський змаг між темрявою й світлом, між злом і добром, між антихристом і Христом; і треба признати, що антихрист із усіх сил намагається звернути Америку на свій бік. Хто переможе в майбутньому — брехня чи правда, чорна неволя чи ясна свобода? Чи піде Америка й Канада далі по дорозі Євангелії, чи зверне на шлях найчорнішої в світі реакції? Ці питання через сон мимоволі снували в моїх думках, поки потяг мкнув на північ.

Збудився від обережного дотику й ласкавого питання, чи маю папери? Надо мною схилившись, стояв американський урядовець і вибачався за те, що мене турбує. Глянув на папір і пішов далі. А потім прийшло двох канадійців і теж ласкаво спитали — один за папери, а другий — чи не везу я чогось на продаж. І зараз же відійшли.

Це значило, що ми переїхали амери-

кансько-канадійський кордон. І мимоволі пригадалися європейські кордони та їхня охорона: кордонники, митники, жовніри, жандарми, поліція в озброєнні з грізним виглядом, з трусами переляканих пасажирів.

У вікна вривалось соняшне проміння, під мостом блищали хвилі ріки, а ліворуч над Ніягарським водоспадом здіймався освітлений сонцем туман. Ні на одному ні на другому боці ріки жодної охорони, жоднісінького жовніра не видно . . . І пригадалось мені, як рівно п'ятнадцять років тому ми великою групою відвідували польсько-совітський кордон на Волині біля Острога. Один польський кордонник провадив нас вздовж границі й давав пояснення. А за кільканадцятьма рядами колючого дроту стояли совітські салдати, озброєні до зубів і стерегли кілька десятків українських обдертих селянок, що пололи картопляні ряди. Ні одна з них не піднесла голови, жодна не подивилась на нас. Біля салдатів сиділи великі пси-вовкодави й теж пильнували невільниць, а з високих дерев'яних веж стежили за ними кордонники з скорострілами . . . Це було якраз після жахливого штучного голоду в Україні, що примусив її мешканців прийняти "п'ятілетку", колективізацію та антирелігійний плян 1932 року. Тоді мільйони згинули від голоду, мільйони пішли на картаргу . . . Це було там, а тут? . . .

Потяг зупинився, й почали, весело й голосно розмовляючи, входити канадійці. Улаштувались і заспокоїлись трохи, але веселій настрій не вгавав. Коло мене зайняла місця родина: огрядний чоловік середніх років, дуже груба червонолиця його "половина" і двоє кругленьких жвавих підлітків — хлопець і дівчинка. Одягнені добре, навколо гора пачок і пакунків. Усадовились, а тоді почали снідати. Їжі було повно, й вони їли довго й смачно. Прислухаюсь — розмовляють якоюсь дивною мішаниною слів українських, польських, російських, англійських, французьких і мад'ярських. Ага значить "наші"! Познайомились швидко. Після доброго сніданку старші прагнули поговорити. Доідавши, що я недавно "із краю", почали розпитувати, як і що там? Знаючи з досвіду, що тут треба бути обереж-

ним, аби не зразити бесідників, ухилиюсь від тем політичних і перевозжу розмову на духовні речі. Але де там! вони вірять тільки в зелено-папірового бога, в гавзи, кари тощо. Він залізничник; мають у Квебеку пару "гавзів", але що з того, коли ж мають стільки журби, смутків . . . Перша це — високі "текси"; у цій Канаді капіталісти, знаєте, шкіру готові здерти з бідного робітника; він має тижнево "тільки якихось злидених п'ятдесят доларів; ну, з гавзів дістає "ренту" тижнево шістдесят; можна було би якось жити й на третій гавз щось зібрати, коли ж капіталісти не дають дихати: наклали на гавза текси — аж триста доларів за обидва будинки річно! Дружина його, тяжко відсапуючись, почала викладати своє горе: лікарі так і тягнуть гроші з кишені, а помагати нічого не допоможуть, тільки твердять, що вона мусить схуднути на якихось сто фунтів, бо має їх біля двохсот п'ятидесяти.

Як я не намагався відтягнути їхні думки від землі й капіталістів, нічого не помагало: до самого Гемілтону вони скаржилися на горе, біду, злидні. Так я їх і залишив з їхньою журбою, а сам, як із печі, вискочив з вагону.

Тільки в маленькому бідному, ще не влаштованому, помешканні брата З. Речуна-Панька прийшов я до тям. Брат був ще в ліжку, бо до півночі працював на фабриці. Зараз же зірвався на ноги й весело почав помагати своїй дружині по господарству. Прийшов брат-скитальник Тов-ий й зав'язалась радісна духовна розмова. Як же братам живеться? Добре, хвалити Бога. Праця тяжка, платня невеличка, але жити можна. Бож Господь із ними, а над головою й над душею не стоїть жахлива безбожна влада з її сатанинським утиском і знущаннями.

І брат Т-ий почав оповідати про голод в Україні 1932-33 року та пригадував слова людей, що тоді казали: "краще мати в державі тиф, чому та всі інші хвороби, ніж безбожну та дикунську владу.

І брати почали навипередки оповідати про те, як добре жити в Канаді: і заробити можна, і їжа є й, головне, Слово Боже вільно проповідується. І від-

ОЛЕНА МАРЧЕНКО

(Посмертна згадка)

Олена Михайлівна Кавич, по першому чоловікові Орловська, а по другому — Марченко, народилась у листопаді мі-

Ол. Марченко

сяці 1882 року в селі Ясеневім, у повіті Броди, в Галичині, що тоді належала до Австро-Угорської імперії. До Америки приїхала 1911 року й незабаром вийшла заміж за першого чоловіка. Овдовівши по нім, маючи від нього трьох маленьких дітей, Олена прийшла до пізнання Правди Божої в Менвіл, Н. Дж., і там же вступила до Церкви через святе хрещення, що його виконав над нею й над іншими десятма віруючими нині вже покійний Іван І. Джонсон. 25-го травня 1930 року вийшла вона заміж за брата

разу стало легше на душі, неначе свіжим повітрям дихнуло.

Довго говорили ми про діло Боже в Гемілтоні та по всій Канаді, й коли стали на молитву, то в її словах пробилась віра в ласку Всемогутнього Господа, та надія на те, що Він збереже весь американський континент від тієї смертельно-страшної зарази, що зазіхає на весь світ. Сказано бо, що “задня вибраних Його теє лихо не впаде” на світ. (Далі буде)

Л. Ж.-П.

Петра Марченка, родом з Вел. України й прожила з ним у християнському подружжі дев'ятнадцять років. Довгий життєвий шлях віруючих, як і невіруючих людей, встелений на цьому світі не одними тільки рожами, але на ньому трапляються часто й колючі тернини. З своїм чоловіком пережила вона порівнює тихо й щасливо, разом з ним ділячи й радості й смутки, й спільно служачи Господеві. Але чимало зазнала журби та горя з боку тих найближчих, що їх бажала би виростити та виховати в любові до Господа. Ця журба почасті й була причиною її серцевої недуги, бо ніяк не могла погодитися вона, що її дітей світ-Амалик забрав до неволі (І Самуїл. 30:1-5). Ніжно їх люблячи та піклуючись ними, вона завжди мріяла про те, аби привести їх до Господа. Оплакуючи їхню втрату в неволі, сумувала вона за ними аж до кінця. Удосвіта 18 січня о год. 5 і 30 хвилин обірвалася нитка її турботливого життя, й вона відійшла до Того, Хто забирає від нас не тільки життя земне, але й його турботи, й смутки, й сльози . . .

Залишила тут і того вірного друга, що один її не може забути, й один за нею сумує та журиться, й один тільки має надію, що зустрине її знов на тамтїм боці, де “обітре Бог усяку сльозу з очей” його, бо ж Господь обіцяв, що там “смерти більш не буде: ані смутку, ані крику, ані труду не буде вже; перше бо минуло” (Відкрит. 21:4).

Петро М.

Українські віруючі погребники Василь Пархучь і його син Володимир вітають усіх віруючих з святами Різдва Христового та Нового Року й просять пам'ятати, що в разі сумної потреби вони старанно виконують свої обов'язки в Неварку, Нью-Йорку та в околицях, як також в стейтах Нью Джерсі, Конектикут і в сусідніх місцевостях. Адреси офісів такі:

FUNERAL DIRECTOR W. PARCHUC
530 Bergen St., Newark, N. J.

Phone—Bigelow 3-3114

439 East 5 St., New York, N. Y.

Phone—Oregon 3-2057

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ

ІРВІНГТОН.

Дня 25 вересня 1949 в Першій Українській Бapтистській Церкві відбувся духовнобудуючий з'їзд, сполучений з інсталяцією (святочним впровадженням) проповідника брата Михайла Теслюка. У тому святі взяли участь брати і сестри з Честеру, Крумліну, Філядельфії, Бетлегему, Фріголду, Флемінгтону, Атлантик-Сіті й Н'ю-Йорку. Всі ці брати й сестри своєю привабливістю спричинилися для спільної радості своїми проповідями, свідченням, співами та декламаціями про любов Спасителя та Його велику ласку. Духовнобудуючими проповідями служили брати проповідники: П. Бартків, Г. С. Мілер, П. Семіонов, В. Кузів, І. Барчук і Л. Ж.-Потапович, який провів головну частину інсталяції. Також гарними свідченнями послужили бр. Мазур і сес. Н. Потапович. Рівнож молодь взяла участь в цій святочній програмі співаючи і декламуючи.

“Це той день, що Господь учинив” (Пс. 118, 24:) для Першої Української Церкви в Ірвінгатоні. При цих рядках слід пригадати слова апостола Павла: “Не кидаймо збору свого, як то звичай у деяких, але заохочуймося і тим більше, скільки більше ви бачите, що зближається день той (Жид. 10:25). Такі духовнобудуючі з'їзди до певної міри заохоченням і підбадьоренням у ділі Божім, а тим більше тепер, коли день Господень зближається і дійсно вже є близький. Армагедон, страшенна війна спустошіння, так само вже близько перед світом і нами. Тому діти Божі повинні влаштуовувати більші зібрання, з'їзди й богослуження, щоб зміцнитися у вірі та любові, й бути готовими на день приходу Господа нашого Ісуса Христа. **Присутній.**”

СВЯТО ЖНИВ В ІРВІНГТОНІ

24-го листопада наша громада влаштувала урочисте свято жнив. Головною темою урочистості був вірш із Слова Божого: Псал. 103, 2: “Благослови, моя душе, Господа, і не забувай всі його добродійства”. Майже всі брати місце-

вої церкви, особливо бувші скитальники, свідчили про те, як чудово Господь обдарив їх добродійством ласки і благодати та дякували йому за те, що Він перевів їх щасливо через бурхливі хвилі океану й після довгого скитання, допоміг їм на вільній, багатій американській землі святкувати вперше це свято в родині американського народу.

Всі ми разом пригадували собі історію перших скитальників, що прибули з Англії до ЗДПА ще 1620 року. Вони не мали тих вигод, які маємо ми тепер, а вмирили від голоду й холоду. Небагато з них врятувались і діждались урожайних жнив. Власне ці віруючі скитальники, з Біблією в руках, започаткували це свято жнив в Америці, дякуючи Господеві за урожайні жнива і релігійну вільність, що вони знайшли її на американському континенті.

Господь чудово благословив нашу спільність в цей день. Ми пригадували собі наших братів і сестер — скитальників в Німеччині, і тих, що за “залізною заслоною”, які не мають так добре, як ми тут. В кінці Богослуження поллялись з серцець братів і сестер щирогарячі молитви до Господа. Також було зібрано й пожертву на поміч скитальцям та “Післанцеві Правди”, який робить велике діло Боже серед нашого єдиновірного Братства, розсіяного по всьому світі. **Присутній.**

СКРЕНТОН, ПА.

Скрентонська Церква українських баптистів по певнім, так можна би сказати — випочинку, знову приходить до нормального духовного життя. При Божій допомозі та власними силами відновлено надолі велику та малу залі, а ще лишається відновити головну залю, де відбуваються регулярні богослуження.

Далі, у цім році місцева церква відбула дві, так би мовити, урочистості. Перша це місійно-евангелізаційний тиждень, що відбувся від 21-го до 25-го вересня 1949 р. На цій урочистості був присутній бр. проп. М. Івахів, що був запрошений, щоб служити Словом Божим. Господь благословив ці дні, бо крім своїх місцевих членів церкви мали нагоду слухати Слова Божого й симпатки.

**Бр. П. Ланяк (праворуч) вітає брата
Гр. та сестру Домашовців по приїзді
їх до Америки**

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ

Покинь всі зідхання, землі бідний
житель!

Сьогодні бо небо до нас прихилилось,
Нам зіронька щастя й добра засвітилась,
З'явився бо в світ цей всесвіту
Спаситель.

В вертепі убогім Христос народився,
І світлом прогнав раптом темряву ночі.
Щоб втерти нещасним заплакані очі,
Син Божий покірно до ясел смирився.

Всміхнися ж крізь сльози, бож Бог тебе
любить,
Тому й Свого Сина послав на страж-
дання;
Зазнав бо Він горя, журби та блукання,
Аби увільнити людей всіх від згуби.

Прийми ж ти сьогодні великий дар неба,
Бо здійснились нині віків давніх мрії
Він знов привернув нам на вічність
надію,

І нам умирати ганебно не треба!

І. Тарасюк, Англія.

Н А С В Я Т А

Як прийдуть різдвяні свята
І Бог радість нам дає,
Добре було б пригадати,
Чи ми Богу вдячні є?

В цій країні ми багаті,
Все ми маєм на столі,
Добробут у нашій хаті
Й спокій в людях на землі.

А далеко десь мільйони
Наших страждучих людей
Замість цих різдвяних дзвонів
Чують плач своїх дітей.

Пригадайте ви на свята
Бідних вдів, малих сиріт,
Що чужа не гріє хата
Їх багато довгих літ.

Коли Бог такий багатий
Й дав Свої дари для вас,
Не забудьте й ви згадати
Бідних всіх в тяжкий цей час.

Не забудьте їх згадати,
Аби Бог і вас згадав,
Не відмовте ви їм дати,
Аби Бог і вам давав.

М. Теслюк, ЗДПА.

Друга урочистість це "Подяка за жни-
ва", що відбулася дня 27-го листопада
1949 р. Цей день був днем дійсно благо-
словеним Богом. Хоч земля вже була
покрита снігом і все говорило за зиму,
а не за жнива, але в душах присутніх
відчувалися жнива.

На цю урочистість прибули брати та
сестри з Ньюарку, й ми разом з місцевими
членами пережили нашу спільну ра-
дість.

Брат проп. М. Теслюк, що недавно
прибув із Європи, служив Словом Бо-
жим, а бр. В. Могіляк з своїм невелич-
ким хором проспівав кілька гарних ду-
ховних пісень. Ми дуже вдячні Україн-
ській Баптистській Церкві Ньюарк-Ірвінг-
тон, що причинилася до нашої спільної
радості.

За столами при спільній каві, брат І.
Васильків коротко з'ясував положення
скрентонської церкви, особливо її мину-
лість і на питання місцевого проп. бр.
Гр. Д., коли ми будемо обходити 50-ть
літню річницю Церкви, бр. Васильків
відповів, що вже незабаром, бо така
річниця припадає на 1955 рік.

Хай Господь благословить Його діло
на Його ниві.

Присутній

РІЗДВЯНИЙ ПОДАРУНОК

У Америці, як знаємо ми всі, є чудовий звичай обдаровувати рідних, близьких а навіть і чужих святочними подарунками. Цього року, як і попередніх літ, напевно ви всі, любі Браття й Сестри, будете застановлюватися, кому й що Ви маєте подарувати на це урочисте Свято, на Різдво Господа нашого Ісуса Христа. Тому то рахую за свій обов'язок нагадати Вам, аби Ви не забули виконати цього приємного християнського довгу й відносно ще одного Вашого приятеля й помічника в праці на ниві Господній. Цією особою є знане Вам Українське Місійно-Біблійне Товариство в Злуч. Держ. Північної Америки.

У цьому році перед ним стоять питання й завдання, на які ми всі в минулих роках не встигли або не здоліли відповісти або їх виконати. Господь чекає від нас усіх поживавленої діяльності та несення духовної допомоги та втіхи тим, хто цієї помочи сподівається та на неї покладає надію. На превеликий жаль, тепер, як і завжди, місійна праця, духовна діяльність неможлива, якщо не буде на неї матеріяльних засобів.

Тому то, вітаючи від імени Місійно-Біблійного Товариства все наше Братство в Америці зо святами Різдва Христового та Нового Року, прошу всіх дітей Божих прийти в цьому наступаючому році з подарунками на місійно-біблійні цілі, що вони лежать перед Товариством. Обдаровуючи Ваших рідних, друзів, знайомих або й чужих, не забудьте й про Ваше ж Товариство, аби воно в наступаючому році могло зробити велику працю, що на ньому тяжитиме.

“Не говори своєму ближньому: Йди собі й прийди знов, взавтра дам тобі, — коли маєш при собі. Бо не знаєш, що принесе день завтрашній”, каже Слово Господнє в Прип. 3:28, а тому подбаймо, аби не відкидати просьби Божої на Його діло, а даймо Йому.

Редактор “Післанця Правди” перепрошує всіх, кому до цього часу не відповів ще на його листа. За нестачею часу не міг цього вчинити.

Усі Ваші дари для Місійно-Біблійного Товариства благоволить пересилати на адресу скарбника Товариства брата Івана П'ятковського:

Mr. John Piatkowski
P. O. Box 228 Freehold, N. J.

Тільки він уповажнений видавати поштові квитанції в імені Товариства.

Павло Бартків, Презес Українського Місійно-Біблійного Товариства в Зл. Держ. Півн. Америки.

РІЗДВО ТРИВОЖНЕ

Небо сьогодні — величне мов ваза,
Вбрана різдвяно, із скла дорогого . . .
Моляться пальми й тривожаться разом,
Гори й долини зідхають до Бога . . .

Нині спокою нам Князь народився;
Нині й три-царі Йому уклонились;
Нащо ж цей світ отак кров'ю упився?
Й навіщо пророкам сни дивні наснились?

Коли ж леміші вже з гармат нам
пороблять?
Час бо, братам мов, обнятися людям!
Раптом — дощі з неба . . . Рясно все
кроплять,
І пальми всміхнулись: о певно, так буде!

Др. І. Кмета-Ічнянський
Філядельфія, ЗДПА

У Полудневій Америці, у Бельгії та в Великобританії читачі й передплатники “Післанця Правди” мають можливість негайно вирівняти залежності за часописом, пересилаючи гроші на таких наших представників:

Пол. Америка: Sr. I. Majkut, Rua Prates, 399. Luz-Caixa Postal 2680. Sao Paulo, Brasil.

Великобританія: Mr. J. Shneidbrook, 103, Penygarn Road, Tygroes. Ammanford, S. Wales, Great Britain.

Бельгія: Rev. A. Wassilieff, Belgian Gospel Mission, 7, Rue du Moniteur, 7, Brussels, Belgium

Редакторі та всі інші співробітники “Післанця Правди” вітають усіх добродіїв, передплатників і читачів цього часопису з Різдвом Христовим і Новим Роком і бажають їм великого Божого благословення в наступаючому 1950 році.

Р І З Д В Я Н Е

Коли в далекій Палестині
Засяло світло від зорі,
Тоді в одній східній країні
Порозумілись три царі:

Ходім на захід, бо та зоря
Нас сповіщає, що прийшов
Той, що звільнить весь світ від горя
І принесе йому любов.

І три царі пішли в дорогу,
Й прийшли під той Єрусалим,
У Вифлеєм святий, убогий
Де народивсь Спас людям всім.

Прийшли з дарами й привітали
Свого Спасителя Христа;
А в небі анголи співали
Й лунала пісня скрізь свята.

Мій друже любий! В тій хвилині
Христос народиться в тобі,
Якщо ти вклонишся Дитині,
Що тут жила колись в журбі.

Христос тут жив і вмер в недолі,
Аби тебе від мук спасти,
Аби твої всі смутки й болі
До Його ніг міг скласти ти.

Прийди, й Йому ти серце нині
Віддай, як твій єдиний дар,
Й знайдеш життя ти в Божім Сині,
І згине лютий Ірод-цар.

Павло Ланяк, ЗДПА.

П О Ч У Й

Почуй, дай мені руку,
Бо сам не можу йти;
Провадь мене, мій Боже,
Дай шлях святий знайти.

Почуй, дай мені руку,
Без Тебе не зайду,
І посеред дороги
Безсилий унаду.

Почуй, дай мені руку
І поможи страждать,
Без Тебе не здолію
Страждання подолать.

Почуй, дай мені руку,
О, Спасе любий мій,
З Тобою йти не тяжко
В долині цій земній.

Почуй, дай мені руку
Й веди мене туди,

З И М А

Віють вже вітри та й тиснуть морози,
Холод жорстокий в степах;
В світі гуляє страшна завірюха,
В душу втискається страх.

Сталось колись в Вифлеємі далекім,
Ночі такої, в мороз,
В яслах на сні, в вертепі убогим
В світ народився Христос.

Світло чудове засяло всюди;
В небі хор дивний співав;
Тихо раділи помучені люди,
Бог бо їм спокій послав.

Тільки ж недовго та радість лунала,
Тішились люди дарма:
В душах у них завірюха гуляла,
В серці жорстока зима.

Всі вони були як снігом покриті:
В них панував Ірод-цар.
Той наказав немовляток побити,
Знищить Христа — Божий дар.

Сніг, і мороз, і зима ще панує
В душах людей і тепер.
Вогник любови, і віри, й надії
В їхніх серцях вже помер.

Правди не люблять; ласки та миру
В людях сучасних нема;
Мовити правду, сказати так широко —
Всюди жорстока зима.

Люди збудіться! покайтесь! до Бога
Ви наверніться! ще час!
Вам відкривається інша дорога!
Сонце вже сходить для вас!

З сонцем вертає тепло, світло liebe,
Радість нового життя!
Нищить Христос вже навік зиму-згубу,
Йй вже нема вороття.

Вірте, настала щаслива година
Після зими йде весна!
Вірте — любов'ю Всевишнього Сина
Світ переможе вона!

М. Тодорук, Канада.

Де приготував щастя
Для мене вічне Ти.

Почуй, дай мені руку
Й провадь мене туди,
Де я спічну й забуду
Страждання та труди.

А. Гончарук, Канада.

Різне

★ Від 2 до 4 листопада відбувалась у м. Дітройт конференція так званих "двомовних" пасторів, себто проповідників церков, в яких богослуження відбувається окрім англійської ще в якійсь іншій мові. Як і щороку зіхалися десятки пасторів, що під проводом представників Американської Баптистської Внутрішньої Місії (**American Baptist Home Mission Society**) (Дра Линкольна Водсворта (**Dr. Lincoln B. Wadsworth**), проп. Едварда Келлоса (**Edward Kellous**) та Дра Й. Ясумури (**Dr. Jobu Yasumura**) провели три чудові дні єднання з Господом і один з одним. Окрім чисто й високодуховних викладів і рефератів, що скупчували думки присутніх навколо доріг і засобів праці Божої в Америці, пастори мали нагоду вислухати а потім і обміркувати деякі доповіді ділового та тактичного характеру, що підкреслили ваготу й доцільність сучасної праці Божої серед церков з іншими мовами проповіді Євангелії. Перед слухачами розгорталися образи цієї праці та того великого вкладу до неї, що його вже довгі роки переводить у життя церков Внутрішня Місія (**ABHMS**) під проводом Дра Георга Пітта Бірса (**Dr. George Pitt Beers**) та його діяльних помічників. Маємо надію в наступних числах П. П. в новому році цю надзвичайно корисну працю Внутрішньої Місії освітити більш докладно та ґрунтовно, давши відповідні статті.

★ Знаний нашим віруючим з своєї благословенної праці на західних українських і білоруських землях проповідник **Мойсей Є. Гітлін** розпочинає друк своїх надзвичайно цікавих біблійних розвідок в українській мові в часопису, що носитиме назву "Біблійні питання". Радимо гаряче всім, хто цікавиться поглибленням своїх духовних здобутків, передплатити цей часопис. Адреса його: **Rev. M. Gitlin, 4542 West Wrightwood, Chicago 39, Ill.**

★ Брат **Йосип Комарницький**, знаний у Честері, Філадельфії та в околицях з того, що довгі роки за свій власний кошт і власними силами поширює духовні трактати в багатьох мовах, а в слов'янських зокрема, просить Редакцію

"Післанця Правди" передати його щирю подяку місцевому районному об'єднанню українсько-російських баптистів за їхній братний дар у сумі \$25, переданий йому на трактати через скарбника бр. М. Березкого. Віруючі, що знають щирю працю бр. Комарницького, напевно, разом з ним дякуватимуть тим братам і сестрам, що цю допомогу на святе діло перепроводили.

★ У неділю 23 жовтня **Український Біблійний Інститут** у Саскатуні розпочав четвертий шкільний рік урочистими богослуженнями, на які прибули сотки віруючих Західньої Канади. 23 студенти та 6 професорів і викладачів під проводом директора Інституту Мґра Якова Гомінюка в переповненій вщерть церкві свідчили про свою вірність Тому Вчителю, у ніг Якого вони всі мають учитися або вчити цей рік. З приводу відкриття Інституту відбулася спеціальна радіограма, що її звуки лунали на всю Зах. Канаду. Спів грандіозного хору, промови, деклямації та проповіді виповнювали цю багату програму. Перебіг цього урочистого відкриття Інституту буде вміщений у наступних числах П. П. в репортажі під заголовком "Вздовж Канади", що розпочався друком вже в цьому числі П. П.

Усі віруючі Канади та всієї Америки, що їм праця серед нашого народу лежить на серці, нехай прийдуть на допомогу Інституту, радіограмі (що виконується щотижня), новій великій друкарні та іншим інституціям у Саскатуні, посилаючи поміч або безпосередньо по адресі: **Ukrainian Bible Institute, 527—20th St. West, Saskatoon, Sask., Canada**, або через скарбника Укр. Міс. Бібл. Т-ва в ЗДПА — брата П'ятковського (при надсиланні допомоги обов'язково лишіть, на яку ціль поміч посилаєте) **Mr. John Piatkowski, P. O. Box 228, Freehold, N. J.**

Рукописи, передплату й пожертви на "Післанця Правди" посилайте тільки на редактора або Редакцію журналу на адресу:

Rev. L. Zabko-Potapowicz

або

"Messenger of Truth"

324½ East 8th St., Chester, Pa.

Я ДУЖА І ПРАВА

Теологічної Семі
ІГОРОАНА 140 Борислав

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Заснований 1 січня 1927 року

Ч. 1-2.

СІЧЕНЬ-ЛЮТИЙ — JANUARY-FEBRUARY

1950

О й , К о л и б !

* * *

Ой, коли б, як в Вифлеємі
Спас родивсь на сіні знов,
То було би як в Едемі
Там де нині лється кров.

Ой, коли б зоря світила,
Там де нині ніч глуха,
Враз би зникла чорна сила
І влада темряви й гріха.

Ой, коли б вже Ірод лютий
Відійшов до пекла десь,
Міг би Спас наш знов вернути
Радість тим, що в горю днесь.

Ой, коли би край наш бідний
Вже нарешті вільний став,
То Різдво у хаті рідній
Наш народ відсвяткував.

М. ТЕСЛЮК, ЗДПА.

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ

Фляделфія, Зл. Дер. П. А. На свято Нового Року в нашій Церкві відбулося урочисте Богослуження. З'їхалося багато віруючих з усіх дооколишніх Церков, прибуло чимало світських слухачів і симпатиків, так що всіх присутніх було за душ двісті. Провід над Богослуженням мав новий пастор Церкви брат Іван Кмета. Він знаний усім, як колишній працівник серед баптистів в Україні, де був редактором журналу "Баптист України". Його дальша праця взяла декілька років у Канаді та в Каліфорнії, де брат не тільки обслуговував наші Церкви, але й не занедбував і літературної праці, випускаючи книжки та друкуючи в різних журналах (у тому числі й у "Післанці Правди". — приміт. Редак.) свої чудові вірші, статті тощо. Тоді ж він провадив радіо-програму. Понад дві години продовжувалося зібрання, вивопнене чудовими співами, деклямаціями, молитвами та проповідями. Між іншим виступали зо співом крайових псалмів брати й сестри зо скитальщини під проводом бр. Павла Барткова. Словом Божим служили брати І. Давидюк (в російській мові), А. Чердин (англ.) й Л. Жабко-Потапович (українською мовою). По Богослуженні, нагородвані їжею духовною, всі гості зійшли наділ до їдальні, де дбайливі сестри й брати нашої Церкви приготували чудову їжу тілесну, за якою наші дорогі гості й засиділись з приємністю якийсь час. Цей день вступу нашої Церкви до нового року життя й праці ми зробили з новим пастором, якому бажаємо рясного благословення на новому місійному полі. Ми вітаємо його та його родину й проситимемо ласки та допомоги Божої в його новій діяльності. Віримо, що Господь у тому допоможе і йому і всій Церкві. Можемо дякувати Господеві за час, що ми його пережили досі, працюючи під проводом Господа та маючи старшим братом у Церкві такого неструженого, пильного та щирого робітника Божого, як наш дорогий брат А. Соловей. Довгі роки,

працюючи фізично на хліб щоденний, брат А. Соловей ніколи не занедбував і праці духовної, щораз зявляючись на кожне Богослуження та провадячи службу Господеві не з примусу, а з любови до Спаса та до Його діла святого. Щировіруючий, ревний, спокійної та рівної вдачі, брат А. Соловей до всіх членів Церкви відносився без різниці по-братньому та з правдивою Христовою любов'ю. За це й ми всі його так само щиро любимо. Дякуючи Господеві за нового (Продовження на стороні 17-й)

НОВОРІЧНІ ПРИВІТАННЯ

Частина новорічних привітань читачів "Післанця Правди" через технічні перешкоди не могла бути вміщена в попередньому числі й тепер з малим спізненням друкується тут. За це спізненням Редакція просить ласкавого пробачення.

★ Василя Пелиха, його родину та всіх наших друзів вітаємо в цьому році та бажаємо їм усім Божого благословення й ласки.

Сем Дикий з дружиною, Сандуски.

★ При вступі до нового року життя всім братам і сестрам, друзям, приятелям і знайомим у Злуч. Держ. П. А. та в Канаді засилає найщиріші побажання благословення Божого та Його помочі в житті — **Юзефа Колісник, Чікаго.**

★ Обом родинам Корпиків у Канаді, а також всім іншим знайомим і друзям у цьому році бажає від щирого серця благословення Господнього та щастя.

В. Ільчук, Шипмен, Канада.

★ Великого благословення Божого та ласки Його всім нашим рідним, приятелям і знайомим бажаємо як у цьому році, так і в усьому їх житті. Нехай Господь дасть вам усім того, чого проситимете собі від Нього в ім'я Його Сина. — **Василь і Марія Бозюки, Глендон, Канада.**

★ Не тільки з нагоди Нового Року, а з тої нагоди, що Спаситель народився й помер задля нашого ради спасіння, вітаємо всіх наших рідних і знайомих і закликаємо їх усіх якнайшвидче пізнати Правду й Слово Боже й навернутися до Сина Божого а нашого Спаса Ісуса Христа. **Тодесь і Текля Коритко.**

"I am the way, the truth, and the Life"
(John 14:6)

UKRAINIAN CHRISTIAN MONTHLY
**"THE MESSENGER
OF TRUTH"**

Subscription: 1 year \$2.00; half year \$1.00

Editor-Publisher: Pastor L. Zabko-Potapowicz.

Заснований 1 січня 1927 року

"Я дорога, й правда, й життя"
(Івана 14:6)

"ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ"

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТІЯНСЬКИЙ МІСЯЧНИК

Передплата: Річно 2 дол. На півроку 1 дол.

Редактор-Видавець: Паст. Л. Жабко-Потапович.

324½ East 8th Street, Chester, Pa. U. S. A. Telephone: Chester 2-8142

На цю адресу висилати матеріал, пожертви й передплату.

No. 1-2. January-February 1950. — Ч. 1-2. Січень-Лютий 1950.

Що Робити?

"Що мені робити, щоб спастись?"
(Дії Апост. 16:30).

Це є надзвичайно важливе питання. На жаль, люди ставлять це питання перед собою дуже рідко. А тим часом від такого питання та від належної на нього відповіді залежить або вічне благо людини, або її вічний жаль і розпука.

Любий приятелю! Брами небесні відкриті для тебе отвором, і від тебе залежить, або ввійти до них, або їх проминути. Але, якщо ти ухилишся від тих брам, то колись у майбутньому відчуєш нічим ненадолжену страту твоєї душі...

Що мені робити? Це є питання, на яке крім тебе самого ніхто неспроможний відповісти. Насамперед мусиш зрозуміти, любий друже, що до небесної слави й вічності не можеш вступити, йдучи недоброю дорогою. Далі, мусиш признати, що й ти, як і всі інші, досі йшли дорогою гріха й неправди. "Провинили ми Господеві, Богові нашому, — ми й наші батьки, з молодощів та й по цей день, — і не слухали поклику Господа, Бога нашого" (Єремія 3:25). Не люди й не людський закон обвинувачують тебе: Божий Закон стоїть проти тебе й кидає на тебе його світло. І якщо ти сам на себе в світлі цього Закону подивишся, то мусиш признати, що обвинувачення того Закону є справедливе.

Господь не хоче та й не може впустити людину до Себе, якщо тая людина не є перед Ним чиста й свята. Його Слово каже виразно: "Оце ж будьте

звершені, як Отець ваш, що на небу, звершений" (Матв. 5:48). Він потребує для неба тільки звершених, себто абсолютно чистих душ.

Є вже давно знаною правдою, що "з серця беруться ледачі думки, душогубства, перелюбки, блуд, крадіж, криве свідкування, хула" (Матв. 15:19). Якщо ти маєш таке саме серце, як і всі інші люди, то з твого серця виходить те саме, що й з інших людських сердець. А про те, що твое серце є подібне до сердець інших людей, виразно каже Слово Боже: "Всі бо згрішили й лишені слави Божої" і: "Нема праведного нікого" (Римл. 3:10, 23). Слово "всі" означає, що й ти згрішив і позбавлений слави Божої, а слово "нікого" показує, що й ти не є праведний.

Люди всіх віків, що поривалися до Бога, признавали ту правду. Сам апостол Павло, хоч, здається, вже був людиною святою й досконалою, визнавав щиро, що "не живе в мені (себто, в моїм тілі) добре" (Римл. 7:18). Святий апостол Іван, улюблений учень Ісуса Христа, говорив: "Коли кажемо, що гріха не маємо, то самі себе обманюємо й нема правди в нас" (1 Іван. 1:8).

Якщо святі апостоли та євангелисти признавали себе за грішних і незвершених, то як можемо ми не визнати того, що й ми недосконалі, й що гріх і в нас живе.

Гріх є повстанням проти Бога, проти Його авторитету, волі, проти Його правди. І для чинителів такого повстання Бог приготував пекло. Для багатьох людей наука про вічну кару й про пекло є нестерпною, й вони від неї відвертаються. Але Сам Господь Ісус Христос в оповіданні про багатиря й Лазаря урочисто потверджує існування й пекла й вічної в нім карі.

І кожна грішна душа повинна знати, що й її чекає пекло й вічна в нім мука.

Що ж робити? Що ж чинити, аби того пекла й тієї вічної муки уникнути?

Визволитися від тієї карі звичайним виправданням ти не зможеш. Нема такої людської сили, нема людської влади, що могла би тебе виправдати, очистити, звільнити. Тобі залишається тільки одна дорога, дорога спасіння. Тільки чудо може тебе врятувати від загиби, від безодні, від пекла. Ти можеш бути спасений!

Тепер ти запитаєш: що ж я маю робити, аби спастись?

Є тільки один спосіб, є тільки одна дорога для цього: твоє місце повинен зайняти хтось інший. Чи ж може знайтись такий? Так, є такий! Ним є Син Божий, Господь Ісус Христос, Спаситель. Він за тебе послухався Закону Божого. Він за тебе перейшов дорогу пониження, покори, Він за тебе прожив без гріха й упадку, Він же за тебе прийняв і тую кару, що була приготувана тільки для тебе, за твої ж гріхи й переступи. Слово Господнє каже: "Якже прийшла повна часу, послав Бог Сина Свого, що родився від жони й був під Законом, щоб викупив тих, що під Законом, щоб ми прийняли всиновлення" (Галат. 4:4-5). Господь Ісус Христос пожертвував Собою; Він узяв гріхи всього світу (отже, й твої) на Себе, аби ти був спасений. "Провини ж усіх нас (отже, й твої) вложив Господь на Нього одного" (Ісаї 53:6). А далі: "Він же поранений був за гріхи наші й мучений за беззаконня наші, це кара за весь світ упала на Нього, і ми Його ранами вздоровлені" (Іс. 53:5).

Отже, за твої гріхи теж Він був поранений, за тебе Він був мучений, кара за тебе впала на Нього, і ти Його ранами можеш бути вздоровлений.

О, яка це прекрасна Правда, яке щастя знати, що ти можеш бути спасений! Він, Христос, сповнив замість тебе Закон, визволив тебе від його виконання, і тим самим врятував тебе від карі за переступ того Закону.

І тепер Він кличе тебе, ставить перед твоїми очима те, що Він для тебе й замість тебе вчинив, й пропонує тобі скористати з того спасіння, що Він його для тебе звершив.

Якже ти можеш з того спасіння скористати, як ти можеш його прийняти?

Господь пропонує тобі повірити в те, що Він для тебе зробив. Повіривши, ти можеш прийняти Його спасіння та з нього скористати. Христос каже: "Прийдіть до Мене всі знеможені та обтяжені, а Я упокою Вас" (Матв. 11:28). Далі Він показує дальший шлях до спасіння: "Хто віруватиме та охреститься, спасеться" (Мар. 16:16). "Так бо полюбив Бог світ, що Сина Свого Єдинородного дав, щоб кожен віруючий в Нього не погіб, а мав життя вічне" (Іван. 3:16). І, нарешті, Його Слово так звіщає: "Віруй в Господа Ісуса Христа, то спасешся ти й дім твій" (Дії Апост. 16:31).

Отже, аби спастися тобі, треба увірувати. Якже це зробити, як увірувати, де тая дорога до віри? Що треба робити, аби дістати тую спасенну віру? Дорога до віри провадить через Слово Господа нашого, через Святу Євангелію. Так бо написано: "Віра приходить через слухання, слухання ж через Слово Боже" (Римл. 10:17).

Отже, коли ти тепер задаш питання: "Що мені робити, щоб спастись", тобі самому є ясным, що для одержання спасіння треба: почати читати Слово Боже; читаючи Євангелію, ти повинен з вірою приймати тее Слово Господнє, а воно приведе тебе до віри в Господа Ісуса Христа. А увірувавши в Нього, ти прийдеш до спасіння. І тоді ти уникнеш загиби й вічної карі, й вічного прокляття.

Ти будеш спасений!

Йосип Шкула, Чікаго.

Хто не одержав якогось числа або декількох чисел "Післанця Правди", нехай з ласки своєї напише до Редакції про це, й ті числа зараз будуть йому вислані.

і як свідки Його народження, з радістю вернулися до своєї землі.

Семенові богобійному “від Духа Святого йому було звіщено смерті не бачити, перше ніж не побачить Христа Господнього”. Час проминав і з дня на день він очікував в тієї блаженної зустрічі з Христом. І якою ж великою буда радість богобійного Семена, коли він дочекався зарання заповідженої зустрічі. Безмежно щасливий він хвалив Бога та молився: “Тепер відпускаєш Свого слугу Ти, Владико, за словом Твоїм у спокої, бо бачили очі мої те Спасіння Твоє, що Ти приготував Його перед всіма народами”.

Для всіх вищенаведених свідків Різдва Христове було надзвичайною урочистістю. Та урочистість розпочалася в небі між духами Божими, приходила через землю поміж людьми і знову сягла неба пречистого. Різдво Христове полонило своєю красою людські душі та підносило їх до висот небесних. Воно принесло анголам радість, пастухам не-

бо відчинило і Спасителя дарувало, мудрецам Царя вічності відкрило, а богобійному Семенові було запорукою переходу в потусторонній світ — в Царство Боже.

Дорогий мій друже! Що ж для тебе Різдво Христове принесло? Чи ти радієш радістю свідків Його народження? Чи ти вже готовий разом із великим апостолом Павлом сказати: “Вірне це слово і гідне всякого прийняття, що Христос Ісус прийшов був у світ спасти грішних, із яких перший я”.

Коли ж ні, то не спи байдуже духом твоїм у кайданах гріха. Хай душа твоя, як того богобійного Семена, не сміє в потусторонній світ перейти, доки не зобачиш Христа Господнього! Шукай Христа Спасителя! Сьогодні Його шукай і знайдеш. “Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло”. Тоді Він твоїм Спасителем буде, а ти в серці своєму, переживеш Його народження і станешся Його свідком.

Іл. Тарасюк, Англія

Небесне видіння християнина

Багато так званих мудрих і великих людей світу цього, так званих християн, читаючи історію життя святаго апостола Павла, надаремно домілять свої голови над тим, аби відшукати та розгадати таємничну причину, що зробила Павла такою славетною й великою людиною. Його життя залишило на сторінках історії християнства таку виразну та незатерту печатку вічності, якої хіба поза Ісусом Христом, Сином Божим, не залишив ще ніхто з живучих на цій землі. Багато тих так званих високовчених людей, шукаючи шляхів до слави, дошукуються відповіді на запитання: у чому полягала таємниця успіху та прославлення тієї на весь світ знаної постаті?

Отже, частинною але головною відповіддю на запитання тих лицемірів, що видають себе за правдивих християн, є та, що вони сполгають на фальшивій підвалині — свої пляни та розрахунки вони будують на науці та засобах світу

цього, у той час, як апостол Павло все будував на Спасі, Богові нашому.

Хоч апостол мав найвищу того часу освіту, хоч його знання було таке високе, що його не посоромився би й кожен учений нашого часу, він, все таки, це знання й цю науку лічив за ніщо (за “сміття”) й боявся їх ставити нарівні з Божою наукою або вище її. Чинячи так, апостол не шукав ласки в людей і не намагався здобути їхню любов. Ні, він не дорожив людською прихильністю, а навпаки — своїм поступованням викликав тільки одну ненависть у людей, навіть у свого власного жидівського народу. Він не мав навіть стільки впливу або сили, щоб боронити себе, коли його зробили злочинцем і вкинули скutoго до римської в'язниці. Він був з теперішньої точки погляду настільки слабим, що не здолів би бути навіть пастором у сучасній Церкві. І не вважаючи на всю цю нібито слабкість чи

квоість він свого часу потряс увесь світ своєю наукою й життям.

Як це могло статися? Його ймення незабутніми літерами записалося на сторінках історії християнства, як одного з величнійших людей усіх часів і всіх народів землі тільки тому, що одного дня, дуже давно колись, простуючи дорогу до Дамаску, він спіткався лицем до лица з Самим Господом Ісусом Христом.

Від того часу апостол Павло стався в'язником і слугою Ісуса: відтоді він поставив перед собою тільки одну мету й одну ціль життя: навчати несподомих незбагнутої ласки спасіння. Тридцять років решти свого життя віддав для Христа й, забуваючи себе, йшов тільки наперед і чинив тільки волю Божу, свідомо вказуючи собі й другим, що "одне ж (тільки) роблю".

Такої людини зупинити неможливо. Його гонителі всадили його до в'язниці: він своїми молитвами виблагав у Господа землетрус. Він одержав якусь "колючку", правдоподібно хворобу в тіло; замість того, щоб підупасти на духові та спроневеритися, замість того, щоб покинути працю, він хвалився своєю недоугою й працював далі. Коли його віддавали смерті, він покликював що "життя мені Христос, а смерть --- надбання", бо гадав, що піти до Христа то --- краща доля. Його вороги нічого не вдіяли й не виграли навіть і тоді, коли відтяли йому голову, бо його смерть сталася прикладом і пожаданням для багатьох християн усіх віків і народів.

Уся історія його життя освітлюється й пояснюється тільки одним віршем у Діях Апостолів: це вірш 19-й голови 26-ої. Там знаходимо, що коли апостол стояв у кайданах перед володарем краю, він сказав йому: "Царю Агрипо, не протививсь я небесному видінню!"...

Тее небесне видіння, дорогий брате й сестро, є таким же само важливим і для тебе, як воно дев'ятнадцять віків тому сталося для апостола Павла. Бо ніхто не здолеє бути добрим і щирим післанцем Божим, якщо сам не матиме небесного видіння від Найвищого Володаря й від Нього безпосередньо не одержить об'явлення Його волі й доручення Його. Кожен із нас потребує особистого побачення Господа Ісуса Христа як для

себе самого, так і для того, щоб одержати знання Його волі, директив для праці, терпеливості на випадок переслідувань і сил на випадок страждань і смерті, якщо цього вимагатиме Його справа.

Багато вже дечого ми бачили в нашому житті: ми були свідками росту церковної справи, були самовидцями добрих учинків у церквах, бачили силу-силенну вчених християн, мали багатьох учителів і чимало шкіл, бачили й чули про жваву діяльність церков і християн, чинили багато нових заходів на добро Церкви . . . Але в сучасний мент, здається, ніщо не є нам так потрібним, аби кожна Церква й кожен християнин зокрема побачив небесне видіння Господа Слави й Святости й отримав від Нього особисто об'явлення Його волі. Ми всі потребуємо бачити Господа, потребуємо дивитися на Ісуса, Починателя й Звершителя нашої віри. Ми всі потребуємо статися подібними до апостола Павла, аби нести переконливу вістку спасіння всім тим, що ще блукають у темряві світу цього. Ми потребуємо сучасного Іллі пророка, аби повстати проти натовпів фальшивих пророків і брехливих учителів і виблагати небесного вогню справедливості на теперішній Кармель. Ми потребуємо людей, що плян свого життя одержали безпосередньо від Самого Ісуса й від Нього ж прийняли силу той плян перевести аж до кінця їхнього життя.

Жоден християнин не може бути в дійсності таким, якщо не побачить небесного видіння й не згодиться йти за Господом усюди, куди Він тільки поведе.

Павло був задоволений собою й своїм життям, своєю працею й поступованням аж до того часу, коли зустрів і побачив Господа на дорозі до Дамаску. Він не жалював християн і віддавав їх до в'язниці й на смерть. Але коли побачив Господа, перестав тее чинити, а сам з тими людьми, яких переслідував, пішов на страждання й на смерть. Свою справедливість він змінив на справедливість Христа.

Ми бачили церкви, Богослужби в них, недільні школи, зібрання, хрищення, всю тую напружену й самовіддану пра-

Про чудове вздоровлення

Нічого дивного, що в людстві, змученому стражданнями, часто виявляється зацікавлення до того, що звичайно називають "уздоровленнями через віру".

Сама Біблія про це говорить дуже багато. Коли уздоровлення тіла досягається фактом викуплюючої жертви Христа, як багато хто вчать цього, то церква була б злочинно винна, коли б вона приховала цю щасливу добру вістку. Коли ж, навпаки, уздоровлення не є абсолютною обітницею, то ті, що підтримують ту віру, є винними в грубому й жорстокому зводженні своїх ближніх. Фрост у своїй книзі "Чудовне вздоровлення", корисній і розумній праці, пише: "Коли віруючий дивиться на це, як на благословіння Господне, то відсутність його повинна викликати згубне враження; християнин може думати в такому випадку, що або він залишений Богом з якоїсь то причини, або що він відійшов від Бога, — у той час, як у дійсності ні те, ні інше з отих припущень не відповідають правді".

Я бачив багато подібних випадків, зроджених доктриною чудовного вздоровлення, і деякі з них супроводились невимовною журбою. Дитина Божа, звіряючись вченню, **не угрунтованому на Святому Писанні**, перебувала в стані цілковитого пригнічення, що межувалося з відчаєм, не дивлячись на цілковиту віддачу Господеві. Єдиний засіб против такого стану, — це відійти рішуче від тієї хиткої позиції й повернутися до міцного ґрунту Святого Писання й у

цю, що її переводять так звані християни. Але це все не вистачає: ми повинні побачити Самого Христа.

О, мій брате й сестро! Чи ти вже мав чи мала небесне видіння так, як його мав пророк святий Ісая? Чи бачив ти Господа Бога в небесах, і чи сказав ти до Нього так, як сказав колись пророк, глаголючи: "Ось я, пошли мене!"?

В. Васирина, Зл. Держ. П. А.

ньому перебувати. Такий поворот не буде мати наслідку показної надсвятости, але він безсумнівно приведе до спокою духа й до дійсно правдивого свідчення перед Богом і людьми.

Наука Біблії про Божественне вздоровлення

З особистого досвіду, а також із спостережень і дослідів, автор цих рядків прийшов до переконання щодо можливості Божественного вздоровлення — при уділі й без уділу зовнішніх заходів. Абсолютно справжні випадки, які були йому близько знані переконали його в безсумнівному вздоровленні дотиком Христа, і це зберігає свою дійсну силу, усуваючи в нього всяке бажання розглядати питання з упередженою ворожістю. Однак, існують відомі всім модні рухи, що вчать про вздоровлення, для яких слово "галюцинація" було б за м'яке, щоб їх зхарактеризувати; для інших слово шахрайство краше змальовувало б їх характер.

Розглянемо безсторонньо, що говорять про це Святе Писання.

Старий Заповіт

Вже у світанку життя ізраїльського народу Господь виявляє Себе: "Я бо Господь, Бог твій, що вздоровлює тебе" (2 М. 15:26). Але в той же час ця обітниця не була безумовною. "Як ти будеш берегти заповіді Мої, Я не поражу тебе недугами — сказав Господь. Ці вказівки обіймали численні правила здоров'я й гігієни, що й тепер приписуються й тоді були дані, щоб оберігати здоров'я ізраїльського народу. Не належить, таким чином, твердити, що цей текст Святого Писання відноситься до чудових уздоровлень.

В своїй чудовій книзі, д-р Р. В. Бінгем, перераховує шість із таких законів: 1) гігієна, що запобігає зараженню (5 М. 23:14), 2) знезараження—оберігаюча міра против зарази (3 М. 11:32,39-40), 3) карантин і ізоляція заразливо хворих (4 М. 5:4; 31:22-23), 4) гігієна й дієта (3 М. 19:7; 4 М. 11:19-20), 5) тілесні вправи й культура: кожний ізраїльтянин, навіть священник, обробляв свій участок землі (5 М. 16:15), 6) відпочинок — сьомий день тижня й сьомий рік присвячувались для відпочин-

ку. Суворе виконання цих правил, навіть у наші дні, звільняли б нас у багатьох випадках від необхідності чудового вздоровлення.

Завважимо тут, що Господь дозволив сатані вразити Йова не за його гріх, але в наслідок його праведности (Йов. 1:6-21; 11:1-10). Згадаємо ще Псалом 103:3: "Всі провини Твої Він прощає, всі хвороби Твої уздоровлює Він". Приймають це, звичайно, як обітницю фізичного

уздоровлення, але псалмоспівець подбав удостеменити свою думку, говорячи про свою душу, але не про своє тіло. Душа має також свої недуги, як і тіло, — і наступний, п'ятий вірш, говорить: "Відродиться, як той орел, твоя молодість". Щоб бути послідовним, можна було б застосувати цей вірш і до відновлення фізичної молодості.

(Далі буде)

Ол. Васил'їв, Бельгія.

Я бачив це . . .

(Продовження)

Сьогодні для мене гарячий день, хоч надворі осінь і досить зимно. Мені стало гаряче тому, що нараз одержав дві телеграми. Одна з них брєнить так: "Генерал Гавзер сьогодні вранці причалює в Н'ю-Йорку. Зустрічайте ваших скитальників". Друга депеша заповідає приїзд групи скитальників на завтра. Ледве встигаю до Н'ю-Йорку на час. Попішаю до причалів, боячись спізнитися. Але спізняється пароплав, і я мушу чекати до четвертої по полудні.

Не один я чекаю: зо мною терпляче вичікує ще один брат. Він не місіонер, не проповідник, але проповідує Євангелію життя практично, життєво: підписує афідейвіти для скитальників і, чекаючи їхнього приїзду, посилає тим часом всіляку поміч до Європи. Це він робить роками, і тепер, радісно схвилюваний, стоїть коло причалу й виглядає овочів своєї праці. Кожен раз, коли я дивлюсь на нього, мені пригадуються мимоволі ті, що вміють дуже гарно й з слізьми проповідувати про любов, а самі пальцем досі не вдарили для того, аби рятувати скитальників; ба, навіть обурювалися, пощо ті скитальники лізуть до Америки, замість того, щоб їхати на схід та гинути в сибірських тундрах у жахливих концтаборах. Цей не проповідує словами, але рятує скитальників, дійсно світить Христовими заповідями, бо спасає від погібелі "менших цих". Нехай Господь благословить за цю мовчазну проповідь брата Харитона Шибанова та його дружину, та всіх тих,

що перші прийшли на поміч і порятунк наших заокеанських братів і сестер. Нехай брат Харитон пробачить мені, і щодним дописом я може схвилюю його в тихому Фриголді, на його затишній фермі, що колись стала голосною на весь світ, коли туди сховався втікач Самарин, що теж волів Америку ніж Сибір або кулю, як і наші всі скитальники. Поки брат пильнує сходів з пароплаву, я кидаюсь до кіоску з солодощами й купую шоколядок. Це потрібно для виконання мого пляну . . .

Вертаюся до сходів своєчасно, бо вже сунуть перші подорожні з пароплаву. Молода подружня пара з хлопчиком на руках у батька ступає перша на землю Вашингтона. Українці. Питаю хлопчика, як кличуть: відповідаю: "Павло". Я Павлові шоколядку до рук, а його татові "Післанця Правди". Обое вихоплюють у мене з рук кожен своє й усміхаються радісно й щасливо. Тато дякує за часописа, а синок не може дякувати, бо рот забляковується шоколядкою. За цією родиною друга, третя. Людський струм виливається з пароплава. Я сую дітям шоколядки, а батькам "Післанці Правди". Скільки палких подяк наслухаєшся від наших українських людей за цього скромного часописа в жовтій сорочині! Цікаво, що кожен із них обов'язково додає щиро й гаряче: "Ось тепер матиму що читати в дорозі".

Мушу потвердити те, що пишуть газети й про що сам "Післанець Правди" вже звіщав: на кожному пароплаві при-

буває найбільше українців. Ми повинні дякувати Господеві за те, що Він не забуває й наших людей. Але повинні пам'ятати теж і про те, аби кожному прибуваючому з-за океану землякові, коли він сходить на американську землю, дати до рук бодай одне число журналу, що сказав би йому в його рідній мові про його Великого Спасу, Христа Ісуса. . . .

Стоїть гурт людей. Всі хвилюються й каліченою англійщиною благають молододівчину, аби зачекала й не йшла на поклад пароплаву, куди вона поривалася йти. Замість неї йде старший пан і незабаром повертається в супроводі молодика, що раптом кидається до дівчини. Вона забуває про англійську мову й українською кричить на всю пристань: "Славку, Славку!" й кидається в обійми молодика. Обое ридають. Люди навколо них плачуть та оповідають глядачам сумну історію: то — брат і сестра; їхніх батьків росіяни розстріляли, хлопець чудом урятувався й тепер прибув до сестри, що вже давно приїхала до рідних в Америці. Оце й усе, й здається нема чого плакати; радіти треба було би за тих двоє молодят, але коли чуєш оповідання про їхнє життя, мимоволі сльози застелюють тобі очі. О, скільки таких трагедій відбулося на протязі цих останніх років отам, за океаном! Нема нічого дивного, що люди ніби божеволіють, коли, видершись із Європи, опиняються на вільній американській землі...

Велика група жидів увесь час кричить до пароплава, гукаючи когось. Усі вони галасують, розмахують руками й страшенно хвилюються. Молодий українець сходить з пароплава. Жиди просять його, аби покликав пана Левковського. Той вертається назад і кличе. За хвилину пан Левковський, схвилюваний і радісний збігає по трапу. Усі жиди його оточують і кричать, сміються, плачуть. Я присуваюся ближче, аби бачити все. Пан Левковський неначе ошалів від радості й щастя: він хапає в свої обійми чоловіків, жінок, дітей і всіх стискає та кожного цілує. І я бачу, що він людей не пізнає, та йому байдуже, хто вони. Він майже непритомний від надлюдського щастя, і свою радість виладоує в поцілунках тих людей, що трапились йому

під рукою. Сміючись і плачучи, він обхопив і мене, і відірвавшись від мене, почав хапати й цілувати всіх, кого тільки зляпав до своїх рук. І відходячи звідти, я думав про те, що мусів цей Левковський пережити в тій Європі, якщо тепер, видершись з неї, не може опритомніти від щастя? . . .

На другий день уранці я довго молюсь і прошу в Господа поради, що мені робити: треба зустрінути декількох скитальників і послати їх далі, а нема за що це зробити. Через силу встаю з колін і збираюсь до виходу. У цей мент приходить брат Петро Юнка й каже, що він з своєю дружиною та ще з однією сестрою змовились разом допомогти децю скитальникам. Вони ж самі ще недавно були скитальниками, але Господь був ласкавий до них і через віруючих привів їх до Америки. Отже вони знають, що значить скитальщина. Тож нехай брат прийме цих кільканадцять доларів, може вони будуть для когось потрібні. . . . Він всуває ці гроші мені до руки. А я стою, як приголомшений, остовбурений. Ще пару хвилин тому я просив Господа про поміч і не смів навіть міцної надії мати на відповідь. І ось відповідь вже надійшла. . . . Який ласкавий Господь! . . .

Коли завів своїх до вагону й усадив їх, залишалось ще до відходу потяга двадцять хвилин. Вийшов на перон. Навколо метушня й біганина скитальників. Кільканадцяттеро з них стоять і розмовляють. Чую українську мову й підходжу ближче. Старші недовірливо косяться на мене. Я їх і не зачіпаю, бо знаю іншу дорогу до їхніх сердець. Питаю хлопчика, чи він вміє читати по-українському. Він радісно й з повагою притакує. Тоді я голосно кажу йому, що якщо його тато дозволить, то я дам йому гарного подорожного в жовтій сорці, з яким йому не буде скучно в дорозі. Старші з цікавістю прислухаються до нашої розмови, а батько дає дозвіл. Тоді я даю хлопчикові один примірник "Післанця Правди". Хлопчик тут же голосно показує, як він вміє читати. Тоді старші простягають з усіх боків руки до мене й просять дати їм. Роздаю поволі й з оглядкою, бо в мене тільки декілька примірників. А люди вже не

★

Частина скитальників в Українській Батистській Церкві в Чикаго, що прибули до Церкви за старанням брата Никодима Лукіянука. Попереду двоє старших братів чикагської Церкви, Х Йосип Шкула й ХХХ Й. Якимів, а між ними ХХ бр. Н. Лукіянука.

★

просять, а благають дати їм часопису: вони ж мають перед собою таку далеку дорогу аж до Тенесі. За хвилину я не маю вже нічого й з журбою показую порожні руки. А вони ззаду ще натискають на передніх і благають. . . . Потяг рушає, і я з журбою та з тяжким каменем на серці йду геть. . . . Як би було добре мати сотки, тисячі примірників журналу й давати його кожному, кожному скитальникові, що прибуває до цієї вільної країни. Але ж звідки взяти засобів на це?

Коли я востаннє був у редакції "Післанця Правди", брат Жабко-Потапович оповідав про тяжке становище журналу й показував сотки листів із усього світу, в яких скитальники просять прислати їм часопис. Читачі, прокиньтесь та відгукніться на цю потребу! Тисячі рук простягаються по журнал, і редакція вибивається з сил, аби мати що послати всім потребуючим скитальникам. Поможіть їй у цій справі! . . .

Никодим Лукіянука, Зл. Держ. П. А.

Найкращий подарунок Ви зробите своїм близьким, якщо передплатите сьогодні ще для них "Післанця Правди" на 1950-й рік, або замовите для них річниць "Післанця Правди" за минулі роки — 1947, 1948 і 1949.

МОЛИТВА ВЕЧІРНЯ

В цей вечір, наш Боже, молитву
благання

До Тебе підносим всі враз:

Зітри наші сльози, спини плач-
риданья

І будь завжди з нами, не кидай
Ти нас.

Бажаємо щиро Тобі ми служити,
Тож, любий наш Спасе, Ти нам
поможи

Ти Тато наш милий, а ми Твої діти,
Тож Ти нас при Собі тримай і держи.

М. Тодорук, Канада.

Нова книжка. Вийшла з друку збірка поезій "З бурхливих днів". У ній відбилась трагедія нашого народу в часах жахливої останньої війни, що її пережив і сам автор, знаний усім нашим читачам брат Гр. Домашовець. Ширше про цю книжку буде сказано в наступному числі "П. П.", а хто бажав би її вже тепер мати (ціна 1 дол.), повинен звернутися безпосередньо на адресу: Rev. G. Domashowetz, 956 Mead Avenue, Scranton, Pa., U. S. A.

Як тільки Ваша адреса змінена, не забудьте зараз же сповістити про це "Післанця Правди". Тоді він буде відвідувати Вас без затримок.

Під зеленими пальмами

Про діло Боже на полудні.

Коли рік тому на одному зібранні в Філяделфії брат І. Ісаїв просив віруючих молитися, щоб Господь допоміг розпочати проповідь Євангелії на полудні Злуч. Держ. П. А., можливо що декому його надія щодо успіху діла Божого в тих місцях видавалась марною. Але віра в силу Христову, та гарячі молитви, та вперта діяльність може й тепер, як за днів апостолів, викликати пробудження . . .

Пенсилвенія прощалася з нами туманом, вогкістю та дощем, що нагадували скорше про осінь, ніж про зиму. Але чим далі на полудне, тим ясніше ставало довкола, тим веселіше виглядало небо. А на Фльоріді раптом блакить замінила хмари, й весняне сонце засміялось над лісами, полями й мочарами. А на самім полудню раптом тхнуло літом: зеленіли трави, тягнулись до неба стрункі пальми й засинів океан. Дивно було дивитися, як у січні місяці, себто серед

зими, люди йшли на берег океану, роздягалися й бігли до води.

Але ми не спішилися із купанням. Нас тягнуло до іншої води, до води життя й до Сонця Правди: просто з дороги пішли ми до зібрання, де діти Божі славили вже Бога. Ще тиждень тому бр. Павло Семьонов розпочав у місті Майемі служення Словом Божим, прибувши туди з далекого Н'ю-Джерси з дочкою. Ми з дружиною моєю та з моєю сестрою М. Періжок цього 15 січня були вже на другому зібранні. Після цього ми були в зібранні ще й 22 й 29 січня. Кожен раз у зібранні з'являлось щораз більше слухачів, а останньої неділі їх назбиралось поверх тридцяти. Це були й вчасніші переселенці на Фльориду, як бр. Андрій Марусич, бр. Л. Драшпіль, Луговий, Дукач, Софрон — усі з родинами, так і нові переселенці, як бр. І. Ісаїв, сестра Р. Бернатович і інші, теж із родинами. Ми почували себе серед них як удома, бож давно вже з ними знали і зріднилися. Одні з них шукають відпочинку, так потрібного людям у старшій віку, другі — лікуванням сонцем і водою. Але всі разом вони й тут не забувають і про Того, що дає й відпочинок і нашим душам; не забувають і про душі, аби їх приводити до

Частина учасників зібрань у Майемі: 1. П. Бартків, 2. П. Семьонов, 3. І. Ісаїв, 4. А. Марусич, 5. Л. Драшпіль, 6. Дукач, 7. Луговий, 8. сес. Р. Бернатович, 9. сес. М. Періжок, 10. сес. А. Бартків, 11. сес. Марія Семьонов, 12. сес. Драшпіль, 13. сес. Дукач, 14. сес. Ісаїв, 15. сес. Софрон. Попереду між брат. Бартковим і Марусичем стоять четверо маленьких людей, що мають великі добрі серця. Біля десятиох осіб закриті або тінню або попередніми віруючими.

За Христом

(Продовження)

Усю ніч не міг Петрусь спати. Щось його тривожило й непокоїло, й він, прислухаючись до голосу свого серця, встав з постелі, падав навколішки й починав гаряче молитися. Тоді серце його виразно йому казало, що його чекає якесь лихо, хоч він і не міг збагнути, яке то лихо має статися.

Ранесенько, тільки на світ благословилося, Петрусь встав і почав поратися на подвір'ї: дав коням оброку, позамітав та й почав лаштуватися до праці в полі. А потім, аби остаточно приготувитися до роботи, пішов до стодоли до молитви.

Та не встиг він стати навколішки й скупчити своїх думок якслід, як раптом

того Сонця - - до Христа. І тому серед них є вже наближені, приятелі Слова Божого, що збільшать собою в майбутнім Церкву християн баптистів.

Але може найцікавішими серед цих усіх є чотири карлики, що люблять Господа та Його Слово, й які щонеділі приходять до чудового дому молитви, щоб прославити Бога.

Майже три тижні нашого відпочинку при морі й при Слові Господа скінчилися дуже скоро, й у понеділок 30 січня ми рушили в далеку трьохдобову подорож на північ. У наших душах лишилися найкращі спомини й про соняшну Фльориду й про любих братів і сестер, що з такою радістю та любов'ю приймали нас там. Мимоволі бажаємо всім, що матимуть час і можливість, поїхати на Фльориду й там відпочити й душею й тілом. На кожен випадок подаю адресу зібрання в Майемі:

N. W. 17th Ave. at 33rd St.,
Miami, Florida.

Можливо, що це число "Післанця Правди" потрапить до рук людей, що там живуть, що ще не знають Правди Божої, але що нею цікавляться; ця адреса допоможе їм знайти місце відпочинку й для їхніх душ.

Павло Бартків

з'явилася його мати, стара Параска, та й почала своє . . . Насамперед вона заголосила й почала нарікати на свою гірку доленьку, що їй судилася від такого ледачого та дурного сина. Коли ж той син, силкуючись не звертати на неї жодної уваги, продовжував молитися, вона почала проклинати та ляяти його останніми словами. Коли ж і це не допомогло, почала Параска шпурляти на сина різні дрібні речі, що потрапили їй під руку. Але Петрусь неначе затаївся: уперто стояв на колінах і просив Господа, аби Той дав йому сил витримати цю напасть і спокусу.

Знесилена криками й проклинами Параска виладувала рештки свого гніву в страшних лайках, розплювалася, заслинилась і пішла геть . . . Петрусь із журбою на серці сів і довго був нерухомий, теж знесилений боротьбою, що точилася у його душі: навіщо він властиво терпить і переносить цю напасть і спокусу? Чи не краще зробив би він, коли б узяв та й пішов собі в світ-за-очі з цього осоружного дому, де всі ближні сталися йому найгіршими ворогами? Аджеж, навіть за Словом Божим він мусів би "відійти від зла й творити добро"! Та в цей же мент йому спадали на пам'ять інші слова Божої книги, що радили терпіти, не втікати від переслідувань, а встояти аж до кінця, бож "хто перетерпить до кінця, той буде спасений". І тоді знов якийсь голос промовляв до нього, що не штука втікти від неприємностей і небезпеки, а ось треба боротися аж до кінця й перемогти. . .

Так, перемогти . . . Це добре казати --- перемогти. Але як довго треба терпіти? Чи ж то може людина без кінця так страждати? І тоді той самий голос ніби говорив йому, пригадуючи слова апостола, що "ви ще не до крови терпіли". Гмм . . . , значить треба терпіти аж до крови. Думка за думкою перебігала в його голові, і він не міг собі дати ради з тими думками, не міг відповісти на всі питання, що повставали в його душі. Тоді раптом пригадалися йому слова Спаси про те, що злого духа можна позбутися тільки за допомогою посту й молитви. І Петрусь вирішив раптом, що весь цей день він буде молитися й постити.

І він так і зробив: працюючи в полі, весь час молився й нічого не їв. І чим більше схилялось сонце до заходу, тим більший спокій спливав на Петруся. Хоч тая тривога, що сповняла його зранку, й не вступилась остаточно, і він вже не тільки що передчував, але й був переконаний, що з ним має статися якась нещастя, та зате всередині його зроста якась дивна могутня сила, що давала йому спроможність чекати того нещастя не тільки спокійно, але навіть бажати, щоб те нещастя якнайкорше сталося. Він чув тепер усією істотою своєю, що Христос з ним, і не лякався вже нічого на світі.

Коли надвечір Петрусь повернувся від праці додому й не став їсти, мати трохи здивувалася. Гадала собі, що може ще більше зголоднеє, а тоді сам запитає про їжу. Але почало смеркати, син побіг усю працю й почав вибиратися кудись, та про їжу не згадав.

“Може б ти той, як його . . . може би з’їв щось”, запитала вона суворо.

“Ні, дякую; їжте самі. Я не їстиму”.

Параска достоменно знала, що син від учора нічогісінко не їв, і тому перелякалась. Як же це так? Аджеж може померти! А хто ж тоді працюватиме й її, Параску, годуватиме? А потім . . . якже це так? Аджеж без їжі не можна! Аджеж, навіть псові дається щодня їжу. А то ж таки людина . . . син її, її дитина. . . .

Параска зажурилася . . . “Петрусю, сину, як то можна? Та ж ти голодний!”

“Раз сказав вам, що не їстиму, то й годі. Не згадуйте про їжу, не їстиму”, сказав він не сердито, цілком спокійно, але так становчо й рішуче, як ніколи раніш не говорив. У Параски неначе щось обірвалося всередині. Вона раптом почувалась такою слабкою, маленькою, безпорадною. І коли Петрусь вийшов на вулицю й рішучим кроком попростував на край села, до річки, вона довго дивилась йому вслід. Перший раз за останні пару років з’явилося в її душі дивне почуття, якого вона не знала раніш: це був жаль, навіщо вона кривдила сина, чому довела його до такого стану, чому не вприсила його, аби щось з’їв . . . І дивлячись на далеку постать сина, що все зменшувалась, Параска раптом

подумала, що вона бачить його востаннє, що вже ніколи він не прийде під вікно й не скаже лагідно й м’яко: “Маммо, мамцю, відчинить”. І Параска схилилася на пліт і заплакала, тремтячи всім тілом . . .

А Петрусь рівною й спокійною ходою простував до річки. Незабаром вступив до левади, й над ним ніжно та лагідно зашепотіло листя берез і дубів. Струмок дзюрчав по каміннях, оповідаючи якусь довгу та чарівну повість про якусь дивно щастя й вічний спокій. Пташки доспівували вечірні мелодії. За рікою, що до неї впадав струмок, спокійно й сонно лежав степ, а за ним вставав великий як мідниця місяць. Дівочий голос десь за рікою співав:

Ой, зійди, зійди, ясен місяцю,
Як млиновеє коло . . .

Навколо панував спокій, як і в душі Петруся. Він сів на березі й задумався. Тиша цього куточка завжди навіювала на нього дивний і безмежний спокій. Сьогодні ж душа його так особливо міцно прагнула абсолютного спокою. Схиливши голову вдолу, Петрусь просив Господа дати йому спокій, спокій вічний, бо він почував себе над міру перемученим і втомленим. “Прийдіть до Мене, всі знеможені й обтяжені, а Я дам спокій” . . . Ці слова Христа особливо сьогодні встали перед ним у всій їхній красі й принаді. І він молився з особливим почуттям радості та вдячності до Того, Хто ніколи Своїх не кидає без помочі й поради . . .

Раптом почувся дрібний топіт ніг, і перед Петрусем стала задихана й перелякана Катруся. Вона відразу пізнала хлопця.

“Петрусю, це ти! А я до тебе біжу . . . сказати тобі, що Вакула зібрав хлопців, і вони всі з дрючками йдуть . . . забити тебе хочуть . . . Втікай мершій, Петрусю, втікай . . . бо то . . . то смерть твоя іде . . . я оббігла огородами, щоб тебе попередити”.

Петрусь дивився на сестру Катрусю, якої він раніш ніколи не помічав, здається, в зібранні, й вона уявилась йому, раптом, найдорожчою й найлюбішою істотою в світі.

“Забити мене хочуть, кажеш . . . Ну,

Вздовж Канади

Враження з подорожі. Продовження.

Ідучи через східню Канаду, часами забуваєш, що знаходишся за океаном. Мимо вікон вагону весь час перебігають краєвиди, що нагадують про рідний край: Галичину, Волинь, Полісся, Холмщину тощо. Це враження збільшується, коли почуєш розмови. Кондуктор контролює білети. Кремезний пасажир з довгими вусами питає його: "How are you?", а той відповідає голосно на весь вагон по-українському: "Добре, дякувати Богові. А ви як?" і починається розмова, до якої пристають зараз же інші пасажери — все наші земляки. Користаючи з нагоди, починаю й я з сусідами говорити. Даю їм "Післанця Правди". Беруть охоче, читають. Розмову провадять спокійно, без упередження чи підозріння. Відразу видно, що люди й тут, як і в Злуч. Державах, почувують себе абсолютно вільними. Обмінюють адресами з нами, бо просять надіслати їм часописа.

У Торонті виходжу до тексі, аби їхати шукати наших. Шофер після короткої розмови зо мною по-англійському, довідавшись хто я, переходить на чисту ук-

що ж, нехай ідуть, і нехай заб'ють. Мені байдуже, Катрусю. Даремно ти клопоталася" . . .

Катруся раптом схилила голову й заплакала.

І не встиг її Петрусь заспокоїти, щось їй сказати, як знов почулось тупотіння ніг, на цей раз вже не жіночих, а чоловічих, тяжких. Натовп парубків видерся з левади й побачивши хлопця й дівчину, остовбурів.

Наперед вискочив Вакула, перший завадіяка й розбишака в селі.

"Осьде він, хлопці! І шукати не треба. Сам до рук наших влетів! Бийте його, святого! Бийте його! . . ."

Натовп мовчки, піднісши кійки догори, кинувся до Петруся. Той упав на коліна й закрив голову руками . . .

Докінчення буде.

Н. Лукіянчук, Зл. Держ. П. А.

раїнську. Із здивованням довідаюся, що він — найсправдішній ізраїльтянин, роджений у Канаді, так само як і його батьки. Звідки ж він знає українську мову?

"Ах, пане, та ж у Торонті, як і в Вінніпегу чи в інших містах, не можна робити жодного бізнесу, якщо не знатимеш української мови. Мусів і я вчитися вашої мови, бо тут повно українців".

Тоді я розповів йому, як у нас у Філадельфії навіть молоді ізраїльтяни, що роджені в Америці, у своїх крамницях на "савті" чудово говорять по-нашому, коли хочуть "робити бізнес". Натурально, я не розповів йому про те, як наші земляки з Київщини, Поділля або Чернігівщини стадаються своєї мови та "чінчують" її перед чужими на "стріті", аби ніхто не пізнав, хто вони. Правду святу казав Христос, коли з докором підкреслював, що "сини бо віку цього мудріші над синів світла в роді своїм" (Луки 16:8): Вони бо задля світового бізнесу готові навчитися чужої навіть мови, а ми й свою власну з лінощів готові забути, не турбуючись про те, щоб понести нашому народові спасенну вістку Христову його рідною мовою.

Відвідуючи наших віруючих у Торонті, довідався від братів Т. Луцика, П. Осиповича та інших, що там багато нових імігрантів із нашого народу, які в жодному разі не хочуть приймати Божої вістки в чужій для них мові. Нива й там вже пополовіла, й дав би Господь мудрости нашим братам, щоб вони виявились розумнішими від синів світу, роблячи з імігрантів синів світла.

Увечері покидаю Торонто поспішним потягом, що ним мені треба гнати на захід дві ночі й два дні. Уранці прокидаюся і бачу знайомий краєвид середньої Канади, що так нагадує Сибір: безконечний на тисячі миль ліс, болота, озера, скелі, гори, порожні ріки, гушавина, дичавина. Людські оселі рідкі, малі й примітивні. Станцій мало, потяг йде без зупинки по дві й по три години. На станціях мало білих людей; здаєлка споглядають на потяг індіяни. Часами на станції взагалі нічого нема — ні людей, ні будов, а пізнаєш що то станція по тому, що на сосні прибита

дошка з індиянською назвою станції. Кондуктор з телефонним апаратом за плечими чіпляє до чобіт гаки, лізе на верх телефонного ступа, влучає апарата до дротів і розмовляє з сусідньою станцією за двісті миль, питаючи, чи можна їхати, бо тор тут один.

Ці сибірські краєвиди й порядки скоро втомлюють, і я забираюсь до цікавої праці: беру до рук кілька примірників "Післанця Правди" та йду вздовж довгого потягу. Наші люди, побачивши заголовок часопису рідною мовою, самі зачіпають, і починається розмова. Знайомлюся з земляками двох родів. Перші — це імігранти, що прибули зо скитальщини пароплавами й їдуть на далекий захід, до Алберти й Бритійської Колумбії. У них в очах вічний переляк і жах. Це селяни й робітники з Харківщини, Чернігівщини та з інших місцевостей Лівобережної України. Вони пережили два голоди 1922-23 і 1932-34 років, були на засланні, на каторзі, по в'язницях і тепер, опинившись на волі, не цілком вірять, що вони спасені з пекла. Тим більше, що за вікнами ліс, подібний до сибірської "тайги". З цікавістю читають "Післанця Правди", дякують за нього й просять присилати його їм. Деякі з них відтоді вже сталися передплатниками й сталими читачами його.

Інші — це старі канадійці з Манітоби, Саскачевану та й ще дальші. Вони уважно слухають мову про Христа, Євангелію й про спасіння. Але зараз же задають питання: "а чи ви з тих віруючих, що кожної неділі промовляють і співають по радіо з Саскатуну?" І коли я кажу, що так, й докладно розповідаю те що сам знаю про Біблійний Інститут, Місійне Товариство й радіо-програму, вони стають відразу довірчивіші, приязніші. Із захопленням говорять про радіо-програму, з Саскатуну, про чудовий хор, про проповіді. У душі дякую Господеві за ту велику роботу, що її провадять брати в Саскатуні. До самого вечора точиться розмова. Обіцяю їм, що вони найближчої неділі почують і мою промову по радіо.

На одній станції схожу з імігрантами перейти по перону. Група лісових робітників, тепло одягнених і відгодованих, з сокирами й пилами, стоїть на пе-

роні. Один щось сказав, і всі зареготали. Сміються вони, сміються кондуктори, регочуть пасажери. Міцний високий жандарм без зброї, сміється весело. Робітник хлопає його по череву й усі заходяться від реготу. Наші імігранти з переляком дивляться на це. І коли йдемо до вагону, один голосно висловлює своє здивовання:

"Ну, й край химерний! по житті робітник енкаведиста хлопає, й нічого. Ну, спробував би так у нас хлопнути!!!"

Довго-довго говорю їм про ту волю, що тут є, й що вона не в тім, щоб один одного хлопати, а в тім, щоб, користаючи з неї, пізнати правдиву волю від гріха, прокляття й смерті . . .

(Далі буде)

Л. Ж.-П.

О Г О Л О Ш Е Н Н Я

★ Шукаю на скитальщині рідних або земляків, що походять із села Юзефівка, повіт Тернопіль, Західня Україна. Звідомлення ласкаво прошу посилати на адресу: Mrs. M. Granick, Rt. 2, Box 309, Porterville, Calif., U. S. America.

★ Купимо "Український правописний словник" Г. Голоскевича й українські шрифти до машини до писання систему "Геммонд". Писати до "Післанця Правди".

★ У Полудневій Америці, у Бельгії та в Великобританії читачі й передплатники "Післанця Правди" мають можливість негайно вирівняти залежності за часопису, пересилаючи гроші на таких наших представників:

Пол. Америка:

Str. I. Majkut,
Rua Prates, 399. Luz-Caixa Postal 2680,
Sao Paulo, Brasil.

Великобританія:

Mr. J. Shneidrook,
17, Endsleigh Terrace, Duke's Road,
London, W. C. 1, England.

Бельгія:

Rev. A. Wassilieff,
Belgian Gospel Mission, 7,
Rue du Moniteur, 7,
Brussels, Belgium.

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ

(Докінчення з сторони 2-ої)

пастора бр. І. Кмету, не забуваймо дякувати й за брата А. Соловея, тримаючи обох цих братів з їхніми родинами та з усією Церквою на руках віри й молитви. З Господом вперед і далі до ясної вічності.

Філ-фієць.

Редакція "Післанця Правди" залюбки дає місце цим гарячим словам признання та вдячності одного з членів Філадельфійської Церкви для нового пастора та для старого керівлячого. Обое вони є близькі й для "Післанця Правди" й для його читачів: у той час як Др. І. Кмета довгі роки підтримував нашого журналу своїми чудовими творами, брат А. Соловей, будучи проводячим Церкви та її проповідником, завжди відносився прихильно до того, аби Церква несла частину матеріяльних тягарів журналу. Тому Редакція й читачі молитвенно вітають обох цих Братів і Церкву, де вони спільно й ревно працюють і працюватимуть на славу Господеві.

Франчір, Канада. Велику радість і благословення переживали ми 14 серпня. Господь дарував нам того дня чудову погоду. Прибули до нас брати й сестри з Бонівілу, Райфу та з околиць наших. По короткому Богослуженні та іспиті кандидатів ми на троках переїхали до Мус-Лейку й там, в присутності багатьох віруючих свідків та зацікавлених світських глядачів Господь сподобив мене Його ласки охрестити в ім'я Отця, Сина та Святого Духа двох молодих людей. Декілька зголошених кандидатів через різні перешкоди не могли того дня прийняти святого хрищення, але ми віримо, що як хто триматиметься Господа, то Він такого завжди прийме. Повернувшись від води до дому молитви, ми мали урочисте прийняття обох молодих членів, брата й сестри, за допомогою Слова Божого, молитви й Вечері Господньої — до Церкви. Окрім мене Словом Божим служили — брат Гаврило Горбань з Райфу та брат Данило Рак, проводячий громади в окрузі Бонівіл. Особливо велику радість того дня пережив я з дружиною, бо один із

тих двох новоохрищених є наш молодший син Костянтин. Богові нехай буде велика хвала за дорогоцінну кров Господа Ісуса Христа, що пролита на голгофському хресті й що приносить овочі вічного життя й за наших тяжких часів.

Іл. Кубрин, Канада.

Сомерсет, Масс. Зл. Держ. П. А. У нашій місцевості є тільки троє віруючих людей. Тому тут українські еангельські зібрання відбуваються тільки тоді, якщо хтось із наших братів-гостей прибуде до нас і нас збере. Оце останнім разом завітав до нас любий брат П. Ланяк, і ми мали радісну спільність з ним та з іншими, що зібралися. Мало що не цілу ніч оповідав нам брат про працю Божу в тих сторонах Америки, звідки він приїхав, про діяльність Українського Місійно-Біблійного Товариства, що мало минулого року такий радісний і благословенний зїзд у Крумліні, та про життя й працю дітей Божих у Польщі, до якої наш брат вклав і колись і тепер ще вкладає стільки сил і засобів. Дуже радісно було нам це чути, але все кінчається. І наш брат від нас відїхав до Вонсакет, де також відбулося благословенне зібрання, на якому брат Ланяк служив Словом Божим і доповідями про працю Його.

Присутній.

Дітройт, Міч. Зл. Держ. П. А. Ми з дружиною є членами дітройтської Церкви, хоч живемо від нашої Церкви за 100 миль. Як тяжко було мені, коли я захворів і не міг бути разом з нашими братами й сестрами! Ще тяжче стало, коли мені треба було піддатися тяжкій операції. А потім було ще гірше, бо прийшла й друга операція. І я вже почав думати, що треба мені відходити до того місця, яке мій Спаситель приготував мені (Ів. 14:1-4). Минали тижні й місяці, вже й літо давно проминуло, вже й осінь надійшла, а я все був без Церкви й без моїх любих братів і сестер. Але Господеві стало вгодно повернути мені здоров'я, й ось поволі я почав приходити назад до життя. Як я зрадів, коли Господь дозволив мені дочекатися дня, коли я міг рушити в подорож до Дітройту. Це було 13 листопада. На 7 годину ми прибули до зібрання. Яка ж

то була для нас радість, коли виявилось, що цього вечора має відбутися урочисте зібрання з участю наших нових братів і сестер, що прибули до Дітройту зо скитальщини. Для нас було радісно несподіванкою побачити Церкву переповнену віруючими, серед яких було багато нових, раніш нам незнаних. Господь щедро збільшив Свою Церкву в Дітройті, бо за час нашої неприсутності до неї прибуло аж 17 нових членів, що прийшли з Європи. Зібрання розпочалося молитвою, до якої брат пастор Василь Бура покликав мене. Потім довелося сказати слово з Псал. 85:8. А далі попливло чудове зібрання: під час його й новоприбулі й старі свідчили, деклямували, співали та грали на славу Богу. Говорив Слово Боже так само й пастор Вас. Кузів, що був як гість у Церкві пастора Боровського й у нас. Потім, по перечитанні листа від бр. Никодима Лукіянука було зложено понад 150 дол. на скитальників, що вже їдуть або мають за старанням бр. Лукіянука приїхати до Америки. Довго ще після цього радісного Богослуження не могли ми розійтися по домах; все стояли й говорили про те велике благословення, що Церква в Дітройті одержала через приїзд до неї скитальників. Родини Бойків Вас., Михалків, Репокисів і пастора Бури приймали скитальників і давали їм притулок. Господь же допоміг їх усіх улаштувати й на помешкання й на працю. Церкви чикагська й дітройтська одержали велике благословення через те, що прийняли скитальників. Інші Церкви, якщо хочуть мати ту саму радість, повинні взяти приклад з тих двох Церков, а тоді Господь благословить і їх щедро.

Семен Дикий.

Ньюрипорт, Масс. Зл. Держ. П. А. У нас відбулося радісне зібрання, на яке прибули гості — брати Ланяк і Гордон. Перший брат свідкував про діло Боже в різних місцях Америки, які він відвідав, а потім промовляв на слова з Ст. Заповіту. Брат Гордон із Провіденс свідчив про те, як Господь його спас. Було чимало слухачів, що вперше чули Слово Боже в своїй рідній українській мові. Сподобалося воно нам усім надзвичайно. Наступної неділі ці ж брати відвідали Вілмінгтон, Масс., де Словом Бо-

жим служили обоє гості. Крім них свідчили про Господа брат і сестра Мельники й сестра Годжик. Ми всі раділи великою радістю.

Слухач.

Честер, Злуч. Держ. П. А. На другий день різдвяних свят ми мали радісну нагоду зібратися з багатьома нашими братами й сестрами й численними приятелями Слова Божого та висловити подяку й хвалу Тому, Хто прийшов на цей світ задля нас і нашого ради спасіння. Тому що наша церква має мале приміщення, де можна прийняти тільки сотню слухачів, ми наше зібрання того дня відбули в недалеко від нас поставлений пресвітеріанській церкві, куди й з'їхалося понад двісті душ прагнучих почути Слово Боже. Усі присутні на цьому Богослуженні в продовженні майже трьох годин брали участь у прославленні нашого Спаса Христа проповідями, співом, деклямаціями різдвяних віршів, свідченнями й молитвами. Ім'я нашого Господа Ісуса ввесь час лунало й брело в отих молитвах, співах тощо. Йому віддавали ми в цей день хвалу й подяку за його чудовий дар спасіння, задля якого Він прийшов на цю землю. Брати й сестри з Філяделфії, Кемдену, Атлантик Сіти, Крумлина, Бетлегему та Ірвінгтону були в цей день з нами й розділили вечерю духовну, а по ній і вечерю дарів земних, що їх приготували старанно наші сестри й брати. Нічий імен не згадуємо, бо ця згадка зайняла би занадто багато місця, а Господь і так знає всіх учасників цього радісного зібрання. Усі присутні розійшлися з нього, ми певні, задоволені, бо цей час провели з Тим, Хто Духом Святим був присутній в нас і з нами. Його ім'я нехай славиться завжди серед нас і в майбутньому!

Учасник.

Моліться за "Післанця Правди", його працю та співробітників. Не забудьте про те, що журналу висилається безплатно багатьом скитальникам у всіх країнах світу. Поширюйте "Післанця Правди". Піддержуйте його. Допишуйте до нього. Поспішіть передплатити його на цей 1950 рік для себе й для скитальників.

Недільна шкілька

Ідучи назустріч бажанню наших читачів, розпочинаємо з цього числа видання відділу "Недільна Шкілька, що до війни виходив на окремому аркушеві. Перші випуски робитимемо тільки в скороченому вигляді, подаючи тим часом лише заголовки й тексти лекцій. Маємо надію в Господеві поширити з часом цей відділ і випускати його, як і раніш, окремим аркушем, подаючи докладний виклад теми. Просимо читачів молитися й за цю працю "Післанця Правди" й піддержати її. **Редакція.**

Неділя 5 березня (March 5). Місто Єфес у Малій Азії стає осередком християнського впливу на весь світ.

Текст лекції: Дії Апост. 19:1, 8-10, 18-20; Єфес. 4:25-32.

Золотий вірш: Єфес. 6:10.

Неділя 12 березня (March 12). Організація першої християнської Церкви та її члени.

Текст лекції: Дії Апост. 6:1-6; 20:17-18, 28; 1 Кор. 12:27-28.

Золотий вірш: 2 Тимоф. 2:15.

Неділя 19 березня (March 19). Віра, що підтримувала першу Церкву.

Текст лекції: Дії Апост. 26:19-23; Римл. 5:1-8; Жид. 12:1-2.

Золотий вірш: 2 Тимоф. 1:12.

Неділя 26 березня (March 26). Перша християнська Церква в Римі та її початкова праця.

Текст лекції: Римл. 1:1,7-12; Дії Апост. 28:14б-15, 30-31.

Золотий вірш: Римл. 1:16.

Неділя 2 квітня (April 2). У цьому світі Церква страждає, але в вічності буде торжествувати.

Текст лекції: 1 Петр. 4:12-13; Відкр. 7:9-17.

Золотий вірш: 2 Тимоф. 2:12.

Неділя 9 квітня (April 9). Великодня лекція. Непереможна сила воскресіння.

Текст лекції: 1 Кор. 15:1-8, 20, 21, 57, 58.
Золотий вірш: 1 Кор. 15:57.

Неділя 16 квітня (April 16). Пророк Амос в імені Бога звіщає прихід катастрофи для Ізраїля.

Текст лекції: Амоса 7:7-15; 8:1-3.

Золотий вірш: Амоса 5:6.

Неділя 23 квітня (April 23). Кара Бога є наслідком людської нестриманости та несправедливости.

Текст лекції: Амоса 4:1-2; 6:1-6; 8:4-7.

Золотий вірш: Амоса 5:15.

Неділя 30 квітня (April 30). Поклонення, якого Господь найкраще жадає й яке Йому подобається.

Текст лекції: Амоса 4:4; 5:4-9; 14-15, 21-24.

Золотий вірш: Амоса 5:24.

Різне

Всесвітній Конгрес Баптистів, як Господь дозволить, відбудеться цього року в Злуч. Держ. П. А. в місті Клівленд, Огайо в днях від суботи 22-го до четверга 27-го липня. Сподіваються, що 50,000 делегатів і гостей з усього світу візьмуть участь у конгресі. Президент Злуч. Держав Північної Америки, член баптистської Церкви в Вашингтоні, Г. Трумен, правдоподібно промовлятиме до конгресу. Церкви, що бажають вислати своїх делегатів і гостей на конгрес, повинні вже тепер дістати делегатські картки, місця та вказівки, звертаючись безпосередньо до представника конгресу на таку адресу: The Baptist World Alliance, Committee on Arrangements, Rev. D. R. Sharpe, Chairman, 900 Schofield Building, Cleveland 15, Ohio.

Хто вже тепер не подбає про місце на конгресі та про ночліг, ризикує залишитися й без одного й без другого.

У Канаді на початку грудня мин. року відбулася нарада представників українських евангельських Церков у Зл. Держ.

П. А., Канади та Європи, присвячена справі нового перекладу Біблії на українську мову. Цей переклад, як знаємо, був зроблений ще перед війною, коли Новий Заповіт і був вже надрукований. Війна перешкодила видати всю Біблію. Нарада прийшла до повної згоди щодо прискінення цієї справи й є надія, що ще в кінці цього року, якщо Господь допоможе, пове видання Біблії вийде друком заходами й коштами Бріт. й Закард. Біблійного Товариства. Молімося всі за цю справу.

Українське Місійно-Біблійне Товариство розвиває далі свою жваву та благословенну діяльність на славу Господеві серед нашого народу. Відділ Товариства в Канаді зробив великий поступ уперед, придбавши та урухомивши велику власну друкарню, придбавши для цього новочасні великі машини. Останні числа "Української Ниви" в мовах українській і англійській, видруковані в своїй друкарні, роблять якнайкраще враження. На черзі друкарня має випуск цілого ряду нових видань. Радіо-програма в Саскатуні продовжує ширити Христову вістку на всю Канаду з неослабленою енергією та запалом. Біблійний Інститут із його професорським та студентським складом, перейнятими духом ревности для праці Божої, є повною заурокою, що ця праця серед нашого народу ростиме й поширюватиметься.

Відділ Товариства в Злуч. Держ. П. Америки вживає всіх заходів, аби діяльність відділу могла піднятися вище та поширитися. Головну увагу звернуто на ідтримку місіонерів серед наших скитальників у Полудневій Америці та в Європі та поширення духовної літератури серед них. З огляду на те, що на скитальщині в усіх частинах світу скупчуються великі маси наших земляків, місійна праця серед них набуває надзвичайної ваги й відповідальности.

Просимо всіх наших віруючих молитися за Товариство та підтримати його матеріяльно, надсилаючи пожертви на такі адреси:

у Канаді:

The Ukrainian Missionary & Bible Society, Inc.
527 — 20th St. West,
Saskatoon, Sask. Canada.

у Зл. Дер. П. А.:

Mr. John Piatkowski, Treasurer,
The Ukrainian Missionary & Bible Society, Inc.

Box 228, Freehold, N. J., U. S. A.

Тільки ці два місяця уповаженні приймати пожертви та виставляти поквитовання. При надісланні пожертви **обов'язково** зазначуйте, на яку **ціль** ви призначаєте вашу допомогу.

Позаочна Школа Біблії Мойсея Гітліна в Чікаго випустила ч. 4 "Біблійних Питань" за листопад-грудень мин. року. Цікавим духовним змістом, чепурним виглядом і поправною мовою цей журнал безперечно здобуде прихильність і симпатії його читачів. Наші віруючі робитимуть добре діло, підтримуючи та поширюючи цього часописа. Адреса його: Correspondence Bible School, 4542 West Wrightwood, Chicago 39, Illinois, U. S. A.

"Слово", орган самостійної української євангельської Церкви, почав виходити в Канаді, збільшуючи число протестантських видань у нашій мові. Адреса: "Slowo", 228 St. George St., Toronto, Ont. Canada.

Українські віруючі погребники Василь Пархуць і його син Володимир вітають усіх віруючих з святами Різдва Христового та Нового Року й просять пам'ятати, що в разі сумної потреби вони старанно виконують свої обов'язки в Неварку, Нью-Йорку та в околицях, як також в стейтах Нью Джерсі, Конектикут і в сусідніх місцевостях. Адреси офісів такі:

FUNERAL DIRECTOR W. PARCHUC
530 Bergen St., Newark, N. J.

Phone—Bigelow 3-3114

439 East 5 St., New York, N. Y.

Phone—Oregon 3-2057

Рукописи, передплату й пожертви на "Післанця Правди" посилайте на редактора або Редакцію журналу на адресу:

Rev. L. Zabko-Potapowicz

або

"Messenger of Truth"
324½ East 8th St., Chester, Pa.

Я ДОБРА І ПРАВА

Я ХРИСТИАНКА ІС

М. БОРИСЛАВ

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Заснований 1 січня 1927 року

Ч. 3-4.

БЕРЕЗЕНЬ-КВІТЕНЬ — MARCH-APRIL

1950

ВЕСНА

Вже весна йде! Ясна як тее сонце,
Вона до нас заглядує в віконце;
Горами, долами весняний шум гуде.
Зима минула вже, і весна до нас йде.

Хоч як мороз змагався проти весни,
Перемогло його вже сонечко чудесне,
І мусить утікати геть лиха зима;
І ми звільняємося з-під її яра.

Не бійтеся, коли вас сатана лякає
Й загрожує, що він світ обіймає;
Ще час якийсь, й прийде його кінець,
Бо знищить сатану Всесильний Бог-Отець!

Не вірте, що злий дух весь світ
наш переможе,
Христос воскрес і переміг все зло вороже.
Прийміть обітницю Його з-перед
двох тисяч літ:

Бодрітеся, не бійтеся, бо переміг Я світ!

МАРУСЯ УКРАЇНКА

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ

Українське Місійно-Біблійне Товариство продовжує свою працю в ЗДПА та в Канаді, стосуючись до вимог, обставин і можливостей у цих двох величезних краях, де довгі-довгі роки праця серед нашого народу наштотувалася на величезні труднощі та перешкоди. Кожне нове діло напочатку має такі труднощі, отож, нема нічого дивного, що й Товариство їх мало й має. Припускаємо, що матимемо їх і в майбутнім, бож противник Господа та Його діла робитиме й далі найзапекліші заходи, аби, якщо його й не звалити, то бодай йому зашкодити. Але всі ширі діти Божі повинні об'єднатися й допомогти йому на ноги стати й його вже розпочату працю поширити та зміцнити.

У Канаді, як вже не один раз ми згадували, діяльність Біблійного Інституту з його директором, викладачами та близько тридцятьма студентами з'являється для нас усіх радісною нагодою, аби Господеві за неї щодня дякувати та їй матеріально щедрими дарами допомагати. Велика друкарня, обставлена новочасними машинами та урядженням, вже розпочала свою працю й у середині року її розів'є на повну ходу. Так само продовжує свою корисну діяльність і радіо-програма, що поширює Слово Боже в западних лісах і закутках цього величезного краю. Щодо місійної праці інших напрямків будемо інформувати наших братів і сестер у міру її розвитку.

У Зл. Держ. Півн. Америки наші зусилля спрямовані на те, аби, з одного боку, притягнути до Товариства якнайширші кола нашого братства та сестрицтва. Для цього випрацьовується плян вступу в члени Товариства всіх наших віруючих, що їм діло Боже серед нашого й споріднених народів лежить на серці. Незабаром вони довідаються про цей плян. А тим часом просимо всіх дітей Божих допомогти Товариству в ЗДПА збудувати матеріальну підвалину його діяльності й своїми по-

жертвами ту підвалину зміцнити, бож без засобів, ви самі розумієте, нічого зробити не можна. З другого боку, аби облегшити матеріальні тягарі й у майбутнім усі засоби віддавати виключно на ниву Божу, Товариство на останнім засіданні вирішило, що вся праця заряду та його членів буде виключно ідейна а не оплачувана, й що Товариство не буде тримати оплачуваного керівника. У зв'язку з цим обставини склалися так, що дотеперішній керівник заряду брат М. Івахів (Mike Ewaka) примушений був із Товариства вийти.

Товариство, виконуючи свою постанову, запропонувало декільком українським місіонерам у Полудневій Америці та в Європі приступити до жвавішої праці серед наших віруючих із раменя Товариства. Крім знаного вже всім бр. І. Петраша, що його Товариство продовжує підтримувати, воно взяло до місійної праці декілька нових співробітників у Бразилії, Аргентині, Англії й Німеччині; все це випробовані робітники на ниві Божій серед нашого народу, й незабаром про їхню благословенну діяльність ви всі довідаєтеся.

Просимо вас прийти з допомогою Товариству в цій його великій і відповідальній праці.

Пожертви надсилайте виключно на цю адресу:

Mr. John Piatkowski, Treasurer,
The Ukrainian Missionary & Bible
Society, Inc.

Box 228, Freehold, N. J., U. S. A.

Тільки це місце уповажнено приймати пожертви та виставляти поквитовання. Жодних інших репрезентатів чи представників Товариство тим часом не має. Тож, посилайте пожертви тільки на цю адресу. При надісланні пожертви **обов'язково** зазначуйте, на яку ціль ви призначаєте вашу допомогу.

Павло Бартків, презес.

Уривок із листа бр. І. Петраша до Міс. Товариства.

“Вашого любого листа я вчора одержав. Вибачте мені, що я вам так пізно відповідаю. То сталося з того приводу, що мене не було вдома (брат Г. Пет-

(Продовження на сторони 19-ій)

"I am the way, the truth, and the Life"
(John 14:6)

UKRAINIAN CHRISTIAN MONTHLY
**"THE MESSENGER
OF TRUTH"**

Subscription: 1 year \$2.00; half year \$1.00

Editor-Publisher: Pastor L. Zabko-Potapowicz.

"Я дорога, й правда, й життя"
(Івана 14:6)

"ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ"

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТІЯНСЬКИЙ МІСЯЧНИК

Передплата: Річно 2 дол. На півроку 1 дол.

Редактор-Видавець: Паст. Л. Жабко-Потапович.

Заснований 1 січня 1927 року

324½ East 8th Street, Chester, Pa. U. S. A. Telephone: Chester 2-8142

На цю адресу висилати матеріал, пожертви й передплату.

No. 3-4. March-April 1950. — Ч. 3-4. Березень-Квітень 1950.

Х р е с т

... "роз'яли Його" ...
Марк. 15:25

У тих двох словах св. Писання маємо двох спричинників страждань Господа Ісуса Христа на хресті. З одного боку — людина вчинила все, що було в її владі, аби Святому Мученикові справити біль, страждання, муку й ганьбу; з другого боку — Бог, що дав Христові випити чашу страждань за гріхи всього людства.

Коли люди посилали Його на смерть, то робили це не тому, що Він був винний. Ні, навпаки, Він був невинний. Слово Боже каже, що "Він чинив добре" людям: недуги й смерть втікали від Його дотику; голод і спрага заспокоювалися Його чинами; гріхом обхоплені душі знаходили в Нім прощення й спасіння; змучені й обтяжені одержували від Нього відпочинок душам їхнім.

Але ті, що любили гріх, не могли зносити Його присутності серед себе, і тому Він мусів бути знищений. Його любов до простого бідного люду розгнівала самоправедних його проводирів; Його святість вогнем палила їхнє сумління; Його картання їхнього лицемірства розпалило їхню ненависть до Нього. Тому вони вирішили, що Він повинен померти. І вони не заспокоїлися аж доти, доки не побачили Його висячого на хресті. Наприкінці весь народ (за малим винятком тільки) з'єднався проти Нього й вимагав Його крові (Матв. 27:20-22); і поганські вояки

з насолодою мучили Його, бо весь народ тих мук для Нього вимагав.

Голгофський хрест був кінцевим пунктом проти людини. Людина через того хреста показала виразно, хто вона є. І тоді Бог міг висловити Свій суд над людиною. Тому то Христос і казав: "тепер суд світу цьому" (Івана 12:31).

Оцей самий суд і тепер стоїть перед усією людськістю. Вона виявила себе остаточно зіпсутюю й нікчемною. Вона виразно показала, що в ній, окрім зла, нема нічого іншого. Людина не почувала жодного поривання бути звільненою від гріха й прокляття. Тому то з такою розпукою колись покликував апостол: **"нема праведного нікого, нема хто розумів би, нема хто шукав би Бога, всі відхилились, вкупі нікчемні стали; нема хто робив би добро, нема аж до одного"**. (Римл. 3:10-12).

Але тоді власне, коли через остаточне зіпсуття людини вона сама опиняється в глухому куті, тоді Бог відкриває дорогу милосердя й ласки, що їх людина в жодному разі не заслужила. Це сталося тільки тому, що "провини всіх нас вложив Господь на Нього Одного . . . за проступки людей перетерпів Він смерть . . . тож віддав Його на муки . . . в жертву примирення (Ісаї 53). Христос "гріхи наші Сам підніс на тілі Своїм на дереві" (1 Пет. 2:24).

Він пішов на хрест за гріхи людей,

а ті темні люди гадали, що то Він ви-нен, що то Він покутує за Свої пере-ступи. Із праведника вони вчинили Йо-го злочинцем; “Того, хто не знав гріха, за нас гріхом зробив, щоб ми були праведністю Божою в Ньому” (2 Кор. 5:21). “Христос один раз постраждав за гріхи наші, Праведник за неправедних”. (1 Пет. 1:18).

Христос відбув повну покуту за всіх нас, і Бог-Отець вже не мав чого класти на Нього за нас — Він усе взяв на Себе. Провина всього світу була заплачена Ним Одним. Муками на хресті Він викупив нас від мук і смерті.

Цією дорогою привів Бог грішника до Себе (1 Пет. 2:24) й очистив його так, що той може прийти до Бога. Че-рез кров Ісусову вступаємо ми до не-бесної святині (Жид. 10:19) й одер-жуємо там права синівства Божого.

Той хрест, що був свідком і знаком жажливої провини людської, стався й дорогою спасіння для людей. Вимоги Божої справедливості були за допомо-гою того хреста задоволені, й через муки Сина Божого на хресті людина була врятована “бо не післав Бог Си-на Свого на світ, щоб осудив світ, а щоб спасся Ним світ”. (Іван. 3:17).

И. Шкула, ЗДПА.

Все від Бога

Римл. 11:36; 1 Кор. 8:6, 11:12; 2 Кор. 5:18; Єфес. 1:11; Жид. 2:10.

Читаючи листи ап. Павла, мимоволі зупиняємося на повище поданих міс-цях, які всі кажуть, що все є від Бога. Що й усе добре, й усе зле, все, що при-ходить у цей світ і в нім існує — все від Бога. Усе, чи воно є на добро, чи на шкоду нам — усе походить від муд-рого та люблячого Бога Йогови, Кот-рий усе чинить за Своєю вподобою та волею.

Зупиняючись на цих місцях та їх об-мірковуючи, мимоволі запитуємо себе: чи то ап. Павло твердить під впливом великих гордоців, аби себе ще більше піднести та підвищити, чи може тому, що він так упокорився перед Тим, Кого він зустрів по дорозі до Дамаску, куди

йшов, аби гнати та вбивати Його вірних дітей?

Ані перше, ані друге. Єдиною відпо-віддю на наше питання може бути тіль-ки така: ап. Павло виявляє перед нами те, що від Господа прийняв, що йому Господом об'явлене було задля нашого ради спасіння. І об'являючи нам те, він каже, що то не його власна наука, а Того, хто його післав так учити; він же тільки, як слухняний слуга, виконує во-лю посланого його (Гал. 1:12; Єфес. 3:3; Дії 9:15; 13:2).

Отже, читаймо всі місця Слова Бо-жого, показані на вступі, й ми пере-конаємося, що дійсно — все, існуюче в цьому світі, є від Бога.

Ісус Христос каже Сам у Матв. 10:29-30 так: “Хіба не два горобці продають-ся за шага? а ні один з них не впаде на землю без Отця вашого. У вас же й усе волосся на голові перелічене”. От-же, фактом є, що Сам Бог пильнує без-межну кількість горобців і доглядає їх. І коли Він каже: “Оце ж не лякайтесь: ви дорожчі многих горобців” (10:31), то це значить, що тим більше Він сте-жить за життям людей, і ніщо, ні добре ні лихе, не діється з ними без волі Йо-го. Читайте псалми 104, 107 або 118 і переконайтеся, що Господь дійсно че-рез Свого Сина керує всім всесвітом, усіма його не тільки великими але й найменшими справами.

Приглянімося до багатьох прикладів Слова Божого, що потверджують це переконання. Досить зупинитися на житті одного тільки Йосипа, сина Яко-ва, аби цьому повірити. Йосип пережив так багато горя й лиха в своєму житті, аби потім до братів своїх висловити таку глибоку думку: “не сумуйте й не вдавайтесь в тугу, що продали мене сюди; про те бо, щоб ми були живі, послав мене Бог перед вами. Оце ж, не ви послали мене сюди, а Бог”. (1 Мойс. 45:5-8).

Отож, усім керує Він, Бог і нема в світі жодної події, включаючи туди й великі благословення, й страшні нещас-тя, як ото війни, катастрофи та ін., що могли би статися без волі Отця на-шого.

Другий приклад діяння Божого зна-ходимо в житті судді Самсона (14:1-4)

Він наперекір волі Божій, свого народу й батьків одружився з жінкою, що йому з нею не можна було мати нічого спільного, і мучився й сам, і других мучив. А потім виявилось, що через нього та через його вчинок Бог перепровадив у життя Свій плян щодо народу Божого й филистіїв.

Життя й діяльність царя Еробоама, первосвященника Ілія та багатьох інших людей, що про них нам оповідає Біблія, з'являються яскравими прикладами того, що всі вони, так само як і ми, є тільки середниками, за допомогою яких Бог перепроваджує Свої задуми та виконує постанови Свої. І тому все те, що, відповідно до цих постанов, відбувається в нашому житті, чи то добре, чи зле, — все стається за Його волю.

Але не тільки ми, живі люди й істоти, але навіть мертві предмети, всі сили й стихії природи — все виконує Його волю. Ба, навіть град, сніг, пара, вода, вітри, все Йому впокорується, Його слухає та Його волю виконує (Матв. 8:26; Марк. 4:40; Луки 8:24; Пс. 106:9 і цілий псал. 148, особливо вірш 8).

Отже, саме розп'яття нашого Спаси відбулося за призволенням Бога-Єгови (Дії 4:28; 2:23; Єфес. 1:11; Дан. 4:35; Ісаї 40; Відкр. 17:17).

Все є від Бога. Через це ми й можемо зрозуміти, чому то "люблячим Бога все допомагає до доброго" (Римл. 8:28). Тому то й усе те, що станеться в майбутньому, буде в повній згоді та гармонії з Божими задумами та бажаннями.

Боже! допоможи нам зрозуміти це, повірити цьому й упокоритися перед усім тим, що пішлиш Ти нам! Боже великої ласки! Дай нам розп'яти наші тіла зо всіма пожадливістями, аби впадобитися нашому Спасові, "Котрий, будши в образі Божому, не вважав хижачством бути рівним Богові; тільки ж умалив Себе, прийнявши вид слуги, будши в подобині людській . . . принизив Себе, будши слухняним аж до смерті, смерті ж хресної". (Филип. 2:6-8).

Скорімося ж і ми перед Богом та покірливо приймаймо все, що Він пішли.

Бо все від Нього!

В. Василина, ЗДПА.

Готовість серця

(Дії 21:13)

Не тільки в Бога, а навіть і в людей має вартість тільки те, що робиться з повною готовістю серця. Але люди, буває, ради матеріальної користи або шанобництва приймають прислужування нещирі, несердешні, але Бог — ніколи. Те, що робиться без серця, для Бога воно не існує.

В одній легенді оповідається про певного паломника, що прийшов до чужого міста, де було багато чудових церков.

"Тут, напевно, багато богобоязливих людей?" — запитав він одного незнайомого.

"А ось увійдім-но до церкви й подивімося" — відповів той, і вони обидва пішли за натовпом до середини святині.

З хорів паломник зобачив, що лавки були заповненні людьми, які тримали в руках співаники й відкривали вуста для співу, але ніяких звуків не було чути. Органіст працював при органі руками й ногами, але слухати не було чого. Проповідник вийшов за катедру й, як видавалося, тримає надхненну промову, але не було чути ні одного звука. І тільки, коли під кінець, зібрані схилили коліна до молитви, почувся слабкий, ніжний, дитячий голос молитви.

"Що це за дивне Богослуження?" — спитався паломник свого співтовариша.

"Ось це, що ти чув, — відповів той, — чув також і Бог, бо це була єдина дитяча молитва, що походила від серця, а тому й досягнула Божого вуха; все ж інше говорили, співали й молилися тільки вустами, серця ж їхні були зайняті іншими справами й є повні зневіри, а тому й голос їх не доходив до Бога".

З цими словами співтовариш зник і наш паломник зрозумів, що це ангол говорив до нього й закрив йому фізичні вуха, а відкрив духовні.

З цього ясно виникає, що Бог свою увагу звертає тільки на те, що чиниться від серця, а тому Він благословляє й допомагає тим, що шукають Його і Його правди від цілого серця. Вони тільки матимуть успіх у своїх шуканнях (Єр.

29:13). Соломон віддався всім серцем, щоб досліджувати й вивідувати все, що діється під сонцем (Ек. 1:13), і він мав успіх у своїх дослідах. Англійський філософ Локк сказав так: "Щоб забезпечити собі путь до правди, необхідно дослідити речі по суті, а не уявляти їх такими, якими подають нам їх інші". Це відноситься до всього, і до релігії також. Чому в усіх відношеннях людство робить прогрес, а в релігії регрес? — Тільки тому, що в усіх відношеннях людство досліджує **все**, а в ділянці духа все ще остається в середньовічних забобонах. Сам Спаситель радить: "Дослідіть но Писання" (Ів. 5:39). Як будете робити це щиро, від усього серця, то пізнаєте правду. Чи готове ваше серце на це?

Після дослідження й пізнання йде наступний ступінь: застосування в житті того, що пізнали. Дехто вихвалюється своїм знанням, кажучи: "Я вже давно забув те, про що ви тепер говорите". Цим вони хочуть сказати, що давно вже знають істину. Але з їх життя цього зовсім не видно. Вони живуть таким самим злим і фальшивим життям, як і ті, що ніколи істини Христової не знали. "Знання надає, любов же будує". Чому будує? Бо любов впроваджує знання до практики життя, змушує виконувати нас те, що ми знаємо. І коли ми це робимо від серця, то Бог є задоволений. Чому псаломспівець є мужем по серцю Божому? (Дії 13:22). Тому, що він серце своє нахилив, щоб устами Господні чинити (Пс. 119:112). Чи готове серце наше чинити волю Божу?

Також, щодо молитовної спільності з Богом, рівно ж потрібне серце (Пс. 119:58). Латинське прислів'я каже: "Коли серце не молиться, надаремно працює язик". Або ще й така думка: "Бог чує молитву серця й без слів, але ніколи не чує слів молитви без уділу серця". Ці ідеї підтверджуються Словом Божим. Ось Анна, мати Самуїла, молилася без слів, і молитва її була почута (1 Сам. 1:2-15); інші ж умножували молитви, а Бог їх не чув (Іс. 1:15). Бо те, що виходить від серця, не тільки доходить до людського, але й до Божого серця. Чи готове ваше серце так молитися, як Анна?

Навіть спів і вихвалання Господа також мусять бути від серця (Пс. 86:12). Сердечний спів порушує серця слухачів, він і милий Богові, бож чаруючий спів зм'якшує й дикуна. Ось поет говорить:

"Збагнув я ті сльози, збагнув я ті муки,
Де слово німіє, панують де звуки,
Де чути не пісню, а душу співця" . . .

Отже, цю, власне, душу прагне чути й Бог. Та душа в співі, — це ота краса, що відрізняє співака від музичного інструменту.

Інший поет говорить так:

"Співать я буду, поки ллється
З моїх грудей святе чуття,
Поки любов'ю серце б'ється
Й ще в нім є трохи співчуття".

Отже, коли й наші серця б'ються любов'ю, коли в них є співчуття до ближніх і святе чуття до Бога, то співайте й хваліте Господа свого.

Рівно ж діло Боже тоді найкраще робиться, коли до нього побуджує нас охоче серце (2 Мойс. 36:2). Треба зрозуміти, що Бог не має потреби в жодних наших ділах; Він все може зробити Сам і то в найкращій формі; також усі Божі накази виконали б ангели. Отже, що означає людина в порівнянні до небесних сил й яку вартість можуть мати її діла? Однак, коли вони виконуються охоче й від щирого серця, тоді Господь їх цінить.

"Я спитав у високого сонця,
Як засяти світліше зорі?
Й промовчало у відповідь сонце,
Та душа все ж відчула: "гори!"

І дійсно, коли душа горітиме любов'ю, то життя світлитиме добрими ділами, й ті добрі діла будуть людям корисні й приємні, а Богові милі.

Чи готове ваше серце до таких добрих діл?

Одними з найбільше популярних добрих діл є наші різноманітні жертви. Є жертви малі й великі. Найбільшою жертвою є, безперечно, життя. А, однак, коли хто й життя віддасть у жертву з якихсь інших мотивів, а не з любови, то не буде такому з цього користі (1 Кор. 13:3). Але найдрібніші речі, пожертвовані від серця, набирають вели-

кої вартости в очах Божих (2 Мойс. 35:21—22, 29). Тоді два вдовинних гроші вартніші, ніж великі скарби лицерів.

Певного разу в Стокгольмі була dokonana незвичайна операція, перещеплення вуха з однієї особи до другої. Знаменитому хірургові проф. Аллан Рагнелові вона й удалася знаменито.

Певний юнак вродився був без правого вуха, що сталося причиною невимовних моральних страждань. Юнак, з природи інтелігентний і розумний, бачачи, що він відмінний від інших людей з причини недостачі вуха, терпів на “комплекс нижчости” і був дуже несміливий. На надмірне нещастя він закохався в гарній панночці, але не смів визнати їй своїх почувань. Дівчина його також кохала й обоє були дуже нещасливі. Накінець, юнак в розпуці розповів мамі про трагедію свого життя. А та, не надумуючись і хвилини, звернулася до згаданого професора з просьбою перещепити синові її вуха. Так, завдячуючи жертвенній матірній любові, юнак отримав друге вуха й наречену та одержав бажане щастя.

О, любі брати та сестри, вгляньтесь в життя й ви побачите, скільки в ньому є різноманітних трагедій. І тільки крихітка нашої любові, невеличка жертва від щирого серця, могли б запобігти тій чи іншій трагедії й урятувати те чи інше життя. Чи готові ваші серця на такі поступи й жертви?!

І, накінець, усі ми, як діти Божі, зобов'язані бути чистими й святими. Але навіть чистість й святість мають бути внутрішнього сердешного характеру, а не зовнішньо-фарисейського. “Данило постановив у серці своєму не опоганюватись” . . . (Дан. 1:8). Оце те джерело освячення. Коли серце буде чисте, то й усе життя буде світле.

Свого часу, у Північній Америці, в місті Чикаго, почала розповсюджуватися хвороба, і лікарі ніяк не могли знайти причини тієї хвороби. Накінець, ustalili, що під містом проходить жакливо занедбана протока, з якої виходив сморід у місто й заражував повітря. Тоді пустили в протоку струм чистої води й добре її промили; і хвороба проминула.

Все наше життя заражується нечистотою гріха, що походить з серця. Людство гине від хвороби духа. Треба пустити в серце потік живої води, Слова Божого й очистити його, тоді всі духові хвороби будуть uzdoreneni. Чи готовий ти на це ґрунтовне очищення та освячення твого серця?

Сам Бог нехай допоможе всім дітям Його, щоб були готові їх серця на все добре, святе й праведне, бо всім, що зроблене від серця, Бог буде задоволений.

І. Барчук, Злуч. Держ. П. А.

Християнська надія

У житті кожної свідомої людини надія є необхідною і невідступною прикметою душі. Без надії ніхто жити не може. Кожна людина на щось або на когось надіється.

Але є надія марна, грішна, а навіть дуже шкідлива: це є надія безбожних та безвірних людей, надія немудрих, що ніколи вона не здійсниться, а навіть прокляття приносить.

Є й інша надія — це надія християнська, надія добра, корисна, благословенна та високоцінна, як дійсне багатство людської спасеної душі. Така надія — це великий дар від Бога (2 Сол. 2:16).

На одному великому двірці метрополії світу Лондону видніють здалека, великими світлами виписані, ось такі слова: “Благий Господь, — захист у смутку, та й знає тих, що надіються на Нього” (Наум 1:7).

О як радісно, що Бог знає про нас, коли ми надіємося на Його. Та Він знає не тільки про нас самих, але й про все наше пережиття, про наше горе й страждання, про наші смутки, кривди й тягари, та про всю нашу недолу. А коли Він знає про це все, то Він і допоможе нам та заступиться за нас у потребі.

Що таке надія та в чім вона відкривається? Вона є невідступною сестрою віри й любові (1 Кор. 13:13). Усі три основні християнські чесноти обіймають увесь світ та всі вічні часи. Вірою ми

сполучуємося з минулим, любов'ю — з сучасним, а надією — з майбутнім. Дуже часто ця “трійця” людського серця виступає разом одна поруч другої, а провідне місце займає завжди безсмертна любов. Так вони мандрують разом у Біблії і так у нашій християнським житті.

Християнська надія належить до збірки Божої зброї проти сатани та його згубних діл. “. . . зодягнувшись в броню віри й любови, та в шолом надії спасіння” (1 Сол. 5:8). Тому пам'ятай, милий друже, що без надії ти ніколи славної перемоги над гріхом і сатаною не досягнеш. А вона є необхідно потрібна кожній віруючій душі для досягнення Христового спасіння.

Апостол Павло оцінював християнську надію як незвичайно важний духовний засіб християнина. “. . . що прибігли прийняли надію, що лежить перед нами, що вона для душі як котвиця, міцна та безпечна, що аж до середини входить за заслону”. (Жид. 6:18-20).

Ми живемо ще на землі в нашій грішній тілі, але нашою надією ми вже тепер сягаємо (входимо) аж “за заслону” до неба, туди, де є наш Спаситель Ісус Христос. Чи це не радісно, чи не чудово?

Християнська надія, — це “Котвиця душі”, це щось незвичайно важне! Чи ви бачили колинебудь пароплава на морі без котвиці? Напевно ні. Пам'ятаймо, що на морі кожної хвилини може зірватися страшна буря, а тоді пароплав без котвиці загине у хвилях розбурханого моря. Так і християнин без надії занурюється у хвилях гріха та загину.

Християнська надія на Бога справляє велику перемогу над ворогами. Щоб докладно про це довідатися, прочитайте докладно 36 і 37 голову Книги пророка Ісаї.

Сеннахирим, потужний цар Ассирійський напав війною на слабу та невелику Юдею. Вірний цар Єзекія поклав усю надію на поміч Божу. Вороги насміхалися з його надії і передчасно виставляли самохвално свій сподіваний тріумф над Єрусалимом. Та як же гірко вони ошукалися! Бог зломав їхню гординю, й повна перемога над ворогом

перейшла цілковито на сторону Єзекії та його вірних земляків. Дійсно, **“надія не засоромить”**, якщо тільки ми надіємося усім серцем на Бога, бо Він є **“Бог не обманливий”**. (Тит. 1:2).

Надія спасених дітей Божих виявляється в терпеливості (1 Сол. 1:3). Якщо ми не маємо терпеливості, — то ми не маємо і надії. Тоді ми мусимо бути нервові, духовно розстроєні та неспокійні. А в цьому лежить духовна наша слабкість та небезпека упадку. Чим міцніша наша надія на Бога, тим більша наша терпеливість, внутрішній спокій, сила і духовна рівновага. Це є дійсно великий дар від Бога для тих, що мають бути спасені.

Щира надія на Бога дає духовну міць і безстрашність серед різних небезпек, тривог і життєвих пригод. **“Не бойться він звістки лихої, його серце міцне, він надіється в Господі”**. (Пс. 112:7). Вона дає внутрішній спокій і непохитність. **“Твердого духом хорониш Ти в повному упокої, за те, що він на Тебе вповає”**. (Іс. 26:3).

Така надія вірних християн покривається щедрою нагородою. Вона спасла Авдомилеха Етіопійця від страшної смерти. (Єрем. 39:16-18). Надіючись на Бога, він мав добре серце і вирятував пророка Єремію з тюремної ями. Люди, що не мають надії на Бога, є звичайно самолюбні та жорстокі характером. Вони є безбожниками. Християнська надія ушляхетнює людські характери добрістю та співчуттям до ближніх.

Як же багато разів Слово Боже свідкує нам про благословення християнської надії! А благословення вона приносить тому, що вона покладається на Бога живого, а не на грішну людину. Проклятий є той, хто надіється на людину. Блаженні ж усі, що надію свою кладуть на Господа Бога. (Єрем. 17:5-8; Псал. 146:1-10).

Надія віруючих християн повинна бути досконала, міцна, незломна. Бож і її ціль є велична, певна й дорогоцінна. **“Тому то підперезавши стегна своєї думки та бувши тверезі, майте досконалу надію на ласку, що приноситься вам в об'явленні Ісуса Христа”** (1 Петр. 1:13).

Така надія не хитається, не гине. Во-

“СВЯТИЙ РІК”

Святий або Ювілейний Рік люди почали святкувати ще за 15 віків до Р. Х. Пророк Мойсей у своїй 3-ій книзі, гол. 25 гостро наказує, щоб жиди кожний 50-й рік свого життя, після їх виходу з Єгипту, святкували як Ювілейний Рік і відпускали б на свободу своїх рабів, давали б відпочинок своїй землі та худобі, а також без усякого викупу повертали б нерухоме майно та уділи землі тим, хто їх втратив протягом останніх 50 років. Це законодавство що-піввіку трохи згладжувало соціальну нерівність поміж стародавніми жидами та навіть їхніми сусідами.

Ювілейний рік починався звуком спеціальної сурми, якою сурмили по всій Юдейській землі, після чого люди урочисто святкували всі дні року з відвідуванням Богослужб у синагогах, а пізніше в храмі з усякими релігійними церемоніями та процесіями . . .

Древні Римляне теж мали свої Ювілейні Роки, і через кожні 100 років влаштовували спеціальні “столітні гри” (Ludi Secularis). Під час цих празників заносились молитви богам-покровителям, щоби процвітала Римська імперія та добре жилося би її народам. Три дні й три ночі при голосних згуках музикальних інструментів влаштовувались різні вистави в храмах та публічних міс-

цях Риму . . . Часто бувало, що більш свободолюбиві патриції теж давали волю своїм рабам і тим зменшували соціальну несправедливість в імперії залізних легіонів . . .

Цей древній звичай жидів та римлян був підтриманий пізніше римськими папами. Перший випадок такого святкування, історично засвідчений, відноситься до 1300 року. Як оповідають сучасники, в останні дні 1299 року почала сходитися до Риму велика кількість паломників майже з усіх католицьких країн. Коли богомільців запитали, чого вони прибули до Риму, вони відповіли, що до них дійшли перекази їх дідів та батьків, що хто у ювілейний рік прибуде до Риму й поклониться св. мощам Петра та Павла, тому будуть прощені всі його гріхи . . . Папа Боніфацій Восьмий наказав зробити розслідування в архівах, але ніяких даних, що стверджували б перекази цих прочан, не було знайдено нігде. Між іншим, знайшлося кілька дуже старих людей, котрі підтвердили, що їх батьки свого часу відвідували в ювілейні роки Рим і діставали в ньому повні індульгенції (відпусти гріхів).

Під впливом цих обставин папа Боніфацій рішив ці перекази обґрунтувати канонічно, і 23 лютого 1300 року з'явилась папська булла “Antiquorum habet”, якою започатковано було святкування ювілейного року в католицькій церкві.

Серед вірних католиків Західної Європи наказ папи Боніфація зустрів дуже прихильне наставлення, і богомільці сотнями тисяч прибули до вічного міста.

Пізніше, 1343 року, на просьбу населення Риму, папа Климент Шостий видав нову буллу, якою наказував святкувати не кожний сотий рік, а кожний 50-й, аби кожна людина протягом свого життя могла бодай раз узяти участь у святкуванні ювілейного року й отримати повну індульгенцію. У наслідок цього распорядження 1350 рік стався ювілейним роком, і його знов святкували сотні тисяч прочан, що прийшли до Риму.

Ще пізніше, 1389 року, папа Урбан

на приносить радість, перемогу й славу. Немов котвиця для корабля в часі морської бурі, так досконала надія дітей Божих дає їм непереборну силу духовну перемагати усякі перешкоди. Вона мусять бути в нас не тільки в час добрий, але і в час злий, лютий. **“От і надіюсь на Господа, хоч Він і закрив лице своє від дому Якового, то я і тоді вповаю на Нього”.** (Іс. 8:17).

Про нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа навіть Його вороги знали й казали: **“Покладав Він надію на Бога”.** (Мат. 27:43). Чи можуть люди з нашого оточення засвідчити так і про нас?

“Вповайте ж на Господа повіки, бо Господь Бог — це твердиня вічна”. (Іс. 26:4).
Іл. Кубрин, Канада.

Шостий, маючи на увазі коротке життя людей, видає наказ святкувати ювілейний рік кожні 33 роки, щоб цим завжди нагадувати людям про життя Христа на землі. 1470 року папа Павло Другий знов скорочує період для святкування цього празника і встановляє вже лише 25 років, що закріплюється аж до наших часів . . .

Наступним ювілейним роком призначався 1475 рік. З цього часу аж до 1825 року святкування його продовжувалось без всяких змін. Після 1825 року була перерва до 1900 року, і лише при папі Леві Тринадцятому католицька церква змогла спокійно відсвяткувати це свято згідно з канонами . . .

Святкування ювілейного року об'являлось наперед за 6-7 місяців, у день Вознесення. У цей день, під час служби Божої в храмі св. Петра, після читання Євангелії, зачитувалась папська булла, копії з якої потім прибувалися на дверях 4-х найбільших храмів Риму.

Ювілейний рік починався ввечері ввечірню, що служилась напередодні Різдва, а закінчувався через рік у ту ж саму ніч перед Різдом.

1500 року папа Олександр Шостий установив спеціальний обряд для цього свята. Напередодні Різдва з торжественною процесією папа наближався до так званої "святої брами" (*porta sancta*) храму св. Петра, що повинна бути замурована в останній день останнього ювілейного року, і після відповідних молитов та церковних співів, папа проголошує слова Псал. 118:19 латинською мовою: "*aperite mihi portas justitiae*" ("відчиніть мені брами справедливости") і тричі вдаряє золотим молотком по замурованих дверях (порта санкта). Після цього мур розбирається й уся процесія на чолі з папою входить до храму.

Подібна церемонія відправляється й наприкінці "святого року", коли треба замурувати цю браму. Але в цій церемонії папа вже не стукає молотком, а кладе першу цеглину, щоб замурувати порта санкта" аж до наступного ювілейного року.

Так виглядає коротенька історія ювілейного року, який нині святкується

майже 350 мільйонами католиків по всьому світі . . .

Але нас сьогодні цікавить не так ця історія, як ті події, що трапились протягом цього піввіку. Цікаво було б знати, що міг би сказати нам папа Лев Тринадцятий, котрий провадив святкування останнього ювілейного року, коли б його підійняли з гробу й розповісти, що святкування ювілейного 1950 року його собратом папою Пієм Двадцятим мусить підвести підсумки тих страшних подій, які вибухли протягом цього часу, і вибухли при допомозі так званих "християн" . . . І не тільки при допомозі, але навіть за їхнім благословенням! . . . "

. . . Із локальних війн: Англо-Бурська, повстання Китайських Боксерів, Російсько-Японська, Італо-Турецька, Перша Балканська, Друга Балканська, Греко-Турецька, Польсько-Російська, Українсько-Польська, Російсько-Українська, Італо-Абесінська, Японо-Китайська, Російсько-Фінська, Греко-Італійська, Палестинсько-Арабська. . . .

. . . 2 Великих Світових війні 1914-1918 р. р. та 1939-1945 р. р. . . .

. . . 12 міжусобних війн, громадянських та революційних (дві в Китаї, декілька в Совегах, одна в Нідерландській Індії, одна в Британській Індії, одна в Індо-Китаї, одна в Афганістані, одна в Німеччині, одна в Іспанії, одна в Греції, одна в Корей . . .)

. . . Десятки невеликих заворушень у Південній Америці, Азії, на Мадагаскарі . . .

. . . Страшний смертельний голод та терор на теренах СРСР 1921 р. та спеціально в Україні 1932-33-34-35-1937 роках . . . Це обійшлося людству в 20-25 мільйонів жертв . . .

. . . Загальне число знищених чоловіків, жінок та дітей виносить коло 65 мільйонів . . .

. . . Ув'язнено завжди в концтаборах та тюрмах Советського пекла коло 20 мільйонів нещасних рабів . . .

. . . Протягом цього часу зникло з нашої грішної планети сім монархій, 11 королівств незалежних та 44 васальних . . . Залишилось 2 "імператори" — (у лапках) — Японський та Абесінський, а

з королівств нині маємо всього 11, стільці під якими дуже тріщать . . .

На руїнах цих монархій та королівств повстала нова державна організація, яка претендує статись диктатором над усім світом — Советський Союз . . . Пророчі слова Святого Письма стають дійсними . . . (Зах. 1:20; Мат. 24:1-28; Марк. 13:1-23; Лук. 21:5-36; Як. 5:1-5; 2 Фес. 2:1-11; Ашук. 13:8; 14:14-20:12:8; Ездри 3кн., 15 розд.).

Кайтесь, кайтесь, всі земнородні, поки ще маємо час . . . Бо може буде пізно вже каятись, коли почнуть падати на наші голови атомні, бактеріологічні та з водного кисня пекельні бомби . . .

П. К-й, ЗДПА.

Н Е Т У Т . . .

Мій рідний край не тут,
Де люди сльози ллють,
Де горе, зло та гнів
У всіх людських синів . . .
О ні, мій край не тут.

Мій рідний край не тут,
Де всі брехню кують,
Де зло, неправда й гріх
Є їжею для всіх;
О ні, мій край не тут.

Мій рідний край не тут,
Де братню кров всі ллють,
Де землю жаж і смерть
Вже виповнили вщерт . . .
О ні, мій край не тут.

Мій край вгорі в Христа,
Де Правда є свята,
Де вічний Бог живе
Ї вода життя пливе . . .
Мій рідний край отам.

У рідний край я йду
І вас туди веду;
У рідний край святий
Ходімо всі мерщій!
Наш рідний край не тут.

І. Мельник, Канада

Писано в подорожі через океан

Антихристиянська система світу

(Продовження)

Ізраїль. Ось його коротка історія: Серпень 70 року: Знищення Єрусалиму Титом, 1,100,000 побитих. 135 рік: Упадок юдейської національної держави після перемоги "сина зорі" — Бар Кохби (пор. Мойсея 24:17), 500,000 забитих. Випровадження усїх юдеїв з Юдеї та Єрусалиму (5 Мойс. 28:64; 3 Мойс. 26:33). Але цей народ не був знищений навіть у Божому суді (Ісаї 66:22; Єр. 33:20-26; Мат. 24:34). Сьогодні, по всіх страшних катастрофах, юдеїв є більше три рази стільки, як було за блискучих часів Давида й Соломона (16 мільйонів).

Юдеї були переслідувані. 1096 року в Райлянді було побитих 12,000 юдеїв: 1 листопада 1290 — випровадження усїх (понад 16,000) юдеїв з Англії під загрозою, що всі вони будуть повішені. Від 20 квітня до осені 1298 року в Баварії та Австрії було побито 100,000 юдеїв. У вересні 1306 року з Франції вигнано 100,000 юдеїв під загрозою смерті, а 2 серпня 1492 року з Іспанії вигнано було 300,000 юдеїв під загрозою кари смерті через інквізицію. В листопаді 1648 році в Польщі знищено 12,000 юдеїв. Під час російсько-польсько-шведської війни було вбито 400,000 польських юдеїв. І на останок під час другої світової війни знищено сотки тисяч юдеїв, але, мимо всякого терору, сьогодні в цілому світі нараховується 16 мільйонів юдеїв.

Юдеї мають вплив у політиці, в пресі та фінансах. Вони — інтернаціональний пан фінансів.

1897 року — заснування сіонізму. Плянове змагання повороту до їх батьківщини. 27 лютого 1919 року — конференція в Сан Ремо. Палестина визнана, як національна держава. Гебрайська мова, що вже 1500 років була мертвою, тепер стається живою мовою ізраїля. 1918 року був заснований на горі Оливній гебрайський університет, в якому 1935 року було 600 студентів та 80 професорів і доцентів.

“Фігове дерево” вже починає розвиватися (Мат. 24:32-33; пор. їЛук. 13:6-9; Мат. 21:19). “Мертві кості” вже починають оживати, рухатися (Єз. 37:7). Стрілка на Божому годинникові світу доходить до 12-тої. Таким чином бачимо повне сповнення історії й дійсний змісл остаточного Біблійного пророцтва (Мат. 16:2-3) в цьому:

1. У політичному житті — зріст Орієнту (Сходу) (Об. 16:12; 9:14-16). Оживлення четвертого Данилового царства (Об. 17:3, 9, 15). Поворот юдеїв до Палестини (с. 11:11). Загально політичні змагання (Мат. 24:6-7).

2. У господарчому житті — натягнене відношення поміж багатими та бідними (Як. 5:1-8). Організація й централізації (Об. 13:17).

3. У технічному житті — розвиток світової комунікації, мандрівка народів, удосконалення військової техніки; потреба світового порозуміння і небезпека самознищення передових культурних народів.

4. У релігійному житті: — Самообожнювання (2 Сол. 2:3-4). Спіритизм (1 Тим. 4:1). Поверховна побожність (2 Тим. 3:5). Зведення (Мат. 24:4-5). Фальшива наука (2 Тим. 4:3-4; 2 Петр. 2:1-2).

5. У моральному житті: — Тілесна безпечність (Мат. 24:37-38; 1 Сол. 5:3). Незаконне провадження життя (2 Тим. 3:1-4). Зарозумілі глузії (2 Петра. 3:3-4).

6. У природньому житті: Землетруси й катастрофи в природі (Мат. 24:27; Йоїл. 3:3-4). Від 1600 до 1700 років нараховують 4 великі землетруси; від 1700 до 1800 нараховують сім; від 1800 до 1900 — дев'ять, а в минулій четвертині століття ми мали чотири землетруси: Мартиніка (30,000 забитих); Сан Франціско (100,000 забитих); Токіо (230,000 загинулих) і Квета (Індія) 1935 року (40,000 загинулих).

7. У церковному житті: Поширення Біблій і світова місія (Мат. 24:14). Духовна теплість у багатьох (Об. 3:16; Мат. 25:5; Лук. 18:8), але бадьорість у віруючих (Лук. 12:37).

“Опівночі крик залунав: Ось молодий — виходьте на зустріч!” (Мат. 25:6).

(Далі буде)

Подав Д. Марійчук, ЗДПА.

Але Він воскрес

Був чудовий весняний день. Сонце обливало всю землю, збуджуючи все з зимового сну.

У місті панував жвавий рух. Та мені було не до нього: я думав про те, що весна йде й що близько вже великодні свята. Про це говорило не тільки сонце, світло, тепло, але й вирази обличчя людських, навіть вистави вікон крамниць свідчили про це.

На одному великому вікні побачив я різні образи: краєвиди, портрети, квіти тощо. Два з тих образів звернули на себе мою увагу. На однім я бачив чудово гарну дитину, що провадить за собою лева, вовка, ягнятко та інших звірів. Це було втіленням пророцтва Ісаї, коли “буде вовк укупі з ягнятком жити, барс із козенятком лежати; та й телятко, левчук і віл зможуть жити разом, а мала дитина зможе їх пасти”... (Ісаї 11:6-8). Радістю й спокоем віяло від цього образа.

Але на другому була змальована страшна, чорна Голгофа. Жахом і смертю тхнула вона.

“Чи хоч один із цих тисяч перехожих зверне на ці картини увагу?” думав я, бачачи метушню великого міста.

Мені стало на душі боляче й журно.

Раптом невеличкий хлопчик підійшов до вікна й своїми великими блакитними очима почав дивитися на ті два образи.

Деякий час я мовчки стежив за ним, а потім не витримав і спитав, показуючи на Голгофу.

“Що це означає, мій маленький друже?”

Він зиркнув на мене глибокими оченятами, поправив волоссячко й радісно відповів:

“Це — наш Ісус Христос. Його розп'я-ли-и-и!” затагнув він, і обличчячко його стало сумним. Потім додав ще журнішим тоном:

“Бідний Ісусе . . . Тебе розп’яли злі люди . . . але за що?”

“Ти знаєш цю сумну подію з Христом? Звідки, хто говорив тобі про неї?”

“Я чув багато про це в недільній шкілці”, забрехала відповідь. Він з журбою мовчав, потім зідхнув.

Але я не мав часу. Треба було поспішати до школи. За хвилину нас розділив потік людських тіл. Я згубив хлопчика з очей, але перед моїми духовними очима він все ще стояв, як живий.

Раптом якась пані, що йшла мені назустріч, зупинила мене й звернула мою увагу на те, що мене хтось кличе. Я озирнувся й побачив мого принагідного знайомого. Він біг по другім боці вулиці, розмахував руками й кричав до мене: “Прошу зачекати, прошу!” . . .

Я зупинився. Зупинилися й люди. Зупинився й поліціант. Бачачи хлопчика, що вибіг на середину вулиці, поліціант підніс обидві руки й зупинив весь рух. Люди дивилися на хлопчика й на мене. Тяжко задиханий, він підбіг до мене й, через силу відсапуючись, заговорив голосно й з поспіхом, так що чути було всім:

“Але Він воскрес; на правду Христос воскрес!! . . . Я забув вам при вікні про це сказати. Я добре пам’ятаю, як учителька в недільній шкілці мене питала: чи я вірю, що Христос воскрес? Я їй відповів: так, я вірю. Тоді вона нам сказала, що коли ми віримо, що Він воскрес, то повинні про це всім людям

казати, що Христос умирав за мене, за вас, за всіх оцих людей, що тут оце стоять. Ісус Христос умер за нас усіх, за весь світ! Але потім . . . Христос воскрес, воістину Христос воскрес!”

Він дивився долину вгору, просто в мої очі, дивився поважно й мудро,

й додав: “Ви не сердьтеся на мене, що я вас затримав. Але я мусів вам про це сказати! Може ви не знаєте про те, що Христос помер за Вас, за ваші гріхи? . . . Але, Він воскрес!”

Я дивився на нього, дивився на людей, що стояли навколо, й бачив, що деякі з них витирають свої очі. Тоді я вийняв хустку й почав витирати мої очі, бо щось раптом їх затигло, а в горлі щось залоскотало . . .

Коли я знов біг бачити, я вже не побачив його. Люди почали розходитися.

Навколо галасував і блищав весняний день, та мені було все байдуже . . .

Я думав про малого хлопчика, що неначе янголятко з’явився мені й засвідчив про те, що Христос воскрес . . .

Від того часу я не стидуюся всім і всюди свідчити про те, що Христос умер за мої й їхні гріхи. Крім того, я не забуваю кожному сказати, що —

Христос воскрес!

Володимир Остапчук
Канада.

Надзвичайно цікавий матеріал наших численних співробітників не міг бути поданий, за браком місця, до цього числа й даватиметься, як Господь дозволить, у наступних числах. За мимохитне зволікання перепрошуємо наших шановних співробітників і кореспондентів.

Редакція П. П.

— 0 —

Рукописи, передплату й пожертви на “Післанця Правди” посилайте тільки на редактора або Редакцію журналу на адресу, що знаходиться на 3-ій сторінці вгорі.

Я бачив це...

Продовження

На цей раз було особливо радісно, бо на пароплаві було аж чотирнадцять сот скитальників. Українців було декілька соток. Один із них, перший зійшов на пристань, а решта ще залишалась на покладі. Ми всі кинулись до нього, та зараз же й відступили. Це була якась химерна людина, дивна істота. На запити представників і кореспондентів він, правда, сказав, що він — українець, що приїхав і походить звідти й звідти, але зараз же вибачився й пішов набік.

Тоді почалось щось незрозуміливе: ця людина почала швидко ходити з кута в кут, чогось шукаючи. Один із присутніх, бажаючи допомогти йому, показав на двері "туалети", але той мотнув головою й заявив, що він шукає... землі. Чого?

"Землі мені треба. Американської землі покажіть мені, бодай клаптик землі".

Ми обступили його знов і почали перепитувати, чого йому треба? Але він уперто твердив, що шукає звичайної землі, бодай грудочку американської землі покажіть йому. Один газетяр покрутив своїм пальцем коло свого ж чо-

ла й дав нам зрозуміти, що то звичайний божевільний.

А той дивак розглядався безрадно навколо й питав нас, чи не могли би ми йому дістати бодай кавальчик американської землі?

Навколо нас було залізо, бетон, дерево, камінь, скло, але ніде навіть крихотки землі.

Раптом хтось показав у кут, де в великій дерев'яній кадці росла пальма. Подорожній підбіг до неї, загорнув рукою жменю землі й... підніс її до вуст. Так і є: божевільний. Ми подумали, що він її їсть.

А він побожно, знявши капелюха, так як ото християни роблять з різними святощами... він цілував землю... пригортав до грудей, потім до вуст і цілував її...

Потім почав нам оповідати...

Його батько ще молодим парубком виїхав був до Америки, перебув там декілька років, заробив чимало грошей і вернувся в Україну якраз перед самою першою всесвітньою війною. Купив дванадцять десятин землі, побудувався, а по війні зараз же одружився й почав

— ★ —

Бр. Н. Лукіячук перед купою пачок, приготованих до вивезення до Європи.

Не забувайте, що в таборах Д. П. залишається ще сила наших братів і сестер, яким треба далі допомагати.

— ★ —

господарювати. Тарас був найстаршою дитиною. Він був вже досить свідомий, коли російські большевики ходили й по їхньому селу й забирали від українців хліб, скот, тощо. Він пам'ятає добре, як його батько оповідав про вільне щасливе життя в Америці й, плачучи, казав жінці й дітям:

“Якби Бог мене колись привів назад до Америки, то я землю цілував би” . . .

Та не довелось батькові вернутися до американської землі. Восени 1932 року почали по всіх селах забирати все до зернятка. Московські відділи “залізної Сталінської метли” переходили від хати до хати й “вимітали” всю живність і зерно. Прийшли й до них. Батька й матір забрали, а п'ятеро дітей викинули з хати, як нащадків “куркулів”. Босі та обдерті діти пішли попід чужі хати просити хліба й притулку. Тарас продав менших.

Це була сувора, жорстока зима. Перед весною почали люди пухнути й гинути. Потім надійшло жакливе літо 1933 року. Спочатку помер один брат під кислицею, з якої збивали ще зелені грушки. Потім померли обидві сестрички. Найменший братік довго ще повз на череві й простягав руки, благаючи дати хліба. Так і помер під деревом, що було їм замість хати.

А незабаром прийшла мати. Довго вона й потягами, й пароплавами, й пішки мандрувала аж з далекого Сибіру. Батька там замордували, а вона все поривалася до рідної землі та до дітей. Вже під самим селом спіткала вона одного сусіду, що їй і розповів про смерть її чотирьох дітей.

Тараса вона знайшла під хатою при праці: він сушив лушпиння з гарбузів і картоплі собі на їжу. Обняла його мати, й вони обое гірко заплакали. А потім пішла мати до кислиці, впала лицем на траву й цілувала землю, що на ній повмирили її діти.

А потім і мати спухла й, умираючи, благала сина, аби він утікав із рідної України у світ-заочі. Та як спасе його Бог, і прийме його якась вільна країна, де зможе жити, то аби він цілував тую землю, що його пригорне до себе. І він присягнув матері так зробити, як вона благала . . .

“Оце ж я й виконую мою обітницю матері й цілую тую землю, що прийняла мене, й що її колись мій батько так прагнув цілувати” . . . і він знов прилинув губами до грудки землі в жмені. А по обличчі його текли рясні сльози. Слухачі навколо кашляли й витирали очі . . .

Та з пароплаву посунули скитальники, й ми кинулись до них . . .

Н. Лукіяничук

Вздовж Канади

Враження з подорожі

Задовго ще перед Вінніпегом почав падати сніг, і незабаром ліси й поля обернулися в білу пустелю. Сам Вінніпег був цілковито під снігом. Зима наприкінці жовтня явище тут звичайне. Хто до цього не призвичаївся, для того довга зима від жовтня до червня нестерпна.

Цілісінький довгий день подорожі до Саскатуну провів у розмовах зо скитальниками та з новими знайомими. Знов довелось мені почути теплі слова признання для радіо-надачі наших Богослужень із Саскатуну. У безмежних просторах Зах. Канади радіо для поширення Слова Божого має величезне значення. Люди, закинуті по бездорожних оселях, відтятих від усього світу пустель, безумовно мають нагоду й підставу дякувати Богові за цей чудовий винахід для розповсюдження Його Правди там, куди часами жоден місіонер не може сягнути. У той час, як, скажімо, в густо населених обшарах Східної Америки те саме радіо сталося нестерпною мукою й карою для слухачів, майже виключно зайняте рекламою цигарок, пива, віски й інших “розкошів” диявольських, у західних пустелях Канади воно може бути благословенням для багатьох гинучих душ. На превеликий жаль, слуги сатани перші захопили під свою владу й радіо, й телевізію, й зробили їх знаряддям диявола. Діти Божі повинні застановлюватися над уживанням тих винаходів, аби ті здобутки не сталися джерелом прокляття й згуби для наших дітей. Але про це іншим разом . . .

Сатана всюди має своїх прихильників і через своїх слуг веде таку жваву працю, що часами аж дивуєшся, чому слуги Божі не можуть так ретельно працювати для Спаса?

Високий кремезний чоловік з сивіючими козацькими вусами, побачивши в руках пасажирів духовну літературу, що я їй роздавав, почав голосно "проповідувати" проти полів, а потім і проти самого Бога. Вийняв із кишені "Русский Голос" і з жахливою вимовою, почав калічити російську мову. Ми його обступили. Він сам родом, натурально, "з Росії" десь зпід Таращі на Київщині; вже сорок років "фармує" в Північній Дакоті, де за його словами повно "руських" із Київщини. Має велику фарму, корови, коні, авта й т. д. Їде відпочивати до сестри десь до Бритійської Колумбії.

Живе (каже сам) так, як "памещики" жили колись у Старім Краю: все має, все може, але (тут він зідхає тяжко) для повного щастя йому бракує тільки . . . одного Сталіна. І він чекає й не може дочекатися, коли, нарешті, советський устрій буде перенесений "руською армією" до Америки. За кожним словом божиться й клинеться. Починаю йому говорити про Бога, Якого ім'я він згадує, але він не дає говорити, лається, кричить, що "Бога нет", що "релігія то опіум для народу" й т. д. Але за нього беруться фермері й лісові робітники, а скитальники так яскраво йому малюють "сталінський рай", що він тільки рота роззявляє й німіє. Кінчається тим, що він тікає до іншого вагону.

Читаю Слово Боже й з журбою думаю про тисячі наших земляків, що їх сатанинські апостоли вже десяти років затроюють московсько-атеїстичною заразою. Хто виведе їх із безодні, хто покаже їм правду й світло Христове?

Пізно ввечері потяг добігає, нарешті, до Саскатуну. На станції зустрічає мене брат Яків Гомінюк. Зараз же розмова звертається на з'їзд, відкриття інституту, радіо-програму й тощо. Брат повний енергії й запалу, й це переповнює душу міцною надією: є ще в Господа слуги, що готові працювати для Нього та Його діла святого!

У будинку Біблійного Інституту, не

вважаючи на досить пізню годину, повне освітлення й жвавий рух. Хоч за браком засобів інститут ще не відремонтований і не цілком вільний від багатьох своїх попередніх мешканців; хоч усюди ще через це певний непорядок і розгордіяш; хоч стіни ще чорні, а підлоги тріщать; то все таки в цьому величезному будинкові чувається дух нового євангельського життя, що переповнює серце прибулого бадьорістю й надією на краще майбутнє. Усюди повно молоді; тут і студенти, і студентки, і молоді люди, що прибули на з'їзд. Там приготують хоріві номері, там накривають столи до їжі, а там відбувається нарада чи засідання. Тут усі знані старші діячі, працівники й викладачі Інституту. Усі радісно схвильовані, але бадьорі й жваві. Скільки радісних зустрічей і надійних розмов!

На другий день, у суботу, той же самий рух від самого ранку. Але напротязі дня він росте й міцніє. Тут, у цьому величезному будинкові, б'ється живчик життя всієї західної євангельської Канади. В одній із заль молитовне зібрання; у другій сестри приготували вже скромний сніданок не тільки для персоналу інституту, але й для всіх гостей. А їх вже не один десяток. Тут вже така традиція і кожен, що опиняється під цим дахом, одержує не тільки духовну, але й тілесну поживу. Про це пам'ятають усі віруючі. І багатьох з них прибувають не з порожніми руками, а вносять переповнені продуктами коші, аби не тільки для них, але й для інших було досить поживи. Кожна церква дбає про те, аби внести свою долю допомоги.

Бачив я таке: принесли пару кошів. Відкривають, а там . . . куропатви. Віруючі однієї церкви, околиці якої багаті на цих птахів, певно декілька днів полювали на них, а дбайливі сестри почирили, поскубли та приготували цю смачну їжу.

Удень наради, розмови, приготування, а ввечері величезне зібрання в одній з великих місцевих церков. Церква переповнена. Тут усі члени Інституту, Місійного Товариства, представники церков тощо.

(Далі буде)

Л. Ж.-П.

За Христом

(Докінчення)

Як тільки Петро вийшов із хати, якась химерна тривога обхопила його матір. Праця валилась з її рук. Думка про сина невідчепно мучила її душу. Чомусь пригадалося їй, як Петро був ще маленький — який ласкавий, чемний та добрий він був до неї та до всіх людей! І тепер їй здавалось, що вона була несправедлива до нього й кривдила його.

“Таж то дитина, моя дитина . . . а що він інакше якось вірить, то що з того? Аджеж він молиться, нікому зла не робить. А що до церкви зо всіма не ходить. А хто ті всі? Ось Вакула завжди перший у церкві, але зате де якийсь гульбище, п'янство, розбій, крадіжки — він теж там перший. То хто кращий християнин — Петро чи Вакула?” Виходило, що — Петро її й добрий, і слухняний, і порядний, а вона його так кривдить. Де ж він тепер? Пішов голодний, скривджений.

Вже почало сутеніти, а його нема. Щоб не сталося з ним якоїсь халени? Параска декілька разів виходила до брами й з журбою дивилася на порожню вулицю. Потім сіла на призьбі й заплакала.

“Боженько мій любий! збережи мені сина . . . а я . . . я вже не буду така, як раніш . . .” і вона вперше в житті почала молитися, та не так, як колись, а “по-новому”, отак просто, щиро, як промовляла би колись до своєї мами . . . По молитві їй якось дивно полегшало, і вона пішла до хати надиво спокійна, з якоюсь неясною але рішучою постановою — наперед робити все цілком інакше, ніж вона робила це досі . . .

Раптом на вулиці здійнявся якийсь гамір, якісь тривожні вигуки залунали там. Параска, слухаючи внутрішнього

таємничого наказу, спокійно вийшла до брами. Юрба народу посувалася до її подвір'я. Попереду люди щось несли. І Парасці той же внутрішній голос сказав, що то до неї несуть, і що треба відчинити браму. Підбігли дівчата й сказали, що то принесли побитого Петра.

“Чи живий ще?” спитала вона тільки, і коли довідалася, що ще дихає, зараз же почала діяти: вбігла до хати, швидко приготувала постіль, за допомогою віруючих хлопців роздягла сина й поклала в ліжко. А потім негайно послала по старого сусіду, що колись у війську навчився трохи лікувати. Коли той оглянув і обмив рани на голові й плечах, і дав Петрові щось випити, той опритомнів. Зараз же пізнав матір . . .

“Мамо, не гнівайтесь на мене, простіть мене” . . . Параска схилилась над сином і зворушено сказала:

“Прости ти мене, сину. Я просила Бога, аби тебе рятував. Мое серце все чуло Мовчи, сину, не говори нічого. Аби тебе Господь лише при житті зберіг, то все буде вже інакше” . . .

І віруючі з здивованням побачили, як сувора колись Параска почала цілувати того самого сина, що його завжди тільки проклинала й біла. І в усіх за капали сльози з очей.

А Параска, звертаючись до них, рішуче попросила, ніби наказувала:

“Ставаймо навколішки та просімо Господа, аби Він рятував його й . . . мене”, і перша впала на коліна й з плачем почала благати Отця Небесного, аби простив їй її гріхи й аби прийняв її за Його найостаннішу дитину, а її власну дитину рятував від смерті . . . Усі плакали й молилися за нею. А коли встали з колін, Катруся й інші віруючі дівчата зворушено обіймали й цілували нову сестру.

Петро не бачив і не чув цього. Він знов стратив притомність . . .

Цілий тиждень продовжувалось змагання смерті з життям. І вкінці життя

Усіх добродіїв, передплатників, читачів і друзів зо святами Воскресіння Христового вітає Редакція “Післанця Правди”.

перемогло, й побитий почав видужувати.

Увесь цей тиждень Параска не роздягалась, майже не спала й не їла, а весь час на чергу з сестрами доглядала сина. Вона страшенно змарніла й схудла за ці дні, але її очі світилися неземною радістю й життям. Коли небезпека минула, й Петро міг вже сісти в ліжку, вона перша зарядила зібрання в своїй хаті. Від того часу ці зібрання відбувалися там майже щодня.

Одного вечора, коли зібрані співали перед молитвою, відчинилися двері й на порозі став . . . Вакула. Спустивши голову в долину, він нерішуче й ніяково мняв руками бриля.

Петро ласкаво запросив його сісти, й Вакула сів і з спущеною головою слухав пісень. Але раптом устав, підійшов до ліжка, впав перед Петром навколішки й почав просити в нього прощення. Петро обійняв його й почав цілувати. А під час другої молитви Вакула почав молитися й перепрошувати й Бога.

Велика неземна радість запанувала серед врїуючих від того часу, бо "Господь щодня прибавляв спасених до Церкви".

А під кінець літа при великому здвигові людей відбулося хрищення в тій леваді, на тому самому місці, де колись Петро прийняв криваве хрищення.

І серед кільканадцятьох новохрищених були — Вакула й Параска . . .

Кінець.

Н. Лукіяничук

Любі Брати й Сестри! "Післанець Правди" вже двадцять чотири роки тому розпочав розносити Слово Боже віруючим усього світу, що знають нашу мову. Усі його співробітники не тільки що не беруть за свою працю жодного винагородження, але ще й своїми засобами його піддержують. Завдяки цьому, з ласки Божої, він і існує, хоч не має ані власної друкарні, ані сталої допомоги. Дві третини свого накладу він висилає безкоштовно скитальникам у всьому світі. Коли висилаєте передплату, вишліть якусь пожертву й за немаючих скитальників.

Недільна шкілька

Неділя 7 травня (Май 7). Відхилення від Слова Божого приводить до підупадку морального життя.

Текст: Осії: 4:1-9; 6:1-3; 10:12-13.

Золотий вірш: Осії 4:6.

Неділя 14 травня (Май 14). Господь прощає людям їхнє відступництво від Нього, якщо вони знов до Нього навертаються.

Текст: Осії 11:1-4, 8-11; 14:4-9.

Золотий вірш: Осії 14:5.

Неділя 21 травня (Май 21). Бог захищає кожну навіть бідну людину та її людські права від гнобителя, але вимагає від людини, аби й вона трималася повелінь Божих.

Текст: Михея 1:1; 2:1-2; 3:5-12; 6:6-8.

Золотий вірш: Михея 6:8.

Неділя 28 травня (Май 28). Не вважаючи на упадки людей, Господь любить їх і мав плян щодо їхнього спасіння. Для цього Він послав Сина Свого. Кожен, що до Нього навертається, підлягає тому спасенному плянові.

Текст: Михея 4:1-5; 5:2-4; 7:18-20.

Золотий вірш: Михея 7:18.

Неділя 4 червня (June 4). Непереможна віра в Бога завжди житиме в віруючій людині; навіть і тоді, як вона бачитиме несправедливість у всіх людях; навіть і тоді, коли буде в біді, в достачах і голоді — і тоді вона буде вірити в Господа й радіти в Нім.

Текст: Аввакума 1:1-4, 12-13; 2:1-4; 3:17-19.

Золотий вірш: Аввакума 3:18.

Неділя 11 червня (June 11). Потреба каяття вкладає до душ дітей Божих тому, що Господь любить їх і хоче врятувати їх. Надходять жахливі часи, коли жодне багатство не спасе людини. Хто ж покладається на Господа, буде врятований.

Текст: Софонії 1:12-18; 3:16-20.

Золотий вірш: Софонії 2:3.

Неділя 18 червня (June 18). Широ-сердна релігія полягає в тім, щоб підтримувати віру в Бога в наших ближніх учинками добра, правди й любови. А щодо Господа, то повинні ми вірити Йому теж не тільки на словах, але й на ділі, даючи на працю Боже те, що належить. Не можна обкрадати не тільки людей, але й Бога.

Текст: Малахії 2:10; 3:7-10; 4:5-6.

Золотий вірш: Малахії 2:10.

Неділя 25 червня (June 25). Розлогий, ширший місійний світогляд полягає в тім, щоб вірити, що в Бога є цінною кожна окрема душа, яка нам може й не видається вартою ласки Божої. Ми повинні нести Слово Боже не тільки до тих, хто нам подобається, але до всіх. Не ми маємо вирішувати, хто повинен бути спасений; тільки до Господа належить це рішення. Ми ж повинні тільки якнайпильніше сіяти Слово Боже.

Текст: Йони 3:3-6; 4:1-11.

Золотий вірш: Йони 2:10.

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ

(Докінчення з сторони 2-ої)

раш увесь час об'їздить величезні обшари Полудн. Америки. Примітка скла-дача). Коли я повернувся, моя дружина передала мені вашого листа про те, що мені вислано допомогу. Через банк я одержав 1300 пезів — по 8 пезів за одного долара. Щиро дякую вам і Товариству за цю поміч. Додаю обрахунок за рік 1949". Ваш брат **І. Петраш**. 7 лютого 1950 року.

Скарбник Товариства в ЗДПА подає далі справоздання щодо пожертв на Товариство (в доларах):

Бр. Фр. Курівчак 50, бр. і сес. Марк 30, бр. Фед. Мазур 10, Т. Аннес 10, бр. Дмитро Гентош 15, сестри з Воонсакет 20, І. Верден 40, родина Ф. Берд 10, Е. Чендлер 5, Фил. Мор 5, Л. Гоблин 10, Церква Благод. Бібл. 2, бр. Павло Ланяк 5, М. Матіско 10, Ф. А. Мк Келеб 5, бр. Сем. Дикий 15, родина Донс 5, А. В. Кунерт 10, бр. Іван Курівчак 10, він же знов 10, род. А. Гівксон 10, від членів церкв у Крумліні й Честері 230.60.

Йдімо за прикладом цих ширих дітей Божих і піддержімо діло Боже серед нашого народу молитвами й пожертвами.

Mr. John Piatkowski, Treasurer,
The Ukrainian Missionary & Bible
Society, Inc.

Box 228, Freehold, N. J., U. S. A.

★ ★ ★

В останні хвилини, коли подаємо цей матеріал до друкарні, надійшов від бр. Ст. Біляка, студента бібл. інституту у Франції, лист. Брат доносить, що на великодні свята відбудеться в департаменті Aisne з'їзд українських віруючих. На з'їзді буде започаткована організована праця Божа серед нашого народу. Ця праця має дуже добрі вигляди на майбутнє. Пастор Henri Vincent, презес об'єднання французьких баптистів у Франції, великий прихильник діла Божого серед нашого народу, це діло дуже підтримує. Але брати потребують і нашої допомоги. Сьогодні з рамена Місійного Товариства висилається до бр. Біляка транспорт Нових Заповітів і співанників в українській мові. Туди ж висилає "Післанець Правди" транспорт своїх видань. Брати чекають цієї літератури. Піддержімо в майбутнім діло Боже серед нашого народу у Франції! Допоможімо їм!

ВІН ВОСКРЕС!

Він воскрес! Живе Спаситель!
Ніч минула й день настав;
З гробу встав наш Спас-Учитель,
Смертю смерть Він подолав.

Слава вічна хай лунає
Спасові, що з мертвих встав,
Вся земля нехай співає
"Бог нас грішних оправдав!"

Він воскрес й воскресла правда,
Зникла темрява віків,
Щезла ворога неправда,
Спас нас з Богом помилив.

Він воскрес, і ми воскресли
Для життя нового з Ним,
Щоб про Нього в світ ми несли
Вістку радісну усім.

С. Бичковський, Канада
"Пісні Пробудження"

Д Я К У Й !

1 Сол. 5:18

Коли ти маєш, друже, всього,
Що тут потрібне людям є,
То не забудь, що то недармо
Господь тобі це все дає.

Тоді згадай ти про скитальців,
Бож то все сестри та брати,
Тож поможи отим страждальцям,
Що їх спіткаєш всюди ти.

Ми тут в розкошах споживаєм
Все те, чим Бог нас наділив,
Але чи всі ми пам'ятаєм,
Як Бог нам дякувать звелів?

Поглянь, мій друже, на Європу,
Який там жах, яка біда!
Там всіх, неначе в час потопу,
Залляла голоду вода:

В руїнах там міста та села,
Облогом ниви ще лежать,
Там пісня не брентить весела,
Коли прийде час збіжжя жать.

Усюди сум, відчай, пустеля . . .
Здається — вимерло там все,
Й через поля, ліси й оселі
Ридання вітер лиш несе.

А люди де? Одні в могилу,
А ті пішли на чужину,
А інші знов десь у Сибіру
І гинуть так як і в війну.

А ми в Америці живемо
Щасливо й тихо як в раю;
Тож чи ми Богу віддаємо
Подяку, й славу, й честь свою?

Одежі й їжі в нас доволі —
Де добробут такий знайти?
Теж не бракує тут і волі —
Роби, що тільки хочеш ти.

А там, в далекій Україні
Живуть всі люди як в тюрмі:
Нема свободи там людині,
Усі в неволі та в ярмі.

Тому ти завжди дякуй Богу,
Що Він тебе сюди привів,
Що Він тобі отут дорогу
До всіх можливостей відкрив.
За все складай Йому хваління
Словами, чином і життям,
За це Його благословіння
Дістанеш ти і тут, і там!

І. Іллюшник, ЗДПА.

С П О В И Т И Й

Сповитий в чисту полотнину,
Син Божий знятий був з хреста
Й похований, а домовину
Закрила кам'яна плита.

Але боялись темні сили,
Що з гробу може Він повстать,
Тому то до дверей могили
Вони прибили ще й печать.

Минула ніч, і спозарання
До гробу вже жінки спішать,
Аж там в одежі легкотканій
Два анголи ясні сидять.

Печать відпала з домовини,
На землю впала і плита;
Нема вже в гробі полотнини,
Нема й померлого Христа.

Вони дивуються та стиха
Питають: як, куди Він шез?
І чують ангольську потіху:
Той, що був мертвий, вже воскрес!

Й жінки із радістю до хати
Спішать, щоб учням всім Його
Благовістити, що Розп'ятий
Воскрес із гробу вже Свого.

Із збірника пісень
“Христова Кобза”

Б Л А Г А Н Н Я Д О Л І К А Р Я

О, любий мій Боже, мій Лікарю-Христе,
До Тебе в покорі несуче серце чисте,
Схиляюсь безсило на мої коліна
Й Тебе я благаю, як Божого Сина;

Молюся в хвилинах душевної муки:
Підтримай слабі та знесилені руки;
Зміцни в моїм серці любов, віру й
щирість,

Продовжи до мене Твою ласку й
милість.

Дай сили, щоб міг за Твоїм заповітом
Страждання всіх ближніх я легко
носити;

Усі мої мислі освітлюй промінням,
Щоб міг їх підтримать в годинах
терпіння.

Із серця мого Ти видали злобу
І світу гріховну жахливу жаду;
А дай лиш на Тебе з любов'ю дитяти
До смерті дивитись і щиро вповати.

С. Б. ЗДПА.

Я ДУГА І ПРАВА

ВІСНИК ПРАВИДИ

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Заснований 1 січня 1927 року

Ч. 5-6

ТРАВЕНЬ-ЧЕРВЕНЬ — MAY-JUNE

1950

РОБІТЬ

... "поки дня: прийде ніч; тоді ніхто не зможе робити" (Іван. 9:4).

Робіть, ще поки дня. Робіть без перестанку,
Для Господа робіть Його діла святі;
Працюйте вдень, вночі, щовечора й щоранку,
Ще поки дня, і ви живете у Христі.

Бо може ніч прийти. Вона вже є на сході,
За океаном ген, і суне вже й до нас;
Поширюйте ж ви Світло в нашому народі,
Ще поки дня й для праці маєте ще час.

Антихрист бо не спить; дивіться, як працює,
Аби прекрасний світ втопити у крові;
Поширюйте ж мерщій ви Біблію святую,
І вірте — надійдуть колись часи нові:

Цей світ прокинеться, навернеться, повстане,
Відкине сатану й прилине до Христа;
Утре Господь сльозу, загоїть усі рани,
Й над світом пануватиме Його любов свята.

Панько Гетьманчук, Австралія.

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ

Неварк, Н. Дж. У днях 25-30 травня ц. р. відбулася тут річна конференція баптистських церков, що входять до складу Рос.-Україн. Союзу Бапт. у Зл. Держ. Півн. Америки. Біля 100 делегатів прибуло на з'їзд, при чому вперше від декількох років взяли участь у ньому такі церкви, як україн. у Чикаго, укр.-польська в Фраквил та інші. Прибуло багато делегатів і гостей скитальників, що мали нагоду ближче познайомитися з амер. їхніми побратимами та розповісти більше про життя, потреби та сподівання тих віруючих, що лишилися в Європі, або розсіяні в світі. Представники церков свідчили дуже добре про прибулих із Європи скитальників, відзначаючи їхню позитивну працю та прикладне заохочення в церквах; скитальники в них сталися тією "свіжою кров'ю", що зміцнила всі церкви, до яких вони прибули, та доплив яких є побажаний усім громадам віруючих, що ще скитальників не мають. Склад комітету Союзу, за малими винятками, залишився той самий. Презесом вибраний знов бр. І. Давидюк, віце-презесом бр. І. Кмета. Відбулися благословенні зібрання в першій амер. баптистській церкві, в готелю "Essex House" та в україн. церкві в Ірвінгтоні. На всіх зібраннях промовляли численні проповідники, чудово співали приїзді хори та взяли участь сотки делегатів і гостей-членів багатьох церков. Наступний з'їзд-конференція, як Господь дозволить, відбудеться в Філяделфії наступного 1951 року.

Делегат

★

Беніто, Канада. Наше містечко лежить у центральній Канаді на межі двох провінцій — Манітоби й Саскачевану. Місцеве населення переважно українське, але є й росіяни, шведи, англійці та інші. Росіяни тутешні належать до "голосних" духоворів, що розголос про них йде по всій пресі америк. континенту.

Колись тут гомоніли непролазні ліси, що сьогодні вже майже зникли. За-

мість них красуються всюди гарні веселі людські оселі.

У Беніто є чимала громада євангельських християн, що існує тут вже 23-й рік. Піонерами євангельської праці тут називають братів Л. і Д. Найдюків, Білика, А. Петельського та інших. У тяжких матеріальних і духовних обставинах розпочинали вони працю Божу в околицях Беніто; гаряча ревність і віра в Господа, що жевріла в серцях перших євангелістів, перемогла всі перешкоди й вони, ведені силою Духа Святого, неструджено та сміливо ходили по 30 англ. миль пішки, сіючи Слово Боже та свідкуючи його тим, що ще сиділи в темряві. Наслідок їхньої праці був благословенний: багатьох через їхню проповідь на вернулися до Господа та з Ним примирилися. Зібрання відбувалися переважно в фермерських хатах. Згодом у Беніто утворилася церква й виявилася необхідність щодо молитовного дому. Хоч тоді панувала криза й безробіття, вірні діти Божі пристали до будови молитовного дому, що її й закінчили 1940 року. Господь признався до новоствореної церкви й додавав до неї спасених, так що незабаром церква зросла, й сьогодні є вона однією з найбільших у Зах. Канаді.

Нещодавно ця церква переживала радісну урочистість рукоположення бр. Степана Роди на пресвітера церкви. Бр. Ст. Рода самовідданно та жертвенно працює в церкві та до тієї праці вкладає й душу й тіло. Багато працюють тут і сестри. Гурток сестер під проводом с. С. Найдюк безупинно працює, допомагаючи бідним, і місцевим, і на скитальщині — у Німеччині та в інших краях. Прибутки каси сестер надходять із продажу ручних робіток сестер (вишивки, гафт, трикотажі тощо), а видаються на допомогу бідним і місії. Господь рясно благословляє їхню працю.

За старанням місцевих віруючих чимало скитальників прибуло до церкви з Європи. Між ними церква з радістю привітала прибуття знаного ще в Зах. Україні брата-композитора С. Бичковського, автора й видавця чудових збірників євангельських пісень "Пісні Пробудження", "Рідна Пісня на чужині" та

(Продовження на стор. 18)

"I am the way, the truth, and the Life"
(John 14:6)

UKRAINIAN CHRISTIAN MONTHLY
**"THE MESSENGER
OF TRUTH"**

Subscription: 1 year \$2.00; half year \$1.00

Editor-Publisher: Pastor L. Zabko-Potapowicz.

Заснований 1 січня 1927 року

"Я дорога, й правда, й життя"
(Івана 14:6)

"ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ"

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТІЯНСЬКИЙ МІСЯЧНИК

Передплата: Річно 2 дол. На півроку 1 дол.

Редактор-Видавець: Паст. Л. Жабко-Потапович.

324½ East 8th Street, Chester, Pa. U. S. A. Telephone: Chester 2-8142

На цю адресу висилати матеріал, пожертви й передплату.

No. 5-6. May-June 1950. — Ч. 5-6. Травень-Червень 1950.

Л и с т Х р и с т і в

"Виявляєте ви, що ви — лист Христів" 2 Кор. 3:3.

Лист Христів? Що за химерний предмет! Та аджеж такої речі, як лист Христів, ніколи не існувало! — скажете ви. І якщо розуміти цей вираз літерально, то ваша правда. Ми ніколи не чули, щоб Христос написав якогось листа, або, тим більше, якусь книгу. Але Христос спонукав і надхнув інших, що написали тисячі книг. Тільки в одного евангелиста ми читаємо, що Христос писав. І то писав не пером і не чорнилом; нахилившись, Він писав пальцем на піску. І ніхто в цьому світі не знає, що Він писав. Деякі намагались удowodнити, що саме Він писав, але ж їхні здогади це звичайні припущення.

Світові видається дивним, що Христос, Якого життя захоплювало натовпи, Чий слова лічаться за найдорожчий скарб, Якого думки й діла записані в мільярдах книжок, Чий характер був без догани або плями, — щоб Він не відбив на пергамені Своїх думок Своєю власною рукою. Правда, Він, найбільший Учитель і проповідник, не залишив нам жодного Свого рукопису, але зате в св. Писанні зберіглися для нас Його слова й діла любови, що їм ціни нема. Апостол Іван каже: "Багато є й іншого, що Ісус учинив. Але думаю, що коли б написати про все те зокрема про кожне, то й сам світ не вмістив би написаних книг".

Якби Христос власноручно написав якогось листа, й якби того листа виста-

вити в якійсь церкві, то тисячі людей здалека йшли би дивитися на нього. Кожен пергамен або рукопис, що мав би походити з-під руки Христа, цінувався би дорожче від золота.

Але, щодо іншого значення, мається багато листів Христа. Коринтянським християнам було сказано, що вони — лист Христів. І не треба йти аж до музею, аби подивитися на них. Листи Христові існують не в мертвій формі, а в живих істотах, що їх читає світ. Ці листи Христові написані "не чорнилом, але Духом Бога живого, не на таблицях камінних, але на тілесних таблицях серця". Отож, такі листи пише Христос від часу принесення великої жертви на Голгофі. Де тільки й коли тільки люди вірували в Нього на спасіння душі, там Він писав на них Своїм Духом, що вони мають право статися Божими дітьми.

1. В якому смислі християни є листом Христа?

Яке призначення має приватний лист? Він існує на те, аби висловлювати думки й побажання того, хто його пише. Якщо лист написаний старанно, то він може розум і характер писаря виявити навіть краще, як його мова. Хтось сказав, що щирі листи людини то — її портрети. Вони представляють нам образ людини. Читаючи життєписи великих людей, помічаєш, що життєписець незапобіжно посилається на листи, написані тим, чие життя він зображає чи

вихваляє. Листи це — вірний образ думок і постаті людини.

Християни, яко листи Христові, призначені на те, аби висловлювати думки й чесноти нашого благословенного Спасителя й Господа. Ми — листи, що представляємо Христа іншим людям, “Ви — вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власности, щоб звіщати чесноти Того, Хто покликав був вас із темноти до дивного світла Свого” (1 Пет. 2:3).

Якось один китайський учитель наказав учням описати всі добрі якості соли. Одна дівчинка поміж іншими якостями соли поставила й таке: “Сіль викликає в людей спрагу”. Отож, і призначення християн — викликати в людях прагнення Христа. Християнам, невірникам на острові Криті, апостол Павло колись радив, щоб “вони прикрашали науку Спасителя нашого Бога” (Тита 2:10).

В цілому світі нема більш діяльного листа, як вірний християнин. Очі світу цього приймають більше аніж вуха. Св. Гнат, один з так званих учителів Церкви, сказав: “Дайте невірним можливість, аби вони ввірували через вас. Лічьте себе за зброю Божу. Ваше життя це той язик, яким Він промовляє до них. Будьте тихі, коли вони сердиті; покірливі, коли вони надуті; проти їхніх богозневаг поставте безперестанну молитву; проти їхньої несталости поставте міцну відданість своїй вірі”.

Христос — це Божий лист до світу. Люди слідували за Ним, але не знайшли в Нім ні помилки, ні підстави для свого недовірства. В Його науці, характері й діях вони не знайшли неправди. Він виявив терпеливість у самих найтяжчих обставинах життя. Нести хреста, бути тихим покірливим, забувати Самого Себе — ось якості Його характеру. Люди, що не мали згори упередження до Нього, читали Його, як правдивого листа Отця.

II. Ми живі листи Христові, що їх читають всі люди.

Листи, як ми їх знаємо, складаються тільки з паперу й чорнила. Але вони призначені на те, аби висловлювати думки й побажання пишучого. Такі листи не мають права вимагати, що саме має

бути написане на них. Писар не питає у папера дозволу на те, що саме він має писати на ньому.

Але ми — живі листи, маємо волю й право вибору. Христос бажає мати таблиці наших сердець, щоб виписати на них Свої думки, чесноти, любов, терпеливість, жертвенність і силу вибавляти від гріха. Він не лічить нас за мертві предмети, як папір і чорнило, Він ніколи не накидає нам Своєї волі, але покірливо просить дозволу використати нас, яко живі листи, щоб нас читав увесь світ. Живі листи мають могутню силу впливу — прихилити людей і до добра й до зла. Світ шукає Ісуса в нас. І якщо знайде, то полюбить Його.

Що власне ми, яко живі листи, дозволяємо Йому писати на таблицях сердець? У деяких там написаний тільки досвід спасіння. Але є й інші, що віддалились Йому цілковито, що мають радість сердечної чистоти й свячення, що написані на їхніх серцях. Оце й є такий лист, якого Собі найбільше бажає наш Господь, бо він, такий лист, найкраще говорить іншим про рясне життя в Христі Ісусі.

А який з вас є лист? Чи Христів?

Єрмін Ц. Стайнер
Перекл. Н. П.

Любі Брати й Сестри! “Післанець Правди” вже двадцять чотири роки тому розпочав розносити Слово Боже віруючим усього світу, що знають нашу мову. Усі його співробітники не тільки що не беруть за свою працю жодного винагородження, але ще й своїми засобами його піддержують. Завдяки цьому, з ласки Божої, він існує, хоч не має ані власної друкарні, ані сталої допомоги. Дві третини свого накладу він висилає безкоштовно скитальникам у всьому світі. Коли висилаєте передплату, вишліть якусь пожертву й за немаючих скитальників.

Рукописи, передплату й пожертви на “Післанця Правди” посилайте тільки на редактора або Редакцію журналу на адресу, що знаходиться на 3-ій сторінці вгорі.

Чи має людина вільну волю?

Якщо ми з місця признаємо, що людина таку волю має, то водночас відкинемо волю й провід Божий над нею. Якщо ж цієї вільної волі за людиною не признаємо, то тим самим ствердимо, що людина є бездушною машиною, автоматом, що виконує виключно чужі заміри й накази, як те саме чинять, скажім, дерева та інші рослини, що сповнюють тільки певні життєві функції без вкладу до них власного бажання, поривання та цілей.

Поки ми подбаємо відповісти на поставлене вище питання, мусимо звернути увагу читачів на наше бажання — дати відповідь не шляхом наших власних розважань, міркувань і зусиль, а виключно на підставі одного міродаїного джерела — Слова Божого. Вже в попередній статті “Все від Бога”, вміщеної до великодного числа “Післанця Правди”, було подано чимало думок і місць із св. Писання, що почасти відповідають на поставлене нами питання та частинно його освітлюють. У нинішній статті наведемо цілий ряд цитат і текстів із Слова Божого, що ними намагатимемося, як тільки здолимо, питання наше вияснити якнайкраще. Знаємо, що це — тяжке завдання. Але, виконуючи його, не хочемо брати на себе обов'язку — розв'язати остаточно всі таємниці Божі та Його заміри; наше бажання значно скромніше: ми хочемо уґрунтуватися та зміцнитися в Правді Божій. А живучи чисто за цією Правдою, хочемо здобути ще більшу певність і щодо спасіння, й щодо життя вічного.

Отже, почнім відповідати на поставлене в заголовку питання . . .

Чи людина є абсолютною й ні від кого незалежною своєю власністю, й чи має ніким і нічим необмежену, безкраю власну вільну волю? На це даємо коротку й становчу відповідь: **ні!**

Якщо ж так, то чи є людина безвільною машиною чи автоматом, що виконує виключно чиєсь чужі накази й повеління? І на це даємо таку ж рішучу відповідь: **ні!**

Тож, яка є відповідь на наше питання?

Із нашого власного життя та з його досвіду всі ми знаємо, що кожен із нас є вільний поставити перед собою певні завдання в житті, кожен може мати вільне бажання чогобудь, але виконання цього завдання, досягнення якогось бажання залежить вже не від людини, а від Когось Іншого.

Із Дій Апостолів 23:12 і 21 знаємо, що певного часу сорок ізраїльських юнаків запряглися, що не їстимуть і не питимуть доти, доки не заб'ють ап. Павла. Як люди з вільною волею, вони мали вільність поставити перед собою завдання — забити ап. Павла, мали тверду постанову й бажання це зробити, навіть мали можливість і певний плян щодо виконання цієї постанови. І не вважаючи на це все, вони свого запряження не дотримали й ап. Павла не забили. Чому? Таж тільки тому, що Господь не дозволив цього вчинити.

У своєму пляні мав Всевишній рішення — забрати з цієї землі Свого слугу Павла тільки аж тоді, коли той слуга виконає дане йому завдання — звістити Його Євангелію певним країнам і людям. І коли ап. Павло виконав те завдання, тоді Господь Бог не поставив жодної перешкоди лютому Неронові стягти голову тому апостолові. Постанова Царя царів була довершена, й ап. Павлові дана була ласка — смертю прославити Того, що рядить усім і всіма.

Отже, Господь дозволяє людині виконати її постанову тільки тоді, коли тая постанова згоджується з волею Божою, й забороняє або спиняє це вчинити, якщо воля людська діє проти Його волі. “Все, що Господеві подобається, творить Він на небесах і на землі, на морях, і в глибинах” (Псал. 134:6), і тому то людина може виконувати за своєю вільною волею тільки те, що не спротивляється волі Божій. Тому то ап. Павло міг свою знаменну постанову про благословенний вихід із цього світу проголосити до улюбленого учня Тимофія (2 Тим. 4:6-8) тільки тоді, коли за-

кінчив усю доручену йому працю, й коли Бог постановив забрати його з цієї землі. Тільки тоді цісар Нерон одержав владу й можливість забити апостола.

Розглядаючи життя Йосипа, си́на Якова, довідуємося, що брати його мали гаряче бажання й замір знищити його. Не знищили ж його тільки тому, що Господь у Своєму пляні мав спасіння через Йосипа — батька й усієї рідні його.

Усі заміри вільної людини знаходяться під контролем найвищої сили, й людина може виконати їх тільки тоді, коли на це з'являється згода тієї сили.

Можемо з певністю сказати, що блаженні ті люди, що, виконуючи волю свою, творять добрі, святі діла згідно з замірами й плянами Божими. І безмежно нещасливі ті, яким зкортіло виконати діло зле, безбожне, хоч би виконання його й відбувалося по лінії волі Божої. Тому благословенні ті, що неоднократно рятували життя ап. Павла (2 Кор. 11:33) та інших святих, що чинили діла добротності й спасіння, й страшна вічна недоля тих, що виконували справи темряви й зла, хоч би й для сповнення їх був Божий допуст і Його воля.

Тому, хоч жахлива смерть Спаси́я сталася за волею Отця Небесного; хоч розп'яття Христа й задалегідь було передбачено в пляні Всевишнього, виконавці того огидного акту не здоліють у вічності виправдатися тим, що, мовляв, вони виконали волю Божу, захищаючи, чи видаючи на забиття Сина Божого.

Людині на землі дана вільна воля його задумів, вибір доброго або злого. Але виконання того або другого залежить від волі Того, Хто тримає все в Його руках. Наступні місця Слова Божого це потверджують: Припов. 5:26; 20:24; 21:1; 16:33; Фил. 2:13; Римл. 12:3; 1 Кор. 4:7, 3 і 5; 12:4-17; 11:6; Жид. 13:21; Пс. 23:37; 12:11; Псал. 37:23-24; Єрем. 10:23 та інші. . . .

Усе є під контролею Господа, й без Його волі, наказу, допусту або зіволання ніщо не може статися. Тому ті, що полюбили Його всім серцем своїм, сподіваються від Нього тільки одного доброго й благословенного. Тому для

них усе, що від Господа або за Його волею чи допустом від людей, навіть і злих, і навіть зле для них — добрим здається; навіть сама смерть добродійством для них, як для ап. Павла, є, бож, сказав той апостол, що “люблячим Бога, усе допомагає до доброго, котрі по постанові Його покликані” (Рим. 8:28). Бог бо є добрий, і робить усе добре (Псал. 119:68).

Ой, що ж бо то за лани,
Що так процвітають?
Ти засіяв їх для тих всіх,
Що Тебе кохають.
Дай мені по тих ланах
Йти та й не зблудити,
Й до осель дійти Твоїх
І там відпочити.

В. Васи́лина, ЗДПА.

Антихристиянська система світу

(Продовження)

Розділ четвертий. Суд над антихристом.

Найблискупіший верх людської історії є водночас її кінцем і упадком. Бог Сам має звершити Свій суд над світом (Дан. 2:34-35).

1. Великий утиск.

Страхиття перед Божим судом порушать всю землю, а особливо — юдейський край (Матв. 4:16; Лук. 21:21). “День Господень” прийде “як знищення від Всемогутнього” (Ісаї 13:6). “Великий утиск” (Дан. 12:1) — “нещасний час для Якова” (Єрем. 30:7), невимовне горе для всього людства (Відкр. 6:19). Страшні будуть ці катастрофи. Наступний порядок подій буде такий:

Зламання сімох печаток і голос сімох сурмів (Відкр. 6:8-11).

Голос сімох Громів і вилив сімох чаш (Відкр. 10:4, 17).

Апокаліпсичний їздець і надходяча світова війна (Відкр. 9:13-21).

Спустошення Єрусалиму та знищення великого Вавилону (Відкр. 17:16).

Похід зо сходу та згромдження військ у долині Армагедон (Від. 18:12-16). Значення чи то сенс багатьох про-

роцтв останнього часу докладно ще не в'яснені. Так, наприклад, ще й досі незнане є значення пророцтва про сімдесят Данилових тижнів (Дан. 9:24-27). Одні кажуть, що це — час від Вавилонського полону до народження Христа, інші — що ці слова відносяться не до Христа, але до антихриста.

Перші толкувателі твердять, що від часу наказу царя перського Артаксеркса про відбудову Єрусалиму (457 до Нар. Христа) сім річних тижнів (себто 49 років) було витрачено на відбудову Єрусалиму (Дан. 9:25, Ездри 7:25), а 63 річних тижнів продовжувалося приготування до приходу Христа, як Спаси. Таким чином, від часу наказу Артаксеркса (457 до Н. Х.) до часу виступу Христа на проповідь (33 рік по Нар. Христа) проминуло всього (457+33) 490 років, або сімдесят раз по сім (сімдесят річних тижнів). Днем же виступлення Христа до праці Божої треба лічити день Його хрищення Іваном Христителем (Луки 3:1).

Докладне витолкування згаданих подій значно складніше, ніж те, що ми його привели тут. Але за браком часу й місця ми подали найпростіше в'яснення.

Інша група викладачів і тлумачів Св. Писання все пророцтво Данила щодо шістидесяти девяти та семидесяти річних тижнів відносять не до Христа, але до антихриста. Одне це показує, яка велика різниця повстає в тлумаченнях, і що докладне, скрупулятно-математичне толкування Слова Божого в багатьох випадках з'являється просто неможливим. Алеж таке скрупулятне тлумачення й не потрібне нам, дітям Божим, бож нам залежить не на докладних термінах і розкладах часу, а на загальній системі Божого плану спасіння людскости.

На цій підставі стоїмо ми й тоді, коли обминаємо докладні тлумачення таких неясних місць Слова Божого, які (наприклад) говорять про кінець світу. Докладне обрахування його дати неможливе, та й непотрібне. Тому Господеві й сподобалося їх не відкривати нам. А тому й ми не будемо ломити голови над відкриттям таємниць, що заховані про такі кінцеві події, як відновлення римської імперії й союзу десятиох

держав "звіря" (Відкр. 13:1; 17, 12:13, 17), обсяг влади звіря та таємниця його числа 666 (Відкр. 13:18), згромадження величезного війська з різних народів, вирішальний бій під Армагедоном (Відкр. 16:16), суд над народами в долині Йосафата (Йоїля 4:12), Богові вороже місто Вавилон та його знищення. Все це — гієрогліфи, себто таємничі написи, що їх ніхто з людей досі не потрапив відчитати або витлумачити.

У наступній голові розглядатимемо події, більш ясні й виразні, що про них говорить Слово Боже.

(Далі буде)

Подав Д. Марійчук, ЗДПА.

Про чудове вздоровлення

2

(Продовження)

Новий Заповіт. Безсуперечний текст з Нового Заповіту щодо цього питання знаходимо в посланні ап. Якова 5:14-18: "Чи хто нездужає між вами, нехай призове пресвітерів церкви; і нехай моляться над ним, помазавши його оливою в ім'я Господнє; і молитва віри спасе хворого, і підійме його Господь".

Тут ми знаходимо, що:

1) Хворому належить ініціатива щодо запрошення пресвітера;

2) Пресвітер повинен помастити хворого оливою й помолитися за нього;

3) Молитва віри рятує хворого (не кожна молитва водночас є молитвою віри). Тут ми повинні признати, що ця обітниця Святого Писання часто занедбується віруючими з великою шкодою для них самих.

Ось тут подаємо підставову науку Нового Заповіту щодо нашого питання:

1) Бог, що є завжди незмінним, уздоровлює ще й тепер, але Святе Писання ніде не каже про те, що Бог бажає уздоровлювати завжди й когобудь.

2) Користуватися середниками лікування й радитися людей науки — Господь не забороняє (2 Цар. 20:7; Ісаї 38:21; Іван. 9:6-11; Дії 19:11, 12; 1 Тим.

5:23; Матв. 9:12). Але в дійсності, кожне вздоровлення, перепроваджене з участю лікарів за допомогою ліків, здійснюється тільки з ласки та з волі Божої.

3) Уздоровлення, що їх ми знаходимо в Св. Писанні, в протилежності до більшості сучасних уздоровлень, були **негайні** (Марк. 1:42), **абсолютні**, а не часткові (Матв. 8:15), **сталі**, а не тимчасові (Луки 7:15).

4) Траплялися випадки, коли Господь **не лічив за корисне** уздоровляти хворого (Филип. 2:25-30; 1 Тим. 5:23; 2 Тим. 4:20). Був випадок, коли Господь відмовився вздоровити хворого (2 Кор. 22:7-10), і то — апостола!

5) Господь приходить до нас під час недуги й, або вздоровлює нас, або зміцняє, даючи сил перенести недугу (1 Кор. 10:13; 2 Кор. 12:9).

6) Христос не завжди вимагав віри з боку хворого (Матв. 9:32; Марк. 7:35; Луки 22:51). Не віра хворого, але його тяжке положення часто було причиною того, що Христос його вздоровлював.

7) Тому що Бог, що контролює закони всесвіту, може їх змінити або за своєю волею й зовсім їх усувати, нам зрозуміливо, що Божа метода полягає в тім, аби не вживати надприродних засобів, якщо натуральні середники можуть допомогти хворому. Господь **може** зробити все, але ми мусимо питати його, чи Він **бажає** це зробити?

8) Мимоволі здивовує незаперечний факт, що Господь подає нам у Св. Писанні тільки один одинокий випадок уздоровлення християнина — це вздоровлення Савла Тарсійського. І це не був випадок звичайної сліпоти.

Перекручування божественних уздоровлень

“За свою душу (себто — за своє життя) віддасть чоловік усе, що має” (Йова 2:4). Цю глибоку правду, що її висловив сатана, завжди мали на увазі ті, що використовували нещастя людське. Коли людина недужа, вона готова всім жертвувати, аби тільки бути здоровою. І тому вздоровлення через віру не є якимсь новим винаходом: його вживалося в усі віки та в усіх народів. Однак “ревність” так званих “уздоровлю-

вачів” нашого часу зроста непомірно від того менту, як медицина ствердила, що 75 відсотків усіх хворих видужували, тільки вживаючи виключно натуральні середники. Від давніх давен чарівники поганських племен ці натуральні середники вживають при лікуванні недужих. Доктор J. L. Nevius з Кореї твердить, що так звані “чудові вздоровлення” практикуються нині в оточенні виключно поганському.

Мормонизм, Спиритизм, так звана “Наука Християнська” — Christian Science (що, до речі, не має нічого спільного ні з наукою, ні з християнством), Римське Католицтво—усі вони надають величезного значення чудовим уздоровленням, що залежать то від духів, то від “святих”, то від різних надприродних незваних ближче сил, то від мощів (реліквій), то від паломництва тощо.

Але справедливість вимагає ствердити, що були й є дійсно святі люди, чоловіки й жінки, що були й є оборонцями Божественного вздоровлення. Тут згадаємо таких, як Др. А. J. Gordon (Гордон), Др. Симсон (A. B. Simpson), Др. Мюррей (Andrew Murray). Кожен з них написав книгу про чудове вздоровлення, й, на жаль, на підставі цих книг, їм іноді пришивають багато такого, чого вони в дійсності ніколи не визнавали, а, навпаки, що вони ганили й осуджували.

Однак, корисним буде зазначити, що Гордон і Симсон, хоч і самі досвідчили на самих собі чудові вздоровлення, обидва вмерли від недуг, від яких, перед кінцем життя, Господь чомусь все таки їх не вздоровив. Гордон помер на запалення легенів, а Симсон на перевалення жил. Не вважаючи на численні молитви за кожного з них, Господь не сподобив їх ласки — дарувати їм вздоровлення, й вони сконали в стражданнях. Др. Мюррей також помер від недуги, якої він намагався позбутися за допомогою лікарів і ліків. Але, все таки, його духовний стан, як знаємо, полягав на тім, що він безперечно підпорядкувався виключно волі Божій: перед смертю він дав своїй дочці таке пояснення того факту, що він лікувався: “Дитино моя, я так бажав би влаштувати ще декілька евангельських зібрань”. Але Гос-

подь не волів мене вздоровити”.

Перше ніж бути певним, що Господь матиме бажання вздоровити хворого, мусимо поставити поважне питання: звідки походить недуга хворого?

(Далі буде)

О. Васил'їв, Бельгія.

3 власного життя

Я був членом католицької церкви до 25 літ. Як тільки почав ходити до школи, мусів учашати й до церкви, а коли не йшов, то за це мене пан катехита бив по руках. Крім того й в школі й вдома люди дивилися з призи́рством. Виглядало так, якби я був стиснутий дротяною камізелькою й в ній ходив до церкви.

Коли мені минуло дванадцять років, захворувала тяжко моя неня. За селом при дорозі стояв дерев'яний хрест, а на ньому прибитий бляшаний Ісус. Біля того хреста я завжди молився до Бога, аби вздоровив мою хвору маму. Але Бог відкликав маму до вічності.

Тому що Господь не вздоровив моєї мами, зробив я такий вислід: “нема Бога”! і все таки після цього пішов на мою першу сповідь. Нема, можливо, більшої події в дитячому житті, як перша сповідь. Довго я розважав про свої гріхи, про які треба було щось сказати священникові. Нарешті, запам'ятав декілька й на сповіді пошепки оповів про них священникові. То була моя перша, але й остання сповідь.

Чотирнадцяти років я виїхав до Відня. В моєму духовному житті це було подією. Дротяна камізелька розкрилася, й я став вільний, як птах. Віденське життя подало до моїх рук чашу світських розкошів, в котрих я втопив всі сумніви й питання, й жив на цьому світі без Бога й без надії. У майбутньому була для мене тільки одна жива річ, тільки один вихід: коли буде так зле, що далі не можна буде терпіти, піду на берег Дунаю, скочу до нього, й буде кінець і життю й всьому.

1914 року мусів іти на війну й 1915 р. разом з одним приятелем опинився в італійській неволі. Завезли нас до кам'яного замку в Фіренцоо. Там замкну-

ли нас за ґрати, як звірів. Тут я мав досить часу для думання, й я весь час мислив про те, для чого я живу на світі, на чому скінчу, чи є Бог, чому є війна, коли й як скінчитьсяс й т. д.?

Неспокій, який поволі гриз мене, часами вибухав в мені страшними вибухами.

По кількох днях до замку прибув новий гурт полонених, а разом з ними один віруючий студент, який потім вказав мені на вихід з безодні й душевної боротьби. Познайомився з мною. Довідався, що потребую допомоги, бо інакше загину страшною смертю. Та я був неприступний. Коли він побачив, що багато говорити з мною не можна, дав мені читати духовний співаник. Читав ті пісні на городі насамоті. Траплялося іноді, що який-небудь полонений заглядав до мене, й довідавшись, що я читаю, із сміхом допитувався, чи я хочу бути святим? Як невіруюча людина, я вмів собі поради́ти з таким пересмішником.

Духовні пісні пробудили в мені тугу по кращому життю, й настав мент, коли з моєї душі, з її глибини видерся як блискавка-вигук: “ти мусиш покращати, що звільненні з полону ти не смієш так жити!”

Але якже покращати? Хто мене введе? Де взяти сили перемогти вибуховий матеріал, що є на дні моєї душі?

В моєму житті я спробував разів сто поліпшитися, але все марно. Чим більше я бажав відмовитися від горілки, тютюну та інших отрут, які цей світ підносив мені в позолоченій чаші, тим більше до них прив'язувався. Якже позбутися їх тепер? Вигуки з душі моєї що-раз міцнішали.

Студент бачив на моєму обличчі душевну боротьбу. Вдалося йому викликати мене на розмову. Вказав мені на знищений мій душевний опокій і на причину цього. Від того часу стали ми з ним довірливими приятелями.

Мій товариш, з котрим я разом попав до неволі, на три дні скорше, ніж я, віддався Господу. Я тим часом зробився тихий, як ягня. Один раз він почав просити мене, аби я молився, та не було в мені ані сили, ані думок до молитви.

Чи знаєш, мій любий читачу, чому? Тому, що в мені був ще старий чоловік; я не був відроджений від Духа Святого, котрий тільки й може навчити людину молитися.

В мойому серці відбувалася дальша боротьба; дві армії — життя й смерти боролися між собою.

Одного дня прийшов до мене той брат — студент і говорив із мною так ласкаво, ніби бачив моє змучене, розбите серце. Питав мене, чи дійсно я хотів би пізнати Бога й цілком йому віддатися. Пополудні ми пішли до покою. Брат говорив мені про велику любов Божу, що відкривається в жертві Ісуса й казав, що треба її прийняти вірою до свого серця. Ми поставали на коліна. Він молився за мене, аби Бог дав мені світло пізнання. Потім я почав кликати до Господа, аби Він дав себе пізнати, аби дав мені світло до життя, вивів мене з безодні, простив мені мої гріхи, дав мені певність до життя, силу, перемогу, аби дав спокій мойому розбуреному серцеві й наповнив його радістю й щастям.

Любий читачу! Чи знаєш ти, що сталося в тім покої? В молитві я спіткався із своїм живим Богом і Спасителем, який дав мені пізнати, що Він є любов, милосердя й вічність; там Бог зняв з мене тягар гріха, впевнив мене в спасінні моєї душі, дав надію на вічне життя з Христом. Сльози лилися з моїх очей. Христос утишив моє розбурене серце, звільнив мене від блуду фанатизму, невіри, злих звичаїв, і нині можу сказати сміливо, що я є чоловік вільний духовно, маю вічне нетлінне багатство, котре не можна замінити жодними скарбами земними.

К. Чермак. Опрац. Й. Ш.

Коли буде кінець?

Є неуки від науки і є неуки від релігії. У першому випадку вони народжуються від поверхового знання природи та явищ життя й тому приходять до атеїзму, матеріалізму, а закінчують воїнничим безбожництвом. У другому випадку неуки народжуються від занадто слабого ознайомлення зо Словом Бо-

жим, історією Церкви та від “дерзновенного” заміру підійняти завісу над таємницями майбутнього й пізнати те, що Господь Бог покищо ховає від людей у області невідомого . . .

З духовного стану таких “дерзновенних” користуються темні сили зла й кидують їх до страшної безодні занепаду, зневіри та розпуки. Це й буде та “бісовська наука”, про яку попереджували нас Апостол Павло (1 Тим. 4:1) та інші великі, мужі віри, перестерігаючи, що сам сатана може маскувати себе під ангола світла, аби запаморочити людину та довести її до загину.

Коли ми відчуваємо певну пошану до науки людської, що принесла нам багато користи та добра, то тим більше ми мусимо зо страхом Божим та богобійним наставленням зближатися до порогу великих таємниць Божих, що лежать на межі відомого й невідомого . . . Смирнене “не знаю” вище та є цінніше від гордого та самовпевненого “знаю”. Про таких “всезнайків” Слово Боже говорить, що як хто думає, що він щось знає, то такий нічого ще не знає. (1 Кор. 8:2). Ці всезнайки особливо люблять хвалитися тлумаченнями пророчих місць Біблії та вираховуванням часу другого приходу Христа на нашу грішну й милу планету . . . Під різними гаслами й назвами ці бідні люди доходять до того, що, приймаючи свої хворобливі фантазії за об’явлення Божі, починають ліквідувати свої земні справи, забирають із шкіл своїх дітей, перестають турбуватися про своє щоденне життя, бо, мовляв, у “цих днях” прийде Христос і всьому буде кінець . . .

Авторові цих рядків довелося бути свідком подібних настроїв на Сході . . . Траплялись навіть випадки, коли невелика група нещасних людей у білому одязі вилізла на клуню й там чекала, що о 12 годині вночі повинна була бути “підхоплена” на небо . . . Захоплюючися, декотрі з них стрибали з клуні на землю й розбивались на-смерть . . . Безбожники, звичайно, подбали, аби використати цей випадок у своїй антирелігійній пропаганді, висміюючи все й усіх.

То був примітивний зразок духовного нецтва, підогрітого темним фанатизмом та убогою фантазією нещасних під-

советських рабів. Тяжко було переконати цих людей. Протверезило їх лише те, що вони не були "підкоплені на небо" й замість того деякі заплатили своїм здоров'ям та життям . . . Потім вони вже стали сто-відсотковими безбожниками та непримиренними ворогами Христа, Котрий не прийшов за ними в район їхньої славетної клуні . . .

Можемо навести яскравий випадок, коли глибоковіруючі люди послухались "пророчиці", викопали собі підземелля, до якого могла сховатися вся їхня громада, й почали складати запаси збіжжя на той випадок, якщо "вогнем буде спалена вся земля, а їм доведеться перебути цю катастрофу під землею" . . . Пізніше вони рятувалися від НКВД й розбіглися, хто куди.

У другому випадку гурток суботників-сіоністів попростував до берегів Чорного моря та кордонів Туреччини в надії, що за ними, згідно "останніх пророчих видінь", 14 нісана повинен прибути однієї національності пароплав і всіх їх забрати до Сіону", де їх мав чекати Христос. Через місяць ці люди були приставлені, але не до Палестини, а за Урал, де вони й загинули в безмежних просторах Сибіру . . .

Ще й сьогодні ми можемо зустрінути не одного "пророка", що буде вам удоводнювати, що Христос уже прийшов (1914 року), і виставлять на доказ пояснення різних горе-теологів першої половини 20 віку, що пророчили прихід Христа в роках 1910, 1932 та 1939 . . . Росалісти, Свідки Єгови, Субітники Апокаліпсису ще й сьогодні продовжують твердити, що Христос уже є на землі, але ми Його покищо не можемо бачити.

Можна було б навести ще ряд прикладів, коли люди глибоковіруючі та високоморальні впадали в лабети сатани й ставали його жертвами. Історія Церкви може розказати нам про численні приклади подібного роду махінацій сатани, коли люди, переступаючи межі дозволених Богом областей невидимого світу, впадали в ересі та тяжкі помилки.

Христос та Його апостоли попереджували нас, що про день Його другого приходу на землю ніхто не знає, а лише Отець Небесний (Марка. 13:32).

Цим попередженням Слово Боже заповнює нас на порозі невідомого й каже, щоб ми були задоволені тими ознаками, що нам указані Христом, а не стукали в зачинені двері таємниць Божих.

І тільки на підставі цих ознак ми маємо право розважати над тим, коли наша історія закінчить свій кривавий рух і зникне в страшних руїнах майбутньої планетарної катастрофи. На "клуню" вилазити ми не будемо, але ці ознаки розглянемо так, як їх подає нам Слово Боже; це ми не тільки маємо право зробити, але ми це мусимо зробити.

Слово Боже відкриває нам вісім підставових прикмет чи ознак, які дають можливість робити певні висновки. Правда, вони, ці ознаки, взаємно переплетені між собою так, що не всякий може побачити границі поміж ними, але загальні контури цих подій є видні, й ми спробуємо їх накреслити.

Перша ознака. Зростання беззаконня та занепад любови між людьми. Наслідком чого на землі почнеться період війн та соціяльних потрясень. Самий звичайний підрахунок показує нам, що за першу половину 20 віку на землі було не менш, як 14 локальних міжнародних воєн, 2 світові війни, 12 міжусобних воєн та численні вибухи громадянської війни в Азії та Південній Америці . . .

Загальна кількість жертв цих війн дорівнюється 65 мільйонам чоловіків, жінок та дітей. Лише одна остання Світова Війна обійшлась людству дорожче, ніж всі попередні війни минулих віків, якщо їх будемо брати разом. Зло та руйнація життя людей стали розповсюджуватись на землі кроками величезними.

Друга ознака. — Поступове зникання з державного та суспільного життя народів світу правопорядку та засад християнської моралі (Римське право та Біблія). Поступове втілення в світ "тайни беззаконня", бо "утримуючий" її вже забирається з людського суспільства (2 Сол. 2:6-8). Сили, які утримували "таємницю беззаконня", то були держави, знищені цими війнами. Коли ці держави були навіть номінально-християнськими, все ж таки вони існували на засадах стародавнього римського та міжнародного права, на Біблії або на ти-

сячолітніх традиціях своїх (Китай, Японія, Індія, Турція, Близький Схід). Але коли ці війни знищили 9 монархій, 10 королівств самостійних та біля 50 васьольних, основи людської суспільности були підірвані, а історія наша покотилась донизу на колесах ненависти та клясової боротьби. Якщо згадані нами держави були “від Бога”, то на руїнах держав, що були знищені протягом цього півстоліття, повстала нова держава “таємниці беззаконня”, себто анцихриста, котрий уже прагне простягти свою диктатуру на всю землю. Одна третина людства вже поклонилась цій диктатурі (Відкриття 13:8). Сьогоднішній світ страшенно полівів не тільки соціально, але й ідеологічно. Лівіше сьогоднішнього людства є вже царство сатани та його “анголів”. І тяжко сказати, чи можна сьогодні ще врятувати наш світ від останнього стрибка в обійми диявольської безодні.

Третя ознака. — Одночасно з цими подіями людство почуло проповідь Євангелії більш, як на 1,000 мовах та говірках (Матв. 24:14). І коли ввійде повне число поганів до Церкви Божої, проповідь буде закінчена.

Четверта ознака. — Тільки за нашого часу, коли заіснувала така організація, як Рада Безпеки, пророчі слова Апостола Павла здійснюються (1 Сол. 5:3).

Але про “спокій та безпеку” сьогодні вже говорять не лише в цій слабосильній установі, а й по всіх усюдах. “Спокою та безпеки” нема й не буде, бо “таємниця беззаконня” вже в русі та в дії. Атомова енергія та бомба з водню ще більше підогріватимуть ці безнадійні розмови про безпеку. “І тоді несподівано й прийде на них загибель”.

П'ята ознака. — Міжнародні війни перетворюються в війни громадянські, а революції розруйнують усі підвалини старого світу: політичні, соціальні, релігійні. Страшні події, що їх предбачав апостол Яків (1-5), виявляються в справжньому своєму страшому обличчі. “Чотири ремісники” (Захарія, 1:20) будуть “збивати роги народам”. Увесь світ стоїть перед жахливим привидом всесвітнього большевицького союзу.

Шоста ознака. — Три євангелісти говорять, що на “початку літа” повинна

розпустити своє листя “смоківниця”, а з нею й решта дерев. Без сумніву, що смоківниця символізує собою ізраїльський народ, який нині вже почав “розпускати” своє віття. Протягом двох тисяч років ця “смоківниця” не мала можливості “розпускатись”, а нині вона знов сидить на своєму ґрунті й відживає. А з нею й усі дерева. Коли на початку 20 віку на землі було 55 самостійних держав, то сьогодні лише в ОН ми нараховуємо 59 прапорів, а поза межами її лишилось не менш 30 націй великих і малих. Навіть такі народи, як цейлонці, мадагаскарці та інші, про яких ніхто раніш і не чув, — навіть такі народи забажали мати свою державу і стати самостійними. Національні питання великих і малих народів нині будуть розв'язані в сенсі пророчих слів апостола Павла.

Сьома ознака. — Деморалізація всього людства. Переслідування та гонення християн, а також і інших релігій. Пригасання віри та релігії по всьому світі. Як перші християни входили до світу через Голгофу, так останні християни вийдуть із нього через страждання та тортури. І тоді збудуться слова Христа: “Коли прийде Син Людський, чи знайде Він віру на землі?” Лишки християн, що вістануться після цих страждань, будуть тими, хто “схоплений буде разом із воскреслими і підійнятий на хмарах назустріч Господеві”. Бо інакше не спалося б жодне тіло.

Восьма ознака. — Неминуча Третя Світова Війна. Загибель третини людства. Загибель цивілізації та культури. . . “Святі будуть переможені” . . . “Таємниця беззаконня” розчистить дорогу для анцихриста, і він тоді займе своє місце в “храмі Божім”.

Так виглядають вісім основних ознак, про яких говорить нам Слово Боже. Але не жахайтесь, бо всьому цьому належить бути.

“І тоді прийде кінець”.

Тільки тоді, коли всі ці ознаки виявляться в повному своєму значенні та розмірі. . . Якщо у Бога тисяча років, як один день і один день, як тисяча років, то ми не можемо (й не маємо на це права) рішати питання, якого дня або якого року прийде Христос. І на-

вільно грішно займатися подібними вкладками, бо ми не знаємо Божого часу і Божого плану.

Але ми знаємо те, що цей час дуже наблизився . . .

Будемо ж так жити, щоб нам завжди були приготованими до зустрічі цих страшних подій, що напосілися над нашою грішною землею, чи будуть вони за рік-два, чи може людство ще схаменеться й покається, і Господь протягне ще людське життя на пару десятків років . . .

Будемо ж пильнувати, бо не знаємо, в який час прийде наш Господь.

“Той, що свідкує, говорить оце: Так, — незабаром прийду. Амінь. Прийди, Господи Ісусе!” **П. К-й, ЗДПА.**

Поки маємо час...

Ми живемо в часах особливо важких. Дивлячись на сучасні події світу через слово Боже, ми бачимо виразно, що людство наближується скорою ходою до якогось незвичайно страшного удару, а може вже й до свого остаточного кінця. Хвороблива воєнна психоза людських змучених душ не покидає. Божок атеїзму і матеріалізму зміцнює свої ключові позиції в світі сатанинською силою з великим успіхом. Людська гордість проти Бога доходить до своєї найвищої точки. Дух себелюбства, злоби та ненависти робить страшенну руйнуючу роботу поміж усіма народами світу. Людське життя суспільне переходить добу незвичайних потрясень і переворотів. Мільйони скитальців різних національностей і рас під гнітом страху та всяких скитальницьких невідгод мандрують по різних країнах світу немов у добі стародавніх мандрівок народів або середньовічного варварства. Дійсно, “чудні й страшні речі діються на цій землі”. (Єрем. 5:30).

І ось ці тяжкі часи відзначилися на нашій суспільній житті тією відомою прикметою, що й з-між нашого українського народу сотні тисяч скитальників розсіпалися по широкому Божім світі. У цьому великому гурті нашого страждуючого та обездоленого народу

міститься чималий відсоток нашого віруючого братства. Бог післав нас не без цілі на цю скитальчу дорогу. “Тоді ті, що були розпорошені, ходили та Боже слово благовістували” — ось це наше післанництво, ось це Богом докладене на нас завдання супроти нашого розсіпаного народу по різних континентах світу. (Дії 8:4; 11:19-21).

Не шукаймо на скитальщині багатства й марної слави, бо за ці гріхи зажерливості та себелюбства Бог покарав нашу дочасну Батьківщину, наш народ і наших батьків, які тепер у нужді, горі та утиску проживають свої сумні дні. Не шукаймо свого, а шукаймо Христового. Не про свої тільки справи дбаймо, а глядім на загал та на діло Боже серед нашого народу. “Нехай не шукає ніхто свого власного, але кожен — що ближнього” (1 Кор. 10:24).

Бо ось ця проклята та вперта зажерливість, ось ця “пожадливість тілесна” і “пиха життєва” — нанесли не мало горя нашому народові, який за ці гріхи поносить тяжку відповідальність перед Богом. Ми маємо поза нами тяжкий досвід у цьому відношенні, ми перейшли наглядну школу, ми бачили на ділі що “горе багатим”; тож, бережімся цього страшного гріха зажерливості й себелюбства.

Бог любить наш народ. Він хоче спасти його. Він наділив його усякими благами своїми. Він розбудив між нашим народом багато вірних мужів своїх, як Рябошапку, Онищенка, Ратушного, Цимбала, Сковороду та багатьох інших для благовісткування Христової Євангелії “во спасіння вірних”. Господь і тепер напоминає наш розпорошений народ: “Покайтеся і віруйте в Євангелію!” (Мар. 1:15). Він любить нас, але ми не слухаємо Його і тому нам горе!

Ми, віруючі християни скитальники “в розпорошенні” маємо велику радість і щастя, що Бог післав наперед нас і нашого рідного та дорогого журналу “Післанця Правди”.

Чим є для нас “Післанець Правди” на скитальщині (на далекій чужині)? Його значення для нас є незвичайно велике й цінне! Якщо яканебудь (не безбожна) світська газета чи книжка на нашій рід-

ній мові дасть нам на чужині приємність, розбуджує в нас милі спомини, підбадьорює та зміцнює нашого духа, оживлює надію, поглиблює пам'ять про рідне і нав'язує з ним нашу любов, — то "Післанець Правди" займає у цьому ділі для нас віруючих перше і верховне місце.

"Післанець Правди" є для нас на скитальщині не тільки мертвим паперовим предметом. Він є для нас духовним носієм великої ідеї дійсного християнізму та ідеї тієї частини нашого рідного народу, яка прагне служити Божим ідеалам в дусі Христової Євангелії. Він є для нас нашим гідним представником перед іншими церквами й громадами нашого розпорошеного братства. Він нагадає нам щасливе минуле про діло Боже серед нашого народу в нашій рідній дочасній Батьківщині. Скільки раз візьмемо "Післанця Правди" до рук і поглянемо на нього з любов'ю, то нашими духовними очима ми бачимо тоді нашу рідну Галичину з її прекрасними Карпатами, бачимо багату й розкішну Волинь, та журливе Полісся, бачимо рідні села й міста, згадуємо ті багатолюдні та чудово благословенні наші братні зібрання й конференції, а також курси, євангелізації, місійні подорожі; згадуємо миле та любе братство з його вірними робітниками, з його палкою і нелицемірною Христовою любов'ю, з його високим духовним життям і візерцевими порядками, з його терпіннями за правду, з його ширими жертвами і посвятами на діло Боже; згадуємо братство колись цвітуче й співаюче, а сьогодні розпорошене та занурене в смутку й сльозах. А такого духовного й зміцнюючого контакту з нашим гарним минулим на євангельській ниві поміж нашим народом не може дати нам жоден інший часопис ані журнал окрім "Післанця Правди". Бо "П. П." "родився" там де ми, він з нами виростав, робив з нами спільну роботу на Божій ниві в ріднім краю, а тепер з нами розділює долю на скитальщині . . .

Як би хто не критикував "Післанця Правди" в думці себелюбній, то все ж таки "П. П." займає перше місце в сучаснім видавництві нашої євангельської

преси. В ділянці духовного життя нашого розсипаного братства по цілому світі "Післанець Правди" робить велику й дуже корисну роботу. Про це не треба жодних коментарів, бо про це добре знає кожен його щирий приятель. Тому "поки маємо час" берім усі активну участь в духовній праці між нашим народом при допомозі журналу "Післанець Правди". Збільшуймо його під кожним оглядом і збагачуймо його всіма нашими зусиллями. Всі однодушно підтримуймо його духовно й матеріально в його великій та благословенній роботі. Це не є "бизнес" редактора чи якоїнебудь спілки видавничої, а це є велика Божа справа і робота. Всяка подана поміч "Післанцеві Правди" є поміччю Божому ділові для спасіння нашого рідного народу. При тім пам'ятаймо слова нашого Господа Ісуса Христа: "Давайте — й дадуть вам; мірою доброю, натоптаною, струсненою й переповненою вам у подолок дадуть. Бо якою ви мірою міряєте, такою відміряють вам". (Лук. 6:38).

Отже, "поки маємо час, всім робімо добро, а найбільш одновірним" (Гал. 6:10).

I. Кубрин, Канада.

Вислухана молитва

(Оповідання)

Недалеко за Млинівцями простягнувся довгою смугою густий грабовий ліс. За лісом блищало прозорим плесом повноводне озеро, а далі тягнулися зелені ниви пшениці, пахуча гречка і тихі волинські хуторі. Колись мешканці Млиновець любили свій ліс, виходили туди з дитворою, влітку збирали суниці, горіхи, а восени гриби. Тепер вони не мали права зближатися до свого власного лісу, бо від трьох тижнів приїхали туди якісь озброєні люди, отаборились в лісі і навіть сторожа, старого Прокопа, прогнали до села. Що це були за люди, то ніхто не знав. Одні казали, що це були полонені, другі говорили, що втікачі з розбитої в місті в'язниці. Вони розмовляли якоюсь незнайомою мовою, приходили п'яні до села, грабували людське майно, забирали худобу.

Деякі з розпусних хлопців з Млиновець також пішли до лісу й пристали й собі до озброєних людей. Між ними був також Юрко Панька Коваля. Серед білого дня він приходив до свого села, з недбало перекинутою через плече рушницю, з причепленими коло паска гранатами. Він був гордий, байдужий і здавалося йому, що немає на світі нікого, хто міг би з ним тепер рівнятися.

Коли він одного разу прийшов до своєї хати напитися молока, батько заступив йому дорогу, взяв рукою клямку дверей і сказав:

“Не підеш більше, Юрку. Ти робиш сором старому своєму батькові. Маєш залишитися вдома, а те непотрібне сміття поскидай з себе, щоб я його й не бачив . . . Я прошу тебе, сину . . . Послухай батька”.

Але Юрко не слухався. Він злегка відіпхнув руку батька від себе й вийшов на подвір'я. Панько пустився за ним.

“Слухай, Юрку — просив бідний батько, — коли не хочеш залишитися вдома, то прошу тебе лише про одне: не смій ніколи підняти руки на чиесь життя. Пам'ятай це! Кожне життя — це дар Божий, а всі люди є собі брати й ти не смій пролити людської крові, відібрати комусь його життя . . . Я молитимусь за тебе, аж поки ти не повернешся до свого батька назад . . . Буду чекати тебе . . .”

Батько говорив крізь сльози, але Юрко зневажливо махнув рукою, пішов стежкою поміж коноплями, навіть не оглянувшись. В його молодому тілі вирувала буйна кров і що йому там були слова батька! Він молодий і він сам собі пан.

Коли Юрко сховався за садом, Панько повернувся до хати, впав біля лавки на коліна й довго плакав і молився. Він почув себе в цю хвилину самотнім, забутим, осироченим. Одиноким його син і цей залишив батька на старості літ. Панько молився і знав, що тільки один Господь може допомогти йому в його безмежнім горю.

Юрко, опинившись в лісі, запізнався з провідником озброєної групи й за якийсь час став його правою рукою. Вони незабаром залишили млиновець-

кий ліс, рейдували днями й ночами, переходили села й міста, а за собою скрізь лишали пострах і криваві сліди. Юрко віддався розпусному життю, бачив страшні речі, які робили його товариші, забув про рідний дім, за прибитого горем старого батька. Але самих батькових слів він чомусь ніяк не міг забути. Вони завжди брели в його душі і пробуджували приспане сумління.

Минуло багато днів. Юрко був разом з своїми товаришами серед густих лісів далекого Полісся. Сидів у лісничівці, оперши голову на руки. Під стіною на дерев'яній лавці, простягнувшись на весь ріст, спав твердим сном провідник їхньої групи Відвага. Він повернувся над самим ранком з хуторів, приїхав п'яний, привіз багато награбленого людського добра, а тепер спокійно собі спав. Для Юрка тепер була найкраща нагода позбутися свого провідника і свого противника, з яким вони від довшого вже часу живуть в незгоді. Сталося це з малої дрібниці, але воно обернулося в люту ненависть, у пімсту. Юрко не раз примітив уже, що Відвага шукає нагоди позбутися Юрка, а Юрко також почав шукати такої самої нагоди. І ось тепер вона надійшла. Юрко сидів, думав, думав, а потім встав тихо, взяв із стола великого ножа і підійшов до лавки під стіною. Він думав, що найкраще буде ось так ножем. Стріл почують друзі, що сплять в наметах навколо лісничівки, а ніж тихо зробить своє діло. Юрко тримав ножа і бачив, що його рука почала тремтіти. Це ж уперше в житті він має звершити таке страшне діло, але звершити його він мусить у власній своїй обороні. Юрко затримав у собі віддих, обережно поступив крок до лавки і закачав правого рукава маринарки. Противник же його спокійно спав. Велика його голова глибоко впрнула в м'яку білу подушку, а буйне волосся хвилясто розпливалося й падало аж на поруччя лавки. Usta його були трохи відкриті, одна рука лежала на грудях, а друга звисала на саму долівку. Юрко вже рішився зробити останній крок, збирався піднести праву свою руку, але нараз, мов живий образ, став в його уяві рідний батько. І в Юрковому серці знов тихими струнами забре-

ніли батькові слова: “Не смій ніколи підняти руки на життя людини! Пам’ятай це! Життя — це дар Божий”. Юрко безвладно опустив руку. Йому стало соромно й лячно. Він положив ножа на стіл і сів на стілець під стіною. Сидів у глибокій задумі і не смів навіть ворухнутися. Але нараз нова сила, нова мужність вступили до нього, він поспішно встав, схопив ножа й поступився до свого неприятеля. Він ступив так необережно, що зачепив ногою стільця, на якому сидів і перевернув його на долівку. В цей самий час Відвага відкрив очі. Юрко стояв біля нього з ножем у руці, блідий, мов полотно. Відвага зірвався на ноги:

“Що ти намірявся зробити? — запитав він суворо Юрка. — Але Юрко не міг нічого вимовити. Він винувато стояв посеред хати, дивлячись просто у вічі своєму неприятелю.”

“Що це все означає? — запитав знов. — Хотів позбутися мене, що? Я це вже давно знаю! . . . Кажи, хотів позбутися мене? . . .”

“Так, хотів — признався Юрко. — Ти ж знаєш, що між нами є незгода і це не повинно тебе дивувати. Ти хочеш мене позбутися, а я хотів тебе. Я мав тепер добру нагоду, але не зробив цього. Якась сила стримала мою руку . . . Пригадав свого батька, який казав мені колись, щоб я не важився на когось піднести руки. Тому не міг зробити й тобі зла. Не міг . . . Давай розійдемося по згоді . . . Лишайся собі тут, а я піду до батька, повернуся додому . . . Не можу далше так бути . . .”

Юрко затих. Стояли мовчки якусь хвилину. Потім Юрко все йому оповів, як найближчому своєму приятелю, як батько його просив не йти такою дорогою, як батько обіцяв молитися за нього, аж поки він не повернеться назад з дороги гріха і зла. Відвага глибоко задумався. Сперся на стіл і сидів нерухомо, важко дихаючи. Потім підійшов до Юрка, положив свою руку на його плече й сказав:

“Як бачу, Юрку, то твій батько віруючий. Моя мати також вдома віруючою була. Може чув, євангелістка. Коли я йшов з дому, плакала, схилившись на моє плече. Просила, щоб я молився,

читав Євангелію. Я ж забув давно слова матері. А колись я також ходив на зібрання з мамою, деклямував вірші біля ялинки, коли був малим, потім співав у хорі . . . Давно це було, Юрку, але ось тепер пригадалося чомусь . . .”

Сиділи знов мовчки. В хаті було тихо. За вікном світило сонце.

“Як ти думаєш, Юрку, чи може Бог мені простити все це, що я робив — почав Відвага. — Ти ж знаєш все, що я робив, ти бачив? Га? Скажи?” . . .

“Не знаю, — тихо виговорив Юрко. — Мій батько знає. Він читає Євангелію й казав завжди, що Бог прощає людині найбільший гріх, коли людина кається й перестає грішити. Батько мій завжди так казав . . . Я знаю, що він молиться за мене, я це відчуваю. Я не спокійний . . . Добре, що я тобі не зробив того, що намірявся. Прости мені...”

Юрко затих. Стояв якусь хвилину біля вікна, потім зробив два кроки до Відваги, простягнув йому свою руку й сказав:

“До побачення . . . Я йду й повернуся до батька. Досить . . . Не можу так далше . . .”

Але Відвага не подав йому руки. Він вийняв з кишені револьвера, якісь кулі, кинув це все під стіл, одягнув маринарку, кашкета й звернувся до Юрка:

“І я піду з тобою, Юрку . . . Дозволь піти нам разом. Коли Бог мені простить, то я хочу почати нове життя . . . Повернуся додому . . .”

Вони вийшли з лісничівки, зачинили за собою двері й пішли стежкою в напрямку поля. Десь далеко в лісі кувала зозуля. Довгі проміння сонця пробивалися крізь лісну гушавину й падали на стежку.

Вони освітлювали Юркові й Відвазі нову путь. **М. Подворняк, Канада.**

Моліться за “Післанця Правди”, його працю та співробітників. Не забудьте про те, що журналу висилається безплатно багатьом скитальникам у всіх країнах світу. Поширюйте “Післанця Правди”. Піддержуйте його. Допишуйте до нього. Поспішіть передплатити його на цей 1950 рік для себе й для скитальників.

І В А Н К У Р І В Ч А К

(Посмертна згадка)

У середу 3 травня члени українсько-польської Церкви баптистів у Фраквилі та їхні гості з околиць і з дальших міс-

цевостей відпровадили на вічний спочинок тіло брата Івана Курівчача. По недовгій але тяжкій недужі й операції брат тихо й спокійно в повній згоді з Господом та Його святою волею, у неділю 30 квітня, о год. 9 увечері відійшов до вічної оселі, куди поривався під час свого християнського життя. Як мирно й лагідно йшов за Христом упродовж земної дороги, так спокійно й до свого Спаса пішов.

Народився брат у селі Коросно, пов. Добромиль у Зах. Україні 7 січня 1881 року. Відбувши військовою службу в австрійській армії та попрацювавши перед нею й після неї якийсь час на залізниці при рідному селі, пустився брат 1907 року за океан шукати кращої долі. Тут шукав заробітку на різних роботах, а найдовше служив при залізниці в Деляно, Пенна., де по приїзді до Америки й оселився. Тут незадовго перед другою всевітньою війною він разом з іншими земляками пізнав Правду Бо-

жу через бр. Василя Курівчача й 9 серпня 1936 року прийняв від бр. Павла Барткова святе по вірі хрищення. Ця голосна в Фраквилі та його околицях подія гоміном пролунала в тому місті, зібравши тисячі глядачів і десятки віруючих, що з Філяделфії, Честеру та інших місцевостей прибули спеціальним вагоном залізниці до Фраквилу.

Віддавшись Господеві, брат Іван Курівчак був прикладом глибоко віруючої, щировідданої Богові людини. Не тільки словами, але всім своїм життям він визнавав Спаса й служив йому всім, чим міг. Тож, не диво, що не тільки його тілесна, але й духовна родина, усі його любили й глибоко шанували.

І тому на похорон його прибула не тільки вся тілесна рідня, але зібралися й рідні по духові. Поспішили на сумну урочистість теж і брати-проповідники — Павло Бартків і редактор "Післанця Правди" Л. Жабко-Потапович з Честеру й бр. Дм. Гентош з Філяделфії, що колись з бр. Ів. Курівчачом прийняв і Слово Боже, і св. Хрищення.

У домі небіжчика ввечері 2 травня відбулося при відкритій труні урочисте зібрання, що пройшло з благословенням Божим. А на другий день усі зібрані, відпровадили брата до місця вічного спочинку.

Покійний залишив по собі трьох синів, чотирьох дочок і шістьох унуків, що щиро його любили та втрату його оплакали ревними сльозами.

Залишив брат і численну духовну родину, що втрату його відчула вона надзвичайно боляче. Бо він щиро любив Господа, Його святе діло й Його дітей, та їм вірно служив. У його особі й наш журнал стратив діяльного опікуна та добродія.

Нехай же йому вільна американська земля буде пером! А небесні оселі нехай будуть місцем вічного спочинку його християнській душі, що так любила свого Господа й Христа. **Учасник**

Хто не одержав якогось числа або декількох чисел "Післанця Правди", нехай з ласки своєї напише до Редакції про це, й ті числа зараз будуть йому вислані.

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ

(Докінчення з сторони 2-ої)

ін. У Беніто брат покладає багато сил задля праці серед молоді та в церкві. Цьогорічна зима своїми морозами тут дуже дошкулила людям, але віруючі не злякалися та й перемогли її гарячою любов'ю до Господа та Його діла: вони zorganizували біблійно-диригентські курси. Викладачами були брати В. Гелець (наука Слова Божого й гомілетика), С. Бичковський і Воробій (музика, спів, мови україн. й рос.). Курс тривав два місяці. Багато радості справив нам усім брат Ст. Сорока, що своїм чудовим співом славить Господа. Чимало ми маємо й тягарів і смутків, але чи варто про них писати, коли так багато щастя й радості дав нам Господь?

Місцевий

★

Сан-Пауло, Бразилія. Це місто, столиця держави тримає ім'я святого Павла та має понад два мільйони мешканців. Тут є багато наших людей з Вел. України, Басарабчини, бувш. Польщі тощо. Вільність релігія — повна: хоч держава переважно католицька, але влада не забороняє вірити й служити Богові як хто бажає. Навіть зібрання під одвертим небом можна влаштувати тут. Тому тут сила церков різних християнських віровизнань, а серед них — багато баптистських. Є аж чотири рос.-україн. баптистські церкви, що їхні члени переважно наші українські земляки.

Молодь першої бапт. церкви під проводом пресвітера Симона Молошенка, диригентки Любови Молошенко та проводячого молоді бр. Пилипа Залевського виявляє жваву діяльність, відвідуючи різні дільниці цього величезного міста, столиці Бразилії. З хором та оркестром вони відвідують парки, школи, різні конференції, з'їзди, майдани та вулиці, влаштовуючи всюди зібрання. Бувають також і в'язницях.

Бразилія щороку згадує своє визволення з-під окупації португальської влади. Усюди свято й урочистості. Наша молодь використовує цей час якнайкраще, аби звістити Євангелію якнайбільшому числу людей. Отож, і цього

року виїхали ми всі потягом до ст. "Кампо Лімпо", де є переходовий табір прибуваючих з Німеччини скитальників. Прибувши до табору, хор під проводом сес. Любови Молошенко розпочав зібрання українською піснею "Не покину Я вас, не забуду". По пісні гримнула оркестра, а тоді с. Левашівна почала деклямувати вірша. Пастор Єней Тогніні помолвився в португ. мові, хор заспівав "Отче наш" а тоді поллялися проповіді в мовах португ., рос. і українській. Хор співав у тих же трьох мовах. Проповідували брати — Єн. Тогніні, Мик. Потапов (рос.) і пишучий ці рядки (укр.). Бр. Левашів грав чудово на гармонії, а сес. Зоя Пилат деклямувала зворушливо укр. мовою.

Іншого вечора влаштувала та сама молодь зібрання на виллі Просперідаде, на передмістю столиці, де є багато скитальників. Як тільки хор заспівав, а оркестра заграла, почали сходитися люди. Українські пісні стягнули силу наших скитальників. Зібрання розпочалося молитвою бр. пресвітера Молошенка. Далі промовляв бр. Петро Бабан, потім бр. Юстин Галкин, а потім — підписаний. Закінчив бр. Залевський. Проповіді в трьох мовах притягнули увагу й серця соток людей, що довго ще не хотіли розходитися після того, як бр. диакон Андрій Білан закінчив зібрання молитвою.

Господь рясно благословляв нашу молодь і старших віруючих у Його святій праці.

Ілля Майкут

★

Торонто, Канада. Вже довший час відчувалась пекуча потреба відкрити в Торонті українські богослуження євангельських християн Баптистів. За волею Божою урочисте відкриття такого богослуження відбулося дня 30 квітня 1950 року о годині 4 пополудні в приміщенні Злученої Церкви при вулиці Квін 423. Потрібне підготовлення зробила ініціативна група, яка замешкує в місті Торонті. На це особливе свято прибули гості з Чикаго, Дітройту, Віндсору, Гемілтону, Вірджілу, Сен-Кетрин та з других міст. Урочистість була відкрита при участі около 200 душ піснями "Браття всі радійте . . ." і "Вже сонце засіяло . . .", читанням Слова Божо-

го (Пс. 118:19-26) і молитвою. Головним промовцем був спеціально запрошений проповідник укр. церкви баптистів в Дітройті бр. В. Бура. Його проповідь була дуже актуальна, сильна і зворушуюча до сліз. Також представники українських евангельських церков передавали започаткованій укр. церкві еван. христ. баптистів в Торонті свої щирі привіти й побажання Божого благословення; це були пастори: Стендрет, Боровський, Фесенко і Крат. Також були прочитані привіти і побажання від слідувачів наших передових братів: П. Кіндрата, генерального секретара нашого братства Західньої Канади, І. Романюка — президента союзу нашого братства в східній Канаді, П. Барткова — президента Укр. Міс. і Біб. Товариства в Америці, і Л. Жабка-Потаповича, редактора "Післанця Правди".

Один з визначних гостей між іншим сказав, що тільки українська Церква Євангельських Християн Баптистів є спроможна перетворити духовно наш український нарід у народ Божий. Господь благословив і збір добровільних пожертв на діло Боже. Прекрасно співали два квартети і один дует. Співала родина Тодоруків, мама і донька Осиповичі, брати Ревко, Богдан Кубрин, сестри: Світлана Колісниченко і З. Луцик. Остання сказала також дуже гарну деклямацію: "До праці . . ." Братні привіти передавали також бр. С. Підгорецький з Віндзору й бр. Блонський з Чикаго. Богослуження закінчено молитвою подяки і благанням про поміч Божу для дальшої праці між нашим народом. Просимо все братство наше в Америці і Канаді молитися за започатковану нашу працю у Торонто.

Присутній

Недільна шкілька

Неділя 2 липня (July 2). Яків пережив тяжку боротьбу в душі й у житті: Бог шукав його, і він обіцяв служити Богові. Та він сам і його рідня відтягались від цієї обітничі задля марноти світу цього. Але Бог Своєю любов'ю до них переміг їх і зробив їх своїми дітьми.

Текст: 1 Мойс. 35:1-7, 9-12.
Золотий вірш: 1 Мойс. 28:15.

Неділя 9 липня (July 9). Мойсей провадив свій народ до Бога. Він одержував від Бога накази й передавав їх докладно людям. Його метою було — підбавити людей не під свою, але під Божу владу. Тому все те, що люди жертвували Богові, Мойсей не забирав собі, а віддавав на діло Боже. Народ служив Господеві не тільки словами, серцем і душею, але й приносами матеріальними.

Текст: 2 Мойс. 19:16-25; 35:4-5, 21.
Золотий текст: 2 Мойс. 19:5.

Неділя 16 липня (July 16). Рут — символ (приклад) родинної вірності. Увішовши до родини Ноєми, Рут полюбила не тільки нову родину, але й її Бога, й її народ, й її мову, й її батьківщину. А полюбивши їх, залишилась їм вірною на все життя. Зате Бог благословив її так рясно й щедро.

Текст: Руті 1:8, 14-22.
Золотий вірш: Руті 1:16.

Неділя 23 липня (July 23). Самуїл — справедливий суддя. Усе своє життя він віддав на службу Господеві й народові й служив їм щиро. І хоч міг вимагати за свою працю особливого винагородження, не вимагав і не кривдив народ Божий.

Текст: 1 Сам. 7:3-6, 15-16; 12:1-5.
Золотий вірш: 1 Сам. 3:19.

Неділя 30 липня (July 30). Давид — цар, що шанував Бога. Від днів дитинства віддав він серце Богові й ніколи не вирікався його. А коли й падав, то зараз каюся й вертався до Бога. За це шанував Бог його та його нащадків.

Текст: 2 Сам. 7:1-6, 17-22.
Золотий вірш: 2 Сам. 7:22.

Неділя 6 серпня (August 6). Ілля — відважний пророк, що твердо й становчо вірив Господеві. Своєю вірою він викликав віру й у народу, що був покинув Господа, а пішов за поганськими богами. Хоч Іллі загрожувала смерть від поган, він не здався на їхню ласку,

але слухався тільки одного Господа Бога.

Текст: 1 Цар. 18:30-39.

Золотий вірш: 1 Цар. 18:21.

Неділя 13 серпня (August 13). Езра — вияснювач Божого Слова. З любов'ю й вірою до Господа та Його Слова, Езра читав це Слово народові й вияснював його людям. Через це народ знов навернувся до Господа й розпочав нове, радісне життя в відбудованому Єрусалимі.

Текст: Неем. 8:1-10, 18.

Золотий вірш: Неем. 8:10.

Неділя 20 серпня (August 20). Іван Христитель — проповідник каєття. Закликаючи народ кидати старе життя, гріховне й нечисте, Іван Христитель приготував людей до прийняття Христа та Його святої науки. Без каєття й направлення старих провин і переступів не може прийти нове відроджене життя.

Текст: Луки 3:7-20.

Золотий вірш: Луки 3:8.

Неділя 27 серпня (August 27). Марія, мати Ісуса по тілу, була приготуєна до того, щоб вірити в Нього, як у свого Спаси. Світське оточення перешкождало цьому, але Марія, приготуєвана своїм Божественним Сином, згодом увірвала в Нього, й разом з апостолами та першими християнами признала, прийняла й прославила Його, як свого особистого Спаси Христа.

Текст: Луки 1:46-48; 2:48-51; Мрк. 3:31-35; Ів. 19:25-27; Дії Апост. 1:14.

Золотий вірш: Луки 1:46-47.

Різне

★ **Всесвітній Конгрес Баптистів** відбудеться в Клівленд, Огайо, в днях 22-27 липня ц. р. Відкриття Конгресу розпочне в суботу 22 липня по полудні Президент ЗДПА Гари С. Труман урочистою промовою в клівлендському міському стадіоні. О год. 6 вечора, зараз по промові п. Президента, розпочнеться процесія груп усіх народів світу, представлених на Конгресі. У тому урочис-

тому марші будуть, отже, окремі національні групи, кожна під своїм національним прапором і в своїй народній одежі. Усіх національних груп, досі зголошених, є понад п'ятьдесят. Секретаріят Конгресу має вже зголошення й від національних груп слов'янських народів — українського, польського, російського, чеського, білоруського, словацького, хорватського тощо.

Пригадуємо всім бажаючим бути на Конгресі, що вони повинні вислати 5 дол. і зголошення по адресі: The Baptist World Alliance, Committee on Arrangements, Rev. D. R. Sharpe, Chairman, 900 Schofield Building, Cleveland 15, Ohio.

★ **Новий Закон** про допущення ще двох соток тисяч скитальників із Німеччини, Англії та інших країн розсіяння вже пішов на підпис Президента. Усі наші церкви повинні подбати про найшвидше використання цього закону по 1 липня, аби притягати до церков якнайтальщину. Це — святий наш обов'язок.

★ **Набувайте нові книжки. "З бурхливих днів"**. Збірка чудових поезій про скитальщину та страждання українського народу та пережиті ним жахи під час другої всесвітньої війни. Ціна 1 дол. Дістати можна в усіх редакціях еванг. часописів або в автора — по адресі: Rev. G. Domashowetz, 956 Meade Ave., Scranton, Pa.

"Свята війна" Джана Боняна, перекл. Дра Ів. Кмети, видано коштом бр. й сес. Й. Шкула, видавництво "Християнського Вісника". Вінніпег 1945 р. Ціна 85 цент.

★ **Передплачуйте духовні журнали: "Християнський Вісник"**. Редактор проповідник П. Кіндрат. 355 Parr St., Winnipeg, Man., Canada.

"Українська Нива", орган Укр. Міс.-Бібл. Т-ва в Канаді. 527 — 20th St. West, Saskatoon, Sask., Canada.

"Біблійні Питання". Редактор проповід. Мойсей Е. Гітлін. Correspondence Bible School 4542 West Wrightwood, Chicago 39, Ill. U. S. A.

★ **Зміна адрес: Rev. O. R. Harbuziuk, 2504 W. Potomac Ave., Chicago, Ill. — Rev. Z. Reczun-Panko, 257 Barton St. West, Hamilton, Ont., Canada.**

Л ДУГА І ПРАВА

ГЕОГРАФІКА І СЕЛІ
А. КОСТЮКОВА І О. БОРИСЛАВ

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Заснований 1 січня 1927 року

Ч. 9-10

ВЕРЕСЕНЬ-ЖОВТЕНЬ — SEPTEMBER-OCTOBER

1950

НЕ ЗАБУДЬ!

Не забудь, брате й сестро, забутих,
Що в цей час десь бідують вони;
Про голодних, холодних, роззутих,
У неволі, в ярмі сатани.

Не забудь про скитальників бідних,
Що тиняються в світі цьому;
Спогадай своїх близьких, і рідних,
Й край, подібний тепер на тюрму.

Ти за них усіх пильно молися
І для них в Бога ласки проси;
Кому ж можеш, іди й не барися,
Й допомогу чимскорше неси!

Не забудь, що й ти сам був в недолі;
Й як поміг тобі Бог — спогадай!
Й поки ти є здоровий й на волі,
Підневільним, слабим помагай!

Панько Гетьманчук, Австралія 1950.

Із праці на ниві Божій

Частина учасників одного з зібрань молоді Української Євангельсько-Баптистської Церкви в Торонті. Ліворуч × пастор Церкви (з синком і з Біблією) бр. І. Кубрин; ліворуч від нього — диригент хору бр. М. Ревко, а в перших двох рядах — хористи.

Торонто (Канада). Молода наша Церква, розпочавши цього року святу працю в цьому великому місті, може дякувати Господеві за Його поміч і благословення. Часто маємо радісні зібрання з участю й старших братів і сестер і нашої дорогої молоді. А цієї молоді в нас, хвалити Бога, чимало, й уся вона бере жваву участь у житті Церкви. Наш невеличкий але діяльний хор не залишає майже жодного зібрання без його прекрасних співів. Молоді співаки вкладають до цієї спасенної праці всі свої сили, диригент хору бр. М. Ревко щиро співпрацює з ним. Наші старші брати й проповідник бр. І. Кубрин дають нам, молодим, приклад доброї братерської співдіяльності та ревности. Не забувають нас і дооколишні віруючі, що часенько відвідують нас, перебуваючи з Гемілтону, Сен-Кетриц, Вірджил, Ніагара-Фолс, і навіть з дальших місць, як з Віндзору й ін., а навіть і з Злучених Держав. Недавно нас відвідали брати П. Бартків і Іван Підгорецький, а перед ним був і редактор "Післанця Правди" Л. Жабко-Потапович. Були в нас і брати з далекої Західньої Канади — П. Кіндрат, С. Нищик, Я. Гомінюк, а також

і близький до нас бр. З. Речун-Панько. Слава Богові за ці відвідини. Церква росте й духовно, й числом членів. Маємо вже й кандидатів до хрищення. Недавно мали чудове зібрання молоді, під час якого залю виповнили й старі, й молоді, й діти. Господь нас рясно до цього часу благословив, за що Йому хвала!

Молодий

Українська Баптистська Церква в Чикаго росте!

Дня 1. жовтня ц. р. в Українській Баптистській Церкві в Чикаго знову відбулася вже друга з черги цього літа урочистість святого по вірі хрищення. У заповіт з Господом вступило чотири душі, що визнали Ісуса Христа, як свого особистого Спасителя. Перше хрищення відбулося в травні й прийнято тоді було до церкви сім душ.

Поміж теперішніми новохрищеними відзначалася особистість співробітника Українського Технічного Інституту д-ра Олександра Коноваленка, що недавно прибув із Європи і зараз же, по прибутті до Чикаго, виявив своє бажання

(Продовження на сторони 20-ій)

"I am the way, the truth, and the Life"
(John 14:6)

UKRAINIAN CHRISTIAN MONTHLY
**"THE MESSENGER
OF TRUTH"**

Subscription: 1 year \$2.00; half year \$1.00

Editor-Publisher: Pastor L. Zabko-Potapowicz.

"Я дорога, й правда, й життя"
(Івана 14:6)

"ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ"

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТІАНСЬКИЙ МІСЯЧНИК

Передплата: Річно 2 дол. На півроку 1 дол.

Редактор-Видавець: Паст. Л. Жабко-Потапович.

Заснований 1 січня 1927 року

324½ East 8th Street, Chester, Pa. U. S. A. Telephone: Chester 2-8142

На цю адресу висилати матеріал, пожертви й передплату.

No. 9-10. September-October 1950. — Ч. 9-10. Вересень-Жовтень 1950.

Професор В. Ф. Марцінковський

Вічна Євангелія

"І побачив я іншого ангола, що летів серед неба й мав благовістити вічну Євангелію мешканцям землі, і кожному людові, і племені, і язичку, і народові. І він говорив гучним голосом: "Побійтеся Бога та славу віддайте Йому, бо настала година суду Його, і вклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і водні джерела". Відкр. 14:6, 7.

Так промовляє до нас Бог через Його святе Відкриття. Ці слова звернені до кожного з нас. Вони звіщаються всім народам. Усім, усім, усім! . . . Вони є потрібні кожній людині, бож вони несуть радісну вістку всім знеможеним і обтяженим; усім, що нудьгують під владою гріха — свого або чужого, усім пригніченим, сумуючим, що зближені до розпуки. Вони приносять до всіх добру, радісну новину, Євангелію вічну, вселюдську, всесвітню . . .

Ці слова так припадають до нас, що живемо в добі небувалої ще кризи, скрайньої неналагодженості й розбрату в житті особи й народу, в ділянці економічній, соціальній та міжнародній. Направду, "настала година суду Його".

Слово "криза" є грецького походження й значить "суд". Стоячи в оригіналі грецького тексту на цьому місці св. Писання, воно показує нам, що криза нашого часу є ніщо інше, як тільки суд Бога в житті людини, що є наслідком відкинення Бога та Його волі, що спонукує людину жити гідно, жити по-

Божому — богобійно, у любові, правді й чистоті. Відхилення від цього шляху зродило гіркі овочі людонависництва, розпусти, зруйновання всіх духовних і матеріальних цінностей, — й загрожує загальним розгордіащем. Отак потверджуються слова Христа: "Хто не зо Мною, той супроти Мене; і хто не збирає зо Мною, той розкидає". (Матв. 12:30).

І ось у ці тяжкі дні звіщається нам добра вістка вибавлення. Колись вночі, як Христос народився, ця вістка була проголошена вифлеємським пастухам анголом, що сказав: "Не лякайтесь, бо ось я благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо . . . народився для вас Спаситель" (Луки 2:10-11). Біля двох тисяч років проминуло від того часу, як Христос учинив діло Відкуплення на хресті. Він виявив людині Бога й відчинив тій же людині шлях до Бога через віру в Нього — Відкупителя світу. І ось тепер звіщається нам Євангелія, вже здійснена, виконана й вічна, що ніколи не старіє. Звіщається нам, добра вістка про нове, вільне, радісне й вічне життя в Христі, Який "учора й сьогодні й навіки Той Самий" (Євр. 13:8). Він пропонує нам **спокій** через прощення гріхів, **силу** для перемоги над гріхом і **світло**, аби знати й бачити путь. Ми всі без винятку потребуємо цих Його дарів, якщо тільки ми добре розглянемо самих себе при світлі того людського ідеалу, що ним є Христос. Ад-

жеж кожен із нас признає, що він повинен бути власне таким, яким був Христос, як Син Людський — щодо Його побожності до Отця, любови до людини, моральної чистости й досконалої святости. Кожен із нас, що в ньому ще не згасла іскра людяности, сумує за життям кращим, піднесеним, почуває приховану журбу, що про неї хтось сказав, що це — “журба не бути святою людиною”.

І ось перед кожним із нас повстає питання — **що ж нам робити**, щоб ця вічна Євангелія всепрощаючої й перетворюючої ласки сталася нашим великим здобутком, нашим життєвим досвідом? Відповідь на це питання є даний нам у перечитаних нами словах із книги Відкриття. Три поклики, три заповіді висловлено в них.

Перший поклик: Побійтеся Бога! Хто побоюється Бога, той не боїться людей. Аджеж, людей потрібно не побоюватися, але треба любити їх, жалувати їх, співчувати їм щодо їхньої журби й упадків. Тільки Бог Великий і Святий заслуговує страху. Але цей страх не є невірничим бісівським тремтінням, що народжується з ненависти до світла й правди, що відвертає від Бога, але це страх синівський, святий, що є зроджений з побожності, з любови до Господа. Цей Божий страх не віддаляє від Бога, але приваблює до Нього й рятує людину від морального занепаду. Цей страх стримував молодого Йосипа, що був запроданий братами до Єгипту, зберігав його від гріха й спонукував до шляхетних учинків. Коли він на чужині звеличився, і брати його в страсі впали перед ним, він відповів їм не помстою, але всепробаченням, сказавши до них: “Не лякайтесь! Хіба я — замість Бога?” (1 Мойс. 50:19). Страх Божий — початок премудрости й підвалина моральности. Відсутність цього страху — початок безуму й неморальности. Бож, на правду, якщо нема Бога в свідомості людини, тоді — “все є дозволеним”.

Другий поклик: Славу віддайте Йому! Бо Він є гідний слави. Усе твориво, небо й земля — проповідують славу Божу. І чиж є в історії щось більш гідне захопленої хвали й славословлення, ніж добровільна жертвна смерть Царя слави на ганебному хресті, що її Христос пе-

ретерпів, аби припровадити нас до царства слави? Направду, як каже один поет нашого часу —

Одна краса є тут свята —
Любови, смутку, всевідання
Та добровільного страждання
Розп'ятого за нас Христа!

І нас покликано не для будови власного нікчемного путі самопорятунку, але до прийняття Євангелії Відкуплення, цього дару Божеської любови, та для прославлення Того, Хто надбав його задля нас героїчним учинком Своєї хрестної любови.

Третій поклик натурально впливає з двох перших: **Вклонітесь Тому, Хто створив небо й землю . . .** Хто не вклониться Творцеві, той вклониться твориву, матерії, людині, собі самому . . . “Вони Божу правду замінили на неправду, і честь віддавали, і служили створінню більш, як Творцеві” — каже апостол Павло про поган усіх часів. Хіба ж не є принизливим для людини — вклонятися бовдурам і всім іншим творивам рук людських? І чи не в тому полягає правдива гідність людини, аби вклонятися Тому, Хто створив людину, ніж тому, що сама людина створила? У цьому світі все було гарним аж до з'явлення гріха. Гріх перекутив первісну красу людини, споганив образ Божий у ній. І тоді Господь послав у цей світ Христа, Сина Свогого, для відтворення впавшої людини задля його духовного відродження, і через це поклав початок створенню нового, вічного спокою, нового неба та землі нової, що на них замешкує Правда.

Хіба є ненатуральним — вклонятися духом і правдою Єдиному Богові Творцеві та служити Йому всім серцем? Чи не полягає хіба на цім царська гідність людини? Справедливо сказано є: “Хто не служить Єдиному Панові, той послужить багатьом панам”, той стане невірником людини.

О, яка це радість, яка слава, яка вільність є в вічній Євангелії про вічну любов вічного, святого Бога, Який ще й сьогодні промовляє до кожного, що вклонюється перед жертвою Відкуплення на Голгофі: “Віковічною любов'ю полюбив Я тебе” (Єремія 31:3).

Тож, нема нічого дивного й у тому, що вчений жид з Тарсу — Савло — як знайшов Христа, то загукав: “я не соромлюсь Євангелії, бож вона — сила Бога на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім еллінові”. (Римл. 1-16).

І ми всі, що прийшли через каяття й через віру до Христа, ми досвідчили ту силу на чинах, на ділі. І тому ми закли-

каємо кожного, хто ще на роздоріжжі, словами апостола: “Сплячий, вставай, і воскресни з мертвих, — і Христос тебе освітлить”. (Єфес. 5:14).

Він освітлить і перетворить тебе Своєю животворчою, вічною Євангелією.

Володимир Марцінковський

Гора Карміл в Ізраїлі

21 червня 1950 року

Д-р І. А. Кмета

Г Л И Б Ш І Р Е Ч І

2.

Надзвичайне прізвище

Поміж багатьма дарами від Бога вірують в Нього люди мають один дорожочинний привілей, що збагачує їхній дух і радість правдиву подає серцеві. Про нього молиться великий апостол у римській вязниці: “щоб Бог Господа нашого Ісуса Христа, Отець слави, дав вам духа премудрости й відкриття на пізнання Його” (Єф. 1:17). На пізнання. Світ фізичний має багато таємниць; Бог не тільки дозволив, а навіть звелів, щоб люди пізнавали “землю” й поліпшували своє гірке земне життя. Але скільки радощів духовних на дорозі пізнання Творця Самого! Коли твориво Його й винаходи фізичного світу примушують чутливі серця в тихій побожності стати перед Ним з хвалою, подякою, — оскільки ж більше й глибше пізнання Отця світів робить дух наш смиренным, а серце сповнює присутністю ласки Його солодкої й небесною спрагою, щоб більше розуміти акти Божі, глибше пізнавати таємниці Його вічних атрибутів. Наприклад, любов Його — чудова. Ми радіємо з неї, але, властиво, що та любов є? Чому було приємно Йому нею діяти у відношенні до малої, грішної, невдячної людини?

Нехай же присутність Духа Святого поблагословить в ці короткі хвилини читачів і автора рядків цих. З ними він прагне перебування в світлі ласки Його, бо тільки в ній, бо тільки дух сми-

ренний, молитовний нашої істоти слабої може торкнутися Вічного й візьме ще одну краплину отого дорогоцінного пізнання Його, бо той процес не скінчиться на землі: він продовжиться і в вічності. Тут ми відчуваємо Його, там побачимо. О серце, що розірвалося на хресті голгофському! Добровільно, ніжно, прощаючи й спасаючи грішника! Яке глибоке воно, яке незрівняне з найкращим із сердець синів людських. Оповідають про Генриха II-го, що він примушений був воювати з сином своїм-бунтарем. Останній, переможений, лежав ранений тяжко й побажав, щоб батько прийшов до нього, але старий вояка відмовився. За якийсь час донесли йому, що син його помер за фортецею, побажавши вмерти не в ліжку, але на дрантях у попелі, на знак каяття свого за нерозумний вчинок. Як почув старий батько-король, то наче Давид по Авесоломові, почав гірко ридати: — О, коли б я міг умерти на місці його. Дайте мені вмерти на тому місці ради нього! — Серце розбилося, розлилося жалем. Людське серце, черстве, холодне, грішне; та й воно зворушує почуття наші. Сьогодні ж гляньмо, ласкою Його, в Боже серце, яке має так багато місця для людини, для горя її, для клопотів її, що гріх заподіяв їй. Один таємничий вислів, в 1 Мойс. 22:14, передає ще одно подвійне ймення Боже, відкриває благословенні почуття Його до нас: “І приложив Авраам прізвище врочишу тому Єгова-Іре, Господь вба-

чить, як і по сей день говорять: на горі Господа побачать”.

Пам'ятаймо з попередніх думок, що ймення “Єгова” виявляє нам Творця нашого, як Того, Хто є Самобутній, Сущий, Він не потребував для існування Свогого іншої якоїсь сили, Він Сам — та сила й ество. Та не вдоволюється Господь тим величним станом Своїм, а бажає Він бути зним людям, Він відкривається їм більше й більше, та й не може діяти інакше. Отже на старому Сіоні-Морія відбулася незабутня подія, повна краси відданости Богу, повернення найдорожчого скарбу — сина єдиного — Тому, Хто дав його Авраамові. Метод випробування віри Авраамової був понад людські сили й логіку, але віра бере силу для найтяжчих криз і зрікається сперечатись з Богом розумом своїм. Читачу шановний, однак, ми знаємо так багато наших “чому”? Дорога життя нашого є багата нашими меншими “Морія”, нашими агоніями духа, орошена вона слізьми гарячими, й тоді ми, часом знеможені, скаржимося Йому: чому? Але, як весело було опісля, як співав дух ваш, коли таємниця “Єгова-Іре” робилася світлом, коли Він відкривався в любові Своїй, з планом Своїм, з тим, чого очі наші тілесні не бачили й розум не розумів. А Він знав, Сущий уже мав план, щоб слёзи перемінити в бурштин радости, а зідхання в пісню перемоги. Господне “завтра” стало днем Його тріумфу в боротьбі вашій з собою, із злом і з вітрами недолі. “Іре” Він подбає, уже має щось, план Його готовий. І все те на радість людині. Не тільки милосердий Бог звільнив Ісака від терпінь Морія, але й батька його від горя подвійного, від суму до могили. Не Ісака Бог просив у Авраама, а серця його шукав, відданости, віри. Так часто буває в тривогах твоїх, душе любя; Бог твого серця шукає, щоб цілком панувати в Ньому, щоб вільно жити там було Ісусові. Терпіння твої великі, стогін душі глибокий. “Де, чому?” — близьких твоїх — пекучі, мов огонь. Будь вірним до кінця, йди останню милю й ступінь хресної дороги твоєї, бо вона, ота стежка колюча, то тріумфальна княжа дорога переможників Господніх, переможників — синів і дочок віри, які чують інший голос, го-

лос ангольський позаду себе, — глянть. Там полегла твоя, спасіння твоє, жертва готова за тебе, за сина твого. Ось рішення твоєї проблеми життя, бачиш, як несподівано воно приходить, як гармонійно дисонанси переживань обертаються в мелодію милозвучну, приємну, святу й радісну?

Та не тільки для Ісака й Авраама те глибоке “ІРЕ” — Бог вбачить, подбає, гоуге, — воно й для світу всього. Головна думка тут — що Господь “вбачає Жертву” й для світу цілого, там Він бачив Голгофу біля Єрусалиму, а на хресті Агнця, “заколеного від повстання світу”, в неосяжних Божих планах для спасіння людського. Син мужа віри давніх часів тихо запитував його дорогою: “а де жертва, ягнятко? Ось дрова й огонь. А жертва де?” Які зворушуючі, повні патосу, оті слова-перлини неповинного, тихого духом Ісака. Син Божий з хреста викрикнув проймаючі серце слова: Боже Мій, Боже Мій, нащо Ти покинув Мене? Це тоді, коли Він проходив “іре” планів Господніх для спасіння всього людства, коли Він стався жертвою за гріх, самим гріхом, несучи кару добровільно за тебе, читачу, й за мене.

Що ти робиш з життям своїм? Чие воно? Віддав ти його Тому, Кому по правді належить воно? О, серце, зрозумій агонію Христову за тебе, нехай тихий образ давнини, наче тінь Христова, Ісаче любий, допоможе тобі зрозуміти себе й Господа-Іре. Він наперед подбав про твій добробут, про таку ситуацію в житті твоєму, коли тобі легше віддатись Йому цілком, — твої труднощі, твої колючі стежки, зневіру й серпанок суму, що світ цей обдаровує нас ними. Та немає в Бога випадків, у Нього дивний план для всього людства й для окремої особи, Його творива, для тебе.

Визначний поет в Європі К. мешкав у Лондоні. Часто душевні кризи відвідували його. Одного разу він викликав авто й дав наказа їхати до великого мосту. Раптом густий туман насунув на місто, їхати було неможливо, шофер збився з дороги й мосту не знайшов. Поет звелів везти його додому, якщо можна тільки потрапити на ту вулицю. Якось шофер доїхав до квартири невідомого йому добродія. Той бажав йому

латити, але шофер відмовився брати гроші, бо не зміг його завезти, куди треба було. Але К. сунув йому гроші й ласкаво й схвильовано промовив: Ви урятували моє життя, чоловіче. Я їхав до мосту покінчити з своїм життям... Але . . . —

Стривожений шофер їхав додому з думками: але . . . туман густий звідкись взявся . . . Несподівано . . . Не сталося самогубство . . . Ви урятували моє життя . . . Яка таємниця обставин!

Милостивий Господь мав Свій план щодо поета К., він спас Його, щоб той тієї ж таки ночі написав дорогоцінний твір про ласку Божу, на поміч читачам.

Подібні глибокі переживання, пов'язані з "Єгова-Іре", робляться пам'ятником і для цілих поколінь людства". І приложив Авраам прізвище врочищу тому . . . " Яке чудове те імення! Повне розради й надхнення воно!

А після того знову ангол Господень обізвався й Бог відкрив мужу по серцю Своему радісний заповіт. Величні обітницї Його для тих, що ходять вірою з Ним!

І. Кмета, ЗДПА.

Антихристиянська система світу

(Продовження)

II. З'явлення Христа

Небо відкрите. З'явилася ознака Сина Людського (Мат. 24:30). Господь прийде, як той їздець на білому коні в супроводі небесного війська, а з уст Його виходитиме гострий обоюдний меч і Він Сам вступить до винотоки гніву Всемогутнього Бога (Відкр. 19: 11-16): Із залізною палицею (19:15; Пс. 2:9); Із забарвленою у крові одіжжю (19, 13); Як той, що вступає до винотоки (Іс. 63:1-6);

Як той, що закидає серпа Божого гніву (Йоїл, 4:13; Відкр. 14:17-18); Він положить народи неначе снопи (Мих. 4, 12-13).

У такий спосіб з'явиться зневажений Ісус з Назарету!

Тоді заплачуть перед Ним усі народи (Мат. 24:30), бо настав "Господній день"; "День палаючого гніву" (Іс. 13:

13); "Великий і страшний день" (Мал. 3:23); "День темний та мрячний, бо світила позникають (Йоїл. 2:2; Зах. 14:6).

Тоді будуть ховатися в печерах та гірських скелях (Відкр. 6:15), тоді скажуть горам "впадять на нас, а узгір'ям покрийте ви нас" (Лук. 23:30; Відкр. 6:16; 9:6), але смерть від людей відійде.

Господь прийде, як блискавка (Мат. 24:27), Його колесниці — мов той вихор (Іс. 66:15); Очі Його, як полум'я вогняне (Відкр. 19:19), а голос Його, як голос лева (Йоїл 4:16; Іс. 30:30) і буде Ним багато побитих (Іс. 66:16; Пс. 110:6); Він з'явиться:

В огні полум'яному (2 Сол. 1:8).

Як палаюча піч (Мал.4:1; Мат. 13, 41-42); Як морська хвиля (Лук. 21:25), так настане "несподівана погибель".

Він прийде на гору Оливну, з котрої Він вознісся (Дії 1:9-12); Його побачить всяке око (Відкр. 1:7; Мат. 24:30); усякий спротив замовкне (Мат. 22:12); усякий язик буде визнавати, що Ісус Христос-Господь для слави Бога й Отця (Фил. 2:11).

III. Знищення диявольської трійці

Для знищення мілітарних сил антихриста настане розірвання потрійної сили демонського командування (Відкр. 16:13). Господь поб'є всіх "беззаконних" духом уст Своїх і знищить їх явленням Своего приходу (2 Сол. 2:8). Звір і фальшивий пророк будуть зв'язані і вкинуті в вогняне озеро (Відкр. 19:20); змії, вуж вікодавній (диявол), буде зв'язаний на тисячу років і — вкинутий до безодні (Відкр. 20:1-3). Таким чином диявольська трійця буде розв'язана. "Перша" особа зв'язана без ушкоди на тисячу літ, а "друга" і "третя" — цілком засуджені.

Так буде тріюмфувати Агнець над змієм, Син Людський — над звіриною; наречена — над блудницею; Божа Трійця — над демонською фальшивою трійцею.

Але над полем руїн Господнього гніву (суду) зійде сонце оздоровлення і справедливости (Мал. 4, 2). Після знищення народів антихристиянського об'єднання, настане спільнота народів тисячолітнього царства. По упадку всіх людських неведалих ударів буде об'явлено, що може Бог вчинити.

Дорога до Божого суду є вільна. Зв'я-

зання диявола це — надісторична передумова земного царства Слова. Тепер тільки мусить бути ще вирішено, хто з позісталих буде допущений увійти до тисячолітнього царства. Це станеться (буде вирішено) через суд над народами у Йосафатовій долині.

(Докінчення буде)

Подав **Д. Марійчук**, ЗДПА.

Боже Царство

... “сорок день їм з’являвся та про Боже Царство розказував”.
Дії 1:3.

Господь Ісус Христос, живучи на землі, будучи Боголюдиною, проповідував майже дві тисячі років тому про Боже Царство. Особливо виразно та ясно звіщав Він про це Царство по воскресінні Своім і перед вознесінням до неба.

Знаєм є, що учні Христа весь час гадали, що Христос утворить Своє Царство тут на землі й то на зразок існуючих вже тоді держав, визволивши Палестину з-під римської окупації, оголосивши нову державу самостійною, незалежною та поставивши нове політичне тіло не тільки рівнорядним з іншими державами, але ще й вище від них. Тому то вони й запобігали перед Христом, випрошуючи для себе або для своїх дітей блискучі посади в майбутній державі.

Але Господь і не гадав про таку державу. Він будує й організує нове царство — Царство духовне, Небесне, вічне, Царство “не від світу цього”. Згодом зрозуміли це й самі учні й багато спричинилися до будови, зміцнення й поширення цього Небесного Царства. Завдяки їхній неструдженій праці, саможертві й вірі радісна вістка про це Царство досягла й нас. Тож, розглянемо й ми, що то є те Царство Небесне . . .

Звичайно, царством чи то пак — державою чи республікою називаємо певну більшу кількість людей, що живуть на певній території, оточеній певними кордонами, що мають свою мову, закони (конституцію), володаря-короля, президента, гетьмана чи царя, своє військо, представників закордоном, флоту, прапор, герб тощо.

Боже Царство складається теж з певної кількості вибраних Господом, спасених Ним людей, що народилися від води й Духа, зібраних Ним з-поміж усіх народів, племен і язиків. Вони всі є громадянами Божого Царства, а їхнім Царем чи Гетьманом є Христос. Конституцією цього Царства є Слово Боже — Біблія, а мовою її — мова нова, свята та чиста (Мрк. 16:17). До Божого Царства, як громадяни, належать усі анголи, херувими й серафими та інші святі духи небес. Туди ж належать усі святі Старого й Нового Заповіту; туди ж вступають усі ті, що обмилися та очистилися та вбілилися в пречистій Спасовій крові.

Усі царства землі не є вічні й тому колись або вже скінчили, або ще скінчать своє існування. Від багатьох колишніх великих і могутніх імперій і царств світу цього залишилися або коротенькі спомини в історії, або й навіть одні лише назви. Царство ж Боже — вічне, й воно пануватиме над усіма іншими, і Цареві його — Христові — як Цареві над царями, вклониться всяке твориво (Відк. 17:14).

Усі громадяни Царства Божого повинні служити в його армії та й воювати й битися в її рядах. Але боротьба їх не проти людей, але проти їхніх гріхів і проти тих, що той гріх приносять і його піддержують. (Ефес. 6:12). Вони мають спеціальну уніформу й зброю, якою повинні, як і кожен земний вояк, вміти добре володіти. До цієї зброї належать різні предмети та частини, але головнішою з них є меч духовний, Слово Боже, на обидва боки гострий (Ефес. 6:17). При допомозі тієї зброї вони й провадять “добру війну”, за яку їм дається нагорода. І хоч вони в тій війні можуть бути й люто поранені й навіть забиті, нагорода для них забезпечена.

По скінченні першої всесвітньої війни королева Великобританії відвідала один військовий шпиталь. Обходячи багатьох ранених вояків, що лежали там, вона зауважила одного вояка, що мав дуже скалічене обличчя від вибуху стрільна. Королева подивилася на вояка, на його жахливі рани, потім схилилася над ним і поцілувала те обличчя, що в оточуючих її достойників мимоволі крім співчуття викликавало ще й відразу та

огиду. Поцілувавши вояка, королева сказала до оточення: "Він постраждав у кривавій боротьбі за Великобританію, її короля й королеву, себто мене. Тому й від нас усіх належить йому нагорода". І власноручно причепила королева воякові високого ордена за вірність і хоробрість. У той спосіб той вояк був звеличений перед усіма бритійцями.

Дорогий мій брате й дорога сестро! Наш Господь, що найбільший і найвищий від усіх королів цього світу, також колись справедливо нагородить своїх вірних вояків, що не боялися й не соромилися тут на землі за Нього битися, страждати й умирати. Також і ти, якщо підеш на війну за Нього та Його Царство, можеш бути певний, що не залишишся без нагороди.

На цій землі всі вірні громадяни Царства Божого повинні багато перетерпіти й перестраждати, повинні бути гонені й переслідувані за його Царя, і фізично й духовно. Бо в великій конституції Царства Небесного стоїть написане, "що через великі утиски треба нам входити в Боже Царство" (Дії 14:22). Як рівно ж там сказано: "усі, що жити побожно хочуть у Христі Ісусі, — будуть вони переслідувані" (2 Тим. 3:12). Але ми щиро віримо, що наш Господь і Спас щедро й багато колись нагородить кожного громадянина Його Царства, що вірним Йому залишиться до кінця. Це буде великий урочистий і тріумфальний момент, коли Господь перед безліччю ангелів і святих, наклавши вінця на голову вірного вояка й слуги, прорече: "Гаразд, слуго добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, — увійди ти до радощів Пана свого" (Матв. 25:21).

Дорогий брате й сестро! Будь тим вірним слугою й вояком, що тим більшу нагороду він прийме, що через свої добрі вчинки прославить не тільки себе, але й того Царя, Якому своєю службою приносить багато чести. Як написано: "щоб добрі діла ваші бачили, та прославляли вони Отця вашого, що на небі" (Матв. 5:16).

Колись великий імператор земний, Наполеон I, оглядав свою велику армію. Коли довелося йому за церемоніалом вийняти з піхов шаблю й нею засулювати його армії, він сягнув рукою по

держака шаблі, вихопив її з піхов, але зненацька випустив її з руки. Момент для нього й для всієї армії був надзвичайно тяжкий. Якби армія й народ побачили шаблю, що випала з його руки, то могла би не тільки зробити з цього небажані й некорисні для імператора висновки, але й просто й насміятися з нього й у той спосіб позбавити його авторитету, що він мав. Це знав не тільки він, але й один вірний вояк, що стояв поруч нього. Бачачи шаблю, що відділюється від руки імператора, вояк в одну мить рвучким, зручним рухом підхопив у повітрі падаючу шаблю й вклав її до руки остовбурілого володаря, перше, ніж хто навіть із оточення міг це зауважити. Честь і слава імператора були врятовані. Торкнувшись рамена цього простого але спритного жовніра кінцем тієї ж шаблі, імператор урочисто вирік: "Дякую вам, пане полковнику!" Так у нагороду за свою вірність, спритність і відвагу простий жовнір став старшиною армії. Вертаючись до її рядів, він не став на своє жовнірське місце, але вступив до шерегів високих старшин, що з пошаною й залюбки дали йому серед себе місце. Ні на один мент сумнів не впав до серця цього вояка. Він, як і кожен інший з оточення, міг припустити, що імператор був у такому замішанні, що міг помилитися, назвавши вояка полковником. Та вояк не мав сумніву й тому став високої ранги офіцером.

Любі брати й сестри! Віримо й ми в справедливість нашого Володаря й не маймо жодного сумніву щодо нагороди за нашу Йому вірність і службу. Коли Він каже, що нагорода буде, то не маймо сумніву, а тієї нагороди чекаймо. А та нагорода буде такою, якої жоден із нас навіть не сподівається й не чекає, бо написано є: "Чого око не бачило й око не чуло, й що на серце людини не впало, те Бог приготовив був тим, що люблять Його" (1 Кор. 2:9).

Нехай усе єство наше пересякнеться певністю того, що Він прославить і нас у Його прославленім Царстві!

Дорогий Друже! Якщо ти ще не є громадянином Божого Царства й не маєш ще Ісуса Христа за свого Царя й особистого Спаса, то поспішися до Нього. Познайомся з Його Конститу-

цією — з Євангелією Святою — та проси Його, аби прийняв тебе за громадянина Його Царства.

Але пам'ятай, що те Царство не дається задармо: за нього треба боротися й його права та привілеї треба здобувати силою. Бо так написано: “Від днів же Івана Христителя й досі Царство небесне змушується силою, й ті, що вживають зусилля, хватають його” (Матв. 11:12).

М. Зубович, Канада.

Про чудове вздоровлення

4

(Докінчення)

Чотири скрутні випадки. Чи можуть прихильники теорії “вздоровлення Відкупленням” дати висновок щодо деяких скрутних випадків у св. Писанні? Ось вони:

1. **Епафродит** (Филип. 2:27). Чи ця його хвороба була наслідком його гріха? (дивись Филип. 2:30). Чому ап. Павло, що мав дар уздоровлення, не вилікував його?

2. **Трохим** (2 Тим. 4:20). Чому ап. Павло, замість того, щоб залишати його слабим у Мілеті, не поквалівся вблагати його вздоровлення за допомогою Відкуплення?

3. **Тимофій** (1 Тим. 5:23). Невже Тимофій був відсунений від Бога? То чому ж ап. Павло замість радити йому вживати медичні засоби не застосував молитви віри про вздоровлення?

4. **Ап. Павло** (2 Кор. 12:7; Галат. 4:13-14). “Зцілителі” стверджують, що “колючка в тілі” ап. Павла не була хворобою; алеж, для нас нема сумніву, що це власне була тілесна слабкість. Ап. Павло каже про недугу тіла. Його тіло, але не душа, стає хворим. Хіба ж ап. Павло не знав, що вздоровлення може бути в Відкупленні? Відмову Господа вздоровити його бере ап. Павло за привід хвалитися своєю недугою, аби могутність Христа виявилася в нім.

Пророцтво Ісаї. Якщо в Євангелії від Матвія 8:17 і в пророка Ісаї 53:4 нема вказівок щодо того, що вздоровлення

міститься в Відкупленні, то повстає питання — яке значення мають ці вірші? Слова “немочі й хвороби” хоч і значать хвороби фізичні, але ж їх вживається на означення й недугів душі (Єрем. 6:7; 10:19; Ісаї 17:11). Слова “нужда, рана, смуток, болесті” тощо значать майже завжди скорботу душі (Ісаї 65:14; Пс. 32:10 тощо). Якщо читати Ісаї 53:4 а мати на увазі пояснення цього місця, що його дає ап. Петро (1 Пет. 2:24), то кожному стає ясно, що ці місця кажуть не про хвороби тіла, а лише про гріх. Це наші гріхи, але не недуги вздоровлені Його ранами.

З другого боку, треба відзначити, що ап. Матвій каже напевно, що це пророцтво виконалося тієї самої хвилини й на тому місці напочатку Його діяльності, перше ніж Христос помер на хресті, або **справдилось** те, що сказав був Ісаї пророк (Матв. 8:17).

Слово оригіналу, що ми його перекладаємо, як “узав”, у євангелиста Матвія не містить у собі значення відкуплення або обчищення, але скорше має значення “співчуття”, подібно до того, як у тому ж значенні ап. Павло вживає в іншому місці (Римл. 15:1) слово “нести”: “Ми, сильні, повинні нести слабості безсильних”.

Отже, виводимо звідти, що пророцтво Ісаї, приточене євангелистом Матвієм, виконане було Христом, що поніс у Своїм серці та в Своїй душі, впродовж Його земного життя, із співчуття — немочі й болесті тих, що Він їх зцілював. Він перейнявся їхніми стражданнями й їхньою журбою, як видно з слів Матв. 9:36, де сказано, що Христос “змилювався над ними, бо були вони змучені”.

Ми твердо віримо в те, що фізичне вздоровлення віруючих буває згідне з волею Господа. Але ніде в св. Писанні ми не знаходимо місця, яке казало би нам, що після групових уздоровлень ті вздоровлені продовжували бути хворими. А за наших часів ми бачимо, як у великих зібраннях “вздоровлюють” силу людей, що й після “вздоровлення” продовжують хворіти.

Чи Бог — єдиний Зцілювач? Ще остатнє слово попередження для віруючих: **Бог не є один одинокий зцілювач.** Пророцтва св. Писання виразно нас по-

переджують, що в останні дні надприродні явища будуть на порядку денному. Апостол Павло каже, що антихристів прихід "за чином сатани — буде з усякою силою й знаками та з неправдивими чудами" (2 Сол. 2:9-10). Господь попередив нас про те, що "повстануть христии неправдиві й неправдиві пророки, і будуть чинити великі ознаки та чуда, що звели б, коли б можна, і вибраних. Оце Я наперед вам сказав" (Матв. 24:24 і 25). Тож **будьмо чуйні**, щоб Словом Божим **досвідчити** все те, що виставляється перед нами за чудо (1 Тим. 4:1; 1 Ів. 4:1-2): "А Дух ясно говорить, що від віри відступляться дехто в останні часи, ті, що слухають духів підступних і наук демонів". "Не кожному духові віруйте, але випробуйте духів, чи від Бога вони, бо неправдивих пророків багато явилось в світ".

О. Васил'їв, Бельгія.

Під ранковим промінням

Оповідання з останньої війни

На далекому обрії підіймалося з безмежних просторів спокійне холодне сонце, щедро обдаровуючи засніжені поля яскравим ранковим промінням. Навколо, наскільки лише могло сягнути око, тяглося безкрає біле море, і по його безмежних просторах нестримано котились невидимі хвилі лютого жорстокого морозу. Поодинокі хмаринки, зафарбовані на сході багряно-червоним коліром, робили сіро-сталеве небо особливо суворим і грізним. У прозородзвінкім повітрі тхнула жорстоким подихом холодна смерть.

Часті вибухи мін і стрілен розшматували замерзлу землю, вогнено-чорними фонтанами розкидаючи її довкола. Сухий холодний сніг спалахував на одну мить мільйонами іскор під багряним блиском сходячого сонця, але зараз же, змішавшись із землею, гаснув і повільно падав на білу пустелю. Безперейбійна стрілянина безлічі мінометів і скорострілів разом з гучними гарматними пострілами сповняла безкрає поле невбла-

ганною смертю. Здавалося, що навіть муха, якщо б вона й витримала сорокстопневий мороз, мусіла би згинутися в цьому шаленому розгордіяшеві смертельного танку.

Божевільна атака большевицьких військ була відбита, але німці, аби попередити повторення нападу, продовжували зливний обстріл. Поле бою було вкрите знівеченими тілами побитих і поранених вояків . . .

Під пригорком у чорній ямі від міні лежав поранений вояк і повним жаху стогоном благав:

— Браття . . . друзі . . . вмираю . . . гину! . . .

На снігу червоніла велика кривава пляма, що вже встигла вкритися крижаною корою. А з правої ноги безупинно текла тепла паруча кров . . .

— Лю - ю - ди . . . змилуйтесь . . . рятую - у - йте ! . . .

Напружуючи сили, ранений повертав то право то ліворуч голову, і дивився безнадійно, і знову стогнав:

— Лю - ю - у - ди, товари - и - ш - ііі . . . поможііііть ! . . .

У відповідь ревла й стогнало дике поле, кричало несамовито небо й повітря дерлося й гримало жажливо . . .

Ранений мовчав довгий час, а потім знов починав стогнати й благати. Коли це не помогло, він поклав голову на сніг і почав тихо-тихо плакати . . . Поволі його плач перемінився в гарячкове хліпання. Він плакав безсило й безнадійно, як дитина, тяжко скривджена й опущена всіма . . . А потім знов почав благати:

— Дружинонько мояяя . . . дітоньки моїіі . . . поможіть ! . . .

Поле, повітря, земля й небо скаженіли й гаркали мов мільйони звірів . . .

— Ма - а - а - мммооо, мамо! . . . і знов почав плакати. — Мамо, поможіть ! . . .

І раптом затих, замовк . . . Пригадав собі . . . Мати старенька . . . щось говорила вона тоді . . . Ах, правда, про якогось Бога завжди говорила, оповідала . . . Він ніби добрий, ласкавий, помагає, рятує . . . Ніколи не відмовляє . . . Молись, сину, молись . . . проси, благай Його, як будеш у біді, в нещасті . . . Він pomoже. . . .

Що? Він допоможе? Але як? Звід-

ки? . . . Знову замовк і згадував і думав, як гукати, як просити? . . . І раптом закричав:

— Бо-о-о-же . . . любий . . . єдиний . . . Господи!!! Рятуй!!!! помовчав, а тоді вже слабшим голосом почав не кричати, а говорити просто й ніби навіть спокійно:

— Боже милосердий . . . Господи Ісусе Христе . . . так як мама казали . . . Ти — добрий . . . якщо Ти є, якщо чуєш мене . . . прошу, благаю, рятуй . . . ради діточок малих, задля них благаю, почуй мене ! . . . не дай загинути . . . буду пам'ятати . . . Тебе ніколи не забуду . . . буду вірний Тобі . . . Голос його весь час слабнув і він вже не говорив, а шепотів. І раптом стало на серці так спокійно, так тихо, так лагідно й утільно. І стріли неначе стихли, і тепліше стало, і ясний день почав сутеніти чомусь . . . і коли звідкись з'явилися якісь люди, білий кінь, віз, було все так байдуже . . . А потім все зникло раптом в імлі, у густому серпанковій мряки.

. Розплющив очі й дивився на білу-білу стелю. Потім перевів очі на білу стіну. Потім щось хотів сказати до себе самого, але з уст видерся безсилий стогін.

— О, дивиться вже, опритомнів. Почлихте лікаря . . .

Над слабим схилилася вся в білому немов би ангол Божий, сестра-жалібниця. . .

— Де я? . . . що це? . . .

— О, бачите, говорить вже! Дай води сюди, в нього вуста пересохли . . .

Напився, зідхнув тяжко-тяжко.

— Що, краще вам? Але не говоріть, вам не можна . . .

— Де я?

— У лікарні ви. Ну, тепер житимете . . . тільки мовчіть, бо ви — дуже ослабли, крові багато вийшло . . . та не плачте, як дитина. Усе буде тепер добре. Ось я витру ваші сльози, а ви мовчіть і лежіть спокійно й не говоріть ні слова.

Слабий замовк, але язик його безгolosно говорив:

— О Господи . . . о дякую Тобі . . . це Ти зробив . . . Ти спас мене . . . ніколи не забуду я Тебе . . . ніколи . . . твоя слава Твій, Господи, навіки. . . .

Петро Шпанський, Англія.

ОЛЬГА ДОРОЖОВСЬКА

(Посмертна згадка)

“Але я ні про що не турбуюсь, і свого життя не вважаю для себе цінним, аби но скінчити дорогу свою та служіння, яке я одержав від Господа Ісуса, — щоб засвідчить Євангелію ласки Божої”.

Дії Апост. 20:24.

Ольга Дорожовська, співробітниця Місії Нових Племен упокоїлася в Бозі

16 вересня 1950 року. Народилася вона 7 травня 1924 року, була вихована в християнській родині, й тому, маючи тільки 13 років, визнала Ісуса Христа, як свого особистого Спаси. У недільній школі вона була поважною слухачкою й завжди поривалася до більшого знання Божого Слова. Залюбки Ольга читала багато християнської літератури й пильно студіювала Біблію. По скінченні вищої школи (гай-скул) вона переїхала до Н'ю-Йорку, де учащала до Біблійної Школи, водночас провадячи працю серед дітей. По повній віддачі Господеві свого життя, Ольга за Його спонукою перейшла до Чикаго, до Місії Нових Племен, до отримала дальшу вправу в біблійній праці. Тоді ж Господь вже приготував її до виїзду в чужі краї для місійної праці. Чекаючи цього виїзду, вона провадила духовну працю серед дітей у Вашингтоні, а та-

кож відвідувала різні церкви, співаючи та свідчаючи про свого Спаси.

Коли Господь відкрив їй двері до Бразилії, вона сміливо рушила в дорогу до невідомої країни 1946 року. Прибула до великого міста Белем і незабаром розпочала місійну працю в невеличких оселях, здобуваючи душі для Христа.

У січні 1949 р. Ольга відвідала перший з'їзд баптистської молоді в Ріо-де-Жанейро, де з великою радістю й успіхом свідчила про Божу працю в провінції Пара, представницею від якої вона була.

Пізніше Ольга поїхала на місійну працю на Бананальські острови, де трудилася серед карайських, явайських і тапірапських індіанців. Цю працю незабаром мусила залишити й вернулася до Белему, бо на острові зломилася рука й повинна була якийсь час бути в лікуванні. По декількох місяцях лікування й відпочинку вона знов вирушила в середину краю й за наказом Господа знов проповідувала Євангелію. Місцем перебування її стала невеличка індіанська оселя Араквацема. Тут вона поклала початок церкви. Збиралися люди в старій хатині однієї католицької (по назві) родини. Ольга займалася з дітьми, вчила їх і старих батьків читати й писати й звичала їм Слово Боже. Працювала невтомно й Господь рясно благословив її трудом серед індіанців. І певно тому Господь і сподобив її ласки — дати їй відпочинок вічний у його оселях.

16 вересня по Богослуженні Ольга пішла з маленькою п'ятирічною дівчиною на купання до річки. По п'яти хвилинах плавання і Ольга й дівчинка загинули в воді . . .

Направду, не знати ні дня, ні години, коли Господь прийде по нас, а тому завжди мусимо бути готові, щоб піти за Його покликком . . .

Родина Дорожовських

Від Редакції. Стільки доносить родина сестри Ольги. До листа приложено фотокартку Небіжки, на звороті якої сестра власною ще рукою написала, що фотографія знята з неї в місті Белемі, напочатку вересня, себто за декілька днів до трагічної смерті. Із других джерел Редакція довідалася, що правдоподібно Ольга кинулася рятувати дівчинку й згинула й сама.

При цій нагоді Редакція рахує відповідним нагадати, що це власне "Післанець Правди" відшукав був і "відкрив" для наших віруючих двох місіонерок із нашого народу у далеких країнах: К. Гладун у Нігерії (Африка) й О. Дорожовську в Бразилії. Наш журнал зацікавився їхньою працею й ознайомив українських і інших слов'янських віруючих із цими місіонерками та їхньою роботою, допомагав їм і духовно й, скільки міг, і матеріяльно.

Сестра Ольга Дорожовська, як вірний вояк Христовий, боролася "доброю боротьбою" на місці, на яке її поставив Господь, до самої смерті. Віримо, що Він і прийняв її до себе. А їй чужа земля нехай буде легкою! Її татові й родині висловлюємо найщиріше співчуття й побажання — в Господі гідно перенести цей тяжкий іспит.

В І Р Ю ! . . .

Вірю, що правда поборе неправду,
Вірю, що згине зло з людських сердець!
Вже катувати не будуть за правду,
Гріх і ненависть знайдуть свій кінець...

Вірю, що мрії святі не вмирають,
Вірю — чекає нас вічне буття! . . .
Слава земна, розкіш, пиха, минають...
Створені ми для святого життя! . . .

Вірю, що ідоли будуть розбиті,
Згасне вогонь перед ними навек;
Ниви, що людською кров'ю політі,
Миром засіє новий чоловік! . . .

Вірю, що сонце Христове засяє,
Вірю в весну, що відродить серця . . .
Гори впадуть, доли будуть без краю,
Тигр буде тихим, а лев — як вівця!...

Вірю Христос весь цей світ наш
[зруйнує,
Вірю, що встануть з могил всі мерці;
Вірю, що будем співать "алилуя"
Там, де дістанемо вічні вінці! . . .

Вір і ти, брате, і ти сестро люба!
Разом простуймо до наших надій!
Землю цю грішну чекає вже згун'я...
Нумо ж до праці святої мерщій! . . .

Л. Николишин, 5

Українське Місійно-Біблійне Товариство в ЗДА

Честер, у місяці жовтні 1950 року.

Любі в Христі Ісусі Брати й Сестри!

До Вас звертається Українське Місійно-Біблійне Товариство з оцим закликом . . .

На протязі минулого року Товариство, переорганізоване на нових підвалинах, провадило далі свою скромну, але й пожиточну й овочну діяльність. Прийнявши тверду засаду, — не платити нікому з членів Комітету за його працю для Товариства, — воно мало можливість ужити всі засоби для підтримки й поширення місійної праці поміж нашим народом у всіх частинах земної кулі. Таким

чином Товариство мало нагоду вислати харчові пачки, грошеві допомоги, Біблії й Нові Заповіти, журнали, трактати й співаники для наших скитальників у Європі, Азії, Африці й Австралії та в Полудневій Америці, що розкидані по десятках різних держав. Особливу вагу було звернено на тих наших бідних, старих і слабих земляків, що їм давно перестали допомагати інші місії або народи.

Тепер Товариство може ствердити, що за цей останній рік Господь допоміг йому зробити більше, ніж за всі попередні роки, сіючи Ваші дари, що Ви їх надсилаєте в ім'я Христове, поміж нашими немічними й потребуєчими братами й сестрами. Коли надійде час загального З'їзду Товариства, Комітет дасть докладне справоздання. Тоді Ви побачите, що жоден цент Ваших пожертв не пішов намарно, а все було віддано тільки для підтримки бідних матеріально дітей Божих на скитальщині. Тим часом Товариство звертається до всіх Вас з проською піддержати його працю й діяльність, надсилаючи посильні жертви на руки скарбника Товариства на таку адресу:

Mr. John Piatkowski, P. O. Box 228, Freehold, N. J.

Тільки цей брат є уповажнений Товариством приймати пожертви й виставляти поквитовання. Комітет пильно контролює касу й ще раз заповняє всіх жертводавців, що кожен гріш Ваших добровільних датків уживатиметься виключно на допомогу нашим скитальникам — бідним, слабим, старим, сиротам і вдовам.

Прийдіть же з Вашою допомогою святому ділові помочі нужденним і голодуючим духовно й тілесно — Вашим братам і сестрам у широкому світі.

Справоздання про видатки з цієї допомоги Ви почуєте незабаром на загальному З'їзді Товариства, про який Ви дістанете повідомлення особно.

“Добре ж роблячи, не вниваймо, свого бо часу своє жатимем, не ослабіваючи. Як же оце, доки час маємо, робимо добро всім, а найбільш товаришам по вірі” (Галатів послання св. апостола Павла, 6:9 і 10).

Управа Українського Місійно-Біблійного Товариства

Із листів до "Післанця Правди"

★ Я з родиною прибув до Америки. Працювали три місяці на фермі в дуже тяжких умовах, але тепер нам легше, слава Богові. Тут нема українських віруючих, а тому дуже просимо вислати нам "Післанця Правди". Висилаємо передплату за рік . . . **Г. Якубович**, ЗДПА.

★ Широ дякую за "Післанця Правди", що приносить багато науки й благословення для нас. Висилаю передплату за рік.
Іван Гуска, Канада.

★ Не знаю, коли моя передплата почалась і коли скінчиться, але одначе посилаю нову передплату, бо хочу мати "Післанця Правди".
Іван Михальчук, ЗДПА.

★ Від усього серця бажаю Вам помочи Божої в виданні журналу, що й мене міцно підтримує духовно. А ми вас будемо підтримувати, як Мойсея підтримували Арон та Гур . . . Господь нехай благословить вас . . . Я дуже радію з того "гостя в жовтій сорочці", як його зве бр. Н. Лукіянчук. Мій блаженної пам'яті чоловік, як ще жив, називав "Післанця Правди" соняшником за те, що він — жовтий, і що як соняшник увесь час повертає свою голову за нашим Сонцем, Ісусом Христом. Дуже я його люблю й тому посилаю йому на жовтого жупанця, аби він завжди був любим гостем у мойому домі.

Марія Грицинюк, ЗДПА.

★ Ми бувші скитальники, а тепер — американці . . . Дякуємо вам за "Післанця Правди" . . . Благаємо Господа, аби Він силою звиш допоміг вам видавати його далі, бо він потрібний для слави Божої поміж нашим народом, аби український народ пізнав Правду . . .
Олександр Діюк, ЗДПА.

★ Довго збирався написати вам і подякувати за П. П. Спішу послати бодай маленьку поміч. Дякую за П. П. і за подороження.

Василь і Настя Пархуць, ЗДПА.

★ Як проводячий української бапт. громади в Л'єжі, дякую за всіма нами улюбленого "Післанця Правди" . . . Він є найбільше люблений нами . . . його дорогоцінні будуючі статті так захоп-

люють нас, що ми їх по декілька разів перечитуємо одне й те саме число. Через пастора О. Васил'іва я одержую два примірники, але що це є, як нас тут сила людей. Ми розхоплюємо й ті числа, що їх дістає бр. Ст. Бабіста, але й цього мало. Наша громада потребувала би бодай ще пару десятків чисел . . . Тут усі гірники, багато слабих . . . треба платити за винайняту залю . . . Діло Боже в нас іде дуже добре . . . мали спільне зібрання з польською громадою . . . бр. С. Бабіста христив 7 душ. . .

О. Ткаченко, Бельгія.

★ Дякую за "Післанця Правди" . . . Посилайте його нам . . . він дуже нам усім потрібний, бо містить гарні повчаючі статті; коли я його читав, то ми всі плакали . . . я втішився, що Господь через П. П. зрушив у нас грішників . . . чекатиму його . . .

Іван Кіях, Бразилія.

★ Складаю велику подяку Богові за Його ласку, а вам за часописа. Дуже його люблю й молюся, аби Бог благословив його й примножив тих, що його полюбили би й йому допомагали.

В. Друзюк, Аргентина.

★ Ласка Божа нехай намножитьься вам, що трудитесь коло "П. П.", що приходять у жовтій сорочці до нас і несе всім українцям вістку про Ісуса Христа. Але тая сорочка . . . потребує, аби її переміняли не щодва місяці, але щомісяця. Ми з дружиною нетерпляче його чекаємо до себе, а тому шлемо йому на сорочку . . . **Сем. Дикий**, ЗДПА.

★ Я закликаю всіх, що люблять Господа, аби вони піддержали "Післанця Правди". Само видавництво й редактори нічого не зроблять, якщо ми не прийдемо з допомогою. Я звертаюся до всіх щирих дітей Божих, аби не жалували добровільних датків для цього місіонера в жовтій одежі . . .

Павло Ланяк, ЗДПА

★ Ми ще в Польщі радо читали "Післанця Правди", а тепер залюбки його читаємо й тут у Канаді. Прого не можемо дочекатися, коли з . . . прийде до нашого дому цей "гість у жовтій сороч-

ці". Не маємо в околиці не тільки української, але й англійської баптистської церкви, мови не розуміємо, радіо не маємо; отже, самотньо розраду приносить нам любий "Післанець Правди". Висилаємо 2 долари.

Олекс. і Лідія Курка, Канада.

★ Дуже дякую вам за вашого "Післанця Правди", що ширить Правду серед нашого розпорошеного українського народу . . . я його не ховаю й не складаю, а як перечитаю, то зараз даю читати іншим, бо тут є багато наших українців, і старих емігрантів, і нових скитальників. Усі вони люблять "П. П." і його чисту поправну українську мову, а також високо-духовні статті. Прошу, висилайте далі його.

Гнат Дацюк, Аргентина.

★ Нас перенесли на північ . . . працюємо по черзі; вириваємо дерева з коріннями й так через ліси прочищуємо дорогу. За нами йдуть робітники, що будують саму дорогу. Виривати дерева допомагають слони. Одна частина працює, а друга вартує при машинових карабінах, бо щодня нападають інсургенти . . . пошта приходиться нерегулярно, раз або два рази на місяць. Люди чекають листів і . . . рідного слова. Я маю вже п'ять чисел "Післанця Правди". Вони такі "зачитані", що вже й читати тяжко, літер не видно від бруду; але ми їх не деремо, а читаємо далі. Це — наша бібліотека. Дякую за нові заповіді. Це була радісна несподіванка, мати Заповіт! Гроші маю, але вислати не можна . . . легше слонові пролізти через вухо голки, як звідки вислати одного франка до вас . . . присилайте "Післанця Правди". Колись заплачу. Або може там знайдуться добрі люди, що заплатять за нас . . . дуже просимо, присилайте . . .

Кость Чепіга, Індонезія.

★ Пошта від нас тільки за триста миль, так що щотижня маємо листи. Коли дістаємо "Післанця Правди" три примірники, то маємо свято. Читаємо по черзі. Чи не можна було би мати бодай п'ять чисел? Тепер у нас весна . . . коли будуть лити тропічні дощі, тоді пошта буде рідко . . . не забудьте про нас, висилайте "П. П."

І. Черевань, Австралія.

★ 70 примірників буде мало для нас. Як можете, висилайте 85 примірників...

Я. Шнайдрок, Англія.

★ Вибачайте, брате, за вираз, але то, як у нас казали, "як псові муха". Чи буде ситий пес, або якась інша звірина, як ви йому дасте одну муху на їжу? Так для нашої околиці оті 20 примірників . . . у таборі буває від 1000 до 2000 людей. Ну, й усі хочуть читати. Прошу вас, шліть бодай сто примірників . . . Не гнівайтесь, що так пишу про оті мухи, але ласкаво просимо висилайте, що можете. І дякуємо вам і тим, що жертвують на "Післанця Правди", аби й ми читали. Нехай Господь благословить усіх жертводавців у ЗДПА й у Канаді.

П. Ірчук, Австрія.

★ Не висилайте мені два примірники, бо ми знаємо, що вам треба на весь світ посилати . . . а ми з Коваленковими й Сидорчуками будемо сходитися й читати разом . . . Посилайте нам один примірник . . . сходитися з ними на читанку будемо в неділю . . . Коваленки від нас 17 кілом., а Сидорчуки тільки 12, але в різних напрямках . . . а ми посередині . . . дуже дякуємо за П. П. Радія не маємо, тут дєбрї й пуша . . . одна розрада, що молимося разом і читаємо "П. П."

О. і Л. Радченки, Еквадор.

Редакція "Післанця Правди" має сотки подібних листів, але подати навіть бодай уривки з них до "П. П." нема змоги. "Хто має вуха, нехай слухає", що ці листи говорять. А хто має християнське серце, той нехай зрозуміє, що треба робити, аби голодним і прагнучим правди подати хліб і воду духовну — послати кожне число "Післанця Правди" в усі кінці світу, звідки до нас простягають руки по журнал наші брати й сестри.

— 0 —

Моліться за "Післанця Правди", його працю та співробітників. Не забудьте про те, що журналу висилається безплатно багатьом скитальникам у всіх країнах світу. Поширюйте "Післанця Правди". Піддержуйте його. Допишуйте до нього. Поспішіть передплатити його на майбутній 1951 рік для себе й для скитальників.

Недільна шкілька

Неділя 5 листопада (November 5). Переможена спокуса — предмет сьогоднішньої лекції. Христос був спокушуваний дияволом. Тим же дияволом були спокушувані й мужі Божі й Старого й Нового Заповіту. Таж тим самим спокусником можемо бути спокушувані й ми. Ми повинні бути вдячними Господеві за те, що Він у Слові Своїм дав приклади не тільки спокуси, але й приклади й засоби боротьби проти неї. Берімо приклад з Господа Ісуса й Божих мужів, і кожна спокуса диявольська буде нами переможена.

Текст: Матв. 4:8-11; Іван. 6:15; Римл. 13: 12-14; 1 Кор. 10:12-13.

Золотий вірш: Якова 1:12.

Неділя 12 листопада (November 12). Збільшення нашого християнського братства повинно бути метою нашої праці духовної. При цім ми не повинні лякатися страшної різниці, що лежить між нами й невірними. Якщо ми відчуваємо навіть відразу до них, як відчував відразу ап. Петро до поган, ми все ж повинні ту відразу перебороти й іти до світу з Словом Божим. Тільки тоді, коли ближче підійдемо до невірних, ми здоліємо зрозуміти їх. А тоді й вони зрозуміють нас і те Слово, що ми їм несемо, й ми з ними станемо згодом одним у Христі Ісусі братством.

Текст: Дії Апост. 11:11-18; Филип. 2:1-5.

Золотий вірш: Филип. 2:4-6.

Неділя 19 листопада (November 19). Загальне Богослуження повинно мати дві мети: правдиве поклонення Богові духом і правдою й діла милосердя. Старозаповітні жиди грішили тим, що вони обряди й церемонії поставили понад усе. Їхні Богослуження були пишні, величні, але, відправляючи їх, жиди не мали вже ані часу ані бажання чинити діла милосердя. Тому фактично замість Бога вони мали багатьох богів: храм, свята, обряди, церемонії, жертвоприноси тощо, а бідні й голодні, сироти та вдови були без поради й без допомоги! Це й було причиною, чому Господь від-

кинув Ізраїля й віддав його на поталу ворогів.

Текст: Ісаї 1:11-17; Іван. 4:19-24; Колос. 3:16.

Золотий вірш: Івана 4:24.

Неділя 26 листопада (November 26). Пожертви на діло Боже мають велике значення в нашому духовному житті. Ми знаємо, що Бог не потребує грошей й що Свою ласку Він дає безкоштовно. І ми любимо ці речення повторювати. Але при цім ми забуваємо, що діла милосердя, поміч бідним і голодним, удержування домів молитви, друк і поширення Слова Божого й духовної літератури, журналів, підтримка проповідникам, місійні подорожі — словом, розповсюдження Царства Божого на землі було би неможливим, якби ми не жертвували засобів. Ці жертви потрібні не Богові, але нам самим: вони збагачують нас духовно тут і в вічності.

Текст: 2 Кор. 9:6-8; Филип. 4:10-18.

Золотий вірш: 2 Кор. 9:7.

Неділя 3 грудня (December 3). Духовне життя наше й оточуючого нас братства вимагає від нас безнастанної діяльності й праці. Ми повинні працювати над нами самими, а потім не забувати й інших і віруючих, і невірних. Наша праця на духовну користь наших ближніх принесе духовну користь і нам самим: зміцнюючи інших, ми зміцнимо себе; допомагаючи духовно іншим, тим самим допоможемо й собі. Сіючи дари духовні посеред інших, ми неодмінно матимемо духовний урожай і жнива для нас же самих.

Текст: Римл. 12:1-2, 6-8; 2 Кор. 8:3-5; Филип. 2:25-30.

Золотий вірш: Римл. 12:1.

Неділя 10 грудня (December 10). Проповідь Євангелії повинна бути нашою сталою турботою. Тільки через цю проповідь може Царство Боже поширюватися й люде можуть ставатися щасливими. Якщо ми маємо перешкоди й труднощі в ділі проповіді, то повинні навіть радіти з них, бо навіть наші страждання може Господь ужити на користь Його Царства й поширення Євангелії. Якщо ми бачимо, що дехто нещиро або задля користюлюбства про-

повідує Євангелію, то ми тим не переймаємося, але тішмося, що все таки Слово Боже проповідується й поширюється.

Текст: Дії Апост. 8:4-8; 2 Кор. 5:17-20; Филип. 1:12-18.

Золотий вірш: 1 Кор. 4:1-2.

Неділя 17 грудня (December 17). Перемоги щоденного духовного життя здобуваємо через те, що вперто й настирливо робимо діло Боже, не озираючись ні на перешкоди, тягарі й небезпеки, але й на незадоволення навіть наших найближчих співробітників і помішників. Ніхто, здається, не мав стільки труднощів і загроз, як ап. Павло. Але він усе перемагав. Не падав на духові, а йшов уперед. Тільки таким чином здобувається Царство Боже для себе й для оточуючих нас людей.

Текст: 2 Кор. 11:18-30; 12:8-10.

Золотий вірш: Якова 1:2-3.

Неділя 24 грудня (December 24). Христос рождається! Славить Його! Цими словами щороку ми вітаємо одні одних, збуджуючи в наших душах приспану життєвими турботами й марнотами радість. Якщо цю радість, хоч зроджену й з інших джерел, мають на ці свята діти світу цього, то тим більшу, чистішу й вищу радість повинні мати ми, діти Божі. Бож наша радість походить із джерела святого, чистого — від нашого Спаса, Ісуса Христа. Тому то ми й радіємо знов цією радістю, що була обіцяна "всім людям".

Текст: Луки 2:1-16.

Золотий вірш: Луки 2:10-11.

Неділя 31 грудня (December 31). Безнастанний зв'язок з Джерелом нашого духовного життя — з Христом — не повинен ніколи спинятися. Листя на віттях й саме віття — живуть тільки тому, що беруть соки-життя від дерева. Христос тому й чистить нас за допомогою своїх ждань і іспитів, аби ніщо не перепало від Ним сполуки. Тільки завоюємо життя й живемо й діємо. Христос б'є жидів уперед тільки тому, що в нього час має контакт з нами. Христос б'є жидів тільки тому, що в нього час має контакт з нами. Христос б'є жидів тільки тому, що в нього час має контакт з нами.

лекуму місті, яка дає йому енергію для руху вперед. Тримаймося Христа!

Текст: Іван. 15:1-5; Филип. 3:8-16.

Золотий вірш: Филип. 3:13-14.

Різне

★ **Українське Місійно-Біблійне Товариство в ЗДПА** матиме свої богослуження й засідання в суботу 11 та в неділю 12 листопада (November 11-12) цього року в Українській Баптистській Церкві в Ірвінгтоні, Нью-Джерси (об'їк Неварку). Зібрання відбуватимуться в суботу 11-го о год. 12-ій в полудні й о 7½ год. ввечері, у неділю 12-го о годині 9-11-ій перед полуднем і о год. 3-ій по полудні. Усіх, хто любить діло Боже серед нашого народу, сердешно закликаємо на ці зібрання. Мають бути обговорені й розв'язані надзвичайно важливі справи. Тому молимося всі за ці зібрання й наради! Вони відбуватимуться в приміщенні First Baptist Church, Springfield Ave. and Nesbit Terrace, Irvington, N. J. В імені Товариства й Церкви запрошують:

П. Бартків, М. Теслюк, В. Могиляк

★ **Оголошення.** Усіх братів і сестер, що прибули до ЗДПА й не мають ще праці, помешкання, або що з якихсь інших причин бажають змінити місце свого перебування, проситься негайно звертатися в цих справах до брата проповідника **Никодима Лукіянчука**, а він подасть вам потрібні інформації, поради й поміч. Його адреса: Rev. N. Lukianchuk, 1519—65th St., Kenosha, Wis., USA.

★ **Зміна адреси бр. О. Гарбузюка:** Rev. O. R. Harbuziuk, 836 North Wolcott Ave., Chicago, Ill. Телефон Humboldt 6-8389.

★ **Різдвяні й новорічні поздоровлення**, як і минулого року, можете передати Вашим рідним, знайомим і приятелям за допомогою "Післанця Правди" в його різдвяному й новорічному числі. Замість того, щоб писати десятки а то й сотки карток і видавати багато часу й грошей на їхню спорудження й розіслання, Ви можете подати поздоровлення до "П. П.", прикладаючи водночас адреси тих людей, яким Ви

бажали би це поздоровлення розіслати. "Післанець Правди" буде посланий на ті всі адреси й ті особи не тільки перечитають Ваше поздоровлення, але й читатимуть і "П. П." Таким чином, Ви спричинитеся до поширення Євангельського слова.

Отже, поспішіть вже тепер надіслати Ваше поздоровлення. Приклади чи зразки цих поздоровлень Ви знайдете в минулорічному різдвяному числі "П. П."

Не забудьте додати й Вашу пожертву-заплату за поздоровлення, яка й у цьому році повинна бути не менша, як два доляри.

Надсилайте поздоровлення вже тепер, аби їх друкарня могла своєчасно скласти для різдвяного числа.

Редакція "П. П."

ТИСЯЧОЛІТНЄ ЦАРСТВО

(Ісаї 11 голова)

Майбутнє вже близенько
Й відкриється в свій час,
Порадує, потішить
І ошасливить нас.

Христос прийде на землю
У славі та в красі;
З Невістою святою
Побачать Його всі.

І Він збудує Царство,
Де буде лиш любов,
Де правда запанує
Й не лятиметься кров.

І справи всіх убогих,
Злидених на землі
Він виявить у правді,
Освітлить їх у млі.

Погубить всіх безбожних
Він духом уст Своїх;
Загинуть за невірство
Всі ті, що коять гріх.

Пошле Він мир і спокій
Людям і звірині,
Настане тоді згода
Між ними в тії дні.

Тоді вовки й ягнята
Укупі будуть жить,
І барси козинятам
Не будуть зла робить.

І віл, левчук, телятко
Усе разом піде,
Й малесенька дитина
Їх вкупі поведе.

Корова й ведмедиця
До паші підуть враз,
Телятко й ведмежатко
Лежатимуть в той час.

Біля гнізда гадюки
Дітей веселих рій
Безпечно забавляться
Буде в годині тій.

І на горі священній
Не буде зла та шкод,
І зрозумінням Бога
Весь сповниться народ.

Навернуться погани
Й зберуться до Христа,
Й Він піснею хваління
Наповнить їх уста.

Великий спокій, світло
Засяє на землі,
І люди вже не будуть
Знаходитись у злі.

В той день великий смуток
Здійме з себе земля,
І збіжжям, немов в шати
Вберуться всі поля.

І вітер тихий, теплий
Над гаєм зашумить.
Й серця, життям розбиті,
Він щастям звеселить.

В той день усі гармати
До кузні привезуть,
Рушниці й скоростріли
В огонь там покладуть.

Війна тоді загине,
Люд заживе в тиші;
З шабель серпи скуємо,
А з списів — лемеші.

Коли б то вже чим швидче
Той час святий настав,
Щоб люд нещасний, темний,
Зідхати перестав!

І. Тара...

Моліться за "Післанець Правди"

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ

(Докінчення з сторони 2-ої)

стати членом української церкви. Мертва обрядовість пануючих церков не могла задовільнити душі думаючої людини. Тільки в Христі, в євангельській церкві він знайшов повне спасіння своєї душі, якого шукав довгі роки свого життя. Його навернення — це оwoч праці існуючої в Німеччині Української Баптистської Церкви, як самостійної одиниці.

Про цю урочистість проповідник і вірні нашої церкви старалися якнайширше повідомити українське населення Чикаго, а тому для цього були використані радіо, листи і особисті запрошення. У наслідок такої активності віруючих наша зала Богослужень не вмшала присутніх, що з особливою увагою слухали Слово Боже в рідній мові.

В своєму привітальному слові, брат Гарбузюк, пресвітер церкви, вітаючи гостей з польської, російської баптистської й євангельської церков і всіх присутніх, висловив свою радість із того, що ця урочистість українських баптистів відбувається не під знаком фіктивної, уявної "єдності", як то спостерігається тепер у декого, а навпаки, — вона просякнута правдивою, вищою, євангельською єдністю дітей Божих, брак якої відчувається особливо тепер. "Ми, українські баптисти, — казав він, — не втрачаючи свого власного обличчя, бажаємо мати єдність з усіма дітьми Божими". Чи це не те, чого ми потребуємо тепер і чого хоче від нас наш Господь? Так! — Трівка єдність можлива тільки на добровільних основах, спонукана Духом Святим, без жодного тиску з-зовні, без "старшого брата", без вільного й невільника, — вона можлива там, де віруючі почуваються рівними слугами свого Небесного Пана.

У такому дусі глибокої спільности відбувалося наше свято й Господь по-

благословив нас. У такому євангельському дусі виховується наша церква й постійно зростає на славу Господеві.

Наступно брати Гарбузюк, Барчук і Куденчук широко з'ясували присутнім значення євангельського хрищення, яке з волі Божої було уділене пресвітером церкви.

Охрищений

Честер, ЗДПА. У неділю 8 жовтня у 1-ій баптистській церкві відбулося урочисте хрищення кільканадцятьох молодих кандидатів з різних церков, у тому числі двох з української баптистської церкви в Честері. Хрищення виконав пресвітер Крумлинської америк. церкви бр. Дан. Бартків. Присутніх свідків св. хрищення було понад сто душ.

Крумлин, ЗДПА. У неділю 15 жовтня в церкві відбувся річний з'їзд місцевого (з Пенсильвенії та Нью-Джерсі) району українських і рос. церков. Благословенне зібрання відбулося з участю численних віруючих з околиць. На діловому засіданні було вирішено дати поміч для журналу "Післанець Правди" — 50 дол. і бр. Й. Комарницькому на поширення трактатів — 30 дол. До Комітету вибрано братів Н. Шельпука, П. Барткова, Л. Жабко-Потаповича, І. Кмету, М. Березького, Ст. Колодія й А. Соловея.

Передплачуйте П. П. для себе й для скитальників на 1950 рік. Вирівняйте за леглість за минулі роки.

Найкращий роздвятий подарунок, якій Ви можете зробити Вашим рідним, приятелям і знайомим на Свят-Вечір цього року:

1) **Новий Заповіт** перекладу Проф. Дра І. Огієнка. Кишеньковий розмір, тонкий папір, золоті береги й хрест, шкіряна оправа. Ціна 2.50 з пересилкою. Число примірників, що їх маємо, обмежене, й незабаром буде вичерпане.

2) **Біблія мала** перекладу П. Куліша, ціна 1 дол. з пересилкою.

3) **Річники "Післанця Правди"** за роки 1947, 48, 49 (і 50). Ціна кожного річника з пересилкою 2 долари.

Надішліть гроші й замовлення зараз, а ми вишлемо по указаній Вами адресі перед самими святами.

Редакція "П. П."

Бібліотека
Української Вільної
Правди
м. Борислав

Я ДОБРА І ПРАВА

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Заснований 1 січня 1927 року

Ч. 11-12

ЛИСТОПАД-ГРУДЕНЬ — NOVEMBER-DECEMBER

1950

ПОГЛЯНЬ...

Поглянь сюди: тут в яслах Божий Син . . .
О, чудо! В тілі Бог зійшов на землю!
Створив всесвіт безмежний Він,
А ясла бідні вибрав за оселю.

Він жив в біді, щоб дати щастя нам;
Покірно ніс хреста за нас всіх грішних,
Всю чашу мук тяжких Спас випив Сам,
Щоб заспокоїти всіх плачучих, невтішних.

Прийди до Спаса, — Він дає спокій;
В Нім радість, скарби духа і спасіння.
Люби Його, — Він вірний Пастир твій;
В Христі твоє рідво і воскресіння.

Із збірника духовних пісень "КОБЗА",
що готується до друку

Редактори й співробітники "Післанця Правди" вітають усіх жертводавців, передплатників і читачів журналу й бажають їм ясного Божого благословення на час великих Свят Різдва Христового й по них у надходячому новому 1951-му від Народження Христа а в двадцять п'ятому році існування "Післанця Правди".

ЯК ТЕМНО...

Як темно та сумно усюди!
Скрізь жах... Захитавсь небосхил.
Вже море реве й стогнуть люди...
Надходить прихід Бога Сил.

Іде Він тепер не для згоди,
Не в яслах, як те Немовля;
Іде Він судити народи,
Тому то й тремтить вся земля...

О люди, чим скорш навернітесь,
Любов хай вас злучить свята!
До Господа Бога молитесь
Йі чекайте приходу Христа!

Приспів:

Христос прийде, Своїх візьме,
До Царства вічного прийме.
Христос прийде! О, — дивний час
Для тих сердець, що Він їх спас!
О, радісний для нас той час! (2)
Коли Христос з небес зійде
Йі до слави нас введе!

Др. І. Кмета
"КОБЗА"

ЗОРІ

В безкраїм темнім океані
Глибин небесних угорі
З початку ночі й до світання
Зоря всміхається зорі.

Усі вони своїм промінням
Нас ваблять десь в таємний край,
Де замість горя й животіння
Вони обіцяють нам рай.

Але не вір всім зорям широ,
Бо серед них зрадливі є:
Їх засвітив не Бог, а Ірод,
Що не життя, а смерть дає.

Спокійна, тиха й величава —
Христова світить нам зоря,
Страшна червона та кривава
Зоря антихриста-царя.

Тож, уважай на зорі, брате,
І за Христовою йди все,
Бо зоря Ірода до хати
Йі до краю кров і смерть несе.

Т. С., ЗПДАмерики.

ТЕМНА НІЧ...

Темна ніч покрила місто,
Люди міцно сплять в гріхах,
А над ними урочисто
Спів брентить у небесах.

Наче в сні, в святій поемі,
Ангол каже пастухам:
Не лякайтесь, в Вифлеемі
Народивсь Спаситель вам!

Ось вам знак: знайдете в сії
Ви сповите Немовля,
Що Його чекає нині
Грішна, змучена земля.

Тож, до ясел із дарами
До Христа у бідний дім
Ми з молінням та з піснями
Зараз же усі ходім!

Хай ніхто з нас не дримає
Йі не заплющує очей!
Хай спів радісний лунає
Йі сплячих збуджує людей!

Приспів:

Слава Богу в небі ясній,
На землі святий спокій!
О, які вістки прекрасні
Шле Господь землі Своїй!

"КОБЗА"

ТИ ЗНАЄШ...

Ти знаєш, Боже, моє бажання,
Молитву чуєш Ти мою;
Ти знаєш серця мого страждання,
Коли гіркі я сльози ллю.

Ти знаєш, Боже, — я не шукаю
Багатства й слави королів;
Я щирим серцем Тебе кохаю
Моїх весняних юних днів.

Сумує серце моє порою,
В устах німих нема вже слів;
І сам не знаю, що є зо мною:
Змовкає мій весняний спів.

Усім чужий, я, усім байдуже,
Куди й за чим блукаю я?
І де ж ти любий, далекий друже,
Коли сумна душа моя?

Цей світ для мене чужим зробився;
О Боже, будь зо мною Ти,
Бо слабнуть сили, і я втомився,
А ще далекий шлях іти...

"КОБЗА"

"I am the way, the truth, and the Life"
(John 14:6)

UKRAINIAN CHRISTIAN MONTHLY
**"THE MESSENGER
OF TRUTH"**

Subscription: 1 year \$2.00; half year \$1.00

Editor-Publisher: Pastor L. Zabko-Potapowicz.

Заснований 1 січня 1927 року

"Я дорога, я правда, я життя"
(Івана 14:6)

"ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ"

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТІАНСЬКИЙ МІСЯЧНИК

Передплата: Річно 2 дол. На півроку 1 дол.

Редактор-Видавець: Паст. Л. Жабко-Потапович.

324½ East 8th Street, Chester, Pa. U. S. A. Telephone: Chester 2-8142

На цю адресу висилати матеріял, пожертви й передплату.

No. 11-12. November-December 1950. — Ч. 11-12. Листопад-Грудень 1950.

Професор Тарас Гребінка

День Різдва Христового

"Слава Богу в небі, і на землі
спокій, в людях уподобання!"

Лук. 2:14.

Христос народився, дорогі брати та сестри! Співаймо Йому в церквах, будинках і серцях пісню, яку співали анголи вночі, коли зірка небесна засяяла над вертепом Вифлеємським, і Марія з Йосифом вперше схилилися над Дитиною, що народилась у світі, аби спасти людей від їхніх гріхів . . .

Як бачимо, Євангелія просто говорить про цю найбільшу подію світу, що сталася 1950 років тому. **Перша умова миру на землі: Слава Богу. Не якому-будь окремому народові або якійнебудь людині** (Скільки в цьому розумінні сьогоднішній світ робить помилок, возвеличуючи окремі народи, або особи, кожна вдумлива людина зрозуміє, до кого це стосується) а **Богові слава!** Людство стомилося від самозвеличування смертних та грішних людей. **Справжня слава лишень у Бога та в тих, кому Він її дає.** "Від людей Я не приймаю слави" (Ів. 5:41) сказав Христос і додав, звертаючись до людей: "Як ви можете вірувати, коли славу один від одного приймаєте, а слави тієї, що від Бога Єдиного, не прагнете ви?" (Ів. 5:44).

Щоб люди побачили в чому сутність і розуміння людського життя, народився у Вифлеємі Син Божий, Христос. Що ж таке християнство? Це Він, живий Христос, Господь! Його правда про Бога і про людину, про найвищу мету

людського життя у вічності; живить і зміцнює серця усіх, що шукають правди. **У Ньому, Його правді лишаються живими і безсмертними у Бога люди всіх поколінь і народів світу** (також і в цьому розумінні, — скільки нинішній світ робить помилок!). Не можна собі уявити величини і слави цього світу в Христі . . . Але зла воля втручається у започатковану гармонію людства і не бажає дати можливості останній запанувати. Ірод-цар, не вдовольнившись своїм царством, шукає ще забити народженого Ісуса . . . Це ми знаємо. Є такі, що заздять Христові. Є такі, що бажають поставити межу Його впливові на людські серця. Деякі вчення прагнуть забрати собі усю душу людську, усі її думки і сили . . . Пробувати брати душу кожний може, але спасти її від гріха і зла може лишень один Христос.

Ми стоїмо перед великою таємницею втілення Сина Божого, таємницею, що перевищує наше розуміння: Вічний Бог, Якого не може змістити весь світ, стає чоловіком на нашій грішній землі і подорожує в образі людини.

Ми потребуємо нагадування: "Люди, що в темряві блукає, побачить світло велике" (Ісаїя 9:2). Уперше воно запалилося чабанам, що стерегли у полі своєї вівці; найяскравіше воно горіло у день страсної п'ятниці, і тепер воно яскравіше горить для засмучених сердець. Це світло проторувало собі шлях і до шпитального ліжка, і до в'язничної клітки, і

в табори скитальців, і до концентраційних таборів, до бункерів та руїн, що не є призначені для людей, але в яких тепер мають притулок сотні тисяч, або й мільйони бездомних чи безпритульних скитальців. Це світло світить, і лишень воно гріє напівзамерзлих у буквальному і переносному значенні слова, людей. Це світло веде нас до ясел Вифлеєма, до дитини Ісуса Христа, нашого Спасителя.

Тут ми зустрічаємо Небесного Отця, як нашого справжнього Отця, який стоїчи біля ясел Свого Сина, споглядає на велику кількість, що прийшла з усіх кінців світу, всіх соціальних і майнових станів, всіх релігій, і говорить до них: "Дивіться, яка Моя любов до вас, щоб і ви стали Моїми дітьми: а це ваш первороджений старший Брат, Який іде прокласти вам дорогу нову у Моє Царство, яке мусить стати в вашим Царством. Там ви будете ділити з Ним Мою спадщину. Потерпіть ще трохи тут, у долині сліз. Як потіху, скажу вам, що ви надалі не самі в житті. Ваш старший Брат буде з вами, а для того, щоб Він цілком розумів вас і допомагав вам нести вашого хреста, Я покладаю на Нього найважчого хреста, що вмістить усі ваші хрестики. І ось вам незвичайний знак: "Великий Єдинородний Син Божий лежить у яслах".

Дійсно, коли б дитину було вказано у царському палаці, у шовкових пелюшках, покрито золотою парчею, це далеко менший був би знак. Але, дорогі брате та сестро, нас би з вами туди мабуть і не пустили, а до Вифлеємських ясел дорога вільна. Щоб славити Дитину Божу у яслах, непотрібно одягати дорогої одежі. Туди може йти кожний, бо "вам родився Спаситель".

Дорогі брате і сестро! Підемо й ми разом із чабанами і подивімося "що трапилось і про що звіщає Господь". Від ясел Вифлеємських ніхто зневіреним, сумним не вернеться, але, як чабани — "повернулись, славлячи Бога за все те, що чули й бачили". Вони повернулись не з порожніми руками: вони, одержали великий Дар Божий.

Дорога до Вифлеєму вільна і сьогодні. Ідіть! Зустріти Його, значить зустріти Життя. Іти за Ним, значить пережи-

вати щось надзвичайне. Загадки життя, може, Він тим часом тобі й не відкриє, але твоє серце буде спокійне. Він знає дорогу. Він доведе тебе до мети навіть і в темряві.

Хай же освітлить Господь в сучасній темряві серце кожної людини світлом Різдвяної вістки: "Вам родився Спаситель".

Т. Гребінка, ЗДПА.

○

...І на землі спокій...

Св. Луки 2:14

На цій землі від того часу, як людина впала, ніколи не було спокою. Історія часами показує нам менти, коли, здавалось би, на цій землі був спокій, але на превеликий жаль, це тільки здавалося: у дійсності точилась вічна боротьба й тривав неспокій на землі — від того часу, як людина відпала від Бога.

Коли ж, нарешті, здійсниться прекрасна вістка-обітниця, проголошена при народженні Князя спокою? І хто винен, що вона й досі ще не здійснилася?

Господь зробив усе задля того, аби на цій землі цей довгобажаний спокій нарешті залпанував; і не Його провина в тім, що спокою того ще й досі нема. Винною є тільки людина, що вічно на цій землі бунтується й б'ється й не може стати носієм Його спокою. Застановімся на хвилину над цим питанням...

Насамперед подивімся, яким повинен бути той Його спокій? Аби нам це питання стало ясним і яскравим, розважмо питання: який спокій не є Його спокоюм?

Його спокоюм не є спокій світу цього, спокій дипломатів і політиків і хитрунів нашого часу. Бо Слово Боже каже, що в той час, "коли (ці дипломати й політики) говоритимуть: 'Спокій і безпечність', тоді несподівано прийде загибель на них" (1 Сол. 5:3). Той спокій, що його силкуються створити люди світу цього, є примарою, штучністю й ошуканством, бо від нього завжди тхне війною й пролиттям крові.

Ми повинні раз назавжди зрозуміти, що Його спокоюм не є спокій **за всяку ціну**, себто такий спокій, що його можна було би здобути навіть засобами, що

суперечать самій ідеї спокою. Наприклад, є в людей світу цього думка, що спокій можна здобути збройною дорогою, себто за допомогою війни. Вони гадають, що можна здобути спокій за допомогою сили, насильства, бою, зброї, крові. У жодному разі ми не можемо цю дорогу, цей засіб признати за дорогу або засіб Божий. Господь не може мати й давати такий спокій. Його спокоем може бути тільки дійсний, правдивий спокій, і дорогою до нього не може бути війна, насильство й кров. Христос завжди говорив про інший спокій, коли казав: "Зоставляю вам спокій, спокій Свій вам даю. Я даю вам не так, як дає світ" (Іван. 14:27).

Подумаймо, чи маємо ми такий спокій, **Його спокій**? Подивімося, яким був той спокій, що його одержували євангельські грішники; той правдивий, чистий, щирий спокій, що його одержала жінка-грішниця (Луки 7:37-50), що вона людьми світу цього вже була на смерть засуджена. Це той же спокій, що його осягнув митник Закхей (Луки 19), що отримавши спокій, половину маєтку роздав убогим. Цього спокою прагнув і його досягнув блудний син, з плачем упавши до ніг свого батька.

Усі ці євангельські постаті є нашим втіленням, а дорога, якою вони знайшли свій жаданий спокій, є дорогою нашою, а їхній спокій є спокоем Божим і нашим спокоем. Тільки в ногах Господа, кинувшись до них з риданням покути, просячи пробачення й відпущення наших гріхів, можемо знайти правдивий і дійсний спокій, спокій Божий. До цього спокою й кличе Він, коли просить нас усіх: "Прийдіте до Мене всі, працею зморені та перетяжені, — і Я дам вам спочинок!" Матв. 11:28.

Чи звернули ви увагу на те, що перша вістка про спокій Божий, що приходить у цей світ з народженням Христа, була анголами принесена до пастухів і повинна була через них далі в цьому світі поширювана? Господь волів цю вістку подати не первосвященикам і не священикам, не царям і не князям світу цього, а власне тільки пастирям. Звертаючись до них, Господь тільки продовжив тую добру, святу традицію, що її Він додержувався від найдавніших часів.

Аджеж, Старий Заповіт дає нам маєстатичні постаті стародавніх пастирів, що серед них Бог Ізраїля вибрав собі Своїх слуг і апостолів. Яків, Давид і Амос — це тільки окремі й найбільш виразні постаті пастухів, що їх Господь зробив пастирями стада Свого, народу Божого. Пасучи отари овець та іншого товару, ці пастирі мали багато часу для думок про грішну людину й Всесвятого Бога. І приклади й досвід, що вони їх здобували при опіці отарами, вони потім прикладали та вживали при опіці над стадами Божими. Тому й прихід Великого Спаси й Господа Ісуса Христа був колись проголошений пророком Ісаєю, як прихід Доброго Пастиря.

Священики Ізраїля, на превеликий жаль, спроневірилися з протягом часу й з добрих пастирів поробилися хижими вовками, що не тільки що не пасли стада Божого й не опікувалися ним, але й кривдили його страшенно. Замість того, аби водити їх на пасовища зелені й до тихих чистих вод, вони їх стригли й різали собі на жир.

Слідом за цими лукавими слугами Божими згодом пішли й пастирі християнської Церкви. Від апостольських часів вони одержали завдання — пасти стадо Боже, Церкву Христову; вони повинні були опікуватися вівцями Господніми, їх пасти, лікувати, годувати, від вовків хижих захищати. Замість цього вони згодом почали провадити овець Божих до каламутних вод світу цього; замість чистої води Слова Божого почали поїти їх брудом людських вигадок і байок; замість того, щоб пасти їх, вони їх тільки стригли й різали собі на жир; замість охороняти їх, видали їх на поталу найлютішого вовка—антихриста.

Через це й самі вівці згодом зробилися злі, хижі, мстиві, жорстокі й кровожерні, подібні до своїх пастирів-вовків. Через це й зник той спокій Божий, що його в цей світ приніс Пастир Добрий, Господь Ісус Христос. Наново розпочалися, як і за часів стародавнього Ізраїля, війни, пролиття крові й прокляття вічної боротьби між людьми. І тоді знову зник той спокій, що його так прагнуть люди, й що його може привернути тільки народжений в цей світ Пастир Добрий.

Аби той спокій вернувся наново на землю, потрібно не тільки людей доброї волі, що той спокій готові прийняти, але потрібно й добрих пастирів, що той спокій розносили би по землі й його людям доброї волі звіщали.

Тому тепер, коли люди святкують народження Христа, треба нам — віруючим звернути увагу тих людей на самого Христа й на Його спокій, бо без Христа та Його спокою тут завжди будуть криваві війни, знищення й смерть.

А в першу чергу цим важливим питанням повинні зайнятися пастирі, правдиві, щирі пастирі, що їх Господь поставив пасти стадо Його. А для цього вони самі повинні насамперед піддатися під вплив того Доброго Пастиря, без Якого не може бути на цій землі правдивого, Божого спокою.

Пастирі й вівці! Киньтеся до ніг Доброго Пастиря, а Він дасть усім той догоочікуваний, жаданий спокій!

И. Шкула, Чикаго, ЗДПА.

Професор В. Ф. Марцінковський

Три пісні творення

Сьогодні я хочу сказати вам про **три великі пісні творення**. Перша пісня зродилась у всесвіті, коли був творений цей світ. З глибин відвічності блискали божеські творчі слова, й на їх діяння повставало з нічого все існуюче — небо й земля, сонце й зорі. Творився прекрасний споконвічний світ, творилася людина. Подихом відвічного Слова, Божественного Логоса, створювана була краса відомого буття. “Впочатку було Слово, а Слово Те в Бога було, і Бог було Слово” (Івана 1:1). Усе було прегарним у зорах звершеного Творця, усе було суголосно, гармонійно. Ненадаремно сказав поет сучасний: “Напочатку була музика”. Ось тоді, власне, коли, як сказано в книзі Йова, Бог “закладав основи землі” й коли “всі ранні зорі веселилися, й усі сини Божі (себто, анголи) викикували з радощів” (Йова 38:4 і 7). Вони наче підспівували бренінню сфер небесних, славословленню створінь усіх. Це була **перша пісня анголів**, пісня створення первісного світу.

Але гріх зіпсував, спотворив красу лю-

дини й усього творива. Діяння зда й гріха, віддих людини, що згрішила, його неспостережний вплив споганив все в цьому світі, так що, за висловом Біблії, “навіть місяць, і він не досить ясний, і зорі не чисті перед очима” святого Бога (Йова 25:5).

Людина в своєму самолюбстві й матеріалізмі впала так глибоко, що потрібно було Самому Богові з височин неба зійти, аби її піднести. І ось Бог залишив славу неба й на землю зійшов, прийняв на Себе постать людини, всю її натуру, окрім гріха. “І Слово сталося тілом, і перебувало між нами, повне ласки та правди” (Івана 1:14). Христос заміняв небесний престиж на убогі ясла, аби піднести впавшу людину, прилучити її до небесного й божеського життя. Він, Цар царів, покинув престіл слави, аби вмерти на ганебному хресті, “до злодіїв дав Себе прилічити” (Ісаї 53:12).

І тієї ночі, коли Христос народився в Вифлеємському вертепі, залунала в небесах і на землі **друга пісня славославлення**, пісня другого творення, пісня відкуплення, відродження людини й усього світу. Тоді власне було заложено підвалини “неба нового й нової землі, що правда на них пробуває” (2 Петр. 3:13). Це й була та пісня, що її співали анголи на полях Вифлеему: “Слава Богу в небі, й на землі спокій, в людях уподобання” (Луки 2:14).

Під час останньої всесвітньої війни, в розпалі ворожнечі й пролиття крові, ми, богомольці з різних країн і народів, співали цю пісню славославлення Христові на Вифлеємському “полі пастирів” вночі під Різдво. Там нагорі, на небесних полях, купчилися білі баранці, опромінені лагідним місячним сяйвом. Бреніли дзвони в стародавньому храмі, що окривав собою вертеп Різдва. І здавалося, що це не хмаринки маячили там, у височині нічного небосхилу, але безлічі анголів ширяли в підзоряному світі. Але ті анголи не співали. Вони були сумні. Їхні білосяйні крильця були затьмарені легкою тінню, неначе жалобою . . . Вони були мовчазні тому, що спокій небесний все ще не панує на цій землі; що грім гармат і бомбів, стогони й зідхання конаючих на полях всесвітньої різниці приглушують

цей солодкий вифлеємський передзвін . . . Бож, хоч Божественний Спас, Провісник спокою й любови, народився на землі цій вже біля двох тисяч років тому, але Він все ще не є прийнятій багатьома в цьому світі. "Світло на світ прибуло, люди ж темряву більш полюбили, як Світло, — лихі бо були їхні вчинки" (Івана 3:19). Люди відкинули ясну вістку Євангелії любови й спокою й воліли замість неї чорну вістку переваги людської бути й ворожнечі. Люди занехаяли лагідного Христа й воліли замість Нього Вараву з його лиховісним закликком до зненависти, пригнічення й зруйнування, через те саме віддаючи цей світ на поталу поводити крові й сліз. Відкинули Розп'яту Правду та вклонилися силі, що розп'яла.

Іноді сини Ізраїля питають нас: "Якщо Месія вже прийшов, то чомже ми, жида, повинні так страждати багато?" Відповідь на це болуче питання дали самі ж сини Ізраїля: отож апостол Іван в Євангелії, що його сам написав, так каже про Христа-Світло: "До Свого Воно прибуло, — та свої відцурались Його" (Івана 1:11). А за наших днів жидівський поет-лірик Семен Фруг з журбою писав про те, що "Месія прийшов до Ізраїля, але Ізраїль не прийшов до Месії" . . . Гай-гай, так учинив не одити лише Ізраїль! . . . І тому то так є темно, зимно й моторошно на цій землі. І тому ж буває так темно й зимно в нашій хаті й тоді, коли вже й сонце зійшло, але наші вікна щільно заслонено віконницями, що не перепускають жоднісінького животворчого променя . . .

Алеж, не надаремно зійшло в цьому світі сонце Правди! Не намарно народився Христос! І там, де приймають Христа, де до Нього з каяттям і вірою приходять, серцем усім приймаючи Його любов, добру вістку про те, що Він за наші гріхи помер і погодив нас із Богом, — там Він поширює Своє світло, гріє благодійним теплом і відроджує животворчою силою. У серці такої людини, що сталася новим сотворінням у Христі, зроджується НОВА ПІСНЯ, пісня особистого відкуплення. Це — **третя пісня творення**, пісня нової людини, що народилася в тобі, пісня твого відродження. Цій пісні приспівують анголи

на небі. Чи не про цю пісню згадував Христос, коли казав: "Так само, кажу вам, радість буває перед Божими анголами за одного грішника, що кається він" (Луки 15:10)? Це радість за одну вівцю, що була вона згинула, але потім знайшлася; за одного блудного сина, що він повертається до Отця Небесного по блуканнях вдалині, в пустелі гріха й хиб. Ось Він закликає й сьогодні кожного, що знемогає під ярмом гріха.

Спас закликає й тебе, що стоїш самотній віддалік від Нього: "Прийди до мене, й Я заспокою Тебе. Прийди, знеможений гріхом, розчарований, затужений, близький до розпуки".

Тож, прийди до Христа, ввійди до Його ясного Царства, сховайся під покровом хреста, що на ньому Він відкупив наші гріхи. До Нього закликав і той поет, що благов:

Ввійди! Христос простягне руки
І враз здіме легенько так
З душі кайдани, з серця муки,
З сумління хворого боляк.

І тоді в нужденнім вертепі твого серця народиться Христос. Ти відчуєш спокій з Богом і людьми через Ісуса Христа. І ти заспіваєш урочисте різдвяне славославлення вже не як традиційну обрядову пісню, але як щирий вираз твоєї радості з приводу твого духовного відродження. І в запалі неземного захоплення ти вигукнеш: "Слава Богові в небі, що Він і мені подарував Свій спокій, прилучив і мене до людей уподобання, що здобули прихильність у Його очах!"

В. Ф. Марцінковський

Гора Карміл у Галилеї
Різдво Христове 1950 року

О Г О Л О Ш Е Н Н Я

УВАГА, Нью-Йорк! Богослуження в українській мові відбуваються кожної неділі о годині 1.30 (пів другої по полудні) у приміщенні Церкви Всіх Народів:

CHURCH OF ALL NATIONS
9 Second Ave., New York, N. Y.

Всіх сердечно запрошуємо! Вступільний!

Моліться за "Післанця Правди"!

Позабутий Христос

Ось знов надходить день і година, коли увесь широкий і великий світ буде справляти пам'ятку Різдва Христового. Не тільки всі християни (чи правдиві чи номінальні) будуть святкувати цей день, але й увесь світ: кожна людина, кожен дім, родина, кожне село, містечко, місто, держава, уряд; кожен, чи хоче, чи ні, чи вірить у цей день, чи не вірить; чи щиро, чи добровільно, чи з примусу, чи від серця, чи лицемірно, фальшиво; чи сам король, або президент; чи бідний чи багатий; чи вчений, чи темний; чи цивільні, чи духовні, ба, чи навіть військові — словом, усі признають **цей день**, коли наш улюблений Спас, Господь Ісус Христос прийняв людське тіло, народився від діви Марії в погордженім містечку Вифлеємі. Кожна людська угода, кожен папір урядовий, кожен документ, всі календарі, всі часописи, радіо, телевізія тощо, всі ствердять **цей день** і признають, що **цей день** є днем великим і незабутнім.

Це правда, що **цей день** є великим днем. У цьому світі було безліч великих і славних людей, що лишили по собі великі сліди в історії людства. Але дні їхнього народження на цей світ поступово забуваються й зникають із пам'яті людської. День же народження Христа не забувається й не може бути забутий. І це добре, й це гарно, що люди цього дня не забувають, але тримають його в пам'яті. І ми всі без винятку признаємо, що **цей день** не може бути забутий і буде пам'ятатися, доки й земля й люди на ній існуватимуть.

Але так само є правда, що всі люди святкують тільки самий день, замість того, щоб того дня прославити **ТОГО, ХТО В ТОЙ ДЕНЬ НАРОДИВСЯ**.

Я хочу спитати всіх читачів, хто є більший і достойніший поклонення: чи **САМ ХРИСТОС**, чи **ТОЙ ДЕНЬ**, **КОЛИ ВІН НАРОДИВСЯ**? Чи ми маємо прославляти сам день, чи **Того, Хто народився в тім дні**?

Любі мої! Ми маємо й матимемо ще багато таких днів, але **ХРИСТА СПАСА МИ МАЄМО ОДНОГО!** Тому то як сум-

но й тяжко стверджувати, що всі люди, а особливо правдиві християни, обмиті пречистою кров'ю Христа Спаса, забувають, а деякі вже й цілковито забули **Того, Хто народився задля їхнього ради спасіння!**

О, збудіться, о, повстаньте, ви всі, що спасені Ним! Відкиньте глупоту й сліпоту світу цього, а розплюште ваші очі й подивіться на справжню Правду! Хто ошукав вас? Що примушує вас бути такими нерозумними й безглуздими?

Скажіть самі: де в святому Писанні сказано, аби ми святкували день народження Христа, а не славили Його Самого? Де в Слові Божому написано, аби ми на той день видавали мільйони й більйони на спеціальну їжу, на п'янство, на гулянки й танці, на убрання, на прикрашення тіла й волосся, на подарунки, на деревця й їхні оздоби, на солодоці й присмаки? Де в Біблії або в Євангелії сказано, аби ми для цього дня спеціально прикрашували та оздоблювали нашу зовнішність, а не нашу внутрішню людину, що створена на образ і подоби Божу? Хто примушує нас дурити наших дітей і внуків байками про якогось святого Миколая чи (в Америці й Англії) про якогось Санта-Клауса? Навіщо люди-християни вішають у своїх домах якісь вінці та світять свічки?

Більйони викидаються на різні сатанинські вигадки, а на Біблії й Нові Заповіти для прагнучих читати бідних, обдертих скитальників у всьому світі нема? Майже в кожному домі знайдете ви телевізійний апарат, що коштує й 500 і 700 доларів, а власники тих апаратів, коли їх просять дати на діло Боже, кладуть на тарілку п'ять або десять центів! А коли їх питаєте, чому вони не дадуть доляра на духовну літературу, то вони вам відповідать, що вони певні, чи той доляр дійсно піде на тую літературу? А не бояться дати сотки доларів до рук ошуканців і піяків і розпусників, які до їхнього дому привезуть телевізійну отруту, що їх і їхніх дітей відриває від Слова Божого й Церкви, а примушує годинами сидіти при склі, на якому показується, як розпусні жінки демонструють огидні рухи а розпусні чоловіки розбивають один одному об-

личчя на кров під час боксових змагань!!!

Спитайте самих себе, чи це — неправда???

Збудіться, християни! Прокиньтесь, ви, віруючі, що забули про накази Христа, а слухаєтеся наказів сатани! Де тепер та різниця поміж християнами й поганами, поміж віруючими а світськими людьми, що вона повинна бути? Чи не зіллялася вже маса всіх віруючих з невіруючими так, що й відділити одних від других тяжко?

Коли надходить день народження Христа Спаса, ми всі, віруючі в Нього, повинні пригадати собі ЙОГО й почати жити так, як Він цього бажає.

Вже останній час надходить, аби ми взялися до чистого Слова Божого. Вже час, аби ми перестали зважати на тих, що продалися сатані за сочевичну юшку, а звернули наші зори на ТОГО, ХТО є наш єдиний приклад і зразок.

Не день народження Христа, а Сам Христос повинен статися головною метою й ціллю нашого поклонення.

Тож, цього року, коли надійде той день, нехай ми всі святкуємо не його, не самий день, а прослаavimo нашого Спаса й Христа, що того дня прийшов на світ.

В. В., ЗДПА.

П'ять відношень до народження Христа

(Лук. 2:11)

У наведеному тексті нічого не говориться про відношення когонебудь до народження Христа, а просто стверджується факт, що "в Давидовім місті народився для нас Спаситель, що Він Христос Господь".

Слова: "Спаситель, Христос, Господь" це слова, що дуже багато означають і виявляють нам велич Того, Хто народився й Хто ті назви носитиме. Про народження, власне, цього Спасителя давно сповістили були пророки, а тому люди знали, що Він прийде — народиться. Однак минали роки, десятиліття й тисячеліття, а Він усе не з'являвся. Тому віра в Його прихід притуплювалась, надія пригасала, й люди збайдуж-

жили до цієї справи. І ось Він, накінець, народився; прийшов цілком несподівано й застав людство поділене на п'ять нерівних груп, з яких кожна інакше віднеслась до Його народження.

Поминаючи пастухів, яким про народження Спасителя сповістив ангел, завдяки чому вони не мали підстав не повірити небесному видінню, першим пізнав у новонародженому Спасителя — праведний Семен. Про цю людину сказано, що вона чекала потіхи для Ізраїля (Лук. 2:25). Семен не був єдиним, що чекав Спасителя, а були й інші, що чекали Його (Лук. 2:38). Це означає, що певна частина народу не втратила надії на прихід Спасителя, не зневірилась, хоч і довго довелося їм чекати.

Таке саме відношення спостерігаємо за наших днів щодо й другого приходу Христа: переважаюча більшість християн втомилась вірити в той прихід. Однак не всі зневірились. Є ще й такі, що вірять ув обітницю Господа і продовжують очікувати. Вони завжди готові зустріти свого улюбленого Спасителя. Вони подібні до того сторожа, що пильнував замка і чудового саду на одному з островів озера в Швейцарії. Скрізь там був взірцевий порядок, хоч господарі не з'являлися туди на протязі 40 років. Коли відвідувачі зо здивуванням питалися сторожа, пощо він так пильно дбає про цю господарку, якщо господарі самі нею не цікавляться, він відповів їм: "Так, але мені доручено втримувати все у взірцевому порядку, а господарі можуть прибути кожної хвилини. Я й чекаю їх прибуття й чесно виконую свій обов'язок".

"Блаженний слуга той, що пан його прийде та знайде, що робить він так" — сказав Христос (Мат. 24:46 — 47).

Наступними довідалися про народження Христа мудреці й пішли Його шукати, щоб поклонитися Йому (Мат. 2:1 — 2:7 — 8). Ми не знаємо добре, звідки походили ті мудреці? Святе Писання дає нам тільки відомість, що вони прибули до Єрусалиму зо "Сходу". Отже, могли вони бути з Арабії, з Вавилонії, з Персії або навіть з Індії, бо всі ці країни лежать на схід від Палестини. Звідкіля б вони не походили, але в ті часи бездоріжжя, коли не було ін-

ших середників сполуки крім верблюдів, подорож тих мудреців була нелегка. Однак, маючи об'явлення з неба, що великий, незвичайний Цар народився, вони ні нащо не зважали й за всяку ціну рішили знайти Його. Вони, очевидно, знали дещо зо св. Писання, що Месія має народитися в Юдеї, а тому й помандрували туди. Ті відомости про Месію на Сході могли залишитися від юдеїв, що перебували там у неволі аж 70 літ. І ось, віки минають, покоління та цілі народи змінюються, а відношення до Христа лишалося те саме. Дехто на Нього чекає, а дехто Його розшукує; і одне, і друге — добре. “Хто шукає, той знаходить”. “Шукайте Господа, докіль можна знайти Його, кличте до Нього, коли до вас близько”, заохочує пророк Божий (Іс. 55:6). А в іншому місці слова Божого, Господь просто запевняє: “І шукатимете Мене та й знайдете, як тільки шукатимете Мене всім серцем вашим” (Єр. 29:13). Так мудреці шукали й знайшли свого Спасителя!

Від мудреців про народження Христа довідався Ірод (Мат. 2:3, 16). Він занепокоївся. Престіл юдейського царя він займав незаконно. Сумління йому докоряло й він боявся втратити те, що він тримав силою і терором у своїх руках. І нараз йому кажуть, що народився “Цар Юдейський”. Отже, не диво, що він занепокоївся. У нім зродилась зла й підступна думка: “вбити Його треба, знищити”. І він убивав і нищив, лютував . . . але Спасителя не вбив. Небесний Отець не дозволив цього вчинити!

Чи то один Ірод був на світі? О, ні, Іродів було багато й сьогодні вони є. Аджеж усі, кого непокоїть Христова наука та Христові люди, й хто вживає Іродових метод поборювання Христової правди, є в дійсності Іроди. Єгипет, Вавилонія, Асирія — це були Іроди для жидівського народу. Поганський Рим, а пізніше католицький Рим — були Іродами для Церкви Христової. Усякий дух нетолерантності, насильства, жорстокости, бажання знищення противників, є дух Ірода. Отже, не перевелись Іроди, ні! Аж кишить від них і сьогодні. Зверніть тільки увагу й побачите, скільки є таких, що хвилюються, непокояться, зляться на всяку правду, бажаючи зни-

щити її, або хоч закрити. Оце все й є Іродові послідовники.

Цікаве становище зайняло до народження Христа духівництво. Воно дало Іродові докладну адресу, де мав народитися Христос, але саме лишилось цілком байдужим до Нього. Воно знало про Христа розумом, але серце його було цілком мертво для Нього. Воно по своєму уявляло собі прихід Месії, й усе, що діялося не згідно з його уявою, воно або ігнорувало, або ставилось до нього вороже. Так само відноситься духівництво до Христа й Його св. Євангелії й сьогодні. Ось різні євангельські віруючі проповідують Євангелію. Як до цієї справи ставиться духівництво офіційних церков? З повною байдужістю. А чому б, здавалося б, не пригланутись, не прислухатись, не розвідати, не перевірити? Адже написано: “Усе випробувуючи, тримайтеся доброго!” Та ні, вони мають свою релігію! Алеж жидівські священники часів Христа також мали свою релігію й в імення тієї релігії розп'яли свого Месію. Так само готові робити й сьогоднішні псевдо-християнські священники.

Остається ще народ, тая так звана “сіра” маса. Що народ робив, як він реагував на вістку про народження Христа? — Ні і як! Він просто нічого докладно не знав. Зрештою, простий ненавернений, цебто світський народ завжди орієнтується на своє духівництво. Він одного дня буде кричати “Осанна Сину Давидову”, а на другий день, підбурений священниками, той самий народ кричатиме “Розіпни Його”!

Особливо католицьке духівництво потрапило так заслїпити своїх вірних, що вони наосліп вірять своїм провідникам. Католики певні, що коли б навіть виявилось, що католицтво — неправда, то й тоді не вони, а священники будуть відповідати. Це нагадує молодика, який їхав галопом на коні без гнuzдечки. На дорозі зустрів його товариш і питав: “Куди так летиш?” А той йому у відповідь: “Спитай мого коня!”

Так і більшість теперішніх так званих християн роблять. Спитайте їх: “Куди ви прямуєте у вашому житті?” І вони вам відкажуть: “Спитай нашого священника!”

Таким чином, ми ствердили, що до першого приходу Христового, цебто до Його народження людство віднеслось так: одні чекали, другі — шукали, треті — непокоїлись і жорстоко противились, четверті віднеслись байдуже, а п'яті взагалі нічого не знали. Іншими словами, було так: чекали на прихід Месії побожні й святі люди; шукали Його грішники, але щирі й ті, що прагнули спасіння; противились Йому запеклі беззаконники й нечесні політики; з початку байдуже, а потім вороже відносились до духовництва; а нічого докладно не знав про Спасителя простий народ.

Друже, до якої категорії людей належиш ти? Яке твоє відношення до Христа Спасителя? Чи ти відносишся до Нього, як колись Ірод, чи, може, як тодішні священники, або, у кращому випадку, ти просто ігноруєш Христа й не хочеш нічого знати про Нього та про Його науку? Отже, знай, що Син Божий народився був не надаремно, а це значить, що душа без Нього не може жити щасливим життям. Візьми за приклада мудреців і шукай Його, шукай Царства Божого і правди Його. Як ти їх знайдеш твоїм серцем і через пізнання Христа і Його науки ти станеш святым, тоді бери приклад із Семена і чекай на Його другий прихід. А Господь у Своїх обітницях вірний і, так як виконались пророцтва про Його народження, так вони виконаються і щодо Його другого приходу. Шукай і чекай! Не будь незнаючим, байдужим і противником. І Господь тебе поблагословить і прийме до числа Своїх улюблених дітей. **Проп. Ів. Барчук**, Чикаго, ЗДПА.

У Полудневій Америці та в Великобританії читачі й передплатники "Післання Правди" мають можливість негайно вивіряти залеглості за часописа, пересилаючи гроші на наших представників:

Пол. Америка: Sr. I. Majkut, Rua Prates, 399. Luz-Caixa Postal 2680. Sao Paulo, Brasil.

Великобританія: Rev. J. Shneidrook
17 Endsleigh Terrace, Duke's Road,
London, W. C. I.

Різдвяні привітання

"Вітайте один одного . . . Вітають вас Церкви Христові" . . .

(Римл. 16:16)

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ! — СЛАВТЕ ЙОГО!

★ Українське Місійно-Біблійне Товариство в ЗДПА в день Різдва Христового сердечно вітає рідне йому Українське Міс.-Біблійне Товариство в Канаді та Його Директора й Управу, Українську Євангельсько-Баптистську Церкву в Німеччині, її Раду та всіх її членів, усі церкви й окремих віруючих в Америці й в цілому світі та весь Український Народ у Рідному Краю й на Чужині та бажає всім радісних і благословенних Свят. **Президія Товариства.**

★ Свої щирі поздоровлення з Різдвяними Святами та Новим Роком засилають: братам і сестрам Церков — в Інгольштадті (Німеччина), Честері, Торонті, Ірвінгтоні, а також родинам — С. Нищика, Л. Жабко-Потаповича, Василя Болюха, П. Осиповича, М. Теслюка, Г. Домашовця, Д. Марійчука, Ф. Назаренка, бр. Левченка в Бразилії, бр. Луку Підгорецького, В. Гануляка в Саскатуні та Е. Радовенчука в Венецуелі, й усім рясного Божого благословіння бажають **Сергій і Марія Кабанові**, Чикаго.

★ Вітаємо всіх наших друзів і приятелів з Різдва Христовим і Новим Роком. **Дмитро й Розалія Гентоші**, Філяделфія.

★ З приводу Свят Різдва Христового засилаємо поздоровлення всім, хто нас пам'ятає, а зокрема брату Семену Дикому з родиною. **Іван і Катерина Филипчуки**, Філяделфія.

★ Усім братам і сестрам у Христі бажаємо радісних і благословенних Свят Різдва Христового й Нового Року. **Микифор і Марія Івахові**, Честер.

★ Благословіння Божого й ласки Його бажаємо всім віруючим у Христа Спаса.

Софрон і Катерина Гордюки, Кемден.

★ Вітаю всіх сердечно з Святами Різдва Христового й Нового Року й бажаю від Господа радості й здоров'я.

Катерина Стадник, Честер.

★ Усіх моїх друзів і приятелів по Англії, Німеччині, Африці й усьому світу вітаю зо Святами й бажаю щастя.

Максим Синицький, Честер.

★ Бажаю радісних і благословенних Свят Різдва Христового й Нового Року усім друзям у Христі, а особливо — Я. Гомінюкові, Іл. Кубринові з родиною, Івану Підгорецькому з родиною; родинам Гр. Домашовця, М. Теслюка й бр. Молоданові.

Марта Ключковська, Чікаго.

★ Бр. І. Думичеві, М. Подворнякові, С. Нищикові, І. Барчукові, Р. Тростянчукові, С. Бичковському й Л. Жабко-Потаповичеві — усім з родинами, та всім братам і сестрам на Скитальщині по всіх континентах розсіяним — бажаємо радісних Свят Різдва Христового й Нового Року!

Федір і Зіна Луцик, Торонто.

★ Вітаю зо Святами Різдва Христового братів проповідників і всіх братів і сестер Церкви в Чікаго, всіх Церков у Америці й Канаді та в Європі й бажаю радості в Господі та Його великого благословіння всім.

Калина Ларга, Чікаго.

★ Дякую всім братам і сестрам, що писемно або особисто висловили мені їхнє щире співчуття з приводу передчасного відходу до Спасу моєї дочки Ольги та молилися за мене, й бажаю всім радості на ці Свята.

Фред Дорожовський з родиною.

★ Поздоровлення засилаємо всім нашим друзям і приятелям у всьому світі, а особливо Церкві в Честері. Бажаємо щасливих Свят! Луки 2:10, 11.

**Семен і Юлія Камінські з синами
Джуліяном і Майком.**

★ Вітаю щиро всіх, хто нас пам'ятає, зо Святами Різдва Христового й Нового Року.

Йосип Шкула з дружиною, Чікаго.

★ На Свята Різдва Христового засилаємо найкращі побажання благосло-

віння Божого всім нашим друзям, братам і сестрам.

Павло й Анна Барткові, Честер.

★ З нагоди Свят Різдва Христового сердечно вітаємо наших дорогих братів і сестер, колишніх скитальників, що прибули до Чікагської Церкви й зміцнили в ній діло Боже поміж нашим народом. Бажаємо їм, як також і всім скитальникам у всіх країнах світу, благословенних свят.

Йосип Якимів з родиною, Чікаго.

★ Усім дітям Божим, що спричинюються до творчої праці українського евангелізму, а зокрема родинам Якимових і Шкулів у Чікаго за їхню особливу й чинну любов до скитальників і допомогу їм і поради — багато успіхів і благословінь Божих на Різдво Христове від себе й Церкви складаємо.

Олекса Р. Гарбузюк з родиною, Чікаго.

★ Сердечно вітаю всіх братів і сестер у ЗДПА, Канаді та в усьому світі й бажаю радісних і благословенних Свят.

Василь Могиляк, Нуарк.

★ Усіх братів і сестер, зокрема близьких приятелів, вітаю з Різдвом і бажаю всім щасливого Нового Року.

Ксенія Коцюх, Чікаго.

★ Зо Святами Різдва вітаємо наших улюблених — брата Павла й сестру Марію Осиповичів з родиною, що спричинилися до нашого навернення й пізнання нами Правди Божої. Вітаємо й Церкву в Торонті, де брат і сестра працюють для слави Народженого в яслах Христа. Усім бажаємо щастя в Господі.

Палагія й Михайло Біс

★ Божої ласки бажаємо всім віруючим у ЗДПА, Канаді й на Скитальщині на Свята Різдва Христового й у наступаючому Новому Році!

Василь і Юзефа Болюх, Честер.

★ Моїх улюблених у Христі — родину Руфів у Венецуелі, родини Маслюків і Котляревських у Дітроїті та брата пропов. Д. Марійчука з родиною — вітаю з Різдвом Христовим і Новим Роком і бажаю радості. Сестра в Христі

А. Івашенко з родиною, Чікаго.

★ Усіх братів і сестер вітаю на ці Свята!

Павло Гудак, Честер.

★ Вітаємо з Різдом Христовим усіх дітей Божих, а зокрема й особливо в Нью-Йорку Словом Божим з Луки 2:14.
Дені й Єва Дейнеки, Честер.

★ Брата П. Гопалюка, Сес. Верхівську, родину Чабанів і дорогого проповідника бр. Н. Лукіянука вітаю з Різдом Христовим і бажаю їм усім ласки Божої в їхньому житті та щасливого Нового Року.
Г. Блонський

★ Усіх віруючих у Христа Ісуса вітаємо з Його народженням і бажаємо всім благословенних і радісних Свят.
Андрій і Марія Будники, Честер.

★ Бажаю всім дітям Божим у ЗДПА, Канаді й у всьому світі радості й благословіння Божого на Свята Різдва Христового й Нового Року.
Марія Періжок з дітьми, Честер.

★ Вітаю всіх віруючих у Господа, а особливо членів району Честер, Філадельфії, Кемден, дякую за допомогу на поширення трактатів і бажаю радості й щастя на свята, що надходять.
Йосип Комарницький, Честер.

★ Радісних і благословенних Свят Різдва Христового й Нового Року бажаємо всім друзям і приятелям.
Костянтин і Геновефа Лемці, Честер.

★ Щирозеречно вітаємо зо святами Христового Різдва й надходячого Нового Року усіх дітей Божих у ЗДПА, Канаді та в усьому світі й бажаємо їм від серця ласки й любови Божої, спокою та радості в Господеві!
Левко, Наталя, Богуслава й Богдан Жабко-Потаповичі

Доктор І. А. Кмета

Різдвяної ночі

Оповідання

Оксана, висока й бліда, вчителька, поклатала дітей — Петрика й Надю спати та й сіла коло столу. Накидала на дітей і пальто своє й хустку велику, ще від матері, — бо в кімнаті тільки “прокурнула” . . . Дров не дістати, а про вугілля й забули. Мигав каганець на столі кволо і безнадійно ягодно, чи соромливо . . . Ніч така зоряна . . . Ясна. Різ-

двяна Ніч! А в кімнаті сутінки, павутину журба розвішала по кутках і сиділа вона в великих очах учительки.

Оксана Михайлівна замислилась, дивлячись на дітей, як вони хутко засинали. Скоро їм привидяться сни, а в тих снах може й тато, цяцьки, добра їжа, — все, що втрачене, пожерте богом жакливої війни.

Думка за думкою котилася, мов часом туман над Дніпром котився. Далі, далі. Нечутно, швидко, той самий сірий, холодний туман, — без надії, мети й звуків життя. А було інакше колись. Було весело й жити бажалось й життя було, наче скарб дорогоцінний. Несла б та й несла б отой таємничий скарб і розлучитись не бажала б ніколи. Тато був у дітей, а в неї — життя товариш, дбайливий та талановитий. А тепер тільки попіл згадок та павутиння журби. Ще оті діти прив'язали до життя, що життям перестало бути. Догорає каганець на столику, гаснуть і сили її.

— Мамуню, а я думав про . . . несподівано прошелотів Петрик.

— А я думала, що ти вже давно спиш . . .

— Як жили ми там, де бабуня наші, тоді я на санках до них Оленку віз і гостинця . . . На святій вечір . . . Тоді я перекинув Оленку, а тато сміялись і я сміявся . . . І було весело.

— Спи, синку, спи . . . А то Оленку збудиш. Тепер війна, все інакше. —

— Ти неправду, Петрику, кажеш . . . Я того не пам'ятаю . . . — обізвалась Оленка.

— І ти не спиш, дитино? . . . А я подумала . . . —

— Я думаю про тата, мамуню . . . Де наш тато? — Той голос дівчинки був, мов мамин, окутаний серйозністю дорослих.

— Тато на німців працюють десь, але вони вирвуться . . . Тато наш мудріший від тих — гер . . . гер . . . — німчурів. Він їм покаже . . . — уже вголос сердився Петрик.

Сон крила дістав та й полетів далеко кудись, де в хаті тепло й голод, п'явка мов, під грудьми не ссе.

— Спіть, діти мої, спіть. Годі про таке . . . Завтра підемо до тітки Ліди, у неї тепліше в квартирі, у неї буде чай з

цукорками . . . — Говорила Оксана Михайлівна, повернувшись до вікна, — навчилась ховати свої зрадливі почування. Може ті лагідні слова матеріні тронулись крил таємничих сну вередливого й він слухняно повернувся до кімнати, в напівзруйнованому будинку неподалеку Дніпра, й торкнувся сон втомлених вій дитячих оченят і затулив обережно їх на цілу ніч. Дихнув він на матір, але вона була байдужа до нього й холодна.

Довше сиділа Оксана Михайлівна біля столу, голова на праву руку похилена. Скатертина стара, з діркою залатаною посередині, — все нове, краще на хліб пішло. А на тій латці лежить книжка. Простягла руку по неї. Дивилась хвилину на стару обкладинку.

— Це він полишив їй, Аркадій . . . Як забирали німці його до праці, казав: читай, люба . . . Христос є дійсність спокою для бурхливих днів наших . . . — Пригадалось їй.

Почала шукати якусь сторінку, присунула каганця ближче до Євангелії. Повільно переходили перед нею вічні слова:

— А вбачивши зорю, вони надзвичайно зрадливі. І ввійшовши до хати, знайшли там Дитятко, з Марією, його Матір'ю. І вони впали ниць і вклонились Йому. Й відчинивши скарбниці свої, піднесли Йому дари: золото, ладан та смирну. —

— Зраділи . . . — думала собі вчителька: — Я б хотіла зрадити . . . але не можу, не вмю в отих злиднях і журбі . . . Прости мені, Ісусе, що я така сумна, горем своїм приголомшена, війською, голодом . . . І нема в мене нічого дорогоцінного, щоб я Тобі щось принесла в дар. Тільки серце бідне, що журиться й любить Тебе . . . Може візьмеш хоч серце оте . . . Бо воно трохи подібне до серця матері Твоїєї, як вона біля Твого хреста стояла. Господи, не покинь мене без ласки Своєї, й дітей моїх! Не забудь про чоловіка мого десь у Німеччині. Люди, мов мухи, гинуть там, і він може так швидко счачнути, бо не кріпке здоров'я у нього. Захисти його . . . —

Тихі думки Оксани Михайлівни поєднались з красою молитви. Вона не помітила, що стояла перед Богом в мо-

литві, а на святу Євангелію падали кришталі сліз. На серці їй стало легше, камінь не так тиснув її груди. Вона повеселішала. Глипнула на дітей — обоє кріпко спали. Укутала їх ліпше й побажала вийти на вулицю, хоч постояти коло дому й подивитись на небо зоряне.

На вулиці було моторошно — тихо. Силуети зруйнованих будинків кидали тривожні тіні. Здавалось, ось-ось хтось вискочить зза руїн, хтось чужий, жахливий, кровожерний. А небо таке гарне й спокійне! Небо, мов море перлин, і всі вони зверху, беріть, беріть жменями . . . Раптом сніг рипнув десь недалеко. Чиясь хода. Вона швидко ввійшла в кімнату й замкнула двері. Прислухалась, хтось наближався до подвір'я; хода повільна спинилась біля її вікна. Чогось серце її застукало швидче, мов годинник, пущений в рух. Вона погасила каганця. Невже гестапо? Нерухомо стояла, мов укопана, біля столу. Сніг знову рипнув під ногами таємничої особи . . . Повільно хтось пішов далі, але за хвилину-дві вертався назад.

Почула вона тихий стук у вікно. Серце, мов ковалики, ще дужче застукало, але вона не обзивалася. Потім тихий голос знадвору:

— Не бійтеся, люде добрі . . . Я . . . я колись тут мешкав . . . Вертаюсь . . . — Мов птах вилетіла вона за двері:

— Аркадій . . . Це ти?! Боже, але тебе не впізнати . . . Иди, ти дуже слабкий. Голубе мій . . . —

І не було їй холодно й страшно не було. Тато повернувся. Хоч кість і шкіра тільки, але живий . . .

Тихо входили до кімнати обоє й з ними радість ішла нечутно, але владно й біля столу радість невидимо сідала. Аркадій поглянув на Євангелію на столі й промінь радості промайнув на його прехудому обличчі.

Довго, довго шепоти в убогій кімнаті шелестіли, наче листя осінне, а під листям отим картини минулого, тяжкого, трагічного. Та понад усім була сила й ласка Божа! Справді був той день радісний. Різдво Христове, в холодній кімнаті на руїнах українського міста.

І. А. Кмета, Філяделфія, ЗДПА.

Тиха ніч . . .

Оповідання

Кожного Свят-Вечора, як тільки над містом запалювалися перші зорі, молодий проповідник, Петро Остапенко, складав до невеликої валізки духовну літературу, насипав до маленьких паперових торбинок цукорків, горіхів, сідав до трамваю і їхав далеко за місто, де нерівним рядком стояли, прикриті снігом, дерев'яні бараки. В тих бараках мешкало найбільше населення міста і тому Остапенко щороку відвідував цю дільницю; заходив до кожної хати, роздавав дітям скромні подарунки, бажав цим бідним людям щасливих свят, свідкував їм про народження Христа. Хоч за кілька літ його щирої праці ні одна душа з цієї дільниці не була в його церкві, ніхто там не навернувся до Бога, Петро Остапенко цим не зневірявся. Він знав свій обов'язок сіяти Слово Боже, а решта — не його діло.

Сьогодні він також зібрався в знайому свою путь. Стояв якусь хвилину біля вікна і задумано дивився на далеке зоряне небо. Помолвився щиро в душі й відчув, що сьогодні йому на серці особливо чомусь так погідно, так приємно. П'ятий рік він вже працює в цьому великому місті і за цей час Господь його рясно благословив . . . Якраз такого ось різдвяного вечора він прибув сюда зо школи . . . Давно це здається було, хоч тільки п'ять років . . .

Остапенко зачинив за собою двері кімнати і вийшов надвір. Холодний вітер дмухнув йому в обличчя, шарпнув сердито за поли плаща і шугнув за рід дому. Весела дітвора бігала між деревами, бавилася м'яким снігом, весело гомоніла. Здалека доносився голос дзвона. Свят-Вечір . . .

Остапенко проходив засніженими вулицями міста, минав ясно освітлені вікна домів, вистави багатих крамниць, а потім всів до трамваю й поїхав майже через усе місто. На останній зупинці вийшов і знов пішки. Сніг скрипів під ногами, насипався до черевик, а перед ним лежала ще досить далека дорога. Остапенко минув станцію, повернув направо й побачив недалеко дороги ста-

рого дерев'яного будинка. Він пригадував собі, що колись там складали вугілля, але тепер там хтось мешкав, бо крізь маленьке віконце пробивалося пасмо блідого світла. Проповідник підійшов до дверей і постукав. Йому ніхто не відповів. Він постукав ще раз. За дверима почувся тихий, невиразний голос. Проповідник увійшов до-середини. Зачинив за собою двері і став біля порога, мов прив'язаний до одвірка. Перед ним стояв старий, дерев'яний стіл, біля столу поломаний ослін, а під стіною, на купі брудної соломи, лежала людина. Біля неї блимала маленька лампа, стояла порожня чашка і кавальчик недоїженого чорного хліба. По кімнаті розносився неприємний запах цвілі й диму. Людина на соломі заворушилася, піднесла голову й подивилася до порога. Петро поступив два кроки до столу.

— Добрий вечір! — сказав він якимсь непевним голосом.

Але йому ніхто не відповів. Людина на соломі заворушилася знов, потім обернулася головою до Петра, простягнула худу руку до порожньої чашки і прошептала:

— Дайте мені, прошу, води . . . Мене знов так пече сильно . . .

Бліде світло лампи падало на солому і освітлювало там заросле обличчя мужчини. Те обличчя дивилося тепер байдужими очима на Петра, а рука простягнулася до чашки й так і лежала нерухомо на соломі. Проповідник положив свою валізку на ослін і підійшов до незнайомого мужчини.

— Ви хворі? — спитав.

Незнайомий кивнув головою, але нічого не відповів. Проповідник негайно скинув з себе плаща, зігнувся на соломі і взяв незнайомого за руку.

— Так, ви хворі! . . . — сказав він. — Але як же ви тут опинилися і хто ви такий? Вас негайно треба забрати до лікарні . . . Чи маєте тут в місті когось зо своїх, якусь родину? . . .

Хворий підніс голову, подивився сумним поглядом на Петра і тихим голосом сказав:

— Так, я маю тут знайомих і маю родичів, але вони про мене й чути не бажають. Тут у місті є мій батько, мати, але багато років тому, я їх залишив

і зробив їм багато зла, спричинив їм чимало горя. Але вони тепер не знають, де я . . . О, то вже давно було . . . Тепер можу сказати, що я нікого не маю. Нікому я непотрібний . . .

Хворий втомився, замовк, але за хвилину знов заговорив:

— Але коли б ви, пане, могли побачити мого тата, то скажіть йому, що я тут, що його син, Володимир, вмирає . . . Скажіть йому, щоб простив мені все, бо я знав, що я був недобрий син . . . Недобрий я був . . . Ось тут адреса мого батька.

— Він виїняв з-під подушки маленький клаптик паперу й подав проповідникові. Після цього обернувся до стіни і закрив обличчя руками.

Остапенко достав з валізки кілька буклок, положив біля хворого, і почав поспішно вдягатися. Перед тим він тісно обтулив хворого, поправив йому під головою соломку і вибіг надвір. Ясне небо засіялося зорями, всміхалося ніжністю різдвяної ночі. Проповідник біг поворотною дорогою до міста. Вітер шарпав його за поли, кусав за вуха, але він на це не зважав, а все біг і біг. Ось вже видно широку вулицю і довгого трамвая, що завертав на завороті вулиці. Трохи далше великі вікна церкви, залиті ясным світлом. Чути приємні звуки органу і слова знайомої пісні: "Тиха ніч, дивна ніч" — пролітає крізь відкриті двері на вулицю.

Ще кілька хвилин і Петро стояв під дверима гарного дому в самому центрі міста. Підійшов під двері, відпочив трохи, а потім постукав. Почулися кроки, відчинилися двері і він побачив перед собою гарно одягненого старшого вже чоловіка.

— Дуже перепрошую, що турбую вас сьогоднішнього вечора, але в мене до вас дуже важлива справа. Чи ви є господарем цього дому? — сказав Петро.

— Так, — відповів старший чоловік. — Прошу досередини . . . Чим можу вам служити? . . .

— Я прийшов до вас від вашого сина — почав відразу Петро. — Від вашого Володимира . . .

Обличчя господаря зблідло, потім побагровіло, він люто подивився на Пе-

тра і цей замовк. Але після короткої мовчанки знов почав:

— Я прийшов сказати вам, що ваш син Володимир . . .

— Нема в мене сина! — гостро перебив його господар. — І коли ви може його приятель, то вийдіть з хати . . . Це все . . . Я згубив сина . . .

Проповідник зняксовів. Він бачив, що обличчя господаря покритлося барвою спілого яблука, руки почали дрожати і він взявся за клямку дверей, показуючи, що розмова скінчена. Петро поступився назад.

— Я зараз вийду, шановний добродію, але сказав вам, щоб ви знали, що ваш син сьогоднішнього різдвяного вечора вмирає за містом в якійсь дерев'яній буді . . . Несподівано я знайшов його там, і він просив сказати вам, що він був недобрий син і перед смертю хоче, щоб ви йому простили йому вину . . .

Господар мовчав. Дивився на підлогу і Петро бачив, як уста його здригнулися, мов від сильного болю. Він опустився на крісло і підпер рукою зажурену свою голову.

— Вмирає, кажете? . . . Володимир вмирає? — промовив стиха.

— Так, пане, вмирає. Ось я тільки від нього прибув . . . Йому потрібна негайна поміч. Він лежить у бруді, в холоді й голоді, забутий всіма, опущений . . .

Господар підвівся, зблизився до Петра, взяв його за плече, дивився йому в обличчя, але не міг промовити слова. За хвилину сказав:

— Не знаю я вас, молодий чоловіче, і ви не знаєте мене. Тому й не знаєте скільки горя вніс в нашу хату наш син Володимир. Один Бог тільки знає . . . Два роки тому відійшла зо світа наша мама, я ось без пори посивів, а це все через Володимира. Тому я й кажу, що нема в мене сина . . . Може й остро сказав. Пробачте . . . А все ж таки син . . . Мій син . . .

Він пустив плече проповідника і сів на крісло, схилившись на стіл.

— Розумій вас, пане добродію, розумію, — потішав господаря проповідник. — Ви зазнали багато кривди від вашого сина, але він надалі таки залишаєть-

ся вашим сином. Простіть йому... Бог нам всім прощає найбільші гріхи. Він послав на цей світ Свого Сина Ісуса Христа, віддав Його на смерть за наші гріхи... Він любить нас, Він прощає нам...

Господар протер очі, підвівся з крісла і почав скоро вдягатися.

За кілька хвилин проповідник з господарем були далеко за містом. Санки просувалися глибоким снігом, зробили кілька заворотів і затрималися перед засніженим дерев'яним будинком на полі. Проповідник відчинив двері, ввійшов до середини, а за ним увійшов господар. Хворий лежав у куті на соломі. Проповідник зігнувся над хворим і взяв його за плече. Той підніс голову:

— Ви може були в мого тата? — спитав слабим голосом.

Проповідник хотів щось сказати, але не вспів, бо в тій хвилині батько кинувся на солому, схопив хворого обома руками, дивився пильно в його обличчя і голосно крикнув:

— Сину!

— Тату! . . . Тааатууу! . . .

Батько горнув до грудей знайденого сина, цілував його заросле обличчя і ридав, ридав. Володимир обійняв шию батька і лише одне слово було чути з його зболілих грудей:

— Тату! . . .

Потім проповідник з батьком помогли хворому встати, вдягнули його в привезену батьком одягу і вивели до сани. За хвилину пливли снігом в напрямку міста, а проповідник ще вернувся до будинку, згасив лямпу, взяв свою валізу і вийшов надвір. Він довго стояв біля будинку. Скинув шапку, підніс очі до зоряного неба й молився. Молився за Володимира, за його батька і за всіх тих бідних людей, яких ось тепер ще мав відвідати в бараках. Кругом стояла ясна, тиха ніч. Недалеке місто світило вогнями. Проповідник зідхнув, стиснув під рукою валізу і пішов снігом в напрямку бараків.

Цієї зими Володимир видужав. Разом з батьком навернувся до Господа й обое стали найближчими приятелями Петра Стапенка.

Бог вислухав різдвяну молитву проповідника.

М. Подворняк, Канада

УКРАЇНСЬКЕ МІСІЙНО-БІБЛІЙНЕ ТОВАРИСТВО В ЗДПА

Ірвінгтон, Нью Джерсі. У суботу 11 та в неділю 12 листопада відбулися в місцевій українській баптистській церкві богослуження й зібрання, присвячені місійній праці серед нашого та інших народів у Америці та за океаном. Приїжджі гості з кільканадцяти стейтів надали своєю присутністю ще більше урочистості цьому святові. Усі богослуження відбулися у високо-піднесеному та в духовному настроєві. Під час ділових нарад розгорнувся перед слухачами образ скромної, але високо-корисної духовної діяльності Товариства, коли з справоздань і відчитів виявилось, що за останній рік праці Товариство розсылало по всіх країнах, де є наші віруючі скитальники, Біблії, Нові Заповіти, духовну літературу, харчові пачки, грошову допомогу тощо. Стан каси Товариства виявився дуже задовільним, бо, не вважаючи на інтенсивну матеріальну допомогу скитальникам, каса не лишилася порожньою, а переходить до наступного року праці підсилена Божим благословінням і засобами. Пояснюється це тим, що Товариство працювало дуже духовно, при чому жоден із співробітників не тільки не одержував за свою самовіддану роботу ніякого грошового винагородження, але, навпаки, кожен старався своїми власними засобами й працею підтримувати Товариство. Під час обговорень і дискусій виявилось, що ця діяльність Товариства є власне такою, якої бажали всі, що піддержували Товариства молитвами й засобами. Грошове справоздання скарбника зробило на всіх присутніх якнайкраще враження, завдяки чому вже під час засідань і в перервах почали до каси впливати нові пожертви, що дуже зміцнило касу. Окремі учасники нарад гаряче закликали до дальшої праці й підтримки Товариства. Обговорюючи плян майбутньої роботи Товариства, промовці накресливали її плян: молитися ще більше за місійну працю серед нашого народу, а також спокривнених слов'янських народів; не жалувати матеріаль-

них засобів на її підтримання, поки ще маємо сили, бажання, гроші й спокій у світі; підтримуючи Товариство в Злучених Державах Америки, не забувати за Місійне Товариство в Канаді, бо праця обох Товариств є однією суцільною роботою нашого Братства в обох державах; цієї зими докласти найбільших зусиль, аби допомогти Українському Біблійному Інституту в Саскатуні, що є самотньою нашою духовною школою в цілому світі; підтримати матеріально не тільки Інститут, але й радіо-програму в тому ж Саскатуні; з огляду на певні девізові труднощі й обмеження, наше братство в Злучених Державах Півн. Америки повинно свої пожертви для Інституту й Радіо-програми в Саскатуні надсилати до нашого скарбника бр. Івана П'ятковського, який негайно перешлимає ці пожертви до Саскатуни; не забувати передплачувати, поширювати й підтримувати часопис "Післанець Правди", що є самотнім журналом нашого визнання в ЗДПА й що він на своїх сторінках інформує про Товариство та його діяльність.

Наприкінці на бажання церков і учасників нарад ухвалено поширити та збільшити склад Управи Товариства, яка остаточно склалася з таких братів: презес — Павло Бартків, заступники — Л. Жабко-Потапович і Ів. Барчук, секретар — Ол. Гарбузюк, заст. секрет. — М. Теслюк, скарбник — Ів. П'ятковський, заст. скарб. — Гр. Домашовець, члени ексекютиви — Йос. Шкула й Вас. Могиляк; члени поширеного Комітету: В. Бура, І. Бойко, Й. Якимів, І. Думич, І. Угрин, К. Лемцьо, Н. Ганчар, Дм. Гентош, Ст. Колодій, М. Березький, А. Костів, Д. Колішко, П. Ланяк. У майбутньому проєктується притягнути до ширшої співпраці ще інших братів і сестер.

Богослуження й наради в Ірвінгтоні закінчилися гарячими молитвами подяки Господеві за Його велику поміч у великому ділі місії серед нашого народу.

До каси Українського Місійно-Біблійного Товариства в ЗДПА вплинули за останній час такі пожертви (в доларах): М. Перетякова 5, А. Гур'як 15, Марія Сорант 5, Ів. Гентош 10, П. Юнка 5, Теодор Мазур 70, Мар. Перожок 25,

Павло Бартків 10, Дм. Гентош 10, Олена Каро 25, Павло Бартків 5, Фред Дорожовський 50, НН-пожертва 52, Павло Бартків 6, Ів. П'ятковський 30, Українська Батт. Церква в Ірвінгтоні 67.85, Василь Радик 20, П. Парницький 20, Павло Бартків 20, М. Побігушка 20, Дм. Гентош 5, Україн. Батт. Церква в Крумліні 20, Америк. Батт. Церква в Крумліні 250, М. А. С. 25, НН-Незнайома 10, Павло Бартків 5, Л. Жабко-Потапович 5, Українська Батт. Церква в Крумліні 50. Усім жертводавцям Товариство сердешно дякує!

Адреса скарбника УМБТ-ва залишається та сама: Mr. John Piatkowski, The Ukrainian Missionary & Bible Society, Inc., Box 228, Freehold, N. J. U. S. A.

На цю адресу Товариство просить посылати пожертви на підтримку діла Божого серед нашого народу в усьому світі. Це діло Товариство продовжує провадити тими засобами, що Господь йому через щирих і вірних дітей Своїх подає.

Моліться за це діло, не забувайте про нього й підтримуйте його.

При надісланні пожертви просимо обов'язково зазначувати, на яку ціль ви призначаєте Вашу допомогу.

Павло Бартків, презес.

Олекса Гарбузюк, секретар.

Антихристиянська система світу

(Закінчення)

IV. Суд над народами в Йосафатовій долині

Син Людський буде сидіти на Своїму престолі й буде судити всі земні народи. Всі вони будуть зібрані перед Ним, і Він відділить одних від других, як відділює вівці вівчар від козлят (Мат. 25:31-32). Одні підуть на вічну муку, а інші — в Царство, вготоване їм від заложення світу (Мат. 25:34-46).

Це є великий суд на народами, що відбудеться на початку тисячолітнього царства (Відкр. 20:4) й буде зовсім іншим від того, що має відбутися перед білим престолом (Відкр. 20:11, 15).

1. Місце: Цей суд відбудеться не по

зникненню старої землі (Відкр. 20:11), але — на старій землі в Йосафатовій долині (Йоїл. 4:12).

2. Час: Цей суд відбудеться не на кінці, але на початку земного царства слави (Відкр. 20:11, пор. 7-10; Мат. 25:32).

3. Люди: Це буде суд не “мертвих”, то значить тих, що воскреснуть у другому воскресінні (Відкр. 20:12-13), але тих живих, що першими через многі катастрофи й без смерти та воскресіння в живих осталися.

4. Рішення: Тут не стоїть питання: Погибель, або вічне, небесне Царство (пор. 2 Тим. 4:18), але — погибель, або земне царство слави (Мат. 25:34; 46 б).

Згідно з законом пророцької перспективи суд над народами в Йосафатовій долині представлений разом в одному образі з останнім судом Божим, подібно, як перший і другий прихід Христа (Ісаї 61:1-3; Лук. 4:18-19) і, як пророцтво самого Христа про двоє воскресінь перед і після тисячолітнього царства, що за словами апостолів Павла та Івана є розділені часом (Відкр. 20:5 і 12; 1 Кор. 15:23-24), але зв'язані однією обітницею (Ів. 5:28-29; пор. Дан. 12:2-3).

5. Установлення царства слави. Це все буде з “явленням Його приходу” (2 Сол. 2:8). Його прихід — це тріумф Розп'ятого (Мат. 26:64), а Його явлення — це об'явлення слави (1 Петр. 4:13), видиме Його Царство (Лук. 19:11). Ангели будуть супроводжувати Його (Мат. 25:31), вибрані Його будуть з Ним (Юди 14), а Він Сам буде дивним у всіх віруючих (2 Сол. 1:10). Цілий світ буде Йому служити тому, що “Він є Цар над царями й Господь над панами (Відкр. 19:16).

Кінець

Д. Марійчук, ЗДПА.

Недільна шкілька

Неділя 7 січня (January 7). Св. Марка — Євангелія діяльності, чину, праці. Не тільки нижчезазначені дванадцять віршів першої голови від св. Марка, але й уся ця голова виявляє жваву, енергійну діяльність Господа Ісуса Христа. Він діє не тільки енергійно, але й негайно, без

усякого зволікання. Принаймні десять раз у цій голові вказується словом “зараз” або подібними словами на те, що Христос увесь час поспішав у праці й не марнував ані хвилики часу. Ми повинні брати з Нього приклад і працювати для Господа без зупинки.

Текст: Марка 1:9-20.

Золотий вірш: Марка 1:17.

Неділя 14 січня (January 14). Різноманітне служення Ісуса Христа з'являється для нас прикладом того, як треба працювати. Христос не обмежувався тим, що тільки навчав людей Слова Божого. Скінчивши навчання, Він негайно йшов по домах Своїх учнів, відвідував слабих і вздоровлював їх. Потім негайно виходив до натовпу людей й допомагав принесеним хворим, виганяв нечистих духів тощо. І при цьому знаходив час і на молитву, для чого вставав дуже рано. Так повинні чинити й ми.

Текст: Марка 1:21-22; 29-35.

Золотий вірш: Матв. 9:35.

Неділя 21 січня (January 21). Щораз зростаюча ворожнеча невіруючих людей була заплатою Христові за Його милосердя й добрі вчинки. Сильні світу цього, бачачи, як простий народ прихилився до Спаса, починали зазрити Йому й вишукувати в Його словах і вчинках знаків переступу й гріха. І за наших часів люди світу цього, бачачи успіхи Євангелії, не можуть бути спокійними й за наказом їхнього владики-диявола виступають проти віруючих з обвинуваченнями, вишукуючи в словах і діях віруючих знаки злочину.

Текст: Мрк. 2:1-12.

Золотий вірш: Мрк. 2:17.

Неділя 28 січня (January 28). Ісус Христос навчав про Царство Боже приповідями. Зустрічаючи ворожнечу письменників і фарисеїв до Себе, Христос викладав Правду Божу в таких оповіданнях і прикладах, що не всі їх розуміли. Люди закаменілого серця мали вуха серця свого закриті, й тих приповістей не розуміли. Натомість ті, що їм “дано знати тайну Царства Божого”, в сіячеві, зерні, процесі сіяння й росту рослин і дерев, що були їм знайомі з

їхнього щоденного життя, пізнавали самих себе, свою душу й ріст у тій душі насіння Божої Правди.

Текст: Мрк. 4:1-2а, 26-34.

Золотий вірш: Мрк. 4:24.

Неділя 4 лютого (February 4). Ісус Христос почав уживати Своєї потуги влади, даної Йому від Отця Небесного. Час, коли Христос і Сам не висувався наперед занадто виразно й Своєю науку висловлював тільки в приповідях, проминув, і Він виступив одверто, як сильний і могутній понад людськими гріхами й немочами. Проповідуючи Слово Боже серед невіруючих і вороже до нас настроєних світських людей, ми повинні свого часу сміливо виступити проти гріха й диявола, знаючи, що за нами стоїть Сам Христос і Його сила.

Текст: Мрк. 5:21-24, 38-43.

Золотий вірш: Мрк. 5:36.

Неділя 11 лютого (February 11). Ісус Христос співчував людській біді й бажав людям допомогти. Хоч вони були в гріхах і нечистості, а тому й образ їхній тілесний і духовний був дуже негарний, Христос не ненавидів їх і від них не відхилився. Він любив їх і милосердився над ними. Бож Він знав, що не люди були винні тому, що так низько впали, а були винні їхні пастирі, що, замість пасти свої вівці, вони їх тільки стригли й різали. А тому Він, як Добра Пастир, годував їх хлібом Правди й напував водою Життя. Ми повинні ненавидіти гріх, але любити грішників і їх рятувати.

Текст: Мрк. 6:34-44.

Золотий вірш: Мрк. 6:34.

Неділя 18 лютого (February 18). Ісус — Христос, себто Помазаний Богом Спаситель світу, Син Божий і Сам Бог, почав Себе виявляти таким, яким повинен був бути. Учні й увесь народ жидівський думали, що Він об'явиться в силі й славі світу цього. Він же Його силу мав виявити в приниженні й у гянебній смерті за грішних. Якщо ми йдемо за Христом, ми разом із Ним буде-

мо в цьому світі не панувати, але страждати, але зате разом із Ним будемо Отцем прославлені в вічності.

Текст: Мрк. 8:27-37.

Золотий вірш: Мтв. 16:16.

Неділя 25 лютого (February 25). Поклоніння Богові й праця для Нього повинні бути тісно зв'язані між собою. Учням було так добре на горі Переображення, що вони готові були вже там навіки з Іллею, Мойсеєм і Христом бути. Але Христос спрваджує їх з височин спокою й радости на низину горя й нещастя людських, і показує, що правдиве поклоніння Богові є тільки тоді, коли ми в м'я Його допомагаємо страждучим і бідним. Молитва, піст (себто стриманість фіична й духовна) й праця для Господа — це поле нашого поклоніння Богові.

Текст: Мрк. 9:2-4, 14-17, 25-29.

Золотий вірш: Мрк. 9:7.

○

“Післанець Правди”, вступаючи в рік двадцять п'ятий свого існування, обіцяє, як і раніше це робив, бути вірним Христові й Його науці, та щиро обслуговувати всіх віруючих і закликати до Христа невіруючих.

Віруючі ЗДПА й Канади! Підтримайте “Післання Правди” вашими молитвами й пожертвами!

Передплачуйте “Післання Правди” на наступаючий 1951 рік!

Подбайте заплатити ваші борги за минулі роки!

Хто дописує до “Післання Правди”, пишть виразно й чітко, тоді ваш твір буде скорше надрукований.

Надсилайте твори тільки оригінальні, себто такі, які ще ніде не друкувалися.

Інші часописи можуть передруковати матеріал з “Післання Правди” тільки за поданням джерела й за дозволом Редакції.

○

Рукописи, листування, передплату й пожертви посилайте на адресу “Післання Правди”:

“MESSENGER OF TRUTH”

324½ East 8th Street, Chester, Pa.